

Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου-Elles

**Περιμένοντας
τους αγώνες**

"Καταραμένοι... αλήτες σπουργίτες!"

Μυθιστόρημα

Σύδνεϋ 2012

Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου - Έλλη
Pipina D. Iosifidou - Elles

Περιμένοντας τους Αγώνες
(Awaiting for the Games)
«Καταραμένοι... αλήτες σπουργίτες!»
(Cursed... Trumps Sparrows!)

Μυθιστόρημα
(Novel)

Copyright: Pipina-Despina Iosifidou-Elles

Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου-Έλλη

Publisher: P. D. Iosifidou-Elles

Π. Δ. Ιωσηφίδου-Έλλη

Book Cover

by the author: P.D. Iosifidou-Elles

Π. Δ. Ιωσηφίδου-Έλλη

Το μυθιστόρημα ετούτο μπήκε στα 'σκαριά' το 2002-2003.
Μέρος του γράφτηκε στα Γιάννινα στο διάστημα μεταξύ Απριλίου
και Οκτωβρίου, 2004

Περάστηκε στον υπολογιστή την περίοδο 2006-2007
Μέρος του διορθώθηκε το 2008, και συνεχίστηκε να δουλεύεται,
ώπου φτάσαμε αισίως, στο 2012!

Σύδνεϋ 2012

ISBN 978 0 9804894 4 6

*Σε όλους εκείνους
που ονειρεύονται
ένα καλύτερο αύριο
και αγωνίζονται γι' αυτό!*

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ «ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ... ΑΛΗΤΕΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΕΣ!»

Έτος 2070, σε πολιτεία μακρινής χώρας...

Η μαύρη κλούβα σταματά στην έρημη Πλατεία Δημαρχείου, λίγο πιο πέρα από το πανέμορφο πάρκο της, με τα κομψά σε σχήμα, μεταλλικά παγκάκια, που παρά τη βραδινή ώρα και το φτωχό φωτισμό του, εξακολουθεί να φαίνεται ελκυστικό και φιλόξενο. Βραδυά ανοιξιάτικη, φρέσκια και στα ανθισμένα παρτέρια του, τα νιόγεννα ζουμπούλια και οι ποικιλόχρωμοι θύσανοι υακίνθων, μοσχομυρίζουν ακόμη περισσότερο ετούτη την περασμένη ώρα. Πρόκειται για ένα θαύμα τελικά, αφού κάποια από τα άνθη στα παρτέρια του μεγάλου κήπου, μοσχοβολούν, απλά γιατί δεν είναι μεταλλαγμένα!.. Αυτό επιβεβαιώνεται και από αυτή καθαυτή, την αναπνοή του ανθρώπου: ναι, αλήθεια ξεχωρίζει το άρωμά τους! Ένα ευλογημένο άρωμα και μία εξίσου ευλογημένη γύρη, προκειμένου ότι την τελευταία πενηκονταετία, η γύρη των λουλουδιών της Κενόπολης, ήταν εν γένει, στείρα. Ετούτη η σπάνια γνησιότητα των λουλουδιών του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου του Wetlands, της Κενόπολης, στη διάρκεια της ημέρας, είλκυε στην περιοχή τις καταπληκτικές μέλισσες, που είχε επίσης διαπιστωθεί ότι οι αριθμοί τους όλο και περισσότερο αφανίζονταν, κυρίως από τα πάρκα πολλών περιοχών της Κενόπολης. Κατ' εξαίρεση λοιπόν, στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου, όπως παραπάνω, εκτυλισσόταν ένα υπέροχο θαύμα!

Και μιλώντας για 'υπέροχο θαύμα', ένα άλλο φαινόμενο, εξ ολοκλήρου διαφορετικής φύσης, και όχι και τόσο θαυμάσιο ή μάλλον καθόλου θαυμάσιο, μολονότι εξίσου περίεργο, εξελίσσεται ετούτη τη δοθείσα στιγμή, στην ίδια πλατεία και στο αυτό πάρκο της!.. Και έχοντας πει όλα αυτά, ιδού, ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας, με μαύρη στολή και μαύρο κράνος με σκουρόχρωμο πέρσπεξ. Μοιάζει περισσότερο με μοτοσικλετιστή, που εντελώς παράδοξα, τουλάχιστον στην προκειμένη περίπτωση, προστατεύοντας το πρόσωπό του, προστατεύει παράλληλα και την ταυτότητά του. Αναρωτιέται κανείς πόσο καλά μπορεί να βλέπει κάποιος, με τέτοιο σκουρόχρωμο πέρσπεξ μπροστά στα μάτια του, σε μία τέτοια και μάλλον, ρομαντικά, φωτισμένη περιοχή. Εκτός αν πρόκειται για προσωπίδα που έχει τη δύναμη να διαλύει το σκοτάδι και να επιτρέπει σε εκείνον που τη φέρει, να βλέπει όσο χρειάζεται, στο φτωχό ή και ανύπαρκτο φωτισμό.

Ο άντρας ανοίγει τη βαριά πόρτα του επιβάτη, του μεγάλου μαύρου αυτοκινήτου, ενός βαν που έμοιαζε περισσότερο με κλούβα μεταφοράς ατόμων-, που έχει σταματήσει δίπλα στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου και αφού πρώτα εξετάζει το χώρο στον οποίο βρίσκεται, κατεβαίνει ήσυχα. Είναι βέβαιο ότι αποφεύγει να δημιουργήσει οποιοδήποτε θόρυβο. Ο οδηγός του αυτοκινήτου, με την ίδια αμφίεση όπως ο συνεπιβάτης του -αν και δε φορά το κράνος του εκείνη τη στιγμή, όπως ο συνεργάτης του-, παραμένει στη θέση του, μπροστά στο τιμόνι και αδιάφορα, δήθεν, παρακολουθεί τη γύρω κίνηση.

Στο γενικό σκοτάδι της ανοιξιάτικης νύχτας και από πολύ κοντά ακόμη, θα ήταν αδύνατον για τον

περαστικό να ξεχωρίσει τα χαρακτηριστικά του μαυροντυμένου άντρα. Εκτός από το προστατευτικό κράνος του, δε βοηθούσε και ο χαμηλός φωτισμός της περιοχής, εκείνη τη συγκεκριμένη ώρα, δηλαδή δυο-τρεις ώρες πριν από τα μεσάνυχτα! Πατώντας πλέον στο δάπεδο του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου, και έχοντας βεβαιωθεί για την απουσία περαστικών, απομακρύνεται σβέλτα, από το αυτοκίνητο-βαν, με κατεύθυνση τα παγκάκια του πάρκου.

Αλλά ακόμη και αν ήταν δυνατόν να αντιστραφούν οι παραπάνω αρνητικοί όροι σε σχέση με το φωτισμό, πάλι δε θα είχε τόση σημασία, καθώς εκεί και συνήθως τέτοιες ώρες, δεν κυκλοφορούσε ψυχή, πέρα από τους νυσταγμένους θαμώνες, που είχαν ήδη κουρνιαστεί στα παγκάκια του Πάρκου, για να πάρουν τον βραδινό ύπνο τους, και που δε μετρούσαν καν, ως άτομα, επομένως ούτε και η όποια άποψή τους και πολύ περισσότερο η όποια σχετική κατάθεσή τους! Ποιος λοιπόν θα μπορούσε να μαρτυρήσει σχετικά με το περιστατικό που θα ακολουθούσε, ή για την περαιτέρω εξέλιξή του, μέσα σε ετούτο το περίφημο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου, της φημισμένης πολιτείας της Κενόπολης; Δίχως μάρτυρες είναι δυνατόν να τεθεί οποιοδήποτε ερώτημα, όπως, 'ποιοι είναι ετούτοι οι μαυροντυμένοι άντρες, είναι μήπως είδος 'αγγελιοφόρων' ή ειδικοί φύλακες, στρατευμένοι σε κάποιο νεοσύστατο σώμα δημόσιας υπηρεσίας, και σε ρόλο παρόμοιο με εκείνο των αντρών της αστυνομίας της πολιτείας; Μήπως ανήκουν σε κάποια ιδιωτική επιχείρηση ασφάλειας και προστασίας, δημόσιας ή ιδιωτικής περιουσίας; Όμως, κι έτσι ακόμη, μέχρι πού έφτανε η δικαιοδοσία τους, ώστε να τους υπαγορεύει ή

να τους επιτρέπει τις συγκεκριμένες κινήσεις τους; κτλ. κτλ. Οι απαντήσεις στις ρητορικές -προσωρινά τουλάχιστον- ερωτήσεις, δεν είναι εφικτές. Πρόκειται πιθανόν για νεωτερισμό, στο πρόγραμμα της πολιτείας και ακόμη, ίσως-ίσως, σε πειραματικό στάδιο. Και εφόσον δοκιμαζόταν και διαπιστωνόταν η επιτυχία και η ωφελιμότητα των δραστηριοτήτων ενός τέτοιου 'σώματος ειδικών', πιθανόν στη συνέχεια, να ακολουθούσε και η δημοσιοποίηση του συγκεκριμένου προγράμματος. Θα αιτιολογούταν η γέννηση του συγκεκριμένου σχήματος και οι ενέργειές του, έναντι συγκεκριμένου κομματιού του πληθυσμού της! Και πάλι όμως, μια τέτοια διαδικασία, φαινόταν ολωσδιόλου άτοπη! Τελικά υπήρχε άραγε υπεύθυνος, που γνώριζε για τη συγκεκριμένη υπηρεσία, ώστε να είναι σε θέση να εξηγήσει στους άμεσα ενδιαφερόμενους, τις κινήσεις αυτών των αντρών και ποια ήταν τελικά η νεοσούστατη κατά τα φαινόμενα, υπηρεσία, στην οποία ήταν στρατευμένοι;

Συλλήβδην...

Ο μαυροντυμένος άντρας προχωρεί προσεκτικά. Είναι βέβαιο ότι γνωρίζει καλά τι έχει να κάνει, ότι ακολουθεί συγκεκριμένες οδηγίες και σχέδιο. Κινείται καταγράφοντας κάθε κίνηση γύρω του, και υπολογίζοντας τις δικές του, την εκάστοτε στιγμή. Είναι έτοιμος να δράσει σύμφωνα με τις οδηγίες που έχει, και πάντα σε σχέση με την οποιαδήποτε παρουσία ή κινητικότητα, την πιθανόν επιζήμια προς τα συμφέροντα τα οποία εξυπηρετεί. Κατευθύνεται τώρα προς τα καθίσματα με τους καλοσχηματισμένους, ανοξειδωτους σκελετούς, που κάτω από τη σκιά των θεόρατων δέντρων,

λες και έχουν γίνει ένα με το σκοτάδι της νύχτας και με τα κορμιά, που με ζήλο φιλοξενούν. Πλησιάζει, σταματά μπροστά σε ένα από τα καθίσματα του πάρκου, ζυγίζεται σαν αρπακτικό πάνω από τη λεία του, και μιλά επιτακτικά: «Ε... εσύ! Ξύπνα... αν κοιμάσαι!» Η φωνή του ακούγεται παράφωνα σε εκείνη την ήρεμη, ως ειδυλλιακή, ατμόσφαιρα, εκείνης της συγκεκριμένης ώρας. Ο ανθρώπινος όγκος κινείται πάνω στο παγκάκι μουρμουρίζοντας. Ο άντρας βγάζει το κλαμπ από τη θήκη του και τον σκουντά επίμονα: «Σήκω είπα!» λέει ερεθισμένος από την αντίδραση του κοιμισμένου θαμώνα του πάρκου. Αυτή τη φορά ο άντρας γυρίζει, αναδιπλώνεται και μουρμουρίζοντας ανακάθεται στο παγκάκι. «Τι... τι... θέλεις κυρ' αστυνόμε μου; Δεν... δεν... έκανα τίποτα! Τα... τα... πόδια μου ξεκούραζα μόνο!» κλαψούρισε, κάνοντας τον μαυροντυμένο άντρα να απαιτεί την υπακοή του, πολύ πιο έντονα αυτή τη φορά: «Είπα σήκω, σήκω απάνω, τώρα! Δεν έχω καιρό για χάσιμο! Έλα λοιπόν, σήκω!..» «Μα κυρ' αστυνόμε μου δεν έκλεψα, δεν έβρισα, δεν ενόχλησα κανέναν, σου λέω!» κλαψούρισε πάλι ο άνθρωπος, που από τη γλώσσα των κινήσεών του ήταν κατανοητό ότι επρόκειτο περί ηλικιωμένου ατόμου. «Είπα, σήκω. Για το καλό σου είναι!» επαναλαμβάνει φανερά εκνευρισμένος.

Ο 'φιλοξενούμενος' του πάρκου σηκώνεται αργά και μην καταφέρνοντας να σταθεί ολόισιος, στέκεται απέναντι από τον μαυροφορεμένο άντρα, έτσι κυρτός. Εκείνος τον κοιτάζει μία στιγμή και ύστερα τον διατάζει με φανερή περιφρόνηση στη φωνή του: «Προχώρα λοιπόν, αλήτη!» Ο 'αλήτης', υπακούει και κινείται σέρνοντας τα πόδια του προς την κατεύθυνση που του υποδεικνύει ο άνθρωπος της 'εξουσίας'. Αργοκίνητος,

μόλις που σέρνει τα πόδια του, συντελεί ώστε ο μαυροντυμένος άντρας να περάσει την μεγάλη, γαντοφορεμένη παλάμη του γύρω από το μπράτσο του, και στη συνέχεια να τον τραβολογά προς την κλούβα. Ο 'αλήτης' όμως του Πάρκου, θυμώνει ξαφνικά.

«Άντε γα...ου, μπάτσε! Τι θες; Γιατί με βιάζεις; Δεν μπορώ να περπατήσω, αλλά δεν μου χρειάζεται και η δική σου δήθεν, βοήθεια. Παράτα με λοιπόν!», φωνάζει οργισμένος σφυρίζοντας τις λέξεις μέσα από τα δόντια του, χωρίς ωστόσο να μπορεί να επηρεάσει αποτελεσματικά τον άντρα, ώστε να απαλλαγεί τελικά από τη 'χειρολαβίδα' του, που σφίγγεται ακόμη περισσότερο ύστερα από την 'χυδαία' μάλλον αντίδρασή του. Ο 'μπάτσος', όπως τον είχε αποκαλέσει ο άνθρωπος του πάρκου, συνεχίζει να τον τραβάει χωρίς καθόλου να λαβαίνει υπόψη του τα αιτήματά του. Ύστερα από λίγα λεπτά, ο μαυροντυμένος άντρας και ο 'αλήτης', έχουν φτάσει στο μεγάλο μαύρο αυτοκίνητο ή μαύρο βαν ή απλά βαν, που περιμένει. Ο οδηγός του, που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε μετακινηθεί καθόλου, από τη θέση του, αλλά παρακολουθούσε όσο του το επέτρεπε το φως της πλατείας, την κίνησή της αφενός, και τις ενέργειες του συναδέλφου του, αφετέρου, μόλις βλέπει τους δύο άντρες να πλησιάζουν, κατεβαίνει γρήγορα και ανοίγει την πίσω πόρτα του μαύρου βαν. Μία κοντή σκάλα ξεδιπλώνεται αυτόματα και ακουμπά στο έδαφος. Ανεβαίνει σβέλτα απάνω στο πάτωμα της κλούβας και περιμένει. Όταν ο συνάδελφός του και ο άγνωστος εμφανίζονται μπροστά του, φωνάζει: «Έλα γέροντα, δος μου το χέρι σου!» Χωρίς καμμία αντίδραση ο ηλικιωμένος του πάρκου ανεβαίνει με πολλή προσπάθεια, ένα-δύο σκαλοπάτια, απλώνει το χέρι του

και πιάνει το γαντοφορεμένο χέρι που του προτείνεται από τον δεύτερο άντρα του μαύρου βαν, τον οδηγό του. Καθώς προσπαθεί να ανεβεί τα υπόλοιπα δύο-τρία, ο άντρας του βαν τον τραβά επάνω με δύναμη. Ο ηλικιωμένος κρατούμενος προσπαθώντας να ανταποκριθεί, σκοντάφτει ξαφνικά και χάνει την ισορροπία του. Ο άντρας στην καρότσα ελευθερώνει το χέρι του και ο συλληφθείς πέφτει πίσωπλατα. «Στο διάβολο πια!» έβρισε εκείνος νιώθοντας έναν ασυνήθιστα δυνατό πόνο να διαπερνά την σπονδυλική του στήλη. Κάνει να σηκωθεί, αλλά δυσκολεύεται. «Άντε γέροντα, κουνήσου! Μου σπας τα νεύρα, το ξέρεις;» σφύριξε ο άντρας που τον είχε ξυπνήσει και τον είχε οδηγήσει με το ζόρι, ως εκεί. Δεν κινείται όμως καθόλου για να τον βοηθήσει, να σηκωθεί. Όρθιος εκεί δίπλα στη σκάλα, ολοφάνερα χάνει την ψυχραιμία του με τον ηλικιωμένο άνθρωπο, που φαίνεται να δυσκολεύεται να ανεβεί τα ελάχιστα εκείνα σκαλοπάτια του βαν. Ο ηλικιωμένος άντρας αμίλητος αυτή τη φορά και πάντα μόνος, ανασηκώνεται και προσπαθεί και πάλι να ανεβεί, πιάνοντας και σκαρφαλώνοντας με όση δύναμη του είχε εναπομείνει, ένα-ένα τα λιγοστά σκαλιά του βαν. Αρκετά λεπτά αργότερα κατορθώνει να βρεθεί τελικά πάνω στην καρότσα του.

Ο ηλικιωμένος αντιλαμβάνεται ότι το μαύρο βαν είναι μάλλον μία 'κλούβα' μεταφοράς ατόμων και μάλλον συλληφθέντων -όπως ήταν ο ίδιος- από ετούτους τους μαυροντομένους άντρες! Ο οδηγός του βαν που τον περίμενε με σχετική υπομονή στο δάπεδο της καρότσας, είπε ένα απλό: «ακολούθησέ με», και τον οδήγησε στην αριστερή πλευρά της καρότσας, ώστε να καθίσει τελικά στον φιξαρισμένο μεταλλικό πάγκο, που άρχιζε ή και

τελείωνε δίπλα στην πόρτα της καρότσας του μαύρου βαν. Ο ηλικιωμένος και πολύ ταλαιπωρημένος άντρας, σωριάστηκε αρχικά πάνω στον πάγκο, ύστερα ανακάθισε και έγειρε πίσω, ακουμπώντας την πονεμένη πλάτη του, στο σκληρό και κρύο μεταλλικό 'τοιχίο' της πλευράς του βαν. Τώρα πια συγκεντρώνεται, και με το βλέμμα του να συνηθίζει κάπως σε εκείνη τη μαυρίλα, κοιτάζει γύρω του. Δεν φαίνεται να μπορεί να ξεχωρίσει κάτι. Αργότερα όταν πια τα μάτια του είχαν αρχίσει να προσαρμόζονται σε εκείνο το μαύρο, διαπιστώνει ότι έχει παρέα. Μια σιωπηλή παρέα που προφανώς μοιράζονταν την ίδια τύχη με τη δική του.

Στο μεταξύ ο οδηγός έχοντας κατευθυνθεί προς τη μικρή σκάλα του βαν, αφού την κατέβηκε, πάτησε ένα κουμπί δίπλα στην μεγάλη και βαριά μεταλλική πόρτα του και η μικρή σκάλα αναδιπλώθηκε στο εσωτερικό της σκοτεινής κλούβας. Καθώς δεν υπήρχε παραθυράκι μεταξύ καρότσας και καμπίνας οδηγού-, όταν η πόρτα έκλεισε ο ηλικιωμένος άντρας ένιωσε λες και είχε ταφεί ολομόναχος σε ένα μεταλλικό κουτί, και ας είχε και παρέα. Στο πέρασμα μερικόν λεπτών ένιωσε να τον παρακολουθούν επίμονα αρκετά ζευγάρια μάτια. «Εντάξει, το κατάλαβα από την αρχή ότι είναι κι άλλοι τυχεροί εδώ μέσα», σκέφτηκε. Περίμενε λοιπόν σιωπηλά, να τον καλωσορίσει κάποιος. Όμως τίποτα. «Ξέρω. Περιμένουν από μένα να πω κάτι, να ρωτήσω ίσως. Δεν έχω όμως όρεξη», σκέφτηκε πάλι. Έχοντας οικειοποιηθεί τελικά με το σκοτάδι της κλούβας του οχήματος, ξεχώρισε απέναντί του ακόμη δύο άτομα, καθισμένα προφανώς σε μεταλλικό πάγκο, παρόμοιο με εκείνον όπου ο ίδιος καθόταν. Ξαφνικά ακούει μια σιγανή φωνή που προφανώς ερχόταν από κοντά -σχεδόν δίπλα του-, να

τον καλωσορίζει ειρωνικά: «Καλώς ήρθες στη μαύρη λιμουζίνα, σύντροφε. Μας προορίζουν για ξενοδοχείο πέντε αστέρων, ξέρεις!» Ο ηλικιωμένος άντρας, δεν απαντά. Τι να έλεγε άλλωστε; Δεν είχε μήτε τη δύναμη, ούτε το κουράγιο να σκεφτεί κάτι ανάλογο, για να του απαντήσει. Ξαφνιάστηκε ωστόσο από τα λόγια του. Διαπίστωνε με ανησυχία ότι μόλις που μπορούσε να δει τον άνθρωπο που ήταν εκεί κοντά του, σχεδόν δίπλα του. «Τυφλώθηκα μέσα σε ετούτο το σκοτάδι!» σκέφτηκε θυμωμένος για την ακούσια απαγωγή του, από το πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου. Ύστερα από αρκετές στιγμές έχοντας συγκεντρωθεί κάπως στον εαυτό του, βρήκε τη δύναμη να τον ρωτήσει ήσυχα: «Λέτε να μας ακούνε;» «Α, μπα! Τι να μας ακούνε; Ποιοι είμαστε εμείς, για να ενδιαφέρονται τι λέμε και για ποιους λέμε, τέλος πάντων;» απαντά ο άλλος με έναν ιδιόρρυθμο κυνισμό. Ο ηλικιωμένος άντρας ρωτά και πάλι χαμηλόφωνα: «Ξέρεις λοιπόν που μας πηγαίνουν;» «Ναι, αμέ! Είπαμε πως πρόκειται για κάτι εξαιρετικό... ένα ξενοδοχείο πέντε αστέρων ή ίσως ακόμη-ακόμη μία παραθαλάσσια έπαυλη!.. Αυτό... αυτό... είναι στα σίγουρα!» απαντά πάλι ο διπλανός του, πάντα χαμηλόφωνα, και πάντα στον ίδιο τόνο. Ο ηλικιωμένος μιλά τώρα σε ήρεμο και πάντα χαμηλό τόνο: «Ξέρεις φίλε, πριν λίγες ημέρες άκουσα πως μία κλούβα... -πιστεύω ότι εννοούσαν ετούτη εδώ-μαζεύει τους άστεγους, όποιοι κι αν είναι αυτοί: τους γέροντες, τους ανήμπορους ή τους ανισόρροπους. Σκέφτομαι λοιπόν τώρα πια, ότι ίσως και να είναι αλήθεια αυτό... ότι δηλαδή κάποιοι, 'καλή ώρα' (γελάει ειρωνικά) σαν ετούτους εδώ, τους μαυροφορεμένους, περιοδεύουν στα πάρκα της Κενόπολης, ψάχνουν γι' ανθρώπους σαν την αφεντιά μας και τους μαζεύουν. Το

είπε ένας άλλος σαν κι εμένα, εκεί, ξέρεις; στο πάρκο... της Πλατείας Δημαρχείου! Δεν τον πίστεψα. Δεν είναι και λίγοι οι δοσμένοι στον κόσμο της φαντασίας... μιας απαισίας φαντασίας, αυτό εννοώ. Μετά από αυτή την πρώτη αυτή επικοινωνία -ας την ονομάσουμε 'επισημανση'- νομίζω ότι ίσως και να είναι αλήθεια. Μια φριχτή αλήθεια! Το υπαγορεύει και η κοινή λογική βέβαια... ότι δηλαδή μετά από το ψάξιμο, ακολουθεί το μάζεμα. Δηλαδή... το μάζεμα ανθρώπων της σειράς μας, αυτό εννοώ». Ο ηλικιωμένος μιλώντας αργά συνεχίζει: «Ο ίδιος άνθρωπος είπε ακόμα, ότι η κλούβα -μάλλον πρόκειται για ετούτη εδώ ή και παρόμοια- οδηγεί σε ιδρύματα που μοιάζουν με εκείνα όπου συγκεντρώνονται αδέσποτα ζώα: σκυλιά και άλλα... Αυτά βέβαια όχι μόνο τα μαζεθούν, αλλά και τα ξεφορτώνονται αν δε βρεθεί άνθρωπος να τα πάρει στο σπίτι του. Ξέρεις τι θέλω να πω... να... όπως γίνεται με το R. S. P. C. A. Έτσι είπε. Μεταχειρίζονται δηλαδή τους ανθρώπους, όπως τα ζωντανά ή... όπως είχε κάνει ο Χίτλερ τον 20ό αι... -θα τα ξέρεις αυτά. Άκου, εγώ το λέω αυτό το τελευταίο, έχοντας ακούσει κι αυτή την ανατριχιαστική υπόνοια τέλος πάντων... Άκουσα να λένε κάποιιοι ότι δεν είναι υποψία, παρά αληθινή πληροφορία, κι ακόμη ότι κάποιος θα βρεθεί που θα το αποδείξει... σύντομα. Νομίζεις ότι μπορεί να υπάρξει κάποιος που να πονά τον ηλικιωμένο, τον γέροντα άνθρωπο; Ξέρεις γι' αυτόν... τον Χίτλερ... έτσι δεν είναι;» ξαναρώτησε τον διπλανό του με μία ασυνήθιστη αγωνία, αυτή τη φορά. Εκείνος όμως είχε καταπιεί ξαφνικά τη γλώσσα του και σιωπούσε τώρα πια. Μόνο άκουγε. Ακούραστα ο ηλικιωμένος άντρας συνέχισε να σιγομουρμουρίζει λες και με κάποιο φόβο. Είχε

καταλάβει ότι ο διπλανός του σιωπούσε εσκεμμένα. Ήξερε μήπως κάτι; Τι άραγε; Μα όλοι είχαν την ίδια μοίρα, αφού όλοι μαζί, τέσσερις-πέντε, όσοι ήταν στην ίδια κλούβα, τέλος πάντων!

Δεν μπορούσε να συγκρατηθεί τώρα πια. Ήθελε να μιλήσει, να συνομιλήσει. Ήταν εκείνη η παράξενη αίσθησή του που του έλεγε, ότι επικρατούσε μεγάλο άγχος μέσα σ' εκείνη την θεοσκοτεινή καρότσα. Είπε λοιπόν κάτι που έκανε τους συνταξιδιώτες του να πεταχτούν νευρικά από το κάθισμά τους: «Άκουσα... να λένε... ότι... αν δηλαδή δεν επισημαίνεται η απουσία τους από συγγενείς τους, δεν τους αναζητάει ή τους υιοθετεί κανείς... χρτς!» είπε βιαστικά λες και για να μη μετανιώσει για εκείνα που επρόκειτο να 'αποκαλύψει'. Η φωνή του είχε ακουστεί σα σφύριγμα αερικού στη σιωπηλή, ως εκείνη τη στιγμή, ομήγυρη της κλούβας. Είχε καταφέρει να σκορπίσει τον πανικό και την ανατριχίλα, σκίζοντας τη σιωπή. Είχαν αντιληφθεί τη χειρονομία που συνόδευε τα λόγια του: είχε φέρει την παλάμη του στο λαιμό του, μιμούμενος λεπίδα που... αποκεφαλίζει.

«Ε, και; Έστω κι αν είναι έτσι γέροντα, τι διάβολο περιμένεις από μια ζωή σαν τη δική σου ή σαν τη δική μου; Καλά θα ήταν να μην είχαμε φτάσει στον πάτο του βαρελιού που λέγεται κοινωνία... όπου και κολλήσαμε, γιατί λασπώσαμε, κατάλαβες; Τι νομίζετε ότι κάνουμε όλοι εμείς, ε; Δεν είναι σκυλίσια ζωή, αυτό που κάνουμε; Η πολιτεία έχει τους νόμους της, έτσι;» επέμενε με μία περιεργή σοβαρότητα τώρα πια, ο πρώην είρων συνεπιβάτης, που καθόταν δίπλα στο νεοφερμένο άντρα. Ο ηλικιωμένος άντρας γύρισε και τον κοίταξε κατάπληκτος και με μια ασυνήθιστη οργή αυτή τη φορά αντέδρασε: «Βαλτός είσαι φίλε; Πώς μιλάς έτσι; Δεν

είμαστε δα και ζώα... Άνθρωποι είμαστε. Κι αν βρεθήκαμε εδώ, άλλοι βοήθησαν στο γλιόστρημα. Έτσι; Μέσα μου το ξέρω πως θα μπορούσαμε όλοι εμείς οι καταραμένοι... οι 'αλήτες σπουργίτες', οι 'καταραμένοι', άντε, αυτής της κοινωνίας -όπως θέλετε αποκαλέστε τους εαυτούς σας!- να κάνουμε κάποια πράγματα διαφορετικά, αν μας δινόταν μία ακόμη ευκαιρία. Δεν βοηθάει όμως το σύστημα. Ποτέ δεν μας βοήθησε! Τι λέω; Δεν βοηθάει κανέναν, κυρίως όταν αυτός ο 'κανένας' ξεπέφτει στην ανάγκη, στην όποια ανάγκη, άκου με που σου λέω! Ή καλύτερα... αν έχεις τύχη, μπορείς ν' αρπάξεις μία καλή ευκαιρία για προκοπή! Πρέπει όμως να έχεις πάντα μία ασφάλεια... Παλαιότερα, αν κάποιος δεν είχε ασφάλεια για οποιοδήποτε λόγο, είτε γιατί δεν πίστευε στην ανάγκη της, είτε γιατί δεν ήταν της μόδας, αλλοίμονό του! Ήταν δυνατόν να διαπιστώσει, περισσότερο από γρήγορα, πόσο εύκολα μπορούσε να κτυπήσει ο κώδων κινδύνου. 'Προσοχή, κίνδυνος - θάνατος!' ήταν το μήνυμα. Ούτε νάρκη να ήταν! Βέβαια, πάντα ξεφυτρώνουν οι επιτήδειοι που σε οδηγούν στο τελευταίο σκαλοπάτι της μιζέριας, στο πάτο του βαρελιού, στην λάσπη του! Από εδώ και μετά... ακολουθούν τα χείριστα! Τώρα που δεν μπορούμε ολωσδιόλου, να αντιδράσουμε -με σθένος λέει!- μας πάνε σε κάποιο στρατόπεδο συγκεντρώσεως για να μας 'γκαζάρουν'; Μήπως πρόκειται για 'λύση τελικά'; 'The final solution'; Θα ξέρεις, ότι ο 'μέγας και τρανός Χίτλερ' δεν είναι το πρωτότυπο του είδους του, έτσι; Προηγήθηκαν κι άλλοι, εκεί στην Ανατόλια. Εκείνοι κάνανε γενοκτονία με πατέντα περιωπής. Μου τα είπε απόγονος τρίτης γενιάς παθόντος, μετανάστη, τότε τον εικοστό αιώνα ντε, από το 1914... 1917, ως το 1922. Και

στη δεκαετία του 1950 τελικά, δεν έπαψαν τους διωγμούς στη Θλιμμένη του Πέραν, με κάτι κόλπα, να σου φύγει το μυαλό! Με την υπεραύξηση της εφορίας, έτσι είπε. Είχε, λέει, κάποια βιβλία ιστορίας, σπάνια πράγματα τώρα πια -ανάθεμα στα ηλεκτρονικά που μας κατάστρεψαν τελικά! Πρώτο χέρι σχεδόν, ο άνθρωπος, έτσι; Αυτοί είχαν έναν πολύ σημαντικό λόγο, μία πολύ σοβαρή δικαιολογία. Έτσι επέλεξαν ετούτη την φρικώδη, την απάνθρωπη πορεία, την εκκαθάριση του πληθυσμού τους -η χώρα τους προοριζόταν για εκείνους μονάχα. Αυτό ήταν το σύνθημά τους. Έπρεπε να απαλλαγούν από τους παρείσακτους, τους 'γκιασούρηδες' -έτσι τους αποκαλούσαν. Ήταν επιτακτικό να ξεφορτωθούν τους χριστιανούς, τους 'άπιστους', τους μη μουσουλμάνους, φανατίζοντας εναντίον τους, ακόμη περισσότερο τους πολίτες τους, που αμόρφωτοι, ήταν παθητικά προσκολλημένοι στο θρήσκευμά τους και στο λόγο των ευρωπαϊκά εκπαιδευμένων αρχηγών τους. Άσχετα αν τα ιερά βιβλία τους δεν υπαγόρευαν -και δεν υπαγορεύουντα παρόμοια... Όσο για τους 'άπιστους' της άλλης θρησκευτικής κατεύθυνσης, ε... τι να γίνει; Τι κι αν ήταν απόγονοι γένους αετών, προκομμένοι, μυαλωμένοι, ευκατάστατοι; Με ένα σαδιστικό εγχείρημα «οι συγκεκριμένοι μουσουλμάνοι μάγκες», πέτυχαν δύο πράγματα: όχι μόνο γλύτωσαν από αυτούς, που ήταν οι παλιοί κάτοικοι όλης της περιοχής, αλλά έφαγαν και όλο τους το βιος. Οι ίδιοι τι θαρρείς πως ήταν ή τι είχαν; Νομάδες... κατοαπλιάδες του κερατά ήταν! Τα διάβασα κάποτε στο 'Οδοιπορικό 1890', του G. Deschamps. Είχε περιηγηθεί την Ανατόλια και είχε καταγράψει πολλά και φρικτά γεγονότα, που είχαν υποπέσει στην αντίληψή του. Θα έπρεπε να διαβάζει κανείς τέτοια βιβλία για να

καταλαβαίνει τη ζώδη υπόσταση των ανθρώπων... Εντάξει, ίσως συγκεκριμένων πληθυσμών ανά την Υφήλιο. Πού είναι όμως τα έρημα τα βιβλία τώρα πια; Άσε πια τις δεκαετίες που ακολούθησαν. Οι χώρες κινήθηκαν με υπομόχλιο το κεφάλαιο και έφαγαν τα μούτρα τους! Και δείτε τα χάλια όλων μας!»

Οι ρακένδυτοι θαμώνες των πάρκων της Κενόπολης άκουγαν τον ηλικιωμένο, με μάτια που έμοιαζαν φωτεινά καρφιά απάνω του. «Χμ! Ήταν φωτισμένος ετούτος! Σπουδαίος!» σκέφτηκε ένας από τους απέναντί του. Από εκείνα που άκουγαν καταλάβαιναν ότι ο ηλικιωμένος άντρας γνώριζε πολλά, ‘μα πάρα πολλά’! Το ερώτημα ‘ποιος άραγε ήταν;’ παρέμεινε ερώτημα μόνο, και μέχρι το τέλος. Εκείνος ο άγνωστος, ο τελευταίος επιβάτης της κλούβας, συνέχισε τον μονόλογό του, λες και δεν υπήρχαν άλλοι γύρω του: «Και να σκεφτεί κανείς ότι οι λαοί δεν έχουν δήθεν ιδέα... ή βαρέθηκαν ν’ ασχολούνται με τα προβλήματα τόσων χρόνων. Εννοώ όλα ετούτα τα απίστευτα γεγονότα! Οι ‘ΙΔΕΕΣ’, λέει! Μα είναι τρόπος ζωής και όχι τρόπος του λέγειν! Έτσι είναι. Ετούτοι οι δήθεν σπουδαίοι, έχουν άραγε κρατήσει κάποια από αυτές τελικά; Άκου λέει! Γνωρίζουν πολλά! Ναι έχουν γνώση όλων των συμβάντων. Έχουν και παραέχουν. Απλά... κάνουν το κορόιδο. Τελικά, ό,τι συμφέρει, αυτό και υιοθετείται! Φταίνε και παραφταίνε και οι κάποιες συγκεκριμένες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, και οι άλλες, αλλού, όπως είπα, απανταχού στην Υφήλιο. Τα πετρέλαια και ο ορυκτός πλούτος, ήταν ανέκαθεν το κίνητρο αυτών των χειρισμών. Και από κοντά και οι καρέκλες, καταλαβαίνετε; Τρώνε, τους ταΐζουν... και πουλιούνται σαν τις πόρνες! Προσέχετε, μιλώ για πολιτισμένα και

ξεχωριστά έθνη, στο πρώτο μισό του 20^{ου} αι. άντε και μέχρι τα μέσα του δικού μας αιώνα! Ε, καλά τώρα! Δεν υπήρχα καν, όταν έγινε ο πόλεμος στη Σερβία τη δεκαετία του 1990, ή εκείνο το τρομοκρατικό χτύπημα το 2001 στη Ν. Υόρκη, και άλλα πιο ύστερα, το Ιράκ, και αργότερα η Λιβύη και πού να σταματήσω; Όλα τα διάβασα ή τα έμαθα από ανθρώπους που ήξεραν και που φύγανε τώρα πια! Ξέρετε, σιχάινομαι να κάνω μάθημα ιστορίας τη στιγμή που μας πάνε για...» Οι απέναντί του τον άκουγαν κρατώντας την αναπνοή τους και τα μάτια ορθάνοιχτα, στο παράξενο σκοτάδι του μεγάλου μαύρου αυτοκινητού. Ίσως και να το φανταζόταν όλο αυτό που ζούσαν, αυτό το δύσκολο και μυστηριώδες παραμύθι, όπως συμβαίνει κάποια φορά μέσ' στο πηχτό σκοτάδι... όταν θαρρείς πως βλέπεις τον φακό του ίδιου του ματιού σου και απορείς. Μήπως κι αυτό ακόμα θα μπορούσε να είναι φαντασίωση;

Ο ηλικιωμένος άντρας συνέχισε σιγανά πάντα: «Δεν ξέρω, αλλά επειδή αρκετοί γνωστοί μου 'συγκάτοικοι' στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου αφανίστηκαν, ξέρετε, μη αφήνοντας ίχνη -και στα γρήγορα- έτσι; Πού να το πάρει κανείς χαμπάρι; Μα αυτό είναι και το ζητούμενο! Φαντάζομαι ότι μας περιμένουν τα χειρότερα. Μακάρι να μην είναι τίποτα περισσότερο, από φαντασιώσεις!» Ο διπλανός του τον ρώτησε χαμηλόφωνα, με μία εμφανή και αποκαλυπτική αγωνία στη φωνή του: «Σε ποιο πάρκο είπες ότι ήσουν, όταν σε μάζεψαν, τα μαύρα κοράκια;» Ο νεοφερμένος άντρας χαμογέλασε πικρά. «Πετυχημένη η παρομοίωση, 'μαύρα κοράκια!' Ναι, ήμουν στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου, του Wetlands μόλις το είπα. Κι εσύ;» ρώτησε με ενδιαφέρον. «Μάλιστα! Εγώ... στο πάρκο

Ελευθερίας. Το είχα διαλέξει γιατί μου άρεσε το... 'Ελευθερίας!» είπε με πικρό τόνο στη φωνή του και συνέχισε: «Γέροντα, εσύ ξέρεις πολλά. Φαίνεται ότι έχεις διαβάσει και έχεις ακούσει φωτισμένους ανθρώπους. Άλλωστε εσύ ο ίδιος το είπες, ότι διάβασες κάποια παλιά βιβλία. Θα πρέπει να διάβασες πολλά, αλλιώς, δε θα τα γνώριζες όλα αυτά. Αλλά, τι καθόμαστε και λέμε τώρα πα; Ποιος νοιάζεται;» Σταματάει μια στιγμή. Τα μάτια του γυαλίζουν σαν δύο κάρβουνα. Έχει πυρετό. «Τι είναι όλα αυτά που λέμε; Τρελαθήκαμε; Θυμίζουν κατοχή, αφανισμό, γενοκτονία ράτσας, της ράτσας των φτωχών και των περιθωριοποιημένων!» είπε αγριεμένος αυτή τη φορά. Είχε αρχίσει να τρελαίνεται από την αγωνία και τον φόβο του, που τα τριπλασίαζε το σκοτάδι εκείνης της απείσιας κλούβας. «Καλά τώρα! Λες και ετούτη η γενοκτονία θα είναι πρωτοφανής!» μουρμούρισε ο ηλικιωμένος άντρας. Έπεσε βαριά σιωπή για λίγο. Και ενώ η κλούβα που τους μετέφερε, συνέχιζε το ταξίδι της, ένας από τους απέναντι, από τον ηλικιωμένο, ρώτησε ξαφνικά: «Εμένα... δε θα με ρωτήσετε;». Κανείς δεν απάντησε. Η κατάθλιψη που τους είχε κατακλύσει, ήταν μολύβι που βάραινε πάνω τους. Ύστερα από ετούτο το 'παράπονο', του συνταξιδιώτη τους, λες και περίμεναν έστω σιωπηλοί και μουδιασμένοι, να ακούσουν, τι επιτέλους, είχε να πει. Ήταν βέβαιο ότι και εκείνος είχε την ανάγκη της προσοχής τους. Νιώθοντας την έμμονη αναμονή τους, απάντησε στο αρχικά δικό του αίτημα: «Εγώ... έρχομαι από το Πάρκο της Ελπίδας. Μάλιστα της Ελπίδας! Καταλάβατε;» ρώτησε αγχωμένος στο έπακρο, ο τελευταίος τολμηρός της ομήγυρης των 'καταραμένων αλητών σπουργιτών', και ένας λυγμός πνίγηκε μετά βίας, στο λαρύγγι του.

Το σκοτάδι και η απομόνωση από τον κόσμο της υποτιθέμενης ελευθερίας, προπάντων μέσα σ' εκείνη την κρύα κλούβα του μαύρου βαν, είχε αρχίσει να αγριεύει τους ανθρώπους των πάρκων, που τους είχαν συλλάβει για να τους οδηγήσουν στο άγνωστο της τιμωρίας τους, γιατί 'εγκληματούσαν' μολύνοντας με την παρουσία τους το τοπίο της πολιτείας, που με δικαιολογημένη αγωνία περίμενε να φιλοξενήσει τους ξακουστούς στους αιώνες, Διεθνείς Αγώνες. Κάποιοι από αυτούς τους άθλιους των πάρκων, είχαν συλλάβει αυτή την επικοινωνία σιωπηλά θαρρείς, λες και είτε ήταν προ πολλού νεκροί ή προ πολλού φευγάτοι στον κόσμο τους, τον κόσμο της τρέλας. Ένιωθαν παγιδευμένοι, έρμαια μιας ακατάβλητης μοίρας, που φανερά την κατηύθυναν άλλοι γι' αυτούς. Δεν μπορούσαν παρά να φανταστούν τα χειρότερα. Η 'κρυαμάρα', η ψυχρότητα και ο κυνισμός των συνανθρώπων τους, και ιδιαίτερα των καλοβαλμένων, είχε αποδειχτεί από δεκαετίες. Η αδιαφορία τους -μία αδιάσειστη πραγματικότητα- συνέτεινε ώστε οι κατατρεγμένοι άνθρωποι να νιώθουν τελεσίδικα, έτσι. Από δεκαετίες απουσίαζε το ελάχιστο δείγμα συμπάραστασης προς την όποια κατεύθυνση, ιδιαίτερα για ανθρώπους του είδους τους. Ίσως και να υπήρχε για κάποιους τελικά, όμως αφορούσε άλλους, εκείνους τους λίγους, τους ευνοούμενους του συστήματος, που ήταν ως γνωστόν οι δυνατοί, οι εκπρόσωποι του πλούτου. Οπότεν και εφόσον συνέβαινε τελικά, αναμφίβολα παρέμενε ένα καλά φυλαγμένο μυστικό!

Κάτι τρέχει!..

Από μέρες τώρα, πριν ή και μετά τα μεσάνυχτα, κάποτε, τις πρώτες ώρες του νιόφερτου πρωινού, τότε δηλαδή που η ώρα χέρι-χέρι με την εξάντληση, σκοτώνει και την τελευταία την παραμικρή κίνηση, οι αγύρτες, 'οι φτωχοί τω πνεύματι' ή και κάποιοι άλλοι, που είχαν γλιστρήσει σ' εκείνη την κατάντια για λόγους ανεξήγητους ή και με κάποια εξήγηση (όπως από μια στραβοτιμονιά της τύχης... ή και από την αλαζονεία εκείνων που κατείχαν τις καρέκλες), δεχόταν ανεπιθύμητες επισκέψεις. Οι τελευταίοι -εκείνοι δηλαδή που κατείχαν τις καρέκλες- χτυπούσαν ο ένας τον άλλον στους ώμους με αμέριστη ικανοποίηση, ως ευνοούμενοι του συστήματος τελικά. Συχνά μάλιστα είχαν την ευκαιρία να κάνουν κάτι ανάλογο και με τους αρχηγούς άλλων ισχυρών κρατών. Είχαν την τύχη να προσκαλούνται μεταξύ τους, στα αποκαλούμενα διεθνή συνέδρια, να επικοινωνούν όλα αυτά τα δήθεν απαραίτητα για τον τόπο του ο καθείς και να αποφασίζουν για τις τύχες των πληθυσμών. Αχ, τι δύναμη είχαν αυτές 'οι καρέκλες', τελικά! Οι κεφαλαιοκράτες και από κοντά πολλά από τα μέσα ενημέρωσης, οπουδήποτε κι αν υπηρετούσαν αυτά, απολάμβαναν ποσοστό της ευτυχίας ετούτης, καθώς υπόγεια προσέφεραν στα υπέροχα αν και σπάταλα συμπόσια των 'καρεκλωμένων' αρχηγών! Τι αξιοθρήνητες μαριονέτες τελικά! Ποιος δεν το ήξερε ότι όλα τα παραπάνω διαμόρφωναν, ως δια μαγείας τελικά, την ευημερία της Υψηλίου -επομένως την οικονομία της-, αλλά κυρίως την απόθμενη δυστυχία της! Αυτό το τελευταίο παράγωγο -της δυστυχίας-, δεν παρουσιαζόταν πουθενά, ούτε με τα πολύ ψιλά γράμματα!.. Και όμως ήταν κοινή γνώση, κοινή αντίληψη!

Από την άλλη μεριά, ήταν πολλά τα αίτια που μπορούσαν να γονατίσουν τους ανθρώπους όταν έπεφταν στο μάτι του οποιουδήποτε κυκλώνα: είτε οικονομικός ήταν αυτός, είτε άλλου είδους, για να πει κανείς τα ελάχιστα ως προς τα αίτια της τραγωδίας των ανθρώπων, όπως ετούτων, σε αυτή εδώ την ιστορία, που κλεισμένοι τώρα σε μαύρη κλούβα αναρωτιούνται για το άγνωστο που τους περίμενε, όταν θα άνοιγε η πόρτα της μαύρης κλούβας, και θα τους διέταζαν να κατέβουν από αυτή, για να εισέλθουν σε κάποια φυλακή, παρόμοιας ίσως, με την 'κόλαση του Δάντη'; Ετούτοι, ήταν κάποιοι από τους άστεγους-άφραγκους ή και χωρίς ταυτότητα - αυτή την απέκρυπταν συχνά, οι ίδιοι- αποκαλούνταν οι καταραμένοι 'αλήτες σπουργίτες' της κοινωνίας της περιφημής Κενόπολης. Επρόκειτο για 'ανθρώπινα ρετάλια', 'ρεμάλια', 'παρείσακτα όντα', 'ζώα', που αγκαζάριζαν τα δημόσια καθίσματα, απλώνοντας τα άθλια, τα ταλαιπωρημένα μέλη τους, ρακένδυτοι, άπλυτοι και νηστικοί. Περιθωριοποιημένοι πολίτες. 'Τα λυμαινόνταν κυριολεκτικά', κατά την άποψη πολλών... αρχών τε και πολιτών! Κανείς δεν ενδιαφερόταν για τη ριζική θεραπεία ετούτου του φαινομένου, που εξαπλωνόταν σα νικηφόρο παράσιτο πλέον, στα περίφημα πάρκα της Πολιτείας της Κενόπολης. Οι απλοί πολίτες δεν ενδιαφέρονταν γιατί και οι ίδιοι ήταν πνιγμένοι στα δικά τους προβλήματα, και γιατί ποιος ενδιαφερόταν τέλος πάντων για τον διπλανό του, όταν μάλιστα ετούτος 'βρωμούσε από πάνω μέχρι κάτω'; Οι λόγοι λοιπόν και τα αίτια περίσσευαν, τώρα πια!

Εκείνες λοιπόν τις αμίλητες ώρες της υποθετικής 'ανάπαυσης' στα πάρκα της πολιτείας τους, όπου ο καθένας από τους άστεγους, τους 'αλήτες' κατ' άλλους,

αναλογιζόταν το κάποιο παρελθόν ή και τίποτα, λόγω σοβαρής έλλειψης νοημοσύνης ή και ολοκληρωτικής και ως εκ τούτου και εκμεταλλεύσιμης αδυναμίας, να 'τοι και κατάφταναν οι νέοι, άγνωστοι τρομοκράτες των πάρκων: ένα απρόσωπο μαύρο αυτοκίνητο βαν, μία 'κλούβα' στην ουσία, και δύο άντρες: ο οδηγός και ο συνοδηγός, ντυμένοι στο επίσημο μαύρο του 'χάρου' και φορώντας κράνη -'λες και πήγαιναν να παίξουν ξύλο' με αλήτες και με μέλη συμμορίας κακοποιών!.. Με την προσθήκη σκουρόχρωμου πέροπεξ στα πρόσωπά τους, γίνονταν αρκετά... 'αόρατοί! «Αυτή που λες, είναι η αμφίεση των δημίων της εποχής μας!», είχε πει ένας από τους ξύπνιους 'θαμώνες' της ομήγυρης του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου του Wetlands, που άκουγε στο όνομα Μίλνε (Milne) και στο παρατσούκλι: 'ξυράφι'. Έτσι τον είχαν βαφτίσει οι άλλοι της 'γειτονιάς' του, στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου. Ήταν ξύπνιος, παρακολουθούσε τα πάντα, άκουγε το λιλιπούτιο ραδιοφωνάκι του, διάβαζε εφημερίδες σε μικρό ηλεκτρονικό 'βιβλίο', επισκεπτόταν τη βιβλιοθήκη, σημείωνε, μελετούσε ή κατάγραφε τους νόμους... κτλ... κτλ... Πώς είχε λοιπόν ξεπέσει εκεί, το 'ξυράφι'; Ή μήπως ήταν και ετούτος στο 'κόλπο', όποιο κι αν ήταν αυτό; Ο διπλανός του, τον είχε κοιτάξει χασκογελώντας, καθώς είχε την ατυχία να μην τα 'πιάνει όλα με μιας', παρά μόνο εκείνο το 'απολύτως τίποτα', της κρυφής διανόησης! Δεν ήταν όμως αλήθεια αφελής. Προσποιείτο όπως και πολλοί άλλοι επαναστάτες του είδους του.

Αυτά λοιπόν, τα καθόλα ασυνήθιστα μαύρα βαν - κλούβες, ήταν αναμφίβολα αρκετά, όπως διαπιστώθηκε αργότερα. Εμφανίζονταν και επιχειρούσαν τις επιδρομές τους στα πολυπληθή πάρκα της πολιτείας της

Κενόπολης, ταυτόχρονα, και πάντα αργά τη νύχτα. Τα συγκεκριμένα βαν, στάθμευαν κοντά στα πάρκα της και τα λυμαινόνταν με τη σειρά τους, παρά το γεγονός ότι με τον τρόπο αυτό, διαψεύδονταν τα εύφημα και σημασιολογικά, πολύ ενδιαφέροντα, ονόματά τους: της Ελευθερίας, της Ελπίδας, της Πλατείας Δημαρχείου του Wetlands, κτλ., κτλ. Όλα λοιπόν αυτά τα μεγάλα, ωραία και περιποιημένα πάρκα ανήκαν στην σπουδαία πολιτεία, της Κενόπολης και φυσικά στους ‘ευπρεπείς’ πολίτες της, ΜΟΝΟ! Ασχέτως αν τελικά τα ‘λυμαινόνταν’ και οι ‘αλήτες σπουργίτες’ δίπλα στα άλλα πετεινά του ουρανού.

Η περίφημη για όλα αυτά και πολλά άλλα ‘αγαθά’, πολιτεία της Κενόπολης, ετοιμαζόταν να φιλοξενήσει τους φημισμένους Διεθνείς Αγώνες. Όλα, μα όλα δούλευαν καλά σε αυτή την ‘καλότυχη’ πολιτεία! Δεν φαινόταν ότι υπήρχαν οποιεσδήποτε ρωγμές ή προβλήματα στο σύστημά της, εκτός... από ετούτο το ‘καταραμένο πρόβλημα των παρείσακτων, στα φημισμένα πάρκα της!’ Δες και δεν επρόκειτο για συμπολίτες, για συνανθρώπους, αλλά για σκουπίδια ή παράσιτα που χαλούσαν –κατ’ άλλους ‘λυμαινόνταν’-, το περίφημο κατά τα άλλα περιβάλλον της πολιτείας. Κατά συνέπεια κατέστρεφαν την ομορφιά των ‘πράσινων’ πάρκων και όλης της ‘πράσινης’ ζώνης της επικράτειας, τελικά. Αυτό φαινόταν να είναι το μόνο πρόβλημα. Όμως όπως εξελίσσονταν τα του δημοσίου, αποδείκνυαν ότι δεν ήταν καθόλου έτσι τα πράγματα. Αντίθετα, όλο και περισσότερο υποδείκνυαν ότι η περίφημη πλέον Κενόπολη, είχε αποβεί μία όμορφη ‘μούμια’, που μέσα της έκρυβε ένα φριχτό κουφάρι!

Υπηρέτες της εξουσίας

Οι άντρες της 'εξουσίας' -για νόμιμους υπηρέτες της εξουσίας επρόκειτο!- έφεραν ευδιάκριτο στρογγυλό λευκό σήμα πάνω στην μεγάλη αριστερή τσέπη του μπουφάν τους και στη μοναδική πίσω τσέπη του παντελονιού τους, που με τη σειρά του, έφερε σκούρο θαλασσί περίγραμμα, διασχιζόταν από διαγώνια πράσινη γραμμή και θύμιζε οδικό απαγορευτικό. «Καταλαβαίνεις τίποτα;» Είχε ρωτήσει ο Μίλνε τον 'αφελή', 'καθυστερημένο' γείτονά του, όταν είχε κατεβεί από το αυτοκίνητο ο συνοδηγός και κατευθυνόταν προς το μέρος τους. Ο εκνευρισμένος Μίλνε πρόλαβε και πρόσθεσε βιαστικά στο ερώτημά του: «Τι ρωτάω; «Terminators!.. Αυτό είναι αδερφέ! Μόνο που δεν καθαρίζουν το περιβάλλον από τα φαντάσματα, από άγρια ζώα ή λυσοασμένα σκυλιά, αλλά από 'παράσιτα' σαν την αφεντιά μας! Κατάλαβες;» Χωρίς να ξέρει γιατί απομακρύνθηκε ένα μέτρο περίπου από τον 'αφελή' συνομιλητή του -αν και ο όρος συνομιλητής ήταν ακατάλληλος, στην προκειμένη περίπτωση. Ο άνθρωπος δε συνομιλούσε σχεδόν ποτέ μαζί του, παρά μόνο χασκογελούσε, αυτή ήταν η αλήθεια. Τον κοίταξε λοιπόν και αυτή τη φορά σα να μην 'χαμπάριαζε' τίποτα, από όσα είχε πει ο Μίλνε. Ίσως και να ήταν τυχερός μέσα στην αληθινή ή και στην προσποιητή αφέλεια του. Φαινόταν πως δεν αντιλαμβανόταν αν ήταν νύχτα ή μέρα, μαύρο ή άσπρο, πόλεμος ή ειρήνη, καταπίεση... ή επανάσταση! «Αφελής αυτού του είδους -αν είναι βέβαια αυτό που δείχνει- σημαίνει τυχερός στην προκειμένη περίπτωση!» αποφάσισε μέσα του ο Μίλνε. Τελικά ένιωθε πολύ μόνος, εκείνη τη στιγμή.

Ο μαυροντυμένος άντρας της κλούβας είχε πλησιάσει τώρα. Στάθηκε πάνω από τον 'αφελή' θαμώνα της Πλατείας Δημαρχείου -γνωστής πλέον στον αναγνώστη- και χωρίς καμία επιφύλαξη -κυρίως σε σχέση με τους άλλους θαμώνες του πάρκου-, τον διάταξε να τον ακολουθήσει. «Πού τον πάτε, ρε συ;» ρώτησε ο διπλάνος του, που δεν ήταν άλλος από τον Μίλνε, το 'ξυράφι'. Ο άντρας με το κράνος, τον αγνόησε εντελώς. Τι σήμαινε αυτό; ότι ο άνθρωπος που τον ρωτούσε δεν υφίστατο, δεν μετρούσε ούτως ή άλλως, ήταν ανύπαρκτος και ενδεικτικά χωρίς μέλλον; Το 'ξυράφι' έβρισε με χαμηλή φωνή. Το αντιλαμβάνοταν ότι δεν μετρούσε καν ως παρουσία, για τον μαυροντυμένο άντρα. Έκανε τη δουλειά του όπως είχε ασκηθεί να την κάνει: σα ρομπότ... 'ή μήπως ήταν ρομπότ τελικά;' αναρωτήθηκε ο Μίλνε. Ναι, θα μπορούσε να ήταν και ρομπότ! Ποιος όμως, θα μπορούσε να απαντήσει σε πολλαπλά ερωτήματα που βαθμηδόν είχαν αρχίσει να γεννιούνται στους θαμώνες ή στους παρατηρητές των πάρκων;

Ο μαυροντυμένος άντρας τράβηξε με το γαντοφορεμένο χέρι του τον 'αφελή' θαμώνα από το μπράτσο, τον ανάγκασε να σηκωθεί και αμέσως χωρίς την παραμικρή κουβέντα, εκείνος τον ακολούθησε. Προχώρησαν τα μερικά μέτρα απόστασης που τους χώριζαν, από το μαύρο βαν. Ο 'αφελής' του πάρκου, γυρνώντας το κεφάλι του, κοίταξε δύο φορές προς το μέρος, του μέχρι προ ολίγου συντρόφου της μοναξιάς του, Μίλνε, που άφηνε πίσω του. Ήταν σα να ήθελε να βεβαιωθεί για κάτι, άγνωστο όμως τι. Ο Μίλνε τον κοίταζε να απομακρύνεται φουντωμένος από έναν ανίκανο, στην κυριολεξία, θυμό. Θα μπορούσε και να εγκληματήσει στην κατάσταση που βρισκόταν. Είχε

αρχίσει κιόλας να σκέφτεται διάφορα που απέρρεαν από εκείνο το συναίσθημά του.

Σε δύο-τρία λεπτά οι δύο άντρες: ο αλήτης και 'το όργανο του νόμου', είχαν φτάσει στο μαύρο βαν. Ο μαυροφορεμένος άντρας, οδήγησε τον κρατούμενό του στο πίσω μέρος του μεγάλου μαύρου αυτοκινήτου. Αφού τον τακτοποίησε στην 'κλούβά' του, με τη βοήθεια του οδηγού, βάδισαν μαζί από το πίσω μέρος του αυτοκινήτου, καθείς από το κατάλληλο πλάι του, και ανοίγοντας τις πόρτες ανέβηκαν στο αυτοκίνητο. Σε λίγα λεπτά μετά από μια βραχεία συνομιλία με τον οδηγό, ο ίδιος άντρας άνοιξε πάλι την πόρτα και ξανακατέβηκε. Προχώρησε και πάλι προς το πάρκο - πολύ πιο αργά αυτή τη φορά-, έφερε μία μικρή βόλτα ανάμεσα στα παγκάκια του και ύστερα διάλεξε δύο ακόμα άτομα από τα τέσσερα-πέντε που είχαν απομείνει. Τους ζήτησε να σηκωθούν απάνω και να τον ακολουθήσουν και εκείνοι σαν μαγνητισμένοι από την αίγλη του ψηλού μαυροντυμένου άντρα, υπάκουσαν. Ένας από αυτούς ρώτησε αν μπορεί να πάρει τα πράγματά του, αλλά ο μαυροντυμένος άντρας απάντησε πως 'όχι', εφόσον δεν θα τα χρειαζόταν. Εκεί που πήγαιναν θα είχαν τα πάντα, εξήγησε νηφάλια. Ο θαμώνας που είχε αντιδράσει την πρώτη φορά -ο Μίλνε το 'ξυράφι'-, σηκώθηκε προχώρησε μερικά βήματα προς το μέρος του και σηκώνοντας τα χέρια του στον ουρανό σα γροθιές, φώναξε βρίζοντας: «Ρε συ για ξενοδοχείο πέντε αστέρων τους προορίζετε και δεν τον αφήνεις να πάρει τα πράγματά του;» Ο άντρας με το κράνος δε μίλησε. Τον αγνόησε όπως και πριν. «Ρε συ μ....α γιατί με αγνοείς; Θέλεις να με πείσεις ότι δεν υπάρχω; Υπάρχω ρε και θα στο αποδείξω!..» Αρπάζει ένα μπουκάλι από

δίπλα του και το πετάει εναντίον του. Η κίνηση δεν είναι επιτυχής και ο άντρας δεν αντιδράει. Κάνει τη δουλειά του. «Πού τους πας ρε καθίκι γιατί δε μιλάς; Θα σας βάλω στην εφημερίδα ρε... αλήτη! Τι είναι αυτό; Το καινούργιο φρούτο του 21^{ου} αι; Άνθρωποι είναι, ρε συ... δεν είναι σκυλιά... Μίλα ρε γα...ο, πού τους πας; στο RSPCA; Πάρε με κι εμένα μαζί τους ρε! Γιατί δε με παίρνεις; Ε;» φώναξε οργισμένος και η φωνή του έσκισε τη νύχτα σα μαχαίρι. Μερικοί από τους κοιμισμένους φτερωτούς θαμώνες του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου, θορυβήθηκαν. Ακούστηκαν πολλαπλές εξασθενημένες φωνίτσες, τιτιβίσματα, φτερουγίσματα, ξεπουπουλιάσματα, όλα μαζί ανάκατα μέσα στη βουβαμάρα που επικρατούσε ως τη στιγμή της οργής, του Μίλνε. Ο μαυροντυμένος άντρας είχε πετύχει στο στόχο του. Τον είχε αγνοήσει και κάνοντάς το, είχε αποδείξει στους εναπομείναντες, ότι αυτού του είδους οι αντιδράσεις, περίσσευαν. Άλλωστε δεν υπήρχαν άλλοι τριγύρω τους για να ανησυχεί για τις φωνές του οποιουδήποτε 'αντάρτη', παρά μόνο τρεις άντρες και ο ένας από αυτούς ήταν ο Μίλνε το 'ξυράφι', και προφανώς ο επαναστάτης του πάρκου. Σε λίγο ο άντρας με τους δύο 'αλήτες' από τα παγκάκια, ήταν πίσω από την κλούβα και όλα εξελίχθηκαν όπως πριν, και σύμφωνα πάντα με το προκαθορισμένο για την περίπτωση, σχέδιο. Η πόρτα άνοιξε η σκάλα παρουσιάστηκε, ξεδιπλώθηκε μόνη της και οι δύο 'κακομοίρηδες', σκαρφάλωσαν κυριολεκτικά τα λιγοστά σκαλοπατάκια του αυτοκινήτου. Αμέσως ύστερα η σκάλα αναδιπλώθηκε, η πόρτα έκλεισε και οι δύο κρατούμενοι βρέθηκαν μέσα στο σκοτεινό χώρο της κλούβας, όπου και

κάθισαν δίπλα-δίπλα με τους υπόλοιπους ομοίους τους, όσοι κι αν ήταν κι από όπου και αν προέρχονταν, τελικά.

Λίγο αργότερα το μαύρο βαν είχε χαθεί αθόρυβα μέσα στη νύχτα, παρόμοια όπως είχε εμφανιστεί. «Γ..ώ την κοινωνία τους... Ρε σεις ηλίθιοι... Βρε όρνια... ξυπνήστε, ρε!.. Οι ΝΑΖΙ κάνουν ανενόχλητοι τη δουλειά τους, κάτω από τη μύτη μας, ρε!..» έσκουξε με έναν λυγμό λύσσας, ο επαναστάτης, ο Μίλνε, το 'ξυράφι'! Οι δύο εναπομείναντες, κούνησαν τα χέρια τους πέρα-δώθε, μουρμουρίζοντας να τους «αφήσει να κοιμηθούν επιτέλους!» Η ώρα πέραγε και τα χαράματα δεν θ' αργούσαν. Κι όταν γινόταν αυτό και πριν αρχίσουν να διασχίζουν το πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου οι μαγαζάτορες και οι πρώτοι πελάτες τους, έπρεπε να μάζουνε το μπογαλάκι τους και να του δίνουν. Στις 6.30 π.μ. περνούσαν οι αστυνομικοί, που θα τους έδιωχναν ούτως ή άλλως. Άλλωστε γιατί να τους έδιναν το δικαίωμα να τους σταμπάρουν διαρκώς; Υπήρχε όμως μία τολμηρή λογική σ' αυτό ή ήταν ο παραλογισμός στο έπακρό του; Δεν έβλεπαν λοιπόν ότι ίσως την επόμενη φορά, θα μοιράζονταν την τύχη των ήδη συλληφθέντων συντρόφων τους; Ότι δηλαδή θα τους μάζευε η μαύρη κλούβα και τότε: «μην τον είδατε παιδιά τον Παναγή;» Πού ήταν λοιπόν η ελάχιστη λογική τους; Μα δεν υπήρχε, δεν υπήρχε... κι αυτό ήταν τελικά το μόνο βέβαιο! Ετούτοι όχι μόνο εκλαμβάνονταν από όλους ως ανύπαρκτες υπάρξεις, και ως τέτοιες ζούσαν-δε ζούσαν ήταν το ίδιο πράγμα, οι ίδιοι αισθάνονταν ακριβώς όπως τους χαρακτήριζαν όλοι οι άλλοι, και απλά υφίσταντο ως τη στιγμή που κυριολεκτικά θα έπαυαν να υπάρχουν! Η μοναδική στιγμή που γίνονταν αντικείμενα έμμονης προσοχής, ήταν εκείνη όταν οι αρχές της αστυνομίας

τους κυνηγούσαν. Κανείς δε ενδιαφέρονταν για τα συναισθήματά τους ή για τις όποιες ανθρώπινες ανάγκες τους. Υπήρχαν κάποιοι ελάχιστοι που τους σκέφτονταν και προσπαθούσαν να κάνουν κάτι γι' αυτούς, μόνο που οι φωνές τους για την ουσιαστικότερη κρατική βοήθεια, ετούτων των 'άμοιρων', χάνονταν μέσα στις πολλές άλλες, τις παράφωνες και εκκωφαντικές φωνές, της πολυσοπύδαστης κοινωνίας της Κενόπολης.

Ο Μίλνε το 'ξυράφι'

Ο Μίλνε το 'ξυράφι' δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Είχε περάσει πολλά δεινά στη ζωή του. Μετανάστης στη χώρα ετούτη, είχε διαβεί πολλά μονοπάτια και θεληματικά είχε κάψει τις γέφυρες που τον ένωναν με το παρελθόν. Ανέβηκε, κατέβηκε και δόστου και πάλι, για να βρεθεί πάντα στη ίδια θέση. Ήταν 'γκινιάρης' είχε 'καντέμικη μοίρα...' τον είχαν κυνηγήσει 'όλες οι παλιομοίρες του κόσμου'! Ναι αισθανόταν ότι ήταν, πέρα για πέρα άτυχος, ένας αδικημένος από θεό και άνθρωπο!

Όλα πήγαιναν μια χαρά στη ζωή του, μέχρι που βρέθηκε ένας άτιμος, επίσης μετανάστης -«άσε τώρα, καλύτερα να μην λέμε εθνικότητα ή θρησκεία... κι εκείνα τα bloody ανθρώπινα δικαιώματα!.. Τι τα μολογάς καημένε; Βράστα καλύτερα! Αυτά ισχύουν μόνο για τους επιτήδειους!» όπως έλεγε- και του πέταξε τη βρωμιά με τον κουβά 'μα την αλήθεια'! Αυτό ήταν! Έκτοτε σύρθηκε και διασύρθηκε άδικα στα δικαστήρια και στα γραφεία των αετονύχηδων εκπροσώπων του νόμου, όπου ανήλεα τα 'μούτρα', του 'άδικου-δικαίου', τον κατασπάραξαν. «Ούτε 'ψοφίμι' νά 'μουν, μα τον Θεό!» είχε πει οργισμένα σε γνωστούς του, και για χιλιοστή φορά. Όλοι τον άκουγαν και έφτυναν τον κόρφο τους -μετανάστες

ήταν!- λες και ξεβάσκαναν τα παρόμοια από πάνω τους! Πίστευαν τελικά ότι όλα ήταν 'bloody luck'!

Πολλοί ήταν εκείνοι που πίστευαν ότι το κράτος προβάρει αέναα τα 'γεράκια' του, ώστε να πράττουν έννομα τα εγκλήματα τους. Τους απονέμει πτυχία, τους ντύνει με τηβέννους και λευκές περούκες και ετούτοι θαρρούν πως γίνονται Θεοί, και σαν τέτοιοι σκορπάνε τον όλεθρο... Ω! μα είναι υπό αμφισβήτηση ο ρόλος του νομικού, καθότι με σοβαροφανή ψεύδη και απατεωνιές, με καταθέσεις σελίδων -αποδείξεις της ψευδορκίας τους-, τολμούν και καταδικάζουν εκείνον που δεν έχει να πληρώσει. Το χρήμα νικά... Ναι το χρήμα είναι το χέρι που απονέμει το δίκαιο, που συχνότερα, παρά σπάνια, μόνο δίκαιο δεν είναι. «Τι αίσχος, ναι, ναι, ήταν μεγάλο αίσχος!» μουρμούριζε ο 'καμένος από τη δικαιοσύνη', Μίλνε.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν ο Μίλνε μία 'ωραία πρωία...' -«μα ποιος επιτέλους είχε εφεύρει ετούτη την πέρα για πέρα αναληθή έκφραση, τέλος πάντων;» είχε αναρωτηθεί ο Μίλνε, κάποια στιγμή που σκεφτόταν τα παθήματά του- βρέθηκε ολόγυμνος, σχεδόν όπως τον είχε γεννήσει η μάνα του, δηλαδή, χωρίς σπίτι και κατά συνέπεια και χωρίς οικογένεια. Και βέβαια είχε και οικογένεια ο άνθρωπος, μόνο που όταν χάνεις το σπίτι σου, συνήθως διαλύεται και η οικογένειά σου, κακά τα ψέματα. Δεν είναι παρά μία απλή διαδικασία με μαθηματικό αποτέλεσμα: εσύ χάνεις και οι δικοί σου σε βλέπουν σα 'γουρσουζικο σκυλί', σα έναν 'βλάκα', που επέτρεψε στο 'ανθρώπινο σκυλολόϊ', να τον κατασπαράξει. Σε ετούτο το σημείο, τερματίζεται ο κατακερματισμένος ούτως ή άλλως, συνεταιρισμός.

Αφού είχαν περάσει οι πρώτες οικτρές ημέρες της εφιαλτικής κατάστασης στη οποία είχε παγιδευτεί ο Μίλνε, κατάφερε και βρήκε μία δουλίτσα μερικής απασχόλησης και με τον πρώτο μισθό του νοίκιασε ένα δωμάτιο, κάπου στα δυτικά προάστεια, μακριά από την πόλη φυσικά, εκεί που οι άνθρωποι λες και είναι τα υπολείμματα της ράτσας τους, αν και πολύ καλύτερα, τελικά, 'ρεμάλια', από τους κατασπαραγμένους από τα γεράκια της Δύναμης, Ιρακινούς, Αφγανούς, Λίβους, Αφρικανούς, κτλ., κτλ. Τους τελευταίους τους αποδεκατίζει -με την ευλογία των δικών τους αρχηγών-, η ανάγκη της Δύναμης για την εκμετάλλευση των πολυτίμων ορυκτών τους: τους πολύτιμους λίθους, το τσαϊ, το κακάο κτλ., κτλ. Πρόκειται για μία ατέλειωτη λίστα 'of goods', κάποτε. Η εκπαίδευση απουσιάζει, το Νοσοκομείο σπανίζει, και δεινά όπως οι αρρώστιες -η μία αρρώστια, όπως το 'AIDS', να διαδέχεται την άλλη-, συνάδουν με την ανυδρία, την πείνα... και βάλε. Άσε πα τη διάκριση που οφείλεται στην κακή τους τύχη να έχουν γεννηθεί με μαύρο δέρμα!

Ο Μίλνε δεν καταδέχτηκε ποτέ τη βοήθεια του 'κωλοκράτους' που το σύστημά του τον είχε καταστρέψει. Που επέτρεπε στους νομικούς του να ψευδορκούν και να 'δολοφονούν', χωρίς να σημαδεύει τις παλάμες τους μία σταγόνα από τα ρυάκια αίματος που τρέχουν από τις πληγές που ανοίγουν με το μαχαίρι της 'άδικης δικαιοσύνης τους'... Και όλα αυτά για τον 'Πλούτωνα', το Θεό του χρήματος και του Άδη ταυτόχρονα! 'Άσπιλοι' δολοφόνοι, λοιπόν!

Και τι δεν είχε σκεφτεί ο Μίλνε! Ως και να ψάξει να βρει μπαρούτι σε μακαρόνια και να ενεργήσει σαν τρομοκράτης! Να τα ζωστεί όπως οι Παλαιστίνιοι,

άλλοτε, να πάει κάτω από το μεγαλοπρεπές Δικαστικό Μέγαρο που δεσποζέει στο κέντρο της πολιτείας τους και να τινάξει τον εαυτό του και μαζί όλους εκείνους που εξυπηρετούσαν το πρόστυχο σύστημα της 'εταιρείας δολοφόνων', που εξυπηρετούσαν την άδικη δικαιοσύνη με τα ορθάνοιχτα μάτια και το τεράστιο, το αδηφάγο και επομένως 'καταβρώμικο ΣΤΟΜΑ' της! Όμως είχε και κάποια παιδιά -έσω κι αν ήταν μακριά του-, που θα μεγάλωναν κάποια στιγμή και θα τα δακτυλοδεικτούσαν οι 'έννομοι' παράνομοι και οι άλλοι, οι αδαείς συμπολίτες τους, για τη δική του πράξη. Ο Μίλνε φοβόταν ότι με την πράξη του ίσως και να επηρέαζε τη ζωή τους καταλυτικά, και γι' αυτό και δεν το έκανε. «Αν ήμουν ανύπαντρος και άκληρος, να είστε βέβαιοι, ότι ναι... θα το έκανα και δεν θα κοιτάζα πίσω μου... όταν θα κοιτάζα από εκεί ψηλά τέλος πάντων», είχε πει σε κάποιους που τον θαύμαζαν για το θράσος του σκεπτικού του, τελικά. Πάντως ήταν και τυχερός που κανένας δεν τον είχε πάρει στα σοβαρά. Ίσως τότε να τον οδηγούσαν κατευθείαν στο ψυχιατρείο ή και να του έκαναν 'lobotomy to shut him up!..' τελικά!

Ο Μίλνε λοιπόν δεν ήταν σαν τους... τέλος πάντων που μαδούσαν το σύστημα. Αυτός είχε μία πίστη που στηριζόταν σε μία παράδοση, παράδοση με φούντες, θα λέγαμε. «Φτου κωλοκράτος!» έβριζε και του ερχόταν εμετός, κάθε φορά που αναλογιζόταν τις άτιμες και ψευδείς καταθέσεις, εναντίον του. Ήταν κι εκείνη η δικαστίνα, που ανάθεμα κι αν ήξερε πού πήγαιναν τα τέσσερα... Κι όμως αυτή 'η οβραία' -δεν καταλάβαινε γιατί ήταν 'οβραία τέλος πάντων και όχι μωαμεθανή! Μα θα μπορούσε να είναι και καθολική... ή και κάτι άλλο... Τι στο διάβολο σημαίνουν όλα αυτά, τελικά;' είχε σκεφτεί

επανελημμένα- αυτή η 'οβραία' λοιπόν είχε επωμιστεί το ρόλο της κρητού για την τελική απόφαση, την τελεσιδικη, τη 'θανατική' του. Ο Μίλνε δεν είχε τίποτα εναντίον των ποικίλων θρησκειών ή των θρησκευόμενων. Ανεξιθρησκος ο ίδιος, πίστευε ότι αν ο άνθρωπος αισθάνεται καλά να ανήκει σε κάποια θρησκευτική ομάδα, καλώς. Απλά χρησιμοποιούσε το 'Οβριός', για να δείξει την προσκόλληση στο συμφέρον και το 'Μουσουλμάνος', για να δείξει άκρα πίστη, σε οποιοδήποτε θρησκευμα. Έτσι είχε συνηθίσει να πιστεύει, ήταν μία αντίληψη έστω και ακραία τελικά. «Του κερατά... μα όλα είναι ακραία στην εποχή μας! Ποιος θα τολμήσει να με διαψεύσει;» έλεγε με πεποίθηση.

Νά 'τος τώρα, βαριεστημένος από όλους και όλα, ο Μίλνε, βαδίζει μπροστά από το πρώτο Δημαρχείο της Κενόπολης και 'κόβει' την κίνηση και τη 'δράση', όπως έλεγε χαρακτηριστικά. Αυτό είχε κυρίως σχέση με τους άστεγους που ξημερο-βράδυαζαν ή μάλλον ξεροστάλιαζαν -ίσως ανακουφίζονταν κάπως το καλοκαίρι-, καθιστοί ή ξαπλωμένοι εκεί, στα ευρύχωρα καθίσματα του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου. Καθόταν συνήθως δίπλα τους, τους μιλούσε, τους υποδείκνυε τα 'ανύπαρκτα' δικαιώματά τους, τους συμβούλευε. Αγόραζε γι' αυτούς κάτι λιγα, διαθέτοντας μερικά από τα χρήματα που πληρωνόταν από μία δουλίτσα που είχε, μερικής απασχόλησης. Του άρεσε του Μίλνε αυτό που έκανε για τους άστεγους του πάρκου, της γνωστής πλέον εδώ, Πλατείας Δημαρχείου. Θα ήθελε να κάνει πολύ περισσότερα γι' αυτούς, δεν είχε όμως 'το φιλό'. Διέθετε λοιπόν κάποια χρήματα, για να αγοράζει ψωμί, τυρί, χαμ και τομάτες για να φτιάχνει μερικά σάντουιτς και να τους τα φέρνει. Είχε σχεδόν πάντα μαζί

του, ένα επιπλέον πακέτο τσιγάρα - είδος πολυτελείας- και το μοίραζε στους 'αθλίους θαμώνες', 'the poor bastards' του πάρκου, όπως τους αποκαλούσε πολύ 'φιλικά', και πάντα κατά την άποψή του. 'Τσιγάρα!' Σκεφτόταν ότι επρόκειτο για ένα δηλητήριο που φώναζε άφοβα και με ειλικρίνεια ότι ήταν τέτοιο και ότι δεν υποκρινόταν κάτι άλλο, πέραν αυτού! Όμως αυτό το δηλητήριο ήταν πολύ πιο αδύνατο σε σύγκριση με εκείνο που τους πότιζε η 'ευλογημένη', κατά τα άλλα, πολιτεία της Κενόπολης!

Η σχέση με τους άστεγους, αποτελούσε για τον Μίλνε ένα σημαντικό παράγοντα ικανοποίησης. Τον έκανε να αισθάνεται καλά. Έκανε κάτι για εκείνους τους 'poor devils', τους άτυχους συνανθρώπους του, τους ακόμη πιο άτυχους από τον εαυτό του. Ένιωθε άλλωστε ότι με την παρουσία του εκεί, επέβλεπε κάποια πράγματα, ότι φρόντιζε για μια ελάχιστη τάξη και ότι πρόσφερε κάτι ποιοτικό τέλος πάντων, στους άστεγους, στους 'αλήτες' του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου. Είχε γίνει μία ρουτίνα... λυπητερή ίσως, όμως η πράξη του, του πρόσφερε ως αντίδωρο: μία βαθιά ηθική ικανοποίηση. Ερχόταν, παρακολουθούσε και έφευγε. Και οι θαμώνες του πάρκου, κάποτε, μέχρι και έξι άτομα, τον περίμεναν. Ο Μίλνε ήταν γι' αυτούς είδος ευεργέτη, ένας ήρωας. Κάποιοι είχαν έρθει και είχαν πάρει τη θέση εκείνων που είχαν ήδη φύγει, ποιος ξέρει πώς, πού και γιατί. Αν ήταν ζωντανοί ή φευγάτοι στη μονιμότητα του 'Κάτω Κόσμου', ή του φτερωτού των αποδημητικών πουλιών!.. «Ίσως και να περνούσαν καλύτερα από ότι εδώ», σκεφτόταν ο Μίλνε, όταν παραδεχόταν την αθλιότητά τους. Εκείνο όμως που τον έκανε να έρχεται τελευταία, λίγο συχνότερα από πριν, ήταν επειδή είχαν

φτάσει στα αυτιά του περίεργες ιστορίες, ότι κάποια ασυνήθιστα πράγματα συνέβαιναν εκεί στο συγκεκριμένο πάρκο.

Ρωτώντας πας στην 'Πόλη' και ρωτώντας τους 'άθλιους' φίλους του, θαμώνες του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου, ο Μίλνε έμαθε ότι κάποιους από τους μόνιμους 'συγκάτοικους' είχε ανοίξει η 'μαύρη' γη και τους είχε καταπιεί. Μα τι μπορούσε να τους είχε συμβεί επιτέλους αναρωτιόταν ο Μίλνε 'το ξυράφι'. Είχε ρωτήσει λοιπόν επίμονα ξανά και ξανά προσφέροντας έξτρα τσιγάρο και μπύρα -μάλιστα μπύρα-, που κόστιζε 'έναν θησαυρό, πανάθεμά την!' Τρωγότανε λοιπόν να μάθει. Ήξερε καλά και από πρώτο χέρι ότι τα πράγματα δεν λειτουργούσαν καθόλου λογικά στην κοινωνία τους. Έμαθε ότι 'κάποιος ή κάποιοι, τέλος πάντων, τους είχαν μαζέψει μετά από τα μεσάνυχτα... 'ήταν και μαυροντυμένοι...' «Τι είπες μωρέ; Μην ήταν ο ίδιος ο κυρ-Χάρος που τους έμασε;» είχε γελάσει νευρικά, ο Μίλνε. Είχε αντιληφθεί πως κάτι 'έτρεχε'. «Και πού τους πήγαν μωρέ;» είχε ρωτήσει ο Μίλνε με άγχος. «Α... πού θες να ξέρω εγώ;» είχε πει ένας καλοστεκούμενος γέροντας έξυπνος, περαστικός αρχικά, αλλά ύστερα είχε μονιμοποιηθεί κι αυτός στα παγκάκια του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου! «Εσύ, δεν το βρίσκεις παράξενο αυτό;» είχε ρωτήσει ο Μίλνε και πάλι τον καλοστεκούμενο ηλικιωμένο θαμώνα του πάρκου. «Ε... τι να πω τώρα, εγώ; Αν ήξερα, δε θα σου έλεγα;» είχε ανταπαντήσει εκείνος εντελώς φυσικά, λες και συζητούσαν για μια βόλτα των απαχθέντων στο παζάρι, αν και μάλλον χωρίς επιστροφή, κατά τα φαινόμενα!

Αν και ο Μίλνε φάνηκε να αποφασίζει να περιοριστεί σ' αυτά τα λίγα, είχε αρχίσει να κρατάει

σημειώσεις, ένα είδος ημερολογίου, μία καταγραφή των παρατηρήσεών του, σχετικά με τους θαμώνες του πάρκου. Οι άνθρωποι αυτοί θα τον ενδιέφεραν πάντα. Πίστευε άλλωστε ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν ήταν καθυστερημένοι, τουλάχιστον όχι τόσο, όσο φαινόταν. Πιο πολύ πίστευε ότι ήταν αντικοινωνικοί και μάλλον εξ αιτίας του φόβου τους. Μερικοί γνώριζαν τα δικαιώματά τους, αλλά, να, τους άρεσε να είναι ελεύθεροι, να μην έχουν οποιοδήποτε αφεντικό, πάνω από το κεφάλι τους! Εκείνοι που έχαναν τελικά το δρόμο τους και στην ουσία ήταν ζωντανοί νεκροί -άνθρωποι κατεστραμμένοι από το αλκοόλ ή από τα ναρκωτικά-, εκείνοι λοιπόν, όχι μόνο υπέφεραν και διαφορετικά και δεν ήξεραν πώς να απαιτήσουν ή να ασκήσουν τα δικαιώματά τους ούτως ή άλλως, αλλά 'κάποια ωραία πρωιά' -έτσι όπως του άρεσε του Μίλνε να λέει- βρισκόταν στα χαριτωμένα παγκάκια, μόνιμα 'φευγάτοι'. Υπήρχε λοιπόν και γι' αυτούς ο Θεός, αφού τους έπαιρνε πρόωρα συνήθως, λες και για να μην εξευτελίζονται περαιτέρω ακόμα και στον ίδιο τον εαυτό τους. Όμως ακόμα και έτσι, όλοι, μα όλοι, κι εκείνοι ακόμη οι 'αυτο-κατεστραμμένοι' -και φυσικά υπήρχαν λόγοι για τον ξεπεσμό ετούτων, σε μια τέτοια άθλια κατάντια- όλοι λοιπόν, ως άνθρωποι, είχαν ίσα δικαιώματα στη ζήση και κανένας δεν είχε δικαίωμα στη ζωή κανενός, πόσο μάλλον να τους τη στερήσει! «Μια είναι η κωλοζωή βρε παιδιά! Μία και μοναδική! Πώς μπορεί κανείς να την κλέψει από τον άλλον. Ε; και με ποιο δικαίωμα; Κανείς δεν είναι ιδιοκτήτης της ζωής κανενός!» θύμωνε πάρα πολύ ο Μίλνε το 'ξυράφι', με τη σκέψη του αυτή και μόνο.

Η πολιτεία από το άλλο μέρος, και ενώ καυχόταν για το κοινωνικό της πρόσωπο, ανθρώπους σαν ετούτους στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου, που βρίσκονταν στα πρόθυρα του αφανισμού 'εξ αμελείας', απροκάλυπτα πια έδειχνε μία φοβερή κυνικότητα, μία εγκληματική αρνητικότητα. Δεν φρόντιζε να μαζεύει εκείνους τους άτυχους ανθρώπους, που άστεγοι στερούνταν κάθε ίχνους ανθρώπινης αξιοπρέπειας, που συνίσταται από στοιχεία απαραίτητα, όπως τη στέγη, το ζεστό ντουζ, το φαγητό, την ιατρική και νοσοκομειακή περίθαλψη και κυρίως την ελάχιστη συμπάθεια και ζεστασιά από τον συνάνθρωπο. «Κωλοκράτος!» έβρισε για πολλοστή φορά ο Μίλνε, κάνοντας τον διπλανό του να επαναλάβει γκρινιάζοντας, ότι ήθελε να κοιμηθεί.

Ο Μίλνε κούνησε για πολλοστή φορά το κεφάλι του με απόγνωση για την κατάντια των θαμώνων του πάρκου. «Μη μ' αξιώσεις Θε μου να φτάσω σε τέτοια κατάντια!» ικέτευσε από τα βάθη της ψυχής του. «Δεν θα το επιτρέψεις Θε μου να διασυρθώ άλλη μία φορά! Γιατί αν συμβεί αυτό, θα με πάρεις κοντά σου, έτσι;» ικέτευε με τα μάτια υγρά.

Ο Μίλνε και ο Ρέιμοντ (Raymond)

Την επόμενη του επεισοδίου ο Μίλνε, τηλεφώνησε στην εφημερίδα *Η Βολίδα*, που η κυκλοφορία της ήταν άριστη. Αναμφίβολα *Η Βολίδα* είχε πετύχει ως μεταδότης νέων και σημαντικών πληροφοριών, αφού πουλούσε εκατομμύρια φύλλα, καθώς κατ' εξαίρεση, την ενδιέφερε και την απασχολούσε επιπλέον το κοινωνικό πρόσωπο του κράτους. Θεωρείτο λοιπόν απαραίτητη στα γραφεία όλων, και κυρίως των κρατικών οργανισμών και παρά το γεγονός, ότι πολλοί από αυτούς την είχαν κατατάξει στη

μάθη λίστα. Ενοχλούσε με τις αποκαλύψεις κάποιων σημαντικών παραγόντων, που ήταν ξεκάθαρο ότι εξυπηρετούσαν συμφέροντα, δυσσιώνα για τους πολίτες της χώρας.

Ο Μίλνε λοιπόν ζήτησε να μιλήσει σε έναν ρεπόρτερ γνωστό του από παλιά, τον Ρέιμοντ. Ο Ρέιμοντ τον άκουσε με προσοχή. Είχε αντιληφθεί ότι ο Μίλνε κατεχόταν από μεγάλο άγχος. «Φίλε, δεν είμαι ακόμη εντελώς βέβαιος, όμως μα τω Θεώ, κάτι πολύ ασυνήθιστο, συμβαίνει στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου. Δεν γνωρίζω αν τα παρόμοια συμβαίνουν και σε άλλα πάρκα της πολιτείας μας». Του εξήγησε τι είχε δει και τι είχε ακούσει ως εκείνη τη στιγμή. Ο Ρέιμοντ τον σταμάτησε. Δεν ήθελε να ακούσει άλλα από το τηλέφωνο. Ήταν μάλλον επικίνδυνο. Του είπε λοιπόν ότι θα προσπαθούσε να επισκεπτεται το πάρκο και να βρίσκεται μαζί του όσο συχνότερα μπορούσε, αρχίζοντας από εκείνο το βράδυ, για να δει και να καταλάβει προσωπικά, από πρώτο χέρι, όσα 'παράξενα' διαδραματιζόνταν εκεί.

Το βράδυ εκείνης της ίδιας ημέρας, ο Μίλνε και ο Ρέιμοντ ντυμένοι με τη 'μόδα' των θαμώνων των πάρκων, βρέθηκαν στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου. Κάθισαν σ' ένα παγκάκι και άναψαν τσιγάρο. Ο Ρέιμοντ κοίταξε γύρω του. «Ρε συ... μόνο τέσσερις βλέπω». «Ε, ναι, αλλά ο αριθμός αυτός δεν είναι καθιερωμένος. Αλλάζει. Πότε τέσσερις και πότε... δεκατέσσερις, κατάλαβες; Οι 'καταραμένοι αυτής της κοινωνίας' αυγαταίνουν φίλε μου, δε λιγοστεύουν. Έχουν κι αυτοί τη δική τους ποσοστιαία μονάδα. Τώρα τελευταία ήταν επτά οι μόνιμοι, από αυτούς έμασαν τρεις-τέσσερις και μείνανε οι υπόλοιποι. Αυτό για την ώρα βέβαια. Τους φευγάτους, τους απόντες δηλαδή, τους έφαγε η

μαρμάγκα, οι βαρυσπενθούντες, ντε!» είπε ο Μίλνε κατηγορηματικά. «Μήπως είναι ρομπότ;» Τον διέκοψε ο Ρέιμοντ. «Ναι! τώρα θα το ριξουμε στη μαγκιά! Τι λες φίλε; Αστειεύεσαι για κάτι τόσο απαίσιο; Τομάρια, άνθρωποι είναι και υπηρετούν σε κάποια υπηρεσία. Αυτό είναι το μόνο βέβαιο. Είναι καλοντυμένοι, προφυλαγμένοι 'φατσικώς' και δεν αναγνωρίζονται, κατάλαβες; Φοράνε και ένα παράξενο σήμα: ένας γαλάζιος κύκλος, και μια πράσινη διαγώνια γραμμή σε άσπρο φόντο. Τι σημαίνει αυτό; Δεν ξέρω. Δουλεύουν για κάποιο σώμα; Ποιος ξέρει; Και ποιο είναι αυτό το σώμα; Ούτε κι αυτό το ξέρω. Δεν έχω υπόψη μου κάτι παρόμοιο. Μήπως εσύ, ξέρεις κάτι;» είπε φουντωμένος τώρα πια ο Μίλνε. Κάθε φορά που μιλούσε γι' αυτό το θέμα, αγρίευε κυριολεκτικά. Ο Ρέιμοντ σηκώθηκε. Έκανε δύο-τρία βήματα. Σκεφτόταν. «Λες; Α, μπα.. δεν μπορεί!» Ο Μίλνε τον κοιτούσε με προσοχή. Δεν καταλάβαινε τι εννοούσε. «Θέλεις...» δεν πρόλαβε να συμπληρώσει τη φράση του ο Ρέιμοντ και... «Σσος! Κοίτα εκεί, εκεί πέρα!» τον διέκοψε ταραγμένος ο Μίλνε και έδειξε με το βλέμμα του προς το μέρος του Δημαρχείου. Ο Ρέιμοντ κοίταξε και αμέσως ύστερα, το ωρολόγι του. Ήταν πολύ αργά: 12.30 πρωινή. Οι θαμώνες του πάρκου είχαν κοιμηθεί προ πολλού. «Ήρθαν! Άργησαν, αλλά ήρθαν!» είπε ταραγμένος ο Μίλνε. «Καλά ντε. Μην κάνεις έτσι!.. Μακάρι να μας πιάσουν. Να δεις τι πλάκα θα κάνουμε!» είπε ο Ρέιμοντ προσπαθώντας μάταια, να δημιουργήσει ένα καλύτερο κλίμα ανάμεσά τους. «Λες; Πώς το ξέρεις αυτό;» ρώτησε ο Μίλνε ανήσυχος, ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια του.

Όπως το προηγούμενο βράδυ, έτσι και τώρα, ένας μαυροντυμένος άντρας κατέβηκε από το μεγάλο μαύρο

όχημα - κλούβα. «Μπορεί και να είναι το χτεσινό αυτοκίνητο πάλι ή το δίδυμό του, και οι άντρες, λες και είναι οι ίδιοι, οι χτεσινοί», ψιθύρισε ο Μίλνε. Ο Ρέιμοντ δεν απάντησε, παρά μόνο παρακολούθουσε τις κινήσεις τους. Προσπαθούσε να ερμηνεύσει 'their body language'. «Κάνε τον ψόφιο Μίλνε. Μπορεί και να μας είδαν... Κάθισε κάτω, ηρέμησε, κάνε πως δεν βλέπεις. Άστους να πιστέψουν ότι πάμε για ύπνο...»

Αφήνοντας πίσω του, το όχημα και τον οδηγό του ο μαυροντυμένος άντρας, προχώρησε αργά προς το μέρος των δύο αντρών: του Μίλνε και του Ρέιμοντ. Οι δυο τους φαίνονταν ότι κοιμόνταν καθιστοί. Τους κοίταξε μια στιγμή με περιέργεια. Φάνηκε να θυμήθηκε κάτι. Τελικά όμως τους προσπέρασε και προχώρησε. Το γεγονός ότι ο Μίλνε και ο Ρέιμοντ ήταν καθιστοί, υπήρξε πιθανόν η αιτία που είχε ωθήσει τον μαυροντυμένο άντρα να προχωρήσει. Από το σημείο εκείνο και πέρα, υπήρχαν 'θαμώνες' που ήταν ξαπλωμένοι, και φαίνονταν ότι κοιμόνταν. Ο άντρας σταμάτησε μπροστά στο επόμενο παγκάκι. Πάνω του ήταν ξαπλωμένος ένας μεσήλικος φουκαράς που άραζε πότε-πότε εκεί, εδώ και λίγες εβδομάδες. Ο παρασωφέρ της μαύρης κλούβας στάθηκε μπροστά και πάνω από τον κοιμισμένο άντρα. Τον ακούμπησε μια - δυο φορές, στον αριστερό του ώμο, με το κλαμπ που βαστούσε στην δεξιά γαντοφορεμένη παλάμη του. Ύστερα όμως και καθώς δεν υπήρχε ανταπόκριση από τον κοιμισμένο θαμόνα του πάρκου, ο μαυροντυμένος άντρας, τον σκούνηξε ξανά, αυτή τη φορά, πιο έντονα, χρησιμοποιώντας πάντα το κλαμπ του. «Ε!.. Εσύ!.. Ξύπνα!» πρόσταξε σταθερά. Ο κοιμισμένος άντρας λες και περίμενε ν' ακούσει τη φωνή του, ρώτησε ευθέως, με φανερή αγανάκτηση: «Τι θες... Χριστιανέ

μου;» «Ξύπνα, δε θα σε περιμένω όλο το βράδυ. Σήκω είπα!» τον διέταξε ο μαυροφορεμένος άντρας. «Δεν περνάνε εδώ οι διαταγές σου, μάγκα μου. Εδώ είναι δημόσιο πάρκο, επομένως για όλους τους πολίτες και δεν μπορείς...» είπε. Δεν πρόλαβε όμως ν' αποσώσει τα λόγια του και ο μαυροντυμένος άντρας, δυνατός και πανύψηλος, τον τράβηξε από το παγκάκι σαν άδειο σακί, λέγοντάς του να το βουλώσει. Ο άντρας 'λούφαξε'. Αναστατωμένος προσπάθησε να σταθεί στα πόδια του. Μόλις όμως που τα κατάφερε. Όμως ο γνωστός - άγνωστος άντρας της κάποιας επίσης 'άγνωστης υπηρεσίας', τραβώντας τον από το λιωμένο πουλόβερ του με το αριστερό του χέρι, το έσκισε, λες και ήταν φτιαγμένο από χαρτί, και τον υποχρέωσε να περπατήσει δίπλα του ώσπου έφτασαν στο επόμενο, το διπλανό παγκάκι, όπου σταμάτησε για μια στιγμή. Χωρίς να τον αφήνει από την δυνατή λαβή της παλάμης του, σκούνηξε με το κλαμπ του, στο δεξί του χέρι, αυτή τη φορά, έναν ακόμη κοιμισμένο φουκαρά. «Σαν να καλοκοιμάσαι του λόγου σου. Ξύπνα και σήκω. θα σε πάω για ύπνο σε ξενοδοχείο πέντε αστέρων! Έχεις και παρέα, σήκω είπα!» είπε με ασυνήθιστη κακία. Μισοκοιμισμένος ο άντρας, ρώτησε τρομαγμένος από το άγριο ξύπνημα: «Πού... πού θα με πάτε;» Ο ντυμένος στα μαύρα, άντρας, τον τράβηξε με βία. «Σήκω είπα!» Ο άνθρωπος του 'παγκακιού' υποχρεώθηκε να ανακαθίσει, και τότε λες και συνειδητοποιούσε την ήδη τραγική θέση του, άρχισε να κλαίει. «Σταμάτα ρε... τι άντρας είσαι εσύ; Δεν είπα ότι θα σας πάω σε ξενοδοχείο πέντε αστέρων;» είπε ρωτώντας ειρωνικά, ο μαυροφορεμένος άντρας. Ο ηλικιωμένος ερημοσπίτης σηκώθηκε κλαίγοντας πάντα, ζαφνικά όμως τα γόνατά του λύγισαν και το όργανο της

άγνωστης υπηρεσίας αναγκάστηκε να αφήσει τον άλλον 'αιχμάλωτό' του για λίγο, ώστε να τον συγκρατήσει και να τον στεριώσει. Τελικά τον άφησε να ξανακαθίσει, ενώ ο πρώτος κρατούμενός του βρήκε το σθένος και την πυγμή να το βάλει στα πόδια. «Μάλιστα... δεν ήταν λοιπόν τόσο μεγάλος όσο φαινόταν! Καλύτερα γι' αυτόν!» μουρμούρισε ο μαυροντυμένος υπάλληλος και γυρίζοντας και πάλι στον άλλο που είχε ξανακαθίσει από αδυναμία, είπε σκληρά: «Σήκω επιτέλους! Δε θα ξημερωθούμε εδώ!» Ο ηλικιωμένος ερημοσπίτης ανασηκώθηκε με δυσκολία. Για ελάχιστο διάστημα προπορεύτηκε του δεσμότη του, και αργότερα βάδιζαν ο ένας δίπλα στον άλλον. Ο ηλικιωμένος θαμώνας του πάρκου, περπατούσε με δυσκολία, αργά, κάποτε τρικλιζοντας από την αδυναμία και την κακοπάθεια. Ο φρουρός των κάποιων δυνατών της πολιτείας, μέσα του είχε αρχίσει τώρα να βλαστημά τη δουλειά του, βλέποντας με τι κουρέλια είχε να κάνει! Δεν τολμούσε βέβαια να το κάνει φανερά!

Παρά το γεγονός ότι ο Μίλνε είχε κιόλας μαρτυρήσει 'τι έτρεχε στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου, του Wetlands και αλλού', τώρα που παρακολουθούσε ξανά όλη εκείνη την παρανοϊκότητα, επαναστατούσε. Αποσβολωμένος, και λες και εκτός τόπου και χρόνου ο Ρέιμοντ, παρακολουθούσε τις κινήσεις του δεσμότη και του δέσμιου, με τη φρίκη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Η συμπεριφορά του μαυροντυμένου άντρα, ήταν εκατό τα εκατό περιφρονητική, εχθρική. Δεν υπήρχε ίχνος κατανόησης ή ελάχιστης συμπάθειας προς τους αθλίους θαμώνες του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου. Τι καλύτερη απόδειξη χρειαζόταν ένας, για να πειστεί ως προς τον σκοτεινό σκοπό, πίσω από την

απαίσια συμπεριφορά του αγνώστου με τη μάρη στολή, άντρα; «Αποστολή του και των ομοίων του, είναι να διαλέγουν τους κατάλληλους-ακατάλληλους της πολιτείας. Τι φριχτή δουλειά!» μουρμούρισε ο Ρέιμοντ. Εξακολούθησαν να κρατούν τα χείλη τους σφαιριστά και τα μάτια τους καρφωμένα στον άντρα που τραβολογούσε με νεύρο, εκείνον τον φουκαρά. Αν και δε μιλούσαν μεταξύ τους οι δύο άντρες, ο Μίλνε και ο Ρέιμοντ, σκέφτονταν ωστόσο τα παρόμοια.

Κάποια στιγμή είδαν τους δύο άντρες, τον 'κρατούμενο' και τον 'φρουρό' του, να πλευρίζουν το βαν και να χάνονται πίσω του. Ταυτόχρονα είδαν τον οδηγό που είχε κιόλας κατεβεί, να τους ακολουθεί. Ύστερα από μερικά λεπτά επανεμφανίστηκε ο μαυροντυμένος άντρας, να βαδίζει δίπλα στο βαν, μόνος και σε ελάχιστο διάστημα να επιβιβάζεται και να κάθεται στη θέση του συνοδηγού. Αμέσως μετά ο δεύτερος μαυροντυμένος άντρας ο οδηγός του βαν, ανέβηκε στη θέση του, του οδηγού. Αυτό που δεν μπόρεσαν να δουν τελικά ο Μίλνε και ο Ρέιμοντ, ήταν, ότι αφού πρώτα ο οδηγός του βαν είχε ανοίξει την πίσω πόρτα του βαν, ο άντρας 'φρουρός' της άγνωστης υπηρεσίας, είχε υποχρεώσει τον άντρα του παγκακιού, να ανεβεί τα τρία-τέσσερα σκαλοπάτια του, και να καθίσει στην καρότσα του. Ο μαυροντυμένος 'απαγωγέας', έχοντας τακτοποιήσει τη λεία του, είχε βαδίσει κατά μήκος του βαν, χωρίς να βιάζεται, είχε ανοίξει την πόρτα του συνοδηγού και είχε πηδήξει μέσα, λες και 'είχε κάνει μια βολτίτσα για να πάρει τον αέρα του'! Αμέσως έπειτα είχε φτάσει και ο οδηγός, και αρχίζοντας τη μηχανή του μαύρου βαν, μαζί με τον παρασωφέρ του, κίνησαν για τον άγνωστο στους συμπολίτες τους, προορισμό τους.

«Μπα φεύγουν κιόλας! Είπα κι εγώ!» ψιθύρισε ο Ρέιμοντ. Όμως τότε, έγινε κάτι πολύ παράξενο! Το βαν – άγνωστο πώς και γιατί- είχε σταματήσει ξαφνικά μερικά μέτρα πιο κάτω από το σημείο που είχε σταθμεύσει προηγουμένως και εκείνος ο ‘αδίστακτος’ παρασωφέρ, λες και είχε ακούσει τη φωνή του Ρέιμοντ, και λες και ήθελε να τη διαψεύσει, άνοιξε ξαφνικά την πόρτα του βαν και κατέβηκε από αυτό. Κίνησε και γρήγορα, κατευθύνθηκε εκ νέου, προς τα παγκάκια. Ήρθε και σταμάτησε μπροστά στον Ρέιμοντ. Τον κοίταξε και είπε επιτακτικά: «Εσύ! Σήκω απάνω!» Ο Μίλνε το ‘ξυράφι’, τον κοίταξε αναστατωμένος. Ξαφνικά είχε καταπεί τη φωνή του. Ο Ρέιμοντ όμως, αν και κοίταξε τον μαυροφορεμένο άντρα ερωτηματικά για μία στιγμή μόνο, συνήλθε γρήγορα από το σοκ του μη αναμενόμενου, του απροόπτου και σηκώθηκε από το παγκάκι. Ο άγνωστος τον έπιασε άγρια από το μπράτσο και τον οδήγησε, όπως έκανε με τον προηγούμενο φουκαρά, στο πίσω μέρος του βαν. Ο Ρέιμοντ δεν έδειξε την παραμικρή διάθεση για αντίδραση, αντιθέτως θα έλεγε κανείς ότι ακολουθούσε τον ‘δήμιό’ του, μάλλον πρόθυμα. Ο εκπρόσωπος της αγνώστου υπηρεσίας, άνοιξε την πόρτα. Το φτωχό φως του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου, φώτισε αμυδρά το εσωτερικό του βαν. Ενώσω ήταν ανοιχτή η πόρτα του, και ο Ρέιμοντ στο κράσπεδο του Πάρκου, πρόλαβε και είδε κάποιους άλλους επιβάτες καθισμένους στις δύο πλευρές της καρότσας. Τα μάτια τους, που γυάλιζαν στο σκοτεινό χώρο της κλούβας, τον κοίταζαν με περιέργεια. Σίγουρα, δεν τους έμοιαζε. Από τις κινήσεις του φαινόταν νεότερός τους και πολύ διαφορετικός από εκείνους. «Πολύ περιέργια όλα αυτά!» ομολόγησε στον εαυτό του ο άντρας

που είχε συλληφθεί στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου, μόλις πριν από τον Ρέιμοντ. Είχε δει τους δύο άντρες, τον Μίλνε και τον Ρέιμοντ, να μιλάνε μεταξύ τους, όταν τον τραβολογούσε ο μαυροντυμένος 'αστυνόμος', που τον είχε συλλάβει. Ο Ρέιμοντ άρχισε να σκαρφαλώνει τα σκαλοπάτια προσποιούμενος για μια στιγμή αδυναμία. Ο απαγωγέας του περίμενε αμίλητος και όταν βεβαιώθηκε ότι είχε καθίσει, έκλεισε πίσω του την πόρτα. Με το κλείσιμό της όμως, πλάκωσε πηχτό σκοτάδι. Αρχικά ο Ρέιμοντ δεν μπορούσε να δει σχεδόν τίποτα. «Ακόμη ένας, λοιπόν! φτιάξαμε έναν αριθμό, τέλος πάντων!» άκουσε κάποιον να λέει σιγανά, στον ενδότερο χώρο της κλούβας. Τα μάτια του δεν άργησαν να συνηθίσουν και τότε διέκρινε, πως ήταν περισσότεροι από ότι είχε νομίσει αρχικά: όχι τρεις, αλλά έξι 'κακομοίρηδες', που κάθονταν στους μακρούς ενσωματωμένους στα πλευρά της καρότσας του βαν, πάγκους. Ο Ρέιμοντ διαπίστωνε από πρώτο χέρι, ότι το μαύρο βαν είχε επισκεφτεί και άλλα πάρκα, πριν από το πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου.

Πασπάτευσε τον πάγκο όπου είχε καθίσει, για να καταλάβει την ύλη του. Ήταν μεταλλικός. «Από τι άλλο θα ήταν, αν όχι από σκληρό και κρύο μέταλλο, για ν' αντέχει στα χαμένα κορμιά και για να καθαρίζεται εύκολα από τη 'βρώμα' τους -αν καθαρίζεται ποτέ!» σκέφτηκε και χαμογέλασε πικρά.

Το βαν ξεκίνησε γρήγορο, βιαστικό. Έτρεχε με κάποια ταχύτητα. «80 την ώρα!» υπολόγισε ο Ρέιμοντ. Πασπάτευσε το ανάγλυφο ωρολόγι του. Και βέβαια δεν ήταν τυφλός, αλλά ετούτο το ωρολόγι του, ήταν το καλύτερο πράγμα που είχε και ερχόταν πρώτο, πριν από το τηλέφωνό του και το λιλιπούτιο μαγνητόφωνό του. Το

είχε ακριβώς για τέτοιες 'σκοτεινές' ώρες! Όταν το είχε αγοράσει είχε πει χαμογελώντας: «αλήθεια, ένας, δεν μπορεί να ξέρει, πότε μπορεί να του χρειαστεί ένα τέτοιο ωρολόγι, τελικά!» Το ωρολόγι του λοιπόν, έδειχνε εκείνη τη στιγμή 12.50 π. μ. «Εντάξει! θα το θυμάμαι» σκέφτηκε, κουνώντας ταυτόχρονα τα χείλια του σα να μιλούσε. Αμέσως ύστερα, συγκεντρώθηκε στους συνταξιδιώτες του. «Από πού είστε ρε παιδιά;» ρώτησε σιγανά ο Ρέιμοντ. «Εγώ... είμαι από το Leslie...» είπε ένας από τους απέναντι, κι ένας δευτερος, από απέναντι επίσης, είπε πως αυτός και ο διπλάνος του, ήταν από το Wood Place. Ο Ρέιμοντ σιώπησε. Ήταν όλοι κάτοικοι των προαστίων της πολιτείας της Κενόπολης. Το μαγνητοφωνάκι του στο αριστερό φύλλο του σακακιού του, και στο εσωτερικό τσεπάκι του δούλευε ήσυχο, υπομονετικό, συλλαμβάνοντας με τα δυνατά 'αυτιά του', κάθε ήχο, μέσα και έξω. Το έκλεισε βουτώντας την παλάμη του στην τσέπη του. Όταν κάποια στιγμή ένιωσε να πλακώνει η σκοτεινή γαλήνη και επικρατούσε μονάχα το τράνταγμα του αυτοκινήτου που έτρεχε, έβγαλε προσεκτικά από την τσέπη του παντελονιού του το κλειστό κινητό του κρύβοντάς το καλά στη φαρδιά παλάμη του και στη συνέχεια με ανύποπτες κινήσεις, το έκρυψε μέσα στη μία από τις κάλτσες του, προσποιούμενος ότι την σήκωνε. Επανάλαβε το ίδιο για το επίσης κλειστό μαγνητοφωνάκι του με την άλλη κάλτσα του. Ένιωσε τα δύο θαυματουργά μέσα επικοινωνίας να βαραίνουν μέσα στις κάλτσες του και να επηρεάζουν με την επιφάνειά τους, το δέρμα του. Αυτό δεν τον ενδιέφερε καθόλου. Ήταν ζωτικής ανάγκης και μάλλον 'θέμα ζωής και θανάτου' η εξασφάλισή τους. Οι κάλτσες του - χοντροκομμένες, γερές- και το βαρύ τζιν του,

καμουφλάριζαν τον όγκο των δύο εργαλείων του: του πλακέ τηλεφώνου και του επίσης μικρού-πλακέ μαγνητοφώνου του. Έπρεπε λοιπόν να του σηκώσει κάποιος τα παντελόνια πάνω από τα παπούτσια του και να προσέξει καλά τις κάλτσες του -στο εσωτερικό μέρος των άκρων του- για να διαπιστώσει τα σχήματα των αντικειμένων που παρόντα, τον είχαν εξυπηρετήσει και θα συνέχιζαν σε κάποια φάση, στο επόμενο χρονικό διάστημα, να τον εξυπηρετούν... 'έν κρυπτώ!' Δεν φοβόταν για scan. Ήταν σχεδόν βέβαιο ότι οι συλλέκτες των αθλίων, δεν πίστευαν πως οι τέτοιου είδους 'αλήτες', κρατούσαν πάνω τους, τέτοιου είδους επικίνδυνα για τους δεσμώτες τους, 'παιχνίδια'. Στην πορεία, εκείνα τα δύο βασικά εργαλεία του Ρέιμοντ, αποδείχτηκαν όργανα της σωτηρίας του, μία γέφυρα επικοινωνίας 'νεκρών' - όπως παρομοίασε τους ανθρώπους στο μυστηριώδες χώρο, όπου έμελε να κρατηθεί μετά τη σύλληψή του- με τους 'ζωντανούς', αυτούς, που τελικά δεν είχαν πλήρη άγνοια των όσων διαδραματίζονταν, με ήρωες-θύματα τους άστεγους, τους καταραμένους, της Κενόπολης.

Έχοντας κάνει προσεκτικά ετούτες τις ζωοφόρες κινήσεις του, προσποιήθηκε και πάλι ότι τακτοποιούσε τα ρεβέρια από τα 'ντεμοντέ' τζινς του. Οι συνεπιβάτες του όμως, πάντα εκτός τόπου και χρόνου, δεν έδωσαν καμία απολύτως σημασία σ' όλα αυτά. Αφενός γιατί δεν έβλεπαν σχεδόν καθόλου μέσα σε εκείνο το σκοτάδι και αφετέρου γιατί συγκεντρώνονταν με μανία στο δικό τους κόσμο της ανυπαρξίας... και της κινητικότητας του μέσου, που τους έφερνε όλο και πιο κοντά στην καθόλα, παράξενη μοίρα τους! Εξάλλου είχαν κιόλας πνιγεί στον λήθαργο της πίστης του άμεσου αφανισμού. Δεν μπορούσαν να συλλάβουν καν ένα τρόπο... Θα πρέπει

να ήταν η διαίσθηση που ψυχοπλακώνει κάθε άνθρωπο, πριν από την τελευταία πράξη της ζωής. Η διαίσθηση εκείνου που δεν περιμένει τίποτα πια από την μίζερη πραγματικότητα και στο αδιέξοδο του συμβιβάζεται με τη μοναδική λύση που του προφέρει ο πάντα γενναιόδωρος θάνατος: μαζί του γλιστράς στον μόνιμο ύπνο και γλυτώνεις για πάντα, και από τα πάντα!.. Και όμως αυτή η υπόθεση ήταν από μόνη της παράξενη. Πώς ήταν δυνατόν να πιστεύουν στον αφανισμό τους, αν δεν είχαν ήδη πληροφορηθεί από κάποιους κάτι, και επίσης αφού υποπεύονταν αυτή την απαίσια απειλή για τη ζωή τους, γιατί εξακολουθούσαν να κινούνται με τον ίδιο τρόπο, χωρίς να αλλάζουν κάτι στην καθημερινότητά τους! Ήταν γιατί πραγματικά είχαν βαρεθεί τη ζωή τους, ή ήταν διανοητικά ή και μυϊκά ανίκανοι να κάνουν οτιδήποτε άλλο, από εκείνο που έπρατταν καθημερινά;

Και το βαν κινούνταν λες και η ζωή δεν άλλαζε εξωτερικά, αλλά μόνο εσωτερικά σε κάποια κελιά σκοτεινά και αφιλόξενα, σε κάποια ολόμαυρα βαν που έτρεχαν λυσσαλέα με έναν μοναδικό στόχο: την αποκατάσταση των 'πράσινων' πάρκων, της 'πράσινης' Πολιτείας της Κενόπολης!

Προορισμός... η Κόλαση

Ο Ρέιμοντ ψαχούλεψε και πάλι το ανάγλυφο ωρολόγι του. Ήταν 2.00 πρωινή. Είχε περάσει μία και πλέον ώρα αφότου η κλούβα είχε αποχωρήσει από το πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου. Ξαφνικά το όχημα έκοψε ταχύτητα για να σταματήσει τελικά. Ο Ρέιμοντ βεβαιώθηκε ότι η ώρα ήταν 2.10 π. μ. Θα πρέπει να είχαν φτάσει κάπου, και το πιθανότερο ήταν ότι είχαν φτάσει στον προορισμό τους, «εκτός... αν πρώτα μας περάσουν

από κλίβανο απολύμανσης», σκέφτηκε ο Ρέιμοντ, κάνοντας μία ειρωνική γκριμάτσα: «Τι περιμένεις επιτέλους Ρέιμοντ... Ξενοδοχείο πέντε αστέρων;» ρώτησε τον εαυτό του κουνώντας το κεφάλι του. Η αλήθεια ήταν ότι ανησυχούσε πολύ. Δεν ήξερε τίποτα για αυτού του είδους την επιχείρηση, 'διάβολε!' Όπως και να είχε το πράγμα τα γεγονότα που ξετυλίγονταν δε θα αργούσαν να αποκαλύψουν την όποια όψη τους, που μόνο καλή δεν θα μπορούσε να είναι, με συμπεριφορές όπως εκείνες που επέδειξε ο εκπρόσωπός τους, που τους είχε συλλάβει. Ο Μίλντε του είχε πει εκείνα τα λίγα, «αλλά από του να τα ακούς, ως του να τα ζεις -αυτά τα λίγα-, δεν ήταν καθόλου αστείο!» σκέφτηκε καταπίνοντας τον στεναγμό του.

Η βαριά μεταλλική πόρτα της κλούβας έτριξε και μία μεγάλη δεσμίδα ακτινών φακού έσκισε το σκοτάδι, για να τυφλώσει με τη λάμψη της, τους 'τυφλούς του σκοταδιού' της. Ήταν ο ίδιος πάντα άντρας με το κράνος του χαμηλού γείσου και με το πρόσωπο καλυμμένο επιμελώς από το χρωματισμένο πέρσπεξ του. «Εσείς! Κατεβάτε!» διέταξε και οι 'τυφλοί' της κλούβας κινήθηκαν παραπατώντας, μουδιασμένοι από το σκληρό κάθισμα και από το σκοτάδι της μίας και επιπλέον ώρας. Στη σκάλα κόμπιασαν. «Βοήθα, ρε συ!» φώναξε, κοιτάζοντας προς το μέρος του Ρέιμοντ. Ήταν βέβαιο ότι ενοχλούσε η καθυστέρηση της 'καθόδου των... αθλιών'. Αφού κατέβηκε και ο τελευταίος με τη βοήθεια του Ρέιμοντ, ο μαυροντυμένος άντρας φώναξε: «Από δω μάγκες!» Ο φακός δεν έδειχνε πια όπως αρχικά. Τον ακολούθησαν σιωπηλοί «Σαν τα ζώα, στη σφαγή!» ψιθύρισε ο άντρας από το Λέσλι, στον Ρέιμοντ. Εκείνος

όμως, τσιμουδιά. Το μυαλό του, και όλες οι αισθήσεις του, σωρηδόν, εργάζονταν εντατικά.

Πυκνό το σκοτάδι, κι ακόμη πιο σκοτεινοί οι τεράστιοι όγκοι των κτηρίων που φαίνονταν να αποτελούν μέρος συγκροτήματος. Είχαν σταματήσει μπροστά σε ένα από αυτά. «Είναι στη σειρά. Μοιάζουν με παλιές αποθήκες. Πιθανόν να υπάρχουν κι άλλες σειρές πίσω από ετούτη», σκέφτηκε ο Ρέιμοντ. Το φεγγάρι σα λεπτή φέτα πεπονιού, κρυβόταν πίσω από μία μεγάλη συστάδα δέντρων που λες και είχαν φυτευτεί άλλοτε, για να κρύβουν επιμελώς τα συγκεκριμένα κτίσματα, που ξεδιπλώνονταν ενώπιόν τους, ως τεράστιοι, ολόγυμνοι, σκοτεινοί όγκοι. Αν πραγματικά ήταν αποθήκες ή όχι, σημασία είχε ότι η αρχιτεκτονική τους αποκάλυπτε την ηλικία τους. Ο Ρέιμοντ σκέφτηκε ότι ετούτο το πολύ παλιό συγκρότημα κτιρίων θα πρέπει να είχε κτιστεί τον περασμένο αιώνα και ίσως και να ήταν περισσότερο από ογδόντα χρονών. Η αρχιτεκτονική τους, ξεπερασμένη χωρίς τα χαρακτηριστικά στοιχεία της σύγχρονης ή αμέσως προηγούμενης εποχής, όπου το φως ρυθμιζόταν με την επίδραση του ήλιου και τα γυάλινα ή συνθετικά τοιχία, τα προκατασκευασμένα με τρόπο ώστε να βοηθούν στον όσο το δυνατόν περισσότερο φυσικό κλιματισμό, χειμώνα-καλοκαίρι, τοποθετούσε την κατασκευή τους πολύ πίσω, στον 20ό αι. Προχώρησαν ελάχιστα βήματα με οδηγό το 'παλληκάρι' της δυάδας και τον άλλο, τον σοφέρ, ν' ακολουθεί πίσω τους σαν είδος φρουρού αυτή τη φορά. Στάθηκαν μπροστά σε μία κλειστή, μεγάλη, σιδερένια πόρτα, που τη φώτιζε ένα παλιό φως, τοποθετημένο πάνω από την τούβλινη κορνίζα της. Ο άντρας έβγαλε από την τσέπη του κάρτα που έφερε το

ίδιο με τη στολή του, τρίχρωμο σήμα. Την έσυρε στην ηλεκτρονική συσκευή αναγνώρισης στο πλάι της σιδερένιας πόρτας κι εκείνη σύρθηκε με έναν ανατριχιαστικό τριγμό σκουριάς πάνω σε άλλο 'παλιοσίδερο'. «Αναχρονιστικό το σύστημα ασφαλείας και οικονομικό... δεν χρησιμοποιούνται εδώ τα μάτια, η παλάμη, ή η θερμοκρασία σώματος», σκέφτηκε ο Ρέιμοντ. Παρακολουθούσε κάθε τι χρήσιμο για την επόμενη, που μπορούσε να αρπάξει σε εκείνον τον ελάχιστο, τον απάνθρωπο φωτισμό.

Με το που πέρασαν το κατώφλι της σιδερένιας πόρτας οι κρατούμενοι, βρέθηκαν στην αρχή ενός μισοσκότεινου διαδρόμου με πολύ παλιά φώτα, προστατευμένα σε συρμάτινες θήκες. Ο διάδρομος που ανοίχτηκε μπροστά τους, ήταν στενός, γυμνός με λίγες σιδερένιες πόρτες στα δεξιά και αριστερά τοίχια του και χωρίς άλλους φορείς φυσικού φωτός, όπως φεγγίτες, εξαεριστήρες ή παράθυρα. «Πολύ παλιά κτήρια... σίγουρα διέπρεψαν ως αποθήκες!» σκέφτηκε και πάλι ο Ρέιμοντ. Οι μαυροντυμένοι 'ρακοσυλλέκτες', προχώρησαν συνοδεύοντας τους έξι 'συλληφθέντες να λυμαινόνται επ' αυτοφόρω το δημόσιο χώρο', και που τώρα βάδιζαν με συρτά και αβέβαια βήματα. Άυπνοι ίσως και νηστικοί, φοβισμένοι και χαμένοι, από πού θα μπορούσαν να αντλήσουν τη δύναμη που χρειάζονταν για την άγνωστη περιπέτειά τους; Έβλεπες ότι δεν υπήρχε η παραμικρή διάθεση της αντίδρασης-αντίστασης!

Εδώ μέσα επικρατούσε ένας φρικιαστικός αντίλαλος, κάτι σαν επιθανάτιος ρόγχος, που για τους νεο-συλληφθέντες ήταν αγνώστου προέλευσης. Στο τέλος του διαδρόμου φαινόταν κάτι σαν μισάνοιχτη σιδερένια πόρτα και από εκείνο το σημείο, ο επισκέπτης που έφτανε

πρώτα ως εκεί, διαπίστωνε, μία γωνία-στροφή και τη συνέχιση του διαδρόμου προς τα δεξιά.

Ο 'χαροντυμένος' οδηγός τους, σταμάτησε δίπλα στην πρώτη από τις σιδερένιες πόρτες στα αριστερά του διαδρόμου. Ήταν σχεδόν μισάνοιχτη. Σχεδόν δίπλα της, πίσω από ένα γραφείο της κακιάς ώρας, καθόταν ένας άντρας θαρρείς και κουρνιασμένος. Ο οδηγός τους τον παρότρυνε με σταθερή φωνή: «Φίλε, για σήκω να μας ανοίξεις!»

Εκείνος σηκώθηκε αμίλητος και περνώντας μπροστά από την ακολουθία των 'καταραμένων' πολιτών της Κενόπολης, προχώρησε μέχρι την μισάνοιχτη σιδερένια πόρτα την έσπρωξε και βρέθηκαν αυτός και εκείνοι που τον ακολουθούσαν στον προς τα δεξιά διάδρομο. Τελικά σταμάτησε μπροστά μία νέα επίσης σιδερένια πόρτα στα αριστερά αυτού του δεύτερου διαδρόμου. Την άνοιξε και τότε όλοι είδαν να ανοίγεται ένας άλλος μακρύς διάδρομος φτωχά φωτισμένος, με κελιά δεξιά και αριστερά. Άρχισε να ανοίγει στη σειρά μία-μία έξι πόρτες, για έξι κελιά, για τους έξι τροφίμους.

«Shit! It's a bloody labyrinth!» σκέφτηκε κινώντας άφωνα τα χείλια του, ο Ρέιμοντ. «Πρόκειται άραγε για κάποια κρυφή φυλακή; Σε όλα τα χρόνια της δημοσιογραφίας μου δεν έτυχε να δω κάτι παρόμοιο. Και πόση ώρα ταξιδέψαμε ως εδώ; Πες... μία ώρα και ένα τέταρτο περίπου; Και τι δηλαδή θα περιμενε κανείς, ύστερα από την 'συλλήβδην σύλληψη ημών, των 'καταραμένων'; Ένα ξενοδοχείο πολυτελείας, με πολυτελή μανουάλια να κρέμονται από ταβάνια, κεντημένα με τη σειρά τους με έργα... στολ Λεονάρντο Ντα Βίντσι; Ή με εξίσου πολυτελείς απλικες στους τοίχους, ρομαντζάδα, ατλάζια, ταφτά, χαλιά... Περσίας,

στο διάβα μας και ατέλειωτους μπουφέςδες με όλα τα αγαθά του θεού απάνω τους;» σάρκασε ξαφνικά ο Ρέιμοντ ξεχνώντας την εξουσία. «Σκασμός εσύ!» διάταξε 'ο χαροντυμένος' οδηγός τους. Ο Ρέιμοντ δεν είχε διάθεση για αστεία εκείνη τη μακάβρια στιγμή της ζωής του, ωστόσο υπήρχε κάτι πολύ χλευαστικό σε εκείνη την ατμόσφαιρα που όμως δεν μπορούσε να το 'πιάσει' τελικά. «Δεν πάω καλά!» μουρμούρισε και ένιωσε για πολλοστή φορά το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του. «Αν δεν πάθω εγκεφαλικό θα είναι το άκρον άωτον της επιτυχίας μου, στο στοίχημα της ζωής!» μουρμούρισε χωρίς καθόλου να σκοτίζεται για τον 'χαροντυμένο' φρουρό τους.

Ο 'κυρ-Χάρος' ή ο μαυροντυμένος άντρας που τους είχε συλλάβει, πάντα στις τιμητικές του, διέταξε έναν-έναν τους κρατούμενούς του στα ανοιχτά κελιά και τελευταίον απ' όλους τον Ρέιμοντ. Τον 'κυρ-Χάρο' τον ακολουθούσε ένας άλλος άντρας, επίσης μαυροντυμένος, ο 'κλειδοκράτορας των κελιών', προφανώς. «Δε μου λες φίλε, τι είναι εδώ που μας φέρατε;» τόλμησε και ρώτησε ο προτελευταίος από τους κακομοίρηδες, τον 'κλειδοκράτορα των κελιών', που ως τέτοιος, κουβαλούσε έναν-κάποιον αριθμό κλειδιών, κρεμασμένων από τη ζώνη του με χοντρή αλυσίδα, και που είχε 'την τιμή' να ανοίξει με αυτά τα έξι κελιά και επίσης να τα κλείσει πίσω από τον κάθε - έναν 'κρατούμενό τους', τελικά. «Το νέο ξενοδοχείο σας! Εδώ, όπως θα διαπιστώσετε, είναι πολύ καλύτερα από το πάρκο στην Πλατεία Δημαρχείου του Wetlands ή και αλλού, στα άλλα πάρκα όπου κουρνιάζετε, και μάλιστα απρόσκλητοι. Εδώ, όπως βλέπετε, έχει ο καθένας σας, το δικό του δωμάτιο, το κρεβάτι του, τον νιπτήρα του και

κυρίως την τουαλέτα του!» είπε σοβαροφανώς και πήρε να κλειδώσει την πόρτα του κρατούμενου που είχε τολμήσει εκείνο το ερωτηματικό. Ύστερα πήρε σειρά ο Ρέιμοντ. «Πολύ ωραία ως εδώ φίλε, αλλά γιατί μας κλειδώνετε; Τι κάναμε;» ρώτησε προσποιούμενος σωματική αδυναμία. «Σας κλειδώνουμε για τη δική σας ασφάλεια. Μπορεί κάποιος από εσάς να πάθει... ξέρω κι εγώ; Λύσσα!» είπε ξαφνικά ο 'αδιάντροπος κλειδοκράτορας', τώρα πια, και ξέσπασε σε ακράτητα γέλια. «Τελειώνει εσύ!» είπε ο 'κυρ-Χάρος', ο μαυροντυμένος άντρας που τους είχε συλλάβει και ο άντρας-κλειδοκράτορας, σοβαρεύτηκε και χωρίς να προσθέσει τίποτα άλλο, κλειδωσε την πόρτα του κελιού, του Ρέιμοντ.

Η επικοινωνία του Ρέιμοντ με τον Άλεξ Β. (Alex Veridis)

Μόνος πλέον στο κελί του ο Ρέιμοντ, νιώθει την ανατριχίλα του θανάτου να τον κατακυριεύει. Παρόλο ότι περίμενε να αντικρύσει παρόμοιες καταστάσεις, η πραγματικότητα του προκαλούσε πανικό. Όλα όσα είχαν συμβεί μέχρι εκείνη τη στιγμή, θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν 'εφιαλτικά'. «Κάτι τρέχει εδώ μέσα. Κάτι φοβερό, εφιαλτικό, ασύλληπτο. Τώρα, ετούτη εδώ τη στιγμή, δεν μπορώ καν να σκεφτώ τι μπορεί να συμβαίνει. Υποψιάζομαι όμως ότι 'τρώνε' τους ανθρώπους, αλλά με ποιο τρόπο, είναι κάτι που δεν μπορώ να το φανταστώ. Τουλάχιστον όχι ακόμα!» ψιθύρισε, προσπαθώντας έτσι, να κάνει διάλογο, έστω και με τον εαυτό του.

Κρύωνε από τον εφιάλτη που ζούσε. Χώθηκε στο κρεβάτι του κελιού. Κουκουλώθηκε με την κουβέρτα που

υπήρχε, ολόκληρος, μαζί και το κεφάλι του. Προσεκτικά, τράβηξε το τηλεφωνάκι του που είχε κρύψει μεταξύ του ποδιού του και της κάλτσας του. Αφουγκράστηκε. Τελεία ησυχία. Τηλεφώνησε τότε στον Άλεξ Β. της *Βολίδας*, φίλο και συνάδελφό του. «Ρέιμοντ!.. Πού είσαι επιτέλους;» ακούστηκε αγχωμένη η φωνή του Άλεξ από την άλλη άκρη. Ο Ρέιμοντ καλύπτοντας με τις παλάμες του το τηλέφωνο, μίλησε όσο πιο γρήγορα, και σιγά μπορούσε: «Άκουσέ με, μόλις με έκλεισαν μέσα, αλλά δεν ξέρω καν πού βρίσκομαι. Θα ήθελα όμως να κάνεις κάτι για μένα. Αύριο, αργά το απόγευμα στις οχτώ, να πας στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου. Εκεί θα βρεις τον Μίλνε, 'το ξυράφι', έτσι τον φωνάζουν. Μίλησέ του για μένα και θα σου πει κάποια πράγματα. Ύστερα, στάσου παράμερα - ίσως και μέσα από το αυτοκίνητό σου- και περίμενε για την κατάλληλη στιγμή, ώστε να καταγράψεις την κίνηση. Αν είσαι τυχερός και έρθει ενωρίς ένα μαύρο βαν, κλούβα -κάποτε έρχεται πολύ αργά, ακόμη και τα μεσάνυχτα ή και μετά, όπως έγινε μ' εμένα-, πρόσεχε τον όποιο μαυροντυμένο άντρα που θα βγει από εκείνο - φοράει κράνος με πέρσπεξ, για να καλύπτει το πρόσωπό του-, ή... δεν ξέρω, ίσως θα έπρεπε να λέω τους άντρες, καθώς είναι δύο, μαζί με τον οδηγό, και παρακολούθησέ τους όπως είπα, να δεις τι κάνουν. Όπως μου είπε ο Μίλνε, και το διαπίστωσα και ο ίδιος, ο οδηγός δεν βγαίνει από το αυτοκίνητο, παρά μονάχα αν πρέπει να βοηθήσει, με το φόρτωμα των 'ψυχών'. Αυτοί οι άντρες, έρχονται στο πάρκο κάθε βράδυ, κάποτε όμως, κάθε δύο βράδυα. Υποθέτω εξαρτάται από την πληθώρα των κακομοίρηδων και αδικημένων. Προφανώς παρακολουθούνε την κίνηση, περισσότερο από συχνά. Αν μπορείς ακολούθησέ τους από μακριά και πάντα

προσεκτικά. Βρες τον προορισμό τους. Αν το πετύχεις, τότε ίσως μπορέσεις να βρεις που με έχουν κλείσει, μαζί με άλλους κακομοίρηδες. Δεν ξέρω αν υπάρχουν άλλα παρόμοια κτήρια. Μη μου τηλεφωνήσεις. Κρατώ το τηλέφωνό μου κλειστό για να μη με πάρουν χαμπάρι, αλλά και για να διατηρήσω όσο περισσότερο μπορώ την μπαταρία του. Εγώ, θα σου τηλεφωνήσω αν υπάρξει ανάγκη. Κλείνω τώρα». Ο Ρέιμοντ κλείνει το τηλεφώνάκι του και παίρνει βαθιά αναπνοή. Είναι εξαντλημένος. Το κρύβει πάλι με αργές κινήσεις, πίσω στην κάλτσα του και βγάζει αργά και προσεκτικά το κεφάλι του, έξω από την κουβέρτα. Αναπνέει με ανακούφιση. Δεν βλέπει, δεν ακούει κανέναν και επομένως -όπως ελπίζει τουλάχιστον- κανείς δεν μπορεί να τον υποψιάζεται για οτιδήποτε. Αναπνέει και πάλι ελεύθερα και με μια ανακούφιση. Είναι βέβαιος ότι ο Άλεξ θα δράσει άμεσα.

Ο Άλεξ θα ήθελε να ρωτήσει περισσότερα πράγματα τον Ρέιμοντ, αλλά δεν είχε προλάβει καν. Είχε όμως ακούσει προσεκτικά την αναστατωμένη φωνή του φίλου του. Το ένιωθε, ότι ο συνεργάτης του βρισκόταν κάπου φυλακισμένος, επομένως είχε απαχθεί, αλλά από ποιους; Όλα όσα είχε ακούσει ήταν παράξενα, ασυνήθιστα. Έμεινε για λίγα λεπτά άφωνος και μόνο όταν το στυλό γλίστρησε από τα δάχτυλά του, συνήλθε, λες και συνερχόταν από σοκ. Δεν καταλάβαινε τι συνέβαινε και ποια ήταν η πραγματικότητα του Ρέιμοντ εκείνη τη στιγμή. Είχε εργαστεί ως αργά στο γραφείο και τώρα μετά τις δύο το πρωί, σκεφτόταν τι όφειλε να κάνει αύριο, και από πολύ ενωρίς, χωρίς αμφιβολία...

Ο Μαξ (Max) από το διπλανό γραφείο κοιτάζει τον Άλεξ ερωτηματικά. 'Τι συμβαίνει Άλεξ;' τον ρωτά

τελικά. Ο Άλεξ δεν απαντά, απλά γιατί δεν τον ακούει. Ταξιδεύει αλλού, νοερώς! Έτσι λοιπόν, το επόμενο λεπτό και εντελώς απροειδοποίητα, αρπάζει το σακάκι του, από την πλάτη της περιστρεφόμενης πολυθρόνας του και τρέχει προς την έξοδο του γραφείου. «Άλεξ!» φωνάζει πίσω του η Λώρα (Laura), που εκείνη τη στιγμή προχωρούσε προς το γραφείο του κρατώντας κάποια έγγραφα για να τα υπογράψει ο ίδιος. Ο Άλεξ όμως και πάλι δεν ακούει. Είναι ολοφάνερο ότι βιάζεται τόσο, που δεν βλέπει ή ακούει τίποτα. «Πρόκειται για κάτι, αναμφίβολα άκρως σπουδαίο!» σκέφτεται η Λώρα κουνώντας το κεφάλι της. Γυρίζει λοιπόν πίσω στο γραφείο της, ακουμπά επάνω του τα χαρτιά, που περίμεναν την υπογραφή του Άλεξ, και ύστερα σκύβει πάνω από ένα μπλοκ κρατώντας το στυλό της. Σκέφτεται να αφήσει ένα σημείωμα για τον Άλεξ, αλλά τη στιγμή που εκείνος τσακίστηκε κυριολεκτικά, να φύγει από το γραφείο, θεωρεί ότι δεν χρειάζεται να το κάνει. Αν έλειπε εκείνη όταν ο Άλεξ θα επέστρεφε πίσω –αν θα επέστρεφε τελικά-, τα χαρτιά μπορούσαν να περιμένουν ως την επόμενη ημέρα, για να υπογραφούν.

Αν και η συμπεριφορά του Άλεξ, την είχε αφήσει άναυδη, ωστόσο δεν ήταν και η μοναδική. Έτρεξε στο παράθυρο και κοίταξε κάτω. Τον είδε να τρέχει προς το αυτοκίνητό του –ένα μικρό τζιπ-, να πηδά σαν τρελός σ' αυτό και να εξαφανίζεται στο μεγάλο δρόμο τον φορτωμένο με πληθώρα αυτοκινήτων. «Άραγε, τι του συμβαίνει αυτή τη φορά; Είναι πολύ περίεργο το φέροσικό του!» Και πάλι όμως δεν το πολυσκέφτηκε, καθώς ο Άλεξ την είχε συνηθίσει σε παρόμοιες συμπεριφορές, στη διάρκεια των χρόνων που εργαζόταν δίπλα του, στην εφημερίδα *Βολίδα*. Άλλωστε είχε δει συμπεριφορές και

συμπεριφορές άλλων συναδέλφων και μη. Ο Άλεξ ήταν συμπαθητικός τύπος και ταπεινά απολογητικός στα παράπονά της, έτσι η Λώρα είχε συνηθίσει να τον συγχωρά.

Ο Άλεξ μη αντέχοντας να περιμένει το ασανσέρ είχε κατεβεί από τον δεύτερο όροφο στον πρώτο, κατρακυλώντας κυριολεκτικά τις σκάλες. Σε ελάχιστα λεπτά βρισκόταν στο παρκινγκ, από εκεί στο τζιπάκι του και άρχιζε τη μηχανή του. Ήξερε που πήγαινε: στον 'Όργανισμό Φροντίδας Ηλικιωμένων', παράρτημα της υπηρεσίας παροχής συντάξεων, τμήματος του Υπουργείου Κοινωνικής Πρόνοιας. Για όλα αυτά είχε βεβαιωθεί, ύστερα από μια μικρή έρευνα και διασταύρωση πληροφοριών μέσω του Ιντερνέτ, σχεδόν αμέσως ύστερα από το τηλεφώνημα του Ρέιμοντ. Ήταν έτοιμος. Όχι δε θα δεχόταν πολλά σου 'πα - μου 'πες από την πλευρά των υπαλλήλων του τμήματος. Ετούτοι είχαν καταντήσει τάγμα of mercenaries, εξαιτίας της έλλειψης εμπιστοσύνης τους, προς τους πολίτες που πήγαιναν εκεί με τα χαρτιά τους για να διεκδικήσουν εκείνα που δικαιούνταν από το νόμο, και παρόμοια έλλειψη εμπιστοσύνης εκ μέρους των πολιτών προς εκείνους 'τους εκπροσώπους της γραφειοκρατίας', καθώς οι πολίτες γνώριζαν καλά ότι οι υπάλληλοι στη δημόσια μηχανή, εκτελούσαν τις εντολές των πολιτικών, εις βάρος τους. Αποδεικνύονταν περισσότερο από συχνά, πως η παροχή βοήθηματος εκ μέρους της πολιτείας σε εκείνους που το δικαιούνταν, έπαιρνε όλο και μεγαλύτερες 'δαιδαλώδεις', διαστάσεις. Λες και οι κατέχοντες τον πλούτο θα καταδέχονταν ποτέ να περάσουν από εκείνο το ταπεινωτικό κόσκινο, για να πάρουν ένα τέτοιο, καθόλα νόμιμο βοήθημα! Και πόσο μηδαμινό και εξευτελιστικό!

Αλλά ακόμη και εκείνοι που το δικαιούνταν, μια και είχαν πληρώσει καθ' όλη τη θητεία τους, ως εργαζόμενοι, τους φοβερούς φόρους που επέβαλε η Πολιτεία στους πολίτες της, υφίσταντο τις απαξιοτικές συμπεριφορές των αρμοδίων υπαλλήλων, που *corrupted* καθώς ήταν, δεν θεωρούσαν τον απέναντί τους ίσον με το άτομό τους. Τα φαινόμενα απαντούσαν περισσότερο από συχνά, στις περιπτώσεις αυτού του είδους. Κάποιοι, αν και δεν είχαν ανάγκη τα χρήματα της σύνταξης, μη θέλοντας να πιαστούν 'κοροΐδα', εύρισκαν νόμιμους τρόπους, τα γνωστά 'παραθυράκια' -αυτά δε θα λείψουν ποτέ και επιτέλους ας το πάρουν όλοι απόφαση- για να προβάλλουν το δικαίωμα τους στα χρήματα της κρατικής σύνταξης.

Ο 'Όργανισμός Φροντίδας Ηλικιωμένων' και οι υπάλληλοί του δεν έπαιρναν οδηγίες από κάποιο φιλανθρωπικό σώμα -αν κι αυτά ακόμη τα 'φιλανθρωπικά σώματα', δεν συμφωνούσαν ποτέ με το τίτλο τους στην ουσία, γιατί πάντα εξυπηρετούσαν κάποια συμφέροντα- αλλά από το κράτος που φρόντιζε ουσιαστικά να τα έχει καλά με την αριστοκρατία του χρήματος. «Πώς έχει καταντήσει έτσι η ανθρώπινη ράτσα; Είναι πολύ δύσκολο να είσαι άνθρωπος σήμερα!» είχε σκεφτεί κατά καιρούς ο Άλεξ, χωρίς όμως να είναι σε θέση να δώσει ολοκληρωμένες απαντήσεις στα αίτια ή τις αφορμές αυτού του κατεστημένου τελικά, καθώς δεν υπήρχε αρχή ή τέλος στην κατάντια του. Το ερωτηματικό, από πότε αλήθεια είχαν αρχίσει να διαστρεβλώνονται τα πάντα, παρέμενε αναπάντητο. Αλλά και πότε δεν ήταν διαστρεβλωμένος και χαστικός, ο κόσμος; Με ετούτη την πραγματικότητα μπροστά του ο πολίτης, αναγκάζεται τελικά, να κλείνει μάτια κι αυτιά για ν' αντέξει ή ακόμη

καλύτερα, για να μπορεί να λειτουργεί και να επιζήσει - εντός του κυρίως-, για να μην τρελαθεί τελικά. «Έτσι είναι ο άνθρωπος. Γιατί θέλεις σώνει και καλά να πιστέψεις, ότι άλλοτε, ίσως και να ήταν καλύτερος;» αναρωτήθηκε κουρασμένος ο Άλεξ. Οι σκέψεις του όμως δεν είχαν τέλος. Μουρμούριζε διαρκώς και γκρίνιαζε φωναχτά ώστε τα αυτιά του να ακούνε τα λόγια του, μια και δεν ήθελε να τα συζητά με άλλους. Προς τι άλλωστε; Ήταν όλα κοινά μυστικά!

«Ο 'ξεπεσμός' -των ανθρώπων πάντα-, ως όρος και ως έννοια, είναι ξεπερασμένα, καθώς διαπιστώνεται η ζωώδης τάση του ατόμου, να κονιορτοποιεί στο δρόμο του κάθε τι, που τον ενοχλεί. Το δίκαιο του δυνατού δεν είναι καινοτομία, προπατορική κληρονομιά του ανθρώπου, είναι! Και πώς να εξηγήσει κανείς στους νέους τη δυσωδία της ανθρώπινης νοοτροπίας; Πώς να τους εξηγήσει, ότι οι ρόλοι του ανθρώπου αλλάζουν διαδοχικά και με καταπληκτική ταχύτητα και ας μη φαίνεται: βρέφος, νήπιο, παιδί, έφηβος, νέος, μεσήλικας, γέροντας... Να τους πεις ότι η μοίρα τους τραβάει τα ίδια μονοπάτια με εκείνη των μεγάλων και ότι οι ιδεολογικές τους τάσεις, περνούν από χίλια κόσκινα για να εξανεμιστούν τελικά, καθώς χτυπάνε τοίχο και πάλι τοίχο; Αναμφίβολα υπό τέτοιες συνθήκες, η προσγειώση είναι πέρα για πέρα ανώμαλη! Η πραγματικότητα προσφέρεται στον σημερινό άνθρωπο σαν ένα υπό - προϊόν που είτε το δέχεται ή το απορρίπτει, αλλά όπως και να έχει το πράγμα η κατάληξη είναι μία: ο άνθρωπος φαίνεται να παραμένει άνθρωπος και μόνο 'άνθρωπος' δεν είναι τελικά!» συνέχισε να παραμιλά με τον ίδιο πάντα τρόπο ο Άλεξ.

«Και η υγεία; Πώς να καλύψεις τον εαυτό σου όταν οι ιδιωτικοί οργανισμοί απαιτούν τη μερίδα του λέοντος από το ετήσιο εισόδημά σου; Είναι κοινό μυστικό ότι πρώτα έρχεται η εφορία και ύστερα τα υπόλοιπα δεινά. Και παρά το οικονομικό ξεπουπούλιασμα τελικά, ο γιατρός και η περιθαλψη είναι κάτι σαν λαχείο. Όλοι πειραματίζονται ανάλογα με το ποσοστό της δύναμης του εκάστοτε πολίτη. Πού να απευθυνθεί λοιπόν κανείς; Τυχεροί είναι εκείνοι που πιστεύουν σε κάποιον τέλος πάντων, είτε αποκαλείται Θεός, Χριστός, Μωάμεθ ή Βούδας! Έτσι τουλάχιστον -λόγω πίστης- προσεύχονται και ανακουφίζονται. Κοιμίζουν δηλαδή τον πόνο τους και τις έννοιες τους», αναστέναξε ο Άλεξ και συνέχισε: «Εδώ που τα λέμε ούτε για την εφημερίδα όπου εργάζομαι, δεν είμαι βέβαιος, πλέον. Άλλοτε κάνουν κάποια πράγματα σωστά και άλλοτε... Κι εδώ φτάνει το αδιάκριτο χέρι της δύναμης και επιβάλλει τα θέλω της».

Όλα αυτά τα συζητούσε με τον εαυτό του, μόνο και μόνο για να φτάσει σε κάποια συμπεράσματα σχετικά με το μεγάλο ερώτημα που τον απασχολούσε: Τι θα μπορούσε να κάνει με ετούτη την απροσδόκητη ιστορία του Ρέιμοντ; Αν πράγματι «βρώμαγε» ετούτη η υπόθεση -και μάλλον έτσι ήταν-, τι άραγε όφειλε να κάνει; Μέχρι πού μπορούσε να τεντώσει τους αδύνατους αρμούς της δικαιοσύνης με την πένα του; Είχε πολλούς γνωστούς, αλλά δεν τον συνέφερε να χρησιμοποιεί τα 'σπουδαία ονόματα', γιατί ήξερε ότι έτσι θα απέβαινε υποχείριό τους. «Δε φιλάμε κατουρημένες ποδιές, αδερφέ! Αυτό είναι το μόνο σίγουρο!» έλεγε από καιρού εις καιρόν, φτύνοντας με σιχασιά. Έτσι όπως διαδεχόταν η μία την άλλη, οι σκέψεις του, είχαν στήσει ένα αλλοπρόσαλλο κνηγητό, κυριολεκτικά ψυχοφθόρο. «Το

ξέρω ότι είμαι αλαζόννας, όμως Θεέ, αν πραγματικά υπάρχεις, δείξε επιτέλους το αγαθό, το δίκαιο πρόσωπό σου! Δε φτάνει ο ήλιος σου, το γαλάζιο του ουρανού σου και τα πράσινα, φορτωμένα με όλα τα καλά, που είτε είναι απλωμένα μπροστά στα πόδια μας και τα χαιρόμαστε, είτε τα απολαμβάνουμε ζώντας ανάμεσά τους. Βγες επιτέλους ή στείλε τον Πυροφόρο Άγγελό σου, και με σπαθί και φωτιά καθάρισε επιτέλους 'τον στάβλο ετούτο'! Γιατί η σκοούπα και τα απορρυπαντικά είναι... εντελώς ξεθυμασμένα, τώρα πα! Άκουσέ με, σε παρακαλώ!» είπε υψώνοντας τα μάτια του στον ουρανό.

Ο ήλιος έλαμπε όπως πάντα, ίδιος. Είχε φτάσει στον προορισμό του. Μία πορεία ποικίλων και οδυνηρών σκέψεων και αναμφίβολα ο ηλεκτρονικός οδηγός του, ανεπιπρόσβλητος από όλα αυτά, ήταν τελικά το φαβορί μέσα στο μικρό τζιπ, που οδηγούσε. Στα γραφεία του 'Όργανισμού Φροντίδας Ηλικιωμένων', ο Άλεξ, δεν έμαθε απολύτως τίποτα, σχετικά με τους μαυροντυμένους άντρες, το μαύρο βαν με την κλούβα που χρησιμοποιείτο για να μεταφέρει σε άγνωστους προορισμούς, τους άτυχους θαμώνες των πάρκων της Κενόπολης, που συνελάμβαναν, όπως τον είχε πληροφορήσει ο Ρέιμοντ και εκείνον ο Μίλνε, το 'ξυράφι'. Δεν είχαν ιδέα οι άνθρωποι. Μετά από αυτή τη συνδιαλλαγή χαμένων φράσεων και χρόνου με τους δημόσιους υπαλλήλους, ο Άλεξ είχε αποφασίσει κιόλας μέσα του, για τις επόμενες ενέργειές του. Τους ευχαρίστησε και έφυγε.

Ένας ασυνήθιστος δημοσιογράφος

Ο Άλεξ Β. οδηγούσε σαν τρελός. Μαύρα φίδια τον έζωναν τώρα πια. Είχε σκεφτεί αρκετά και είχε αποφασίσει για την πορεία του: τη διαλεύκανση της υπόθεσης 'Ρέιμοντ'. Θα προχωρούσε απόητος στον μονόδρομο που του επέβαλε το καθήκον του ως δημοσιογράφου και ομόπνοου φίλου του θύματος.

Είχε βραδυάσει όταν έφτασε στην Πλατεία Δημαρχείου. Έκανε μερικές βόλτες και τελικά αποφάσισε να παρκάρει απόμερα, σε μικρή απόσταση από το πάρκο, που φωτιζόταν από αδύνατα φώτα. Κλείδωσε και ρίχνοντας απερίσκεπτα τα κλειδιά του στις τσέπες του σακακιού του, προχώρησε προς το χώρο με τα παγκάκια. Ο Ρέιμοντ του είχε εξηγήσει για την ώρα της άφιξης της μαύρης κλούβας. Ήταν νωρίς ακόμα. Πριν ακόμη φτάσει στο πρώτο παγκάκι, το βλέμμα του έπεσε πάνω στους δύο-τρεις τύπους που το είχαν καταλάβει και κάπνιζαν αρειμανιώως. «Σωστά ρεμάλια!» σκέφτηκε άθελά του. Πλησιάζοντας ακόμη περισσότερο, στο δεύτερο παγκάκι στη σειρά, πίστεψε ότι αντίκρισε τον άνθρωπό του. «Πρέπει να είναι 'το ζητούμενο' πρόσωπο!» σκέφτηκε. Ο άντρας ετούτος διέφερε. Ήταν αλλιώτικος. Πλησίασε αργά με τα μάτια του κολλημένα απάνω του. Φαινόταν περίσσιος στον χώρο εκείνο. «Στοιχηματίζω πως είναι... ο τύπος. Ο Ρέιμοντ δεν μιλάει σ' όποιον κι όποιον». Στάθηκε από πάνω του. «Είσαι ο Μίλνε;» τον ρώτησε απλά. «Ποιος είσαι του λόγου σου;» ρώτησε ο άλλος, ο Μίλνε το 'ξυράφι', σαν να έδινε το παρασύνθημα. «Είμαι ο Άλεξ, ο φίλος του Ρέιμοντ. Λέει τίποτα αυτό;» Ο Μίλνε απάντησε ήσυχα: «Δεν ξέρω, θα δούμε! Έλα κάθισε στο σαλονάκι της Πλατείας Δημαρχείου. Λυπάμαι που θα τη βγάλεις χωρίς καφέ!

Ούτε τσιγάρα διαθέτω... εννοώ τώρα... αυτή τη στιγμή». Ο Άλεξ χαμογέλασε ελαφρά, υπάκουσε και κάθισε δίπλα του. «Πάμε κάπου να μιλήσουμε;» τον ρώτησε πάλι. «Τι έχεις στο μυαλό σου;» αντερώτησε ο Μίλνε. «Προτείνω να πάμε εδώ πιο κάτω. Στη γωνία υπάρχει ένα καθαρό μαγαζί. Πρέπει να το ξέρεις. Να... τοιμηήσουμε κάτι, να πιούμε έναν καφέ...» πρότεινε ο Άλεξ. «Είμαι σπασμένος φίλε. Μόνιμα σχεδόν, θα έλεγα!» είπε ο Μίλνε, χωρίς να κατεβάζει τα μάτια του από το πρόσωπο του Άλεξ. «Μου μίλησε ο Ρέιμοντ!» είπε εκείνος ξαφνικά. Ο Μίλνε κοίταξε γύρω του. «Τι ψάχνεις;» ρώτησε ο Άλεξ. «Για σπιούνους! Ακόμη κι εκείνοι που δεν σου πίνουν το μάτι, μπορεί να εκτελούν χρέη καθικιού, με πιάνεις;» Είπε ερεθισμένος ο Μίλνε και σηκώθηκε. «Μάλλον!» είπε ο Άλεξ με χαμηλή φωνή, και ακολούθησε το παράδειγμά του. Τον είχε κιάλας επηρεάσει ο άγνωστος, ως εκείνη τη στιγμή, 'Μίλνε'.

Προχώρησαν αργά σαν να έπαιρναν τον περίπατό τους. Δε μιλούσαν λες και ο ένας ήξερε κατά κάποιο τρόπο, τις σκέψεις του άλλου. «Αφού ερχόταν από τον Ρέιμοντ, επρόκειτο για το γνωστό ζήτημα» σκέφτηκε ο Άλεξ. Ο Μίλνε το 'είχε πιάσει' αμέσως. Σε λίγα λεπτά είχαν φτάσει στον προορισμό τους. Μπήκαν σαν παλιοί γνωστοί μεταξύ τους, αλλά και του μαγαζιού, και κατευθύνθηκαν προς την πιο απόμακρη γωνιά του. Δεν ήθελαν να φαίνονται, ούτε και μπορούσαν να δείχνουν ότι μέσα τους έκρυβαν 'μαύρα μυστικά'. Το μαγαζί ήταν άδειο εκείνη τη στιγμή. «Σχεδόν εγκαταλελειμμένο!» σκέφτηκε ο Άλεξ. «Κάθισε φίλε!», είπε στον Μίλνε μόλις έφτασαν δίπλα στις καρέκλες.

Ο Μίλνε έπασε το κάθισμα που είχε την πλάτη της γυρισμένη προς το μέρος όπου καταγράφονταν οι

παραγγελίες των πελατών από δύο-τρεις υπαλλήλους, και ακολουθούσε από την ίδια κατεύθυνση, το σερβιρίσμα τους. Ο Άλεξ κατάλαβε ότι ο Μίλνε δεν ήθελε να φωνάξουν τον σερβιτόρο στο τραπέζι τους, για λόγους ασφαλείας. «Σάντουιτς;» Ρώτησε ο Άλεξ τον Μίλνε, που δεν έλεγε να ηρεμήσει από τη στιγμή που μπήκαν στο μαγαζί. Λες και κάτι περίμενε εναγωνίως, έτσι καθισμένος με την πλάτη του γυρισμένη προς το μέρος του μπαρ σερβιρίσματος. «Ναι ευχαριστώ, και έναν καφέ, κοχλαστό παρακαλώ». Ο Άλεξ αφού πήρε την παραγγελία του Μίλνε, σηκώθηκε για να την μεταφέρει προσωπικά στους υπαλλήλους που περίμεναν. Ο Μίλνε γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος του Άλεξ, κοιτάζοντας πρώτα γύρω του με υποψία λες και κάποιος τον παρακολουθούσε ανελλιπώς. Ο Άλεξ ένιωσε το βλέμμα του καρφωμένο στην πλάτη του. Το έβλεπε ότι ο άντρας εκείνος υπέφερε. Δεν ήταν ούτε καθυστερημένος, ούτε άχρηστος. Ασυμβίβαστος ήταν. Το ένιωθε στην ψυχή του. Παρήγγειλε και ύστερα ήρθε πίσω στο τραπέζι. Όταν κάθισε, ο Μίλνε έσκυψε προς το μέρος του και μίλησε σε χαμηλό τόνο: «Ευχαριστώ φίλε. Με την πρώτη ευκαιρία θα σου τα ανταποδώσω. Εργάζομαι ξέρεις. Μερική απασχόληση, όχι πολλά πράγματα βέβαια. Έτσι για να μη ζητιανεύω!» είπε καρφώνοντας πάντα το βλέμμα του στα μάτια του Άλεξ και συνέχισε ύστερα από μία στιγμή: «Έχω να πω καφέ από εχτές το πρωί. Δεν είχα ψηλά. Και σήμερα, άφησα το δωμάτιό μου ενωρίς. Πάλι όμως δεν είχα καφέ. Εκτελώ χρέη κατασκόπου αυτή την περίοδο. Δεν πρόλαβα να πω καφέ λοιπόν για τους παραπάνω λόγους, και φυσικά ούτε στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου, καταδέχτηκαν να μας τον σερβίρουν. Τον ξέχασαν, όπως ξεχνούν και όλα τα άλλα

τα ανθρώπινα, για τους ανθρώπους». Ο Άλεξ δεν μίλησε. Πέρασαν έτοι μερικά λεπτά σιωπής.

«Τι λέγαμε;» Ρώτησε ξαφνικά ο Άλεξ για να αρχίσει από κάπου, σαν προοίμιο της συνέχειας που βιαζόταν να πλακώσει με άγχος και ανυπομονησία, τους δύο άντρες. «Τα ξέρουμε τι λέγαμε κι ας μην είπαμε τίποτα ακόμα. Οι μαυροφορεμένοι άντρες, της μαύρης κλούβας -που δεν είναι σαν τον Νεντ Κέλλυ ή σαν τον Ρομπέν των Δασών αλλοτινών, μακρινών εποχών- είναι πάντα το θέμα μας. Ο Ρέιμοντ βρίσκεται στα χέρια τους. Παίξαμε ένα επικίνδυνο παιχνίδι για να γνωρίσουμε first hand τι τρέχει με δαύτους. ΑΝΗΣΥΧΩ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΔΕΡΦΟ ΜΟΥ ΡΕΙΜΟΝΤ!» είπε αργά, σημειώνοντας κάθε λέξη με την πνιχτή φωνή λυγμού. «Κι εγώ... πάρα πολύ!» ψιθύρισε ο Άλεξ στεναχωρημένος. Ο Μίλνε συνέχισε σιωπηλά σχεδόν: «Αντί να μαζεύουν τα αδέσποτα θηριά, μαζεύουν τους 'αλήτες σπουργίτες', τους καταραμένους της ανθρώπινης φάρας». «Εσύ... πώς τα ξέρεις όλ' αυτά;» τον ρώτησε ο Άλεξ με κάποια υποψία. Ο Μίλνε τράβηξε την καρέκλα του προς το μέρος του Άλεξ και σφύριξε στο αυτί του: «Ζω, εδώ. Εδώ... περνάω ώρες και ώρες. Μ' αρέσει να ταϊζω τους αλήτες σπουργίτες. Με κάτι... ψίχουλα, όπως καταλαβαίνεις. Έχω φτωχό βαλάντιο. Όταν μπορώ τους φέρνω και τσιγάρα. Με πονάνε μα την αλήθεια». Σωπαινει μια στιγμή. Ο Άλεξ περιμένει. «Έλα και κάθισε κοντά μου, μαζί μου και θα δεις. Συνήθως 'καθαρίζουν' το πάρκο ύστερα από τα μεσάνυχτα, όταν ερημώσει η Πλατεία. Θα δεις και θα καταλάβεις τι εννοώ. Δυο τρεις εβδομάδες πριν, αυτό το ειδικό 'καθάρισμα' δεν γινόταν κάθε βράδυ, την τελευταία εβδομάδα όμως, οι επισκέψεις των συγκεκριμένων 'καθαριστών', οφείλω να πω ότι έγιναν

καθημερινές». «Εχτές βράδυ τι έγινε;» Ρώτησε ο Άλεξ με περιέργεια. «Είχα μιλήσει του Ρέιμοντ, που κατέφθασε χτες τα μεσάνυχτα μεταμφιεσμένος σε γέρο - αλήτη. Δεν είχε προλάβει να καθίσει και να κουβεντιάσει μαζί μου και νά 'τη που κατέφθασε και η άτιμη... η κλούβα! Μα την αλήθεια δεν την περιμέναμε τόσο αργά... Προγύμναση έκανε ο Ρέιμοντ. Ναι, ήταν δώδεκα και μισή μετά τα μεσάνυχτα... ίσως και μία... Έκαναν τη βόλτα τους και συμμαζέψαν δύο φουκαράδες. Τη στιγμή που θα έλεγε κανείς ότι ετοιμάζονταν να φύγουν, ο μάγκας με τα μαύρα κι άραχνα, ο 'κυρ-Χάρος' -έτσι τον βάφτισα-, άλλαξε μαθές γνώμη και ήρθε αργά και σταθερά προς το μέρος μας. Μόνο που δεν όρμησε καταπάνω μας. Το ένιωθα. Ένιωθα τη μανία του να μας κατασπαράξει. Διάλεξε τον Ρέιμοντ. Ναι... ναι... ο Ρέιμοντ το επεδίωξε, ωστόσο ήταν κάπως... φριχτό!» είπε ο Μίλνε και έτριψε με τη δεξιά του παλάμη το μέτωπό του, που είχε αρχίσει να ιδρώνει από τη φλόγα της ανησυχίας και της αδυναμίας του να κάνει κάτι, και ταυτόχρονα από το μίσος που είχε τελευταία αρχίσει να τον κατακυριεύει. Ένιωθε τις φλόγες της οργής να τον γλύφουν.

Ο Άλεξ είχε ανοίξει διάπλατα τα μάτια του με αγωνία. «Δεν το ήξερα αυτό! Για... τον Ρέιμοντ, εννοώ. Μπορείς να μου πεις κάτι για τη συμπεριφορά αυτού του 'ρακοσυλλέκτη'. Πώς τον αποκάλεσες;» Ρώτησε πάλι ο Άλεξ που είχε κι αυτός με τη σειρά του αρχίσει να ιδρώνει από την αγωνία του. «'Κυρ-Χάρο!' Είναι δύο και είναι μαυροντυμένοι. Και οι δύο φοράνε στολές, αλλά ο οδηγός κάθεται συνήθως στο τιμόνι και δεν βγαίνει έξω. Ίσως και να φοβούνται και θέλουν να είναι έτοιμοι να το βάλουν στα πόδια, αν χρειαστεί. Τι άλλο θέλεις να

μάθεις; Μήπως ξέρω και τίποτα παραπάνω από αυτά που βλέπουν όλοι;» Ρώτησε ο Μίλνε σιγανά. Ο Άλεξ τον κοίταξε στα μάτια. Διάβαζε την ειλικρίνεια μέσα τους. «Πες μου ό,τι έχεις παρατηρήσει, ό,τι ξέρεις, τέλος πάντων!» «Ο.Κ. Έρχονται δύο μαζί, όπως είπα. Ο ένας όμως δεν το κουνάει σχεδόν ποτέ από το τιμόνι. Ο άλλος που θα πρέπει να είναι ο νταής της παρέας, βγαίνει από τη θέση του συνοδηγού με πρόσωπο που δεν το ξεχωρίζεις, καθώς είναι καλυμμένο με σκουρόχρωμο πέροπεξ. Μοιάζει περισσότερο με μοτοσυκλετιστή. Δε βλέπεις φάτσα. Φοράει και μαύρα γάντια θαρρείς και για να μην κολλήσει ψώρα. Στο αριστερό μέρος του μαύρου μπουφάν του, στην τσέπη, πάνω στο στήθος, υπάρχει ένας γαλάζιος κύκλος, με άσπρο στο εσωτερικό του, που το διασχίζει διαγώνια, μία πράσινη γραμμή. Νομίζω ότι το ίδιο σήμα βρίσκεται και στην κωλότσεπη του παντελονιού του. Μοιάζει με τα απαγορευτικά της τροχαίας... ‘επί των οδών’!..» είπε ο Μίλνε και βιάστηκε να προσθέσει: «Να μην ξεχάσω ότι και το μαύρο αυτοκίνητό τους μπροστά στο παράθυρο, κάτω δεξιά, φέρνει το ίδιο απαγορευτικό σήμα –το λέω απαγορευτικό σήμα, αλλά δεν γνωρίζω τι διάβολο σημαίνει αλήθεια, αν απαγορεύει ή όχι. Σταματάει εκεί...» είπε ο Μίλνε και έδειξε στα δεξιά του με το χέρι του. Έδειχνε μέρος της Πλατείας Δημαρχείου. «Αφού μαζέψει το έμπυχο υλικό που του χρειάζεται, το πάει στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου, ανοίγει την πόρτα, κατεβαίνει μία σκάλα με τρία-τέσσερα σκαλοπάτια –αυτά τα άκουσα από αλλού-, ανεβαίνουν οι αγενείς, οι παρείσακτοι του πάρκου οι αλήτες σπουργίτες της Πλατείας Δημαρχείου, του Wetlands ή και άλλων προαστίων, ποιος το ξέρει; - πάντα της Κενόπολης- and there they go!»

Ενώ κουβεντιάζουν, πλησιάζει ο σερβιτόρος με τις παραγγελίες τους. Η συζήτηση σταματά και συνεχίζεται αμέσως μετά από την αποχώρηση του υπαλλήλου. «Εσύ δηλαδή δεν είδες με τα μάτια σου το αυτοκίνητο από κοντά, πλάγια ή πίσω... την πίσω πόρτα κτλ., κτλ.» ρωτάει ο Άλεξ. «Όχι! Δεν είχα το θάρρος αγαπητέ. Δε θέλω να με φάνε για λάχανο! Κατάλαβες; Δεν θα πάω και γυρεύοντας!» είπε ο Μίλνε κοιτάζοντάς τον κατά πρόσωπο. «Ξέρεις ότι μαζεύουν τους ανήμπορους ανθρώπους. Το έχεις διαπιστώσει. Γιατί λοιπόν τριγυρνάς εδώ τριγύρω; Τελικά φοβάσαι ή δε φοβάσαι, για την αφεντιά σου;» Ρώτησε κάπως αυστηρά ο Άλεξ. «Ναι... βέβαια, καλή η ερώτησή σου!» είπε ο Μίλνε και φαίνεται να σκέφτεται μία στιγμή. Υπήρχε κάποια αμηχανία στο πρόσωπό του. Ύστερα όμως εξηγεί στον Άλεξ τα σχετικά με τις κινήσεις του: «Εγώ που λες, κάνω... να, προσποιούμαι ότι δεν είμαι αλήτης. Δεν μοιάζω σαν τους άλλους, απλά γιατί μπορώ και το κάνω αυτό. Δεν είμαι τόσο ξεκάρφωτος, όπως οι άλλοι. Έχω μία διεύθυνση, κάνω κάτι ψιλοπράγματα. Έχω λίγα λεφτά και προσπαθώ να κάνω και κάτι γι' αυτούς εδώ. Πεθαίνω λοιπόν από περιέργεια να μάθω τη συνέχεια της απαγωγής των ανθρώπων του πάρκου. Ο Ρέιμοντ, αυτή τη στιγμή, είναι ο δικός μας ο πληροφοριοδότης τελικά και εύχομαι να τα καταφέρει. Ξέρεις τι εννοώ. Όπως είπα και πριν, υποψιάζομαι ότι αυτό που συμβαίνει εδώ, ίσως και να ισχύει και για τα άλλα πάρκα της Κενόπολης. Βλέπεις, οι 'αλήτες σπουργίτες', δεν κοιμούνται όρθιοι! Εύπνησαν με όλα, όσα βλέπουν τα μάτια τους τις τελευταίες μέρες. Όποιος λοιπόν έχει δει μία φορά μόνο, τη μαύρη κλούβα, δεν ξαναπατάει πόδι εδώ. Αλλά αν συμβαίνει και αλλού... όπως καταλαβαίνεις, δεν υπάρχει

γλυτωμός. Ίσως να μην έχουν διαδοθεί ακόμα, τα 'μαύρα' μαντάτα! Ίσως όμως το πάρκο μας να είναι τελευταίο, να έχουν δηλαδή προηγηθεί τα άλλα. Ποιος το ξέρει; Σιγά-σιγά όμως γίνεται η αγοουρίδα μέλι! Όλοι λοιπόν εκείνοι που δεν έχουν πού την κεφαλή 'κλίνειν' και καταλήγουν στα παγκάκια των πάρκων της Κενόπολης, θα αρχίσουν να φυλάγονται, αν δεν έχουν ήδη αρχίσει. Τώρα, τι κάνουν ετούτοι της κλούβας, αν οι θαμώνες των πάρκων πρόκειται να ζήσουν άλλα πέντε χρόνια -και πολλά είναι-, οι μαυροφορεμένοι άγγελοι του διαβόλου, τους μεταφέρουν με την κλούβα κάπου, για κάποιο λόγο, έτσι δεν είναι; Πού όμως; Όπου όμως κι αν είναι αυτό το 'κάπου', ο τρόπος και η συμπεριφορά των αντρών της μαύρης κλούβας, παρακινεί στην αντίληψη ότι μάλλον πρόκειται για κάτι κακό. Ποιος το ξέρει αν δεν τους ταχτοποιούν στο άψε σβήσε, ε;» επέμενε τελικά ο Μίλνε με πάθος αστυνομικού. «Γιατί το λες αυτό; Μπορεί και να τους φέρνονται καλά! Ο ίδιος το είπες ότι δεν ξέρεις, ότι δεν έχεις αποδείξεις!» Είπε ο Άλεξ με κάποια μομφή στη φωνή του. «Όχι δεν έχω αποδείξεις. Συναισθημα είναι. Άκουσε: έρχονται, μαζεύουν κάποιους και αυτούς τους κάποιους, μήτε που τους ξαναβλέπεις! Αναρωτιέσαι λοιπόν, κι αφού αναρωτιέσαι, επισκέπτεσαι άλλα πάρκα, ρωτάς και πληροφορείσαι. Μαθαίνεις λοιπόν πως κάποιοι από αυτούς αφανίστηκαν με τον ίδιο τρόπο μαθές... όπως γίνεται με τους σπουργίτες αλήτες του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου του Wetlands. Παντού γίνεται η δουλειά με μία μαύρη κλούβα. Πρέπει να είναι αρκετές, ή και λίγες, τι διάβολο μας νοιάζει τελικά, πόσες είναι; Τι κάνουν, αυτό μας νοιάζει, έτσι; Είναι και το άλλο: λες στους αθλίους θαμώνες των Πάρκων να φυλάγονται και να

απομακρυνθούν για λίγο από αυτά και δεν σε πιστεύουν, δεν υπάρχει εμπιστοσύνη. Κατάλαβες; Επίσης... κάποιιοι άλλοι από αυτούς, επειδή έχουν τα χάλια τους δεν πολυνοιάζονται, τους βολεύει να πιστεύουν ότι ναι, ίσως και να περάσουν καλά, εκεί που τους πάνε. Κάποιοι χωρίς να έχουν ιδέα τι τους γίνεται, φτάνουν στο σημείο να τους θεωρούν φιλάνθρωπους! Καθένας λοιπόν κάνει ό,τι του κόβει, από μόνος του», λέει ο Μίλνε με μία σοβαρότητα που επιδεικνύει άριστη ικανότητα συλλογισμού και συμπεράσματος.

Ο υπάλληλος του μαγαζιού καταφθάνει με συμπλήρωμα της παραγγελίας τους και η συζήτηση διακόπτεται. Ο νεαρός τους κοιτάζει με περιέργεια. Φαίνονται και οι δύο συγχυσμένοι. Τους ρωτάει αν χρειάζονται τίποτα άλλο. Δεν του απαντούν αμέσως. Τελικά ο Άλεξ του ζητάει να ετοιμάσει τον λογαριασμό και να του τον φέρει, όταν είναι έτοιμος. Ο νέος απομακρύνεται. Αμέσως ύστερα ο Άλεξ συνεχίζει: «Είναι τρομερή η καταγγελία σου. Πώς μπορείς να παρουσιάζεις τις υποθέσεις σου, χωρίς καν να στηρίζεις σε αποδείξεις; Εκτός αν...» Ο Άλεξ δεν πρόλαβε ν' αποσώσει τη φράση του. «Εκτός αν είμαι τρελός! Αυτό δεν εννοείς; Εντάξει εγώ, φίλε, αλλά και ο φίλος σου ο Ρέιμοντ; Κι αυτός είναι τρελός;» ρώτησε κοφτά και με σκληρότητα στη φωνή του ο Μίλνε. Ο Άλεξ τον κοίταξε εξεταστικά άλλη μια φορά στα μάτια. «Μα την αλήθεια ακόμα δεν καταλαβαίνω τι κάνεις εδώ, σ' αυτό το πάρκο!.. Ντετέκτιβ δεν είσαι, δημοσιογράφος μήπως; Ούτε. Τότε; Είσαι δάσκαλος; Μήπως γράφεις;» ρώτησε ο Άλεξ με εύλογο ενδιαφέρον. «Ίσως είμαι λίγο απ' όλα! Κυρίως όμως, ακολουθώ την καταραμένη περιέργειά μου. Τον Ρέιμοντ τον αγαπάω. Είμαστε φιλαράκια, τα

λέμε συχνά. Εκείνος ξέρει για μένα, αλλά... σαν πολλά είπα. Φτάνουν λοιπόν αυτά που είπαμε, φίλε. Εξάλλου αφού σου μίλησε, ξέρεις και τι να κάνεις», είπε ο Μίλνε κουρασμένος τώρα πια. «Ναι, μάλλον, πιστεύω πως έτσι θα γίνει», είπε ο Άλεξ σα να σκεφτόταν φωναχτά. «Τι εννοείς;» ρώτησε με περιέργεια ο Μίλνε. «Μη ρωτάς και μη στεναχωριέσαι. Θα μάθεις και μάλλον γρήγορα. Πίστεψέ με!» κάνει μία παύση και φωνάζει: «Παιδί..., φέρε σε παρακαλώ τον λογαριασμό!»

Σε λίγο είχαν τακτοποιηθεί τα πάντα. Η κάρτα στο δίσκο του παιδιού έκανε τη δουλειά στα γρήγορα. Όσοπου να σηκωθεί ο Άλεξ, είχε επιστρέψει ο νεαρός και έτσι σε ελάχιστο χρόνο ήταν όρθιος και έτοιμος να αποχωρήσει. Ο Μίλνε κοίταξε τον Άλεξ με εκείνο το καυτό βλέμμα και είπε σιγανά: «Να προσέχεις φίλε και τον Ρέιμοντ σε παρακαλώ». Ακόμη καθόταν όταν ο Άλεξ τον καληνύχτισε και χωρίς άλλη λέξη προχώρησε προς την έξοδο του μαγαζιού. «Μακάρι να βγει κάτι από αυτή τη βρωμοϊστορία!» σκέφτηκε ο Μίλνε, κοιτάζοντας τον Άλεξ να απομακρύνεται και μασώντας το υπόλοιπο μισό από το σάντουιτς, που είχε εναπομείνει στο πιάτο.

Ο Άλεξ βγήκε προσεχτικά κοιτάζοντας γύρω του. Ήταν πολύ αργά... Κατευθύνθηκε στο αυτοκίνητό του. Όταν έφτασε μπήκε μέσα και περίμενε. Είχε καλή θέα από εκεί προς το Πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου. Περίμενε λοιπόν και περίμενε...

Η αγάπη για τη ζωή

«Εει, εσύ! Ξύπνα!» έφτασε επιτακτική, αμείλικτη μία φωνή στα αυτιά του κοιμισμένου Ρέιμοντ, ενώ ταυτόχρονα ένιωσε κάποιον να τραβάει το σκέπασμά του. Ανοίγοντας τα μάτια του αντίκρισε από πάνω του το πρόσωπο ενός αγνώστου. «Σήκω λοιπόν!» είπε εκείνος επιτακτικά και ο Ρέιμοντ σηκώθηκε αργά και προσεκτικά. Φορούσε τα ρούχα του εκτός από τα παπούτσια του. «Θέλω να χρησιμοποιήσω την τουαλέτα είπε αργά ο Ρέιμοντ». «Να πας φίλε να πας... Γιατί αν δεν πας, στη συνέχεια μπορεί να τα κάνεις απάνω σου, όταν καταλάβεις τι τρέχει!» είπε και σταμάτησε ξαφνικά, τρομαγμένος από τα λόγια που είχε ξεστομίσει.

Ο Ρέιμοντ κατάλαβε αμέσως ότι ο άντρας εκείνος, προφανώς φύλακας, είχε ξεστομίσει επικίνδυνα -ίσως ακόμη και απαγορευμένα- 'πράγματα'. Συνέχισε όμως να προσποιείται ότι δεν είχε ακούσει ή καταλάβει τα λόγια του, ότι ήταν ένας συνηθισμένος κακομοίρης, που κινείτο μόνο καθ' υπόδειξη. Ύστερα από μερικά λεπτά, ο φύλακας, μη βλέποντας αντιδράσεις συνήλθε και επέμενε. «Όταν θα είσαι έτοιμος, να σταθείς μπροστά στην πόρτα». Ο Ρέιμοντ ακολούθησε τις υποδείξεις του φύλακα. Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Με πολλή προσοχή κοίταξε για μια στιγμή έξω από το κελί του. Να χρησιμοποιεί κάποιος την τουαλέτα σε ανοιχτό δημόσιο χώρο δεν ήταν κάτι το συνηθισμένο. Όμως στα κελιά απέναντι, δεν υπήρχε κανείς γι' αυτό και οι σιδερένιες πόρτες ήταν ολάνοιχτες. Η τουαλέτα ήταν άπλυτη για καιρό, και το λιγοστό νερό που έτρεξε από το καζανάκι της, μόλις που καθάριζε, δήθεν, τη λεκάνη. Ετοιμάστηκε όπως μπορούσε καλύτερα. Άφησε τα μαλλιά του ατημέλητα μπροστά στο μέτωπό του, επίτηδες. Τα γένια

του αφημένα, τον έκαναν να μοιάζει με συνηθισμένο απεριποίητο κακομοίρη. Φόρεσε τα παπούτσια του και στάθηκε μπροστά στο κατώφλι της πόρτας που σιδερένια, παρόμοια με κελί φυλακής, είχε συρθεί στο αριστερό της πλάι. Ο φύλακας εμφανίστηκε σχεδόν αμέσως. Με ύφος μυαλωμένου προς άμυαλο, υπαγόρευσε: «Άκουσέ με καλά: θα με ακολουθήσεις ήσυχα και όταν θα φτάσουμε στο γραφείο που πηγαίνουμε, θα σου το πω κι εσύ θα περάσεις μέσα μόνος σου. Κατάλαβες;» Ο Ρέιμοντ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Αυτό μόνο. Ούτε μία λέξη, ούτε μία ερώτηση. Ο φύλακας τον κοίταξε εξεταστικά για ένα δευτερόλεπτο και μετά κούνησε το κεφάλι του, αποδοκιμαστικά. Ο Ρέιμοντ φάνηκε ότι δεν του έδωσε σημασία. «Είναι τελείως βλάκας!» σκέφτηκε ο φύλακας.

Προχώρησαν, μπροστά ο άντρας του αγνώστου κτιρίου και πίσω του ο Ρέιμοντ, πάντα σημαδεύοντας και χαρτογραφώντας στο μυαλό του, μέρη κλειδιά του συγκεκριμένου χώρου. Πολύ πιο κάτω από το κελί του στον μακρύ και φτωχά φωτισμένο διάδρομο, ο Ρέιμοντ πρόσεξε σε δύο από τα κελιά, στην απέναντι εκείνης του δικού του, δύο 'κρατούμενους' που είχαν κολλήσει τα πρόσωπά τους στα κάγκελα της πόρτας, έτσι που μόλις μπορούσε κανείς να διακρίνει τα χαρακτηριστικά τους. Μια βαριά μυρωδιά από ανθρώπινα ούρα και κόπρανα επικρατούσε σε όλη την πορεία. Έμοιαζε με δυσωδία απεριποίητων στάβλων. Η έλλειψη του ήλιου και η έλλειψη καθαριότητας έκαναν τον Ρέιμοντ να εύχεται να μην χρειάζεται να αναπνέει άλλο σε εκείνο το χώρο, καθώς είχε ανακατευτεί το στομάχι του. Άθελά του σκέφτηκε την τουαλέτα στο κελί που είχε περάσει κάποιες ώρες και τον νεροχύτη - σίγουρα για μέρες άπλυτα- με

τη στεγνή κολλημένη βρωμιά και του ήρθε να κάνει εμετό. Κατέβηκε την ίδια σκάλα που είχε ανεβεί το προηγούμενο βράδυ. Στη βάση της στο ισόγειο γύρισαν στα δεξιά και εκεί σε απόσταση μερικών μέτρων από τη βάση της σκάλας, σταμάτησαν μπροστά σε μία πόρτα, επίσης μεταλλική. Ο φύλακας χτύπησε, η πόρτα άνοιξε και ο ίδιος με απότομες κινήσεις έσπρωξε μέσα τον Ρέιμοντ. Ήταν ολοφάνερο ότι η διαδικασία παρουσίασης 'τροφίμων' -όπως ο Ρέιμοντ εκείνη τη στιγμή- ήταν η καθιερωμένη, και εξυπηρετούσε ως γραφειοκρατική ρουτίνα.

Ο Ρέιμοντ βρέθηκε σε ένα μέτρια φωτισμένο δωμάτιο με ένα γραφείο και έναν άντρα καθισμένο πίσω από αυτό. Δεν ήταν δυνατόν να αναγνωρίσει κανείς το πρόσωπό του, το κρυμμένο ούτως ή άλλως πίσω από μεγάλα σκούρα γυαλιά, εκτός εκείνου του χώρου. Το γεγονός ότι ούτε ο φωτισμός βοηθούσε, αποδεικνυε ότι η αναγνώριση του ενός, από τον άλλο, θεωρείτο περιττή πολυτέλεια. «Έλα κάθησε» είπε το πρόσωπο, ψυχρά. Ο Ρέιμοντ κοίταξε γύρω του. Έσκυψε και έφτιαξε την κάλτσα του' εκνευρίζοντας τον άντρα του γραφείου. «Έσένα μιλάω... πού σε μάζεψαν;» ρώτησε με αυτοσυγκράτηση. Ο Ρέιμοντ τον κοίταξε με περιφρόνηση, σκέφτηκε μία στιγμή και ύστερα είπε αργά, επιδεικτικά: «Αν εννοείτε πού ακριβώς με ανακάλυψαν οι... της κλούβας, οι... μαυροφορεμένοι γκάγκστερς και με έφεραν εδώ, παρά τη θέλησή μου...» σταμάτησε εκεί, γιατί ο άντρας με τα μαύρα γυαλιά τον διέκοψε με ένα στεγνό βήχα. «Πού είπες ότι σε βρήκαν αγαπητέ;» Ξαναρώτησε σα να μην είχε ακούσει, τι σ' αλήθεια, είχε πει ο Ρέιμοντ. «Δεν είπα!..» αποκρίθηκε περιπαιχτικά εκείνος. Ο άντρας ξερόβηξε πάλι. «Λέγε λοιπόν,

περιμένω!» επέμενε. «Στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου, του Wetlands, της ίδιας πάντα πολιτείας: της Κενόπολης, κύριε!» είπε αρκετά δυνατά ο Ρέιμοντ, αυτή τη φορά. Ο άντρας με τα μαύρα γυαλιά τον κοίταξε για λίγο, σιωπηλός. «Α, ναι μάλιστα! Και δε μου λες, έχεις οικογένεια;» Ο Ρέιμοντ απάντησε αργά, κυνικά: «Έχω και δεν έχω!» «Τι σημαίνει αυτό; Ή έχεις ή δεν έχεις!» νευριάστηκε, ολοφάνερα αυτή τη φορά, ο άντρας πίσω από το γραφείο. «Θα σκεφτώ και θα σας απαντήσω μια άλλη στιγμή. Τώρα, δεν μπορώ!» απάντησε χλευαστικά ο Ρέιμοντ, θέλοντας να κερδίσει χρόνο ώστε να καταγράψει στη μνήμη του μικρού recorder που είχε ενεργοποιήσει μόλις πριν, όσα περισσότερα στοιχεία μπορούσε, από εκείνα που λέγονταν, και στη δική του μνήμη όλα όσα έβλεπε γύρω του. Ο άντρας με τα γυαλιά μίλησε οργισμένος: «Δε μου λες, τον έξοπνο κάνεις;» Ήταν πραγματικά θυμωμένος. «Όχι, απλά δε θυμάμαι αυτή τη στιγμή. Κάποια άλλη φορά που θα θυμηθώ... θα σας πω. Ίσως και να έχω και ποιος ξέρει; μπορεί και να είναι μία πολύ μεγάλη οικογένεια, τελικά!» είπε ο Ρέιμοντ, προκλητικά, καταγράφοντας ταυτόχρονα και τις αντιδράσεις του άντρα με τα μαύρα γυαλιά. «Θα δώσω εντολή ν' αλλάξεις δωμάτιο! Πώς σε λένε είπαμε;» ρώτησε πάλι, δήθεν αδιάφορα. «Χμ... Ρέιμοντ αν θυμάμαι καλά. Ναι, ναι, Ρέιμοντ...», απάντησε εκείνος. «Ρέιμοντ τι;» ξαναρώτησε ερεθισμένος τα μέγιστα ο ανακριτής του. «Ρέιμοντ... Ρέιμοντ... Ρέιμοντ... α... δε θυμάμαι άλλο όνομα, ετούτη τη στιγμή!» είπε πάλι βαριεστημένα. «Καλά... καλά... θα πας σε άλλο δωμάτιο και θα δούμε...» είπε ξανά ο ανακριτής. «Πεινάω..., ξέρετε! Δεν έφαγα τίποτα από εχτές το βράδυ που με έφερε εδώ, εκείνος ο απαίσιος, ο ανάγωγος

κουκουλοφόρος σας!» είπε ο Ρέιμοντ με μία άνεση που εκνεύριζε το συνομιλητή του. «Α..., έτσι λοιπόν, ο κουκουλοφόρος μας! Αυτό το θυμάσαι... Μάλιστα! Καλά, καλά..., θα δούμε τι θα γίνει για φαγητό..., και για άλλο δωμάτιο τελικά!» είπε πραγματικά ερεθισμένος ο άντρας του γραφείου.

Στη διάρκεια αυτού του διαλόγου, ο Ρέιμοντ είχε βολιδοσκοπήσει κάθε γωνιά του γυμνού δωματίου, που χρησιμοποιείτο ως γραφείο. Βολιδοσκόπησε την κάμερα πάνω από το γραφείο του ανακριτή του, το ανοιχτό ηλεκτρονικό τετράδιο-κατάλογο πάνω στο γραφείο του, το πολύπλοκο τηλέφωνο με την οθόνη, μία νέα προφανώς συσκευή στο δωμάτιο εκείνο, πέρα από την πολυθρόνα του ανακριτή που έμοιαζε ογκώδης, συντηρητικής κατασκευής και μάλλον παλιού στυλ. Ο άντρας είχε γράψει στο ηλεκτρονικό τετράδιο συλλαβίζοντας το όνομα του Ρέιμοντ: «Ρέιμοντ αγνώστου επιθέτου, κτλ. κτλ.» Τελικά είπε στον Ρέιμοντ επιτακτικά. «Πέρασε... έξω, και θα τα ξαναπούμε... άλλη φορά!»

Ο Ρέιμοντ έσκυψε και έφτιαξε τις κάλτσες του, κάτω από το εξοργισμένο ύφος του υπαλλήλου του γραφείου, και ύστερα προχώρησε προς την πόρτα της εξόδου. Όταν επεχείρησε να την ανοίξει, διαπίστωσε ότι ήταν ανοιχτή. Ο ίδιος φύλακας τον περίμενε. «Ακουλούθησέ με!» διέταξε τον Ρέιμοντ που ακόμη και εκείνη τη στιγμή συνέχισε να καταγράφει πιθαμή προς πιθαμή εκείνο το χώρο, στη μνήμη του. Προχώρησαν στο διάδρομο, αριστερά του γραφείου ανάκρισης και έφτασαν σε μία βαριά μεταλλική πόρτα στο βάθος του διαδρόμου. Ο φύλακας πέρασε μία κάρτα αναγνώρισης στον μηχανισμό δεξιά της πόρτας κι εκείνη άνοιξε. Ο

διάδρομος που ανοιγόταν μπροστά τους φάνηκε να είναι η συνέχεια του προηγούμενου που είχαν αφήσει βγαίνοντας από το γραφείο του 'ανακριτή'. Στην πέμπτη πόρτα, στα δεξιά του διαδρόμου ο φύλακας σταμάτησε. Άνοιξε την πόρτα με τα κλειδιά του και διάταξε: «Πέρασε!» Του έδιναν ένα άλλο κελί. Διάνυσε την πρώτη μέρα στη φυλακή του. «Πεινάω!» είπε με απαίτηση ο Ρέιμοντ και ο φύλακας ανταπάντησε νευριασμένος: «Θα φας, περίμενε και μη γαυγίζεις!»

Ο Ρέιμοντ έμεινε σύξυλος, ακόμη μία φορά. Από τη στιγμή που είχε οδηγηθεί στην μαύρη κλούβα μέχρι εκείνη, στη 'φυλακή του', όλα έμοιαζαν με μία κακόγουστη και μάλλον εφιαλτική προσπάθεια να σοκαριστεί ο υποκείμενος στην δοκιμασία ετούτη. Ποιοι ήταν επιτέλους ετούτοι οι άντρες; Ποιον υπάκουαν; Ποιον εξυπηρετούσαν; Ήταν άραγε ιδιωτικός - κρατικός οργανισμός; Και αν ήταν τι είδους σκοπούς εξυπηρετούσε αυτού του είδους η παρέμβαση; Ποιο στόχο είχε 'η σύλληψη' και προσαγωγή των άστεγων, των 'αλητών' των πάρκων, σε έναν τέτοιο λαβύρινθο διαδρόμων και κελιών, άλλων με κάγκελα και άλλων με πόρτες αδιαπέραστες στο μάτι και στον ήχο; Κι αν ήταν έτσι... πού ήταν όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που είχαν προσκομιστεί σε εκείνο τον αφιλόξενο και μάλλον οικτρό χώρο; «Πρέπει να περιμένω!» σκέφτηκε και ένα παγωμένο ρίγος διαπέρασε την ραχοκοκαλιά του.

Ήταν αλήθεια εντελώς μόνος τώρα. Δεν ακουγόταν ψίθυρος. Η βαριά πόρτα από την οποία είχε οδηγηθεί και είχε βρεθεί σ εκείνο το κελί, είχε κλείσει αφού πρώτα την πέρασε ο φύλακας. Ο Ρέιμοντ περίμενε για εκείνη τη στιγμή της απομόνωσής του, πώς και πώς. Με αργές, προσεκτικές κινήσεις τράβηξε το μικροσκοπικό

κινητό του μέσα από την κάλτσα του. Προσπάθησε να ακούσει κάτι άλλη μία φορά πριν να το χρησιμοποιήσει. Τίποτα. Απόλυτη ησυχία. Το άνοιξε λοιπόν βιαστικά και χώνοντας το κεφάλι του μέσα στα βρώμικα σκεπάσματα του πάγκου που χρησίμευε ως κλίνη, πληκτρολόγησε τον αριθμό του Άλεξ. Προσευχήθηκε μέσα του, καθώς ο Άλεξ αργούσε να απαντήσει. «Έλα φίλε... βιάσου!» ευχήθηκε με άγχος και ξαφνικά ανάπνευσε με ανακούφιση. «Ρέιμοντ! έλα παιδί μου, πού είσαι;» ακούστηκε η φωνή του Άλεξ. «Στην κόλαση, υποθέτω. Καλά είμαι προς το παρόν. Θα σου μιλήσω κάποια στιγμή απόψε το βράδυ. Θέλω να μάθω αν έχεις μιλήσει με τον Μίλνε. Αν έκανες κάτι τελικά. Σ' αφήνω τώρα». «Ρέιμοντ!» φώναξε ο αγχωμένος τώρα πια, Άλεξ, αλλά το τηλέφωνο είχε σιωπήσει. Το κοίταξε στεναχωρημένος, λες και επρόκειτο για τον ίδιο τον Ρέιμοντ. «Υπομονή φίλε!» Μια στιγμή αργότερα μιλούσε πάλι στον εαυτό του: «Δεν πρόλαβα καν να του πω για τη συνάντησή μου με τον Μίλνε, ούτε για το ότι ήρθε το περίφημο μαύρο βαν, μήτε για το σπουδαιότερο: ότι το ακολούθησα!»

Αγωνίες και αγωνίες...

«Μιλήσατε με τον Μίλνε;» είχε ρωτήσει ο Ρέιμοντ με αγωνία, τον Άλεξ. Ήταν η δεύτερη μέρα για τον Ρέιμοντ και η δεύτερη από το ραντεβού του Άλεξ με τον Μίλνε. Ο Άλεξ βρισκόταν στο αυτοκίνητό του. Είχαν συμβεί πολλά στη διάρκεια που περίμενε για τη μεγάλη στιγμή: να δει δηλαδή την περίφημη τώρα πια, μαύρη κλούβα και τους μαυροφορεμένους άντρες με το μαύρο κράνος και τα ύστερα... Αυτό «τα ύστερα» είχε μεγάλη σημασία και για τους δύο, αλλά και για όλους εκείνους που είχαν

την ατυχία να είναι θαμώνες των Πάρκων της Κενόπολης.

«Ναι, εντάξει, μην ανησυχείς!» είχε απαντήσει ο Άλεξ. «Εντάξει λοιπόν. Τώρα γνωρίζεις κάποια πράγματα σχετικά με την απομάκρυνσή μου». Σταμάτησε μια στιγμή. Ο Άλεξ ρώτησε: «Ρέιμοντ!» «Εδώ είμαι!» απάντησε εκείνος σιγανά. «Πήρα κιόλας μετάθεση φίλε, από τη μία πολυτελή σουίτα σε άλλη...» συμπλήρωσε ο Ρέιμοντ. «Μίλα μου, τι ακριβώς κάνεις; Είσαι καλά; Τι γίνεται εκεί; Υπάρχουν άλλοι;» ρώτησε ανυπόμονα με μία σειρά αλληπάλληλων ερωτήσεων ο Άλεξ. «Απ' ότι είδα και άκουσα μέχρι στιγμής, ναι. Όμως δεν ξέρω πόσοι! Επικρατεί μία νέκρα -θαρρείς και σιγή θανάτου-, αυτή τη στιγμή. Μπορεί και να είμαι σε απομόνωση. Άλλαξα 'διαμέρισμα', βλέπεις!» ειρωνεύτηκε ο Ρέιμοντ. Ο Άλεξ τον πρόλαβε: «Άκουσέ με λίγο. Ύστερα από τη συνάντησή μου με τον Μίλνε, ακολούθησα μία από τις κλούβες. Μετά από μία ώρα και είκοσι λεπτά, κατέληξε στο ανατολικό άκρο της πόλης, σε ένα σύμπλεγμα παλαιών κτηρίων, χωρίς κάτι το ιδιαίτερο, ή το διακριτικό. Πρόκειται για κτήρια χωρίς προσωπικότητα, παλιές αποθήκες όπως υπολόγισα εν πρώτοις. Δεν γνωρίζω αν είναι το μόνο σύνολο κτηρίων αυτού του είδους ή αν υπάρχουν και άλλα παρόμοια, στα περίχωρα της Κενόπολης. Πάντως μέτρησα τους κακομοίρηδες που κατέβηκαν από εκεί μέσα. Έντεκα... έντεκα ψυχές! Όμως γιατί είναι έτσι 'κουκουλωμένο' αυτό το πράγμα, δεν το γνωρίζω. Θα προσπαθήσω όμως να μάθω. Δημοσιογράφος είμαι... Δεν έφτασε ποτέ άλλοτε κάτι παρόμοιο στ' αυτιά μου. Παρακολούθησα την κίνηση με τα κιάλια. Δεν τόλμησα να πλησιάσω. Δεν ήμουν έτοιμος για κάτι παρόμοιο. Σε μικρή απόσταση

από εκεί, και πάνω στο δρόμο, υπάρχει ένα ερειπωμένο, παρατημένο πρατήριο βενζίνης. Θα πρέπει να είχε λειτουργήσει τελευταία φορά, πριν από πενήντα-εξήντα χρόνια. Κρύφτηκα λοιπόν εκεί και τους παρακολούθησα, μέχρι που ακόμη και το όχημα, χάθηκε κάπου εκεί μέσα. Ύστερα μπήκα στο αυτοκίνητό μου κι εξαφανίστηκα. Αύριο θα κάνω το ταξίδι μου επίσημα και τάχα τυχαία θα βρεθώ στην περιοχή και θα τα δω αυτά τα μέρη στο φως της μέρας» είπε ο Άλεξ με βιασύνη πάντα. «Εντάξει, εντάξει. Κλείνω τώρα», απάντησε ο Ρέιμοντ και έκλεισε το τηλεφώνάκι του. Είχε ακούσει βήματα να πλησιάζουν στο γυμνό, ηχηρό, τοιμεντένιο διάδρομο. Βιάστηκε να χώσει το τηλεφώνάκι του στην κάλτσα του.

Ο Ρέιμοντ είχε κλείσει απότομα και ο Άλεξ κατάλαβε ότι μάλλον είχε ακούσει κάποιο θόρυβο και είχε κλείσει. «Φτώχέ διάβολε!» σκέφτηκε και ένα σφίξιμο βάρυνε το στήθος του. Ο Άλεξ περίμενε για λίγο, αλλά τίποτα. Ο Ρέιμοντ είχε κλείσει οριστικά.

Πρωινό Εγερτήριο

«Ε, εσύ, σήκω!» Ο Ρέιμοντ προσποιήθηκε ότι κοιμόταν. «Σήκω, ρε! Να φας, δεν ήθελες;» επέμενε η άσχημη φωνή. Ήταν το δεύτερο πρωινό του, σε εκείνον τον αφιλόξενο χώρο. Τελικά τράβηξε την τριμμένη, βρώμικη κουβέρτα από το κεφάλι του και είδε κάποιον να προσπαθεί ν' ανοίξει τη σιδερένια συρτή πόρτα του κελιού του. Όταν τελικά την τράβηξε, έσυρε μέσα το ήδη γνωστό μεταλλικό σετ, των δύο ραφιών, σε ρόδες. Είχε ένα-δύο πιάτα απάνω του. Πήρε το δίσκο από το ράφι και τοποθέτησε σε αυτόν το βαθύ πιάτο -ήταν μάλλον μικρή γαβάθα- και το μικρότερο, ρηχό, που περιείχε δύο φέτες ψωμί. Δεν υπήρχε κουτάλι, πιρούνι, μαχαίρι ή χαρτοπετσέτα. «Δεν

έφερες κουτάλι φίλε!» γκρίνιασε ο Ρέιμοντ. «Δεν το χρειάζεσαι, γαβάθα είναι!» απάντησε εκείνος μοχθηρά, λες και ο Ρέιμοντ του είχε κάνει κάτι, προσωπικά.

Για πολλοστή φορά, αποδεικνυόταν ότι τα πράγματα εκεί μέσα, δεν ήταν καθόλου ευοίωνα. Αυτό όμως δεν εμπόδισε τον Ρέιμοντ να ρωτήσει: «Θα με κρατήσετε πολόν καιρό εδώ μέσα; Γιατί με αμπαρώσατε; Δεν καταλαβαίνω, τι έκανα;» «Αντί να μακαρίζεις την τύχη σου που δεν σε έφαγε η μαρμάγκα... κάνεις και παράπονα! Άκουσες πώς καθαρίζουν τις κατσαρίδες φίλε; Κάπως έτσι καθαρίζουν και την κοινωνία από παράσιτα, σαν του λόγου σου, κατάλαβες;» είπε κυνικά ο άντρας που είχε φέρει το δίσκο με το φαγητό στον Ρέιμοντ. Ήταν ολοφάνερο ότι δεν φοβόταν τον 'κρατούμενο' και πιθανόν τον όποιο άτυχο τελικά τρόφιμο, αυτού του κρατητηρίου. «Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς φίλε! Δεν καταλαβαίνω... πού το πας; Είμαι παράσιτο για καθάρισμα, λοιπόν;» ρώτησε ερεθισμένος. Αυτή τη φορά ο φύλακας κατακοκκίνησε και χωρίς να αρθρώσει άλλη λέξη, απομακρύνθηκε στα γρήγορα, τραβώντας το τρόλεϊ σερβιρίσματος και στη συνέχεια τη σιδερένια πόρτα του κελιού του. Ο Ρέιμοντ έσκυψε έχωσε το χέρι του στην κάλτσα του και έκλεισε το μαγνητοφωνάκι του. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, είχε καταγράψει σημαντικά χωρία από δηλώσεις αυτού του είδους.

Το μυαλό του δούλευε εντατικά. Για να μιλούν έτσι απρόσεκτα οι υπάλληλοι αυτού του χώρου, θα πρέπει να είναι βέβαιοι για τη συνέχεια. Ανατριχίασε. «Διάβολε!» μουρμούρισε. Δεν το είχε βάλει ακόμα στο πρόγραμμα να συναντήσει τον Χάρο. Άρχισε να περπατάει πάνω κάτω στο κελί του εκνευρισμένος.

«Μήπως βρίσκομαι σε τρελάδικο; Γιατί πώς αλλιώς εξηγείται όλο αυτό το πράγμα; Κι αυτά που είπε ο φύλακας; Ρε συ, μήπως είναι αλήθεια όλα όσα είπε;» Την πρώτη μέρα την πέρασε με τα σποράκια που είχε στις τσέπες του. Τώρα, ακόμα κι αν ήθελε, ύστερα από όλα όσα είχε ακούσει, πώς ήταν δυνατόν ν' αγγίξει εκείνα που ο φύλακας του είχε φέρει για πρωινό. Χώθηκε λοιπόν κάτω από την βρώμικη κουβέρτα, νηστικός και πραγματικά ανήσυχος. «Αλήθεια, τι κι αν -έτσι για πλάκα- με καθάριζαν σαν κατσαρίδα; Ποιος θα το ήξερε; Εντάξει το υποψιάζεται ο Μίλνε, και ο Άλεξ που το ψάχνει, κάτι μυρίστηκε κι αυτός!» μουρμούρισε. Πήρε βαθιά αναπνοή. Είχε αγχωθεί. Πέταξε τις κουβέρτες του και σηκώθηκε. Έκανε μερικά βήματα. «Κάποιοι, έχουν ίσως αποφασίσει να 'απολυμάνουν' την κοινωνία τους από τα 'παράσιτα'. Άραγε αφορά μόνο τους άστεγους των πάρκων ή και άλλους άτυχους; Θέλουν έτσι να ευεργετήσουν, την Κενόπολη που ετοιμάζεται πυρετωδώς να φιλοξενήσει τους Διεθνείς Αγώνες, που με τη σειρά τους θα την φημίσουν ανά πάσα την υφήλιο; Ίσως τώρα πια, απομένει να μάθουμε με ποιον ακριβώς τρόπο είναι δυνατόν να επιτευχθεί ο αφανισμός τους! Αυτό, όμως ίσως και να το μάθουμε κατόπιν εορτής!» Το τελευταίο σκέλος της σκέψης του έφερε νέο κύμα ρίγους: «Μήπως τρελάθηκα; Είναι δυνατόν κάτι τέτοιο; Είναι δυνατόν;» αναρωτήθηκε φωναχτά, για πολλές φορές, ώσπου ένιωσε τη λαβή του άγχους να του σφίγγει το λαιμό. Αισθανόταν ότι είχε παγιδευτεί εξαιτίας της περιέργειάς του. Πνιγόταν. Είχε αρχίσει να υιοθετεί και εκείνος, τις υποψίες του Μίλνε. «Ο δάσκαλος, το 'ξυράφι', είναι ιδιοφυΐα!» σκέφτηκε με ανατριχίλα. Σκέφτηκε πως αν τελικά γλύτωνε από εκεί μέσα, θα μπορούσε να προβάλει

κάποιες σοβαρές αποδείξεις για να στηρίξει την εμπειρία του. «Νά 'ναι καλά το μαγνητοφωνάκι μου και το τηλέφωνό μου!..» σκέφτηκε και ευχήθηκε να μην συμβεί κάτι και τα χάσει. Αυτό θα ήταν πραγματικά η δυστυχία του, και ίσως τελικά και η καταδίκη του!

Πολιτικοί - ιδιοφυίες, της Κενόπολης

Είναι επιτακτικό να δημιουργηθεί ένα πρόγραμμα που να αποβλέπει στην απόλυτη κάθαρση αυτής καθαυτής της Κενόπολης. Η σύλληψή του και η εφαρμογή του, αφορά τα Υπουργεία Περιβάλλοντος και Οικονομίας, σε συνεργασία με την οργανωτική επιτροπή των γνωστών και σημαντικότερων Διεθνών Αγώνων στην Κενόπολη. Επιβάλλεται εκ των πραγμάτων. Δεν είναι δυνατόν μία πολιτεία που εκλέγεται να φιλοξενήσει ένα τέτοιο, παγκοσμίως μεγαλειώδες γεγονός, να παρουσιάζει ένα αποτροπιαστικό θέαμα, σαν αυτό που παρουσιάζουν τα πάρκα της Κενόπολης!

«Αν και η κατάληψη των πάρκων από άστεγους, δεν είναι ασυνήθιστο φαινόμενο, αλλά μάλλον παγκόσμιο -καθώς δε φαίνεται να εξαιρείται καμία χώρα στον Πλανήτη μας-, εμείς οφείλουμε να ενεργήσουμε γρήγορα και αποτελεσματικά. Δε θα επιτρέψουμε να μας απονεύμουν τον τίτλο της 'πολιτείας των αποκλήρων της κοινωνίας'», είπε η ασάλινη φωνή, απόλυτα και επιτακτικά. «Κατάλαβα, κατάλαβαμε θέλω να πω... Ναι είναι ένα είδος... βέβαια... βέβαια...» είπε ο Βίκτορ (Victor) μασώντας τα λόγια του και μουσκεμένος στον ιδρώτα. «Κατάλαβες λοιπόν; Παστρικές δουλειές. Ταυτόχρονα όμως και εκ του ασφαλούς, παίρνουμε τα απαιτούμενα μέτρα για την αποφυγή σκανδάλου. Έ... ναι! Αλλά, άσε καλύτερα να τα πούμε από κοντά, μην

ξεπέσουν τα λόγια μας σε 'αλλότρια ότα'. Αναμφίβολα, δεν υποφέρουμε από έλλειψη προβλημάτων!» Η ατσάλινη φωνή είχε πει όσα χρειαζόταν, να ακούσει το πρόσωπο στην άλλη άκρη του τηλεφώνου, δηλαδή ο Βίκτορ. Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, εκείνος πάντα, ο Βίκτορ, τοποθέτησε πίσω στη συσκευή του, με αργές κινήσεις. Το πρόσωπό του ήταν κόκκινο. Ανέπνεε με δυσκολία. Ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα του, άναψε ένα πουράκι και τραβώντας μια βαθιά ρουφηξιά, έγειρε το κεφάλι του προς τα πίσω αφήνοντας τον καπνό να ξεφύγει μέσα από τα στενά του χείλια. Ήταν πολύ δύσκολα τα πράγματα γι' αυτόν. Η αποστολή του ήταν το κυριότερο και ταυτόχρονα το ασημότερο μέρος, της όλης επιχείρησης. «Οι πολιτικοί συλλαμβάνουν τα πολυσχιδή όνειρά τους, πρόχειρα μάλλον και χωρίς... 'περιβαλλοντικές μελέτες'. Ίσως μάλιστα να πρόκειται για 'αναθεματισμένα αποθέματα' χρόνων, που στοιβαγμένα στα ερμάρια της ψυχής τους, τα αδειάζουν με την πρώτη ευκαιρία, και τα σπρώχνουν προς την ενσάρκωση... Τα αφήνουν να πάρουν σάρκα και οστά με τα χέρια και τα κορμιά άλλων, απλών ανθρώπων, χωρίς δύναμη και χωρίς επίδραση, τελικά. Αυτοί... -εγώ και όποιοι άλλοι αναλάβουν, τέλος πάντων- δεν έχουν εκλογές. Θα κατονομαστούνε ως οι εκτελεστές, και θα κουβαλούνε -μπορεί να πει κανείς- όλη την ευθύνη. Αναμφίβολα, αν και όταν αποκαλυφθεί το σαδιστικό αυτό εγχείρημα, οι εγκέφαλοι του σχεδίου, θα αποβούν οι κατήγοροι των εκτελεστών!» Έβηξε δύο - τρεις φορές. Είχε άσθμα από νέος. Τράβηξε ένα σπρέι, έχωσε το ειδικό άκρο στο στόμα του, πάτησε το πώμα του και ρούφηξε ό,τι βγήκε από αυτό.

Και... οι Δήμοι

Οι Δήμοι της πολιτείας τους είχαν 'μεράδι' ευθύνης στο 'ευφρές και ευεργετικό πρόγραμμα'. Για χρόνια παραπονιόνταν για την κακομοιριά των πάρκων τους, καθώς εκεί εύρισκαν καταφύγιο, κάποτε και χωρίς υπερβολή, δεκάδες άστεγοι άνθρωποι. Ήταν άνθρωποι, 'ρεμάλια'. Αυτό μπορούσε να σημαίνει πολλά: μπορεί δηλαδή να μη συμπεριλαμβάνονταν στις λίστες των συνταξιούχων, γιατί δεν είχαν τα γνωστά «χαρτιά αναγνώρισης», γιατί για κάποιο λόγο τα είχαν χάσει, ότι ήταν πιθανόν άρρωστοι κ.τ.λ., κ.τ.λ. Ήταν δηλαδή οι άτυχοι, οι άκληροι της κοινωνίας της Κενόπολης, εκείνοι που δεν είχαν την ικανότητα ή την εξυπνάδα να εισπράττουν την υποτυπώδη σύνταξη που πρόσφερε το κράτος, στους ανέργους και στους άλλους του είδους των, ώστε να μπορούν να μισθώνουν ένα δωμάτιο, να πληρώνουν κάποιους ελάχιστους λογαριασμούς, να φυτοζωούν έστω. Όλοι λοιπόν ετούτοι, κατέληγαν στα διάφορα πάρκα των διαφόρων προαστίων της Κενόπολης και καταλάμβαναν τα παγκάκια τους. Πού περιθαλψη, πού καθαριότητα, πού ύπνος! Όσο για το φαγητό, δύο-τρεις φορές την εβδομάδα, αυτό το εύρισκαν εδώ κι εκεί, καθώς κάποιοι πολίτες τους έδιναν και κανένα νικελένιο νόμισμα, ή που ήταν και εντελώς απαράδεκτο, βούταγαν μέσα στα μεγάλα καλυμμένα κιβώτια σκουπιδιών, κυρίως σε εκείνα πίσω και έξω από τα μεγάλα καταστήματα, για το ψάρεμα κάποιων λαχανικών ή προϊόντων του ψυγείου που η ημερομηνία τους μόλις είχε λήξει, ή ακόμα και κρεατικά που τα έψηναν κρυμμένοι κάτω από κάποιες γέφυρες. Κάτι ήταν κι αυτά, τελικά. Στην πολιτεία τους, νοικοκυριά και

κυρίως επιχειρήσεις τροφίμων, πετούσανε τόνους βρωσίμων προϊόντων, καταλλήλων για τον άνθρωπο.

Οι άντρες της αστυνομίας που στην αρχή της καριέρας τους, λυπόνταν τους 'απόκληρους' της κοινωνίας τους, αργότερα τους βαριόνταν και τους κυνηγούσανε ανελέητα. Οι εντολές που είχαν άλλωστε, τους υπαγόρευαν τα παρόμοια: να τους διώχνουν από τα καθίσματα των πάρκων, να τους κυνηγούν όταν κρύβονταν κάτω από τις γέφυρες, ή ακόμα και όταν κατέφευγαν εκεί για να κοιμηθούν, και να τους υπενθυμίζουν ότι αυτό που έκαναν, απαγορευόταν. Τελικά οι Δήμοι είχαν αποφασίσει να πατάξουν ετούτο το φαινόμενο - πληγή, με οποιονδήποτε θεμιτό ή αθέμιτο τρόπο. Για μεγάλο χρονικό διάστημα είχε αποδειχτεί ότι η επιθυμία και η βούλησή τους δεν ήταν εύκολα εφαρμόσιμα. Και η ερώτηση ποιος ήταν τελικά ο καταλληλότερος τρόπος, the final solution, είχε ταλανίσει «πολλά από τα 'μυαλά'» της Πολιτείας δίπλα στα δικά τους. Αυτό ωστόσο ήταν μέχρι τη στιγμή που ο τολμηρότερος καθόλα πολιτικός παράγων, πρότεινε το απίστευτο, το παράτολμο, το πλέον παράνομο σχέδιο, απάλειψης του αίσχους των πάρκων της Κενόπολης!

«Μα δεν ήταν δυνατόν να κατακλύζεται ο τόπος από ρακένδυτους άστεγους! Οι αριθμοί τους έχουν αναρριχηθεί σε απαράδεκτα επίπεδα. Κάτι, σαν αριθμός αρουραίων! Η πόλη παρουσιάζει εικόνα μιζέριας και ταυτόχρονα βροντοφωνάζει ότι το φαινόμενο οφείλεται σε έλλειψη κοινωνικής ευαισθησίας! Οποιοσδήποτε διανοηθεί να επισκεφθεί τα πάρκα μας την περίφημη ώρα του δειλινού, διαπιστώνει την απίστευτη αθλιότητα των ασυμμάζευτων, πλέον αλητών. Έτσι η δυστυχία παρουσιάζεται ως σήμα κατατεθέν, της πολιτείας μας,

και το χειρότερο είναι ότι ταυτόχρονα αποκαλύπτει την αδυναμία των ταγών της, να συμμαζέψουν ή να θεραπεύσουν, τη συγκεκριμένη μάστιγα. Τι θα κάνουμε λοιπόν; Θα καθίσουμε με σταυρωμένα χέρια και θ' αφήσουμε αυτά τα ρεμάλια να μας ονειδίζουν;» Αυτά είχε καταθέσει ο συγκεκριμένος πολιτικός παράγων και θέτοντας το ρητορικό ερώτημα, έσπευσε και να το απαντήσει, τονίζοντας κατηγορηματικά: «Όχι βέβαια!» και ύστερα συνέχισε για να συμπληρώσει: «Το σχέδιο απάλειψης αυτού του όνειδος εξυπακούεται τη δημιουργία ευφυούς προγράμματος, ευφυούς Νου. Θα προχωρήσουμε λοιπόν προς αυτή την κατεύθυνση. Έχουμε μυαλά, έχουμε πεποίθηση, και έχουμε πάνω απ' όλα αποφασιστικότητα. Θα ετοιμάσουμε λοιπόν διάφορα προγράμματα, θα ωθήσουμε τη γρήγορη εφαρμογή τους και επομένως και τα αναμενόμενα αποτελέσματα, καθώς το θέμα επείγει. Να το θυμάστε αυτό το τελευταίο και να πράξετε ανάλογα!»

Έτσι απλά, με μια λογική παράλογη, είχε μιλήσει ο φωτισμένος πολιτικός. Όχι να προτείνει την φροντίδα των απόκληρων της κοινωνίας τους, την εύρεση και εξασφάλιση στέγης, την φροντίδα των αδυνάτων και την περιθαλψη των ασθενούντων, αλλά είχε έρθει να προτείνει την απάλειψη του μεγίστου κοινωνικού προβλήματος, 'ΠΑΝΤΟΙΟΤΡΟΠΩΣ' και με ό,τι τελικά συνεπάγεται η έννοια ετούτου του επιρρήματος! Έτσι χωρίς καμιά καθυστέρηση, οι επίσης κουρασμένοι από τις αναρίθμητες ετοιμασίες, για τους Παγκόσμιους Αγώνες, ταγοί της Κενόπολης, έριξαν την κύβο στην τράπεζα των αποφάσεων: θα προχωρούσαν στη συλλογή ιδεών και σκέψεων, στη δημιουργία προγραμμάτων και περαιτέρω

στην εσπευσμένη εφαρμογή τους, για την καταπολέμηση του συγκεκριμένου κακού!

Οι αλήτες σπουργίτες των Πάρκων

Οι ανίκανοι και συχνά καθυστερημένοι θαμώνες των πάρκων αφού έπιναν οτιδήποτε εύρισκαν μπροστά τους, φύτευαν τα μπουκάλια των ποτών τους, πλαστικά, γυάλινα ή τενεκεδένια στις όποιες καμπύλες των μεγάλων δέντρων, ενώ κάποιοι άλλοι περαστικοί, φύτευαν παράξενα εξαρτήματα που τα χρησιμοποιούσαν για τη λήψη ναρκωτικών ουσιών. Οι τελευταίοι, συνήθως νεότεροι σε ηλικία από τους μόνιμους θαμώνες των πάρκων, ήταν αθλιότεροι των αθλίων, αλλά δεν διανυκτέρευαν στα παγκάκια των πάρκων. Είχαν οικογένειες, είχαν σπιτικό, είχαν γονείς... Κάποια στιγμή κάποιοι από αυτούς, τελείωναν τη ζωή τους, κάπου, σε κάποια γωνιά της πολιτείας της Κενόπολης.

Για πολλά χρόνια, οι άστεγοι θαμώνες των πάρκων, παρουσίαζαν μικρούς αριθμούς. Με το πέρασμα του χρόνου όμως, και ως το 2050, οι αριθμοί τους είχαν ανέλθει κατακόρυφα. Δώδεκα - δεκαπέντε χρόνια αργότερα κυκλοφορούσαν σε όλα τα πάρκα, κοιμόνταν όπου μπορούσαν και έτρωγαν ό,τι εύρισκαν. Όπως ήδη αναφέρθηκε, η έμφυτη, η επιτακτική προσπάθεια για την επιβίωση, τους ανάγκαζε να ψάχνουν στους δημόσιους σκουπιδοτενεκέδες, σε μία εποχή μάλιστα, που οι ιοί και τα μικρόβια είχαν αυξηθεί κατά κόρον και προσβάλλανε ανηλεώς τον άνθρωπο, προκαλώντας κάποτε και επεισόδια θανατηφόρων επιδημιών.

Στα πάρκα της Κενόπολης άλλοτε συναντούσε κανείς τρεις-τέσσερις άστεγους και άλλοτε δέκα μαζί. Κάποιοι ήταν πλανόδιοι, λες και κουράζονταν από τη

μονιμότητα ενός, μόνο, πάρκου. Όπως θα περίμενε κανείς, οι πολίτες, απέφευγαν τους βραδυνούς περιπάτους τους στα πάρκα, ιδιαίτερα τους θερμούς μήνες του χρόνου, καθώς ανησυχούσαν για την ακεραιότητά τους. Η υποψία τους για τους άστεγους, είχε πάρει παροιμιώδεις διαστάσεις. Αισθάνονταν μείωση της υπόληψής τους με το να κυκλοφορούν σε χώρους που τους 'λυμαίνονταν' οι πάμπτωχοι άστεγοι, της πολιτείας τους. Είχαν κουραστεί με πολλά από τα φαινόμενα, που είχαν γίνει είδος κλισιέ στη ζωή τους. Είχαν κουραστεί να αναρωτιούνται, τι επιτέλους συνέβαινε στην πολιτεία τους. Οι εφημερίδες ή τα διάφορα περιοδικά, εσκεμμένα θα έλεγε κανείς, και μάλλον κατά μόνιμη σύσταση, δεν ασχολούνταν σοβαρά με τέτοιου είδους θέματα. Δεν διαφώτιζαν τους δύσπιστους προς όλα, πολίτες, σε σχέση με τα θέματα που τους ταλάνιζαν. Στο τέλος οι απογοητευμένοι πολίτες, αναρωτιόνταν σε τι θα ωφελούσε και η όποια διαφώτισή τους; Για χρόνια παραπονιόνταν, διαμαρτύρονταν, ανέβαζαν ή κατέβαζαν κυβερνήσεις. Τα φαινόμενα μισαλλοδοξίας είχαν μονιμοποιηθεί, καθώς τίποτα δεν άλλαζε στη ζωή τους. Όλοι έτρωγαν τα ίδια μεταλλαγμένα προϊόντα και τα κρέατα ή και τα ψάρια ακόμα -εφόσον και αυτά τρέφονταν τώρα πια, σε ιχθυοτροφεία- ήταν φορτωμένα με αντιβίωση και ορμόνες. Τι να πρωτοπρόσεχαν τώρα πλέον οι δύστυχοι κάτοικοι της Κενόπολης; Άλλωστε οι ειδήμονες είχαν κατορθώσει από δεκαετίες τώρα να επιστήσουν την προσοχή όλων των κατοίκων του Πλανήτη, πότε στην τρομοκρατία και πότε στα ανησυχητικά κλιματολογικά φαινόμενα, που συνδέονταν επίσης με την άνοδο των υδάτων!.. Χειραγώγηση; Όχι... μάλλον ήττα σε όλα τα επίπεδα.

Ναι, οι πολίτες της Κενόπολης ένιωθαν ηττημένοι. Το σύστημα είχε πετύχει την πλήρη κατάληψη της πολιτείας τους!

Τρομοκρατία!

Η τρομοκρατία είχε γίνει το πλέον κορεσμένο θέμα, καθώς η 'κυρία δύναμη, η μεγάλη πολεμική μηχανή' της Υφήλιου, είχε σαρώσει τη Μέση Ανατολή, και η ίδια μαζί με άλλες γνωστές ευρωπαϊκές, είχε βουτήξει στο χάος, με διάφορες και δικαιολογημένες πάντα, επεμβάσεις, την πλούσια κυρίως σε ορυκτά Αφρική. Το Σουδάν είχε καταστραφεί, η Σομαλία είχε αποδεκατιστεί από την πείνα και την έλλειψη νερού και φαρμάκων, και η Κένυα καθάριζε τους Σομαλούς πρόσφυγες. Τα ίδια και χειρότερα διαδραματιζόνταν στο Μεξικό, στην Κολομβία και αλλού, χωρίς να σημαίνει ότι τα λεγόμενα αφορούν μία εξειδικευμένη έρευνα. Όσο για το κλίμα του πλανήτη, είχαν ακουστεί τόσες πολλές απόψεις και θεωρίες, που αν δεν ήταν θέμα σύγχυσης πλέον, απλά θα μπορούσε συμπερασματικά να πει κανείς, ότι ετούτο άλλαζε συμπεριφορά όπως πριν αιώνες, και όπως πάντα τελικά.

Από την πρώτη δεκαετία του τρέχοντος αιώνα, επικρατούσε η άποψη ότι το σχίσμα ή 'τρύπα' της ατμόσφαιρας, δεν βοηθούσε και τα φαινόμενα θερμοκηπίου αποδίδονταν επίμονα σε αυτό. Είχε εδραιωθεί η πίστη, ότι όλα αυτά τα παράξενα φαινόμενα της φύσης προκαλούσαν όλο και περισσότερα προβλήματα υγείας σε ολόκληρη την Υφήλιο. Αυξάνονταν οι αλλεργίες και τα αναπνευστικά προβλήματα και κανείς δεν τονίζε, το φαινόμενο της αλλοίωσης των τροφίμων που κατέστρεφε την υγεία του

κατοίκου του πλανήτη, ή την εξίσου παράλογη χρήση φαρμάκων με το παραμικρό, ή ακόμη ασυνήθιστες επιδημίες και αγωγή, εξίσου επικίνδυνων φαρμάκων, για την αντιμετώπισή τους. Γίνονταν κατάχρηση βιταμινών, και η συνήθεια κατανάλωσης τροφίμων-fast foods, αβέβαιης ποιότητας, συνέβαλαν στην παχυσαρκία, στις αλλεργίες και στις φονικές δηλητηριάσεις.

Η παιδεία, βασικός πυλώνας για την πρόοδο, προς όλες τις κατευθύνσεις, υπέφερε μέχρι δακρύων και φυσικά, με την πάροδο του χρόνου, τα προβλήματα πολλαπλασιάζονταν και διογκώνονταν σε βαθμό, που μόνο λύσεις δεν υπήρχαν. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν η καλλιέργεια φαινομένων που κατέστρεφαν τους πολίτες του πλανήτη: η τηλεόραση ή ο υπολογιστής, για παράδειγμα. Οι άνθρωποι είχαν πωρωθεί με την τρισδιάστατη τηλεόραση και τα αμφίβολης ποιότητας προγράμματα, με την επικοινωνία μέσω του computer ή με την πρόσβαση στα τυχερά και άλλης φύσης, παιχνίδια κ.τ.λ. Λες και κάποιοι, ή και ο ίδιος, ο απλός άνθρωπος, επεδίωκε σταθερά τον αφανισμό του, από το πρόσωπο του φιλόξενου πλανήτη, Γη. Λες και επικρατούσε το αέναο κυνηγητό της όποιας χίμαιρας. Οι άνθρωποι, ήθελαν και πίστευαν, όλα εκείνα που έφταναν στ' αυτιά τους και κάποιοι γνωστοί ή άγνωστοι 'επιστήμονες', έπαιζαν σημαντικό ρόλο στη λήψη των αποφάσεών τους. Πωρωμένοι οι ίδιοι, ενθάρρυναν το εξίσου πωρωμένο πολιτικό σύστημα, με συνεχείς δήθεν προσπάθειες για την ανακάλυψη φαρμάκων και μεθόδων θεραπείας για τις παθήσεις που προκαλούνταν στο ανθρώπινο σώμα από μικρόβια και ιούς, που όχι σπάνια, κατασκευάζονταν στα εργαστήριά τους και εφαρμόζονταν στους ανθρώπους λες και ήταν of

a lesser value! Το φαινόμενο δεν ήταν μονομερές, αλλά παγκόσμιο. Έτσι οι μολύνσεις δεν εννοούσαν να μειωθούν, και παρά τα δήθεν περίφημα και έννομα μέτρα των Κυβερνήσεων, ανά την υφήλιο. Ήταν γνωστό ότι παίζονταν πολλά παιχνίδια εις βάρος των κατοίκων της γης, και εν ονόματι της λατρείας του θεού Πλούτωνα ή πλούτου. Αυτή η διαρκής προσπάθεια των δυνατών είχε σκοτώσει τα όνειρα, είχε μεταμορφώσει τον έρωτα σε πεζή υπόθεση και είχε καπηλευθεί την όποια αγάπη των θνητών της γης. Ό,τι ήταν ανθρώπινο, αυτή καθαυτή η ψυχή του ανθρώπου, έπνεαν τα λοιίσθια!

Τα τελευταία ίχνη του ανθρώπου - Κενόπολη... ίσον κατάρρευση

Οι λίγοι ευσυνείδητοι πολίτες, της Κενόπολης, ανησυχούσαν για την κατάντια των συνανθρώπων τους, των συμπολιτών του, που παραμελημένοι, άστεγοι, νηστικοί και χωρίς να φέρουν την παραμικρή ένδειξη λήψης μέτρων, για την καθαριότητα και την ιατρική τους περίθαλψη, ήταν μία σοβαρή πρόκληση για τον πολιτισμό τους. Βοηθούσαν λοιπόν όπως και όσο μπορούσαν, είτε ατομικά ή μέσω αδελφοτήτων, και επίσης μέσω κάποιων εκπροσώπων της εκκλησίας.

Οι κάρτες είχαν αντικαταστήσει τη νομισματική μονάδα σε ένα ποσοστό, της τάξης του 99%. Με αυτή την εξέλιξη το ρευστό είχε σχεδόν καταργηθεί. Πλησίαζε μάλιστα ο καιρός που κι αυτά τα ελάχιστα κέρματα ή χαρτονομίσματα που κυκλοφορούσαν, θα αποσύρονταν τελικά, αν δεν εύρισκαν τη θέση τους ως συλλεκτικά κομμάτια, σε νομισματικές συλλογές. Κάποια από αυτά τα τελευταία κέρματα έφταναν στη χούφτα ελάχιστων

από τους δυστυχείς παρείσακτους της Κενόπολης και χρησιμοποιούνταν ως αντάλλαγμα για ελάχιστο φαγητό.

Πολλές από τις εκκλησίες της πολιτείας είχαν προγράμματα συσσιτίων, παροχής λουτρού και νυκτερινής κλίνης, για το πλήθος των απόκληρων της κοινωνίας τους. Διέθεταν επίσης ένα μικρό αριθμό κρεβατιών για εκείνους που είχαν άμεση ανάγκη περιποίησης και κυρίως για τους ηλικιωμένους, που εγκαταλειμμένοι από τα μέλη της οικογένειάς τους οι περισσότεροι, διήγαν βίο στερημένο και θλιβερό, που συχνά τους οδηγούσε στην εξασθλίωση, στην ηθική κατάπτωση, στην αρρώστια: φυσική ή ψυχική. Τα γηροκομεία ή οι οίκοι ευγηρίας -κατ' ευφημία- είχαν ξεπέσει ή είχαν καταργηθεί λόγω οικονομικών αδιεξόδων. Οι τρόφιμοι ήταν τόσο πολλοί και οικονομικά αδύνατοι, που ήταν αδύνατον να τους υποδέχονται και να τους φιλοξενούν. Τα χρηματικά ποσά που αιτούντο για την 'φιλοξενία τους' ήταν εξωφρενικά σε βαθμό που πολλοί από τους τροφίμους 'αποχωρούσαν' -ευγενική έκφραση αντί του 'διώχνονταν'. Τα ανωτέρω ιδρύματα είχαν μεγάλα έξοδα, και καθώς δε λάβαιναν βοήθεια από το κράτος - πέρα από τις μικρο - συντάξεις των φιλοξενουμένων τους-, δεν καλύπτονταν και ως εκ τούτου, δεν μπορούσαν να ανταπεξέλθουν στις ανάγκες πολλών από τους συνταξιούχους τροφίμους τους.

Κάποτε, ανάμεσα στους ηλικιωμένους θαμώνες των πάρκων συναντούσες και ανθρώπους νεότερους, ως και νέους, που η τύχη τους υπήρξε σκληρότερη κι απ' αυτόν τον ίδιο τον θάνατο: έφεραν βαθμίδα διανοητικής στέρξης. Τα ιδρύματα φιλοξενίας αστέγων αυτού του είδους, εξέλιπαν προ δεκαετιών. Η θλιβερή αυτή

πραγματικότητα ενοχλούσε υπέρμετρα τους πολίτες της Κενόπολης. Αγανακτούσαν με τις κυβερνητικές αρχές, που δεν είχαν την ικανότητα να βοηθήσουν με προγράμματα υποστήριξης και ανάπτυξης, ή με τη δημιουργία θέσεων εργασίας για τους πολίτες, που για ποικίλους λόγους -από γενετήσιους ή κληρονομικούς- στερούνταν του ελάχιστου απαιτούμενου IQ για την πρόσληψή τους στον κόσμο της εργασίας. Έτσι τουλάχιστον δικαιολογούσαν οι ειδήμονες στις αναφορές τους τις απάνθρωπες τακτικές τους, για την απόρριψη όλων των αδικημένων από τη φύση, ομάδων, στους χώρους εργασίας. Ήταν απλό: τα άτομα που ανήκαν σε αυτή την τάξη θα μπορούσαν να εκπαιδευτούν, παρόμοια όπως συνέβαινε προ δεκαετιών, και ήταν βέβαιο, σχεδόν πάντα, ότι θα μπορούσαν να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις χαμηλής βαθμίδας ρόλων. Τελικά υπήρχε η υπόνοια ότι οι σχετικές με το παραπάνω πρόβλημα, αναφορές των ειδημόνων, που μεταφέρονταν και καταγράφονταν στα report διαφόρων εφημερίδων, στόχευαν στην ελάχιστη απάντησι-δικαιολογία στα ερωτηματικά για το ποσοστό ανεργίας πολλών πολιτών και κάλυπτε καλά, τους βαθύτερους λόγους, της τρομερής έλλειψης θέσεων εργασίας, στην πολιτεία τους. Όμως κι έτσι ακόμα, ήταν δυνατόν όλοι οι πολίτες της χώρας να είναι του λευκού κολάρου; Προφανώς ο μεγαλύτερος αριθμός των πολιτών, για διαφορετικούς λόγους ή αίτια και κυρίως λόγω της οικονομικής τους ανεπάρκειας, αδυνατούσαν να αποκτήσουν τα προσόντα που απαιτούσαν κάποιες θέσεις εργασίας, συγκεκριμένων απαιτήσεων. Οι σπουδές απαιτούσαν χρήματα. Ήταν λοιπόν βέβαιο ότι εξαιτίας του ανεύθυνου κοινωνικού κατεστημένου δεκαετιών,

μεγάλη μερίδα πολιτών, αδυνατούσαν να αναρριχηθούν κοινωνικά και οικονομικά πέρα από κάποιο επίπεδο. Από όποια οπτική γωνία κι αν εξεταζόταν το πρόβλημα της μακροχρόνιας ανεργίας μεγάλης μερίδας πολιτών, η έλλειψη πρόνοιας απέναντί τους, δεν δικαιολογείτο, κυρίως όμως το κυνικό παραμέρισμα τους από αυτό που ονομάζεται: 'μία κανονική ζωή'. Το κράτος όφειλε να βρει τρόπους εκπαίδευσης σε ειδικότητες λιγότερο απαιτητικές, ώστε να τους παρέχεται η δυνατότητα να βρουν μία κάποια θέση μέσα στην -so called- πολιτισμένη κοινωνία τους, μία κοινωνία που διέτριβε στο τέλος του τρίτου τετάρτου του 21^{ου} αι.! Πολλοί από τους πολίτες της Κενόπολης, ως μάρτυρες της κατάντιας της και τη δική τους, αναρωτιόνταν αγανακτισμένοι και να πώς την είχε εκφράσει αυτή τη γενική αγανάκτηση ένας από αυτούς: «Τι στο διάβολο προσπαθεί να κάνει επιτέλους ετούτη η κυβέρνηση, με το να οργανώνει τους Διεθνείς Αγώνες! Κοντεύει να μας ξεκάνει όλους, μα τω Θεώ!»

Τελικά είχε επιβληθεί η αντίληψη -είχε μάλλον ενισχυθεί από στατιστικές- ότι ο ένας στους τέσσερις πολίτες της πολιτείας τους, ανήκε σε αυτόν τον άμοιρο πληθυσμό. Η κατάσταση είχε εξελιχτεί σε οδυνηρή και οι επικίνδυνες τάσεις-αντιδράσεις είχαν αναρριχηθεί σε επικίνδυνα ποσοστά. Οι ληστείες είχαν αυξηθεί, η εγκληματικότητα δεν έλειπε από την επικαιρότητα και οι ναρκωτικές ουσίες, οι απάτες και η πορνεία μεγάλου αριθμού νέων ανθρώπων, αποτελούσαν την καθημερινότητα. Στα προβλήματα αυτά προστέθηκε και η δαιμονοποίηση των μεταναστών, των οικονομικών μεταναστών όπως τους αποκαλούσαν, και που εισέρχονταν στη χώρα με διάφορα κριτήρια, ή εκείνων

που έρχονταν για σπουδές, φαινόμενο που απέρρευε από το διεθνώς αναγνωρισμένο δικαίωμα, για 'επί πληρωμή' σπουδές, κυρίως στην τριτοβάθμια εκπαίδευση της Πολιτείας. Υπήρχαν όμως και οι πολιτικώς διωκόμενοι μετανάστες ή οι μετανάστες-θύματα πολέμου, από διάφορα μέρη της γήινης σφαίρας. Αυτούς κανείς δεν τους ήθελε. Ακόμα και οι άλλοτε υποστηρικτές τους, στις άλλοτε χώρες υποδοχής τους, είχαν αρχίσει να μειώνονται, καθώς τα κοινωνικά και οικονομικά φαινόμενα πίεζαν όλο και περισσότερο, τους πολίτες τους. Κι αν οι λαοί γνώριζαν τα αίτια της μετακίνησης ετούτων των μεταναστών, δεν υπήρχε τρόπος να κατασταλούν οι πόλεμοι ή οι καταστροφές. Πολλοί λοιπόν από τις ομάδες μεταναστών που αναφέρθηκαν παραπάνω, εισέρχονταν παράνομα στη χώρα και όταν τελικά κατάφερναν να παραμείνουν σ' αυτή, έκαναν ό,τι εργασίες μπορούσαν και συνήθως με ελάχιστα χρήματα. Κι αυτοί όμως και όχι σπάνια, κατέληγαν στο πεζοδρόμιο ή σε κάποιο Πάρκο. Καθώς ο χρόνος κυλούσε ανύποπτα, και τα προβλήματα διογκώνονταν, η σήψη της Πολιτείας της Κενόπολης, ανάδινε μια αβάσταχτη δυσοσμία...

Το σύστημα υγείας

Στα ψυχιατρεία ή τα άσυλα των ανιάτων η διαδικασία ήταν γνωστή. Καθώς οι αριθμοί των ασθενούντων πολιτών, αυξάνονταν, ήταν επόμενο τα παρόμοια ιδρύματα να έχουν 'καταληφθεί' από ετούτους, μόνιμα θα έλεγε κανείς, και σε διανοητικά ασύλληπτο σημείο! Δεν υπήρχε περίπτωση να νοσηλεύονται οι απίθανοι αριθμοί αυτών των δυστυχισμένων ανθρώπων. Έδιωχναν λοιπόν εκείνους που έκριναν ότι ήταν αρκετά

‘ισορροπημένοι’, συχνά όμως κι αυτοί που δεν ήταν, έφευγαν μόνοι τους -το έσκαζαν στην κυριολεξία-, μια και κανείς δεν πολυενδιαφερόταν για την υγεία τους, αν η επιστροφή τους στην ‘ομαλή δήθεν κοινωνία’ τους, τα έκανε όλα ακόμη πιο χειρότερα.

Όσον αφορά τους συνήθεις ασθενείς, που έπρεπε να εισαχθούν σε κάποιο γενικό νοσοκομείο της πολιτείας, για μία επέμβαση ή οτιδήποτε απαιτούσε τη νοσηλεία τους, αποδεικνυόταν, ότι ετούτη, όλο και περισσότερο, αδυνατούσε να ανταποκριθεί και σε ετούτο το αίτημα. Τι γινόταν λοιπόν; Απλά η περίθαλψη δεν διαρκούσε περισσότερο από δύο- τρεις ή το πολύ, τέσσερις ημέρες, και πάντα σε σχέση με την σοβαρότητα των περιπτώσεων. Έτσι και οι συνήθεις ασθενείς, ήταν εξίσου άτυχοι. Υπήρχαν μάλιστα ώρες ή μέρες που ήταν αδύνατον να βρεθεί θέση στα γενικά νοσοκομεία ή και των ειδικοτήτων, ή ακόμα και για τα έκτακτα επεισόδια. Πώς και τι γινόταν στο χώρο τους, ήταν σκέτος παραλογισμός. Συχνά λοιπόν οι ασθενείς έμπαιναν και έβγαιναν στο άψε-σβήσε. Κάποτε αν νοσηλεύονταν τρεις-τέσσερις μέρες, δεν ήταν απλά καλή τύχη, αλλά μπορούσε να εκληφθεί και ως ύποπτη περίπτωση ‘δυνατού μέσου’! Παράλληλα λοιπόν με όλα τα άλλα, επικρατούσε επιπλέον και η πλήρης παρανοϊκότητα. Δεν ήταν λοιπόν ασυνήθιστο να βγαίνουν από τα κρεβάτια τους οι νεοεισαχθέντες, για να φιλοξενήσουν άλλους νεοεισαχθέντες... ή τα ‘επείγοντα’. Όσον αφορούσε τα ιδιωτικά νοσοκομεία, και όπως άλλωστε θα περίμενε κανείς, φιλοξενούσαν μόνο τους οικονομικά και κοινωνικά καλοβαλμένους πολίτες!

Τα περισσότερα από τα κρατικά γηροκομεία, που ευφημιστικά μόνο, αποκαλούνταν ‘οίκοι ευγηρίας’, δεν

φιλοξενούσαν πλέον μεγάλους αριθμούς τροφίμων. Αυτό είχε συμβεί σταδιακά και σε βάθος χρόνου, καθώς όλο και λιγότευε το χρήμα στο δημόσιο ταμείο, γί' αυτού τους είδους την πολυτέλεια. Κατά συνέπεια, τα περισσότερα από αυτά, είχαν κλείσει και μάλιστα είχαν αναπαλαιωθεί και είχαν πουληθεί ως διαμερίσματα. Εξαιρούνταν πάντα οι ιδιωτικοί οίκοι ευγηρίας, καθώς και εδώ, οι ευκατάστατοι ηλικιωμένοι πλήρωναν αδρά για τη διαμονή τους σ' αυτά. Τα πράγματα ήταν πολύ χειρότερα για τους απόρους, τους καθυστερημένους ή τους ερημοσπίτες, που αποτελούσαν μία ξεχωριστή τάξη, εκείνη των αθλίων της Κενόπολης, λες και ετούτοι δε συμπεριλαμβάνονταν καθόλου στους καταλόγους των πολιτών της. Δεν είχαν διεύθυνση, δεν ψήφιζαν, δεν είχαν έστω και ένα στοιχειώδη μισθό... Σε κάθε περίπτωση, οι 'αλήτες' αυτού του είδους, που ευφημιστικά μόνο, είχαν αποκαλεστεί 'αλήτες σπουργίτες', εξακολουθούσαν, κατά την άποψη μεγάλης μερίδας των πολιτών, να παρασιτούν στην κοινωνία της Κενόπολης! Αν και κατά περίεργο τρόπο, ετούτη η γενική άποψη των πολιτών βοηθούσε την εξουσία να προβαίνει σε κάποιες τολμηρές τομές. Έτσι εντελώς απροειδοποίητα και χωρίς να δίνονται εξηγήσεις για αυτού του είδους τις συμπεριφορές, τα κρεβάτια διαφόρων ιδρυμάτων, νοσοκομείων, ψυχιατρείων, οίκων ανιάτων και γηροκομείων, άδειαζαν πολύ πιο εύκολα - δηλαδή χωρίς καμμία διαδικασία- όταν κατέχονταν από απόρους, και κυρίως ερημοσπίτιδες νοσηλεύόμενους, για να καταληφθούν στη συνέχεια, σχεδόν χωρίς καμμία καθυστέρηση, από νέους παρόμοιους, που με τη σειρά τους έπαιρναν εξιτήριο, κάποια στιγμή, εξίσου σύντομα όπως οι προκάτοχοί τους, κτλ. κτλ.

Σε μία κοινωνικά υγιή πολιτεία, ετούτα τα φαινόμενα όφειλαν να δημιουργούν ερωτηματικά στα οποία κάποιοι υπεύθυνοι, όφειλαν με τη σειρά τους, να δίνουν απαντήσεις. Όμως εδώ μια τέτοια, παρόμοια, στάση της εξουσίας έναντι των πολιτών, είχε απεμποληθεί. Και η επόμενη απορία ήταν η εξής: οι ιθύνοντες, είχαν άραγε εφεύρει κάποιον τρόπο να ταχτοποιούν μόνιμα αυτούς τους πολίτες; Μήπως υπήρχαν κάποιοι χώροι μετανοσηλευτικής περιόδου, γι' αυτές τις άτυχες υπάρξεις; Και αν ήταν έτσι, ποιοι και πού ήταν οι χώροι αυτοί και πότε είχε ψηφιστεί ο σχετικός 'ελεήμων' νόμος και αν ναι, ποιες ήταν οι διατάξεις του; Κι αν δεν υπήρχαν και επομένως, δεν υπήρχε σχετικός νόμος και οι σχετικοί με αυτόν αρθροποίηση... ποιοι ήταν επιτέλους εκείνοι που έπαιρναν αποφάσεις γι' αυτούς τους απόρους ανθρώπους, και πόσο διαφανείς ήταν οι κινήσεις τους προς αυτή την κατεύθυνση;

Καθώς όμως η ζωή στην κοινωνία της Κενόπολης είχε πάρει κατωφερή πορεία, τα ερωτήματα δεν γεννιόνταν, παρά μονάχα από εκείνους που ζούσαν κάποιο σχετικό δράμα, για να πάψουν κι αυτοί τελικά, σκύβοντας μοιρολατρικά το κεφάλι τους στην αδυναμία τους να παλέψουν!

Το μάτι του κυκλώνα πάνω από την Κενόπολη

Όλα αυτά τα ασυνήθιστα συνέβαιναν στην Κενόπολη - την πολιτεία που ετοιμαζόταν να φιλοξενήσει τους επόμενους Διεθνείς Αγώνες το ευλογημένο έτος 2072-μπροστά στα μάτια των πολιτών της. Η πλειοψηφία τους είχε ήδη αποδείξει ότι ήταν άνθρωποι, ανίκανοι να οργανώσουν κινήματα, να υψώσουν τη φωνή τους και

να εναντιωθούν στο όποιο κυβερνών κόμμα, σχετικά με όλα τα παραπάνω κατεστημένα. Και ο καιρός κυλούσε εξίσου άδειος, αδιάφορος... με τη ζωή των πολιτών της Κενόπολης. Η χρόνια φθορά, θαρρείς και είχε γίνει αποδεκτή, θαρρείς και είχε εξελιχτεί σε γονίδιο, που είχε εγκαθιδρυθεί στα κύτταρά τους. Και ίσως και να ήταν έτσι τελικά, καθώς η παρόμοια νοοτροπία διαγράφονταν σα μάσκα, στα πρόωρα γερασμένα πρόσωπά τους.

Έχει ήδη εδραιωθεί το γεγονός ότι η αλλοίωση της άλλοτε εύρωστης κοινωνικά και οικονομικά, κοινωνίας της Κενόπολης, είχε τις ρίζες της στην ηθική της κατάρρευση. Το μάτι ενός ακαταλόγιστου κυκλώνα αιωρείτο πάνω της. Η πολιτεία είχε χάσει τον έλεγχο της παραπληροφόρησης, της ανηθικότητας και του εγκλήματος, και γενικά είχε υποβάλει τη διάβρωση του ήθους, του πληθυσμού της. Οι κλίκες και τα συμφέροντα διέπρεπαν, η διαφάνεια ήταν ένα παραμύθι και η φαινομενικά ήρεμη Κενόπολη κόχλαζε και πλησίαζε να ανατιναχτεί στον αέρα, 'ανά πάσα στιγμή'. Τα πάντα είχαν καταληφθεί από το χειρότερο είδος σήψης -την ανίατη- που ανύποπτα είχε εισχωρήσει στο μεδούλι τους. Η ανεξέλεγκτη εξάλλου διάδοση των ναρκωτικών ουσιών και η παντοδυναμία των λόρδων τους, η εκμετάλλευση του ανθρώπινου σώματος για το εμπόριο των οργάνων ή η πορνεία των γυναικόπαιδων... ήταν από τα απαίσια φαινόμενα που καταστρατηγούσαν τους κανόνες που ισορροπούν τα συστατικά μίας κοινωνία.

Πέρα από τα φαινόμενα της γενικής διαφθοράς των διαφόρων κοινωνικών στρωμάτων ξεχώριζε εκείνη της διαφθοράς της καλούμενης 'κεφαλής': οι ασκούντες δηλαδή υψηλά, κοινωνικά καθήκοντα. Εκείνοι είχαν συμβάλει στην κατάπτωση της πολιτείας και ήταν

συγκεκριμένοι, αδηφάγοι παράγοντες, όπως οι Τράπεζες, το Κυβερνητικό Σώμα, το σύστημα της Δικαιοσύνης, οι διάφορες Υπηρεσίες και οι Ταγοί τους, τα Μ. Μ. Ε, στις Εφημερίδες, στο Ραδιόφωνο, στην Τηλεόραση... Η επιβολή των δυνατών θρασεΐα, αδιάντροπη, και επιδεικτική, παρέμεινε ατιμώρητη, υπό την χειραγώγηση της συστηματοποιημένης διαφθοράς.

Οι πολιτικοί, οι δικαστές, οι δημοσιογράφοι, οι δικηγόροι, οι γιατροί, οι διδάσκαλοι, οι κρατικοί υπάλληλοί της κτλ. κτλ., ήταν επίσης πρωτοπόροι του φαινομένου. Πολλοί από αυτούς ιδιαίτερα οι βαθμοφόροι, είχαν πλουτίσει με τις ευλογίες του μόνιμα ελεεινού συστήματος, με πολύ μικρές διαφορές, ανά περιόδους. Ο ένας χτύπαγε τον άλλον στην πλάτη και εύχονταν 'υγεία' στο κορόιδο. Τα συναφή φαινόμενα και παρακλάδια τους, είχαν επικρατήσει μόνιμα πλέον στον 21^ο αι.. Είχαν προηγηθεί δεκαετίες και δεκαετίες προσπαθειών διάβρωσης του πολιτικού συστήματος όλων των χωρών της Υψηλίου με φοβερά αποτελέσματα. Η έλλειψη ενδιαφέροντος και ελέγχου εκ μέρους του κυβερνητικού σώματος που χρηματιζόνταν αδρά, από τους ίδιους πάντα διεθνείς δυνατούς οικονομικούς παράγοντες και κεφαλαιοκράτες -αυτοί ανέκαθεν κρατούσαν τα ηνία, ήταν πραγματικοί τρομοκράτες-, εντός και εκτός της Πολιτείας, είχε κορυφωθεί και παγιωθεί.

Παρά τις απελπισμένες κραυγές ελάχιστων που διακινδύνευαν να εκτοπιστούν όχι μόνο από τα πόστα τους αλλά κυρίως από τη ζωή, η πορεία της κοινωνίας της Κενόπολης χαραζόταν αλύγιστη, αναλλοίωτη... κυνική, beastly! Όλοι αυτοί οι κολλημένοι σαν τις μύγες στον αφρό της κοινωνίας της Κενόπολης, διέπρατταν

αμέτρητα εγκλήματα αδικίας, ώστε συνέβαλαν τελικά στο να δημιουργηθούν ακόμα περισσότερες στρατιές περιθωριοποιημένων ανθρώπων, γεμάτων πικρία και με μία τάση για 'εκδίκηση - πληρωμή - ανταπόδοση', με οποιοδήποτε τρόπο: θεμιτό ή αθέμιτο. Έτσι οι πρώην τρόφιμοι φυλακών, αδικημένοι, και μόνιμα άποροι και έχοντας πάρει την κατωφερή ατραπό, εξαιτίας της μονιμότητας των αποτρόπαιων κοινωνικών κατεστημένων, περισσότερο από συχνά, αφανίζονταν. Κανείς δεν ήθελε να δουλεύει μ' έναν πρώην φυλακισμένο δίπλα του. Οι δυνατοί προάσπιζαν το κατεστημένο ως κατά φύση δικαιούχοι του αδικού δικαίου. Αυτοί καθόλου δεν κωλύονταν στη διάπραξη ποικίλων εγκλημάτων εφόσον η δικαιοσύνη του συστήματος τους δικαίωνε ραντίζοντάς τους επιπλέον ως 'νικητές των ρόδων'. Οικογένειες ολόκληρες είχαν ξεκληριστεί με τη μέθοδο του αδικού δικαίου και της ανύπαρκτης δικαιοσύνης κάτω από τα μάτια της πολιτείας που ούτως ή άλλως εκπροσωπούσε τη δική τους μερίδα. Κατά συνέπεια οι κάτοικοι χωρίζονταν στους ελάχιστους ταχτοποιημένους και στη μάζα των ελεεινών και κατατρεγμένων της. Ναι, και βέβαια η μεσαία τάξη είχε αφανιστεί προ ετών, ως θύμα των αποτυχημένων συστημάτων διακυβέρνησης της πολιτείας τους, τελικά. Αυτοί οι τελευταίοι -οι 'ελεεινοί' κατά την άποψη πολλών- φαίνονταν ξαφνικά να παρακολουθούνται από ψηλά από ένα αόρατο μάτι και ένιωθαν στον αιθέρα, τριγύρω τους, να πλανιέται απειλητικά ένας προκαταρτισμένος κίνδυνος, περίεργα ακαθόριστος. Κάποιοι απ' αυτούς, περισσότερο ευαίσθητοι ίσως, διαισθάνονταν το εναντίον τους μίσος, να διογκώνεται και να απλώνεται όμοια με τεράστιο, μαύρο σύννεφο,

έτοιμο να υγροποιηθεί και υπό μορφή τυφώνα να σαρώσει τα πάντα. Ποιον όμως εκπροσωπούσε αυτό το ακόρεστο από μίσος, μάτι;

Οι δυνατοί της πολιτείας, από την άλλη πλευρά, που δεν έκρυβαν τη δυσαρέσκειά τους για την διόγκωση των συγκεκριμένων προβλημάτων, εύχονταν για 'εκείνη την δραστική λύση, τον καθαρισμό της αθλιότητας και τη διέξοδο από εκείνη την πραγματικά, χλευαστική κατάσταση'. Συμβουλευόνταν τους ειδικούς, μελετούσαν τις προτάσεις τους και ήταν ακόμη άγνωστο τι μέτρα θα μπορούσαν επιτέλους να ληφθούν και να χρησιμοποιηθούν για την επίλυση αυτού, του απόλυτα ζωτικού θέματος. Όλα τα σημεία και τέρατα της Κενόπολης είχαν συσχετιστεί με την επιτακτική ανάγκη της αύξησης των πόρων της, και την δημιουργία αρίστων εντοπίσεων σε σχέση με την καθημερινότητα των πολιτών της! Ευτράπελο! Μα ήταν φυσικό, καθώς είχε να κάνει άμεσα με την γιορτή των Διεθνών Αγώνων. Ως πολιτεία επιθυμούσε να αναγνωριστούν ετούτοι κατά τη διεξαγωγή τους στο έδαφός της, ως οι Υπέρτατοι του 21^{ου} αιώνα! Ποιος είπε λοιπόν, ότι σε μία τέτοια εξέχουσα γιορτή 'ο Σκοπός δεν Αγιάζει τα Μέσα', τελικά;

Όσο όμως κι αν προσπαθούσε η εξουσία της Κενόπολης, να συμβιβάσει τις ανώμαλες καταστάσεις στην επικράτειά της, ήταν μία καμένη πολιτεία. Αδυνατούσε να αντιμετωπίσει την όποια κρίση. Φαινομενικά, η πολιτεία διήγε μία περίοδο ευφορίας ενόψει του εξαιρετικού γεγονότος, της πραγματοποίησης των περίφημων Διεθνών Αγώνων, στην πολιτεία τους. Είχαν στηθεί μικρές επιχειρήσεις που πουλούσανε σουβενίρ, ρουχισμό και άλλα ενθύμια σχετικά με το αναμενόμενο γεγονός. Σημαίες που έφεραν τα όμορφα

χρώματα της πολιτείας, κυμάτιζαν παντού. Πολύχρωμες επιγραφές και ενημερωτικοί χάρτες του Ολυμπιακού χωριού, ολοκληρωμένου μονάχα πάνω τους, είχαν τοποθετηθεί παντού και οι πολίτες θαύμαζαν το εν εξελίξει θαύμα, ξεχνώντας για λίγο τα προβλήματά τους. Λες και όλα τα άλλα τα 'μικρά', τα καθημερινά, δεν μετρούσαν, αυτοί οι ίδιοι οι πολίτες και οι ανάγκες τους δεν μετρούσαν, η δυστυχία δε μετρούσε και αγνοείτο, η μιζέρια υποβαθμιζόταν και όλη η πολιτεία που αργοπέθαινε, περίμενε θαρρείς μια μεγαλοπρεπή κηδεία, με στεφάνι στο φέρετρό της, εκείνο της νίκης της, της ανάληψης των περιφημών Διεθνών Αγώνων...

Το ερώτημα πώς είχε φτάσει ο πληθυσμός της πολιτείας της Κενόπολης, η ψυχή της, σε εκείνη την ζοφερή κατάσταση, έχει ήδη απαντηθεί. Την συγκεκριμένη περίοδο, το άγιο έτος 2070 -δύο χρόνια πριν από το έτος των εορτών, των Διεθνών Αγώνων- η ύπαρξή της, αυτή καθαυτή η ψυχή της, παρήγαγε το αναμενόμενο, μεγάλο ΜΠΑΝΓΚ! ξεβράζοντας ταυτόχρονα 'τη λάσπη', που είχε καλύψει τα πάντα και από χρόνια, στην πολιτεία της, την περίφημη Κενόπολη.

Κερδίζοντας την υποψηφιότητα για τη γιορτή των Διεθνών Αγώνων

Πριν από έξι χρόνια, όπως περιέργως, η Κενόπολη, είχε εκλεγεί ως η Πόλη που θα φιλοξενούσε τους Διεθνείς Αγώνες, το έτος 2072. Αυτό το έτος ήταν μοναδικό για την Πολιτεία που επιθυμούσε μία ριζική αλλαγή. Μία ανανέωση σε όλες τις βαθμίδες, υποστηρίζοντας νέες υποδομές σε μία γκάμα θεμάτων, κοινωνικής υφής κυρίως, και φυσικά το θέμα της παραχώρησης τεράστιας περιοχής δίπλα στην τεράστια πολιτεία, για την

κατασκευή χωριού που θα συνίστατο από ένα τεράστιο υπερμοντέρνο κτιριακό σύμπλεγμα, κατάλληλο για τη φιλοξενία όλων των παραγόντων, για την επιτυχή διεξαγωγή των φημισμένων ανά την υφήλιο, Διεθνών Αγώνων. Το πώς οι άρχοντες - ιθύνοντες της Κενόπολης θα διαχειρίζονταν όλη αυτή την αλλαγή, ήταν ένα πολύπλοκο θέμα, που θα ξεκινούσε με την εκλογή αναγνωρισμένων εμπειρογνομόνων, προερχομένων από τις τέσσερις γωνιές της υφελίου, και βέβαια σχετικών με το ανυπέρβλητο, σε αίγλη, παγκόσμιο γεγονός.

Αρχικά, ανοίχτηκε μπροστά τους ένας κυκεώνας ιδεών, προερχομένων από τους εκλεκτούς προσκεκλημένους: συμβούλους και συμβουλάτορες διεθνούς περιωπής, με αδρές αμοιβές. Επρόκειτο για λαβύρινθο απόψεων, κατάθεσης σχεδίων, σχεδιαγραμμάτων καταξιωμένων αρχιτεκτόνων, πολιτικών μηχανικών, μηχανικών σχεδίου πόλης, εμπειρογνομόνων στα 'καυτά' περιβαλλοντικά θέματα, στα θέματα ασφάλειας των αθλητών και των συνοδών τους, στο θέμα ίδρυσης νοσοκομειακής μονάδας και στην κατάρτιση τμημάτων πρώτων βοηθειών, σε διάφορα σημεία του αθλητικού χωριού κ.τ.λ. Ανάμεσα στους πολυπληθείς παράγοντες τους σχετικούς με το γεγονός των Διεθνών Αγώνων, ιδιαίτερη θέση κατέλαβε ο μεγάλος αριθμός εθελοντών που είχε προσκληθεί και επρόκειτο να καταφθάσει από όλα τα μέρη της γης. Όταν κάποια στιγμή θα είχαν τακτοποιηθεί τα πάντα, η 'αξιοπρεπέστατη καθ' όλα' Επιτροπή των Διεθνών Αγώνων, θα έδινε την τελική έγκριση-συγκατάθεση για την έναρξη και τη διεξαγωγή τους, και φυσικά τα πάντα θα ήταν υπό επίβλεψη στη διάρκεια της διεξαγωγής τους. Στο τέλος των περιφημών Αγώνων θα ακολουθούσε

η βαθμολογία τρόπον τινά της πολιτείας, που τους είχε φιλοξενήσει και θα παραδινόταν η σημαία σύμβολο των Αγώνων στην πολιτεία που με τη σειρά της θα φιλοξενούσε τους επόμενους Αγώνες, τέσσερα χρόνια μετά... Αυτή ήταν η καθιερωμένη διαδικασία, γνωστή στους περισσότερους πολίτες της υφηλίου.

Σύμφωνα με τη γενική άποψη, οι κατατεθειμένοι στόχοι αφορούσαν επίσης, την επιβεβλημένη ανακαίνιση και αυτής καθαυτής της Πολιτείας, της Κενόπολης. Και ενώ τα έργα που είχαν αρχίσει αμέσως κατόπιν της εκλογής της, από την επιτροπή των Διεθνών Αγώνων, προχωρούσαν, επικρατούσε ένα ασυνήθιστο άγχος' στις τάξεις των διανοουμένων της Πολιτείας και κυρίως των κυβερνόντων αυτή. Και όμως αρχικά η οργανωτική Επιτροπή των Αγώνων, υπήρξε υπέρ του δέοντος ενθουσιώδης, για την εκλογή της πολιτείας τους, για τη φιλοξενία τους, στο εγγύς μέλλον. Στην πορεία του χρόνου ωστόσο και παρά τα αίσια προγνωστικά και αισιόδοξα σχέδια, πείστηκε, ότι η Πολιτεία της Κενόπολης όφειλε να υπερπηδήσει πολλά εμπόδια, για να μπορέσει να φιλοξενήσει το παγκόσμιας φήμης γεγονός, χωρίς τραγικές συνέπειες. Οι επαναστατικές υποδομές που είχαν προσχεδιαστεί ήταν αδύνατον να ολοκληρωθούν εντός των καθορισμένων χρονικών ορίων, που ήταν πακέτο με την εκλογή τους, και οι πολίτες δεν ήταν σε θέση να προσφέρουν περισσότερα από την ηθική υποστήριξη τους και την ανεκτικότητα τους, για τις φορολογικές επιβαρύνσεις, που θα τους επιβάλλονταν για πολλά χρόνια στο μέλλον. Οι σκέψεις των ειδημόνων περί εκμετάλλευσης της 'κρατικής παρουσίας', ήταν σχεδόν αδύνατη, καθώς η κυβέρνηση θα έχανε την ψήφο όλων εκείνων, που εργάζονταν στις

κρατικές υπηρεσίες, όπως του ηλεκτρισμού ή της ύδρευσης κ.τ.λ., κ.τ.λ. Όσο για την εκμετάλλευση των περιοχών που έλκυαν τουρίστες και όφειλαν να αξιοποιηθούν, ήταν βέβαιο ότι θα ήταν περισσότερο από εφικτό, αν τις περνούσαν στα χέρια ξένων συμφερόντων ή ξένων επενδυτών και επομένως κάποια από τα τεράστια έσοδα θα περνούσαν, και στα ταμεία της χώρας -domicile, αυτών. Όλα είχαν τεθεί στο τραπέζι για συζήτηση και διαπραγματεύση και όλα ήταν πιθανά, για την πριν τους Αγώνες περίοδο ή ακόμη και μετά από αυτή.

Κυκλοφορούσαν επίσης οι φήμες ότι τα χρήματα των καπιταλιστών της Κενόπολης, είχαν εξαγοράσει την εκλογή της για τη φιλοξενία των περίφημων Διεθνών Αγώνων. Ήταν λοιπόν απολύτως βέβαιοι ότι θα μπορούσαν να αντεπεξέλθουν τα τυχόν απρόβλεπτα. Το δυσκολότερο από όλα ήταν ότι επικρατούσε μία ουτοπική αισιοδοξία ως προς την εξέλιξη της περιπέτειας των αναμενόμενων Διεθνών Αγώνων, η οποία ουσιαστικά, δεν βασιζόνταν σε αληθινά στοιχεία. Οι κατασκευές ωστόσο, μέσα στον καθορισμένο απέραντο χώρο διεξαγωγής των Αγώνων, είχαν προχωρήσει, και δίπλα στα θεμέλια για το τεράστιο στάδιο στίβου, ξεχώριζε η πρώτη φάση κατασκευής του Χωριού φιλοξενίας των αθλητών και των συνοδών τους. Καθώς εξ αρχής σχεδόν, ήταν βέβαιο, ότι η Κενόπολη θα ήταν η Πόλη φιλοξενίας των Διεθνών Αγώνων, με το που επιβεβαιώθηκε η ανάληψή τους, τα έργα είχαν αρχίσει στην εκλεγμένη τοποθεσία, χωρίς καθυστέρηση. Επρόκειτο για εξαιρετική περιοχή και η εκλογή της αποτελούσε εξ αρχής 'γερό χαρτί', στο παιχνίδι της ανάληψης των Αγώνων.

Αν και προχωρούσαν με ταχείς ρυθμούς στην κατασκευή του συγκροτήματος φιλοξενίας των Διεθνών Αγώνων, απείχαν κατά πολύ από την ολοκλήρωση του. Οι Διεθνείς Αγώνες είχαν προγραμματιστεί για το 2072. Την οχταετία 2064-2072, τη διάνυαν με άγχος καθώς στα μισά αυτής της συγκεκριμένης περιόδου, είχαν αρχίσει να ανησυχούν για την έγκαιρη ολοκλήρωσή τους, εξαιτίας της έλλειψης χρημάτων. Είχαν προχωρήσει σε ανάληψη δανείων υπέρογκων ποσών, από Διεθνείς Τραπεζικούς Οργανισμούς, για την αποσυμφόρηση της οικονομίας τους, τα οποία όμως εξελίσσονταν σε καταπέλτη, με την πρόσθεση των μεγάλων επιτοκίων. Ήταν αδύνατον να δανειστούν άλλο, ούτε ήταν δυνατόν να αλλάξουν την ήδη προδιαγεγραμμένη πορεία τους. Όπως κι αν κινούνταν, ήταν βέβαιο, ότι η Πολιτεία τους οδηγείτο αὐτανδρη, στην αυτοκτονία.

Τα πράγματα είχαν πάρει μία ανεξήγητη πορεία ολιόθησης. Στην οργανωτική Επιτροπή τραβούσαν τα μαλλιά τους, τα λίγα που είχαν μείνει στις σοφές κεφαλές τους, τελικά. Έτσι κάποια στιγμή έφτασαν στο σημείο να σκέφτονται να οργανώσουν τα πάντα εξ αρχής. Ακόμη βρίσκονταν σε αρκετή απόσταση από την πραγματική μιζέρια που τους περίμενε. Η αλήθεια ήταν ότι κάτι τέτοιο δεν ήταν εφικτό και αιτία ήταν, η εξάντληση των οικονομικών τους πόρων. Τα κεφάλαια που είχαν προσφερθεί από τους κεφαλαιοκράτες είχαν εξανεμιστεί, στα μισά του χρόνου κατασκευής του συγκροτήματος για τη διεξαγωγή των Αγώνων, και ήταν αδύνατο να εξακολουθεί να πολλαπλασιάζεται το χρέος της πολιτείας.

Κενόπολη: κάτοχος του σκήπτρου της δυστυχίας!

Όπως ήδη κατατέθηκε η Κενόπολη μαστιζόταν τις δύο τελευταίες δεκαετίες από την ανίατη αρρώστια της αθλιότητας ογκώδους μάζας των κατοίκων της, σε σημείο να πιστεύει κανείς ότι όλοι οι άθλιοι της γης: άποροι, ρακένδυτοι, αλήτες, ψυχιατρικά ασθενείς... δηλαδή όλα τα είδη των κακομοίρηδων που δεν είχαν θέση στον ήλιο, είχαν συσσωρευτεί στην άλλοτε πανέμορφη Πολιτεία της Κενόπολης. Το πρόβλημα που είχε ξεκινήσει από χαμηλά επίπεδα, είχε διογκωθεί βαθμηδόν, καθώς το κράτος δεν ενδιαφερόταν να προβεί σε αποφασιστικές τομές ως προς το κοινωνικό της σύστημα. Οι εκάστοτε κυβερνήσεις ανέβαιναν στην εξουσία, με υποσχέσεις, που θάβονταν κάτω από τους όγκους συμφωνιών με το κεφάλαιο. Δεν ακολουθούσαν τη χρυσή τομή της ισορροπίας ώστε να αποφευχθούν τα ακραία φαινόμενα της ανισότητας των κοινωνικών τάξεων. Τα λιγοστά κόμματα 'ψόφαγαν για τις καρέκλες' και το μόνο που πετύχαιναν με τις αντιπαραθέσεις μεταξύ τους, ήταν η αδιαφορία τελικά, των πολιτών. Όποιος κι αν κατείχε τα σκήπτρα αδυνατούσε να επιφέρει αποτελέσματα και να ανατρέψει αυτή την κατάσταση. Τα κεφάλαια που κυβερνούσαν είχαν παρατεντώσει το σκοινί. Ποια ήταν λοιπόν η πραγματική κατάσταση που επικρατούσε στην Κενόπολη; Για να καταλάβει ένας τι ακριβώς συνέβαινε, δεν είχε παρά να παρακολουθήσει ως απλός παρατηρητής κάποια πράγματα στην καθημερινότητα των πολιτών της.

Ήταν γεγονός ότι πολλοί από τους δύστυχους πολίτες της Κενόπολης, έσκυβαν πάνω από τους κάδους των σκουπιδιών -κάποτε βουτούσαν κυριολεκτικά σ' αυτά για να αναδυθούν με αποφάγια που συνήθως

βρίσκονταν σε αποσύνθεση! Τα ζώα -δεν υπήρχαν πλέον πολλά...- προτιμούσαν να λιμοκτονούν, παρά να κάνουν αυτό που έκαναν οι άθλιοι της Κενόπολης. Ήταν βέβαιο ότι ετούτη η εικόνα κατάστρεφε την άλλοτε φήμη, της ανθηρής πολιτείας. Οι ιθύνοντες παράβλεπαν αλλά και οι απλοί άνθρωποι, προσπερνούσαν γρήγορα ρίχνοντας ένα ελάχιστης αξίας νόμισμα -από τα λίγα που είχαν απομείνει-, στο τενεκεδάκι τους ή στο τριμμένο καπέλο τους ή και στο χέρι τους, οι πιο ευαίσθητοι.

Από καιρού εις καιρόν οι πολιτικάντηδες έριχναν κάποιες κουβέντες ή κάποιες προτάσεις, σχετικές με το αξιεπέραστο πρόβλημα των 'αθλίων', στο τραπέζι των συνεδριάσεων, λες και για να πείσουν τους εαυτούς τους, ότι ναι, το είχαν υπόψη τους, αλλά όταν η συζήτησή τους τελείωνε και εγκατέλειπαν το τραπέζι, παρατούσαν τις όποιες προτάσεις τους επάνω του, για να τις ξαναθυμηθούν την επόμενη φορά που κάθονταν γύρω του. Ήταν μία ανακυκλωμένη προσπάθεια που κατέληγε στο καλάθι των αχρήστων!

Οι προτάσεις που συχνά ήταν μαργαριτάρια ευφύϊας, έδιναν και έπαιρναν: «Να κτιστεί μία πολιτεία με λυόμενα... Να βάλουμε τους πάντες μέσα... Να τους φτιάξουμε και ένα νοσοκομείο και να τους ταΐζουμε, έτσι ώστε να μην έρχονται καθόλου στα πάρκα ή στις πλατείες της πόλης και να τη μαγαρίζουν κυριολεκτικά!» πρότεινε ένας από τους γνωστούς πολιτικούς. Τα φρύδια όλων είχαν σουφρώσει και ο Θησαυροφύλακας της κυβέρνησης είχε κρίνει, ότι ένα τέτοιο μέτρο δεν ήταν εφικτό, καθώς θα κατασπάραζε τα ήδη 'ισχνά' οικονομικά της χώρας. Τα κονδύλια για μία τέτοια πρόταση ξεπερνούσαν την ανθεκτικότητα του προϋπολογισμού τους, και ακόμα και ως σκέψη, θα

οδηγούσε στην ολίσθησή τους και τελικά στην οικονομική τους αυτοκτονία... Το ήξεραν γιατί είχαν τα νούμερα μπροστά τους. Αλλά επρόκειτο για τη Βουλή και όφειλαν να κάνουν προτάσεις που έδειχναν δήθεν ενδιαφέρον και προσπάθεια, ενώ φανερά δεν ήταν εφαρμόσιμες. Όπως ήδη επώθηκε όλα ήταν μία παράσταση και επομένως για το θεαθήναι.

«Δεν θέλουμε πτώχευση, λύση θέλουμε», τόνισε ο υπουργός Οικονομίας στους συναδέλφους του, του εκτελεστικού τμήματος της κυβέρνησης, κάποια στιγμή σε μία ιδιαίτερη συνάντηση στο γραφείο του και ενώ έπαιρναν το ρόφημά τους. Είχε μιλήσει με ασυνήθιστη αυστηρότητα. Είχε σοβαρούς λόγους, διάβολε! Πλησίαζαν οι Διεθνείς Αγώνες. Όφειλαν να δράσουν για το καλό της πολιτείας τους. «Το πλεόνασμα των αχρήστων, των τεμπέληδων, να το ξεμπαρκάρουμε σ' ένα ερημονήσι. Είναι μία λύση, μία απάντηση ξέρετε. Άλλωστε δεν είναι νεωτερισμός. Είναι μια εφαρμόσιμη πολιτική και είναι ιστορικά αποδεδειγμένο, ότι άλλοι πριν από μας, ξεφορτώθηκαν ανεπιθύμητα πρόσωπα με παρόμοιες κινήσεις», πρότεινε ο υπουργός Πρόνοιας. «Μη σας ακούσουν αγαπητέ... Αστείο ή μη, ας μείνει εδώ, καταλάβετε;» μίλησε αναστατωμένος ο υπουργός Οικονομίας και συνέχισε: «Θα σκεφτούμε και θα επανέλθουμε ακόμη μία φορά με προτάσεις. Και προς θεού συνάδελφε... μη λέτε πράγματα που δεν αρμόζουν στο πνεύμα των Αγώνων! Σκεφτείτε ότι πιο απλό μπορείτε, 'κοινή συναινέσει' με τους συμβούλους σας», πρότεινε και πάλι. Είχε τρομοκρατηθεί από τον κυνισμό κάποιων συναδέλφων του. Όταν ο υπουργός Οικονομίας είχε αναχωρήσει από την αίθουσα, ο Υπουργός Πρόνοιας, ο γραμματέας του αυτού υπουργείου και οι

άλλοι, με την πίεσή τους ανεβασμένη σε υψηλά επίπεδα, αποφάσισαν να συναντιούνται πάντα εκτός βουλής και να συζητούν τις όποιες ιδέες κατέβαζε η 'ιδιοφυΐα τους', τέλος πάντων.

Η αντιπολίτευση δεν γνώριζε για τις συζητήσεις αυτού του είδους, στα «πηγαδάκια» της κυβέρνησης. Αλλά ούτε και τα υπόλοιπα μέλη του κυβερνώντος κόμματος, καθότι το συγκεκριμένο θέμα 'συζητείτο εν κρυπτώ'... Μία μικρή ομάδα 'ευφύων ανθρώπων,' είχε αποφασίσει να σώσει την πολιτεία τους. Πώς θα το πετύχαιναν και με ποιές συνέπειες, ήταν κάτι, που αφού σχεδιάζόταν και αφού αποφασιζόταν, ίσως και έπρεπε τελικά να κρατηθεί μυστικό, για όσο διάστημα πίστευαν ότι χρειαζόταν, τέλος πάντων.

Οι υπεύθυνοι και η 'περίφημη' τελική λύση

Η ανάληψη της ευθύνης της οργάνωσης των Αγώνων είχε επιτευχθεί επί της συγκεκριμένης κυβέρνησης. Είχαν πετύχει να κρατήσουν τα ηνία για μερικές δεκαετίες με ολέθρια αποτελέσματα τελικά, καθώς είχαν επιτρέψει να επικρατήσουν καταστρεπτικοί εθισμοί μέχρι ασυδοσίας, σε όλο το κοινωνικό φάσμα.

Στο γενικό κλίμα απελπισίας που 'έδερνε' το κυβερνών κόμμα, κάποια στιγμή κατέφθασε από γνωστή χώρα, οικονομικά ανεπιτυγμένη, 'γνωστός, εμπειρογνώμων... με μελέτες και εμπειρίες σε προβλήματα περιβάλλοντος, κοινωνικών πληγών' κ.τ.λ. Έτσι είχαν προσδιοριστεί τα πεδία ειδικότητας του εμπειρογνώμονα, που είχαν προσκαλέσει δήθεν για κάποιες ομιλίες και συστάσεις, και μάλιστα με παχυλό μισθό. Η πρότασή του μυστικά στο εκτελεστικό της κυβέρνησης, τέθηκε επί τάπητος, χωρίς περιστροφές.

Σοκάρισε αλλά απέβη βασική τροφή για σκέψη και απόφαση, ναι απόφαση! Αποφασίστηκε, θα έλεγε κανείς, αμέσως. Ούτε και που το σκέφτηκαν λιγάκι, έτσι για το «θεαθήναι», μια και το συνήθιζαν. Ο Πρωθυπουργός, λες και δεν υπήρχε, δε εξέφρασε άποψη, απλά συμφώνησε. Ήταν μία πραγματική μαριονέτα. Οι ιδέες του Υπουργού Πρόνοιας ήταν αγγελικές, μπροστά σε ετούτες που ο 'περίφημος ξένος' πρότεινε και που εισακούστηκαν εξ ανάγκης! Και όπως ήταν επόμενο ο Υπουργός Οικονομίας είχε αποστομωθεί. Τι μπορούσε άραγε να κάνει μπροστά στο τσουνάμι, που φούσκωνε και απειλούσε την πολιτεία τους. Όλα λοιπόν έγιναν με αστραπιαία ταχύτητα και με κάποια προχειρότητα θα μπορούσε να πει κανείς, γιατί δεν ήταν δυνατόν να τεθούν προσχέδια μελέτης και σχέδια εφαρμογής για μία τέτοια 'εκστρατεία'!

Ύστερα από αυτό το μεγάλο μυστικό του εκτελεστικού της κυβέρνησης και την ανάληψη της διεκπεραίωσης των προτάσεων του ξένου εμπειρογνώμονα, από τα δύο Υπουργεία, Οικονομίας και Πρόνοιας, τα Δημαρχεία της Πόλης υπέστησαν την ανάλογη πίεση με 'ανάλογα, μεγάλη διακριτικότητα'. Τα Δημαρχεία της Κενόπολης αναγκάστηκαν και αποφάσισαν εκ των πραγμάτων, να συμβάλουν στην εφαρμογή του 'μεγάλου' μυστικού. Θα έκλειναν λοιπόν τα μάτια τους και δε θα έδιναν καμία απολύτως πληροφορία, αν και όταν προέκυπτε κάποια σχετική επικοινωνία ή η όποια ερώτηση για έρευνα και διαπίστωση. Επρόκειτο για εωσφορικό κυριολεκτικά σχέδιο, ένα πρόγραμμα απαλλαγής από 'τα 'στοιχεία που... υποβίβαζαν όχι απλά την εμφάνιση της πολιτείας τους αλλά και τον 'πολιτισμό' της, και τη καλή της

φήμη!'. Όμως όλοι γνώριζαν ότι δεν ήταν αιτία 'τα στοιχεία...' αλλά ένα σύνολο από δομικά λάθη και μειονεκτήματα, που είχαν διαπιστωθεί πριν από δεκαετίες, και μεταξύ αυτών, και κατά κόρον, η καχεκτική οικονομία του κράτους, εξαιτίας της απορρόφησης των πόρων από τους εκάστοτε και ήδη αναφερόμενους 'ειδικούς'.

Από την πρώτη κιόλας στιγμή της εφαρμογής του προγράμματος τα αποτελέσματα υπήρξαν άμεσα. Δεκάδες θαμώνων των πάρκων της Κενόπολης είχαν μετακομίσει μόνιμα, άγνωστο όμως πού, και άγνωστες οι συνθήκες διαβίωσης τους... Η πολιτεία τους αργά αλλά σταθερά άρχισε ν' αλλάζει πρόσωπο. Οι άθλιοι της άρχισαν να λιγοστεύουν και πολύχρωμες οι σημαίες των Δημαρχείων της, άρχισαν να αναρριχώνται στα κοντάρια τους και να εντοπωσιάζουν κυματίζοντας με έναν άλλον, νέο αέρα. 'The final solution', 'η τελικά λύση' του βασανιστικού προβλήματος, γιορτάζονταν με 'ελαφρά' -όπως άλλωστε άρμοζε στην περίπτωση- λάβαρα!

Οι άνθρωποι άρχισαν να μετρούν διαφορετικά, καθώς ήταν διαφορετικοί. Οι καλοβαλμένοι πολίτες φαίνονταν περισσότεροι από ποτέ: κυκλοφορούσαν καλοντυμένοι, χορτάτοι, και ομόρφαιναν με την κυκλοφορία τους, το περιβάλλον της Κενόπολης. Η μέχρι πρό τινος 'καταραμένη', για κάποιους τέλος πάντων, πολιτεία, είχε γυρίσει σελίδα στην ιστορία της. Ο πλούτος και η δύναμη συντελούν στο θαύμα. Ή μάλλον η μείωση των φτωχών και ταλαιπωρημένων θαμώνων των Πάρκων, συντελούσε στο να ξεχωρίζουν καλλίτερα, οι απλοί, νοικοκυρεμένοι πολίτες. Βέβαια κάποιες πανανθρώπινες αξίες: η καλοσύνη, η αγάπη, η

γενναιοδωρία, ο αλτρουισμός, η γενναιοφροσύνη ήταν τα πλέον ξεπερασμένα χαρακτηριστικά της εποχής, γι' αυτό και σπάνιζαν, ήταν το χρυσό μέσα στο βούρκο... ή κάπως έτσι. Φρούτα ήταν, που τα είχε καταφάει το ανθρώπινο σκουλήκι, αδηφάγο καθώς είναι, και πάνω στην άγνοιά του για τα δεινά που τον περίμεναν μέσα σε μία κοινωνία, όπου ο Κάν επικρατεί του Άβελ... Και όταν δεν επικρατεί ανθρωπισμός, επικρατεί ο κυνισμός και τελικά ίσως και ο κανιβαλισμός. 'Ο κανιβαλισμός είπατε;' Ναι... ο ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟΣ!

Πολύς καπνός... πού είναι η φωτιά;

Ο Άλεξ σηκώθηκε με ένα παράξενο συναίσθημα. Άνοιξε το παράθυρό του πάνω από τη Λεωφόρο. Η πολιτεία τους είχε σκεπαστεί πάλι από το γνωστό - άγνωστο σύννεφο. Τους τελευταίους δύο μήνες περίπου, όλο και περισσότερο σηκωνόταν το ίδιο ή παρόμοιο σύννεφο, θαρρείς από κάπου στα χαμηλά, ή μήπως έξω, μακριά από το κέντρο της πολιτείας τους; Ναι, φαινόταν ότι ανέβαινε στον ουράνιο θόλο, από άγνωστες καμινάδες σε μεγάλη απόσταση από το κέντρο της Κενόπολης. Οι άνεμοι που φυσούσαν προς εκείνη, το κουβαλούσαν μαζί τους, και ήταν αδύνατο σε όγκο και οσμή, όταν ήταν αδύνατοι και άλλοτε αρκετά πυκνό και βαρύ σε οσμή, όταν εκείνοι έπνεαν δυνατοί. Τότε τραβούσε την προσοχή των πολιτών της Κενόπολης. Ίσως και να ενοχλούσε κάποιους όταν ήταν αρκετά πυκνό. Δεν ήταν ωστόσο συνεχές. Επικρατούσε για κάποιο χρονικό διάστημα και τελικά διαλυόταν.

Σήμερα όμως, που ο Άλεξ είχε σηκωθεί σχετικά ενωρίς, διαπίστωνε ότι ήταν πυκνότερο από εκείνο των

προηγούμενων ημερών. Και επίσης δεν διαλυόταν γρήγορα, όπως άλλες φορές. «Δεν είναι παράξενο;» αναρωτήθηκε. Άλλωστε σπάνια κυκλοφορούσαν αυτοκίνητα με καύσιμα, ώστε να δικαιολογείται η επιπλέον φόρτωσή του και το επίμονο σχετικά κρέμασμά του, στον αιθέρα. «Οπωσδήποτε έχουμε μεγαλύτερη μόλυνση, σήμερα. Αυτό που συνήθως καίγεται..., μήπως σήμερα καίγεται σε μεγαλύτερες ποσότητες; Προφανώς!» είχε αναρωτηθεί και είχε απαντήσει στο ερώτημά του, παραξενεμένος. Και η μύτη του... κι εκείνη είχε αρχίσει να ερεθίζεται, κάπως. «Πρώτη φορά μυρίζει έτσι παράξενα. Α, θα είναι ο αέρας! Κάθε φορά που φυσάει προς τα εδώ, έχουμε τα ίδια. Επομένως αυτό μπορεί να γίνεται και κάθε μέρα μόνο που δε φυσάει προς τα δω. Αυτό είναι! Κάποιο εργοστάσιο προφανώς. Μα τι λέω; Τι μπορεί να καίει επιτέλους και γιατί ειδικά σήμερα, αυτή η πυκνότητα και διάρκεια του καπνού; Α, έπρεπε να το είχαμε ψάξει κιόλας! Θα το κάνω μόνος μου χωρίς καμία καθυστέρηση τελικά. Οι συνάδελφοί μου έχουν ξεφύγει κάπως. Μυρίζομαι 'χρηματισμό...'», σκέφτηκε κουνώντας το κεφάλι του με απογοήτευση, ο Άλεξ.

Πήγε στο τηλέφωνό του και σχημάτισε έναν αριθμό. Χαιρέτησε και ρώτησε: «καλημέρα φίλε! Τι... γίνεται; Καίγεται και κανένα δάσος παραπάνω, μήπως; Ο ουρανός... τον είδες; Χειρότερος από τις άλλες μέρες. Είναι μαύρα χάλια, άσε πια η μυρωδιά! Τι να σου πω, κάπως έτσι θα πρέπει να μυρίζαν οι φούρνοι των...» Άκουγε... νευρίασε: «Άκου φίλε, αν δεν ξέρεις εσύ, κάποιος άλλος θα πρέπει να ξέρει! Έτσι;» είπε ο Άλεξ και έβαλε το τηλέφωνό του, πίσω στη συσκευή, χτυπώντας το νευριασμένος. «Όχι ρε γα..το! Δεν μπορεί... Λες;» σκέφτηκε με ανατριχίλα. Τι είχε άραγε σκεφτεί; «Ο

Ρέιμοντ!..» ξανασκέφτηκε. Πήγε στο παράθυρο και κοίταξε όσο πιο μακριά έφτανε το μάτι του. «Τι κάθομαι και σκέφτομαι ο ηλίθιος;» αναρωτήθηκε και για να ξεφύγει από την τρέλα του, κατέφυγε τελικά στο ντους. Στο νου του εμφανιζόταν επίμονα η μορφή του Ρέιμοντ «Δεν μπορώ να επικοινωνήσω μαζί του!» σκέφτηκε αγχωμένος. Ξαφνικά χτύπησε το κινητό του. Βγήκε και βρεγμένος όπως ήταν, και γλυτώνοντας το γλιστρημα, το άρπαξε. «Ναι!..» απάντησε, πραγματικό ράκος νεύρων. «'Άλεξ, εγώ είμαι. Περίμενε πιθανό τηλεφώνημά τους. Θα τους πω ότι είσαι αδερφός μου. Μη με διαψεύσεις, έτσι; Πες τους πως με ψάχνεις. Ακούς; Σε παρακαλώ Άλεξ!» η φωνή του Ρέιμοντ ήταν γρήγορη, αγχωμένη, παρακλητική. Δεν έμοιαζε καθόλου με τον χαρακτήρα του Ρέιμοντ η τέτοια συμπεριφορά, κι όμως ήταν αυτός!

Ο Άλεξ κοίταξε το τηλέφωνό του με αγωνία. Ποιοί θα τον έπαιρναν τηλέφωνο; Δεν πρόλαβε ούτε και να καταλάβει! «Κινδυνεύει άραγε; Κι αν είναι έτσι, από ποιους; Μα τι είναι επιτέλους εκείνη η φυλακή του;» αναρωτήθηκε τρίζοντας τα δόντια του ανατριχιαστικά. Δεν είχε ακόμα κατανοήσει το μέγεθος της σκευωρίας και της πλεκτάνης που είχε στηθεί σε βάρος, τόσων ψυχών. Είχε ακούσει, είχε δει και όμως δεν μπορούσε να συλλάβει το μέγεθος του εγκληματικού κυνισμού κάποιων πολιτών της Κενόπολης.

Γυμνός, και έτσι βρεγμένος όπως ήταν, άρχισε να περπατάει πέρα - δώθε: από το δωμάτιό του ως το τηλέφωνο, στο σαλόνι, και πίσω. Δεν είχε μετρήσει το χρόνο που είχε αναλώσει επαναλαμβάνοντας αυτόν τον ιδιόρρυθμο περίπατο, του άγχους. Πάντως είχε πετύχει να στεγνώσει, χωρίς την ανάγκη πετσέτας, τελικά. Χτυπούσε τη δεξιά του πυγμή μέσα στην αριστερή του

παλάμη, νευρικά, λες και προσπαθούσε να διεγείρει τις αισθήσεις του όλο και περισσότερο. Χτύπησε το σταθερό του ξαφνικά και πήδηξε. Ήταν δυο βήματα μακριά. Το άρπαξε κάνοντας ένα μεγάλο πήδημα: «Αλλά!» είπε. «Αλλά», ακούστηκε μία άγνωστη, αντρική φωνή, από την άλλη άκρη. «Είσαι ο Άλεξ;» Ρώτησε αυτή τη φορά, με συνηθισμένο τόνο. «Ναι, είμαι. Γνωριζόμαστε;», είπε ο Άλεξ εκνευρισμένος. «Όχι... Δεν μας γνωρίζεις φίλε. Είμαστε άντρες του προγράμματος: 'Διάσωση!' Έχουμε μαζί μας τον αδερφό σου. Έχεις έναν αδερφό, έτσι δεν είναι;» Ο Άλεξ σκέφτηκε αστραπιαία. «Ναι, ναι! Έχετε τον Ρέιμοντ; Τον ψάχνω, δυο-τρεις μέρες τώρα... Ναι, ναι... είναι ο αδερφός μου! Πού είναι λοιπόν; Είναι καλά; ανησύχησα!» Η φωνή του άγνωστου δεν απάντησε στην ερώτησή του, λες και ζύγιζε τις αντιδράσεις του, από τον τόνο της φωνής του. Τελικά άκουσε τα ακόλουθα με ανακούφιση: «Ναι, είναι καλά. Να τον περιμένεις λοιπόν, μετά τις 9.30 νυχτερινή, στην Πλατεία Δημαρχείου». «Τι είπες; Μα πού είναι; Πώς είναι; Τον ψάχνω... για μέρες τώρα! Ποιος είσαι εσύ; Δεν έχεις όνομα;» ρώτησε νευριασμένος αυτή τη φορά, ο Άλεξ. Το τηλέφωνο όμως είχε κλείσει. Ο Άλεξ έβρισε: «Τον ρουφιάνο! Σήμερα, πιστεύω εννοούσε. Ναι μάλλον σήμερα. Θα πάω!» Κοίταξε το ωρολόγι του. Ήταν 8.20 πρωινή. Πώς θ' άντεχε τόσο άγχος, ως εκείνη την ώρα; Τι θ' άκουγε άραγε από τον Ρέιμοντ; Σκέφτηκε για λίγο και τελικά αποφάσισε. Θα έβγαινε να πάρει τις εφημερίδες και αμέσως ύστερα θα πήγαινε στα γραφεία της εφημερίδας, *Βολίδα*. «Άραγε έχουν μάθει κάτι οι συνάδελφοί μου, που εγώ αγνοώ; Ήταν δυνατόν να έχουν ακούσει κάτι σχετικό με όλα αυτά τα φρικώδη αουνηθίστα από εχτές μέχρι σήμερα και εγώ να μην το

ξέρω; Αδύνατον!» Τίναξε το κεφάλι του θαρρείς και για να απαλλαγεί από τις όποιες 'στείρες' σκέψεις του.

Ο Αλέξ σταμάτησε με το αυτοκίνητό του μπροστά στο γνωστό πρακτορείο εφημερίδων, στο δρόμο του για τα γραφεία της εφημερίδας *Βολίδα*. Άρπαξε όσες μπορούσε και αφού τις πλήρωσε, έτρεξε βιαστικά πίσω στο αυτοκίνητό του. Στις 8.40 π.μ. ήταν στην είσοδο των γραφείων της εφημερίδας 'του'. Υπήρχε μία ασυνήθιστη μάλλον κίνηση. Κοίταξε παραξενεμένος. Καλημερίζοντας συνάδελφό του, σχολίασε ταυτόχρονα και εκείνα που έβλεπε: «Καλημέρα Φρανκ (Frank)! Πολύ κίνηση, βλέπω! Τι τρέχει;» «Γεια σου, Άλεξ. Είχαμε ένα παράξενο σημείωμα πάνω στην κεντρική είσοδο της εφημερίδας μας και έκτοτε γίνεται το σώσε, εκεί πάνω!», είπε ο Φρανκ στα γρήγορα. Βιαζόταν. «Τι σημείωμα;» Ρώτησε πάλι ο Άλεξ με ανησυχία. Ο Φρανκ γύρισε και τον κοίταξε: «Είπα να φύγω, αλλά εσύ επιμένεις!» Τράβηξε τον Άλεξ σε μία άκρη και του μίλησε βιαστικά: «'Προσέξτε πώς εκτελούνται τα σπουργίτια, οι αλήτες των πάρκων της Πέμπτης Πολιτείας, της τυχερής Κενόπολης!..' έγραφε το σημείωμα. Πολλοί πιστεύουν πως πρόκειται για κακόγουστο αστείο. Έγιναν κιόλας κάποια τηλεφωνήματα από συναδέλφους -κυρίως σε αστυνομικά τμήματα-, αλλά δεν υπήρχε καμία πληροφορία, σχετική με κάτι τέτοιο. Κανείς δεν είχε βγει στα πάρκα να πυροβολήσει τα σπουργίτια ή να στήσει ενέδρες για να τα καθαρίσει. Εδώ σε θέλω: κάποιοι υποστήριζαν ότι πρόκειται περί αλληγορίας, ότι δηλαδή, κάτι πολύ ακραίο, κρύβεται πίσω από αυτά τα λόγια. Δηλαδή αν βάλουμε στη θέση των πουλιών κάτι άλλο... Το ερώτημα που γεννήθηκε τελικά ήταν 'τι κάτι άλλο'; Μήπως εννοούν ανθρώπους, αλήτες σαν τα σπουργίτια;»

Ο Άλεξ αναστέναξε αγχωμένος. Ο Φρανκ τον κοίταξε. Ήταν κατακόκκινος. «Τι συμβαίνει φίλε, μήπως είσαι άρρωστος;» Ο Άλεξ κοίταξε τον Φρανκ: «Κουρασμένος είμαι Φρανκ, πολύ κουρασμένος! Και άρρωστος μπορείς να πεις. Άρρωσταίνω όταν ακούω τέτοια!» Αναστέναξε και πρόσθεσε: «Εντάξει Φρανκ, σ' ευχαριστώ. Μπορεί να σε δω αργότερα, στο γραφείο. Να πηγαίνω κι εγώ'.

Ο Άλεξ άνοιξε βιαστικά την πόρτα του ασανσέρ. Όλα όσα συνέβαιναν γύρω του έμοιαζαν με κακόγουστη φάρσα τελικά, με έναν εφιάλτη που μόλις έπαιρνε να σχηματοποιείται. Θα μπορούσε να πάρει όρκο ότι κάτι πολύ τραγικό και πολύ άσχημο συνέβαινε στην πολιτεία τους, πέρα από όλα εκείνα, τα ως τώρα γνωστά απάισια, που όμως 'αν και ήταν γνωστά, πέρα έβρεχε!' Τώρα τι ήταν εκείνο που προαισθανόταν μία με τα τηλεφωνήματα του Ρέιμοντ και μία με αυτό που άκουσε για την εκτέλεση 'λέει, των σπουργιτών'; «Άραγε να συνδέονται αυτά τα δύο γεγονότα;» αναρωτήθηκε για πολλοστή φορά εκείνο το πρωινό. Είχε ήδη καταληφθεί από κατάθλιψη.

Στο γραφείο του πλέον, τοποθέτησε όλες τις εφημερίδες που είχε αγοράσει, πάνω στο τραπέζι του. Όλες ασχολούνταν με τον παράξενο καπνό, που πλανιόταν επίμονα τον τελευταίο καιρό, πάνω από την πόλη τους: «Ο γνωστός καπνός έκανε και πάλι την εμφάνισή του, μόνο που αυτή τη φορά υπερέβη τα όρια της ανεκτικότητας, όλων μας. Τον επίμονο καπνό, τον συνόδευε και μία ασυνήθιστη μπόχα και τα δύο μαζί, έπνιξαν την πολιτεία μας από τα χαράματα και μέχρι την ώρα που τα γραφεία και τα μαγαζιά άρχισαν να ανοίγουν. Μέχρι στιγμής κανείς δεν μπορεί να εξηγήσει το απαισιόδοξο ετούτο φαινόμενο. Επικοινωνήσαμε και

πάλι με τα διάφορα αστυνομικά τμήματα, τα μόνα εν υπηρεσία, τις νυχτερινές ώρες. Μηδέν πληροφόρηση. Δηλώνουν πλήρη άγνοια! Τίποτα λοιπόν! Επικοινωνήσαμε με το Δημαρχείο. Τίποτα! Επίσης και με τα κεντρικά γραφεία της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας. Κι εκεί αποτυχία. Είπαν ότι 'δεν γνώριζαν περί τίνος επρόκειτο!' Δεν είχαν ιδέα, απαντήσανε. Και καλά αυτό... δεν είχαν επιτέλους δει τίποτα όλοι αυτοί, όπως έγινε με τους υπόλοιπους πολίτες της Κενόπολης; Δεν παρατήρησαν ότι το σύννεφο ήταν πυκνότερο και μεγαλύτερης διάρκειας από ποτέ; Δεν ανησύχησαν; Πολύ παράξενα πράγματα, αλήθεια, πολύ παράξενα! Αλλά ένα είναι βέβαιο: εμείς δε θα σταματήσουμε. Θα επιδιώξουμε να διαφωτιστούμε από τους υπεύθυνους για τα περιβαλλοντικά θέματα της πολιτείας μας...» και συνέχιζε στο πρωτοσέλιδο της η εφημερίδα *Πρωινά Νέα* (*Morning News*) της Κενόπολης. Η *Καθημερινή* (*Daily*), βιάστηκε να κριτικάρει: «Άσχημα τα νέα για την Κυβέρνηση. Η Διεθνής Επιτροπή των Αγώνων θα βρεθεί αντιμέτωπη, με ένα ανεξήγητο περιβαλλοντικό πρόβλημα. Υπάρχουν εργοστάσια που λυμαινονται την ατμόσφαιρα της πολιτείας μας για τα οποία δεν έχουμε ενημερωθεί; Η Διεθνής Επιτροπή έχει ήδη προειδοποιήσει την Πολιτεία μας δύο φορές: 'Νοικοκυρέψτε την Πόλη σας!' τώρα προστίθενται και τα ασυνήθιστα καυσαέρια... Πόθεν έσχες αγαπητή μας Πολιτεία, όλα αυτά τα παράξενα και ασυνήθιστα, επιτέλους;» Και η δική τους εφημερίδα, η *Βολίδα* (*Bullet*), προσπαθούσε να διερμηνεύσει το μήνυμα ανάμεσα στις γραμμές του: «Ποια είναι άραγε τα 'σπουργίτια' του σημειώματος, που βρήκαμε να μας περιμένει τα μαύρα χαράματα, κολλημένο πάνω στο τζάμι της εισόδου των γραφείων μας;» Η εφημερίδα

Κοινωνικό - οικονομικός Καθρέφτης (Socioeconomic Mirror), τόνιζε στην ειδησιογραφία της: «Η πολιτεία μας εξακολουθεί να μαστιζείται από μαζική αθλιότητα, ή όχι; Έχουν ήδη κάνει κάτι, ή θα κάνουν κάτι επιτέλους, για την εξυγίανση του προβλήματος, οι άρχοντες του τόπου; Υπάρχει κάποια αλλαγή... ή υπάρχει μόνο στη φαντασία μας;» Η εφημερίδα *Σάλπιγγα (Trumpet)* έγραφε: «Πλησιάζουν ταχύτατα οι Διεθνείς Αγώνες... χρόνια δύο... ένα... κανένα! Φτάνουν στ' αυτιά μας φήμες ότι επιλύεται τελικά, καθώς λένε, το πρόβλημα αθλιότητας που ταλανίζει τον τόπο μας, αλλά ότι παραμένουν άγνωστα τα μέτρα που λαμβάνονται -άραγε από την πολιτεία μας;- για την επίλυσή του. Θεωρούμε ότι αν όντως έχουν τα πράγματα, οι υπεύθυνοι αυτής της κίνησης, οι τρόποι που εφαρμόζουν για την εξάλειψη του κακού, και επιπλέον, τα κονδύλια που διατίθενται για το συγκεκριμένο πρόγραμμα, είναι επιτακτικό να αποκαλυφθούν. Ρωτούμε λοιπόν: πότε θα τα μάθουμε όλα ετούτα, επιτέλους; Και επίσης αν επιχειρείται από την Πολιτεία η συγκεκριμένη δραστηριότητα -που είναι και η μόνη πιθανότητα-, τι κάνει η αντιπολίτευση; Γνωρίζουμε για την τελευταία ότι βράζει από οργή, καθώς δεν κατορθώνει να συμβάλλει ή να επηρεάσει ουσιαστικά στην εξέλιξη οιασδήποτε προτάσεων στις συνεδριάσεις της Βουλής και ο καπνός στην πόλη μας συνεχίζεται χειρότερος από ποτέ. Είναι κατεστημένο πλέον για το κυβερνών κόμμα, να προβαίνει σε κάθε είδους αυθαιρεσία και να αδιαφορεί για τη διαφάνεια. Καθώς η όποια κριτική της αντιπολίτευσης αφήνει αδιάφορη την κυβέρνηση, διαπιστώνεται ευρύτατα πλέον και για μυριοστή φορά η αδιαφορία της, και κυρίως γιατί έχει ανατρέψει με απόλυτο αυταρχισμό την

επικοινωνία της με τα ΜΜΕ, και εκείνα με το λαό, με τον απλό πολίτη. Κυκλοφορούν λοιπόν τόσα σενάρια, όσα και οι δημοσιογράφοι και οι πολίτες παρακολουθούν με απορία, που, όπως συνήθως, θα εξελιχτεί βαθμηδόν σε αδιαφορία, καθώς κάθε αντίδρασή τους, όπως και στο παρελθόν, αδυνατεί να διαπεράσει τα τείχη, εντός του οποίων έχει ταμπουρωθεί η κυβέρνηση. Ρωτάμε λοιπόν για μυριστή φορά: αν είναι κάποιιοι άλλοι πίσω από το κυβερνών κόμμα, σε τι αποβλέπουνε, και γιατί; Μπορεί επιτέλους κάποιος από την Κυβέρνηση, και στην προκειμένη περίπτωση κάποιος από το Υπουργείο Περιβάλλοντος, να προχωρήσει ένα βήμα μπροστά και να κάνει κάποιες δηλώσεις; Ή μήπως όπως συνήθως, έχουν ορκιστεί σιγή ιχθύος; Μήπως μπορεί η Αντιπολίτευση, να ασκήσει μία αποτελεσματικότερη κριτική όπως είναι υποχρεωμένη να κάνει ή μήπως εν κρυπτώ, τα μέλη της συναινούν με την κυβέρνηση, στα κακώς κείμενα; Γιατί τα καλώς κείμενα, αποτελούν ήδη, μακρινό παρελθόν. Εχτές προσπαθήσαμε μετά βασάνων και κόπων, να επικοινωνήσουμε με το υπουργείο Περιβάλλοντος. Όμως ο Υπουργός, ο υφυπουργός, οι συμβουλάτορες, οι γραμματείς τους κ.τ.λ. -ακούστε κι αυτό το τελευταίο- καθώς και οι σκιώδεις... αντίστοιχοι... της Αντιπολίτευσης, είχαν όλοι αφανιστεί! Παφ! σαν τον καπνό που ξεφουτρώνει επίμονος και ενοχλητικός, ταξιδεύει πάνω από την πολιτεία μας, μας ερεθίζει τα μάτια και το λαιμό και ύστερα, κάποια στιγμή, αφανίζεται! Ούτε ένας άνθρωπος στο τηλέφωνο! Λέτε να κάνουν οικονομία; Είναι βλέπετε οι Διεθνείς Αγώνες στη μέση! Τι συμβαίνει κύριοι; Θα μας κάνετε επιτέλους την τιμή, να αισθανθούμε ότι εφόσον είμαστε οι φορολογούμενοι πολίτες της Κενόπολης, έχουμε κάποια,

έστω ελάχιστα, δικαιώματα; Γιατί αυτή η διαρκής, η καθόλα ένοχη, μυστικότητα;»

Ο ακτιβιστής δημοσιογράφος...

Ο Άλεξ Β. σηκώθηκε από το γραφείο του. Δεν ήξερε πώς να απαλλαγεί από το άγχος του. Άρπαξε τα πουράκια του και τράβηξε ένα, με χέρι που έτρεμε. Διάβασε μηχανικά το κουτί τους: 'Το κάπνισμα σκοτώνει! Γέλασε ειρωνικά: «Παλιά κουβέντα αδερφέ. Συγκινήθηκα! Για δεξ πόσο ενδιαφέρονται για την υγεία του καπνιστή! Είναι σα να σου λένε 'κάπνισε περισσότερο για να γλυτώσεις ενωρίτερα από αυτή τη βρώμα, την πολιτεία!...'»

Το μυαλό του είχε κολλήσει στον Ρέιμοντ. Δεν είχε ακόμη καταλάβει την όλη υπόθεση. Ο φίλος του φαίνεται ότι βρέθηκε μπλεγμένος σε μία ιστορία, όπου από παρατηρητής απέβη... «Είναι άραγε αλήθεια, ένα πειραματόζωο;» σκέφτηκε. Θαύμαζε τον Ρέιμοντ για την απόφαση του «να ψάξει κάποια πράγματα». Ένιωσε να μπηγεί τα νύχια της μιας παλάμης του, στις σάρκες της άλλης. Ήταν σα να τα έμπηγε στα μυαλά του. Πονούσε. «Άραγε έμαθε κάτι περισσότερο από όλο εκείνο το πράγμα στο οποίο εκτέθηκε... που ανάθεμα κι αν ξέρω τι είναι;» Ανακουφίστηκε κάπως, όταν σκέφτηκε ότι έπρεπε να αισθάνεται αισιόδοξος, που θα συναντούσε τον Ρέιμοντ σώο και αβλαβή, ύστερα από εκείνη την, όποια τέλος πάντων, περιπέτειά του. Ξαφνικά μια άλλη σκέψη τον κάρφωσε και η αγωνία έμπηξε και πάλι τα δόντια της στην καρδιά του: «Θα είναι αλήθεια σώος και αβλαβής ή...» έφτυσε και σβήνοντας το τσιγάρο του το πέταξε στο χωμάτινο δοχείο. Ήθελε να πιστεύει ότι ο Ρέιμοντ ήταν

καλά και ότι ίσως και να διαφώτιζε κάποιες σκοτεινές πτυχές, αυτής της καταραμένη υπόθεσης, τελικά.

Ήταν αναμφίβολα μέρος της δουλειάς τους, να αντιμετωπίζουν μαλακές ως δηλητηριώδεις, ή ακανθώδεις, ή και θανάσιμες -όπως θέλετε πείτε το-, καταστάσεις. Το δημοσιογραφικό δαιμόνιο δεν περιοριζόταν μόνο στα επιφανειακά νέα. Υπήρχε κάτι βαθύτερο για εκείνους τουλάχιστον, που το είχαν βαθιά μέσα τους και όχι επιδερμικά. Το μυαλό του δημοσιογράφου, δούλευε παρόμοια με το μυαλό λαγωνικού, που έψαχνε συχνά σε λαβύρινθο λαγουμιών, για να ξετρυπώσει στην κυριολεξία τα απόρρητα, των άλλων και που είχαν σχέση με τα κοινά. Που φωτογράφιζε τα κρυφά, που τιμωρούσε τον αίτιο - αίτιους με τα ρεπορτάζ του, αν έκρινε ότι μπορούσε ή έπρεπε - ως καθήκον πλέον. Ο καλός δημοσιογράφος είναι το amalgama πολλών, σημαντικών ιδιοτήτων: είναι κομμάτι φιλόλογος, κριτικός, φωτογράφος, αστυνόμος, ντετέκτιβ, κοινωνιολόγος, ακτιβιστής, δικηγόρος, δικαστής, 'πολιτικό ζώο', αλλά κυρίως, ένας ανήσυχος κουτσομπόλης! Πόσοι όμως ήταν καλοί και αξιόπιστοι δημοσιογράφοι; Ε, αυτό, ήταν μία άλλη υπόθεση.

Ο Ρέιμοντ είχε θεωρήσει μέρος του επαγγελματισμού του, την ανάγκη του να ερευνήσει την παράξενη ιστορία, που είχε φτάσει στ' αυτιά του από τους θαμώνες του πάρκου και δη του φίλου του, Μίλνε. Παρόμοια όπως ο Άλεξ, ήταν κομμάτι ακτιβιστής. Ο Άλεξ όμως δεν τον γνώριζε τον Μίλνε, ως τη στιγμή που ο Ρέιμοντ του ζήτησε από τη φυλακή του, το ίδιο βράδυ της συλλήψεώς του, να πάει σε ένα συγκεκριμένο μέρος και να τον συναντήσει.

Ως προς τη δημοσιογραφία, ο Ρέιμοντ και ο Άλεξ, είχαν πολλά κοινά. «Είναι γεγονός ότι η θέση του δημοσιογράφου διακυβεύεται από εκείνη του αστυνομικού. Αν ο δημοσιογράφος δεν είναι περιέργος και αποφασιστικός, είδος ντετέκτιβ και ήρωα κάποτε, ε!.. τότε δεν είναι δημοσιογράφος, φίλε μου!» είχε πει ο Ρέιμοντ στον Άλεξ, όταν είχε ήδη αποφασίσει να ενεργήσει για να διαλευκάνει κάποια γκρίζα σημεία του κοινωνικού τοπίου της πολιτείας τους. Ναι ήταν ένα περιέργο και φλότιμο όν, ο Ρέιμοντ. Ο Άλεξ, κάποια στιγμή στο παρελθόν, τον είχε αποκαλέσει γελώντας: 'Μούτρο της Δημοσιογραφίας' και ο Ρέιμοντ είχε πει γελώντας. «Το προτιμώ, από το να είμαι 'Μούτρο της Πολιτικής αρένας!'»

Η Εφημερίδα... Βολίδα

Η συγκεκριμένη εφημερίδα δεν είχε τιτλοφορηθεί *Βολίδα*, στην τύχη. Η ταχεία πληροφόρηση των αναγνωστών της, ήταν σήμα κατατεθέν και η ύλη της, εκρηκτική, προκαλούσε διαρκώς σοβαρές αντιδράσεις, εξαιτίας των οποίων δεχόταν απανωτές καταγγελίες και μηνύσεις. Είχε σφρίγος, ζωή, τόλμη, είχε φωνή κι αυτό οφειλόταν κυρίως στους ανθρώπους που είχαν στρατευτεί μαζί της, τύπου: Άλεξ και Ρέιμοντ. Καθώς ήταν εκατό τοις εκατό νεωτεριστική και εκλεκτική ως προς τα περιεχόμενά της, φημιζόταν για την υψηλή της ποιότητα και είχε έναν τεράστιο αριθμό αναγνωστών και επομένως πολλούς υποστηρικτές ως προς τις απόψεις που διατύπωνε ή μάλλον διεκήρυττε. Είχε επίσης μία τρανταχτή ασφάλεια, που μπορούσε να διαθέσει στην εξυπηρέτησή της, τους ακριβότερους και καλύτερους δικηγόρους της πολιτείας.

Εκτυπώνονταν σε χιλιάδες φύλλα και ύστερα από την 11η πρωινή, και ημερησίως, δεν περίσσευε ούτε ένα. Με δημοσιογράφους περιωπής όπως οι: Ρέιμοντ και Άλεξ που ήξεραν πώς να συνεργάζονται με τους φορείς άλλων μέσων ενημέρωσης -κυρίως σε παγκόσμια κλίμακα-, η εφημερίδα *Βολίδα* κατελάμβανε την πρώτη θέση στην διεθνή ειδησεογραφία. Οι νύξεις, πλήξεις και επιπλήξεις, γίνονταν με συγκεκριμένους στόχους και οι αποκαλύψεις τολμηρές, απερίφραστες, κάποτε θαρραλέες μέχρι επικίνδυνα θρασείες, απέβαιναν λαιμητόμοι για να κατατομήσουν κεφάλια και τίτλους που υψώνονταν ανάμεσα και πάνω από τον λαό, ρουφώντας το αίμα του. Η μαστροπεία, η παιδεραστία, τα ναρκωτικά, η διακίνηση και η αγοραπωλησία σαρκός και οργάνων και των δύο φύλων και από τη βρεφική ως την εφηβική, και βάλε, είχε αποβεί κατεστημένο, που παρά τη συχνότητά του, ως φαινομένου, κανείς δεν μπορούσε να βρει την άκρη του. 'Ναρκωτικά, πορνεία όποιας ηλικίας, σωματεμπόριο, παιδεραστία, Θεέ... πού βαδίζουμε επιτέλους!' ήταν ένα ερωτηματικό που βασάνιζε καθημερινά πολλούς από τους, κυριολεκτικά, λίγους εναπομείναντες, έντιμους πολίτες της Κενόπολης.

Τα παραπάνω που αναλογούσαν στις απαγωγές και στους αφανισμούς -κυρίως των νέων ή και κάποιων 'κροίσων' για την ανάληψη λύτρων- κρατούσαν τους κατοίκους στα σπίτια τους, όταν βράδιαζε. Οι άνθρωποι δεν τολμούσαν να περπατούν στα πάρκα όπως γινόταν τριάντα-σαράντα χρόνια πριν. Αυτά κατέχονταν από τους άκληρους της κοινωνίας, που ακόμα και οι αδίστακτοι παράνομοι τους σιχαίνονταν.

Θεωρείτο κακόγουστο να υπογραμμίζεται η 'λύσσα' των δυνατών παγκοσμίως, για το αποστράγγισμα των οικονομικών πόρων των πολιτών, εφόσον είχε κι αυτό αποβεί καθεστώς, όπως όλα τα άδικα. Κάποιες συνειδήσεις μεταξύ αυτών και εκείνες των δημοσιογράφων της εφημερίδας *Βολίδα*, είχαν κρατήσει με δόντια και νύχια το δικαίωμα του συμβολικού ελεγκτού, εγείροντας συνεχώς λυσσαλέες αντιδράσεις εκ μέρους της μερίδας των δυνατών. Δεν μιλούσαν ποτέ πλέον για τα διάφορα παράξενα με το όνομά τους, αλλά σαν να επρόκειτο για φανταστικές ιστορίες, που ωστόσο όλοι γνώριζαν ότι ήταν εκατό τοις εκατό, αληθινές. Αυτού του είδους η επικοινωνία είχε αναπτυχθεί ως είδος κώδικα, μόνο που μνημένοι ήταν πλέον η πλειοψηφία των πολιτών και όχι κάποιοι ευνοούμενοι, κάτοχοι 'ιδιάζουσας παιδείας'.

Τελικά κάποιες αρχές κινητοποιούνταν εξαιτίας της πίεσης που ασκούσαν οι εφημερίδες και ο λαός, ώστε να προσποιούνται ότι ελέγχουν τις κινήσεις τους. Η μάζα του λαού φούσκωνε σαν επικίνδυνο τσουνάμι, αν και αόρατο. Αντί λοιπόν να κρατούν τα προσχήματα και να βρίσκουν τρόπους να τον καθησυχάζουν, προέβαιναν με επιδεικτικές κινήσεις δύναμης, σε συλλήψεις και δικαστικές φάρσες, για να καλύπτουν τη δική τους ανικανότητα, αλλά κυρίως της πολιτικής εξουσίας. Η πολιτεία τους είχε εξελιχτεί σε εύθραυστη, γυάλινη, διαφανή, κι ας μην το πίστευαν οι μεγάλοι που επαναπαύονταν στην ασφάλεια της δύναμης ή του πλούτου. Δεν υπήρχαν τρόποι να κρυφτούν οι ελεγκτές της, οι δήμιοι της, ή οι δυνατοί της. Είχαν αρχίσει να φαίνονται καθαρά και απροκάλυπτα. 'Γυάλινη' πλέον, είχε πάψει προ πολλού ν' αντανακλάει τον ήλιο της

εντιμότητας και της ανθρωπιάς. Ο ήλιος, παρά το γεγονός ότι ήταν παντοδύναμος και διεισοδυτικός, δεν κατόρθωνε να φτάνει στις κατακόμβες της δολερής καρδιάς της, για να τη ζεστάνει, να την απολυμάνει, να την εξυγιάνει. Η εικόνα της διαγραφόταν ζοφερή στους αλαζονικούς της καθρέφτες, που αδυνατούσαν να την αποκρύψουν από τα μάτια των 'αγγέλων'. Μία γκάμα αντιφάσεων που οδηγούσε σε αδιέξοδο. Και αφού οι ελάχιστοι εναπομείναντες ήρωές της, πίστευαν σε λόγια σαν εκείνα του 'ενός Δημοσθένη'... 'ό,τι υπάρχει μέσα μας κατ' εικόνα Θεού, είναι η αγάπη για την αλήθεια και τη δικαιοσύνη', δε γινόταν τίποτα. Αυτοί αδυνατούσαν να επαναφέρουν τη ζωή στην αλλοτινή τροχιά της, στην πολιτεία τους, και αγωνίζονταν παντοιοτρόπως να την κρατούν, έστω στο ελάχιστο σημείο ανοχής και αντοχής, για να επιζήσουν τελικά και οι ίδιοι.

Μία τέτοια πολιτεία είχε εκλέξει η επιτροπή των Διεθνών Αγώνων για την διεξαγωγή τους, και όχι εντελώς παράδοξα, εφόσον όλοι οι παράγοντές της χρηματιζόνταν. Και πάλι ο πλούτος είχε λύσει τους αρμούς της αυστηρότητας και της αξιοπρέπειας που αιτούσαν Διεθνείς Αγώνες, τέτοιας περιωπής. Άλλωστε εδώ και δεκάδες χρόνια η επιτροπή των Διεθνών Αγώνων είχε ξεχάσει την πραγματική σημασία τους και εν ονόματι τίνος τέλος πάντων, ετελούντο. Είχε γίνει ανύποπτη έννοια η αφετηρία τους, ο γενέθλιος χώρος και η χρονική περίοδος της εγκαθίδρυσής τους. Ήταν ή δεν ήταν προϊόν αιώνων, ανήκαν ή δεν ανήκαν στην π.Χ. αποκαλούμενη κλασική περίοδο συγκεκριμένου έθνους; Είχε κατακαθίσει η σκόνη της μνήμης πάνω σε όλα τα σχετικά στοιχεία, απλά γιατί η γεννήτρα των περιφημών

Αγώνων, στέναζε κάτω από τα οικονομικά δεσμά της παγκόσμιας πλουτοκρατίας.

Ο ιερός χώρος που είχε εκλεγεί για τη διεξαγωγή των Αγώνων στην ευρωπαϊκή-βαλκανική και άλλοτε ευλογημένη εκείνη γη, ήταν ιδανικός ως προς την εναρμόνιση της φύσης, με την καλλιέργεια του ανθρώπινου πνεύματος. Όλα ετούτα τα φωτεινά στοιχεία που συνέβαλαν στην επιτυχία των αιώνιων Αγώνων, απουσίαζαν παντελώς από την πραγματικότητα της Κενόπολης. Και να φανταστεί κανείς πως κάτι τέτοιο δεν προσδοκούνταν καν στα σχέδια, τα κατατεθειμένα στη σχετική με το θέμα, 'χάρτα' της σύγχρονης πολιτείας. Άλλωστε, εδώ και χρόνια, πολλοί άλλοι, σε άλλους τόπους και χώρες, με απεριγράπτο θράσος είχαν επιχειρήσει ν' αποκρύψουν τον τόπο της καταγωγής των μετέπειτα καλουμένων, Διεθνών Αγώνων, και το είχαν πετύχει. Τα ηλεκτρονικά βιβλία είχαν αμαυρώσει το ήθος, με την παραπληροφόρηση. Για του λόγου το αληθές ύστερα από τους αίσχιστους διασυρμούς που είχαν υποστεί οι κάτοικοι της συγκεκριμένης χώρας, και το δημιούργημά τους, το γεγονός ως ΓΕΓΟΝΟΣ, δεν είχε πλέον την δέουσα σημασία. Παρόμοια όπως ετούτοι, δηλαδή οι άλλοτε ένδοξοι Αγώνες, έτσι και οι περισσότεροι άνθρωποι της Κενόπολης, είχαν χάσει το δρόμο τους προ πολλού. Περιδιάβαζαν σαν χαμένοι, στην ερημιά της σαθρής πολιτείας τους που πέθαινε με έναν αργό θάνατο!

Το αδηφάγο φίδι- Ερωτήσεις αγωνίας

Ο Άλεξ κοίταξε τριγύρω του. Επικρατούσε μία ασυνήθιστη ανησυχία. Οι υπάλληλοι της εφημερίδας τους, μιλούσαν σε χαμηλό τόνο, θαρρείς μυστικά, ανείπωτες, φρικιαστικές σκέψεις - υποθέσεις, φανταστικές, ζωώδεις, απάνθρωπες καταστάσεις. Αναφέρονταν σε έναν μηχανισμό, που αν και αόρατος, ωστόσο υπήρχε, έρπει σαν φίδι, και αχόρταγο βύζαινε αίμα, το αίμα των αδύναμων πολιτών της Κενόπολης, και φούσκωνε. Επρόκειτο λοιπόν για αίμα ανθρώπινο που ξοδευόταν μυστικά, σαδιστικά, σαν πρόσφορα-δώρα στη 'μαύρη μαγεία', μαύρου και άραχνου επιτελείου ασυνειδήτων. Το φίδι ρουφούσε αδηφάγο και μεγάλωνε και μεγάλωνε και όλο φούντωνε, καταμεσής στην χαμένη πολιτεία που βούλιαζε σε μία αδυσώπητα, χαώδη τρύπα. Ήταν οι γνωστοί-άγνωστοι, οι μυστικοί, σκληροί, ύπουλοι και ταυτόχρονα, δειλοί άντρες, γιατί τα καμώματά τους παρέμεναν μόνιμα κρυφά και οι 'φάτσες' τους μόνιμα άγνωστες, γιατί κρύβονταν, και γιατί όριζαν τα τοιράκια τους να εκτελούν τις 'βρομοδοουλειές τους'. Ύστερα από τον βόρβορο που τους κάλυπτε, φρόντιζαν να μη φαίνονται, ώστε να μη μισούνται. Δολοπλοκούσαν, άγνωστο από ποια έδρανα. Επρόκειτο για τραγική ειρωνεία, καθώς όλες οι δυστυχίες συνυφασμένες από κοινού, προέρχονταν σε μέγιστο ποσοστό, από εκείνους που αποκαλούσαν τον εαυτόν τους, 'Μάγους - Ευεργέτες'. Τι τίτλους έφεραν ή ποια θέση κατείχαν στην λίστα των 'ευνοουμένων', την όποια δοθείσα στιγμή και οπουδήποτε, και οπωσδήποτε ενάντια στους πολίτες της Κενόπολης, κανείς δεν ήξερε με βεβαιότητα. Ω, και οι φήμες; Ναι βέβαια, αυτές κυκλοφορούσαν στηριγμένες σε υποψίες, αλλά τίποτα

περισσότερο. Ήταν σα να ορειβατούσε κανείς με κλειστά τα μάτια. Δεν ήταν λοιπόν απορίας άξιο, το μίσος και η υποψία που είχαν κουρνιαώσει σαν βαριά σκόνη, που βάραινε όλο και περισσότερο πάνω από την Κενόπολη!

Το ερωτηματικό που απασχολούσε τους εκπροσώπους των μέσων μαζικής ενημέρωσης και τους προέτρεπε στη συστηματική έρευνα, ήταν ποιοι θα ήταν οι επόμενοι απαχθέντες; Οι 'δράστες' τους κακουργήματος θα περιορίζονταν στους αδυνάτους, για να προστατέψουν τον εαυτό τους, ή θα προχωρούσαν και σε επιπλέον συλλήψεις: εκείνων για παράδειγμα που αντιδρούσαν στους ταγούς της Πολιτείας; Από πού λοιπόν όφειλαν οι μνημένοι στην αποκάλυψη, των 'δήθεν απορρήτων', ν' αρχίσουν το 'ψάξιμο', αφού οι πολιτικοί υποστήριζαν με στόμφο, ότι δεν καταλάβαιναν, τι επιτέλους επεδίωκε ο Τύπος με τις αποκαλύψεις του, ή 'πού τέλος πάντων στήριζαν οι 'ιερείς' του, τις υπόνοιές τους'; Ήταν ή δεν ήταν βάσιμες οι ανησυχίες, που τα ΜΜΕ έσπερναν και πού θα οδηγούσαν τελικά; Βοηθούσαν τους πολίτες να κατανοήσουν κάποια πράγματα, ή υπέσκαιπαν την εμπιστοσύνη τους, στους εκπροσώπους της πολιτείας, με απώτερο σκοπό το προσωπικό τους όφελος και την μεταφορά της δύναμης από τους πολιτικούς, στα δικά τους χέρια; Μήπως και ετούτοι, ως δευτερεύοντες παράγοντες σε σύγκριση με τους πολιτικούς και τους ακολούθους των, αλλά με ένδυμα όχι μικρότερης εξουσίας-δύναμης-επιρροής, απέβλεπαν στο να υποσκάψουν και να αντικαταστήσουν την παρούσα πολιτική εξουσία τελικά;

Ο Άλεξ τίναξε το κεφάλι του. «Πώς παρασύρεσαι έτσι αγόρι μου;» ρώτησε τον εαυτό του προσπαθώντας να

καθαρίσει το μυαλό του. Κι αν επιτέλους ήταν έτσι τα πράγματα, τι θα έπρεπε να κάνουν οι συμπολίτες τους; Πίστευε λοιπόν ακράδαντα ότι ήταν καθήκον των ευσυνείδητων δημοσιογράφων, να καταπιαστούν σοβαρά με την υπόθεση και να την 'ψάξουν', ώστε να μπορέσουν να ενημερώσουν τους πολίτες, με ευθύνη και συνέπεια. Ο Άλεξ άκουγε το ένστικτό του. Πίστευε κιόλας ότι επρόκειτο για μία πολύπλοκη υπόθεση, στην οποία, εκείνοι που θα εμπλέκονταν, θα ήταν σα να παραδίνονταν σε ένα άγνωστο πεδίο μάχης, όπου είδος πανίσχυρης lawnmower, θα σάρωνε οποιαδήποτε προσπάθεια αποκάλυψης, με τελικό στόχο την πάταξη της. Ο ίδιος ήταν αποφασισμένος να τα δώσει όλα, σε ετούτον τον αγώνα. Δεν ήταν δυνατόν να παίζει παθητικό ρόλο σε μία υπόθεση ζωής και θανάτου. «*Η ταν ή επι τας!*» σκέφτηκε. Τώρα, το πώς θα έφτανε στην κορυφή αυτού του παγόβουνου, όταν πίσω από όλα αυτά τα δεινά, οι 'κάποιοι γνωστοί-άγνωστοι δυνατοί', τρέφοντας ακατανίκητη πεποίθηση, καλύπτονταν τόσο επιτήδεια, αυτό δεν το γνώριζε. Ήξερε όμως, ότι ήταν αποφασισμένος να δώσει μάχη για να μάθει την αλήθεια για τους αυτουργούς και τους συνεργούς τους, σε ετούτο, το προστατευμένο έγκλημα εναντίον της κοινωνίας της Κενόπολης. Ήταν γεγονός ότι το συλλογικό ερώτημα που είχε εξελιχτεί σε *clishe*, ήταν περιττό να επαναλαμβάνεται και ήταν -τουλάχιστον- επιτακτικό, να απαντηθεί τελικά. Τα πράγματα παρουσιάζονταν να έχουν αφεθεί στη ροή τους, σε μία τροχιά ολισθηρή, κατωφερή, σαν ανεμόμυλος που εκτεθειμένος σε κυκλώνα, νιώθει τα ιστία του να σείονται, να χτυποούνται και να κουρελιάζονται, αλλά είναι ανίκανος

να αντιδράσει, για να αντιμετωπίσει και να προστατεύσει τα άκρα του, από τη δίνη που τα κατασπαράζει.

«Υπάρχει άραγε τρόπος να κυβερνηθεί σωστά επιτέλους η Πολιτεία μας; Η σήψη της έφτασε στο μεδούλι της τώρα πια και η γάγγραινα της φιλαυτίας και της ανικανότητας την φθείρει για να πεθάνει αυτόνδρη. Βρισκόμαστε ενώπιον της τελευταίας πράξης βίαιας σαπουνόπερας και πσωγυρισμός δεν υπάρχει. Αμαρτωλή πολιτεία, αμαρτωλοί πολίτες και ο εξαγνισμός θα επέλθει μόνο με την αποκάλυψη, με τη φωτιά που θ' ανάψει η δηλητηριασμένη μελάνη, πάνω στο μασημένο από τα τόσα δόντια, χαρτί», σκέφτηκε ο Άλεξ τρίβοντας το μέτωπό του. Είχε πυρετό. Ήταν βέβαιος για το τέλος της Κενόπολης, καθώς ετούτο διαπιστωνόταν ότι κατέφθανε με μία αόρατη ταχύτητα. Στην πορεία ετούτη προς το χαλασμό της, μόνο ένα θαύμα, κυριολεκτικά, θα μπορούσε να την ανασύρει από το βούρκο που την έπνιγε, έχοντας φτάσει ως τη βάση του λαιμού της, και δεν θα την άφηνε σίγουρα να αναδυθεί... να απαλλαγεί απ' αυτόν. «Ένα θαύμα μόνο!..» σκέφτηκε πάλι ο Άλεξ περνώντας την παλάμη του στο σβέρκο, με τέτοια πίεση πάνω του, αρκετή να του προκαλέσει γκριμάτσα δυσφορίας.

Βαδίζοντας τώρα πάνω-κάτω, συνέχισε να βασανίζει το νου του. Ήταν κάτι που έκανε συχνά όταν βασανίζονταν από αναπάντητα ερωτηματικά, από σκέψεις φρούδες τελικά. Έψαχνε αέναα για λύσεις, και κάποιες απαντήσεις διέσχιζαν υπό μορφή flash ή laser, καυτερές αλλά φευγαλέες, χωρίς να έχουν μια άκρη για να πιαστεί και να την κάνει ειρμό και αρμό, για να τη δέσει. Χωρίς να έχει καθαρή εικόνα του τρόπου. Ένας 'Θεός Λόγος' θα βόλευε, θα παρηγορούσε, θα μαλάκωνε

τις ανοιχτές πληγές. «Ένας θείος Λόγος, ένα θαύμα εξ ουρανού, να σπάσει τη ζοφερή εικόνα της Πολιτείας μας», σκέφτηκε σφίγγοντας τη γροθιά του, σαν οργισμένος Χριστός. Αισθανόταν ότι κρατούσε κάτι στα χέρια του, ένα κατάφορτο ρόδι ή ένα ολοπράσινο μήλο, ή ένα κλαδί ελιάς, δείγμα ανάπτυξης, δροσιάς ή αγνότητας. Ή και ένα μαστίγιο τελικά. Ένιωθε πως ήταν εκεί, ως είδος προφήτη-ηγέτη του πλήθους, με συγκεκριμένο προορισμό: του εκτελεστή ουσιαστικής μελλοντικής πράξης, που η απαρχή της εκτέλεσής της, η άκρη της, αποτελούσε τη σύλληψη ή άρπαγμα ευκαιρίας στο πλήρωμα του χρόνου, εκείνης που θα του πρόσφερε ο Ρέιμοντ. Σιγά-σιγά είχε αρχίσει να πιστεύει στην επένδυση της εμπειρίας που δε θ' αργούσε να τη μοιραστεί ο Ρέιμοντ μαζί του και τότε... Αυτό θα μπορούσε να αποτελεί ένα μίτο, σαν τον άλλο, της Αριάδνης, για την εξασφάλιση της λύσης και τον γλωττώ από τον Λαβύρινθο του σκοτούς, όπου οι πολίτες της Κενόπολης είχαν αιχμαλωτιστεί με μακροχρόνιο ύπουλο τρόπο και αντροπάλευαν για να μη χαροπαλέψουν τελικά. Το ένιωθε ότι ο Ρέιμοντ, ήταν είδος σανίδας σωτηρίας, ένα εφελτήριο πάνω από το χάος, για να πηδήξει στην άλλη άκρη της ζωής, ο ίδιος και μαζί του ο Άλεξ, οι ομόπνοοί τους και ευρύτερα όλοι οι συνάνθρωποί τους, οι πολίτες της Κενόπολης.

Ύστερα λοιπόν από μία σειρά σκέψεων βασισμένων στην κατάθεση του Μίλνε-ξυράφι, στα τηλεφωνήματα του Ρέιμοντ, και στο σημείωμα στην είσοδο της εφημερίδας τους, για τους 'αλήτες σπουργίτες', ο Άλεξ είχε πειστεί ότι ο Ρέιμοντ αποτελούσε τον ακρογωνιαίο λίθο της περιπέτειας, για την αποκάλυψη της ζοφερής αλήθειας, για το πολιτικό

τους σύστημα. Ίσως και να αποδεικνυόταν ακόμη μία φορά, πώς και γιατί είχε διαμορφωθεί σε στριφνό το πρόσωπο της Κενόπολης, και πώς θα μπορούσε να εξαγνιστεί. Ήταν βέβαιο πως επιβαλλόταν η αφεαυτής καθαρτήρια θυσία, για το έλεος των μελλοντικών γενεών. Έζησε και ζει, έμαθε και μαθαίνει κάποια πράγματα γύρω από την υπόθεση που δεν ήταν καν υπόθεση τελικά, αφού αυτός ο ίδιος δεν ήταν παρά είδος τυφλοπόντικα σε παράλογο λαγούμι! «Η αλήθεια και η ελευθερία είναι αιματηρά πράγματα. Είναι στοιχεία που χορταίνουν και επιβιώνουν μονάχα όταν πιουν από το αίμα μας!» σκέφτηκε ο Άλεξ και ανατρίχιασε σαν να τον είχε διαπεράσει ηλεκτρισμός.

«Άλεξ, μήπως ξέρεις που είναι ο Ρέιμοντ; Έχω να τον δω δύο - τρεις μέρες... τώρα», ρώτησε ο Έρικ (Eric), που στον ρόλο του επόπτη, είχε το γραφείο του στον ίδιο όροφο. Ο Άλεξ δε δίστασε ούτε στιγμή. Η ερώτηση φύτρωσε εύκολα στα χείλια του, όπως όλα τα αθώα αμαρτήματα: «Α... δεν το ξέρεις; Λείπει στην εξοχή, πήγε να δει κάποια θεία του...» «Είπα κι εγώ! Ξέρεις ρώτησα τους διπλανούς μου και δεν ήξεραν. Ο Πίτερ (Peter) μου είπε 'φίλος του Άλεξ είναι'... ρώτησέ τον λοιπόν!» κι αυτό κάνω». Χαμογέλασε. «Ναι... και μια και κουβεντιάζουμε να ρωτήσω κι εγώ κάτι; Εκείνο το σημείωμα... κάτω από την πόρτα της εφημερίδας μας, εσύ... το είδες;» ρώτησε ο Άλεξ. «Α, ναι... εκείνο... Ναι, ναι, το είδα!» απάντησε ο Έρικ. «Τι νομίζεις λοιπόν;» ξαναρώτησε ο Άλεξ, προσπαθώντας να καλμάρει το αληθινό ενδιαφέρον του. «Χμ... θα έλεγα πως ήταν παράξενο, μπορεί και αλληγορικό, αλλά πού να ξέρει κανείς; Ο κόσμος γράφει κάποτε τέτοια παράξενα, για να κάνει πλάκα. Μπορεί και να ήταν και κάποιος ανισόρροπος, τελικά. Δεν είναι

άλλωστε, η πρώτη φορά. Αλλά... Συμβαίνουν τόσα στην Πολιτεία μας, που αυτοί που ενδιαφέρονται, προσέχουν, παρακολουθούν, ακούν και συμπεραίνουν. Μιλάνε με γρίφους, γιατί φοβούνται να γίνουν μπροστάρηδες. Η τιμωρία είναι τιμωρία και κανείς δε θέλει να βρεθεί σε τέτοια θέση. Οι συνθήκες της ζωής έχουν γίνει πολύ δύσκολες για τους πολίτες, γενικά, ακόμη και χωρίς να υφίσταται ένας, κάτι το επιπλέον οδυνηρό, όπως... μία τιμωρία επιβαλλόμενη από την πολιτεία. Ποιος ξέρει λοιπόν; Θα δείξει!», είπε ο Έρικ σκεπτικός. «Ναι... ναι... έτσι είναι. Ιδιαίτερα...» είπε ο Άλεξ, και ξεροβήχοντας απότομα, συνέχισε: «Θα έλεγα πως είναι πολλά τα παράδοξα που συμβαίνουν στην Πολιτεία μας, 'ιδιαίτερα τώρα'!» πρόσθεσε τονίζοντας το 'ιδιαίτερα τώρα'. Θα έλεγε κανείς ότι ξαφνικά είχε αποστασιοποιήσει τον εαυτό του από εκείνη τη σύντομη συζήτηση, τον χώρο και τον χρόνο, ότι ο νους του τον ταξίδευε.

Ο Έρικ ήταν γιος τραπεζίτη και διευθύνοντος την τραπεζική εταιρεία: *Κόκλος Μπανκ*. Επομένως δεν ήταν κοινός θνητός, όπως οι περισσότεροι υπάλληλοι της εφημερίδας τους. Ο πατέρας του είχε υπό την κατοχή του μεγάλο ποσοστό των μετοχών της τραπεζικής επιχείρησης και ο Έρικ είχε τοποθετηθεί εκεί, στον ρόλο του επόπτη της εφημερίδας τους, για προφανείς λόγους. Παρατηρούσε, κατέγραφε, σχολίαζε, πρότεινε και πολλές από τις απόψεις-γνώμες, άλλων δημοσιογραφούντων στην εφημερίδα *Βολίδα*, κατέληγαν στις μεσαίες σελίδες ή και καθόλου κάποτε, ενόψει των δικών του.

«Τι ρωτάς και ποιον ρωτάς, Άλεξ; Πάλι και καλά!» σκέφτηκε ξαφνικά, καρφώνοντας το βλέμμα του στο ρολόγι του απέναντι τοίχου. Είχε περάσει μεσημέρι. Στις 1.30 μ.μ. θα έβγαινε μια βόλτα στο δρόμο να μυριστεί, να

γευτεί και να κατευνάσει την αγωνία του με ένα αναφυκτικό. Αλλά όχι... δεν είχε όρεξη για φαγητό. Όχι, ενόσω τον έτρωγε η έγνοια του για τον Ρέιμοντ.

Επιστροφή στη ζωή

Ο Ρέιμοντ κατέβηκε από το κελί του. Καθώς είχε ήδη νυχτώσει, ήταν ακατανόητο γιατί του είχαν δέσει τα μάτια πριν ανοίξουν τη βαριά σιδερένια έξοδο. Τον οδήγησαν λοιπόν έξω από το κτήριο και ύστερα από κάποια βήματα, του ζήτησαν να ετοιμαστεί για να ανεβεί ένα αριθμό από σκαλοπάτια. Κατάλαβε ότι στεκόταν μπροστά σε όχημα και υπέθεσε ότι θα πρέπει να ήταν η γνωστή, μαύρη κλούβα. Κάποιος του έπιασε το αριστερό μπράτσο και τον βοήθησε να ανεβεί. Άκουσε τα βήματά του πάνω σε τέσσερα μεταλλικά σκαλοπάτια. Στο πέμπτο, ο άντρας που τον είχε βοηθήσει, του ανακοίνωσε ότι ήταν ήδη πάνω στο δάπεδο αυτοκινήτου. Ο Ρέιμοντ με τα μάτια του δεμένα πάντα και ακολουθώντας τις οδηγίες του ιδίου πάντα άντρα, κάθισε. Έβουρε τις παλάμες του πάνω στο μεταλλικό μπάγκο όπου είχε καθίσει. Με την αφή του αναγνώρισε το υλικό του: ήταν ίδιο με εκείνο του μπάγκου της κλούβας, που τον είχε μεταφέρει 'στη φυλακή' που άφηνε πίσω του, μετά από τη σύλληψή του στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου, τρεις μέρες ενωρίτερα. Του αφαίρεσαν το δεσμό από τα μάτια. Όσοι να το συνειδητοποιήσει και ώσπου να τρίψει τα μάτια του, για να τα συνεφέρει από την τλαιπωρία του δεσμού, η πόρτα του αυτοκινήτου είχε κιόλας κλείσει. Δεν μπόρεσε λοιπόν να δει έστω και το ελάχιστο εκεί έξω, που να μπορεί να το κρατήσει στη μνήμη του. Εκτός του ότι ήταν νύχτα, εκεί έξω, μέσα στην κλούβα του αυτοκινήτου επικρατούσε απόλυτο σκοτάδι, καθώς δεν

υπήρχαν φώτα ή παραθυράκια. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, αδυνατούσε επίσης να συμπεράνει πού τον πήγαιναν. Δεν του είχε γίνει καμία ανακοίνωση σχετικά με την επαφή τους με τον 'άδερφό του Άλεξ'! Έψαξε το ωρολόγι του. Ήταν 8.00μ.μ. Ύστερα από μιάμιση ώρα περίπου, το αυτοκίνητο σταμάτησε. Ο Ρέιμοντ έψαξε ξανά το ωρολόγι του. Ήταν 9.30μ.μ. Η πόρτα της κλούβας άνοιξε και ο Ρέιμοντ πήρε την εντολή από τον μαυροντυμένο άντρα να σηκωθεί και να κατεβεί. «Έντάξει! Κατέβα!» πρόσταξε. Ο Ρέιμοντ δεν κινήθηκε αμέσως. Ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του, προσπάθησε να διώξει τη θολούρα τους και να συνηθίσει στο διαφορετικό, φυσικό σκοτάδι της νύχτας, που αν και φωτιζόταν κάπως, διαπίστωσε ότι τον δυσκόλευε τόσο, που δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τίποτα εκείνες τις πρώτες στιγμές. Τελικά έχοντας κάπως συνηθίσει άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, πιστεύοντας ότι έτσι θα έδιωχνε την ενοχλητική θολούρα τους. Είχε βραδυάσει για τα καλά. Έτσι θα πρέπει να ήταν. Καθόταν ακόμη εκεί στον μπάγκο, στην άκρη του και επίσης άκρη της καρότσας του μαύρου βαν, λες και όφειλε να περιμένει ένα δεύτερο σύνθημα, για να βεβαιωθεί ότι πραγματικά μπορούσε να κατεβεί. Από τη θέση του, κοίταξε έξω. Ο δρόμος όπου είχε σταματήσει η μαύρη κλούβα, ήταν αισθητά ήσυχος. Ξεχώρισε τους πυργίσκους εκκλησίας δίπλα τους, στην οδό, εκεί όπου είχαν σταματήσει. Αν και με δυσκολία, μπόρεσε και διάβασε τα μεγάλα γράμματα στην πινακίδα, δίπλα στο πεζοδρόμιο: «St. James!» Ω! μα ναι, είναι η εκκλησία του St. James!» σκέφτηκε αστραπιαία και με μια απορία, που συνοδευόταν από σπάνια ευφορία.

Ο μαυροντυμένος παρασωφέρ, που είχε ανοίξει την πόρτα του μαύρου βαν περίμενε τον Ρέιμοντ να κάνει κάποια κίνηση. Τίποτα όμως. Ο Ρέιμοντ δεν κουνιόταν. Κοιτούσε μόνο, λες και ήταν αβέβαιος για την επόμενη κίνηση. Ο άντρας ανέβηκε πάλι και τον χτύπησε στον ώμο, λες και για να συνέλθει και να κατεβεί τελικά, λέγοντας ταυτόχρονα: «Έλα άνθρωπέ μου, δεν ακούς; Σύνελθε... Άντε μπράβο, κατέβα και φύγε! Φύγε γρήγορα, είσαι ελεύθερος!» Προτού όμως να κινηθεί ο Ρέιμοντ, ο άγνωστος άντρας έσκυψε για τρίτη φορά απάνω του, σα να ήθελε να του εμπιστευτεί κάτι εξαιρετικά πολύτιμο: «Και πού 'σαι! Σταμάτα να συχναζεις στις πλατειές ή στα πάρκα, κυρίως ύστερα από τα μεσάνυχτα! Ούτε να κοιμάσαι στα παγκάκια... ούτε κάτω από γέφυρες ή πεζοδρόμια... Στο σπίτι σου... εκεί... τράβα κατ' ευθείαν στο σπίτι σου... Γιατί άλλωστε να κοιμάσαι στα παγκάκια αφού έχεις σπίτι; Έτσι δεν είναι; Έχεις οικογένεια... αδερφό... Δίνε του λοιπόν τώρα!.. Άντε μπράβο!» είπε χαμηλόφωνα.

Ο Ρέιμοντ άκουγε τον μαυροντυμένο άντρα, σιωπηλός, θαρρείς και ζύγιζε αυτά που του έλεγε. Ύστερα, έτοι, εντελώς ξαφνικά, σηκώθηκε κινήθηκε βιαστικά προς τη σκάλα και περνώντας το 'κατώφλι' της ανοιχτής πόρτας του βαν, δρασκελίσε θαρρείς τα λιγοστά σκαλοπάτια του με μια αύρα ελευθερίας. Αμέσως έπειτα, άκουσε την πόρτα του μαύρου βαν, να κλείνει πίσω του, αθόρυβα. Απομακρύνθηκε, όσο μπορούσε γρηγορότερα από εκείνο το σημείο του δρόμου. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, προχώρησε μπροστά, χωρίς να κοιτάξει μία φορά πίσω του και προς το μέρος του μαύρου βαν. Την τελευταία ημέρα της φυλάκισής του, είχε καταληφθεί από έναν ανείπωτο φόβο. Είχε δοκιμάσει την αυθαιρεσία ενός

αγνώστου, στην ουσία, συστήματος, που εστιαζόταν στην Κενόπολη. Ελεύθερος πια, εξακολούθησε να διώκεται από τις απαισίες σκέψεις που σφυροκοπούσαν το μυαλό του, αδιάκοπα. Οι μυς του ήταν τεντωμένοι και το αίμα του κυκλοφορούσε πυρετωδώς. Την ίδια στιγμή που ήταν κυριευμένος από φόβο και αβεβαιότητα, αισθανόταν και εξαιρετικά ερεθισμένος και οργισμένος: «Shit! Ανέβηκε η πίεσή μου, το νιώθω! Δεν τους νοιάζει για τίποτα, αδερφέ! Εκεί σε τσουβαλιάζουν, κι εκεί σ' αδειάζουν! Ούτε και που τους νοιάζει αν μιλήσω! Τι σημαίνει αυτό, ε; Ότι δεν με υπολογίζουν; Ότι είμαι ένα σκουπίδι και δεν μετράω; Ότι είναι τόσο δυνατοί, που τίποτα δεν μπορεί να τους αγγίξει; Θα τους βρούμε ποιοι είναι, του κερατά, θα τους βρούμε. 'Ουδέν κρυφόν υπό τον ήλιον!» Πραγματικά δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα. Ήξερε όμως πώς κάποια υπερδύναμη κρυβόταν πίσω από όλα αυτά. Χαμογέλασε με πικρία: «Τι σκέφτομαι και ξανασκέφτομαι ο βλάκας; Αν με ρωτήσουν ποιες φυλακές ήταν και πού... τι στο διάβολο θ' απαντήσω; Ότι δεν έχω ιδέα που με πήγαν και πού με κρατούσαν; Το ξέρει όμως ο Άλεξ. Ακολούθησε την κλούβα! Αν είναι ή όχι είδος φυλακής το κτίριο όπου μ' είχαν κλείσει; Τι να πω; Πως ναι, υπάρχουν... κάπου, τελοσπάντων, αλλά δεν ξέρω πού; Ότι ήταν ένα σιωπηλό κρατητήριο, μία ήσυχη φυλακή, ότι υπήρχαν κι άλλοι τρόφιμοι πλην εμού; Δε θα με αποκαλέσουνε τρελό, τελικά;» Ξαφνικά τα μάτια του άστραψαν. «Θα δω τον Άλεξ κι αφού τα πούμε, θα πράξουμε. Ελπίζω σε κάτι θετικό τέλος πάντων!» μουρμούρισε, ενώ περπατούσε γρήγορα μέσα στη νύχτα, και μια ζεστασιά αναπτέρωσε και ανακούφισε το είναι του. Πίσω από όλα αυτά τα ψυχοσωματικά μηνύματα, κυριαρχούσε ενοχλητικό το

συναίσθημα της πείνας, της δίψας, και πάνω απ' όλα εκείνο της φοβερής κούρασης. Κατάλαβε ότι πονούσε παντού. «Μέσα και έξω!..» μουρμούρισε στη διαπίστωσή του εκείνη τελικά.

Ο Ρέιμοντ συνέχισε να βαδίζει κάπως αργά, τώρα πια. Δεν ενδιαφερόταν για την ώρα, ούτε εκείνη που σπαταλιόταν στο διάστημα που περπατούσε. Τον χάιδευε το βραδινό ανοιξιάτικο αεράκι, γλυκό, παρήγορο. Αναστέναξε σιωπηλά. Η κλούβα πρέπει να είχε αποχωρήσει ήσυχα, μέσα σε εκείνη την ανείπωτη ερημιά της περιοχής, αλλά εκείνος λες και την είχε ξεχάσει κιόλας. Την είχε αφήσει, τον είχε αφήσει... τι σημασία είχε τώρα πια; Ήταν εκεί στο δρόμο, περπατούσε ελεύθερος, ανάπνεε ελεύθερα. Την είχε αλήθεια ξεχάσει, την είχε ξεφορτωθεί από τη σκέψη του, γιατί έτσι το ήθελε. Είχε κινήσει σχεδόν αμέσως, μετά την κάθοδό του, εκείνη της απελευθέρωσής του. Άλλα τον απασχολούσαν τώρα πια. Κάποια στιγμή όμως εντελώς ακούσια, τρύπωσαν στη σκέψη του ο σωφέρ και ο παρασωφέρ της κλούβας, οι φύλακές του. «Περίεργοι τύποι!» σκέφτηκε. Ο ένας από αυτούς δεν είχε διστάσει να εξωτερικεύσει τις σκέψεις του, στον 'πρώην περίσσιο' Ρέιμοντ, κι ας ήταν ένας από τους 'συνωμότες'. Δεν αμφέβαλε ότι επρόκειτο για είδος οικτρής συνωμοσίας, εναντίον των αδύναμων κοινωνικά-οικονομικά, ανθρώπων της Κενόπολης. «Ότι όλα γίνονται εν κρυπτώ, τι άλλο μπορεί να είναι; Δουλειά των δυνατών, εναντίον των αδυνάτων. Κρυφός πόλεμος των ολίγων προνομιούχων, εναντίον των πολλών αδυνάτων. Ο πλουραλισμός αποτελεί εχθρό των συνωμοτών. Συγκεντρώνοντας όμως πλούτο και δύναμη, τις τακτοποιούν τις όποιες ανεπιθύμητες μάζες. Αδυσώπητοι εχθροί καταφέρονται κατά του κοιμισμένου

στην κυριολεξία, κοσμάκη. «Γιατί όμως; Μας τα πήραν όλα, μας ξεβράκωσαν κυριολεκτικά. Τι άλλο θέλουν από εμάς; Τι επιδιώκουν τελικά;» αναρωτήθηκε για πολλοστή φορά ο Ρέιμοντ. Περιπατούσε λες και αδιάφορα, κοιτάζοντας, πότε πέρα μακριά, και πότε δίπλα ή πλάγια. Κάπου - κάπου γυρνούσε το κεφάλι του πίσω, σα να ήθελε να βεβαιωθεί για κάτι. Ίσως για να βεβαιωθεί ότι οι πρώην δεσμώντες του, δεν τον είχαν πάρει κατά πόδι. Διαπίστωνε ότι άλλοτε ένιωθε αρκετά καλά και οι σκέψεις του ήταν αισιόδοξες, και άλλοτε αισθανόταν ανασφαλής και τότε μάταια προσπαθούσε να ξεφορτωθεί τα άγχη της σύντομης παραμονής του, στο πλέον αφιλόξενο 'ξενοδοχείο' της πολιτείας τους. «Για φαντάσου, να φοβάται κανείς και τη σκιά του; Πώς κατάντησα έτσι σε δυο-τρεις μέρες;» αναρωτήθηκε λυπημένος. «Καλά που είχα κι εκείνα τα σοποράκια στις τσέπες μου... Αν είχα φάει τα βρωμοφαγητά τους, ίσως και να είχα πεθάνει από δηλητηρίαση, την πρώτη κιόλας ημέρα της φυλάκισής μου!» Η σκέψη ετούτη που ήρθε στο νου του, εκ των υστέρων τον πάγωσε. Απόρησε με τον εαυτό του: πώς αλήθεια συγκρατήθηκε και πορεύτηκε με τα λίγα σοποράκια που κρατούσε στις τσέπες του και πίνοντας νερό από την άθλια βρύση του κελιού του, για δυο - και κάτι- ημέρες; «Ήταν θέλημα Θεού να ζήσω... Όσο για τους άλλους, ιδέα δεν έχω... Ήμουν απομονωμένος, δεν ήμουν;» σκέφτηκε και πάλι.

Κάποια στιγμή και παρά το σκοτάδι, αντιλήφθηκε ότι είχε μπει σε οικεία περιοχή. «Βρίσκομαι σε γνωστά κατατόπια!» θαύμασε. Πραγματικά δεν θα αργούσε να πλησιάσει την Πλατεία Δημαρχείου του Wetlands. Αναστέναξε. Εκεί θα συναντιόταν με 'τον αδερφό του, Άλεξ'. «Τελικά ο Άλεξ, είναι καλύτερα κι από αδερφός

μου!» μουρμούρισε για να τ' ακούσουν τ' αυτιά του, κι ένα δυνατό συναίσθημα ευγνωμοσύνης, τον κατέκλυσε. Τα μάτια του υγράνθηκαν από δάκρυα ευγνωμοσύνης. Ένωθε πώς είχε αλλάξει μέσα στις τρεις εκείνες ημέρες της φυλακισής του. Είχε γίνει πολύ συναισθηματικός, και εκείνα τα δάκρυα, λες και έτρεχαν κατευθείαν από την ψυχή του.

Ο Ρέιμοντ δεν είχε επικοινωνήσει με τον Άλεξ από την τελευταία εκείνη φορά. Η μπαταρία το τηλέφону του είχε γίνει φλατ. «Μα τον λόγο μου, είμαι πολύ τυχερός που πρόλαβα και επικοινωνήσα μαζί του. Και καλά που σκέφτηκα το κόλπο με την κάλτσα! Τι θα έκανα χωρίς το τηλέφονό μου ή χωρίς το κασσετοφωνάκι μου, ε;» Αισθάνθηκε ένα δυνατό ρίγος στη ραχοκοκαλιά του. «Είμαι τυχερός! Για φαντάσου να μου έκαναν σωματική έρευνα; Αλλά καθώς είναι τόσο βέβαιοι για την κακομοιριά των θαμώνων των Πάρκων, δεν περιεργούνται καθόλου να ψάξουν, να δουν αν κρατάνε κάτι απάνω τους. Μπορεί βέβαια και να σιχαινόνται να τους ψάχνουν. Όλα να τα περιμένεις. Ευχαριστώ αφεντικό!» είπε κοιτάζοντας με βαθιά ευγνωμοσύνη προς τον ουρανό. Εξακολούθησε ωστόσο να αναρωτιέται για εκείνα που είχε ζήσει και καθώς οι σκέψεις του αλληλοδιαδέχονταν η μία την άλλη, αναρωτήθηκε για πολλοστή φορά, πού άραγε οφειλόταν εκείνη η χαλαρότητα, η βεβαιότητα και η αδιαφορία των φυλάκων εκείνου του χώρου. Δεν μπορούσε να καταλάβει τον κυνισμό τους έναντι του εαυτού τους και της υπηρεσίας τους. «Χμ! Δεν φαίνονται να είναι καλά οργανωμένοι. Λες και δεν ενδιαφέρονται αν οι πολίτες της Κενόπολης μάθουν για τις βρωμοδουλειές τους! Είναι κάποιοι παντοδύναμοι, πίσω τους και δεν ανησυχούν για

κανέναν; Αυτό είναι; Ίσως και να είναι έτσι γι' αυτό δεν φοβούνται κανέναν, τελικά! Κοίταξε να δεις! Μα, δεν είχαν ούτε ένα scanner. Εγώ το ονομάζω αυτό βεβαιότητα... όμως... εντελώς αδικαιολόγητη! Έτσι;» σκέφτηκε δυνατά, ανατριχιάζοντας. Είχε χαθεί στον ειρμό των σκέψεών του.

Αλληπάλληλες σκέψεις...

Υπήρχε κίνηση στην Πλατεία Δημαρχείου του Wetlands, κατ' αντίθεση με τον έρημο δρόμο της εκκλησίας του St. James, όπου είχε αφηθεί ελεύθερος από τους άντρες της μαύρης 'λιμουζίνας του ξενοδοχείου των πέντε αστέρων', και πίσω στη ζωή χάριν της 'οικογένειας, που μοναδικό μέλος της ήταν ο 'αδερφός του, Άλεξ!'

Αφότου αφέθηκε ελεύθερος και ως τη στιγμή εκείνη, δεν μπορούσε ακόμα να συμβιβαστεί με το συναίσθημα της απουσίας του, από τον κόσμο της καθημερινότητας, όπως την είχε συνηθίσει, όταν τον είχαν κρατήσει στη φυλακή τους, οι δεσμώτες του. Τρεις μέρες μόνο και αισθανόταν, λες και είχε αφανιστεί για μία ολόκληρη ζωή! «Ούτε ένας ολόκληρος χρόνος να είχε περάσει, από την περασμένη εβδομάδα, ως σήμερα, αδερφέ! Μιλάμε μόνο για ελάχιστες ημέρες!». Θυμήθηκε πως ακόμη είχε μαζί του, το ωρολόγι του, το τηλεφώνάκι του και το μαγνητοφώνάκι του. Αγαλλίασε και πάλι. Δεν του το είχαν 'φάει' τελικά. Μπορούσαν και να το είχαν κάνει, αν πίστευαν ότι δεν θα ενδιαφερόταν κανένας για την αφεντιά του, τελικά. Ίσως και να τον έκλειναν μέσα ισόβια. Ποιος το ξέρει; Ίσως και να τον εκτελούσαν! Δεν καταλάβαινε γιατί το είχε σκεφτεί αυτό το τελευταίο. Ανατρίχιασε με την σκέψη του κι έκλεισε σφιχτά τα μάτια του λες και έβλεπε μπροστά του εκείνο

που είχε σκεφτεί. Πάτησε το μικροσκοπικό κουμπάκι για το φως στο ρολόγι του: 9.40 μ.μ. Έμεναν άραγε αρκετά λεπτά ως τη συνάντησή του με τον Άλεξ. Τα 'καθίκια' είχαν έρθει σε επαφή με τον Άλεξ, και είχαν κανονίσει αυτή τη συνάντησή τους. Άλλωστε το είχε τονίσει αυτό με τον δικό του τρόπο ο μαυροφορεμένος που του είχε λύσει τον δεσμό από τα μάτια: «Έχεις αδερφό!.. Σε περιμένει, θα ανταμώσετε σε λίγο... Κάτι τέτοιο...» Αυτοί λοιπόν τα είχαν κανονίσει, για να του τα πούνε λίγο πριν τον αφήσουν να φύγει. «Τομάρια!» έβρισε ο Ρέιμοντ.

Κοίταξε πίσω του πάλι. Όλα τα υπαρκτά και ανύπαρκτα, είχαν αφηθεί εκεί πίσω, και κάτω από τη συγκάλυψη του 'Μαύρου'! Οι ίδιες πάντα ερωτήσεις: «Άραγε ποιοι ευθύνονταν για τις δραστηριότητές τους; Ποιοι αποτελούσαν τον πυρήνα 'του σιναφιού τους';» Ο Ρέιμοντ είχε πάρει μία γεύση, μέσα από εκείνη τη 'στοιχειώδη επαφή' του, με ένα ελάχιστο δείγμα του, μόνο. Τον είχε προειδοποιήσει ο αγαπητός του, Μίλνε. Οι άντρες της μαύρης κλούβας ήταν εργάτες ενός μυστικού, 'σκοτεινού' στην κυριολεξία, σώματος, που είχε δημιουργηθεί πιθανόν, αποκλειστικά για να ολοκληρώσει μία συγκεκριμένη αποστολή, μέρος της οποίας ήταν και η 'σκοούπα' των θαμώνων των πάρκων, της Κενόπολης. «Πιθανόν να είναι σύλληψη 'διάνοιας' και κατασκευάσμα και εφαρμογή του πολιτικού συστήματος». Σκέφτηκε κάποια στιγμή στη ροή των σκέψεών του, και κοντοστάθηκε, καθώς ένιωσε τα μάγουλά του να φλογίζονται από την ίδια τη φρικτή σκέψη του. «Αυτό είναι! Το συγκεκριμένο σώμα, είχε συσταθεί καθ' υπόδειξη 'ευφυΐας!', πιθανόν προερχόμενης από το κυβερνητικό σχήμα, με στόχο να ολοκληρώσει μία συγκεκριμένη αποστολή, της οποίας

μέλη απασχόλησα και εγώ, ο ίδιος», σκέφτηκε ο Ρέιμοντ. Έγυψε την εξυπηρέτησή τους, για λίγο, έστω. Η συγκεκριμένη οργάνωση είχε στρατεύσει άτομα, που αποστολή τους ήταν να την εξυπηρετούν, πιθανότατα χωρίς την παραμικρή σκέψη ή τύψη. Ίσως να ήταν σώμα καλοπληρωμένων μισθωτών και τίποτα παραπάνω. Μέσα σε εκείνη την ανεργία που μάστιζε την πολιτεία τους, η οποιαδήποτε εργασία, ήταν ευλογία! Φαντάσου και να καλοπληρωνόταν! Πόσο ελκυστικό μπορούσε να είναι κάτι τέτοιο τελικά; Ετούτοι οι μαυροντυμένοι άντρες –παρόμοια όπως και οι άλλοι φύλακες-εργάτες στα κελιά, που είχε αφήσει πίσω του ο Ρέιμοντ-, ήταν υπάλληλοι και αν δεν ανήκαν στους υπηρετούντες το κράτος, αναμφίβολα είχαν την ευλογία του. Ένιωθαν ασφαλείς. Το έλεγε ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρονταν: άλλοτε αδιάφορα ή κυνικά και άλλοτε με περιφρόνηση και απειλή. Φαίνονταν αγράμματα άτομα και χωρίς κοινωνική συνείδηση. Ίσως και να προέρχονταν από τις τάξεις των λαθρομεταναστών, που αν και είχαν γίνει μέλη-πολίτες της Κενόπολης, εξακολουθούσαν να ανήκουν σε μία ακαθόριστη τάξη καθώς δεν ένιωθαν να τους δίνει κάτι με την παλιά τους πατρίδα και ακόμη χειρότερα: με τη νέα τους!

Βέβαια μέρος της κοινωνίας της Κενόπολης ήταν και η 'εγκληματικά κυνική μερίδα της' πολιτών, που κατόρθωνε να εξοικονομεί και να δημιουργεί περιουσία. Υπήρχαν παραδείγματα πωρωμένων πολιτών, που μπορούσαν να σχεδιάσουν και να αναθέσουν σε επαγγελματίες γκάνγκστερ, δόλιες αποστολές, χωρίς να λογοδοτούν σε κανένα αστυνομικό, πολιτικό, ή δικαστικό σώμα. Η οικονομική δύναμη επέτρεπε το 'λάδωμα', και το έγκλημα μοιραζόταν, δίνοντας έτσι την

αίσθηση ότι η παράβαση νόμων ήταν το 'trend' της εποχής. Αρκούσε να συλλάβει από μόνος ή μέσω συνεργασίας, το σχέδιο που θα υπηρετούσε τον σκοπό του, ή την όποια επιδίωξή του, και η περαιτέρω συλλογή καταλλήλου προσωπικού και εκτελεστών, ήταν απλά, θέμα οικονομικών. Άλλοτε, βέβαια, πριν δεκαετίες, οι λίγοι παρόμοιοι άνθρωποι, ακόμη κι αν ήθελαν να ξεφύγουν από τους φυσικούς νόμους που τους αποκαλούσαν ηθικούς ή της συνείδησης, δεν μπορούσαν να αποφύγουν τους τεχνικούς και καθόλα σεβαστούς νόμους της πολιτείας, στην οποία ζούσαν. Επικρατούσε λοιπόν ένα νέο είδος γκανγκστερισμού, και αυτό αποδεικνυόταν όλο και τρανότερα.

Ο Ρέιμοντ είχε αρχίσει να μπερδεύεται. Τόσες πολλές πιθανότητες, για μία δραστηριότητα, μοναδικά επικίνδυνη, εναντίον απόρων, αδυνάμων οικονομικά ανθρώπων! Ετούτοι οι άντρες εκτελούσαν μία αποστολή, αναμφίβολα υπό τη σκέπη της κυβερνήσεώς τους. Το ένιωθε. Γνώριζε τη δυσαρέσκεια που προκαλούσε η παρουσία των 'αθλίων απόρων'. «Κι αν ακόμα οι μαυροφορεμένοι άντρες εξυπηρετούσαν κάποια σύμβαση, δεν μπορούσε, παρά να σχετίζεται ετούτη, με το κράτος, την κυβέρνηση της πολιτείας τους, γιατί το καθάρισμα του πάρκου από τους ρακένδυτους, αφορούσε την πολιτεία και την αίγλη της, εν όψει των Διεθνών Αγώνων του 2072!» μουρμούρισε ο Ρέιμοντ και το πρόσωπό του έλαμψε ξαφνικά. «Πρέπει να ασχοληθώ με ετούτο... πρέπει να βρω την άκρη του... Είμαι βέβαιος! 'Εύρηκα - εύρηκα'!» φώναξε άθελά του και ένιωσε να πετά από τη χαρά του, και να ψιλώνει σε ανάστημα. «Αυτό είναι... το νιώθω μέσα μου... Αυτό είναι!» μουρμούρισε κοιτάζοντας γύρω του. Δεν υπήρχε κανείς.

Πλησίαζε την Πλατεία Δημαρχείου όπου θα συναντούσε τον Άλεξ. «Η 'πέμπτη μου αίσθηση...' Αλήθεια είμαι βέβαιος ότι θα δικαιωθώ! Και τότε... ζήτω και πάλι ζήτω!» είπε γελώντας μόνος του. Είχε αρχίσει να βρίσκει τον εαυτό του. Περιπατώντας στο πλέον ανοιχτό μέρος της Πλατείας, οι περαστικοί, με τις όλο και περισσότερο ενισχυμένες παρωπίδες του κυνισμού, δεν πρόσεχαν καθόλου πόσο ατημέλητος ήταν ο άνθρωπος-Ρέιμοντ που τους προσπερνούσε: άπλυτος, άλουστος, αξύριστος...

Ο Ρέιμοντ χαμογέλασε ειρωνικά: «Α, ρε κοσμάκη... πόσο λυπάμαι, αν νομίζεις ότι ζεις σε μία δίκαια, σε μία πολιτισμένη, σε μία αληθινά κοινωνική... 'κοινωνία'! Δε θα μπορούσες να αντιληφθείς, το τρίτο μάτι της, στο τρικέφαλο σώμα της: *Πολιτεία, οικονομία, θρησκεία!* Bloody hell! Μας έχουν χεσ..νους! Κόμματα και μα..κίες! Ποιους μωρέ, να πιστέψεις; Τους φιλόστοργους πολιτικούς μας; Τους κερατάδες; Φτου!' έφτυσε άθελά του και ένας περαστικός τον έβρισε αγανακτισμένος, κάνοντας γκριμάτσα σιχασιάς: «Κοίτα που φτύνεις, ζώο! Άντε, να μη φωνάξω κανέναν αστυνόμο!»

Ο Ρέιμοντ τον αγνόησε. «'Να μη φωνάξω' λέει 'κανέναν αστυνόμο!' ας γελάσω. Όλοι σερβίρουν λόγια που δε σημαίνουν, ουσιαστικά, τίποτα. Ποιον αστυνόμο άνθρωπέ μου, βλέπεις κανένα όργανο της πολιτείας γύρω σου;» Δεν ενδιαφερόταν καθόλου για την αγανάκτηση του 'συνοδοιπόρου'. Γιατί άλλωστε; Ίσως εκείνος να ήταν ένας 'καλοβαλμένος' πολίτης, και δεν είχε τύχει να δει τα χειρότερα. Ίσως και να μην ήξερε, να μην είχε ιδέα, πώς είχε δοκιμαστεί ένας συνάνθρωπός του. Επρόκειτο ίσως για έναν τυχερό 'φυσικό καρπό, της μακροχρόνια εγκυμονούσας, αμαρτήματα, πολιτείας τους'!

Αλεξάντρα Ντην (Alexantra Dean)

Προχώρησε στα παγκάκια του πάρκου. Είχαν αρχίσει να αραιώνουν οι περαστικοί. Μία ηλικιωμένη γυναίκα, με μεγάλα σκούρα γυαλιά, κατέφτασε, σέρνοντας το καρτοσάκι της, και εκθέτοντας άθελά της 'τα υπάρχοντά της', γεγονός που αποκάλυπτε την ταυτότητά της. Ο Ρέιμοντ την πλησίασε, χαμογελώντας, δειλά. «Γιαγιά, δίνε του! Ψάχνουν για ανθρωπάκια σαν του λόγου σου, σ' αυτήν την Πλατεία. Τους πιάνουν και τους χώνουν στο φρέσκο. Βγάλε τη νύχτα σου αλλού, κρύψου. Πήγαινε λοιπόν!...» Η ηλικιωμένη τον κοίταξε γαλήνια. Έβγαλε από μια τσέπη της ένα ζαρωμένο τσιγάρο. «Άκου παλικάρι μου, μη στεναχωριέσαι, δός μου πρώτα φωτιά και ύστερα...» σταμάτησε περιμένοντας. Ο Ρέιμοντ ψάχτηκε. Απόρησε που βρήκε τον αναπτήρα του, είχε ξεχάσει πως τον είχε μαζί του, και πρόσφερε φωτιά στην ηλικιωμένη γυναίκα. Εκείνη άναψε το τσιγάρο της με σταθερά χέρια και τράβηξε βαθιά μια φορά. Φύσηξε τον καπνό υψώνοντας το κεφάλι: «Άκου να σου πω γιε μου, μπορεί να φαίνομαι τρωγλοδύτισσα, όμως έχω νιονιό. Θέλω να πω, ότι το έχω υπόψη μου αυτό που μόλις είπες». Τον πλησίασε και είπε εμπιστευτικά: «Ξέρω τι τρέχει εδώ, κι αλλού... κι αλλού!.. Είδα τι κάνει η μαύρη κλούβα. Άκουσα κι απ' αλλού, παρόμοια. Ταξιδεύω στα πάρκα, τα επισκέπτομαι το ένα μετά το άλλο. Αλλά το θέμα είναι... να... πώς να στο πω... δε με νοιάζει! Έτσι κι αλλιώς σήμερα-αύριο... θα ψοφήσω! Τι να την κάνω τη ριμάδα τη ζωή; Τη βαρέθηκα. Κάποτε... ε... να... κάποτε, ήταν αλλιώς. Είχα σπίτι, οικογένεια, άντρα, μπορεί και παιδιά... Ύστερα μ' ένα 'μπουμ!' όλα χάθηκαν, κι εγώ τελείωσα, έσβησα! Τελείωσα από χρόνια! Μπορώ ν'

ανοιχτώ, αν θέλεις να μάθεις περισσότερα... Θέλεις;»
Ρώτησε τον Ρέιμοντ με μία ασυνήθιστη επιμονή.

Ο Ρέιμοντ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Δημοσιογράφος ήταν επιτέλους. Το δαιμόνιο της δημοσιογραφίας, κρυβόταν πάντα μέσα του, ζωντανό και έτοιμο για δράση. Επομένως, ήθελε να ακούσει, τι τέλος πάντων είχε να πει, η άγνωστη γυναίκα. Την κοίταξε προσεκτικά. Κάτι του διέφευγε. Δεν καταλάβαινε. Την πρόσεξε πάλι, ήταν όμως βράδυ. Δεν μπορούσε να τη δει, όπως θα ήθελε να τη δει, να τη μελετήσει. Ήταν εκείνα τα μεγάλα, σκούρα γυαλιά. Και εκείνη, λες και γνώριζε ποιος ήταν, σα να ήταν προετοιμασμένη για να δώσει μία συνέντευξη, συνέχισε: «Που λες νέε μου, εδώ και δύο χρόνια, είχα τη σύνταξή μου, είχα κι ένα δωμάτιο, όμως δε ζούσα. Η ζωή μου ήταν μίζερη. Αξιοπρεπής μεν, αλλά μίζερη. Άλλα ήθελα εγώ. Να, ήθελα να ζω ελεύθερη, να νιώθω αυτή την ελευθερία, να ταξιδεύω και... με πολλούς τρόπους. Έψαχνα για ένα διέξοδο, χωρίς συντροφιά, χωρίς φίλους, με τον κόσμο στο τριγύρω να με κοιτάζει με οίκτο και περιφρόνηση και να μου γεννά μέσα μου, το συναίσθημα ότι η γάτα τους ή ο σκύλος τους, του ήταν πολυτιμότερα από εμένα, που ήμουν απλά ένας άνθρωπος! Να, δεν ξέρω... κάτι μου ήρθε, μου την έδωσε που λένε, τρελάθηκα! Πήρα λοιπόν μία μικρή τσάντα έριξα μέσα δύο πράγματα και το έσκασα από το κλουβί της γραφειοκρατίας και της σύνταξης. Τότε ήταν που με χτύπησε ένα μηχανάκι. Ξέρεις... τότε που έφυγα από το δωματιάκι της σύνταξης, όπως ήδη είπα... Πάει καιρός τώρα! Με πήραν που λες, στο νοσοκομείο -ακόμα δεν ξέρω πώς έγινε αυτό και με κράτησαν δύο ή τρεις μέρες και ως εκ θαύματος, έγινα καλά. Πήρα λοιπόν πίσω τη

βαλίτσα μου και έκτοτε... τριγυρνάω. Τα μεσημέρια επισκέπτομαι μία συγκεκριμένη εκκλησία, δεν ξέρω αν την γνωρίζεις ή αν την έχεις ακουστά: του St.James, ξέρεις... Βρίσκεται δυο - τρεις δρόμους πιο κάτω από την Πλατεία Δημαρχείου. Εκεί που λες, τρώω και χρησιμοποιώ τις τουαλέτες τους. Πλένομαι με κρύο νερό, χειμώνα-καλοκαίρι. Όσο κι όπως μπορώ... Νά 'ναι καλά ο εφημέριος. Καλός άνθρωπος, αληθινός, να... σαν εσένα που νοιάστηκες για μένα... εννοώ... με ρώτησες και με συμβούλεψες, λυπήθηκες για την αφεντιά μου!»

Σταμάτησε μια στιγμή. Ο Ρέιμοντ την κοίταξε. Η γυναίκα όμως συνέχισε: «Που λες, μια καλή γυναίκα, μία κυρία, μου δάνεισε αυτό το τρόλεϊ, μου έριξε μέσα ένα παπλωματάκι, ένα φόρεμα καλούτσικο, μία ζακέτα, δύο ζευγάρια παπούτσια... Αυτά που φοράω και τα άλλα, που τα βάζω όταν επισκέπτομαι την εκκλησία του St. James. Το είπα ήδη ότι δεν είναι μακριά από δω... Την ξέρεις τελικά αυτή την εκκλησία;» Η γυναίκα δεν περίμενε για την απάντηση του Ρέιμοντ και συνέχισε ξανά: «Και η κυρία που ανέφερα είναι επίσης κοντά. Που και που την επισκέπτομαι. Είναι ένας σπουδαίος, αληθινός άνθρωπος. Όπως ο εφημέριος του St. James, μου παραχωρεί το ντους στο γκαράζ της, μου δίνει κάτι τις, να φάω, και πάλι πίσω, στο δρόμο. Τώρα γιατί προτιμώ αυτό το χάλι; Δεν ξέρω. Ναι, είναι αλήθεια πως είμαι μια τρελή αλήτισσα. Ούτε και που με νοιάζει αν με 'μαζέψουν'. Να σου πω την αλήθεια; Δε με νοιάζει και να με!...» σταμάτησε ξαφνικά και κοίταξε γύρω της και μαζί της και ο Ρέιμοντ, με ένα μεγάλο ερωτηματικό στα μάτια του. Δεν τον άφησε όμως να ρωτήσει τίποτα, παρά συνέχισε: «Εσθ... τι κάνεις του λόγου σου; Μου φαίνεσαι νέος άνθρωπος... και παρά τα χάλια σου, πολύ, πολύ... να

πώς να σου πω; διαβασμένος... είναι έτσι ή μου φαίνεται;» Τον κοίταξε λες και τον ζύγιζε με το μάτι. «Αυτό είναι! δεν κάνω λάθος, έτσι;» Χαμογέλασε ικανοποιημένη. Ο Ρέιμοντ την κοίταξε καλά. «Γιαγιά έλα μαζί μου, να περπατήσουμε λιγάκι!» είπε λες και γνωρίζονταν από χρόνια, οι δυο τους.

Δεν πρόλαβαν να ρίξουν κάποια βήματα και...«Ρέιμοντ... Ρέιμοντ!...» ήταν ο Άλεξ εκείνος που τον καλούσε, με τ' όνομά του. Γύρισε προς το μέρος της φωνής και μαζί του γύρισε το κεφάλι της και η ασυνήθιστη γυναίκα της 'γύρας'. Ο Άλεξ τρέχοντας βρέθηκε γρήγορα απέναντί του. Τον κοίταξε χαρούμενος και ύστερα τον αγκάλιασε με χαρά. «Δόξα τω δείξαντι!..» στέναξε με συγκίνηση. «Ναι αδερφέ μου! Δόξα τω δείξαντι το φιλεύσπλαχνο πρόσωπό του, μέσω της κινητής τηλεφωνίας!» απάντησε συγκινημένος ο Ρέιμοντ. Ο Άλεξ τον άφησε, για να τον ξανακοιτάξει κατά πρόσωπο. Ρώτησε χαρούμενος. «Είσαι καλά αδερφέ μου;» «Μάλλον... Εσύ τι λες;» ρώτησε τώρα ο Ρέιμοντ. Ο Άλεξ γέλασε και τον ξανάσφιξε στα μπράτσα του. Ήταν τόσο χαρούμενος, μα τόσο χαρούμενος! Υπήρχε λοιπόν ακόμα ελπίδα και χαρά σ' εκείνον τον άθλιο τόπο, την πολιτεία της Κενόπολης!

Όπως κοιτάζονταν οι δυο τους, κάποια στιγμή ένιωσε έντονα την παρουσία του τρίτου προσώπου, που στεκόταν εκεί δίπλα τους, αν και παράμερα. Γύρισε το βλέμμα του στη γριά 'αλήτισσα'. Κοίταξε τον Ρέιμοντ ερωτηματικά. «Α... ναι βέβαια, συγγνώμη, να σου συστήσω μία νέα φίλη!» είπε ο Ρέιμοντ. Χωρίς να περιμένει η ηλικιωμένη γυναίκα είπε: «Με λένε Αλεξάνδρα!» Ο Άλεξ προτείνοντας διστακτικά το χέρι του είπε απλά: «Χαίρομαι!» Εκείνη το αγνόησε και είπε

αυστηρά: «Μη χαιρέσαι! Είμαι μία αλήτισσα... ένας σπουργίτης!» Οι δύο άντρες κοιτάχτηκαν. «Τι είπες;» ρώτησε ο Άλεξ. «Αυτό που άκουσες!» Απάντησε εκείνη χωρίς καμία προσποίηση και πατώντας με το παπούτσι της τη γόπα του τσιγάρου της. «Δε μου λες Αλεξάνδρα, είναι... γνωστός αυτός ο χαρακτηρισμός στην 'παρέα'; Ξέρεις τι εννοώ!» είπε ο Άλεξ με περιέργεια. «Όχι δεν ξέρω. Εγώ είμαι αυτή... και καλώ εμάς όλους -τους συναδέλφους μου ντε!- το ίδιο, ξέρεις. Τι, δεν σου αρέσει ο τίτλος;» επέμενε ειρωνικά τώρα, η Αλεξάνδρα. «Καλά, καλά, άκουσε λίγο... Δεν πάμε εδώ δίπλα οι τρεις μας; Θα πιάσουμε μία γωνιά ... για να πούμε δυο λόγια. Θα έρθεις;» ρώτησε με κάποια αγωνία ο Άλεξ. «Ναι αμέ! Με παλικάρια σαν την αφεντιά σας, δε διατρέχω κίνδυνο. Άλλοι είναι οι επικίνδυνοι. Οι κυνηγοί των αλητών σπουργιτών!» είπε αινιγματικά και κρατώντας πάντα το καροτσάκι της, ετοιμάστηκε να τους ακολουθήσει.

Οι τρεις τους, ο Άλεξ, ο Ρέιμοντ και η Αλεξάνδρα, μπήκαν στο γνωστό καφέ μπαρ της περιοχής, του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου, του Wetlands. Έπιασαν μία απόμερη γωνιά και μόλις κατέφτασε ο σερβιτόρος, παρήγγειλαν τρεις καφέδες. «Θα πάρεις κάτι να φας;» τη ρώτησαν ταυτόχρονα οι άντρες, σα να είχαν συνεννοηθεί. Εκείνη χαμογέλασε ικανοποιημένη. «Όχι, ευχαριστώ. Εμείς οι 'αλήτες σπουργίτες' χορταίνουμε με ψίχουλα!» απάντησε εντελώς φυσικά. «Ωραίο το όνομα Αλεξάνδρα!» είπε ο Άλεξ. «Είμαστε συνονόματοι!» είπε εκείνη και χαμογέλασε. Ο Ρέιμοντ πρόσεξε τα δόντια της: δύο σειρές μαργαριτάρια ήταν, όχι απλά δόντια. «Μια χαρά δόντια έχει η Αλεξάνδρα! Περίεργο! Δε μοιάζουν να ανήκουν σε αλήτισσα!» σκέφτηκε με κάποια ανεξήγητη αναστάτωση. Ποια ήταν αλήθεια ετούτη η

γυναίκα που είχε συναντήσει τυχαία ή μήπως... μοιραία; «Γνώριζα κάποτε κάποια γυναίκα -χρόνια πίσω-, δημοσιογράφος ήταν. Όλα καλά, ως τη στιγμή που συνέβη κάτι τραγικό. Σκότωσαν τον άντρα της. Ήταν γιατρός. Δεν το έμαθαν ποτέ ποιος ήταν ο δολοφόνος του. Βούιζαν οι εφημερίδες τότε. Ήταν στημένη δολοφονία, έτσι είχαν πει. Υπαινίχτηκαν ότι ήταν πολιτικά τα κίνητρα, πίσω από το έγκλημα. Όταν τελείωσε η δίκη που δεν έβγαλε πουθενά, η Αλεξάνδρα είχε εξαφανιστεί. Άνοιξε η γη και την κατάπιε», είπε ο Άλεξ συλλογισμένος και ο Ρέιμοντ ένιωσε πάλι την ίδια αναστάτωση να διαπερνά σα ρεύμα, το σώμα του. «Τι να πεις; Συμβαίνουν κι αυτά τα παράξενα!» είπε η Αλεξάνδρα, κρατώντας τα μάτια της χαμηλωμένα και κολλημένα στο τραπέζι. Ύστερα σιώπησε. Είχε έρθει το γκαρσόν με τους καφέδες. Ο Ρέιμοντ είχε κολλήσει τα μάτια του στην Αλεξάνδρα. Δεν ήταν βέβαιος γιατί. Κάτι περνούσε από το μυαλό του, αλλά δεν μπορούσε να το μεταφράσει σε λέξεις. Περιμένε ν' ακούσει κι άλλα, για να βεβαιωθεί λες, για κάτι. Αυτό το κάτι... Γιατί η άγνωστη γυναίκα που προσποιούταν την αλήτισσα, είχε κάτι το διαφορετικό πάνω της. «Αυτό είναι. Έχω την εντύπωση ότι υποκρίνεται, την αλήτισσα», σκέφτηκε ο Ρέιμοντ ταραγμένος. Αναμφίβολα, δεν είχε τίποτα το κοινό με τους λοιπούς θαμώνες του πάρκου. Ο Ρέιμοντ είχε σημειώσει αυτή την αντίληψή του, από την πρώτη κιόλας στιγμή που είχαν συναντηθεί. Δεν ήταν λοιπόν τυχαίο ότι μιλούσε έτσι. Κοίταξε τον Άλεξ. Κι εκείνος είχε σοβαρευτεί απότομα, κοιτάζοντας με ερωτηματικά στα μάτια, πότε τον Ρέιμοντ και πότε την Αλεξάνδρα. Κάποια στιγμή οι δύο άντρες διασταύρωσαν τις ματιές τους.

«Αλεξάνδρα, μπορείς να μας εμπιστευτείς!» είπε ξαφνικά ο Άλεξ, περιμένοντας με βεβαιότητα κάτι αποκαλυπτικό, εκ μέρους της γυναίκας. Εκείνη σα να μην είχε ακούσει, κρατώντας πάντα τα μάτια πίσω από τα μεγάλα γυαλιά της, χαμηλωμένα, σήκωσε με λεπτούς τρόπους το φλιτζάνι του καφέ και ήπια αργά, μία φορά μόνο. Οι κινήσεις της, αβίαστες, ήταν ενδεικτικές εκλεπτυσμένου ανθρώπου. Τώρα που την πρόσεχαν καλύτερα, στο περιβάλλον της καφετέριας, φαινόταν διαφορετική. Ήταν σα να είχε σύρει μερικώς τη μάσκα που φορούσε. «Αλεξάνδρα... γιατί έχω την εντύπωση ότι είσαι μεταμφιεσμένη;» ρώτησε ο Ρέιμοντ, σε χαμηλό τόνο, σκύβοντας πάνω της διακριτικά. Η Αλεξάνδρα γέλασε αφήνοντας να φανούν ξανά τα τέλεια δόντια της. «Έχεις μεγάλη φαντασία, αγόρι μου! Ρώτησε όποιον θέλεις για μένα στην Πλατεία Δημαρχείου ή όποια άλλη πλατεία, όπου υπάρχουν τα πάρκα. Πάρκα να τα κάνει ο Θεός και ο δαίμονας τώρα πια, σε ετούτη την χαντακωμένη Πολιτεία, και θα σου πουν, ότι εδώ κι ένα χρόνο, γυροφέρνω τα πάρκα, σταθμεύω στα παγκάκια και...» σταμάτησε κουρασμένη. «Εντάξει... εντάξει... όμως κάτι μέσα μου με σπρώχνει, να θέλω να μάθω για σένα, από εσένα!» επέμενε ο Ρέιμοντ.

Ο Άλεξ παρακολουθούσε κάθε μορφασμό στο πρόσωπο της Αλεξάνδρας. Ήταν ανυπόμονος. Συμφωνούσε με τον Ρέιμοντ. «Α... μη μου κολλάς τώρα! Εγώ ήρθα για να πω έναν καφέ μαζί σας. Αν πρόκειται να μου το βγάλετε από τη μύτη, ανακρίνοντάς με, τότε... Έχω να πω καφέ μια εβδομάδα! Απεργούσα, έκανα καθαρισμό του συστήματός μου, ξέρετε... πολλοί καφέδες!» είπε σε τόνο ελαφρύ, η Αλεξάνδρα, χωρίς όμως να πείθει τους δύο άντρες με το ύφος της. «Μπορείς να

μιλήσεις Αλεξάνδρα, είμαστε φίλοι», επενέβη τώρα ο Άλεξ. «Ναι παιδί μου εντάξει, το κατάλαβα αυτό, αλλά αν δεν έχω να σας πω και τίποτα; Τι... με το ζόρι;» Σηκώθηκε ξαφνικά με σβελτάδα κάθε άλλο παρά ηλικιωμένης γυναίκας. «Άντε να πηγαίνω τώρα πια! Να σας αφήσω... και πού 'σαι Ρέιμοντ... θ' ακολουθήσω τη συμβουλή σου. Μου επιτρέπεις να σε καλώ με τ' όνομά σου, πιστεύω», είπε η γυναίκα και πιάνοντας τη λαβή του τρόλεϊ κατευθύνθηκε στην έξοδο του καφέ μπαρ.

Οι δύο άντρες έμειναν άλαλοι. Ούτε 'γεια σας' δεν είπε. Την παρακολουθούσαν μ' ανοιχτό το στόμα. Την είδαν μέσα από τη τζαμαρία ν' απομακρύνεται, σαν να ήταν νέα γυναίκα. «Μια χαρά περπατάει η... Αλεξάνδρα!» είπε ο Ρέιμοντ. «Σκέπτεσαι αυτό που σκέφτομαι;» ρώτησε ο Άλεξ. «Τι να πω; Έχω πειστεί, ότι δεν είναι αυτή, που παρουσιάζεται ότι είναι. Θέλει παρακολούθηση το πράγμα!» είπε ο Ρέιμοντ. «Δε θα προλάβεις αδερφέ, αν τη μαζέψουν. Κοίταξε τι έπαθες εσύ!» είπε πάλι ο Άλεξ. «Ναι, γι αυτό νιώθω, ότι οφείλω να την πλησιάσω, ακόμη μια φορά!» επέμενε ο Ρέιμοντ και τη στιγμή που ο Άλεξ πήγαινε στο ταμείο του μαγαζιού, εκείνος έτρεξε έξω, για να προλάβει την Αλεξάνδρα. «Αλεξάνδρα, Αλεξάνδρα, στάσου μια στιγμή, σε παρακαλώ!» φώναζε με πανικό. Η γυναίκα σταμάτησε, χωρίς να κοιτάξει πίσω της, προς το μέρος του. Ο Ρέιμοντ βιάστηκε δίπλα της. «Αλεξάνδρα, πρέπει να σου πω κάτι!» είπε ασθμαίνοντας. Πλησίασε το πρόσωπό του στο δικό της, με ένα άγνωστο ως τότε, άγχος: «Με είχαν 'μαζέψει' με την... μαύρη κλούβα, ξέρεις. Όταν βρεθήκαμε... εσύ κι εγώ... μόλις με είχαν αφήσει ελεύθερο. Καταλαβαίνεις τι σου λέω;» Η Αλεξάνδρα τον κοίταζε παγωμένα «Πώς, πώς

καταλαβαίνω, όμως εμένα τι με νοιάζει;» «Σε νοιάζει, σίγουρα σε νοιάζει. Υποψιάζομαι ότι ενεργείς ενάντια στους μπάσταρδους, που κυκλοφορούν την κλούβα, με τον τρόπο σου, που δεν τον ξέρω!» παρακάλεσε ο Ρέιμοντ. «Κι αν ακόμα είναι έτσι;» ρώτησε ρητορικά τώρα η Αλεξάνδρα. «Αν είναι έτσι... τότε μπορούμε να συνεργαστούμε. Ξέρεις, δημοσιογραφώ», απάντησε ο Ρέιμοντ απλά. «Δημοσιογραφείς!.. Όλοι του είδους σου, έχουν ξεπουληθεί στη μηχανή που έφαγε και τρώει αθώους!» είπε περιφρονητικά η Αλεξάνδρα και η φωνή της ραγίστηκε. Αυτή τη φορά ο Ρέιμοντ την κοίταξε και τόνισε εκνευρισμένος. «Άκουσες τι είπα;» «Πώς! Άκουσα, και καλά μάλιστα! Και... τι νομίζεις του λόγου σου, πως ένας κούκος φέρνει την Άνοιξη;» ρώτησε πάλι η Αλεξάνδρα. «Και ο Άλεξ, ο συνονόματός σου, είναι κι αυτός μαζί μου!» επέμενε ο Ρέιμοντ συγκρατημένα. «Εντάξει, Παρακάτω! Τι προτείνεις επιτέλους;» ρώτησε μαλακά αυτή τη φορά η Αλεξάνδρα, δείχνοντας να κάμπτεται από την υπομονή και την επιμονή του Ρέιμοντ. «Να καταστρώσουμε ένα σχέδιο διάσωσης των αλητών σπουργιτών!» πρότεινε με πάθος ο Ρέιμοντ και η Αλεξάνδρα αντέδρασε παρόμοια: «Πώς αδερφέ μου; Με ποιο τρόπο;» ρώτησε τραβώντας οργισμένη τα μεγάλα, σκιερά γυαλιά, από τα μάτια της. Ο Ρέιμοντ ανοίγει μάτια, στόμα, διάπλατα έχοντας διαπιστώσει εκείνη τη στιγμή, τη νεότητα να βγαίνει από μέσα τους: η Αλεξάνδρα δεν ήταν η γυναικούλα που προσπαθούσε να παρουσιάζεται.

Ο Άλεξ που με περιέργεια και από μικρή απόσταση, παρακολουθούσε τη σκηνή, έχει ήδη πλησιάσει. Και τότε, αναπηδά στην τελική διαπίστωση. Ο σφυγμός του επιταχύνεται: «Μα και βέβαια!

Αλεξάνδρα Ντην!.. Είσαι η Αλεξάνδρα Ντην!» αναφωνεί δίπλα της, τώρα πια, ξεχνώντας τα γύρω του. «Σιωπή!» διέταξε εκείνη αυστηρά. «Εσύ θα με προδώσεις τελικά! Με κυνηγάνε αδερφέ! Ύστερα από εκείνη τη δίκη, με κυνηγάνε οι καταραμένοι. Κρύβομαι, καταλαβαίνετε; Θέλω να εκδικηθώ!» Ξαναφόρεσε με νευρικότητα τα μεγάλα σκούρα γυαλιά της. «Μα αυτό είναι θαυμάσιο, Αλεξάνδρα! Δεν το βλέπεις πως τώρα ίσως μπορέσουμε να σε βοηθήσουμε, και.. να μας βοηθήσεις; Μόνο μέσα από τη συνεργασία μας, μπορεί να βγει κάτι. Θυμάμαι ακόμη τους τίτλους στις εφημερίδες: 'Μεγιστάνας εναντίον της Αλεξάνδρας Ντην'», συμπλήρωσε ο Άλεξ σε χαμηλό τόνο, αυτή τη φορά. «Καλά καλά, κόφτο συνονόματε! Δε θα διαφημίσουμε, εδώ και τώρα τα δικάιά μας!» είπε εκνευρισμένη η Αλεξάνδρα. «Ξέρω... ξέρω. Δε μου λες συνάδελφε, εσύ έγραψες εκείνα... τα... - ξέρεις τι εννοώ-, και τα τοιχοκόλλησες; Γιατί ρωτάω; Ναι, ναι, εσύ το έκανες, βάζω στοίχημα. Πες μου ότι δεν είναι έτσι!» επέμενε ο Άλεξ αγνοώντας το αίτημά της. «Σώπασε είπα!» διάταξε όλο νεύρο η Αλεξάνδρα. Επενέβη ο Ρέιμοντ: «Δεν πάμε καλύτερα σ' ένα άλλο στέκι που ξέρω; Έχει χαμηλά φώτα... είναι πάρα πολύ διακριτικό!» είπε με κάποια αγωνία. «Πάλι;» Ρώτησε η Αλεξάντρα στεναχωρημένη, αυτή τη φορά. «Σίγουρα είναι το πιο ασφαλές, αντί να συζητούμε καταμεσής στο δρόμο!» πρόσθεσε ο Άλεξ και ο Ρέιμοντ συμφώνησε μαζί του όπως πάντα και η Αλεξάνδρα έδωσε το 'Ο.Κ' της τελικά.

Περπάτησαν αρκετή ώρα και βρέθηκαν σε έναν ήσυχο δρόμο, τον ίδιο που μέσα στη σύγχυσή του δεν είχε αναγνωρίσει ο Ρέιμοντ, όταν είχε αποβιβαστεί λίγες ώρες ενωρίτερα, από τη κλούβα των 'καταραμένων δυνάμεων,

της πολιτείας τους'. Πεντακόσια-εξακόσια μέτρα από εκεί, πάνω στον ίδιο δρόμο πάντα, ήταν η εκκλησία του St. James. Έφτασαν στο προτεινόμενο μαγαζί και μπήκαν μέσα ακολουθώντας τον Άλεξ, που είχε δευτερώσει την πρόταση του Ρέιμοντ, για το συγκεκριμένο μαγαζί. Ακολούθησε η Αλεξάνδρα και τελευταίος ο Ρέιμοντ. Αν και -φαινομενικά τουλάχιστον- επρόκειτο για ένα περιέργο τριό, σ' εκείνο το ήσυχο μαγαζί, εκείνη τη στιγμή τουλάχιστον, ο χαμηλός φωτισμός, ήταν μία εγγύηση ότι δεν θα τους πολύ πρόσεχαν, όπως έγινε και με τους δύο θαμώνες, που ήταν ήδη εκεί. Οι τρεις τους έπιασαν πάλι γωνία. Πλησίασε ο μόνος άνθρωπος που σερβίριζε εκείνη τη στιγμή. «Καλησπέρα σας!» είπε ευγενικά. «Καλησπέρα», είπε ο Άλεξ και ζήτησε από τους συντρόφους του αν ήταν έτοιμοι να παραγγείλουν: «Πρώτα η κυρία'» είπε. 'Earl grey παρακαλώ!» είπε η Αλεξάνδρα και ακολούθησαν οι παραγγελίες των άλλων: μία ζεστή σοκολάτα για τον Ρέιμοντ και ένα short black, για τον Άλεξ.

Η Αλεξάνδρα έβγαλε πάλι τα μεγάλα σκούρα γυαλιά της, που αλλοίωναν στην κυριολεξία το πρόσωπό της. Σηκώθηκε και τράβηξε από πάνω της το γκριζοπαλιό παλτό και το μαύρο σκούφο της. Οι άντρες έμειναν με το στόμα ανοιχτό. Δεν μπορούσαν να αρθρώσουν λέξη. Αυτή η γυναίκα μπροστά τους, δεν είχε καμία σχέση με την γυναίκα που φορούσε το γκριζοπαλτό, το μαύρο σκούφο και τα σκούρα γυαλιά. Η Αλεξάνδρα ήταν μια χαρά άνθρωπος. Στα σαράντα πέντε της; Κάτι τέτοιο αν υπολόγιζαν τα χρόνια που είχαν μεσολαβήσει από την ημέρα που είχε λήξει η υπόθεση-σκάνδαλο που αφορούσε τον άντρα της. Η ηλικία της, και η ηλικία των προσώπων της οικογενείας

της, μαζί και όλα τα άλλα που συνοδεύουν τέτοιες υποθέσεις, ήταν σε ημερήσια διάταξη σε όλες τις εφημερίδες της συγκεκριμένης περιόδου. Και ύστερα η δυστυχία είχε χτυπήσει ξανά την πόρτα της, με εκείνο το ανεξήγητο αεροπορικό δυστύχημα που της είχε στερήσει μέλη της οικογενείας της. Αλήθεια πώς είχε αντέξει; Ο Ρέιμοντ την κοίταξε με θαυμασμό. «Πού τα βρήκες αυτά τα γυαλιά συνάδελφε;» ρώτησε για να πει κάτι και για να κρύψει έτσι, την ευχαριστήσή του. Η Αλεξάνδρα δε μίλησε. Φανερά δεν την απασχολούσε το ξάφνιασμα των δύο αντρών. «Έχω αλλάξει πολλές φορές 'φάτσα' για χατίρι της δουλειάς μου!» τόνισε, σα να είχε διαβάσει τις σκέψεις τους. Ο Άλεξ χαμογέλασε, αλλά προσπαθώντας να κρύψει τον θαυμασμό του προς την ικανότητα της Αλεξάνδρας να μεταμφιέζεται με τόση μαεστρία, χρησιμοποιώντας δυο-τρία πραγματάκια, ρώτησε σπρώχνοντας τη συζήτησή τους σε άλλο επίπεδο: «Ε, λοιπόν, ξέρεις κάτι Αλεξάνδρα; νομίζω ότι είσαι πλήρως ενημερωμένη!» «Ναι... ναι είναι αλήθεια αυτό. Ξέρω!» αναστέναξε εκείνη και συνέχισε: «Ξέρω πώς κινείται το άθλιο... το σύστημα εννοώ. Άραγε γίναμε τόσοι πολλοί, άνθρωπέ μου, που να περισσεύουμε; Τώρα πια τα γνωρίζουμε όλα τα αίτια της συμφοράς των λαών: πολύς ο κόσμος, δεν υπάρχουν αρκετές δουλειές, μεγάλες οι δαπάνες του κράτους, λιγοστεύουν οι καλλιέργειες και κατά συνέπεια και τα τρόφιμα, κτλ., κτλ. Όμως γνωρίζουμε επίσης ότι τα χρήματα τα συγκεντρώνουν οι λίγοι!» Σταμάτησε. Άναψε ένα τσιγάρο βιαστικά και τράβηξε στα γρήγορα, μια ρουφηξιά. Ύστερα πάτησε πάνω το αναμμένο άκρο του με δύναμη πάνω στην πετσέτα που τράβηξε από το κουτί πάνω στο τραπέζι τους. Απαγορευόταν το κάπνισμα. Κανείς όμως δεν είπε

τίποτα. Προφανώς η Αλεξάνδρα το είχε τόσο ανάγκη, που παραβίαζε τον κανόνα, και ας τον γνώριζε. Φύσηξε τον καπνό του τσιγάρου προς το ταβάνι και πρόσθεσε αργά: «Χρειάζεται να ονομάσουμε ιδρύματα... φατρίες; Τι συντάξεις και κουραφέξαλα, τι συστήματα εξυγίανσης των κοινωνικών οργανισμών και ιδρυμάτων, τι θέσεις στα γηροκομεία και στα νοσοκομεία; Βγάζουν ημιθανείς ασθενείς, και στα κρεβάτια τους βάζουν άλλους, ομοίους τους, για να συνεχίσουν τα ίδια! Όσο για τα γηροκομεία... ε... να... συμφέρει να βγαίνουν στα πάρκα και στις πλατείες κι από εκεί... στα θυμαράκια! Ίσως να θέλεις να μιλήσουμε και για την παιδεία; Άλλωστε όλα, ευοίωνα ή δυσοίωνα, ξεκινούν απ' αυτήν. Να μιλήσουμε λοιπόν, sure! Τι έχουμε να χάσουμε εμείς οι χαμένοι, τώρα πια; Η παιδεία, όπως τη γνωρίζουμε είναι ένας ακόμη βαρέως ασθενής της κοινωνίας μας. Έχει διαμορφωθεί με τρόπο, ώστε να διασπάται η οικογένεια, και τα παιδιά να χάνονται στην πορεία, πνιγμένα στη μοναξιά τους και στα προβλήματά τους. Ποια ιστορία, ποια κοινωνιολογία; Εντάξει, κάποτε υπήρχαν κι αυτά, όμως έχουν πεθάνει προ πολλού. Τα επακόλουθα; Οινόπνευμα; sure! Ναρκωτικές ουσίες; sure! Αυτοκτονίες; sure! Έγκλημα; Μάγος είσαι; Ποια ήταν εκείνη η ηλίθια κυβέρνηση, δεκαετίες πίσω, που είχε ψηφίσει νόμο, τρομάρα της, που ήταν σύμφωνος με τα παιδιά, από δεκατεσσάρων χρονών και πάνω, αν το επιθυμούν, να μπορούν να εγκαταλείπουν, την οικογενειακή τους εστία; Όταν είχε συμβεί αυτό, ξέρετε πόσα παιδιά ρίχτηκαν στο δρόμο για την 'απίστευτη περιπέτεια της ζωής', για να επιζήσουν το φοβερό πείραμά τους, και για να γυρίσουν στη συνέχεια, με σπασμένα μούτρα, ταπεινωμένα, μετανιωμένα πίσω στο

οικογενειακό άσυλο, όσα τέλος πάντων απ' αυτά είχαν λίγο μυαλό; Για να βγουν ύστερα -αυτά τα ίδια παιδιά, ως ενήλικοι- και να κατηγορήσουν το σύστημα, που κοντόφθαλμο είχε επιτρέψει να δημιουργηθεί μία απαράδεκτη κατάσταση, σε ένα μεγάλο αριθμό οικογενειών; Συμφέρουν όμως τα τέτοια. Το 'διήρει και διοικεί' ζει και βασιλεύει. Έτσι; Γιατί με διασπασμένες οικογένειες και επομένως με αδύνατους πολίτες, χάνεται το ενδιαφέρον για ό,τι ανθρώπινο είχε χτιστεί στο παρελθόν. Για να μην το χαρακτηρίσω απώτατο παρελθόν, τόση πια είναι η διαφορά του σήμερα με το χτες, που χάθηκε γρήγορα!»

Η Αλεξάνδρα σταμάτησε μία στιγμή μονάχα, για να συνεχίσει ύστερα, ακάθεκτη. «Το προϊόν του: διήρει - διοικεί ενισχύθηκε ακόμη περισσότερο, με τη χρήση του νόμου για privacy. Δεν αντέχω άλλο μα τω Θεώ. Πού πήγαν τα αληθινά παιδιά, συνάδελφοι; Βλέπω αυτόν τον όμορφο και φιλόξενο πλανήτη που εξελίσσεται σε ένα παγκόσμιο πορτέλο, όπου όλοι πουλιούνται για το τομαράκι τους. Ακραίες πολιτικές μερίδες, εκμεταλλεύονται τους νέους, με θεωρίες και υποσχέσεις, που εντελώς φυσικά, τώρα πια, παραμένουν απραγματοποίητα -χαρτιά είναι καταχωμένα σε συρτάρια ή κορδελοποιημένα στις μηχανές και από εκεί στις χωματερές. Οι περισσότεροι από αυτούς τους νέους, δεν ανεβαίνουν ποτέ, στην όποια δύναμη, αρχίζοντας από την στοιχειώδη δημόσια ζωή, ως την ακαδημαϊκή. Μα είναι μόνιμη η έλλειψη εργασίας που δημιουργεί αυτό το χάος. Μηδενίζεται σταθερά όπως και η ανάπτυξη, και όλα μα όλα αποδεικνύουν το ψυχομάχημα της πολιτείας της Κενόπολης. Δεν το βλέπετε; Πρόκειται για μία αλυσίδα αντιδράσεων σε

εκείνο που έχει γίνει κατεστημένο λόγω της ανικανότητας των 'δικαιούχων' λέει, πολιτικών και των δικών τους. Αυτοί είναι που προκαλούν τα προβλήματα με τις πολιτικές τους κι έτσι δε βοηθούν στην αφύπνιση, στην ουσιαστική καλλιέργεια και μύηση στα 'πεπραγμένα'. Αλλά όλη η ανθρωπότητα, στο σύνολό της τώρα πια, βυθίζεται σε ένα απόθμενο βάραθρο. Και η ιστορία; Τι έχετε να πείτε γι' αυτή την αδικημένη κυρία;» Ρώτησε η Αλεξάνδρα. Ο Ρέιμοντ απάντησε ήσυχχα: «Ε, ναι... Εξευτελίστηκε! Έθνη κλέβουν ή παραποιούν την ιστορία των γειτόνων τους, ενώ κάποιοι άλλοι αδυνατίζουν την ίδια πατρίδα τους και την καθιστούν μαριονέττα άλλων εθνών, που είναι εχθρικά διακειμένα εναντίον της δικής τους. Αυτά τα κράτη-έθνη δε θα δισταζαν, να σφετεριστούν τα εδάφη της για να εκμεταλλευτούν το υπέδαφός της, κυρίως, στην όποια δοθείσα ευκαιρία. Και το χειρότερο είναι, ότι προσπαθούν να σβήσουν την ιστορική τους μνήμη, ύπουλα, με την καταστροφική αποδόμηση του παλαιού, σε όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης με τα πονηρά μέσα: τηλεθέαση, κομπούτερ, τηλέφωνο κτλ. κτλ., και αποκατάσταση με τη δική τους μοντέρνα ρηχή σε ιστορία, κουλτούρα, που την αποκαλούν 'παγκοσμιοποίηση'. Η παιδεία είναι το παν. Από αυτή ξεκινούν τα πάντα, και κυρίως το ήθος του ατόμου. Έτσι; Αν βρούνε τους κατάλληλους πολιτικούς, το πετυχαίνουν. Υπάρχουν και ετούτοι. Προσωπικά τους τέτοιους τους χαρακτηρίζω ως 'προδότες'. Είναι μία φανατισμένη μερίδα πολιτικών που κατέχονται από την ιδεολογία -κατάλυσης πάντων των ιδεών: πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια, αγαθά των λαών, κεκτημένα με αίμα. Έχει αποδειχτεί κι ετούτο το φαινόμενο, και κατ'

επανάληψη. Είμαι βέβαια ότι όλοι οι διαβασμένοι άνθρωποι τα γνωρίζουν αυτά τα φρικτά πράγματα». «Hear... hear!» είπε ο Άλεξ, συμφωνώντας με όλα όσα είχαν ειπωθεί από τον Ρέιμοντ και την Αλεξάνδρα.

Συνεπαρμένη η Αλεξάνδρα από το ξέσπασμα του Ρέιμοντ, φάνηκε ότι είχε διάθεση να συνεχίσει, να εκθέτει τις απόψεις της. Άλλωστε ο Ρέιμοντ, όπως και ο Άλεξ, την άκουγαν με φανερό θαυμασμό, σε όλο το διάστημα που εκείνη μιλούσε. «Η γυναίκα έχει τέτοιο πάθος και ταμπεραμέντο, που μπορεί από μόνη της, να υποκινήσει επανάσταση!» θαύμασε χαμηλόφωνα ο Άλεξ. Η Αλεξάνδρα άκουσε τη δήλωση του Άλεξ, αλλά δεν αντέδρασε. Το γεγονός ότι οι δύο άντρες σιωπούσαν και περίμεναν, αποκάλυπτε μία θετική διάθεση, απέναντί της. Ήταν φανερό ότι ήθελαν να ακούσουν ακόμη περισσότερες απόψεις από την Αλεξάνδρα. Αντιλαμβάνονταν επίσης, πόσο θεραπευτική ήταν για εκείνη, η ‘μάνητά’, που την είχε καταλάβει. Ήταν ολοφάνερο ότι εισέπραττε με ανακούφιση και με ευγνωμοσύνη, την αποδοχή της, από τους δύο άντρες. Κοιτάζοντάς τους, πότε τον ένα και πότε τον άλλον, συνέχισε. «Και τώρα εδώ, στη δική μας πολιτεία, την Κενόπολη. Εμείς, όσοι ενδιαφερόμαστε για όλα, κυρίως όμως για τον συνάνθρωπο, νιώθουμε, να βράζει στο άμεσο κοινωνικό περιβάλλον μας, ένα φοβερό μυστικό. Έτσι; Πάρθηκε μία τρομοκρατική απόφαση, από κάποιους δυνατούς, κι από ψηλά. Πρόκειται πιθανόν, για κυβερνητικό διάταγμα. Σχηματίστηκε λοιπόν ένα σώμα υπηρεσιών που ενεργεί κοινή συναινέσει με την Κυβέρνηση. Υποθέτω, ότι αποστολή του συγκεκριμένου σώματος είναι η διάσωση της πολιτείας μας, από τα κακώς κείμενα. Πιθανόν η εντολή υπαγορεύει...

‘καθαρίστε την πόλη μας από τα ‘απορρίμματα’, χάριν των Διεθνών Αγώνων του 2072, που φιλοξενούμε. Το οφείλουμε στους τουρίστες, που επισκέπτονται την πόλη μας ή και σε εκείνους που θα την επισκεφτούν, σε ακόμη μεγαλύτερους αριθμούς. Αυτοί, όχι μόνο θ’ αφήσουν κέρδη εκατομμυρίων ευρώ, δολαρίων ή ό,τι άλλο, ταυτόχρονα θα τη διαφημίσουν ή θα τη δυσφημίσουν στα πέρατα της Οικουμένης. Οφείλουμε λοιπόν να συντονίσουμε, με τέτοιο τρόπο τις κινήσεις μας, ώστε να είμαστε ακριβείς ή συνεπείς στο στοίχημα της επιτυχίας... Και επιπλέον, που ίσως είναι και το σπουδαιότερο, απαλλάξτε την Κενόπολη από τα ανθρώπινα παράσιτα: τους αλήτες σπουργίτες! Δε θα επιτρέψουμε να κριθεί η Κενόπολη ως η πολιτεία αστέγων και ζητιάνων, των απαίδευτων και των κακομοίρηδων! Γιατί αυτό θα σήμαινε κράτος χωρίς πρόνοια, τελικά! Εντάξει· υπάρχουν τόσα πολλά προβλήματα στην πολιτεία ετούτη που ‘οι δέκα πληγές του Φαραώ’, φαίνονται σαν απλό κρυολόγημα!»

Η Αλεξάνδρα αναστέναξε βαθιά. Είχε κοκκινίσει και στο μέτωπό της έλαμπαν σταγόνες ιδρώτα. Έβαλε την παλάμη της που έτρεμε ελαφρά, πάνω του. Είχε φανερά συγχυστεί. «Αλεξάνδρα, νομίζεις ότι όλα όσα είπες, μπορεί να είναι η αλήθεια; Νομίζεις ότι κάτι τέτοιο τόσο τρομερό και ειδικό, μπορεί να είναι εφικτό; Έχεις υπόψη σου μήπως, και τι ακριβώς κάνουν;» ρώτησε ο Ρέιμοντ αγχώμενος. Η Αλεξάνδρα ανταποκρίθηκε ειρωνικά: «Εσύ, πες μας! Δεν είπες πως ήσουν εκεί; Από εκεί δεν μας κατέφθασες απόψε; Εσύ μόνος σου, το είπες!» «Ναι, Ρέιμοντ, πες μας λοιπόν!» είπε και ο Άλεξ, κοιτάζοντας τον Ρέιμοντ με φανερή απορία. Τον προέτρεψε ξανά να μιλήσει σχετικά. «Δεν μας είπες

τίποτα, ακόμα!» «Έχετε δίκιο, όμως... 'έν οίδα, ότι ουδέν οίδα», απάντησε εκείνος λακωνικά. «Μα τι κάθεται και λες τώρα;» ρώτησε έκπληκτος ο Άλεξ. Ο Ρέιμοντ τον διέκοψε: «Πως... είναι αλήθεια ότι μπορώ να σας πω κάποια ελάχιστα: το σενάριο της σύλληψής μου, τη μεταφορά μου... την παραμονή μου στο Ξενοδοχείο Ευτυχιά' -έτσι το αποκαλώ το μέρος όπου με κουβάλησαν, και όπου παρέμεινα για δύο ημέρες και δύο βράδυα-, και φυσικά τα σχετικά με την 'ελευθερία μου'!» ειρωνεύτηκε. «Έτσι, μπράβο! Μίλα, λοιπόν!» υπαγόρευσε απαιτητικά, ο Άλεξ.

Ο Ρέιμοντ συγκεντρώθηκε σοβαρά. «Ο.Κ. Λοιπόν, όπως είπα πριν, μ' έπιασαν εδώ και δύο ημέρες στο πάρκο της γνωστής μας Πλατείας Δημαρχείου. Είχα πάει εκεί, επίτηδες μεταμφιεσμένος, κατά κάποιον τρόπο. Έκανα παρέα του φίλου μου, του Μίλνε. Είναι κι αυτός ένας επαναστάτης σαν εμάς, ξέρει πολλά πράγματα». «Τον γνώρισα, όπως ξέρεις», τον διέκοψε ο Άλεξ. Ο Ρέιμοντ συνέχισε: «Ήμουν ή μάλλον έμοιαζα, σαν ένας κακομοίρης, έτσι αζύριτος και απεριποίητος που ήμουν. Ήρθε η γνωστή κλούβα, ή ίδια για την οποία μιλάνε 'οι σπουργίτες αλήτες' και κανείς normal πολίτης δεν τους πιστεύει, και...» Σταματά και παίρνει βαθιά αναπνοή: «Αρχικά και ενόσω ήμουν εκεί, είχαν μαζέψει δύο άτομα, αλλά αργότερα λες και μετάνιωσαν, γύρισαν πάλι πίσω σε εμάς και... κατευθύνθηκαν προς την αφεντιά μου. Είχαν επιστρέψει για μένα. Θα πρέπει να τους εντυπώσιασε η φάτσα μου, υποθέτω. Για να είμαι ειλικρινής, τα χρειάστηκα όταν δοκίμασα τη συμπεριφορά τους. Δεν έχεις κοντρόλ. Σε βάζουν στη θεοσκότεινη κλούβα και παύεις να επικοινωνείς με τον έξω κόσμο. Καταλαβαίνεις; Εκτός του ότι δεν υπάρχουν

παράθυρα, σε ταξιδεύουν κάπου, σε μεγάλη απόσταση από την Πλατεία Δημαρχείου, για μία-μιάμιση ώρα. Κάτι τέτοιο. Στον πανικό μου, μου διέφυγε να κοιτάξω το ωρολόγι μου, που είναι και ανάγλυφο και έχει και φωτάκι! Το έκανα αργότερα δύο ή τρεις φορές και για πρώτη φορά, όταν είχε ξεκινήσει η μαύρη κλούβα. Δεν μπορεί λοιπόν ένας, να υπολογίζει το διάστημα της συγκεκριμένης διαδρομής, εκτός αν τον μετρήσει. Σε τσουβαλιάζουν λοιπόν στην κλούβα, που στη συνέχεια σε μεταφέρει και σε αποβιβάζει σε ένα χώρο, έχοντας δέσει πρώτα τα μάτια μας -το έκαναν σ' εμένα και τους 'συντρόφους' μου, της κλούβας- έτσι που δεν ξέρεις αν έχει ή δεν έχει φως... Ήταν εξωτερικά σε δρόμο. Δεν τον βλέπεις όμως τον δρόμο, στον οποίο βαδίζεις, γιατί προτού αφήσεις το βαν, είπαμε ότι σου δένουν τα μάτια, για τους ευνόητους λόγους, υποθέτω. Με σφαλισμένα λοιπόν τα μάτια, δεν βλέπεις ούτε τον χώρο, ούτε τον δρόμο ή τη διεύθυνση, αλλά ούτε και το εξωτερικό του κτιρίου 'φιλοξενίας'. Έτσι; Κι ενώ από την κλούβα σε κατεβάζουν με δεμένα, πάντα, τα μάτια, μπαίνεις στη συνέχεια, σε έναν χώρο απρόσωπο σκοτεινό όπου επιτέλους σου λύνουν τα μάτια. Αυτό είναι όλο. Δε θέλουν ν' ασχολούνται άλλο μαζί σου -τουλάχιστον για μερικές ώρες. Πώς; Να, σε οδηγούν κατευθείαν στο 'διαμέρισμά σου των πέντε αστέρων'! Ένα άθλιο, υγρό, βρώμικο κελί, χωρίς παράθυρο, που είτε έχει σιδεριά για πόρτα ή μεταλλική πόρτα με ένα παραθυράκι-τρύπα! Μία βρώμικη τουαλέτα και έναν εξίσου σιχαμένο νιπτήρα... Α, βέβαια και το κρεβάτι... είναι κι αυτό, όπως τα υπόλοιπα, πολυτελείας! Όσο για το πρωινό, μεσημβρινό και βραδυνό... ξεχάστε το. Σερβίριζαν μόνο πρωινό και βραδυνό -στάθηκε αδύνατον να τα

πλησιάσω, τόσο απαίσια φαίνονταν μέσα στα σιχαμερά συνήθως μεταλλικά, σκεύη τους! Ας σταματήσω εδώ. Δε θέλω να περιγράψω περαιτέρω, τη μιζέρια!» Ο Ρέιμοντ αν και κουρασμένος, αισθάνεται ότι οφείλει να συνεχίσει να μιλά για τις εμπειρίες του: «Από το πρώτο κιόλας βράδυ, χώθηκα όπως ήμουν κάτω από τη βρώμικη κουβέρτα του κρεβατιού και αμέσως επικοινωνήσα με τον Άλεξ. Ήμουν πολύ τυχερός που δε με γύμνωσαν και δε μου ζήτησαν να βγάλω τις μπότες μου... γιατί θα ανακάλυπταν το ωρολόγι μου, το τηλέφωνό μου και το μαγνητοφωνάκι μου... Εκεί σοφίστηκα να τα κρύψω τελικά και ναι, ήμουν τυχερός που τα είχα μαζί μου. Με έσωσαν κυριολεκτικά. Αυτά λοιπόν και κυρίως το μαγνητοφωνάκι μου, εμπεριέχουν αρκετά στοιχεία που όταν τα ακούσουμε κάποια στιγμή, σε ένα χώρο εντελώς απομονωμένο, προφυλαγμένο, από ξένα αυτιά, μπορούν να μας διαφωτίσουν ως ένα βαθμό. Είναι μάλλον επικίνδυνο να το κάνουμε κάποιου άλλου, ας πούμε εδώ και τώρα. Συνεχίζω λοιπόν... Το επόμενο πρωί, με οδήγησαν σ' ένα σκοτεινό γραφείο -νομίζω στον ίδιο σκοτεινό διάδρομο της άφιξής μου- όπου πίσω από ένα γυμνό τραπέζι, καθόταν ένας γυαλάκιας, μάλλον ο διευθυντής. Αυτός... κάνει διάφορες ερωτήσεις και εφ' όλης της ύλης, τελικά. Με ανέκρινε. Ήταν... πολύ ευγενικός! Του αράδιασα του κόσμου τις μπουρδες, που τον έπεισαν για την αλητοσύνη μου και το ψώνιο μου. Μαγνητοφώνησα αυτή τη συζήτηση με το πρόσωπο-αξιωματούχο, στο γραφείο του προκλητικού 'ξενοδοχείου'! Υποθέτω, πως όλος αυτός ο διάλογος, είναι μαγνητοφωνημένος!» Ο Άλεξ και η Αλεξάνδρα, τον κοίταξαν με ανοιχτό στόμα. «Είπες ότι μαγνητοφώνησες τη συνομιλία σου, με το πρόσωπο του γραφείου, εκεί; Θεέ

μου! Δεν μπορώ να περιμένω τώρα πια, πρέπει να το ακούσω!» τόνισε ο Άλεξ αγχωμένος; Ο Ρέιμοντ τον καθησύχασε: «Ελα... υπομονή, δεν θα μάθεις και πάρα πολλά, από το μαγνητοφονάκι μου, γιατί πέρα από αυτή τη συνομιλία -ας την πούμε και έτσι-, με τον αξιωματούχο εκείνου του χώρου και εκείνα τα ελάχιστα που επικοινωνούν οι ανόητοι και αμόρφωτοι φύλακες του 'ξενοδοχείου' με τους κρατούμενους, δεν υπάρχει κάτι περισσότερο! Εντάξει, αν τα βάλουμε δίπλα σε άλλες μαρτυρίες, τότε ίσως να βγούνε κάποια, πολύ σημαντικά, στοιχεία. Όπως είπα, όλα όσα μαγνητοφώνησα, πρέπει να περιμένουν ώσπου να πάμε στο σπίτι σου, Άλεξ».

Ο Ρέιμοντ συνέχισε, παίρνοντας βαθιά αναπνοή: «Λοιπόν, όπως έλεγα... ύστερα από αυτή τη 'συνέντευξη μου', με μετέφεραν σε ειδικό κελί. Με απομόνωσαν! Πρέπει να εντοπίσω τον διευθυντή και έτσι... ποιος ξέρει, τέλος πάντων! Γελοιότητες. Εκεί ούτως ή άλλως, είσαι από την αρχή ως το τέλος, απομονωμένος! Την επόμενη -ας την πούμε την δεύτερη μέρα της παραμονής μου εκεί, παρόλο που δεν είναι έτσι ακριβώς-, με φέρανε πάλι στο ίδιο γραφείο, όπου το ίδιο πρόσωπο με ξαναρώτησε: 'Έχεις κανέναν δικό σου εκεί έξω;' Αυτή τη φορά σοβαρεύτηκα, καθώς μέσα σε εκείνο το δεύτερο κελί της απομόνωσής μου, είχα αρχίσει να ανησυχώ. Με φώτισε λοιπόν ο Θεός και είπα: 'Ναι αμέ! Έχω έναν αδερφό, τον Άλεξ!..' Με κοίταξε με υποψία για την έκφρασή μου, αλλά τελικά είπε: 'τηλέφωνο, δώσε μας, τηλέφωνο!'» Σταμάτησε και στράφηκε προς τον Άλεξ: «Του έδωσα λοιπόν το κρυφό σου τηλέφωνο, για να μη βρουν ποιος τέλος πάντων είσαι. Σε είχα ήδη προειδοποιήσει για μία τέτοια εξέλιξη Άλεξ, και ήσουν κατατοπισμένος. Φαντάσου να μην το είχα κάνει αυτό,

και σε έπαιρναν τηλέφωνο κατευθείαν! Ίσως και να μην ήμουν εδώ μαζί σας! Τελικά, την επόμενη, δηλαδή σήμερα και τρίτη ημέρα στη σειρά, στο άγνωστο 'ξενοδοχείο πολυτελείας', αφού μου έδωσαν πάλι τα μάτια, με έχωσαν στη γνωστή κλούβα και με έφεραν εδώ κοντά, αργά τη νύχτα, ώρα 9.00 και κάτι, μ. μ. , και αφού μου έλυσαν τα μάτια, με άφησαν ελεύθερο. Είχαν ξοδέψει δύο ολόκληρες νύχτες και δύο γεμάτες ημέρες, με τις ίδιες ηλίθιες κινήσεις. Αυτό είναι! Και θέλω να το τονίσω: Ευτυχώς που πρόλαβα και σε ειδοποίησα man... το λέω και το ξαναλέω- και ξέρεις γιατί; γιατί ύστερα η μπαταρία του κινητού μου έγινε φλατ. Ήμουν πολύ τυχερός, μα τω Θεώ!»

Ύστερα από όλα όσα είχε αφηγηθεί ο Ρέιμοντ, έκρυψε στα χέρια του το πρόσωπό του. Αυτό το λίγο ή το πολύ, τον είχε κουράσει. Ο Άλεξ τον ακούμπησε στον ώμο. «Έλα, πάει, πέρασε αυτό. Σου συνέβη κάτι άλλο παράξενο;» «Όχι. Όμως έχω κατακυριευτεί από ένα δυνατό αίσθημα, ότι εκεί μέσα είναι αρκετοί θύτες που διαρκώς μαγειρεύουν κάτι... Και πιστεύω ότι είναι αρκετά τα θύματα εκεί μέσα, και που δεν είδα», είπε ο Ρέιμοντ. «Δηλαδή;» ρώτησε η Αλεξάνδρα με άγχος. «Τι να σας πω; Κατ' αρχήν, συνταξιδευαν μαζί μου στην κλούβα, γύρω στα έξι άτομα, τα οποία, αν τύχει και τα συναντήσω, δε θα τα αναγνωρίσω, ούτε εκείνα εμένα, γιατί μέσα στην κλούβα είχε σκοτάδι και όταν φτάσαμε και ενόσω μέσα στην κλούβα και πριν να κατέβουμε μας υποχρέωσαν να έχουμε τα μάτια μας καλυμμένα. Όταν πια αφήσαμε την κλούβα ο ένας πίσω από τον άλλο σαν τυφλοπόντικες, παρά το γεγονός ότι μας είχαν λύσει τα μάτια, μέσα στο κτίριο, σε εκείνον, τον επίσης σκοτεινό διάδρομο, όπως είπα και πριν, μας χώρισαν κατευθείαν.

Δεν έχω ιδέα, πού πήγαν οι άλλοι. Δεν ξέρω πόσα κελιά ήταν στην συγκεκριμένη πτέρυγα του κτιρίου, ούτε αν υπήρχαν κρατούμενοι σε αυτά, και πόσοι τελικά. Επικρατούσε επίσης μία ασυνήθιστη ζέστη εκεί μέσα, και μία έντονη κι ασυνήθιστη μυρουδιά, σα να καιγόταν κάτι βαρύ, σάρκινο. Και βέβαια δεν υπήρχε αληθινό φως. Όλα τα φώτα στους διαδρόμους του κτιρίου, ήταν θαρρείς κανηλάκια, έτοιμα ανά πάσα στιγμή, να σβήσουν. Βρισκόμουν λοιπόν σε μισοσκοτάδο, τέτοιο, που ένιωσα τελικά κάπως σαν τυφλοπόντικας, μα τω Θεώ! Βασίλευε επιπλέον μία νέκρα που σ' έκανε να πανικοβάλλεσαι. Σ' ένα βρωμοκρέβατο τις έβγαλα δύο νύχτες και δύο ημέρες και κάτι, υποθέτω. Είπα θα πάθω χτικιό!» Ο Ρέιμοντ αναστέναξε βαθιά και συνέχισε: «Διαδραματίστηκαν βέβαια και άλλα. Με πήραν από το ένα κελί και μ' έβαλαν σε άλλο, άγνωστο το γιατί. Πάντως εκείνο που πραγματικά μου έκοβε την αναπνοή, κυρίως τις πρωινές ώρες, ήταν εκείνη η απαίσια μυρουδιά, εκείνη η 'τοίκνα'!»

Ο Ρέιμοντ είχε σταματήσει τώρα. Ήταν πολύ ταραγμένος. Ο Άλεξ κοίταξε αόριστα έξω από τη τζαμαρία του μαγαζιού. «Το πυκνό και ανεξήγητο γκριζο-κίτρινο σύννεφο που φαίνεται να προκαλείται από καύση... άραγε σκουπιδιών ή άλλης ύλης; πρόβαλε και σήμερα το πρωί... κι εκείνη η μυρουδιά... Τα πρόσεξες εσύ αυτά τα δύο στοιχεία του Αλεξάνδρα;» Η Αλεξάνδρα έβγαλε τα γυαλιά της και κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. Τα μάτια της πετούσαν σπιθες, γυάλιζαν υγρά και τα χείλια της έτρεμαν. «Κάποιοι - πρόκειται για πολιτική απόφαση, αναμφίβολα!- καίνε τα περίσσια· έτσι; Τα μαζεύουν και ύστερα τα καίνε. Δε θέλουν κάποια πρώια ν' ανακαλυφθούν μαζικοί τάφοι!

No chere! Το κάψιμο είναι παστρικό. Ποιος θάβει τώρα πια! Άλλωστε έφυγαν οι περισσότεροι χώροι για τα κουφάρια. Οι νεκροί είναι τόσο πολύ περισσότεροι από τους ζωντανούς! Κάτι πρέπει να γίνει, έτσι; Ούτε είναι δυνατόν να διατίθεται χρήμα σε περισσεύματα που δύσκολα ανακυκλώνονται όχι μόνο λόγω ύλης αλλά και ένεκα αντίληψης!» Η Αλεξάνδρα σταμάτησε και κοίταξε τους δύο άντρες προσεκτικά. περίμενε αντιδράσεις. Ο Άλεξ ήθελε ν' ακούσει κι άλλα. Ρώτησε λοιπόν: «Υπάρχει κατά τη γνώμη σου ένα πολιτικό σύστημα που να μπορεί να πατάξει την παγκόσμια ανισορροπία τελικά;» Η Αλεξάνδρα τον κοίταξε: «Θέλεις να μιλήσουμε για τις ιδεολογίες, που σαν λαοί πιστέψαμε, ότι θα μας δώσουν τις ποθητές λύσεις, κι αντί αυτού δημιούργησαν χάος και για δεκαετίες άλυτα προβλήματα; Και για να είμαστε δίκαιοι, δε θα πρέπει να πούμε, ότι όλα τα συστήματα με τη σειρά τους απέτυχαν; Αιτία αποτελεί το γεγονός ότι οι λαοί εκπροσωπούνται από πληθυσμούς, που στο μέγιστο ποσοστό τους, δεν είναι εκπαιδευμένοι στα κοινωνικά-πολιτικά-οικονομικά θέματα. Εξ ανάγκης αναλώνονται στα φλέγοντα καθημερινά, προσωπικά τους ζητήματα: οικογένεια, εργασία, οικονομία, ελάχιστη διασκέδαση. Στερημένοι από την ικανότητα να παρακολουθούν, να αναλύουν ή να συμπεραίνουν τις κινήσεις των πολιτικών κινημάτων και έχοντας αγνωσία της μυστικής ατζέντας των επιτηδείων και καλοβαλμένων αρχηγών τους, παρασύρονται από αυτούς και από τις υποσχέσεις τους. Οι μάγοι τρώνε τα πολλά και οι ακόλουθοί τους τα τρίμματα από τα λουκούλλεια δείπνα τους! Είναι φυσικό, όταν πιστεύεις ότι όλα θα πάνε κατ' ευχή, συγκεντρώνεσαι στον δικό σου μικρόκοσμο, σε εκείνα

δηλαδή που έχουν αξία για σένα, προσωπικά. Η απολυταρχία, η δημοκρατία, ο κομμουνισμός, ο σοσιαλισμός, όλα, μα όλα, απέτυχαν ως κοινωνικά, οικονομικά, πολιτικά, συστήματα. Το πρόβλημα υπάρχει, επιπλέον και γιατί εφαρμόζονται διαφορετικά σε κάθε χώρα. Δεν υπάρχει μία συγκεκριμένη συνταγή, μία, αυστηρά, θεωρητική οριοθέτηση, για το καθένα. Εξαρτάται τα μέγιστα από τις κυβερνήσεις. Αυτές, κι όταν ακόμα αρχίσουν σωστά, στην πορεία, ολισθαίνουν με την βοήθεια των επιρροών που επιδέχονται, και πάντα από κάποιες υπερδυνάμεις ή παντοδύναμους του πλούτου. 'Συνεργάζονται με αυτούς' είναι ένας ήπιος χαρακτηρισμός της σχέσης της πολιτικής δύναμης με τη δύναμη του πλούτου · στην ουσία ξεπουλιούνται. Είπαμε, πως πέρα από κάποιες τυπικές οριοθετήσεις δεν υπάρχει αντιπροσωπευτική 'βίβλος' που να εκπροσωπεί το καθένα από αυτά τα πολιτικά θρησκευόμενα. Όλα τα πολιτικά κόμματα και κυρίως ο κομμουνισμός, έπαψαν να προοδεύουν, απομακρυσμένα από τα ιδανικά τους -εκ των πραγμάτων-, και εξαιτίας της α-τηρησίας των υποσχέσεών τους. Υφίστανται μεν, απέτυχαν δε.

Ερχόμενοι και πάλι στον κομμουνισμό, πρέπει να τονιστεί ότι πριν από πολλές δεκαετίες είχε πετύχει να προσελκύσει αμέτρητους οπαδούς ως επαναστατικό κίνημα κατά της εξουσίας της δύναμης, με τα χρήματα γνωστής υπερδύναμης! Ταυτόχρονα ωστόσο οι επαναστάτες έγιναν δέσμοι των δικών τους, εκπροσώπων. Οι πίστεις και οι πεποιθήσεις των μνημένων στον κομμουνισμό, επηρέασαν τους όρους πατρίδα, οικογένεια, θρησκεία. Πρέπει να τονιστεί -χωριστά από όλα τα άλλα-, ότι η συγκέντρωσή τους στην εκπαίδευση των νέων, υπήρξε θετικός παράγων. Όμως

τα κηρύγματα τους για να προσπαθήσουν να απομονώσουν και να παρασύρουν τους αδύνατους και τους δυσαρεστημένους, έγινε ένα τσουνάμι στην πρώτη εικοσαετία του 20^{ου} αι. Στην πορεία, τον ενθουσιασμό για το θεωρητικό μέρος του κομμουνισμού, αντικατέστησε η προσπάθεια της απελευθέρωσης: η γη που είχε μοιραστεί στους 'συντρόφους', δημιούργησε τους εύπορους κτηματίες... Έτσι πέρασαν κι αυτοί στην κεφαλαιοκρατία, τελικά! Κι ακόμα η αλλοτινή προσπάθειά τους -των κομμουνιστών πάντα- να επηρεάσουν τα παιδόπουλα, ψαρεύοντας τις ανησυχίες τους και εκμεταλλευόμενοι τις ελπίδες τους, άλλαξε κι αυτή πορεία. Η θεωρία τους μάλιστα περί αδερφισμού και αλληλοϋποστήριξης εναντίον των εξουσιαστών, έφτανε ως ένα σημείο: σταματούσε στη θεωρία και αναμφίβολα, αυτά τα ίδια παιδόπουλα που άλλοτε παρήλυναν με πανό και συνθήματα για τα κοινωνικά δίκαια, όταν ενηλικιώνονταν και διαπίστωναν ότι η πραγματικότητα στην πορεία της ζωής, απέκλινε της ιδεολογίας του κομμουνισμού, συχνά άλλαζαν και γίνονταν συνηθισμένοι πολίτες, που τα έδιναν όλα για να εξασφαλίσουν μία καλή καριέρα, ένα καλό εισόδημα, μία άνετη ζωή μακριά από οικονομικά προβλήματα. Πού να βρει κανείς άκρη; Αυτά δεν είναι που επιδιώκει ο μεσαιός πολίτης απανταχού και που μειώνουν στην απουσία τους, το ηθικό του βιοπαλαιστή, του μικρο - μισθωτού ή του μικροεπιχειρηματία, όλων των εποχών;

Όλα λοιπόν, απέτυχαν με τη σειρά τους. Και ο σοσιαλισμός, η πόρτα εισόδου στον κομμουνισμό, που ψευτοζει με τις υποσχέσεις και με τα μικρο - δωράκια, συρρικνώνεται, γιατί οι ηγέτες τους δεν διαφέρουν πολύ από τους άλλους, τους 'δεξιούς', όπως αποκαλούνται.

Στην πορεία της εξέλιξής τους, πράττουν ό,τι ακριβώς υπαγορεύεται από τους δυνατούς του χρήματος, ώστε να γίνουν εξίσου δυνατοί, να τρίβουν πλάτες με τους ηγέτες των χωρών, και να ποζάρουν στις βιντεοκάμερες, ότι δήθεν σκοτώνονται για το καλό των εκατομμυρίων πολιτών, που αποτελούν την αδικημένη μερίδα, άσχετα με τις προσπάθειές τους. Λίγο κομμουνιστές και πολύ ακροδεξιοί-προοδευτικοί, τελικά. Μήπως αμφιβάλετε; Τους είδαμε στο παρελθόν και τους βλέπουμε σήμερα, όταν κυβερνούν ή κι αλλιώς... Θε μου! Ζούμε μία ατόφια τραγωδία. Ναι οι σοσιαλιστές καταλήξανε πιο φιλελεύθεροι από τους φιλελεύθερους! Έχει το μέλι της η δύναμη, πώς να μην το γλύψουν; Πληρώνουν με ένα 'κόκκαλο' τους οπαδούς τους και εδραιώνονται στην εξουσία επ' αόριστον! Όσο για τους φιλελεύθερους, ετούτοι προσπαθούν να πλησιάσουν το λαό μπαίνοντας συχνά στα καλούπια των σοσιαλιστών, για να πολεμηθούν με τη σειρά τους και πάλι από τους σοσιαλιστές και τους κομμουνιστές και να αποτύχουν παρόμοια... Φαύλος κύκλος λοιπόν!

Αν όμως τα πράγματα είναι δύσκολα στην πολιτικοί με τους ξεπουλημένους εκπροσώπους της, η θέση των απλών, των άμοιρων πολιτών, που γίνονται γιο-γιο στα χέρια των επιτήδειων εκπροσώπων των πολιτικών παρατάξεων, είναι ακόμη δυσκολότερη. Έτσι φάγαμε τα μούτρα μας το 2008-2020, και προχωρήσαμε σε μία κουλτούρα απρόσωπη, όπου η παντοδυναμία του συγκεντρωμένου χρήματος στα χέρια λίγων, ορίζει και καθορίζει τη μοίρα των πληθυσμών. Ο χορός και τα παρατράγουδα της οικονομίας ανά την υφήλιο, ήταν ανέκαθεν παρόντα, ωστόσο οξύνθηκαν σε υπέρτατο βαθμό και τις συνέπειες τις ζούμε σε παγκόσμιο επίπεδο,

καθώς και από ότι βλέπουμε, είναι εδώ για να μείνουν ως το τέλος της υφηλίου! Όλοι εμείς τα ανθρωπάκια ανησυχούμε για επιδημίες, όπως η γρίπη των γουρουνιών -είχε προηγηθεί η γρίπη των ορνίθων- και η παράνοια, στο μεγαλείο της, συνεχίζεται! Το chip της εθελοντικής αποδοχής εξελίσσεται σε απαίτηση. Τι περιμένει τους λαούς ακόμα δεν το είδαμε. Όμως πορευόμαστε την πορεία της 'Αποκάλυψης του Ιωάννη στην Πάτμο', απλά και μόνο γιατί έχει υιοθετηθεί ως οδηγός των σκοτεινών μυαλών για τον κατακερματισμό της υφηλίου. Δε θα τους ονομάσουμε ετούτους, καθώς τους γνωρίζουμε ήδη. Και αν ο George Orwell μιλά στο Animal Farm για την σκοτεινή χειραφέτηση πάντων από τα 'γουρούνια', το κάνει γιατί η εμπειρία του στα πράγματα της χώρας του, τον έσπρωξε να φερθεί ανθρωπινά και να προειδοποιήσει τους κοινούς θνητούς».

«Και η τρομοκρατία; Τι έχετε να πείτε για την τρομοκρατία;» ρώτησε ο Ρέιμοντ κοιτάζοντας και τους δύο συνομιλητές του. Η Αλεξάνδρα τους κοίταξε λυπημένη. Ήταν και πάλι έτοιμη να πει την άποψή της. Οι δύο άντρες ενδιαφέρονταν για την κριτική της, εφ' όλης της ύλης. Ήταν μνημένη στην ιστορία και στα πράγματα του τόπου της, αλλά και της διεθνούς κοινότητας, τελικά. Ήταν φανερό ότι ο Άλεξ και ο Ρέιμοντ, περίμεναν από την Αλεξάνδρα να συνεχίσει, να εκθέτει τις απόψεις της, και εκείνη που το αντιλαμβάνεται, αναστενάζοντας, αποφασίζει να ανταποκριθεί στη νέα πρόταση για συζήτηση: «Η τρομοκρατία! Ναι, υπήρξε ανέκαθεν κι από καταβολής του ανθρώπου, μόνο που παρουσιάζεται σαν μεταλλαγμένο φρούτο στα παζάρια των μεγάλων

δυνάμεων. Στην πραγματικότητα πρόκειται για θέατρο του παραλόγου. Όπως γνωρίζετε η πολεμική μηχανή, εδώ και δεκαετίες ζυγιάζεται πάνω από τη Μέση Ανατολή, και την σκιάζει μόνιμα με τις φτερούγες της, χωρίς παράλληλα, ν' αφήνει από τα νύχια της την Αφρική και άλλα έθνη της υφελίου. Έχει στρέψει τα όπλα της εναντίον όλων ετούτων που θεωρεί ότι δήθεν απειλούν την υδρόγειο, δημιουργώντας αντιδράσεις ύψους, τελικά. Αναμφίβολα, οι γνωστές δυνάμεις του χρήματος, συμπράττουν από κοινού, σε ετούτου του είδους τα πολεμικά παιχνίδια ή παιχνίδια δύναμης! Αν και τα σενάρια ή η προσέγγιση διαφοροποιούνται ανάλογα με την περίπτωση, ο στόχος παραμένει ίδιος. Για παράδειγμα, κάποτε προχωρούν στην υποστήριξη μικρού αριθμού ασήμαντων επαναστατών, που ορκίζονται στο όνομα ομάδας που δήθεν προασπίζεται τα δίκαιά τους. Κινούνται λοιπόν προς την εκμετάλλευσή τους ως εξής: τους βοηθούν να μεγαλώσουν σε αριθμό, τους προμηθεύουν το απαραίτητο πολεμικό υλικό, και τους υποστηρίζουν ακόμη και με δικούς τους, αν πρέπει, να επιδοθούν σε προσπάθειες απελευθέρωσης ενός ή πολλών 'μαρτύρων', από την 'τυραννική' εξουσία του τόπου. Οι επαναστάτες παγιδεύονται, επιτρέποντας την υποστήριξη και την ενίσχυσή τους ενάντια στην εξουσία της χώρας τους, γιατί έτσι επιτρέπουν στους αληθινούς τρομοκράτες της δύναμης, να προχωρήσουν σε κινήσεις που ξεκληρίζουν παράλληλα με την εξουσία, τους δικούς τους πληθυσμούς, τις δικές τους περιουσίες, και τραυματίζουν τις δικές τους επόμενες γενιές. Οι 'σοφοί' λοιπόν συμβουλάτορες της πολεμικής μηχανής, plus, σχεδίασαν και πρότειναν αυτό το νέο και βολικό τρόπο εκμετάλλευσής των αδυνάτων: να τους καταστρέφουν εν

ονόματι του 'άδικου τυράννου τους', και στη συνέχεια να τους έχουν να παλεύουν, για την εγκαθίδρυση δήθεν, της Δημοκρατίας και τα παρόμοια! Ποιας Δημοκρατίας; Θα ρωτήσετε. Επομένως, καθώς εξακολουθεί να υφίσταται το δικαιο των δυνατών, οι πανίσχυροι λαοί -πάντα οι γνωστοί, συγκεκριμένοι- καταδυναστεύουν τους αδύνατους, προκαλώντας άπειρα δεινά με φρικτές συνέπειες, και κυρίως στις χώρες 'των αλλοθρήσκων'. Όλα αυτά τα αδικήματα των ισχυρών, παρίστανται στους αδυνάτους, ως καθαγιασμένοι τρόποι για την απελευθέρωσή τους. Έτσι οι αδύνατοι καταλήγουν να καταδυναστεύονται από εκείνους που είναι τελικά οι αληθινοί, και μεγαλόπνοοι τρομοκράτες της οικουμένης: τους δυνατούς της υφήλιου.

Όμως, όπως είπαμε και παραπάνω, όλα ετούτα τα φαινόμενα, είναι διαχρονικά και από καταβολής του ανθρώπου, και αναγνωρίζονται ως τέτοια. Ω, ο άνθρωπος είναι ο αφ' εαυτού δαίμονας, ο δημιουργός της τραγικής του μοίρας. 'Ο θάνατός σου η ζωή μου' είναι ο υπ' αριθμόν ένα, κανόνας, από της δημιουργίας του κόσμου, από την εποχή του Νεάντερταλ. Τελεία και παύλα! Ανακύκλωση της ιστορίας. Πριν, ύστερα, σήμερα... υπάρχουν οι ήμεροι, ή οι αφελείς, ή οι πάσχοντες από αγνωσία, και δίπλα τους εμφανίζονται οι πολεμοχαρείς, που όπως πάντα δημιουργούν, εγκαθιδρύουν και επιβάλλουν, νέους κανόνες επιβίωσης - διαβίωσης, στους πρώτους, χωρίς μεγάλες φθορές βέβαια, εξασφαλίζοντας την εξουσία τους επ' αυτών, και με ό,τι ετούτο συνεπάγεται. Αν φανταστούμε ότι το ίδιο μοντέλο ισχύσει για όλη την υφήλιο, τότε μπορούμε να μιλήσουμε για αυτάρκη έθνη και για έθνη που τα χαρακτηρίζει η απληστία και η ανάγκη της εξάπλωσης

και της απόλυτης κυριαρχικότητά τους επί των πρώτων (τα αυτάρκη έθνη).

Όσον αφορά τον σημερινό υποκριτικό σεβασμό μεταξύ των αρχηγών των λαών, είμαστε πλέον βέβαιοι, ότι πρόκειται για σχέση, εντελώς άσχετη με την πραγματικότητα, καθώς στην πορεία του χρόνου, οι δυνατοί βρίσκουν τρόπους να ξεκάνουν με αθέμιτους τρόπους κάποιους από αυτούς, αν δεν τους βολεύει πλέον να τα έχουν καλά μαζί τους. Αν και πανούργοι, άδικα προσπαθούν να δικαιολογηθούν με αίτια που δε στέκουν. Και βέβαια δεν ενδιαφέρονται να μας πείσουν σχετικά. Εγκληματούν λοιπόν άμεσα εναντίον τους, με την προϋπόθεση ότι δεν αντιδρούν για τα διαβήματά τους, άλλοι, εξίσου δυνατοί με αυτούς. Όπως ήδη είπα κατευθύνουν τους υπηκόους αυτών των χωρών, όχι μόνο να προσπαθούν να απελευθερωθούν, αλλά και να τιμωρούν τους πρώην ηγέτες τους και μάλιστα με ανορθόδοξους τρόπους, όπως έγινε πολλά χρόνια πίσω, την πρώτη εικοσαετία του αιώνα μας, με τον Ιρακινό Σεντάμ Χουσεΐν ή με τον Λίβυο Μουαμάρ Καντάφη. Τα πάντα σχετίζονται με την εκμετάλλευσης των πηγών ενεργείας, αυτών των χωρών και μόνο. Σιγά μήπως θα σκοτιζόνταν οι ισχυροί για τις λαϊκές μάζες! Είναι τραγελαφικό! Κοιτάξτε τις σημερινές εξελίξεις των σχέσεων των εθνών, στη μέση Ανατολή. Κοιτάξτε τι συμβαίνει ανέκαθεν στο Μεξικό, στην Αργεντινή, αφήστε πα την Ευρώπη! Από το κακό στο χειρότερο. Όσο για τη Ρωσία, την Κίνα, και την Ασία εν γένει, ποιος ξέρει; Ίσως και να δούμε πολύ οξύτερα φαινόμενα από όσα έχει καταγράψει η ιστορία ή έχουν δει τα μάτια μας στις δικές μας ημέρες. Οι πόλεμοι για τον μαύρο και τον κίτρινο χρυσό, το ασήμι και τις πολύτιμες πέτρες, είχαν ταλανίσει

την οικουμένη εδώ και δεκαετίες. Τώρα... τι να πούμε εμείς, που δεν χρησιμοποιούμε καν χρήματα, πέρα από τις κάρτες και τις ηλεκτρονικές επικοινωνίες. Οι πόλεμοι αποδείχτηκαν τελικά ότι δεν συνέβαλαν στη λύση αλλά στη δημιουργία αδιεξόδων! Έχουμε διαπιστώσει την έκταση του γενικευμένου φαινομένου των πιέσεων, των απειλών ή των διαπραγματεύσεων, καθώς οι χώρες φορώντας διαφορετικά πρόσωπα-μάσκες, δοκιμάζουν την πυγμή τους στην αρένα της υφηλίου, όπου αναδεικνύεται ο ισχυρότερος. Ένα έχω να πω: αλίμονο στους πολίτες της υφηλίου!

Με υπόψη, τα ιστορικά γεγονότα του αιώνα που διανύουμε, λέμε, ότι όλα και όλοι κυβερνώνται από τη γνωστή-άγνωστη μικρή μερίδα, πανίσχυρων -κυρίως οικονομικά- δαιμόνων. Από τη μανία της δήθεν πολιτισμένης μερίδας των ανθρώπων, να φτιάχνει κανόνες, όπως τα ανθρώπινα δικαιώματα, γεννήθηκε και κατέφθασε το περίφημο φαινόμενο της τρομοκρατίας. Με τη βοήθεια των πολιτισμένων πανίσχυρων της οικουμένης, οι δικτάτορες που άλλοτε συγκέντρωναν τον θαυμασμό ή τον σεβασμό στους πολίτες της χώρας τους, χαρακτηρίστηκαν τελικά τρομοκράτες του λαού τους, και ως τέτοιοι αντιμετώπιστηκαν με μίσος από αυτόν και την παγκόσμια κοινωνία, απλά γιατί κάθονταν πάνω στο 'μαύρο χρυσό', όπως ήδη είπα! Επιβαλλόταν -και συνεχίζεται να επιβάλλεται- η πάταξή τους και αμέσως μετά, η αρπαγή των θησαυρών τους!

Ο άνθρωπος της ανεξέλεγκτης δύναμης, ξεκίνησε με την εγκαθίδρυσή του από τη ρωμαϊκή εποχή. Προχώρησε σε πολλές καταστροφικές επιχειρήσεις. Μην ξεχνάτε τις σταυροφορίες, ή τον αποικισμό, ή αργότερα τον ξεσηκωμό των μπολσεβίκων εναντίον των τσάρων, ή

την υποστήριξη του φημισμένου σοσιαλιστικού - ναζιστικού κινήματος με ό,τι ολέθριο συνακολούθησε, για να πούμε ελάχιστα από τα δεκάδες παρόμοια. Αυτός κίνησε τον πόλεμο της εκδίκησης εναντίον της ορθόδοξης Σερβίας, για να δημιουργήσει δικά της προτεκτοράτα, αυτός επιτέθηκε στους Ιρακινούς, ξεσήκωσε τους Λιβύους, στη συνέχεια τους Συρίους κτλ. κτλ. Αυτός επεχείρησε με τους οπαδούς του να επιβάλει το δικό του πάντα, τύπο της Δημοκρατίας -άσχετη προς την πραγματικότητα του όρου Δημοκρατία, έτσι;- στο Αφγανιστάν. Και η πάμπλουτη Αφρική κομματιάστηκε από πριν και εξακολούθησε να υφίσταται πάμπολλα δεινά κάτω από ίδιες ή παρόμοιες συνθήκες... Το Μεξικό, η Λατινική Αμερική... Ε... τι άλλο απομένει, για να πούμε; Άλλαξε κάτι; Όχι! Η πολεμική λοιπόν μηχανή προκαλούσε και συνεχίζει να προκαλεί πολέμους -άσχετα με το κόστος που κατέστρεψε τη χώρα της- και από κοντά, τους εμφύλιους! Στο καταστροφικό της έργο, για την παραμονή της στη θέση του αστυνόμου της υφελίου, τη βοηθούσαν ανέκαθεν οι χώρες της Δύσης, που εξίσου λαιμαργοί για την ενέργεια και τον πλούτο, δε φοβόνταν να αποκαλύπτουν τις διαθέσεις τους. Προϋπόθεση της επιτυχίας τους, ήταν ανέκαθεν η από το πουθενά δημιουργία του χάους, για την επιβολή των θέλω τους. Επιβάλλονταν ανέκαθεν η σύγχυση και ο πανικός, και ο θάνατος που ακολουθεί, κυριαρχεί με συνέπεια. Γιατί είναι βέβαιο, ότι οι επιχειρήσεις αυτού τους είδους, οδηγούν σε εμφύλιο τις παρατάξεις -των διαφορετικών φυλετικών ομάδων, εχθρικών μεταξύ τους, εντός του αυτού χώρου- των προσβληθέντων χωρών, και φυσικά συνεχίζεται πάρα τα αμέτρητα θύματα κυρίως γυναικόπαιδα, μέχρι εξουθένωσης. Η όλη διαδικασία

στέφεται με την επιτυχία της πολεμικής μηχανής, με κολοφώνα την εκμετάλλευση του ορुकτου πλούτου των πληγέντων χωρών. Περί τίνος πρόκειται λοιπόν; Πρόκειται για δικτάτορες της υφελίου! Α, και κάτι άλλο, πολύ σημαντικό: η προσπάθεια για κοντρόλ στα ξένα πλήθη δεν διαφέρει μέχρι ενός σημείου, από εκείνο που επιχειρούν στους πολίτες της δικής τους χώρας!

Και ερχόμαστε τώρα σε μία ακόμη, εξίσου φοβερή, συνέπεια της αμέσως προηγούμενης διαδικασίας: στις διαρκείς και μεγάλες μετακινήσεις των πληθυσμών, ή άλλως τα κύματα των προσφύγων προς όλες τις κατευθύνσεις, όπως στην Ευρώπη, στην Αυστραλία και αλλού, και που πολλές φορές κατονομάζονται 'λαθρομετανάστες'. Η παραμονή των ανεπιθύμητων μεταναστών ή λαθρομεταναστών στις διάφορες χώρες 'φιλοξενίας τους', οδηγεί σε μεμονωμένες ή ομαδικές αυτοκτονίες ή τρομοκρατικά χτυπήματα εναντίον πάντων, και των εκπροσώπων της πολεμικής μηχανής, που επίσης στηρίζεται και υποστηρίζεται συνήθως από χώρες που συμφωνούν ή... τους επιβάλλεται τέλος πάντων να συμφωνούν, με αυτή! Καταλαβαίνετε που αποβλέπει τελικά, το τραγικό παιχνίδι που παίζεται; Στον αφανισμό του άμαχου πληθυσμού και δεν ενδιαφέρει εδώ, αν αυτοί είναι Μουσουλμάνοι, Βουδιστές, Χριστιανοί ή οτιδήποτε άλλο! Αναμφίβολα οι εκπρόσωποι της πολεμικής μηχανής, θα επιθυμούσαν να σπέρνουν τις ατομικές τους, όπου κρίνουν ότι χρειάζεται, καθώς πρόκειται για μια εύκολη λύση, μόνο που η υποκριτική κριτική που ασκείται στους υπέρμαχους της ατομικής, βάζει φρένο σε μία τέτοια, πρόχειρη λύση εκ μέρους των.

Τώρα, και ύστερα από όλα τα προηγούμενα, έρχομαι στο φαινόμενο που ταλανίζει την Κενόπολη. Προσωπικά λοιπόν, θεωρώ τον εαυτό μου τρανή απόδειξη θύματος, της πολιτικής, plus, τρομοκρατίας τελικά, όπως αντιλαμβάνεστε. Παρόμοια κι εσύ Ρέιμοντ και δεκάδες ή και εκατοντάδες άλλοι συμπολίτες μας. Τρομοκρατικά χτυπήματα λοιπόν δεν είναι μόνο εκείνα τα δήθεν ιστορικά. Το περίφημο της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 2002, που έθεσε φανερά το ορόσημο της δήθεν 'ενορχηστρωμένης τρομοκρατίας' ή και όλα τα άλλα που το ακολούθησαν: στη Μαδρίτη, στο Λονδίνο, στην Κωνσταντινούπολη... και αλλού, την πρώτη δεκαετία του αιώνα μας, μικρότερα ίσως, αλλά εξίσου σπαραξικάρδια για τους πολίτες που έχασαν δικούς τους, ως φαινόμενα, υπήρξαν εντελώς απαράδεκτα. Πόσα χρόνια από τότε; Εξήντα οχτώ, λιγότερα ή περισσότερα; Αλήθεια δεν έχουν σημασία οι ακριβείς αριθμοί, τώρα πια. Και πόσα άλλα τρομοκρατικά χτυπήματα συνέβησαν έκτοτε και συμβαίνουν κάθε μια και λίγο, μέσα στην ίδια τη χώρα τους, με δολιότητα ώστε να έχουν δικαιολογία για νέους στόχους και νέες επιδρομές-επιθέσεις σε διαφορετικές χώρες ανά την υφήλιο; Μα πότε επιτέλους σταμάτησαν οι λαιμαργοί και απαίσιοι δαίμονές της; Τα τρομοκρατικά χτυπήματα, με στόχο την εκμετάλλευση των συμπολιτών τους, απέβλεπαν και αποβλέπουν τη μείωση των πληθυσμών και από αυτήν, την πλήρη χειραγώγησή τους. Κοιτάξτε τι συμβαίνει ύστερα από όλους τους πολέμους που χαρακτηρίστηκαν ως σημαντικοί «αγώνες» κατά της τρομοκρατίας!

Αυτή τη στιγμή εμείς, οι πολίτες της Κενόπολης, έχουμε τους τρομοκράτες δίπλα στα σπίτια μας, στις αυλές μας, ανάμεσα στους συμπολίτες μας, στο δρόμο,

στη δουλειά, στο πολυκατάστημα, στο εστιατόριο και όπου αλλού φανταστείτε. Δεν κάνουν διακρίσεις οι πολίτες που μεταμορφώνονται σε τρομοκράτες, γιατί απλά πληγωμένοι οι ίδιοι, μισούν τη θέση τους και θέλουν να πληγώσουν και να πληγωθούν τελικά! Απαγάγουν, ζητούν λύτρα, σκοτώνουν ή σκοτώνονται. Τρομοκρατία λοιπόν είναι κι ετούτο που μαρτυράμε, που βιώνουμε σήμερα, στο όνομα των Διεθνών Αγώνων. Από εδώ ξεκινά η επίσημη πλέον τρομοκρατία της πολιτείας μας. Ακούσατε κάποια ανακοίνωση ή κάποιο σχόλιο από οποιαδήποτε αρχή ή εξουσία; Δε θα εκπλαγώ καθόλου αν κάποια στιγμή μάθω ότι το κράτος κρύβεται πίσω από αυτήν. Δεν έχουν λοιπόν οι εκπρόσωποι της εξελιχθεί σε δικτάτορες -τρομοκράτες; Κατέθεσα ήδη την άποψή μου κύριοι. Ποιος άλλος θα τολμούσε κάτι παρόμοιο, αν όχι μία ζητιάνα, σαν την αφεντιά μου, που δεν έχει να χάσει απολύτως τίποτα; Δεν είναι κανόνας οι έχοντες την εξουσία να ενεργούν ανεξέλεγκτα και να πράττουν έτσι συχνά τα χείριστα, με τις ευλογίες του άσχετου λαού, που τους έδωσε τη δύναμη; Ορίζει και επιβάλλει μέτρα, για τους δικούς του λόγους; Ή αίγλη των Αγώνων το επιβάλλει πιθανόν, πρόκειται ίσως 'περί ευπρεπούς εμφάνισης'. Και ας μην ξεχνούμε ότι πολλά ανόσια έγιναν και εξακολουθούν να γίνονται και 'εν ονόματι του τουρισμού'! Είναι και κάποια άλλα θέματα: ο περιορισμός των δαπανών σε ιδρύματα περιθαλψής, ή... σε οίκους ευγηρίας. Από κάπου θα πρέπει να εξασφαλιστούν, οι επιπλέον αναγκαίοι οικονομικοί πόροι. Και αναρωτιέμαι πού κρύφτηκαν οι αλλοτινές ζητωκραυγές, για την επιτυχή εφαρμογή των πεπαλαιωμένων πλέον -αν όχι αναχρονιστικών-, ανθρωπίνων δικαιωμάτων; Πού κρύφτηκαν -ερωτώ-,

όλοι εκείνοι οι σταυροφόροι, που άλλοτε έκαναν τόσο θόρυβο, για την υποστήριξη και τη διατήρηση του περιβάλλοντος; Πού άραγε κρύφτηκαν όλα τα τρανόφωνα κόμματα των πολιτικών σωμάτων των ‘ανθρωπάκων’, που πάσχιζαν για την καρέκλα της δύναμης; Όλοι αυτοί που επίσημα διακήρυξαν και εξακολουθούν να διακηρύσσουν, επιδεικτικά, τις απαρχαιωμένες πίστεις τους; Αυτοί οι τρανόφωνοι δήθεν φρουροί των ιδεών και κυρίως των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των ίσων ευκαιριών; Πού κρύφτηκαν όλοι αυτοί τώρα, σ’ αυτή την κρίσιμη για τον πληθυσμό μας, της τρίτης ηλικίας, και τους ανθρώπους με ιδιαίτερες ανάγκες; Αχ, όλοι πασχίζουν για την προσωπική τους ικανοποίηση, για την καρέκλα της δύναμης, για τη δική τους ασφάλεια και ακεραιότητα! Σας το λέω: τίποτα δεν άλλαξε. Ο άνθρωπος παραμένει ζώο, άνθρωπος των σπηλαιών, ένας τρωγλοδύτης, όταν πρόκειται για το προσωπικό του συμφέρον!».

Η Αλεξάνδρα έχει ανάψει, τα μάγουλά της είναι κατακόκκινα. Παίρνει μία αναπνοή ενώ οι δύο άντρες την ακούνε συνεπαρμένοι. Φαίνεται εξαντλημένη. Εκείνη συνεχίζει τώρα με χαμηλότερο τόνο. «Θα μας δώσουν άραγε εκείνο που επιδιώκουμε ετούτοι οι περίφημοι Διεθνείς Αγώνες; Οι πολίτες έχουν ανάγκη από την κατανόηση των αρχών. Αλλά τι λέω; Αυτοί... μας έχουν γράψει στα παλιά τους τα παπούτσια προ πολλού, που σημαίνει, ότι όχι μόνο δεν μας υπολογίζουν αλλά ούτε και μας χρειάζονται. Τους ψηφίζουμε ασυνείδητα έχοντας γνώση του γεγονότος, ότι όποιοι κι αν ανεβούν στα έδρανα της βουλής, δεν πρόκειται να ελαφρύνουν τα βαρίδια των πολιτών. Οι λίγοι που περνάνε καλά, είναι εκείνοι, που ως πλούσιοι, μπορούν να εξαγοράζουν τους

πάντες και τα πάντα. Επιτέλους πρέπει να το πούμε ξεκάθαρα: στην διεφθαρμένη πολιτεία μας επιστατούν και επισκοπούν οι οικονομικά ισχυροί και οι πολιτικές δυνάμεις! Οι μάζες πάνε κατά διαβόλου, γιατί δεν μετρά-νε!

Και έχοντας πει αυτά, να πω ακόμη μια φορά, ότι η τρομοκρατία έχει πάψει από καιρό να έχει τη σημασία που οι ειδήμονες είχαν επιδιώξει να της αποδώσουν. Αφού προσπάθησαν, προσπαθούν και θα προσπαθούν εσαεί, να αποδεκατίσουν λαούς σ' όνομά της, τώρα οι ταγοί της όποιας πολιτείας, καταφέρουν στους πολίτες τους τρομοκρατικά χτυπήματα. Chir εδώ, και chir εκεί - έχει γίνει πλέον αίτημα- όλο και προσπαθούν με καλυμμένες απειλές. Και βέβαια δε θεωρούνται αρκετά τα δηλωμένα προσωπικά δεδομένα που εμπεριέχονται στα ηλεκτρονικά αρχεία της πολιτείας. Και έρχεται το πάλαι αίτημα των 'πρασίνων' που μας έχουν φουσκώσει με τα θέματα της λειψυδρίας ή ξηρασίας... η πάλαι ανησυχία για την αλλαγή του κλίματος. Ας μελετήσουμε επιτέλους τις συνήθειες του ηλιακού μας συστήματος και τις αέναιες φυσικές αλλαγές στον Πλανήτη μας! Το κλίμα έχει εξελιχθεί σε φιάσκο, αν και στο όνομά του στηρίζεται η εκμετάλλευση των αδυνάτων. Κοιτάξτε τους λογαριασμούς για την ενέργεια γενικά, και ας έχουμε τρανταχτό ήλιο! Όσο για την εξωφρενική αύξηση των τιμών στα ελάχιστα πλέον σωστά είδη διατροφής -για τα περισσότερα έχουμε πειστεί πριν από δεκαετίες ότι είναι μεταλλαγμένα-, και η απάλειψη καυσίμων... το λάδι δεν μας αφορά, το αέριο λιγοστεύει και η μπαταρία απόμεινε σαν τον κούκο! Όλα αυτά και άλλα, δυσχεραίνουν την καθημερινότητα. Ποτέ δεν έμαθα πώς τα κατάφεραν και αχρήστεψαν μηχανές που χρησιμοποιούν νερό,

διασπάζοντάς το στα δύο συστατικά του: οξυγόνο-υδρογόνο. Και βέβαια δεν γινόταν αλλιώς, γιατί με το 'νερό', δεν ήταν εύκολο το γέμισμα των χρηματοκιβωτίων. Άσχετα βέβαια με το γεγονός ότι εμείς -εγώ μάλλον- δεν χρησιμοποιώ ούτε το 'νεράκι' εν αφθονία, απλά γιατί κοστίζει! Έχοντας δοκιμάσει όλα τα γνωστά, και τα ακόμη περισσότερα, άγνωστα κόλπα, οι άχρηστοι του πολιτικού μας συστήματος, απεμπολούν, ό,τι δεν έχουν ήδη απεμπολήσει από τα δίκαια των λαών, χρησιμοποιώντας τα πιο ειδεχθή ψέματα, τα πιο αποτρόπαια κόλπα... Αχ, δεν υπάρχει σταλιά οξυγόνο πα! Το πληρώνουμε με το αίμα μας! Μαζέψτε και τους αλήτες σπουργίτες λοιπόν, εν ονόματι κάποιου πλεονάσματος, αξίας. Αλήθεια... πόσων άραγε δισεκατομμυρίων; Προτιμώ την κόλαση του Δάντη από ετούτη της γης... Αναρωτιέμαι όμως ποιοι θα δουλεύουν στα χτήματα του πλούτου αν λείψουν οι αδύνατοι και οι δούλοι αυτής της εποχής; Είμαι βέβαια ότι αυτοί θα είναι οι εύρωστοι νέοι, οι υγιείς και οι άλλοι που θα καταναλώνουν μέρος των καρπών που διαθέτει η Πολιτεία μας, έχοντας συμβάλλει τα μέγιστα στη δουλειά υπέρ των αρχόντων!»

Ενοστικτωδώς ο Ρέιμοντ απλώνει το χέρι του στην αριστερή παλάμη της Αλεξάνδρας. Όλα όσα είχε πει με τόση φλόγα, ήταν πασιγνωστά. Όμως καθώς είχαν αντιληφθεί εξ αρχής ότι οι καταθέσεις της αποτελούσαν τη βαλβίδα υπερχειλίσσης της αγανάκτησης και της οργής που έβραζαν μέσα της, τη βοήθησαν σε αυτή την θεραπευτική διαδικασία, ακούγοντάς την. Αν και φαινόταν πιο ήρεμη τώρα, ο ιδρώτας κυλούσε σα χοντρό δάκρυ από το μέτωπό της και κατέβαινε αυλακώνοντας τις παρειές της. Τα χέρια της έτρεμαν ενώ τα μάτια της

ακίνητοποιημένα, σα γυάλινα, θαρρείς και οραματιζόνταν κάτι πολύ φριχτό. «Έλα ηρέμησε, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα κοντά μας!» ψιθύρισε τρυφερά, ο Ρέιμοντ. Ένωθε την απογοήτευση αυτής της αγανακτισμένης, από όλα, γυναίκας, να τον παρασέρνει. Ήταν τόσο φανερό το πόσο είχε υποφέρει, από τα αλληπάλληλα χτυπήματα της κοινωνίας τους. Άλλωστε δεν ήταν μυστικό, ότι μεγάλη μερίδα των πολιτών της Κενόπολης, είχε κατακυλήσει στον πυθμένα του κοινωνικού βαρελιού της. Η Αλεξάνδρα ωστόσο είχε αποθέματα αλτρουισμού, ψυχικής δύναμης και πάθους και είχε κατορθώσει να διατηρήσει ανέπαφο το πνεύμα της ελευθερίας.

«Αχ γιατί μιλώ τόσο πολύ; Να με συμπαθάτε! Αλήθεια, δεν μίλησα γιατί πίστευα ότι όλα ετούτα, είναι άγνωστα. Να... δεν ξέρω, πώς να σας το εξηγήσω;» είπε και σκούπισε τη μύτη της. Ύστερα αναστέναξε και πρόσθεσε: «Σας είμαι ευγνώμων που μου επιτρέψατε να ξεπαύσω! Τρελαίνομαι με όλα αυτά! Τα πιάνω εδώ, τ' αφήνω εκεί! Ζητώ συγγνώμη και πάλι», είπε η Αλεξάνδρα και έσκυψε το κεφάλι της. Έπιασε τα γυαλιά της και με δάχτυλα που έτρεμαν, τα πέρασε στα μάτια της. Εκλαιγε. Ο Άλεξ περνώντας το μπράτσο του στους ώμους της, και σκύβοντας πάνω της, είπε συμπαθητικά: «Έλα, Αλεξάνδρα! Μην κάνεις έτσι, σε παρακαλώ. Σε καταλαβαίνουμε. Είναι θαύμα που κατόρθωσες να επιζήσεις -γυναίκα μόνη- σε ένα τέτοιο αδιάφορο -τι λέω;- απειλητικό περιβάλλον, θα έπρεπε να πω, και να έχεις και αποθέματα κουράγιου, να παρακολουθείς και να καίγεσαι, με τα αδικήματα ενάντια στην παγκόσμια κοινότητα». Ο Ρέιμοντ συμφώνησε μαζί του, κουνώντας το κεφάλι του καταφατικά. Ένας θαρρείς κόμπος είχε

καθίσει στο λάρυγγά του και τον εμπόδιζε ν' αρθρώσει λέξη!

Οι πολλαπλές πληγές των λαών

Ο πόλεμος είχε σαρώσει τη γήινη σφαίρα. Ο 21^{ος} αιώνας είχε δαιμονοποιηθεί ήταν 'γουρσούζικος'! Σαν λαίλαπας είχε αφανίσει χώρες και αρχηγούς, με τις προφάσεις των δυνατών της Δύσης -όπως τη de facto γενοκτονία-, ενώ οι αληθινοί εγκληματίες έχαιραν τιμών, υποστήριξης και εκτίμησης. Εκπροσωπούσαν τη δύναμη των κεφαλαίων. Μα..., έτσι ήταν ανέκαθεν! Η ιστορία επαναλαμβάνεται! Και σαν τέτοιο φαινόμενο η ιστορία όφειλε να διδάσκει. Κι όμως δεν ήταν καθόλου έτσι τα πράγματα. Η ιστορία είχε αραχνιάσει στα ράφια, και τα περίφημα, για την καταστροφική επίδρασή τους, computers, καθοδηγούσαν τους ανθρώπους σαν αγέλες στο βωμό της ανικανότητας. Οι κάτοικοι του πλανήτη είχαν χάσει μεγάλο μέρος από τον ανθρωπισμό τους. Το αλλοτινό σύνθημα 'επιστροφή στις ρίζες', δεν ακουγόταν πλέον και όταν συνέβαινε να ακουστεί, θεωρείτο γελοίο, είδος αναχρονιστικού, 'αρχαϊκού' ρητού, που το μόνο που δε θα μπορούσε να έχει, εκείνη την περίοδο του χρόνου, ήταν η ανταπόκριση ή η εφαρμογή!

Όπως πάντα, οι δυνατοί δεν ντρέπονταν να αποκαλύπτουν στους απλούς πολίτες και στους γδυμένους, από υποστήριξη, αρχηγούς των, πόσο αχόρταγοι, άκαρδοι και πολεμοχαρείς ήταν. Τα κεφάλαια δεν εξέλιπαν, οι τράπεζες απομυζούσαν και συγκέντρωναν το χρήμα, καθώς δικαιούνταν ως ιδρύματα, να παρέχουν εικονικά δάνεια και να μαζεύουν το χρήμα με την απαρχή της καταβολής των δόσεων του δανειολήπτη. Οι προνομιούχοι εξέθεταν

απροκάλυπτα το θράσος τους έναντι του λαών. Ήταν οι παράνομοι της Οικουμένης, οι εφευρέτες λόγων και αιτιών για την κήρυξη πολέμων και φυσικά περίτρανοι εγκληματίες πολέμου. Επεδίωκαν τη γενοκτονία, σημαντικό συστατικό στα πολεμικά cocktail... Η πρωτοπόρος πολεμική μηχανή και δίπλα της οι άλλες δυνάμεις συντελούσαν επίσης και με ποικίλους τρόπους, στην πανδαισία της ανομίας συγκεκριμένων εθνικοτήτων. Ετούτο το τελευταίο εξαρτιόταν όχι απλά από τα συμφέροντά τους, και κυρίως την δημιουργία στρατιωτικών βάσεων σε φιλικά διακείμενες χώρες, για την κατοχύρωση της δύναμής τους, σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο ποσοστό της επιφάνειας της υφηλίου, αλλά και γιατί είχαν κατακυριευτεί από την πεποίθηση, έλλειψης τροφίμων. Το πιο περίεργο ήταν ότι ενώ ανέκαθεν έκαναν τα ίδια και άσχετα με τα όποια οφέλη, τώρα τους απασχολούσε η αύξηση του γήινου πληθυσμού και η κατά συνέπεια φημολογία της μείωσης της παραγωγής τροφίμων τελικά... Ήταν φανερό ότι οι μηχανές του πολέμου λαδώνονταν με εφευρέσεις δικαιολογίας και αιτίας.

Επομένως το σπάραγμα και το ειδεχθές αιματοκύλισμα των ανθρώπων συνεχίζονταν και έμοιαζε με σφαγιάσεις ζώων προς τιμήν των μισητών θεών του Πολέμου. Καταλαβαίνει κανείς ότι ο άνθρωπος πολεμοχαρής και κακός, εξαιτίας της ανάγκης του να κρατά τα κλειδιά διακίνησης της παγκόσμιας μηχανής του πολέμου, από προϊστορίας, ξεπέρασε τα όριά του, και το μέτρο σωφροσύνης στις σύγχρονες εποχές, θαρρείς για να δύναται να προσφέρει αέναα αιματηρές θυσίες, ώστε να τρέφεται το λαρόγγι της αείποτε διψασμένης γης, που σα σφουγγάρι ρουφά το αίμα, των σφαγίων της

οικουμένης. Ίσως ακόμη δέχεται τα ανθρώπινα σφάγια, σαν απύθμενος οχετός, αφού με υπέρμετρη απληστία καταβροχθίζει απόφια τα κουφάρια των παιδιών της. Είναι αλήθεια ότι οι νεκροί είναι αμέτρητοι και οι ζωντανοί μικρό μεράδι, απέναντί τους.

Χρόνια, δεκαετίες, αιώνες, οι αρχικά, ανίκανες μηχανές των πολεμοχαρών, είχαν πετύχει να τελειοποιηθούν με την επαναληπτική άσκηση και είχαν υψωθεί στο θόλο του αιθέρα με στόχο να αποδεκατίζουν τα πλήθη, να αφανίζουν τον δίπλα, παραδίπλα, τον απέναντι ή πολύ μακρύτερα από τη γη του, σαν τα καρότα στο μπλέντερ κι ύστερα μια και στον αποχετευτικό αγωγό ενός ατέλειωτου και αδηφάγου νεροχύτη. Οι γωνιές του ανεκτικού πλανήτη είχαν κατασπαραχτεί. Η ατμόσφαιρά του ταλανιζόταν από τα σκουπίδια των ατυχημάτων μεταξύ δορυφόρων και άλλων εκτοξευμένων αντικειμένων στο διάστημα. Κάποια αεροπλάνα είχαν πέσει προσκρούοντας πάνω σ' αυτά. Οι αστεροειδείς προειδοποιούσαν τον άνθρωπο να συνειστεί, να σκεφτεί, να ενεργοποιηθεί πέρα από τα 'μικρά!' Μάταια. Ο άνθρωπος της εποχής, ο πολίτης της γης εθελotuφλούσε. Και όμως ανέκαθεν ωρυόταν για το περιβάλλον του! Τι ακραίες γελοιότητες!

Οι φυλές είχαν γίνει ένα κουβάρι χωρίς αρχή ή τέλος, η λαθρομετανάστευση και η προσφυγιά έδιναν κι έπαιρναν. Άλλους τους δέχονταν και άλλους τους εξόντωναν. Οι κάτοικοι του Πλανήτη είχαν αυξηθεί σε επικίνδυνους αριθμούς, παρά τις προσπάθειες των ισχυρών να τους κρατήσουν χαμηλούς, με τη τέχνη του Άρη ή με τα δηλητήρια του Κένταυρου Νέσσου. Κάποιες χώρες: μία της άλλοτε κίτρινης καλούμενης φυλής και μία ινδοευρωπαϊκή, 'δικαίως' απαιτούσαν κυριότητα, με

την έξοδο πληθυσμών τους, σε όλες τις άλλες Ηπείρους του Πλανήτη. Ο τελευταίος που δεν φαινόταν ποτέ ικανός να ταΐζει, να ποτίζει και να νοσηλεύει τους πάντες, στέναζε κάτω από την πίεση να δίνει. Έτσι το είχαν κανονίσει: να αδυνατούν να αντιμετωπίζουν τις ανάγκες των λαών. Πέθαιναν λοιπόν από αστειά οι αιώνια αδικημένοι, μαύροι ή άσπροι, και ακόμη περισσότερο βέβαια, από την έλλειψη νερού, τροφής και φαρμάκων.

Με τόσα πολλά προβλήματα -άνισα καταμερισμένα-, οι λαοί δεν πήγαιναν πουθενά. Το αραϊώμα 'των σκόρδων', δεν έσκιαζε ούτε και ενδιέφερε κανέναν, πια. Οι απλοί πολίτες που δεν περίμεναν περισσότερα από εκείνα που κατείχαν, είχαν εξελιχθεί σε μοιρολάτρες ή σε κακοποιούς και αυτοκτονούσαν θεληματικά, πάνω στην πράξη. Ετούτο το τελευταίο είχε καταντήσει είδος ευθανασίας. Επικρατούσε μία παράξενη κατάσταση εγκληματικής προδιάθεσης και ασυνειδησίας, ανοχής και κυνισμού. Κάποιες φωνές που υψώνονταν, μόλις που ακούγονταν, γιατί τελικά πνίγονταν πάντα κάτω από 'την σκούπα' του δυνατού. Το χρήμα εξουσίαζε από αιώνες, αλλά είχε τελικά αποκαλύψει, πόσο αχόρταγο και απαιτητικό ήταν στα χέρια των λίγων. Από το χρυσάφι, το ασήμι, τους πολύτιμους λίθους, το μαύρο χρυσάφι και άλλα πολύτιμα ορυκτά, απαραίτητα για διάφορες ηλεκτρονικές συσκευές ή νέες εφευρέσεις, θα έλεγε κανείς, ότι η μάνα Γη θα έφτνε κάποια στιγμή τη συσσωρευμένη οργή της, για το απογύμνωσή της, από τα ανθρώπινα βέβηλα χέρια, τα χέρια των δικών της παιδιών!

Είχε εξακριβωθεί κι ετούτο από αιώνες, ότι δηλαδή οι πανίσχυροι της γης που δεν φείδονταν χρόνου

ή ύλης, δεν κινούνταν από συναισθήματα αδυναμίας, παρά από μία υπολογιστική συλλογική πολιτική, που απέβλεπε στην εσαεί αύξηση και διατήρηση του πλούτου και της δύναμής τους σε όλες τις εκφάνσεις της. Κληροδοτούσαν στις οικογένειές τους τον πλούτο, καθώς και την διαχείριση των 'δούλων' των προερχομένων από τους αδύνατους και εξαρτημένους λαούς. Φυσικά και επιβράβευαν ο ένας τις ικανότητες του άλλου, κατ' εναλλαγή!

Οι δυνατοί λαοί προσπαθούσαν να επιβληθούν ακόμα και στους αντιπάλους τους -και ας σέβονταν ή φοβόνταν τη δύναμή τους. Η κατασκοπεία ήταν ένας ακόμα τρόπος για την κατοχύρωση της δύναμης του ενός, με τη γνώση των αδυναμιών των αντιπάλων του, αν και όπου υπήρχαν. Θα βοηθούσε στην πιστοποίηση του πρώτου, του μεγαλύτερου όπως σε όλα τα παιχνίδια: ποδόσφαιρο, τένις κτλ. κτλ.: Εδώ βέβαια πρόκειται για τον ένα, τον μοναδικό «Πλανητάρχη». Ήταν γνωστή η τέτοια βούληση των λαών από αιώνες. Αν ο Έλληνας Μέγας Αλέξανδρος, κατέκτησε μεγάλο μέρος του κόσμου της εποχής του, με ειρηνικές ή με πολεμικές μεθόδους -ο πόλεμος αφορούσε κυρίως τη συρρίκνωση της δύναμης του βασιλέως των Περσών-, οι Ρωμαίοι προχώρησαν δια πυρός και σιδήρου στην κατάκτησή του. Όσο για τους περίφημους μεγάλους ψεύτες του ευρωπαϊκού μεσαίωνα, τους σταυροφόρους, ετούτοι δεν έκαναν τίποτα λιγότερο από το να εγκληματήσουν εναντίον του εκτεταμένου και ακόμα εύρωστου, Βυζαντίου. Και ο Μ. Ναπολέον ξεχάστηκε, ξεχνώντας στην πορεία, για τον αγώνα του λαού του να ξεφορτωθεί τους άρχοντές του, και επιχείρησε να φορέσει τα παπούτσια εκείνων που οδηγήθηκαν στη λαιμητόμο. Τη γλύτωσε με την εξορία.

Συμπεραίνεται ότι ετούτου του είδους οι παρεκτροπές αποτελούν φυσική κατάληξη της παντοδυναμίας. Και ο ψυχρός πόλεμος των γνωστών δυνάμεων του 20ού αι., δε θεωρείται φρούτο του περασμένου αιώνα, δεν ανήκει ως φαινόμενο στο παρελθόν, αλλά πρόκειται για μία διαδικασία ζύγισης και τελικής επικράτησης του ενός από τους δύο.

Όσο για τα μέσα ενημέρωσης, και για τον ρόλο τους, ναι, αυτά είχαν αναμφίβολα, χάσει, την αλλοτινή αίγλη τους. Δεν αντιστέκονταν με τον ίδιο παλμό πλέον. Είχαν πειστεί ότι κι αυτοί οι ίδιοι όφειλαν να είναι οι υπ' αριθμόν ένα για τον εαυτό τους, και αυτό ευλογοούσε και το είδος της προσφοράς τους. Βολεύονταν με τον δυνατό ή με τους δυνατούς ώστε να είναι βέβαιοι για την ύπαρξή τους, σε μία φτηνή και αναξιοπρεπή συνύπαρξη εντός της πωρωμένης τους κοινωνίας. Ό,τι και να λεγόταν, η ουσία ήταν μία: τίποτα, μα τίποτα δεν άλλαζε! Και δεν αλλάζει τελικά, έστω και με την παρέμβαση μεγάλου χρονικού διαστήματος. Απλά φορώντας τα παπούτσια των προκατόχων τους, συνεχίζουν την αναξιοπρεπή πορείας τους!

Το παιχνίδι της δύναμης ζει και βασιλεύει!

Ετούτη τη στιγμή στην φημισμένη Κενόπολη- παίζεται το θέατρο του παραλόγου, με θέμα του το άγριο παιχνίδι της δύναμης. Οι ηθοποιοί δεν χρειάζονται καν τη μάσκα κωμικοτραγωδίας. Έχουν εξελιχτεί σε κλόουν και ανεβάζουν 'καραγκιοζλίκια - ρεζιλίκια' στο προσκήνιο, στην προσπάθειά τους να πείσουν τον λαό.

Είχαν σαρωθεί εδώ και πολλά χρόνια οι κουλτούρες -όπως άλλωστε παντού-, είχαν ξεφτίσει οι αρχές, οι πίστεις, τα ήθη και τα έθιμα. Οι σημαίες είχαν

καταργηθεί στη δεκαετία του 2020, αποκαλύπτοντας την επέκταση και την επιβολή ενός και μόνου παράγοντα: της απόλυτης κυριαρχίας της δύναμης του χρήματος. Κάποιες ελάχιστες χώρες αντιστέκονταν σε όλα εκείνα τα δεινά, με υπολογισμένες κινήσεις. Η μεγάλη Κ..α ξερνούσε αρκετά από τα παιδιά της, που μετρούσαν δισεκατομμύρια, απλά, γιατί δεν μπορούσε να τα καταπιεί το χωνευτήρι της. Αμολώντας τα παιδιά της εκτός των συνόρων της είχε εξαπλωθεί, είχε αποβεί γίγαντας που αλλοίωνε κυριολεκτικά τους πληθυσμούς της Οικουμένης. Η οικονομία της είχε γιγαντέψει και ο όγκος χρυσού που κατείχε ήταν αμίμητος. Η Ρ...α επίσης είχε καταφέρει στην αρχή του 21αι. να ορθοποδήσει, στη συνέχεια, μάλιστα, να επηρεάζει θετικά για τις παγκόσμιες ισορροπίες και να συμπεριλαμβάνεται ως δυναμικός παράγων, στην οικογένεια των δυνατών της υφηλίου. Είχε τα δικά της προϊόντα όπως το σιτάρι της και πολλά άλλα, αλλά κυρίως πλούσια κοιτάσματα, ορυκτού πλούτου. Η Ι.....α από την άλλη πλευρά αμολούσε τα παιδιά της για λίγο μόνο, και ύστερα τα περιμάζευε γρήγορα πίσω, μην τυχόν και τα χάσει και αδυνατίσει ο πληθυσμός της. Το ένα χειρότερο του άλλου. Οι δυστυχίες της χώρας είχαν συντελέσει στη σύσφιξη των θεσμών τους, αλλά η ανθρώπινη αδυναμία τους ενόπιον των επικίνδυνων φυσικών φαινομένων, είχε τσακίσει, τρόπον τινά, τη βεβαιότητα για το μέλλον. Η απελευθέρωση ραδιενέργειας στη Φουκουσίμα, μετά το ατύχημα από το τσουνάμι, στην αρχές της δεύτερης δεκαετίας του 21^{ου} αι., των εργοστασίων παραγωγής ενέργειας, ενώ είχε ξεπεράσει τα όρια ασφάλειας -για την υγεία ανθρώπων-, της πανίδας και της χλωρίδας, αποκρύφτηκε από την κυβέρνηση για τον εφησυχασμό

των πολιτών, και ως μυστικό που αργότερα αποκαλύφθηκε, υποβάθμισε σοβαρά την εμπιστοσύνη των τελευταίων σ' αυτήν. Αναμφίβολα είχαν αρκετά προβλήματα. Η πορεία τους στις επόμενες δεκαετίες ήταν ένας ηρωικός αγώνας συγκράτησης και αυτάρκειας. Είχαν μία σπάνια αξιοπρέπεια τελικά.

Οι άνθρωποι, που κατά θαυμαστό τρόπο, αποκαλούνταν ακόμα 'άνθρωποι', είχαν τελικά εξελιχτεί σε ζόμπι. Η πίεση για την εξασφάλιση των απαραίτητων, η πίεση της δουλειάς-δουλειάς, για μεγαλύτερη παραγωγή, για την αύξηση εσόδων κάποιων μόνο παντοδύναμων εταιριών, η πίεση να επικοινωνούν διαρκώς μέσω του υπολογιστή, είχε προ πολλού πείσει για την τελική φάση της υιοθέτησης του bark code. Επιβλήθηκε η εφαρμογή του, δίπλα στα δακτυλικά αποτυπώματα, στην άδεια οδήγησης και στα διαβατήρια. Τα μάτια και η φωνή είχαν υιοθετηθεί προ πολλού, ως είδη αναγνώρισης, ιδιαίτερα σημαντικών ή διακεκριμένων ατόμων, αρχικά, είχε γενικευτεί και στα ατομικής χρήσης, κομπιούτερ. Τα ταξίδια με το αεροπλάνο είχαν γίνει αφόρητα. Πέρα από το ξεσκόνισμα και την δυνατή δόση ραδιενέργειας με τις έξυπνες μηχανές στον έλεγχο του κάθε πελάτη-ταξιδιώτη, οι επιβάτες σαρδελοποιούνταν στην οικονομική θέση, καθιστώντας το ταξίδι αδύνατο για τους μεγαλύτερους σε ηλικία ταξιδιώτες. Ήταν βέβαιο ότι η υψηλή τιμή των καυσίμων, τα έξοδα και η λαιμαργία των αεροπορικών εταιρειών δεν είχαν όρια. Μπροστά στα κέρδη, όλα τα άλλα ήταν δευτερεύοντα. Και για του λόγου το αληθές, ετίθετο και η ευτελής ερώτηση: 'και γιατί πρέπει να ταξιδεύουν και τα φτωχαδάκια; Καλά θα κάνουν να καθίσουν σ' αυγά τους!' Είχε ακουστεί κι αυτό τελικά!

Τα ταξίδια ήταν κατάλληλα πλέον μόνο για τους νέους, που το σώμα τους μπορούσε να αντέξει στις ταλαιπωρίες των απάνθρωπων πτήσεων. Οι νέοι θα διαπίστωναν στη συνέχεια, στο μέλλον, τις όποιες συνέπειες της συγκεκριμένης ταλαιπωρίας-τιμωρίας, στο σώμα τους!

Κάποιοι -δυστυχώς ελάχιστοι τώρα πα-, αναρωτιόνταν για το μέχρι πού μπορούσε να φτάσει επιτέλους ο κακός δαίμονας; Δεν εξαντλείται κάποτε αυτή η καταραμένη κακία του; Δεν υπάρχει κορεσμός κάπου στην πορεία της; 'Ευτυχώς που υπάρχει ο θάνατος!..' έλεγαν κάποιοι απελπισμένοι. Ο Θεός είχε αποστρέψει προ καιρού το πρόσωπό του... «Για ποιον θεό μιλάμε επιτέλους; Τον θεό πάνω στον οποίο μπορούσαμε ν' απλώσουμε τα χέρια μας, τον σκοτώσαμε κρεμώντας τον στον σταυρό... εδώ και δύο χιλιάδες και εβδομήντα χρόνια. Τον εσαεί τον σκοτώνουμε καθημερινά... Δεν μπορώ να καταλάβω πώς μπορεί και μας ανέχεται ακόμα!» είχε πει κάποια στιγμή γνωστός ποιητής της Κενόπολης, και οι γύρω του, τον είχαν κοιτάξει με περιέργεια. Δεν είχαν ιδέα περί τίνος επρόκειτο! Η ανεξιθρησκία είχε οδηγήσει σταθερά στην απόλυτη λατρεία της επιστήμης και ιδού οι συνέπειές της! Ο νόμος της ανεξιθρησκίας! Ναι εκ του πονηρού, πάντα, παρέα με τη νομιμοποίηση κάποιων ναρκωτικών ουσιών, δεν είχαν παρά ένα συγκεκριμένο σκοπό. Την απομόνωση του ανθρώπου και τον εκφυλισμό του. Πέρα από την τροπή των σχέσεων των φύλων συχνά σε ζωώδη, που εκφύλιζε το ανθρώπινο γένος, το σπάσιμο της περιορισμένης πλέον οικογενειακής κοινότητας, είχε επιφέρει αλόγιστα και οδυνηρά αποτελέσματα. Ναι, αν οι γονείς είχαν χάσει άλλοτε τα παιδιά τους από τα δεκατέσσερα χρόνια τους, οι επόμενες γενεές, δηλαδή

εκείνα τα ανεξαρτητοποιημένα από ενωρίς παιδιά, δεν ήθελαν οι γόννοι τους να υποστούν τα παρόμοια. Όμως όλα χειρότερευαν με παράλογους ρυθμούς! Ο πληθυσμός γερνούσε, τα παιδιά λιγότευαν, όμως οι παντοδύναμοι εξακολουθούσαν την ίδια συνταγή καθολικής καταστροφής των ανθρώπων. Ο Πλανήτης έλιωνε σιγά-σιγά στη φθορά που του επέβαλαν εκείνοι που κρατούσαν στα χέρια τους τις τύχες των αδυνάτων. Όλα ωφελούσαν τη δύναμη που προσπαθούσε με κάθε τρόπο να διαιωνίζεται και να πλουτίζει, να ανεβάζει ή να κατεβάζει κυβερνήσεις οριοθετώντας και νομοθετώντας. Εφόσον οι κυβερνήσεις δεν ήταν αυτοδύναμες και εκπροσωπούσαν τους πανίσχυρους του πλούτου, η νοθεία απροκάλυπτα έπαιρνε και έδινε στις εκλογές. Καταποντιζόταν το δίκαιο και οι μικροί επιχειρηματίες, ταλαιπωρούνταν με πτωχεύσεις εν ονόματι μιας ‘ανύπαρκτης, και ξεπουλημένης δικαιοσύνης’.

Ένα ήταν ακατανόητο και εντελώς μα εντελώς παράλογο: εφόσον υπήρχε θάνατος, που τραβούσαν αυτοί οι ζωντανοί δαίμονες, έστω κι αν ήταν πανίσχυροι; Τι ήταν εκείνο που τους έκανε να επιδιώκουν με ακόρεστο πάθος, τη συγκέντρωση της δύναμης και του πλούτου, στα χέρια τους; Τι υπήρχε πίσω από όλη αυτή την αγωνιώδη προσπάθειά τους; Μήπως η προσπάθεια εξασφάλισης μακροζωίας εντός ή εκτός Γης; Είναι γεγονός, η ενός και πλέον αιώνος, προσπάθεια για την ανακάλυψη εξωγήινου περιβάλλοντος, κατάλληλου ωστόσο για τον άνθρωπο, όπου ο χρόνος θα κυλούσε πολύ πιο αργά ίσως, από ότι στον φιλόξενο πλανήτη μας, τη Γη. Η προσπάθεια για την ανακάλυψη τρόπων ταξιδιού στο Σύμπαν, ήταν το μεγαλύτερο αγκάθι: απαιτούνταν τόσα πολλά ανθρώπινα χρόνια -έστω και με

την ταχύτητα της ακτίνας του ηλίου- για να φτάσουν σε κάποιους από αυτούς! Ήταν κυριολεκτική απελπισία, απόλυτα οδυνηρό! Να προσπαθεί κανείς, και να μην βρίσκει λύσεις; Μα όχι, η φύση που γνωρίζεις πώς να διατηρείται, τα είχε κάνει δύσκολα για τον πλεονέκτη άνθρωπο: θα έπρεπε να ζει πάνω από οχτακόσια χρόνια plus, για να μπορεί να ληστέψει την παρθενία ενός άλλου πλανήτη, και ευτυχώς γι' αυτόν -τον όποιο πλανήτη-, τελικά! Μα..., αυτό είχε ήδη συμβεί, και ήταν ένα καλά φυλαγμένο μυστικό, ισχυριζόνταν κάποιοι. Επρόκειτο για τον 'πλανήτη XXX' στο υπερπέραν και περίμενε να κατοικηθεί, από ποιους άλλους, αν όχι, τους δισεκατομμυριούχους του πλανήτη Γη; Οι προάγγελοι έλεγαν, ότι είχαν περπατήσει στην επιφάνειά του λίγες δεκαετίες πίσω. Υπήρχε νερό, επομένως υπήρχε οξυγόνο. Έλεγαν μάλιστα πως το ταξίδι ετούτο, πραγματοποιείτο με τη χρήση της ηλιακής ακτινοβολίας και έτσι είχε υπερνικηθεί η απόσταση! Το μυστικό που έμοιαζε με μύθο, ίσως και να μην ήταν μύθος τελικά, αλλά μία πραγματικότητα, άσπογα προστατευμένη. «Στο διάβολο να πάνε και να τον συντροφεύουν παρέα στον τόπο της ουτοπίας!» είχε γράψει κάποιος στους τοίχους του Κοινοβουλίου, και κανείς, μα κανείς, δεν είχε πει ή δηλώσει κάτι. Ήταν αλήθεια ένα φοβερά μοναδικό, μυστικό; Κι αν ήταν, αναμφίβολα δεν χρειαζόταν με κανέναν τρόπο, η διατομπάνισή του! Αν ήταν μυστικό μιας αλήθειας! Μα, τίποτα δεν ήταν πλέον πιστευτό. Δεν υπήρχε αξιοπιστία, η εμπιστοσύνη είχε εκλείψει, θαρρείς για πάντα. Μόνο φήμες, συνήθως πομπώδεις, άχρηστες. Ένα ήταν αλήθεια από πάντα και για πάντα: *το δίκαιο του δυνατού!*

«Μία επανάσταση, μόνο μία συγκλονιστική επανάσταση... Μία παγκόσμια επανάσταση θα μπορούσε να μας σώσει όλους εμάς, τους απλούς ανθρώπους και τον πλανήτη μας, τη Γη. Αυτό μόνο!» είπε παραπονεμένα η Αλεξάνδρα. «Είμαστε ή δεν είμαστε μέσα Ενημέρωσης; Είμαστε. Αν λοιπόν αρχίσουμε από σήμερα κιόλας να επικοινωνούμε με τους συναδέλφους μας όλων των χωρών-εθνών, θα υπάρξει μία αισθητή κατεύθυνση, που θα πάει κάπου, έστω κι αν πάρει τη ζωή μας ολάκερη ίσως, για ν' αφυπνιστεί ένα τέτοιο κίνημα!» είπε λυπημένα ο Άλεξ. «Καλύτερα κάτι τέτοιο, μια προσπάθεια, μία ανίχνευση, μία ενημέρωση και έχει ο θεός. Καλύτερα να πεθάνουμε παρά να ζήσουμε με συνθήκες σαν τις σημερινές. Αν πρέπει να πεθάνουμε, ας πεθάνουμε επιτέλους με κάποια αξιοπρέπεια, έντιμοι στον αγώνα για τις πίστεις μας, παρά να μας σκοτώνουν οι κυρίαρχοι της δύναμης, από λίγο κάθε μέρα..., εμάς και τα παιδιά μας! Τα σκέφτεται κανείς αυτά τα παιδιά; Αλήθεια, τι θ' απογίνουν αυτά τα παιδιά; Καλύτερα να πάψει ο άνθρωπος να τα φέρνει στη σκλαβιά και στην τρομοκρατία παντός είδους, αυτής της εποχής!» είπε αγανακτισμένη η Αλεξάνδρα, καταπίνοντας ταυτόχρονα ένα λυγμό.

Το συνταρακτικό μυστικό

Είχαν κυκλοφορήσει αμέτρητες φήμες. Οι πολιτικοί, κρατούσαν το στόμα τους κλειστό, πίσω από ηλίθια μειδιάματα και οι δημοσιογράφοι, αδυνατούσαν να πληροφορήσουν το κοινό. Υπήρχε ένα συνταρακτικό μυστικό, επικίνδυνο, μία βόμβα καλά κρυμμένη στα μανίκια των πολιτικών. Όμως κάποιοι δημοσιογράφοι κινήθηκαν, άρχισαν να ψάχνουν, εξίσου μυστικά με τους

πουλημένους πολιτικούς, και επομένως με πολλή προσοχή. Ολοταχώς κατέφθαναν οι Διεθνείς Αγώνες. Όφειλαν να είναι πολύ προσεκτικοί ώστε να μην ενοχοποιηθούν από τους διάφορους πολιτικούς που είχαν γίνει άγγιχτοι, και τότε τι θα γινόταν η Κενόπολη;

Όχι, ήταν γεγονός, ότι σωστή πληροφορία, δεν έφτανε στ' αυτιά του κοινού. Συνέβαινε ανέκαθεν, χειρότερα όμως τώρα. Όλα ήταν φτιαχτά. Οι νόμοι στη Βουλή ψηφίζονταν για το θεαθήναι και όχι προς εφαρμογή. Μα δεν ήταν πάντα έτσι; Και ναι και όχι... τώρα πάντως χειρότερα από ποτέ. Η τεχνολογία των κομπιούτερ είχε εξελιχτεί προ δεκαετιών σε μοναδικό λαϊκό όπλο, με τη διαθεσιμότητα της παγκόσμιας ειδησεογραφίας, τις ατέλειωτες πηγές της και τους ηρωικούς εκπροσώπους της, τους ελάχιστους, ομολογουμένως, εκείνους που δεν είχαν πουληθεί και για τούτο είχαν κυνηγηθεί αδυσώπητα. Δεν συνέφερε η διαφάνεια. Προσπάθησαν να κοντρολάρουν τα πάντα. Οι δυνατοί καταπολέμησαν το φαινόμενο της προσπάθειας για ελευθερία και με τα τραπεζιτικά τους συστήματα. Συνέχισαν άφοβα και με σφοδρότερο τρόπο να μαδούν τον απλό πολίτη, ώστε να μην μπορεί να σκεφτεί άλλο τίποτα τώρα πια, παρά πώς θα εξασφαλίσει το καθημερινό του. Πού καιρός και διάθεση για κομπιούτερ; Πού καιρός για εξυπνάδες; Βασίλευε ένα είδος φόβου, αδράνειας, ηττοπάθειας τελικά.

Κάποια στιγμή είχαν καταντήσει κυριολεκτικά γελοίοι λέγοντας ότι η έλλειψη διαφάνειας προστάτευε το δύσκολο έργο των ταγών της πολιτείας, από τον όχλο! Θα αστειεύεστε βέβαια! Ποιος τον υπολογίζει τον όχλο και πότε είχε συμβεί αυτό και δεν το ξέραμε; Όχι, δεν ήταν αλήθεια, ότι όλα ήταν καλοπροαίρετα. Τον

προηγούμενο αιώνα ο Νίτσε είχε επισημάνει για τις πληγές των λαών από τις κυβερνήσεις τους στην εποχή του και πάντα, 'εσαι' λοιπόν και στο διηνεκές!.. Αυτοί ήταν οι μεγαλύτεροι εγκληματίες και οι βρωμιές τους κρύβονταν πίσω από τη συσπειρωμένη δύναμή τους, αυτήν που τους είχαν εξασφαλίσει οι ψηφοφόροι τους. Ήταν αποδεδειγμένο το κατεστημένο. Οι κυβερνήσεις ρουφούσαν τον ιδρώτα, το αίμα του όχλου υποστηρίζοντας τους κεφαλαιούχους της επικράτειας. Δεν υπήρχε ισορροπία. Έτσι λοιπόν όλα τα απαίσια φαινόμενα της δύναμης, καλά κρατούσαν.

Σε μία τέτοια χαώδη κατάσταση όλα τα συστήματα υποστήριξης του λαού, υποφέρουν. Για παράδειγμα, τα νοσοκομεία βρίσκονταν σε αθλία κατάσταση. Οι ασθενείς φιλεύονταν την απανθρωπιά του κράτους στους διαδρόμους των νοσοκομείων, και οι λειτουργοί τους ιδρωμένοι, εξουθενωμένοι έκαναν πέτρα την καρδιά τους, μπροστά στην ανθρώπινη δυστυχία, ώστε να μπορούν να συνεχίσουν και να αντέχουν σ' αυτή την καταθλιπτική κατάσταση. Δεν ήταν δυνατόν με τόση τεχνολογία να λείπει η ανθρώπινη πρόβλεψη για το μέλλον. Και όμως αυτό ακριβώς συνέβαινε. Οι ασθενείς έμοιαζαν να συγγενεύουν με κάποια από τα παράσιτα που λίκνιζαν στους νοσοκομειακούς χώρους, παράσιτα σε ένα χώρο γεμάτο προκατάληψη και εχθρότητα. 'Ωχ Αδερφέ! Μια ζωή είναι! Τι σήμερα τι αύριο!' είχε ακουστεί να λέει καλοβαλμένος γιατρός σε συνάδελφο, για πενήνταχρονο που υπέφερε από καρδιακό νόσημα. Ένας θάνατος δε θα βουτούσε το νοσοκομείο ή την Πολιτεία στη μαύρη πλευρέζα! Ήταν αλλού πιθανόν η ουσία: στους υγείς που πάσχιζαν να επιπλεύσουν σ'

εκείνη την αθλιότητα που διαφέντευε σε όλους τους τομείς! Μα όχι, ούτε κι αυτό αλήθευε!

Οι ηλικιωμένοι που είχαν ήδη δοκιμάσει και δοκιμαστεί, σε μέτριες ιστορικές περιόδους, έβλεπαν ετούτη την εξέλιξη των πραγμάτων και είχαν επισημάνει τις επερχόμενες χαλεπές ημέρες, για τους απογόνους τους. Ήταν πολύ θλιβερή η πραγματικότητα που αντιμετώπιζαν ως κοινωνία, που είχε περισσότερους ηλικιωμένους παρά νέους ανθρώπους. Μαρτυρούσαν φαινόμενα που καθόλου δεν είχαν φανταστεί ότι ήταν δυνατόν να αναδυθούν στο μέλλον, το δικό τους άλλοτε ελπιδοφόρο μέλλον, το τραγικό παρόν της περασμένης ηλικίας τους, τώρα πια. Η παιδεία ήταν η μεγαλύτερη ασθενής της πολιτείας τους. Η παιδεία η μητέρα όλων των αγαθών, είχε χτυπηθεί ανελέητα από τους εκάστοτε ταγούς της πολιτείας. Όλα ήταν θέμα παιδείας! Ετούτη όμως αγκομαχούσε σαν γερασμένη κυρία που έπνεε τα λιοίθια. Είχε στερέψει από ιδέες. Οι πολίτες που υποτίθεται ότι την καθοδηγούσαν, είχαν στερέψει ως 'άνθρωποι'! Τα σχολεία είχαν αποβεί ιδρύματα κατασκευής 'μηχανικών υπάρξεων', καθώς οι μαθητές πληροφορούνταν για όλα τα θέματα από τους υπολογιστές τους. Οι δάσκαλοι ήταν εκεί για να τους καθοδηγούν στη σωστή χρήση των υπολογιστών τους! Αυτά γνώριζαν και αυτά διδασκαν. Η αλλοτινή ευαισθησία του εκπαιδευτικού προς το παιδί, είχε αφανιστεί πριν αρκετές δεκαετίες. Η σφαιρικότητα των γνώσεων και η προετοιμασία του για την κοινωνία, στην οποία κάποια στιγμή θα πεταγόταν σαν δοκιμασμένο μπαλάκι του τένις, ήταν ήδη ξεπερασμένο προϊόν. Οι υπολογιστές ήταν εκεί για όλα: την τράπεζα, τις πληρωμές, την αλληλογραφία, την παιδεία, τις αγορές,

τον έρωτα -λέει- που μόνο τέτοιος δεν ήταν! Κι αν οι μεγάλοι τους είχαν σκυλοβαρεθεί τους υπολογιστές, οι νέοι ζούσαν γι' αυτούς! Δε θα μιλήσουμε για τα παντός είδους άθλια φαινόμενα: από ραντεβού... γνωριμίας, μέχρι παιδεραστία... δολοφονία και πώληση ζωτικών οργάνων, με στόχο τη μεταμόσχευσή τους. However, all this, was only the tip of the ice!

Η φοίτηση στη μέση και ανώτατη εκπαίδευση ήταν μία παγκοσμιοποιημένη στεγνή πορεία, ανάμεσα στη γνώση και την ύπαρξη που μεταμόρφωνε και μία τακτική που παραμόρφωνε τα ήδη κατευθυνόμενα προς εκείνο το χάος, παιδιά-ζόμπι. Οι ανθρώπινες γενεές από τις αρχές του 21^{ου} αι., δεν είχαν τη δύναμη ν' αντιπαλέψουν το σάρωμα όλων των ανθρωπίνων συστατικών, στις επόμενες, που δεν ήταν παρά εκείνες των παιδιών τους. Ήταν ένας εφιάλης που τον ζούσαν καθημερινά, που έρπε τόσο ανύποπτα και ύπουλα τα τελευταία τριάντα-σαράντα χρόνια, που δεν είχαν καν συνειδητοποιήσει την φρικώδη εξέλιξη του. «Κύριε Ελέησόν μας! Κύριε Ελέησόν μας! Κύριε Ελέησόν μας!» κάποιοι επικαλούνταν ακόμα τον Μεγαλοδύναμο που είχε 'καρδιά' και επέτρεπε μέσα από την ύπαρξή του στη φύση, τον βιοπορισμό των αθλιών του πλανήτη. Για πολλούς ήταν η μόνη ελπίδα!

Η πίεση των προστατευμένων εταιριών προς τους υπαλλήλους ήταν τραγική. Αν δούλευαν 12ωρο, δεν εκλαμβάνονταν καν, ως υπερωρία. Καθώς τα 'μυαλωμένα κομπούτερ' ολοένα και περισσότερο εκμηδένιζαν την ανθρώπινη υπηρεσία και επέμβαση, οι λίγοι που εργάζονταν υποχωρούσαν στα θέλω των εργοδοτών, προστατεύοντας τη δουλειά τους ως κόρη οφθαλμού, επομένως με κάθε θυσία, βλάπτοντας έτσι την

ψυχική και την σωματική τους ακεραιότητα. Έτσι, σε ένα τέτοιο αντιπαραγωγικό περιβάλλον, οι ψυχές των νέων νεκρώνονταν. Εκμηδενιζόταν ο ρομαντισμός, ο έρωτας, η επιθυμία για την μείξη των φύλων και μόνο το ένστικτο επικρατούσε, και επομένως, συχνότερα από αραιότερα, χωρίς το ακόλουθο συναπτό αποτέλεσμα: την ένωση για τη δημιουργία οικογένειας, για τη διαιώνιση του είδους. Σε αυτή την εσκεμμένη για αποπροσανατολισμό δουλειά των ανθρώπων, ο 'ασκητισμός' που είχε πάρει διαφορετικές μορφές, προτεινόταν ως λύση. Τα παιδιά είχαν λιγοστέψει αισθητά πλέον και οι ηλικιωμένοι άνθρωποι, έφεραν τη σφραγίδα της αγωνίας για το μέλλον, που δεν ήταν καν το δικό τους!

‘Γιατί ζεις στους δρόμους;’

«Πες μας λοιπόν γιατί ζεις στους δρόμους;» ρώτησε ο μαυροντυμένος 'γυαλάκιας' πίσω από το γυμνό γραφείο του, τον γέρο-αλήτη. Εκείνος δεν απαντούσε. «Δε θα μιλήσεις επιτέλους;» αγρίεψε ο 'γυαλάκιας'. Τότε ο γέροντας αποφάσισε να πει κάτι τρέμοντας από την υγρασία του χώρου. «Γιατί δεν μένεις και του λόγου σου στους δρόμους φίλε και ύστερα να με ρωτήσεις;» ρώτησε απλά και ο 'γυαλάκιας' αγρίεψε στην κυριολεξία: «Α... κάνεις και χιούμορ, έτσι;» σφύριξε μέσα από τα δόντια του. «Όχι, δεν κάνω χιούμορ. Απλά λέω, πως οι δρόμοι είναι για εκείνους που δεν έχουν στέγη. Κατάλαβες; Εσύ δεν χρειάζεται να ζεις στους δρόμους, γιατί προφανώς έχεις ένα σπίτι, ή κάνω λάθος; Είχα κι εγώ κάποτε, όμως ένα δικαστήριο που μου βγήκε σα λαχνός, με έγδυσε από κάθε τι που είχα χτίσει στη ζωή μου: την οικογένειά μου, το σπίτι μου, τα πάντα. Ήταν άλλοι καιροί, ίσως. Μετά από τη συμφορά μου, δούλευα και δούλευα, και

δούλευα... αλλά ήταν αδύνατο πλέον, ν' αποκτήσω μία νέα στέγη. Οι μισθοί μου δεν έφταναν. Πήγα στο κράτος, κατέφυγα δηλαδή σε κάποιες υπηρεσίες, για να ζητήσω βοήθεια. Τίποτα! Και μία ελάχιστη μικροσύνταξη... στο τέλος. Αλλά τι κάθομαι και λέω; Όλος ο κόσμος τα ξέρει αυτά» είπε ο άνθρωπος τρέχοντας κυριολεκτικά για να προλάβει να πει το ιστορικό της κατάντιας του. «Καλά, καλά, άσε τις φλυαρίες. Έχεις κανέναν εκεί έξω τώρα, να σε φιλοξενήσει;» τον ρώτησε πάλι ο 'υπηρέτης του κράτους'. «Δεν έχω! Κάποτε, είχα δύο παιδιά. Αλλά ούτε ξέρω πού βρίσκονται! Πάει χάθηκαν. Παφ! Σαν ατμός! Χαθήκαμε, θέλω να πω. Τώρα πια... Να, πώς το λένε; Δε θέλω να τους δώσω προβλήματα. Έτσι όπως έγινε η ζωή σκατά -με συγχωρείς αφεντικό για τη γλώσσα μου!- έχουν μπόλικα, προβλήματα, εννοώ». «Εσύ πώς το ξέρεις αυτό;» απαίτησε ο 'γυαλάκιας' που τον άκουγε με σχετική υπομονή. «Δεν είπα ότι το ξέρω. Απλά υποθέτω!» απάντησε ο γέροντας. «Να δοκιμάσουμε να τους βρούμε και να τους ζητήσουμε να σε πάρουν κοντά τους. Δός μου τα ονόματά τους», επέμενε ο 'γυαλάκιας'. Ο γέροντας σκλήρυνε ξαφνικά: «Όχι δε θέλω. Δε θέλω να τους γίνω βάρος. Έχω χρόνια να τα δω τα παιδιά μου. Δεν γνωρίζουν για μένα, ίσως και να μη θέλουν να ξέρουν πια, για μένα. Δεν επικοινωνήσαμε ποτέ, δεν ψάξαμε ο ένας τον άλλον, για πολλά χρόνια». «Ξέρεις τι λες; Ότι είσαι ολομόναχος. Αυτό λες!» θύμωσε ο 'γυαλάκιας'. «Είναι εκλογή μου τελικά, αυτή είναι η αλήθεια. Είμαι πολύ κουρασμένος να μπω στη διαδικασία της αναζήτησης των παιδιών μου!» είπε ο γέροντας κουνώντας κουρασμένα το κεφάλι του. «Ίσως όμως και να πρέπει τελικά. Σου δίνεται ακόμη μία ευκαιρία» είπε ξανά ο 'γυαλάκιας' και σταμάτησε

απότομα. «Γιατί... πρόκειται μήπως να με κρεμάσετε;» ρώτησε ειρωνικά ο γέροντας. Ο 'γυαλάκιας' δεν μίλησε. Σηκώθηκε πλησίασε το γέρο και είπε σιγανά στ' αυτί του: «Κάνε το για το καλό σου, άκουσέ με!» επέμενε. «Όχι βαριέμαι! Δε θέλω ούτε να τους ξέρω, ούτε και να με ξέρουν. Κατάλαβες;» είπε αποφασιστικά ο γέροντας. «Επιμένεις; Μήπως θα πρέπει να το ξανασκεφτείς;» προσπάθησε και πάλι ο μαυροντυμένος 'γυαλάκιας'. «Όχι. Μια ζωή είναι... Να 'τη, πέρασε σχεδόν. Τι σημασία έχει τώρα πια;» ανταποκριθήκε ο γέροντας εξαντλημένος από τη στενόχωρη συζήτηση. Ο μαυροντυμένος 'γυαλάκιας', πάτησε ένα κουμπί στον πίνακα της συσκευής του τηλεφώνου του: «Φύλακα, για έλα μέσα!» διάταξε μάλλον μαλακά. Η σιδερένια πόρτα άνοιξε και ο άντρας που είχε ανταποκριθεί στο αίτημα του 'γυαλάκια', εμφανίστηκε. Ο άντρας του γραφείου έκανε ένα νεύμα και εκείνος πλησίασε τον γέροντα αμίλητος. «Έλα μαζί μου!» είπε τελικά και εκείνος τον ακολούθησε πειθήνια, χωρίς μια λέξη. Πέρασαν μαζί τη σιδερένια πόρτα του γραφείου, που έκλεισε με θόρυβο, πίσω τους. Προχώρησαν σε ένα μακρύ διάδρομο. «Βαριά που μυρίζει εδώ μέσα!» είπε ο γέροντας. «Ίδέα σου!» είπε ο φύλακας ειρωνικά. «Όχι, δεν είναι η ιδέα μου! Λες και κάτι ψήνεται!» επέμενε ο γέροντας. «Ετοιμάζουμε BBQ πάρτι για όλους τους προσκεκλημένους μας... Σαν την αφεντιά σου! Εσάς, τους... 'γέροντες' τέλος πάντων, που βρίσκεστε εδώ. Πρόκειται για πάρτι υποδοχής!» συνέχισε στον ίδιο ειρωνικό τόνο. «Α, έτσι! Βρίσκομαι λοιπόν σε ξενοδοχείο κάποιων... αστέρων και δες με, ούτε που το πήρα χαμπάρι!» είπε ο γέροντας, δηκτικά, αυτή τη φορά. «Γιατί όχι; Πού θα δοκιμάζατε φιλοξενία σαν ετούτη;»

Γέλασε κοροϊδευτικά και αποκάλυπτα αυτή τη φορά, ο φύλακας.

Με αυτά τα λίγα, έφτασαν μπροστά σε μία άλλη βαριά σιδερένια πόρτα. Ο φύλακας την άνοιξε και με το χέρι του υπέδειξε στον γέροντα να περάσει πρώτος. Κι έτσι ο γέροντας βρήκε τον εαυτό του μέσα σε έναν μισοσκότεινο διάδρομο με σιδερένιες πόρτες αριστερά και δεξιά. «Εδώ!» είπε ο φύλακας σταματώντας και αμέσως μετά έδειξε στον γέροντα την πρώτη πόρτα, αριστερά. Με τα κλειδιά του άνοιξε την συγκεκριμένη πόρτα και την έσπρωξε. Εκείνη υποχώρησε τρίζοντας με χαρακτηριστικό θόρυβο, που αποκάλυπτε ότι δεν είχε χρησιμοποιηθεί για κάποιο διάστημα. Ήταν η είσοδος σε ένα μικρό κελί. «Αχρησιμοποίητο δωμάτιο σε ξενοδοχείο... πέντε αστέρων, λοιπόν! Πώς μπορώ να παραπονεθώ;» ειρωνεύτηκε ο γέροντας. «Πολλά λες γέροντα, μόνο που πάνε χαμένα!» παρατήρησε ο φύλακας, κουρασμένα αυτή τη φορά. Ο γέροντας τον κοίταξε μια στιγμή. «Σίγουρα εδώ μέσα κρύβεται κάποιο μεγάλο μυστικό!» είπε κοιτάζοντάς τον καταπρόσωπο. Ο φύλακας απέφυγε το βλέμμα του και δεν είπε κουβέντα. Τη στιγμή που κλειδώνει την πόρτα ο γέροντας φώναξε με φόβο, αυτή τη φορά: «Γιατί κλειδώνεις φίλε; Δεν είμαι εγκληματίας! Αλήτης είμαι και δικαιωματικά επιτέλους!» «Θα σου φέρω δείπνο σε μία ώρα. Μέχρι τότε ξεκουράσου, αν θες!» απάντησε ο φύλακας ήσυχα. «Θέλω να φύγω από εδώ! Αυτό είναι καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», φώναξε ο γέροντας πίσω του. Όμως ο φύλακας κουνώντας το κεφάλι και χαμογελώντας ειρωνικά, είχε κιόλας απομακρυνθεί από εκεί. Ακούστηκε μία βαριά σιδερένια πόρτα ν' ανοίγει

και να κλείνει. «Στα τσακίδια!» είπε ο γέροντας θυμωμένος.

«Ψιτ! Ψιτ! Μη φωνάζεις!» ακούστηκε κάποιος μάλλον από διπλανό κελί. Ο γέροντας έβαλε το κεφάλι του στο μικρό παραθυράκι με την πυκνή σιδεριά. «Ποιος είσαι;» ρώτησε. «Κάποιος σαν κι εσένα υποθέτω», απάντησε ο άλλος. «Χμ! Κι από πού... είσαι; Έρχεσαι, πρέπει να πω, νομίζω!» είπε ο γέροντας. «Από την πλατεία Κυδωνίων, κι εσύ;» αντερώτησε ο άγνωστος. «Από τον κήπο της Ανθούπολης!» απάντησε ο γέροντας. «Α, μάλιστα! Έκανα ένα φεγγάρι, εκεί, αλλά δεν άντεχα τη μυρουδιά των λουλουδιών, ξέρεις. Είμαι αλλεργικός στα άνθη! Κατάλαβες υποθέτω», είπε ο άγνωστος κρατούμενος-γειτονάς του. «Μάλιστα! Κι από πότε βρίσκεσαι σ' ετούτο το ξενοδοχείο 'πολυτελείας' σύντροφε;» ρώτησε όλο και περισσότερο περίεργος, ο γέροντας. «Από... σήμερα, το βράδυ. Κι εσύ;» ρώτησε ο άλλος. «Παρομοίως φίλε μου, παρομοίως!» είπε ο γέροντας βαρυνεστημένα. Ξαναρώτησε όμως: «Και δε μου λες φίλε, σε πήραν στο γραφείο και σου μίλησαν;» «Ναι αμέ. Πριν από σένα. Ίσως... δεν μπορώ να είμαι βέβαιος. Δεν έχω και ωρολόγι βέβαια, μου το πήραν. Ήθελα να κάνω τον έξυπνο και κοιτάζα μπροστά τους την ώρα. Αυτό ήταν! «Δε σου χρειάζεται το ρολόι εδώ μέσα», μου είπαν και μου το πήραν με την υπόσχεση να μου το επιστρέψουν -έτσι είπαν- όταν θα αποχωρούσα. Θα δούμε! Όπως βλέπεις, εδώ, είναι μόνιμα βράδυ. Αφού... Βλέπεις; Δεν υπάρχουν παράθυρα, μόνο οι ετοιμοθάνατες λάμπες του διαδρόμου», είπε ο άγνωστος σιγανά. Ο γέροντας σταμάτησε για να σκεφτεί μια στιγμή. «Ναι... βέβαια... μόνο οι μισοπεθαμένες λάμπες!» είπε κι εκείνος. «Και σε ρώτησαν πολλά, ε;» ρώτησε πάλι

με κάποιο άγχος ο άγνωστος. «Ναι, με ρώτησαν. Εσένα;» ρώτησε ο γέροντας με περιέργεια. «Ε, ναι, κι εμένα το ίδιο». Σιώπησαν ξαφνικά λες και έκαναν κάποιους υπολογισμούς. «Βρωμάει αφόρητα εδώ μέσα!» είπε ο γέροντας ξαφνικά, σπάζοντας τη σύντομη σιωπή τους. «Ναι, κάτι βρωμάει. Δεν καταλαβαίνω και πολύ από μυρωδιές. Βέβαια, με αρρωσταίνουν τα λουλούδια -όχι με τη μυρωδιά τους, με τη γύρη τους-, αλλά κι ετούτο εδώ, μ' ενοχλεί. Εσένα;» ρώτησε τον γέροντα ο άγνωστος από τον κήπο των Κυδωνίων. «Τι 'εμένα'; Βρωμάει είπα μόνο, τίποτ' άλλο!» είπε θυμωμένος ξαφνικά ο γέροντας, από τον κήπο της Ανθούπολης. «Γιατί μας κρατούν φυλακισμένους; Μήπως ξέρεις;» Επέμενε και πάλι ο άγνωστος συνομιλητής, αγνοώντας τον θυμό του νεοφερμένου γέροντα, που ίσως και να μην τον είχε αντιληφθεί. «Γιατί δε ρωτάς τον φύλακα να μάθεις;» νευρίασε για τα καλά τώρα, ο γέροντας. «Τον ρώτησα!» απάντησε ο άγνωστος δειλά, θαρρείς και φοβισμένα τώρα πια.

Ο γέροντας δεν ξαναμίλησε. Βαριόταν. Το μυαλό του όμως τον κρατούσε ξύπνιον. «Θεέ μου, πώς κατάντησα έτσι, ένας ρακένδυτος αλήτης! Και τώρα; Πού άραγε βρίσκομαι; Κλεισμένος σε φυλακή αθλίων αναμφίβολα, αν κρίνω από τον συνομιλητή μου. Και το γιατί, μου είναι άγνωστο, ή μάλλον γνωστό, τελικά. Είμαι ένας αλήτης, τι να περιμένω επιτέλους;» Έβγαλε ένα μπλοκάκι από την τσέπη του. Δεν έβλεπε παρά ελάχιστα. Το φτωχό φως του διαδρόμου, μόλις που επέτρεπε, να διακρίνει κανείς, οτιδήποτε εκεί μέσα. Πλησίασε στο παραθυράκι της πόρτας του κελιού του. Κάτω από το ελάχιστο εκείνο φωτάκι, έγγραψε κάποια σημαντικά πράγματα, σχετικά πάντα με την όλη εκείνη διαδικασία

της σύλληψής του, της μεταφοράς του εδώ, της κράτησής του ως 'κακούργου' κτλ., κρατώντας προσεκτικά το στυλό του και υπολογίζοντας κάθε φορά το λίγο πιο κάτω, της προηγούμενης σειράς, σα να ήταν τυφλός. Μόλις τελείωσε το έκρυψε στην τσέπη του. «Ε... φίλε! Γιατί δε λες κάτι;» τον ρώτησε ξαφνικά ο άγνωστος από τις Κυδωνιές, από το δίπλα κελί. «Είμαι κουρασμένος και πάω για ύπνο!» απάντησε ο γέροντας.

Ξάπλωσε όπως ήταν. Ήταν παλιοκρέβατο! Σκεφτόταν το γάμο του με την Φλώρενς (Florence) και τα παιδιά τους, τον Μάϊκ (Maik) και τον Λίο (Leo). Την όμορφη ζωή τους, τη 'μελένια' και ύστερα... εκείνη την καταστροφή! Πέρασαν όλα αστραπιαία μέσα στο ταλαιπωρημένο μυαλό του: η μήνυση, το δικαστήριο, η απαίσια ψευδορκία, η υπερίσχυση της απάτης και του χρήματος, το κουρέλιασμα της δικαιοσύνης και το χειρότερο να ακολουθεί: η πτώχευσή του, ο αφανισμός της γυναίκας του και μαζί και η στέρησή του, των παιδιών τους. Ένας ατέλειωτος εφιάλτης, για τόσα χρόνια. Μία ιστορία δίχως τέλος. Ο ίδιος είχε γεράσει - πριν από την ώρα του, αδιαφιλονίκητα- αλλά εκείνα τα γεγονότα τον έκαιγαν ακόμη, σα να ήταν εχτές. Δεν είχε μείνει τίποτα ζωντανό, μέσα του. Όλα είχαν γίνει στάχτη. Ούτε και το μίσος είχε κατορθώσει να φωλιάσει μέσα του, παρά μία ατέλειωτη περιέργεια για το πώς και γιατί είχε φτάσει η κοινωνία τους, στο σημείο όπου βρισκόταν. «Κι εγώ μαζί της, καμένο χαρτί! Τι σημασία έχει όμως αυτό; Έτσι κι αλλιώς σαν σκυλί, θα πάω. Το νιώθω!» σκέφτηκε ο γέροντας κι έκλεισε τα μάτια του πνιγμένος στην πίκρα του.

Κοιμήθηκε. Έτσι, για αρκετή ώρα δεν άκουγε τίποτα, απολύτως τίποτα, μέχρι τη στιγμή που άκουσε

μία έντονη κίνηση στον μισοσκότεινο διάδρομο των κελιών. Άνοιξε τα μάτια του, αλλά παρέμεινε ακίνητος. Συγκεντρώθηκε στο θόρυβο του διαδρόμου. Ακουγόταν το κύλισμα τρόλεϊ που συνοδευόταν από τον χαρακτηριστικό θόρυβο σκουριασμένης ρόδας. Νόμισε ότι είχε σταματήσει μπροστά στο κελί του. Δεν είχε κάνει λάθος. Ακολούθησε ο θόρυβος του κλειδιού στη σιδερένια πόρτα του. Ο φύλακας την άνοιξε και έσπρωξε στο κατώφλι της, το τρόλεϊ, ένα τραπέζι με ρόδες και ένα ράφι, με τέσσερις όμοιους δίσκους απάνω του και έναν στο ράφι από κάτω. Ήταν ο ίδιος χτεσινοβραδυνός φύλακας, που αμίλητος, πήρε από το τρόλεϊ έναν από τους δίσκους, τον μετέφερε και τον άφησε πάνω στο γυμνό τραπεζάκι του κελιού του. Πάντα αμίλητος, έκανε μεταβολή και τραβώντας το τρόλεϊ, βγήκε από το κελί, κλειδώνοντας πίσω του την σιδερένια πόρτα του, με θόρυβο. Δεν ήταν βέβαια δουλειά του, να προσέχει, για να μην ξυπνήσει τους 'τροφίμους, του κοινωνικού εκείνου ιδρύματος', ούτε να συζητάει με αυτούς ύστερα, όταν τους είχε ξυπνήσει, πλέον. «'Τρόφιμοι'... μιλάμε για εμάς τους ανθρώπους που σερβίρει!» σκέφτηκε ο γέροντας που σίγουρα δεν είχε καμμία διάθεση για κουβέντα, με ένα από εκείνα τα «καθίκια! Ναι, ναι κα....α, να τι είναι! Μπορεί να μην τους ξέρω, αλλά το ένστικτό μου μου λέει, ότι πρόκειται για μαφιόζους, μαφιόζικης κρατικής μηχανής, μάλλον. Αν κι αυτό το τελευταίο, δεν το έχω διαπιστώσει ακόμα, ποιος άλλος θα έπαιρνε τόσα δικαιώματα και θα προχωρούσε σε τέτοιου είδους αυθαιρεσίες; Απήχθην, εφυλακίσθην!», συμπέρανε απαντώντας, στο ερώτημά του. «Μήπως να προσθέσω και το 'Αφανίσθην';» μουρμούρισε. Κοίταζε ακόμη προς την πόρτα, λες και ο φύλακάς του, ήταν ακόμα εκεί. Δεν είχε

ακόμα συνειδητοποιήσει την έννοια του τελευταίου ρήματος που είχε αναφέρει, θα έλεγε κανείς συνειρμικά: 'Αφανίσθην'!

Σηκώθηκε και βημάτισε αργά, προς το τραπεζάκι, προσέχοντας πάντα. Στο λιγοστό φως του κελιού του, με μία ασυνήθιστη για το άτομό του, περιέργεια, κοίταζε επίμονα και άθελά του μάλλον, τον 'άσχημο' δίσκο. Προχώρησε δύο ακόμη βήματα και στάθηκε από πάνω του χωρίς να παίρνει τα μάτια του από εκείνο και τα περιεχόμενά του. «Ναι αυτό είναι: ένας ασυνήθιστος δίσκος!» σκέφτηκε και ταυτόχρονα ένιωσε μία έντονη ενστικτώδη θαρρείς, αποστροφή. Αποφασιστικά έπιασε το μοναδικό πιάτο και με γρήγορες κινήσεις το άδειασε στη βρώμικη τουαλέτα. Ήρθε η σειρά του ψωμιού και του ποτού και πάντα με νευρωτικές κινήσεις. «Όλα στο 'Ισο'», είπε με θυμό. Ύστερα πήρε την χαρτοπετσέτα και την τσαλάκωσε σαν να την είχε χρησιμοποιήσει, την έβαλε στο άδειο πιάτο και με αργά, κουρασμένα βήματα, γύρισε πίσω στο κρεβάτι του και κάθισε. Συγκεντρώθηκε στο να ακούει πιο προσεκτικά. Καθ' όλη τη διάρκεια που έκανε τις διάφορες κινήσεις, ο διανομέας του φαγητού, ανοιγόκλεινε πόρτες σέρνοντας το τρόλεϊ στις ρόδες, με τις σκουριασμένες διασυνδέσεις τους. Ο γέροντας είχε υπολογίσει στηριζόμενος στο ανοιγοκλείσιμο των σιδερένιων θυρών των κελιών, ότι υπήρχαν άλλοι τέσσερις 'φυλακισμένοι', σε εκείνον τον διάδρομο, πλην του εαυτού του. Συνέχισε να συγκεντρώνεται ολοκληρωτικά. Δεν σκόπευε να χάσει την εκτός του κελιού του επαφή, μέσω της ακοής του, με τον κόσμο που κινείται στον μακρύ σκοτεινό διάδρομο. Ήταν επιτακτικό να ακούει τους όποιους θορύβους, για να βγάλει συμπεράσματα. Σημείωσε ότι οι θόρυβοι προέρχονταν

από πιατικά, αλλά και σουρσίματα ανθρώπων ή και στεναγμούς. Ύστερα από ένα διάστημα -δεν είχε κρατήσει την ώρα καθώς δεν είχε πλέον το ωρολόγι του-, ύστερα... τίποτα! Μια ασυνήθιστη για τόσους ανθρώπους, βουβαμάρα. «Αν ήταν στο πάρκο αναμφίβολα, θα λογοδιάρροιζαν» σκέφτηκε ανήσυχος ο γέροντας. «Μα τι πάθανε, επιτέλους; Ούτε κι ο φλύαρος διπλανός μου, ακούγεται! Τόσο πολύ πα βαρυστομάχιασαν, ώστε να μη μπορούν να αρθρώσουν λέξη; Εντάξει, μπορεί. Μάλλον απόφαγαν και περιμένουν το μάζεμα των πιάτων», σκέφτηκε λες και ήθελε να καθησυχάσει τον εαυτό του ή να τον πείσει, ότι όλα, όσα συνέβαιναν, μέσα σ' εκείνον τον χώρο, ήταν φυσιολογικά, ακόμη κι εκείνη η νέκρα που επικρατούσε. Είχε σχεδόν ξεχάσει τι είχε κάνει ο ίδιος με το δικό του φαγητό. Σκέφτηκε, σκέφτηκε σκληρά, αλλά τελικά παραδόθηκε στον ύπνο της νηστείας του. Ξύπνησε δύο - τρεις ώρες αργότερα. Σηκώθηκε αργά, βαριεστημένα και έβρεξε τα χείλια του στην υποτυπώδη βρύση, στη βρώμικη λεκάνη, του 'διαμερισματος'. Αισθανόταν αδιάθετος. Ήταν από εκείνη την επίμονη μπόχα. «Πόσο ανυπόφορη είναι!» σκέφτηκε. Πέρασε αρκετή ώρα. Μετρούσε και σκεφτόταν τι να κάνει για να κοιμηθεί αληθινά ώστε να ξεκουραστεί. «Έρχεται σα σε κύματα! Λες και αφού κοπάσει η μία δόση, μπαίνει μία δεύτερη στο καμίνι τους! Καμίνι; Τι κάθομαι και λέω, μωρέ;» Γέλασε σιγανά, σαν τρελός. Άθελά του σκέφτηκε τους όποιους μάρτυρες στο καμίνι... «Η κάμινος, της Παλαιάς Διαθήκης!..» μουρμούρισε με κάποιο πανικό. Θυμήθηκε την ιστορία του Ahaz, Ιουδαίου βασιλιά, και τη συμμαχία του με τον Tiglath-Pileasar, Ασσύριο βασιλιά, που για να τον καλοπιάσει, υιοθέτησε τη θρησκεία του.

Τελικά έκαψε τον γιο του, προσφορά στον Βaal, Ασύριο θεό. «Κάμινος, θυσία!.. Δολοφονία των πολλών, επιτέλους!» Συνήθως οι καμένοι άνθρωποι δεν αφήναν ίχνη πίσω τους. «Ούτε ένα κοκαλάκι για δείγμα, κάποτε! Ύψικάμινος κι ας μην είναι μέταλλα επιτέλους! Τι καίνε ανάθεμά τους; Πώς να κοιμηθούμε; Ούτε ν' αναπνεύσουμε δεν μας αφήνουν!» Σκέφτηκε ο γέροντας. Ύστερα πάλι από τα ίδια: σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε, αναρωτήθηκε, ταλαιπωρήθηκε, μα τίποτα! Δεν κατέληγε πουθενά. «Μήπως το κάψιμο ήταν τελικά η λύση;» Σκέφτηκε πανικόβλητος αυτή τη φορά. Ξαφνικά σταμάτησε να σκέφτεται έτσι και είπε συρίζοντας: «Οι μούμιες! Ίσως ήταν λίγο καλύτερη η μέθοδος της μουμιοποίησης; Όμως κοστίζει, κοστίζει πολύ. Γόμα... γάζα... δουλειά για τους βασιλιάδες! Τι σου είναι ο άνθρωπος, ένα ψώνιο στην κυριολεξία. Αυτό είναι, αφού δεν μπορεί να δεχτεί το τέλος του και διαρκώς ψάχνει. Ε, ρε σεις εκεί έξω... αν μπορούσατε ν' ανατρέψετε τη λειτουργία της φύσης, αυτή, δε θα σας το συγχωρούσε ποτέ. Ακούτε; Ποτέ!» Φώναξε άθελά του και ύστερα σιώπησε ταραγμένος. Όμως ούτε μία διαμαρτυρία από την οποιαδήποτε κατεύθυνση. «Τι στο διάβολο, πάθανε όλοι τους;» αναρωτήθηκε πάλι, με αυξανόμενη ανησυχία. Έφερε στο νου του και πάλι μία 'υψικάμινο'. Εκεί κάπου, ανάμεσα σε πολλές άλλες σκέψεις, του είχε κολλήσει η σκέψη, η έννοια μάλλον, της λέξης: 'υψικάμινος'. «Αυτό είναι! Καίνε... καίνε... καίνε κάτι, που μυρίζει απαίσια!» Είχε αρχίζει να παραλογίζεται, ένδειξη πανικού και αδιεξόδου. Δεν καταλάβαινε γιατί είχε κολλήσει σ' αυτές τις σκέψεις. «Φοβάμαι, μα τω Θεώ, φοβάμαι!» σκέφτηκε και έχωσε το κεφάλι του κάτω από τη βρώμικη κουβέρτα του κρεβατιού του.

Άκουσε ξαφνικά το κλειδί στην πόρτα και πετάχτηκε. Ανακάθισε στο κρεβάτι και κάρφωσε το βλέμμα του στο αργό άνοιγμά της. Ήταν ο ίδιος πάντα φύλακας, ακολουθούμενος από έναν μαυροντυμένο, όπως καλή ώρα, εκείνος που τον είχε ‘απαγάγει’ από το παγκάκι του, την προηγούμενη. «Εσύ... έφαγες;» τον ρώτησε ο φύλακας με φανερή απορία. «Ναι... αμέ... Και ήταν και πολύ εύγευστο... Α! Κι ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σου!» είπε ο γέροντας με ελαφρά ειρωνεία τώρα. Ο φύλακας τον ξανακοίταξε προσεκτικά, πήρε το δίσκο με το πιάτο και το κύπελλο και αποχώρησε, ακολουθούμενος πάντα από τον μαυροντυμένο συνοδό του, που δεν μιλούσε καθόλου «λες και φοβάται πως κάποια λάμια θα του κλέψει τη λαλιά!» μουρμούρισε ειρωνικά ο γέροντας. Οι δυο τους πέρασαν το κατώφλι του κελιού, και ο φύλακας κλείδωσε και πάλι την πόρτα πίσω του.

Ο γέροντας δεν καταλάβαινε πώς αυτή τη φορά δεν είχε το ‘κακόφωνο’ τρόλεϊ μαζί του. «Φαίνεται ότι πήρε τον δίσκο μου, στο διπλανό κελί» σκέφτηκε πάλι. Ωστόσο δεν άκουσε τίποτε, τοιμουδιά! Λίγο αργότερα άκουσε το κλειδί και το τριζιμό του καθώς άνοιγε την κλειδαριά του διπλανού κελιού και επίσης τα μπες και βγες των φυλάκων. Περιεργήθηκε πολύ τώρα. Δεν μπορούσε να καταλάβει. «Θα κοιμάται βαριά, ο γείτονας!» σκέφτηκε. Άκουσε άλλες τρεις φορές, πόρτες να ξεκλειδώνονται και να ξανακλείνουν, αλλά τίποτα περισσότερο. «Θα πρέπει να κοιμούνται σαν τα βόδια! Μπορεί να περνάνε καλύτερα εδώ, από ότι στα παγκάκια τους!» σκέφτηκε για τους γείτονές του. «Αυτό πρέπει να είναι!» επιβεβαίωσε ξανά τον εαυτό του, λες και για να τον καθησυχάσει. Όμως κάτι μέσα του, τον παράσερνε

να διαφωνεί με τα συμπεράσματά του. Και η ανησυχία του; Εκείνη, είχε πλέον φωλιάσει μόνιμα μέσα του και διαφωνούσε με τις όποιες εφησυχαστικές σκέψεις του.

Η 'αφύπνιση' και η 'απόδραση'

Ο γέροντας που δεν ήξερε, τι άλλο να κάνει με την ώρα του, μπήκε ξανά στο κρεβάτι του και αποκοιμήθηκε, άγνωστο για πόσο. Το σκοτάδι πέρα από κάποιες ελάχιστες διαβαθμίσεις εξακολουθούσε να είναι το ίδιο. Λες και μόνο τα μάτια του άλλαζαν. Κάποια στιγμή ξύπνησε. Τότε ακριβώς κάπου στο διάδρομο ακούστηκε μία πόρτα. Έκλεισε; Άνοιξε; Άγνωστο, πάντως δεν ήταν η διπλανή. Άκουσε βήματα και πάλι το κύλισμα τρόλεϊ. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν περισσότερα από ένα, και μάλλον έτσι ήταν, γιατί άκουσε και άλλη πόρτα ν' ανοίγει, τη διπλανή του αυτή τη φορά. «Έχουμε πάρτι! Δεν εξηγείται αλλιώς. Μας φέρνουν τα φαγητά ταυτόχρονα. Θα πρέπει να είναι πολλοί οι σερβιτόροι». Μα όχι, δεν ήταν έτσι. «Έχασα το χρόνο, δεν είναι ώρα φαγητού, άρα είναι κάτι άλλο!» σκέφτηκε συγχυσμένος από τα ανεξήγητα. Δεν το σκέφτηκε πολύ, δεν μπορούσε να δει από το μικροσκοπικό παραθυράκι του κελιού του. Αισθανόταν κουρασμένος και είχε αρχίσει να πεινάει. Κοιμήθηκε όμως και πάλι και ξύπνησε μόνο, όταν άκουσε ν' ανοίγει η πόρτα του κελιού του. Ήταν ο ίδιος ο φύλακας με το ίδιο τρόλεϊ, με το ίδιο τρίξιμο στις συνδέσεις των τροχών του. Το τρόλεϊ θα ήταν άδειο, αν δεν υπήρχε εκεί ο δικός του δίσκος. «Ένας μόνο δίσκος;» αναρωτήθηκε παραξενεμένος. «Ε, φίλε, τι έγινε; Γιατί ένας δίσκος μονάχα;» ρώτησε. «Ένας μόνο... γιατί ένας μονάχα είναι εδώ μέσα, φίλε, εσύ!» είπε εκείνος αινιγματικά. «Οι άλλοι; Ο διπλάνος;» Ρώτησε επίμονα ο

γέροντας. «Έφυγε» απάντησε ο άντρας αδιάφορα. «Α, καλά, κι εγώ; Εγώ πότε θα φύγω;» επέμενε ο γέροντας. «Μη βιάζεσαι, ντε! Με τη σειρά σου κι εσύ, σίγουρα!» απάντησε ο φύλακας προχωρώντας προς την έξοδο από το κελί. Σε μερικά δευτερόλεπτα είχε βγει στο διάδρομο και είχε κλειδώσει κιόλας την πόρτα του κελιού του. Ο γέροντας παρά την πείνα του δεν άγγιξε και πάλι το φαγητό του, που θα έπρεπε να είναι μάλλον το πρωινό. Όπως ήταν, το άδειασε στην τουαλέτα. Δεν ήταν καθόλου δύσκολο. «Μία αηδία είναι!» σκέφτηκε. Δεν τρωγόταν εκείνο το πράγμα, στο πιάτο. Φαινόταν απαίσιο. Έμοιαζε με είδος γκούλας, έτσι όπως το αντίκρισε μέσα στην μισοσπασμένη γαβάθα. Υπήρχε και ένα μπουκάλι με ποτό... «Παράξενο κι ετούτο το μπουκάλι, δεν έχω ξαναδεί παρόμοιο. Άραγε τι να περιέχει; Μοιάζει με λεμονάδα... χαλασμένη! Σιγά να μην το πω! Νερό... από τη βρύση, κι ας είναι μαύρα χάλια!» μονολόγησε. Δόξα στον Κύριο, που ήταν τόσο δύσκολος στο φαγητό. Είχε μάθει να κάνει νηστεία παρά να τρώει ό,τι κι ό,τι, για να γεμίσει το στομάχι του. Ήταν αδύνατος σαν κάποιους Αγίους. Κάτι σαν τον Άγιο Φραγκίσκο της Ασίζης. Είχε ακούσει γι' αυτόν άλλοτε, σε καλύτερες μέρες, τότε που είχε ταξιδέψει στην Ιταλία με τη φамίλια του!

Έβαλε τα χέρια του στις τσέπες του. Έβγαλε ένα καλούτσικο κομμάτι σοκολάτας. Αναστέναξε με καρτερία. Έβγαλε το περιτόλιγμά της, έκοψε δύο κομματάκια και τα έβαλε στο στόμα του. Ενώ τύλιγε την υπόλοιπη τα μάσησε αργά πάνω από τριάντα φορές λες και επρόκειτο για κομμάτι κρέατος. Είχε ήδη ρίξει πίσω στην τσέπη του, το υπόλοιπο της σοκολάτας και στη συνέχεια κατευθύνθηκε στη βρύση του κελιού του, και

ήπιε λίγο νερό, χρησιμοποιώντας τις χούφτες του. «Αυτό, μάλιστα, είναι πρωινό!» σκέφτηκε με κάποια μοχθηρία. Είχε ξεγελάσει τον 'σερβιτόρο' του δύο φορές, ως εκείνη τη στιγμή. Πήρε κατόπιν το σημειωματάριό του και σημείωσε ό,τι είχε στο μυαλό του: «Μια χαρά ήμουν εκεί έξω, στην εξοχή, στο πάρκο. Ούτε ξέρω γιατί είμαι εδώ και τι στο διάβολο κάνω. Γιατί άραγε με κρατάνε φυλακισμένο, όμοια και τους άλλους τρεις-τέσσερις... πριν. Ο φύλακας, είπε ότι έφυγαν. Και ο διπλανός μου; Ο άνθρωπος είχε διάθεση για κουβέντα. Καλά, εντάξει, δεν του φέρθηκα σαν κύριος. Τι να κάνω; Έχω τα παράξενά μου. Καθένας με τον πόνο του. Τώρα όμως ανησυχώ για τον κακομοίρη. Τι άραγε να του συνέβη; Τι κάθομαι και σκέφτομαι, για τ' όνομα του Θεού! Ο φύλακας το είπε. Έφυγαν, και έτσι θα φύγω κι εγώ!» Όταν τελείωσε τις σημειώσεις του, το έβαλε στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του. Κι ενώ τον είχε ενοχλήσει πολύ εκείνη η 'μπόχα καψίλας' την προηγούμενη, εκείνη τη στιγμή, και όλως παραδόξως, η ασυνήθιστη μυρωδιά της τσίκνας είχε σχεδόν φύγει... «Α! γι' αυτό κοιμήθηκα καλά!..» σκέφτηκε. Η ανησυχία του όμως δεν τον εγκατέλειπε. Είχε αποφασίσει να ξαπλώσει κι ας μη νύσταζε. Τι άλλο μπορούσε να κάνει; Συνέχισε λοιπόν να σηκώνεται για λίγο και ύστερα να καταλήγει πίσω στο παλιο - κρέβατο και να σκέφτεται. Ασυνήθιστες αλλεπάλληλες σκέψεις, παράδοξες, έμμονες, τρομακτικές παρέλαυναν τυραννώντας τον. Κάποια στιγμή που είχε πάψει να σηκώνεται δεν ήξερε πόσες ώρες είχε μείνει έτσι ξαπλωμένος. «Θαρρείς και αιώνια!» σκέφτηκε. Ξαφνικά έφτασε στη μύτη του εκείνη, η γνώριμη πλέον μυρωδιά, έντονη και εμετική. «Κάτι τρέχει εδώ, να μου το θυμάσαι!» είπε στον εαυτό του. Έβγαλε τα παπούτσια

του ήσυχια και περίμενε. Όλες εκείνες τις ώρες στο κρεβάτι είχε σκεφτεί και είχε αποφασίσει, πώς θα ενεργούσε τελικά. Ήταν εκείνος ο ειρμός των τρομακτικών σκέψεών του, που τον είχαν ωθήσει στην απόφαση να δράσει, για να αποδράσει. Ήθελε να φύγει από εκεί μέσα, αφού δεν μπορούσε να καταλάβει, τι τέλος πάντων ήθελαν από εκείνον -και από τους άλλους κακομοίρηδες που είχαν συγκεντρώσει εκεί μέσα- οι άγνωστοι απαγωγείς του. Προσπαθούσε να καταλάβει γιατί τον κρατούσαν φυλακισμένο σ' ένα κρατητήριο, και κάτω από απαίσιες συνθήκες. Δεν είχε σημασία πώς φαινόταν 'φατσικώς'. Βαστούσαν ακόμη τα κότσια του και μάλλον καλύτερα απ' ό,τι πίστευε κι αυτός ο ίδιος, αποδείχτηκε στη συνέχεια...

Ύστερα από κάποιες ώρες άκουσε το θόρυβο του τρόλεϊ και το κλειδί στην πόρτα του κελιού του. «Έχουμε επισκέψεις!..» ειρωνεύτηκε. Ήταν ο ίδιος πάντα άντρας. Τον πρόσεξε καλύτερα. Ήταν ψηλός, γεροδεμένος και απαίσιος. Έφερνε το δίσκο του συσσιτίου για τρίτη φορά, με πρωινό όπως αποδείχτηκε από το περιεχόμενό του: καφές και φρυγανιά. Ο ίδιος δεν ήταν βέβαιος για την ώρα, ήταν όμως βέβαιος ότι δεν ήταν πρωί. «Όχι και πρωινό... πρέπει να έχει περάσει προ πολλού το μεσημέρι! Ή μήπως κι ήταν η ώρα του δείπνου;» αναρωτήθηκε περίεργος. Άραγε τι σήμαιναν όλα αυτά τα παράλογα; «Πολύ με περιποιείται αυτός ο μα...ας, κι ας είναι και πρωινό!» σκέφτηκε ο γέροντας αντικρίζοντάς τον πάλι μπροστά του. Εκνευρισμένος στο έπακρο από όλα όσα έβλεπε και αισθανόταν τριγύρω του, αποφάσισε να θέσει σε εφαρμογή το σχέδιό του της απόδρασης, καθώς το είχε σκεφτεί και το είχε αποφασίσει πριν από ώρες, σαν κάτι το αναπόφευκτο. Το σχέδιό του είχε

ωριμάσει στις τελευταίες ώρες της μοναξιάς του, όταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι με τις βρώμικες κουβέρτες, προσπαθούσε να 'δωλίσει' όπως μπορούσε εκείνη την πνιγηρή ατμόσφαιρα του κελιού του. Είχε υιοθετήσει το 'δωλίζω' που ίσχυε για τα υγρά, και παρά το γεγονός ότι δεν ήταν ο κατάλληλος όρος για την προκειμένη περίπτωση.

Πήρε βαθιά σιωπηρή αναπνοή και τη στιγμή που ο άντρας τοποθετούσε το δίσκο στο άθλιο τραπέζι του κελιού, για να ρίξει έτσι και μια ματιά τριγύρω, ο γέροντας που στεκόταν όρθιος, έχοντας παραμερίσει για να περάσει, βρέθηκε πίσω του στο αριστερό του μέρος. Τότε, χωρίς καθόλου να διστάσει, και με πολύ γρήγορες κινήσεις, σήκωσε το παπούτσι του και με το βαρύ τακούνι του, τον χτύπησε με όλη τη δύναμη που διέθετε, στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Ο άντρας δεν πρόλαβε να βγάλει ούτε 'κιχ!' Όταν σωριάστηκε στο δάπεδο, ο γέροντας έκλεισε στα γρήγορα την πόρτα του κελιού του. Έτρεξε ύστερα πίσω και γονατίζοντας δίπλα στον αναίσθητο άντρα, έφραξε σφιχτά το στόμα του με το βρώμικο κασκόλ του. Στη συνέχεια του έβγαλε βιαστικά το παντελόνι, το μπουφάν και το πουκάμισό του, αφήνοντάς τον μόνο με τα εσώρουχά του, και αφού έβγαλε τα δικά του, φόρεσε τα τρία αυτά κομμάτια από τη στολή του φύλακα. Πολύ γρήγορα άρπαξε από το τοιμέντο τα κλειδιά του, και τα ζώστηκε γύρω του, με τον ίδιο τρόπο, που τα είχε περασμένα στη μέση του, ο φύλακας. Κατόπιν χρησιμοποιώντας τις χειροπέδες που πριν κρέμονταν στη μέση του φρουρού, τον έδεσε καθιστό στο σωλήνα του νεροχύτη. Φορώντας τέλος και τα γυαλιά του, μολονότι είχαν αρχίσει να μεγαλώνουν περισσότερο από το σύνηθες, τα γένια του, έμοιαζε μ'

εκείνον, τουλάχιστον ως προς την στολή υπηρεσίας. Βγήκε προσεκτικά κλειδώνοντας την πόρτα του κελιού του.

Προχώρησε, σπρώχνοντας το θορυβώδες τρόλεϊ προς τα δεξιά του διαδρόμου, ακολουθώντας το ένστικτό του. Κατά τα άλλα επικρατούσε μία παράξενη ησυχία. Δεν υπήρχε ζωή στα κελιά, εκείνου του τμήματος των 'φυλακών'. Δεν μπορούσε όμως και να κοιτάζει, από φόβο μήπως εμφανιστεί κάποιος από τους μαυροντυμένους φύλακες, εκεί μέσα. Όταν έφτασε στο τέλος του διαδρόμου αντίκρισε μια βαριά σιδερένια πόρτα. Άφησε το τρόλεϊ στη γωνία. «Μα τω Θεώ, κάτι τρέχει εδώ. Επικρατεί θανάσιμη ησυχία!» σκέφτηκε για πολλοστή φορά, ο γέροντας. Παρά την διαπεραστική υγρασία που βασιλεύε εκεί μέσα, είχε μουσκευτεί στον ιδρώτα. Τραβώντας αποφασιστικά την βαριά σιδερένια πόρτα μπροστά του, διαπίστωσε πως, για καλή του τύχη, δεν ήταν κλειδωμένη. Ανοίγοντάς την, τον χτύπησε η ίδια αβάσταχτη μυρωδιά, πολύ πιο δυνατή όμως, από πριν. «Εδώ είμαστε!» σκέφτηκε φοβισμένος. Ωστόσο βγήκε από εκεί ήσυχα, τραβώντας την σιδερένια πόρτα πίσω του, πάντα, όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Δεν υπήρχε κανείς πουθενά. Βρισκόταν τώρα στην κορυφή στενής σκάλας, με αρκετά σκαλοπάτια. Τα κατέβηκε ένα-ένα, προσεκτικά από φόβο μήπως τσακιστεί χωρίς το κατάλληλο φως. «Πρόκειται για έναν 'πύργο' κτισμένο για τον Δράκουλα... Μόνο νυχτερίδες μπορούν να ζήσουν εδώ μέσα, τελικά!» σκέφτηκε ανατριχιάζοντας. Ένιωθε πως μόλις άντεχαν οι πνεύμονές του, σ' εκείνη την αποπνικτική ατμόσφαιρα, που προφανώς την δημιουργούσε η απείσια μπόχα, που ανέβαινε από κάτω προς τα πάνω. Στο τέλος της στενής σκάλας, ανοιγόταν

ένας άλλος στενόμακρος, και επίσης μισοσκότεινος διάδρομος, που οδηγούσε σε μία νέα σιδερένια πόρτα. «Bloody labyrinth! Πού άραγε θα με πάει τελικά;» μουρμούρισε αγχωμένος.

Ο γέροντας αφουγκράστηκε. Επικρατούσε ησυχία. Άνοιξε τη σιδερένια πόρτα αργά, ρίχνοντας, πάντα προσεκτικά, ματιές πίσω του. Γλίστρησε κυριολεκτικά, μέσα στον τεράστιο χώρο που ανοιγόταν μπροστά του. Η οσμή είχε ξεπεράσει τις αντοχές του. Το ένστικτό του, του υπαγόρευε ότι όφειλε να προσαρμοστεί, να μάθει να την ανέχεται ή και να την αγνοεί. Ήταν βέβαιος ότι η υπόθεση όπως είχε εξελιχθεί ήταν πλέον ζήτημα ζωής και θανάτου. Είχε οδηγηθεί σε ετούτο το συμπέρασμα, από αυτό ακριβώς που μαρτυρούσε όλο το διάστημα της παραμονής του, μέσα σε εκείνο τον ανήκουστο κυριολεκτικά, χώρο, από τη στιγμή της σύλληψής του και της μεταφοράς του σε αυτόν.

Υπήρχε καλύτερος φωτισμός εκεί μέσα που βρέθηκε οικειοθελώς. Αυτό βοηθούσε τα πράγματα και μετρίαζε την δυσκολία του, αν και ανακάλυπτε στα γρήγορα, πόσο ανεπιθύμητη θα πρέπει να ήταν η παρουσία του εκεί μέσα για κάποιους, αν την υποπεύονταν και πώς θα την αντιμετώπιζαν, όταν την διαπίστωναν τελικά. «Θα το ρίχνανε στο ‘καθάρισμα’ βέβαια! Αυτό θα έκαναν. Θα με καθάριζαν! Τι... θέλει και ερώτημα;» Το σκέφτηκε αδίστακτα αυτή τη φορά. Πάγωσε. «Τότε; Ρωτάω: τι αλήθεια έγινε με τους άλλους κρατούμενους; Τους φάγανε;» ρώτησε-απάντησε, λουσιμένος στον ιδρώτα, πρωτόγνωρου πανικού. Δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. Είχε καταληφθεί από φοβερές υποψίες, κάποιες από τις οποίες, χωρίς ίσως να το είχε καταλάβει, τον είχαν σπρώξει ως εκεί. Κινείτο

ενστικτωδώς πλέον, νιώθοντας την ψυχή του στο στόμα, και προσευχόταν να μην παρουσιαστεί κανείς από εκείνα τα παράξενα άτομα-φύλακες, που είχε συναντήσει σε εκείνο το κτήριο-παγίδα-φυλακή.

Προσπάθησε να συγκεντρωθεί. Κοίταξε αστραπιαία και πάλι γύρω του, με προσοχή. Λες και με μια ματιά, μέσα σε μια στιγμή, είδε πως τον χώρο μπροστά του, τον κατείχε μεγάλο επίμηκες, κτιστό πεζούλι, λες και ήταν κατασκευασμένο για να εξυπηρετήσει μαγειρείο εστιατορίου, που είχε την ικανότητα να φιλοξενήσει μέχρι και εκατό άτομα τη φορά, υπολόγισε. Ήταν παράλληλο με τον τοίχο στα δεξιά και σε απόσταση δύο μέτρων περίπου, από αυτόν. Απέναντι από το ίδιο πεζούλι, και πάντα στον δεξιό τοίχο του συγκεκριμένου χώρου, διαπίστωνε την ύπαρξη ανοίγματος, μάλλον, που φραζόταν με μεγάλη μεταλλική πόρτα, κατά πάσα πιθανότητα συρτή στο πλάι, με τη βοήθεια της μεγάλης χειρολαβής που έφερε. Έμοιαζε με πόρτα φούρνου. Φοβήθηκε να πλησιάσει, εκεί. Παρατήρησε επίσης ότι ανάμεσα στον τοίχο του εντοιχισμένου φούρνου και στην κτιστή πεζούλα, και σε μικρή απόσταση από τον πιθανό φούρνο, υπήρχε ένα τεράστιο, τετράγωνο, μεταλλικό δοχείο, σκουπιδιών μάλλον, με ρόδες. Ο γέροντας κάνοντας τον γύρο της πεζούλας, βρέθηκε δίπλα στο μεταλλικό δοχείο, και πάτησε ένα από τα τρία μεγάλα, σιδερένια πετάλια ποδιού, στη βάση του, στο κάτω μέρος του καλύμματος - για την ακρίβεια στο ένα τρίτο του ύψους του- που ανασηκώθηκε με θόρυβο. Ο γέροντας πάγωσε από τον φόβο του για μια στιγμή και κοίταξε γύρω του πανικόβλητος. «Διάβολε, να μην προδοθώ, κι από μόνος μου!» μουρμούρισε πνιχτά. Ακίνητος ξανακοίταξε προς

τη σιδερένια πόρτα από όπου είχε μπει και αφουγκράστηκε. Απόλυτη ησυχία και κανένας, μα κανένας, δεν φαινόταν! Σίγουρα, ήταν ευγνώμων γι' αυτό, ταυτόχρονα όμως, ήταν αδύνατον να μην αναρωτιέται για την απόλυτη απουσία στρατευμένων στην συγκεκριμένη υπηρεσία, και μάλιστα σε εκείνο το σημείο. Τι περίεργα και πόσο απίστευτα ήταν, όλα όσα ζούσε εδώ και δύο-τρεις ημέρες! Τι ήταν αλήθεια όλη ετούτη η ιστορία; Μία φριχτή πορεία στην κόλαση, ενώ η επιστροφή εξελισσόταν σε διαφορετική διάσταση και ίσως πιο επικίνδυνη, εκείνη, της ανθρώπινης φάκας! Ένα ταξίδι στο θάνατο και πίσω;

Χωρίς να έχει δει με τα μάτια του κάτι συγκεκριμένο, το ένστικτό του επιβεβαίωνε τις αλλεπάλληλες σκέψεις του. Πάτησε ξανά πάνω στο ίδιο πετάλι με όλη τη δύναμη του σώματός του, ετούτη τη φορά, για να μπορέσει να δει καλύτερα. Τον έτρωγε μία φοβερή περιέργεια, μεγαλύτερης σημασίας ακόμη και από την ίδια τη ασφάλειά του. Θα έλεγε κανείς ότι μόλις που έσκυψε, πάνω από το ογκώδες δοχείο. Ένα αντρικό καπέλο, ένα βρώμικο γυναικείο μαντήλι κεφαλιού ή λαιμού, ένα ζευγάρι παλιοπάπουτσα, ένα φαγωμένο πορτοφόλι... «Σκουπίδια, από τους παραθεριστές του ξενοδοχείου των 'πέντε αστέρων!» σκέφτηκε με ανατριχίλα και θυμήθηκε τον γείτονά του από το διπλανό κελί, που τον είχαν μαζέψει από την πλατεία Κυδωνιών. Του είχε πει, πως όταν κάποια στιγμή είχε κοιτάξει το ωρολόγι του μπροστά τους εκεί μέσα στο γραφείο εκείνου του 'γυαλάκια', του το είχαν πάρει, λέγοντάς του ότι θα του το επέστρεφαν, όταν τάχα θα έφευγε από εκεί μέσα! Πανικοβλήθηκε. «Λες να βρίσκεται κάπου εδώ και το ωρολόγι του φουκαρά

γείτονά μου;» είπε, χωρίς ωστόσο να βγαίνει φωνή από το στόμα του. Άπλωσε το τρεμάμενο μπράτσο του και με το χέρι του έφτασε και τράβηξε μια επιμήκη, μεγάλη τοιμπίδα που κρεμόταν από ένα καρφί δίπλα στην πεζούλα. Την έφερε πάνω από τα περιεχόμενα του μεγάλου σκουπιδοδοχείου, μάτιασε και τράβηξε το βρώμικο μαντήλι. Ήταν ίσως μια μαρτυρία παρουσίας αδικημένων. «Όχι όμως και τόσο καλόπιστη. Σίγουρα, όχι καλόπιστη!» σκέφτηκε και αφού το έπιασε με τα τρεμάμενα, πάντα, χέρια του, το έχωσε αδιαστακτα και βιαστικά, στην τσέπη του ξένου παντελονιού που φορούσε. Στάθηκε μία στιγμή και σα να μετάνιωσε, κρεμάστηκε ξανά πάνω από εκείνο το σκουπιδαριό και επανέλαβε τις ίδιες κινήσεις, με στόχο το πορτοφόλι που είχε ματιάσει εξ αρχής. Αφού επανέλαβε τις ίδιες κινήσεις και με το πορτοφόλι όπως είχε κάνει πριν για το μαντήλι, κατέβηκε βιαστικά, κοιτάζοντας πάντα γύρω του. Η αδρεναλίνη του είχε χτυπήσει κόκκινο. Απέναντί του ήταν μία άλλη μεταλλική πόρτα, πιθανόν μία άλλη έξοδος από εκεί μέσα. Τη δοκίμασε. Ήταν κι αυτή ξεκλειδωτή. Δεν μπορούσε να πιστέψει πόσο ελεύθερα μπορούσε να κυκλοφορεί σ' εκείνους τους 'εχθρικούς' για την αφεντιά του, χώρους. Τρελαινόταν από τη βρώμα και είχε κατακυριευτεί από τον πανικό της πιθανής σύλληψής του. Και όμως δεν έλεγε να το βάλει στα πόδια για να γλυτώσει. Τον είλκυε ο χώρος που έκρυβε αυτό το κάτι, το ασυνήθιστα μακάβριο. Επρόκειτο για έναν αδιόρατο κίνδυνο, που ήταν βέβαιο -το ένιωθε μέχρι το τελευταίο κύτταρο ζωής μέσα του- πως αν τον χτυπούσε, θα έβαζε τελεία και παύλα στην ύπαρξή του!

Τα κύματα πανικού διαδέχονταν το ένα το άλλο. Όμως ναι, ήταν ακόμα εκεί. Ένα επαναληπτικό ρίγος

διέτρεχε την πλάτη του σε κύματα θαρρείς μουδιάζοντας κάθε λίγο και λιγάκι τα μέλη του. Ταυτόχρονα ένιωθε τις εναλλαγές της θέρμης και του ψύχους, που συνόδευαν σα κύματα τα άλλα, του μουδιάσματος. Πηγή αυτών των κακών ήταν οι απαίσιες, οι εφιαλτικές σκέψεις του. Με μία ύστατη προσπάθεια που υπαγορευόταν, έντονη πια, από την αυτοσυντήρησή του, άνοιξε την πόρτα αργά. Αφουγκράστηκε, κοίταξε. Δεν υπήρχε τίποτα, μα τίποτα ανησυχητικό. Μπροστά του ανοιγόταν η ύπαιθρος... Ανοιγόκλεισε τα μάτια του με μία ασύλληπτη χαρά, που τον έκανε να θέλει να κραυγάσει, να χορέψει... Άνοιξε το στόμα του, μα η φωνή που νόμιζε ότι θα του ξεφύγει, είχε παγώσει στο λαρύγγι του. Αυτή τη φορά όμως, κοίταξε αποφασιστικά μεταμορφωμένος σχεδόν σε ήρωα: δεν αισθανόταν την ελάχιστη ανησυχία. Το σκέφτηκε συνειδητά: έπρεπε να απλώσει το πόδι του, να πατήσει το κατώφλι της μεταλλικής πόρτας και να πετάξει προς τη βέβαια ελευθερία του, να φύγει από εκεί μέσα, και από τα περίχωρα του στοιχειωμένου, σίγουρα, κτιρίου, όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Το επείρησε με το νου μόνο, γιατί στην ουσία δεν το έκανε. Ένιωθε τα πόδια του καρφωμένα στην ίδια θέση, για κάποια δευτερόλεπτα, ζωτικά για την ύπαρξή του. Κάτι τον κρατούσε καρφωμένο εκεί. «Δε γίνεται ανάθεμά με! Να φύγω έτσι, χωρίς να βεβαιωθώ για κάτι περισσότερο; Οφείλω να κάνω κάτι παραπάνω», είπε, μιλώντας στον εαυτό του. Βαθιά μέσα του άκουγε μία έντονη φωνή. Ένιωθε πως ήταν καθήκον του να βεβαιωθεί πρώτα ο ίδιος, πριν να αφήσει εκείνο τον καταραμένο χώρο. «Για μένα αλλά και για τους άλλους!» αποφάσισε, τελικά.

Αφήνοντας πίσω την κόλαση

Η Τύχη ήταν με το μέρος του: η ώρα ήταν κατάλληλη για μια τέτοια απόδραση. Αν και ο ήλιος είχε σχεδόν δύσει, υπήρχε αρκετό φως σ' εκείνη την ανέλπιστη ερημιά. Παρά το μειονέκτημα της άγνοιας του τόπου, η ευεργετική εκείνη ηρεμία, η σχεδόν στατική, δεν ανησυχούσε. Ο γέροντας επρόκειτο να αφήσει πίσω του, έναν εκατό τα εκατό άγνωστο, ύποπτο, ωστόσο, χώρο, μία περιέργη και καθόλα εφιαλτική κατάσταση. Ήταν σχεδόν βέβαιος ότι βρισκόταν σε μία τουλάχιστον από τις περιοχές, από όπου ξεκινούσε εκείνη η ασυνήθιστη 'βρώμα' και εκείνο το 'αρρωστιάτικο σύννεφο', που κρεμόταν πάνω από την πολιτεία της Κενόπολης. Δεν ήταν βέβαιος γιατί συνέδεε αυτά τα δύο. Δεν είχε αποδείξεις ή μήπως είχε; Τρελάθηκε στη νέα σκέψη του! Άραγε βρισκόταν μπροστά σε μία αποκάλυψη, που ωστόσο δεν τολμούσε να την ομολογήσει ούτε στον ίδιο τον εαυτό του ή και να την θεωρήσει εκατό τοις εκατό, σωστή; Κι αν ακόμα δεν ήταν απόλυτα βέβαιος γι' αυτό, γιατί είχε αρχίσει να σχηματίζεται μέσα του η πεποίθηση, ότι η συγκεκριμένη περιοχή και το συγκεκριμένο κτίριο, ήταν πιθανόν ένα ανάμεσα σε πολλά άλλα, εξίσου αμαρτωλά! «Δεν είναι δυνατόν να είναι το μοναδικό στο είδος του! Για να μολύνεται έτσι η ατμόσφαιρα της πολιτείας μας, αναμφίβολα συμβάλλουν σ' αυτό κι άλλοι παρόμοιοι χώροι, ίσως σε διαφορετικά απομακρυσμένα περιχώρα της πολιτείας. Τέσσερις, πέντε, δεκαπέντε; Ποιος αλήθεια ξέρει;» Αναρωτήθηκε τρομαγμένος από τις απαίσιες σκέψεις του και τις εξίσου φρικιαστικές ερωτήσεις του. Ήταν όμως ερωτήσεις μόνο και χωρίς κάποιες οριστικές απαντήσεις, τουλάχιστον ως εκείνη τη στιγμή.

Με το που άνοιξε ο γέροντας τη σιδερένια πόρτα, είδε ν' ανοίγεται μπροστά του ένας υπαίθριος χώρος, όπου χαράζονταν ελκυστικά αδρός ένας σωτήριος χωματόδρομος που οδηγούσε στα αριστερά του κτηρίου, ενώ δεν μπορούσε να δει τη συνέχειά του, όπως ετούτη χανόταν σε μία στροφή στα δεξιά και στη συνέχεια σε μία συστάδα πυκνόφυλλων δέντρων και θεριεμένων θάμνων. Φαινομενικά τουλάχιστον, ο υπαίθριος εκείνος χώρος, ήταν άχρηστος για τους διαχειριστές του συγκεκριμένου κτηρίου. Ήταν χέρσος, απεριποίητος, γεμάτος αγριόχορτα, με πέτρες σπαρμένες ανάμεσά τους, και σε λίγη απόσταση από το χωματόδρομο που απλωνόταν αριστερά, όπως ένας τον αντίκριζε ανοίγοντας τη σιδερένια πόρτα. Όπως ήδη περιγράφηκε, ο χωματόδρομος, που συνέχιζε στα δεξιά, ύστερα από τη στροφή, χανόταν από τη θέα εκείνου που στεκόταν στο κατώφλι της συγκεκριμένης πόρτας-εξόδου, στο δίπλα, όπου απλωνόταν ένα δασύλλιο με έναν περιεργο συνδυασμό δέντρων: πεύκα, καλίστεμα και gum trees. Ο γέροντας αλλάζοντας γνώμη, με αποφασιστικές κινήσεις γύρισε και μπήκε εκ νέου στον χώρο του 'φούρνου' κλείνοντας πίσω του την μεταλλική πόρτα της εξόδου προς την ελευθερία του. Οι σκέψεις διαπερνούσαν το νου του με ταχείς ρυθμούς. Η καρδιά του βροντοκοπούσε στο στήθος του. Κάτι του έλειπε, μια καλύτερη μαρτυρία, κάτι περισσότερο πειστικό, πέρα από το βρώμικο μαντήλι και το πορτοφόλι, που είχε βρει πριν από λίγο, στο μεγάλο μεταλλικό κιβώτιο, δίπλα στον 'κλίβανο'! Ναι, είχε ήδη αρχίσει να πιστεύει ότι επρόκειτο για είδος 'κλίβανου' είδος 'καμίνου'. «Ύψικάμινος' λοιπόν!» σκέφτηκε παγωμένος, με την ανατριχίλα να διαπερνά το μεδούλι του. Χρειαζόταν να μεταφέρει από εκείνο το

χώρο τρανταχτά στοιχεία, τα οποία να μπορούν να αποδείξουν εκεί έξω, στην κοινωνική ζούγκλα της Κενόπολης, και πέρα από κάθε αμφιβολία, την ανθρώπινη παρουσία και το DNA της, την αλωμένη μέσα σε ετούτα τα απίστευτα απάνθρωπα κτήρια. Αρχικά, όλα όσα μπορούσε να συγκεντρώσει τα χρειάζονταν για τον ίδιο τον εαυτό του, για το καταλάγιασμα των 'υπεραυξημένων' υποψιών του, ως προς τη «φιλοξενία των αγνώστων σε εκείνο το κτήριο και από τρανούς οικοδεσπότες!» Τώρα βέβαια τα πράγματα έπαιρναν μία άλλη πορεία.

Κρύφτηκε λοιπόν δίπλα στην κλειστή και πάλι μεταλλική πόρτα της εξόδου με το πρόσωπο απέναντι από τον μεγάλο εκείνο χώρο. Εξέτασε με πολλή προσοχή και πάλι τα γύρω του. Στα αριστερά του και δίπλα στο τοίχιο, πίσω από έναν σωρό χάρτινα κιβώτια, υπήρχαν βαρέλια, επίσης χάρτινα, που ανακατεμένα όλα μαζί, το ένα δίπλα στο άλλο, έφταναν μέχρι και τη γωνία της αριστερής πάντα πλευράς, εκείνου του χώρου. Μετάνιωσε, λιποψύχησε και πάλι για μια στιγμή. Ξανασκέφτηκε ότι μπορούσε να γυρίσει την πλάτη του στις φρικαλέες περιπέτειες που επεδίωκε, με την απόφασή του να μην περάσει εκείνη την μεταλλική εξώπορτα, το κατώφλι της ζωής. Χαμογέλασε λυπημένα. Ναι ήθελε να ριχτεί στη λευτεριά του και από εκεί, πάντα αριστερά «σε κάποιο μονοπάτι σωτηρίας ίσως, στην ασφάλειά του και πάλι στην αγκαλιά της ζωής». «Ποιας ζωής;» αναρωτήθηκε. Θύμωσε με τον εαυτό του. Δε θα άφηνε αυτούς εδώ να τον αφανίσουν έτσι δα! Ένωσε μία κρυφή χαρά να φτερουγίζει στο στήθος του. Ανεύρισκε τον εαυτό του: το θυμό κι την οργή, τη χαρά και τη λύπη, το φόβο και τη γενναιότητα, όλες τις παλιές του

δυνάμεις, που η ψυχική του κατάπτωση τον είχε οδηγήσει να πιστεύει, ότι ως συναισθήματα τον είχαν εγκαταλείψει για πάντα.

Έτρεξε πάλι προς την πόρτα της εξόδου. Την άνοιξε λιγάκι και την άφησε έτσι ανοιχτή. Από το άνοιγμά της φαινόταν ο ουρανός που σκοτεινιάζε πλέον. Τον κοίταξε. Λες και από εκεί πάνω μία παρουσία ένευε καταφατικά, δίνοντάς του κουράγιο. Ναι, κάποιος τον ενθάρρυνε να προχωρήσει. Έκλεισε τα μάτια του μόνο μια στιγμή. Ένιωθε σχεδόν ευτυχομένος και ήταν η πρώτη φορά, ύστερα από πολλά χρόνια. Έπεσε στα γόνατα και πήρε βαθιά αναπνοή. Είχε ξεχάσει εντελώς ότι διέτρεχε τον κίνδυνο να συλληφθεί, και να υποστεί άγνωστες συνέπειες, αν χρονοτριβούσε, έτσι παραδομένος στις όποιες σκέψεις. Τίναξε αποφασιστικά το κεφάλι του προς τα πίσω. «Όχι άλλες σκέψεις!» σκέφτηκε αγχωμένος. Είχε δουλειά να κάνει. Προσπάθησε λοιπόν να απαγκιστρωθεί από τα συναισθήματά του και να συγκεντρωθεί στην ωμή πραγματικότητα, ενός άμεσα επικείμενου κινδύνου. Ακροάστηκε και πάλι προσεκτικά. Δεν ακουγόταν τίποτα. Ανάπνευσε βαθιά, πάλι και ξανά, ξεχνώντας τη μπόχα που ομολογουμένως είχε αδυνατίσει σημαντικά και μάλλον γιατί η σιδερένια πόρτα που έβγαζε στον υπαίθριο χώρο, ήταν ανοιχτή εδώ και λίγα λεπτά.

Εξαιτίας της πεποίθησής του, ένιωθε αρκετά προστατευμένος. Κινήθηκε και πάλι αριστερά της εξόδου, με στόχο να εξετάσει το περιεχόμενο εκείνων των μεγάλων χάρτινων κιβωτίων. Όταν βρέθηκε στο σημείο εκείνο, το επεχείρησε, και για να τεντώσει περισσότερο τα πόδια του, στηρίχτηκε με τα χέρια του σε ένα από τα μεγάλα κιβώτια μπροστά του και δίπλα του. Το βάρος

του περιεχομένου του, το σταθεροποιούσε. Κούνησε δοκιμαστικά το κάλυμμά του. Το ένιωσε προκλητικά χαλαρό. Δοκίμασε να το ανοίξει. Ήταν εύκολο. Το τράβηξε προσεκτικά προς το δεξί του μέρος. Εκείνο σύρθηκε μαλακά στα δεξιά, πάνω στην επιφάνεια του κιβωτίου, λες και κινείτο πάνω σε είδος ταρκ, αποκαλύπτοντας μέρος της. «Είναι γεμάτο με μια μαλακή ύλη» σκέφτηκε. Κοίταξε μέσα με περιέργεια. Αρχικά δεν μπορούσε να δει καθαρά. Θεώρησε ότι επρόκειτο για σκοτεινή μάλλον, μάζα. Το λιγοστό φως της μέρας που εξακολουθούσε να μπαίνει από την ανοιχτή έξοδο, μειωνόταν όλο και περισσότερο. Ήταν βέβαιο ότι σε λίγο δε θα βοηθούσε καθόλου. Οπισθοχώρησε για μία στιγμή, έτοιμος να τα παρατήσει, πάλι. Έπαιζε με το ένστικτο της αυτοσυντήρησης. Εκείνο όμως το 'κάτι μέσα του', τον έσπρωχνε να επιμείνει. Επεχείρησε λοιπόν εκ νέου, αυτή τη φορά όμως, για να σηκώσει και να ακουμπήσει στο δάπεδο εκείνου του χώρου, το χαλαρό κάλυμμα του μοναδικού χάρτινου βαρελιού, δίπλα στο κιβώτιο που είχε ήδη επιχειρήσει να εξετάσει αρχικά. Ήταν σχετικά εύκολο. Κοίταξε μέσα. Λίγα εκατοστά κάτω από το άνοιγμα του βαρελιού, διαπίστωσε την ύπαρξη μάζας παρόμοιας με εκείνη που περιείχε το πρώτο χάρτινο κιβώτιο. Δεν μπορούσε να καταλάβει τη σύστασή της, στο αδύνατο φως εκείνου του χώρου. Κοίταζε όμως επίμονα ενόσω σκεφτόταν, ώσπου τα μάτια του άρχισαν να συνηθίζουν κάπως. Ξαφνικά ξεχώρισε να διαφοροποιείται κάτι, επάνω της. Να είναι κάπως φωτεινότερο ίσως, και ίσως επειδή γυάλιζε. Δεν μπορούσε να πάρει όρκο γι' αυτό. Έσκυψε λοιπόν ακόμη περισσότερο απάνω από εκείνη την επιφάνεια και άπλωσε την παλάμη του. Έφτασε και έπιασε με τα

δάχτυλά του εκείνο το πραγματάκι, που ξεχώριζε, αγγίζοντας ταυτόχρονα τη μάζα στην οποία ήταν μισοθαμμένο. Ήταν μαλακιά, παρόμοια με μαλακό αλεύρι και κάπως χλιαρή. Στο άγγιγμά της σηκώθηκε μία ελαφριά σκόνη. Τράβηξε την παλάμη του απότομα, με γκριμάτσα φόβου. Μύρισε, αναπνέοντας βαθιά. Πάγωσε. Κάτι σαν οδυνηρή λάμα έσκισε το νου και την ψυχή του, ταυτόχρονα: «Μα, όχι, δεν μπορεί! Είναι στάχτη! Είναι στάχτη! Μυρίζει στάχτη, η αφή μου λέει ότι είναι στάχτη!» Συγκεντρώθηκε καταπολεμώντας τον πανικό του. Δεν τον ενδιέφεραν οι θερμοκρασίες εκείνης της ύλης. Δεν τις ένιωθε καν. Ένιωθε μια παγωνιά να φτάνει μέχρι και το μεδούλι του και να μουδιάζει τα μέλη του. Άλλο είναι να φαντάζεσαι κάτι και άλλο να το διαπιστώνεις 'ιδίους όμμασιν'! Προσπάθησε να αποβάλει κάθε ανασταλτικό συναίσθημα. Τράβηξε το μικρό 'πραγματάκι'. Το κοίταξε με απορία που έκαιγε την ψυχή του. Ήταν ένα δαχτυλίδι, έμοιαζε με βέρα, κατασκευασμένη μάλλον από stainless steel. Άθελά του την πέταξε πίσω, εκεί όπου την είχε ανακαλύψει, σκουπίζοντας τα δάχτυλά του πάνω στα ρούχα του, με μανία τρελού κατειλημμένου από πανικό. Ήθελε να κλάψει, να ουρλιάξει. Αναστέναξε σκουπίζοντας ένα δάκρυ με το μανίκι του. Ένιωσε μέσα του μία ασυνήθιστη βεβαιότητα. Όλα εκείνα που διαπιστώνε, εδεικνυαν κάτι το αλάνθαστο, δικαίως λοιπόν οι υποψίες του, είχαν εξελιχτεί σε βεβαιότητα. Ήταν πεπεισμένος ότι είχε μαντέψει τη φρίκη των πραγμάτων σ' εκείνη την πρόχειρα κρυμμένη, τόσο προκλητικά αφρούρητη, τόσο αποκαλυπτική, λες και ήταν ένα χώρος κατασκευής χαρτονιών ή κάτι παρόμοιο! Μία συνηθισμένη

τοποθεσία, an ordinary spot, στα περίχωρα της πολιτείας τους.

Προσπάθησε να συνέλθει. Αρχικά, ίσως το κορμί του με κόπο. Με φλογισμένα μάγουλα και μάτια που ανεύρισκαν γρήγορα τη λάμψη τους, ένιωσε να καταλαμβάνεται από ένα νέο, απροσδόκητο κύμα θάρρους. Ανάπνευσε βαθιά. Έσκυψε ξανά, αποφασιστικά πάνω από το χάρτινο βαρέλι και έψαξε με χέρια που έτρεμαν από αγωνία, για τη βέρα, εκείνο το γυαλιστερό δαχτυλίδι που είχε πετάξει πίσω, πάνω στον πανικό του. Σταμάτησε μια στιγμή και κοίταξε προσεκτικά παραμερίζοντας και πάλι τα καταλυτικά για τη θέλησή του, συναισθήματά του. Μόλις ξεχώρισε τη μισοθαμμένη βέρα, την άρπαξε με ανακούφιση, χουφτιάζοντας ταυτόχρονα και τη στάχτη τριγύρω της, και έτσι μαζί, τα έχωσε στην τσέπη του. Ύστερα, επαναλαμβάνοντας τις προηγούμενες κινήσεις του, πολύ πιο γρήγορα αυτή τη φορά, τράβηξε ένα σωληνάκι σε ασημί απόχρωση, που δεν ήταν παρά κομμάτι από στυλό. Ένιωσε ότι ήταν σκαλισμένο. Δεν το κοίταξε, σκέφτηκε όμως αστραπιαία: «Έχει ένα όνομα ίσως, μία χρονολογία». Το έβαλε στην ίδια τσέπη, μαζί με τη στάχτη που περιείχε. Ύστερα ξανακοίταξε με μάτια πολύ πιο εξοικειωμένα τώρα πια, στο φως που έπεφτε πάνω στην επιφάνειας της ογκώδους ύλης μπροστά του. Ξεχώριζε όλο και περισσότερα μικρά αντικείμενα. Ξαφνικά τράβηξε από την φριχτή μάζα, έναν σκελετό ματογυάλια, που τα έκρυσπε κρατώντας και πάλι τη στάχτη που έπιανε, μαζί με τα άλλα, στην ίδια πάντα τσέπη. Πότε ένιωθε ότι καιγόταν και πότε ότι κρύωνε. Κουβαλούσε πάνω του τη στάχτη κάποιων άτυχων συνανθρώπων του, ήταν βέβαιος γι' αυτό. Τώρα έτρεμε και πάλι από μία ανείπωτη αγωνία. Τον

ταλάνιζαν πολλαπλά ερωτηματικά, που σαφώς παρέμεναν αναπάντητα και ίσως και για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, αν κατόρθωνε τελικά να αφήσει ζωντανός, εκείνο το κρεματόριο. Και φυσικά δεν ήταν καθόλου βέβαιος για την όλη διαδικασία της καύσης, ούτε για την παρουσία τόσων μικροαντικειμένων στις στάχτες των κιβωτίων. Αναρωτιόταν αν τα αντικείμενα που είχε ανακαλύψει μέσα στις ίδιες τις στάχτες, τα είχαν πετάξει οι αδιάστακτοι εκτελεστές εκ των υστέρων, δηλαδή ύστερα από τον αφανισμό εκείνων στους οποίους ανήκαν, ή αφού τους τα είχαν αφαιρέσει, αμέσως μετά από τη σύλληψή τους, δηλαδή στην αρχή του 'Γολγοθά' τους, ή ίσως στη διάρκεια αυτού, στο συγκεκριμένο κτίριο-κόλαση. Δεν ήταν βέβαιος για τίποτα. Η εξέταση μαζί με την διαπίστωση των DNA, εκείνων όλων, όσων η στάχτη βρισκόταν στην τσέπη του, τέλος πάντων, θα έφερνε στο φως ποικίλα συμπεράσματα. Για την ώρα όμως όφειλε να σωθεί ο ίδιος, ώστε να μπορέσει να συμβάλει θετικά, στην αποκάλυψη της δολοφονικής επιχείρησης εναντίον των άστεγων ανθρώπων...

Ο ιδρώτας του γέροντα έτρεχε από τους κροτάφους του. Καιγόταν θαρρείς, από τη θερμότητα του πανικού. Οι αλλεπάλληλες συγκινήσεις σε εκείνο το περιβάλλον, τον είχαν εξαντλήσει. Ήταν και η έλλειψη τροφής. Ένα κομμάτι σοκολάτας για δύο-τρεις ημέρες, δεν είναι τροφή, αλλά συνταγή λιμοκτονίας. Κατέβαλε και πάλι, και για πολλοστή φορά, κάθε προσπάθεια να ηρεμήσει. Πήρε και πάλι βαθιά αναπνοή. Εξαιτίας της σιωπής που επικρατούσε στον μακάβριο εκείνο 'μαγειρείο', ήταν σχεδόν βέβαιος ότι δεν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο. Οι εργάτες εκείνου του χώρου, ήταν βέβαιοι για την ασφάλειά τους, εξαιτίας της πεποίθησης

που έτρεφαν, ότι δηλαδή, δεν υπήρχε κίνδυνος εφόδου παρείσακτων. Υπήρχε όμως ένα φύλακας δεμένος πίσω στο κελί του, κι αυτό ήταν μαρτυρία απόδρασης κρατουμένου και επομένως κίνδυνος αποκάλυψης της εγκληματικής πλεκτάνης κάποιων!

Η απόδραση στην τελική ευθεία

Με αποφασιστικότητα ο γέροντας, άρχισε να απομακρύνεται στις μύτες των παπουτσιών του. Κατευθύνθηκε σταθερά προς την μεταλλική εξώπορτα με όση αυτοσυγκέντρωση και προσοχή μπορούσε να διαθέτει, ύστερα από εκείνες τις φρικιαστικές ανακαλύψεις του. Προσπαθούσε να μην κάνει θόρυβο. Όλες οι κινήσεις του είχαν το μέτρο που υπαγορεύει ο άμεσος κίνδυνος και η αυτοσυντήρηση. Άνοιξε και πάλι αργά την μεταλλική πόρτα και βιάστηκε να την κλείσει αθόρυβα, πίσω του. Ακούμπησε πάνω της για να αναπνεύσει άλλη μια φορά. Ήταν γεγονός ότι η προηγούμενη 'βρωμιά' που πλανιόταν μέσα και οπωσδήποτε και έξω στην ατμόσφαιρα, μέσω των δήθεν καμινάδων του τεράστιου γκριζου κτιρίου, είχε υποχωρήσει για τα καλά, πλέον.

Οι σκέψεις σφυροκοπούσαν τον νου του γέροντα, και τα μηνίγγια του ακολουθούσαν τον άτακτο ρυθμό της καρδιάς του. Το σώμα του, τα πόδια του, τα χέρια του έτρεμαν κι αυτά παρόμοια με τα φυλλοκάρδια του. Έκαιγε. Ένωθε τον πυρετό να καίει τα μάτια του. Ήταν απίστευτο, φοβερό, αδιανόητο! «Τι είναι λοιπόν αυτό το καταραμένο κτήριο τελικά; Ένα κρεματόριο; Καίνε... τους... σαν εμένα... άραγε τους καίνε νεκρούς ή κοιμισμένους;» Τον διαπέρασε μία δυνατή ανατριχίλα που συνοδευόταν από παγωμένο ιδρώτα. «Υποθέτω...

Γιατί τι άλλο θα μπορούσε να είναι; Ένα... ένα... 'Ναζιστικό φουρνάρικο' στην Κενόπολη; Θεέ και Κύριε!» σκέφτηκε και ανακάλυψε φευγαλέα, πως για πρώτη φορά στις τελευταίες δεκαετίες, είχε επικαλεστεί με αληθινό συναίσθημα το όνομα του Θεού.

Κάποτε πίστευε πως γνώριζε πολλά μυστικά της πολιτείας τους, αν όχι όλα. Κάποτε που διήγε άλλη ζωή, είχε παρευρεθεί σε πολλές καύσεις νεκρών. «Αυτό εδώ...» αυτό το απάνθρωπο μέρος, δεν το γνώριζε. «Ούτε και υπήρχε περίπτωση να είναι κανονικό κρεματόριο, με τέτοια χάλια που έχει σαν κτήριο!» σκέφτηκε ξανά ο γέροντας. Ναι αλλά γιατί τον είχαν «κρατήσει φυλακισμένο εκεί μέσα μαζί με άλλους, που κάθε άλλο παρά νεκροί ήταν και επιτέλους γιατί δεν τους είχε ακούσει, ύστερα από το δείπνο της περασμένης ημέρας, το πρωί και το μεσημέρι που ακολούθησαν; Και εκείνα τα τρόλεϊ και όλα εκείνα τα πήγαινε-έλα την προηγούμενη ημέρα, τι άραγε σήμαιναν;» ξανασκέφτηκε κουνώντας τα χείλια του, με την ψυχή στο στόμα. Υπήρχαν άραγε και άλλα πατώματα με κελιά, με άλλους 'φιλοξενούμενους' σαν την αφεντιά του; Είχε δει κάποια πράγματα, είχε ακούσει κάποια ύποπτα υπονοούμενα, από τον φύλακα που τον σερβίριζε, όμως δεν μπορούσε να πάρει όρκο για εκείνο που υποψιαζόταν, ακόμη και με τις 'αποδείξεις' που νόμιζε ότι κατείχε. Είχε βέβαια τη στάχτη και μπορούσε με την ανάλυσή της να διαπιστωθεί αν προερχόταν από ανθρώπινο σώμα ή όχι. Όμως, μήπως τους έκαιγαν μόνο όταν αυτοί είχαν πεθάνει; Και αν είναι έτσι, είχαν άραγε πεθάνει από φυσικό θάνατο ή είχαν δολοφονηθεί με κάποιον τρόπο, με δηλητηρίαση για παράδειγμα. Γιατί άλλωστε, ενώ υπήρχε ένας αριθμός ανθρώπων στα κελιά γύρω του, ξαφνικά είχαν αφανιστεί;

Γιατί δεν είχε μείνει κανείς τους παρά μονάχα ο ίδιος; Μήπως το φαγητό που σερβίριζαν και που ο ίδιος ούτε καν το δοκίμασε, ήταν η αιτία της απουσίας τους; Πού είχαν πάει έτσι ξαφνικά, όλοι τους και εκείνος ο ομιλητικός γείτονας του, από την πλατεία Κυδωνιών, χωρίς μία λέξη, χωρίς κάποια διαμαρτυρία χωρίς τον ελάχιστο θόρυβο; Θυμήθηκε κάτι. Όταν το είχε σκάσει από το κελί του, δεν είχε αντιληφθεί κανένα ίχνος ζωής, στα άλλα τριγύρω του. Τελικά δεν είχε απομείνει κανείς εκεί μέσα!

Και όλοι εκείνοι που, υποθετικά -ως εκείνη τη στιγμή-, είχαν επινοήσει αυτόν τον αποτροπιαστικό, εγκληματικό τρόπο, αφανισμού χιλιάδων άστεγων, ήταν απόλυτα βέβαιο, ότι εξίσου εύκολα είχαν τη δυνατότητα να τον καλύψουν. Και τελικά, αυτός, ένας άστεγος, τι δύναμη είχε και τι ρόλο θα μπορούσε να διαδραματίσει σε μία τέτοια ακραία υπόθεση; Τι όφειλε να κάνει σε προσωπικό επίπεδο, ώστε όλη αυτή η ιστορία να αποκαλυφθεί, να αεριστεί και να απολυμανθεί από την αληθινή μπόχα της, η πολιτεία τους, η φημισμένη Κενόπολη;

Ο γέροντας ένιωθε ότι είχε γλυτώσει από ένα τεράστιο πελέκι, που για αρκετές ώρες κρεμόταν πάνω από το λαιμό του. Επρόκειτο για μία ασύλληπτη λαιμητόμο που караδοκούσε για να τον τελειώσει «...ούτε κότα να ήμουν! Θεέ μου...γιατί άραγε συμβαίνουν όλα αυτά τα φρικαλέα παράξενα και τι άραγε σημαίνουν τελικά; Έρχεται το τέλος του κόσμου όπως τον γνωρίσαμε;» μονολόγησε αληθινά μπερδεμένος. Αναμφίβολα δεν υπήρχε ίχνος υποψίας στο μυαλό του για τους λόγους αυτού του ανατριχιαστικού αν και αβέβαιου 'μυστικού'.

Αυτού του είδους η ησυχία, θα μπορούσε να ξεγελάσει οποιονδήποτε ως προς τη χρήση της περιοχής. Ναι, καθώς δεν υπήρχε ψυχή τριγύρω. Δεν υπήρχε κίνηση. Ο γέροντας αναρωτήθηκε με τρόμο: «Μήπως τρελάθηκα; Μήπως όλα αυτά είναι παιχνίδια της φαντασίας μου;» Κοίταξε τα μανίκια που κάλυπταν τα χέρια του, τα παντελόνια που φορούσε, τα παπούτσια στα πόδια του. Θυμήθηκε ξαφνικά όλα όσα είχε ζήσει τις τρεις ημέρες. Κι αυτό αναμφίβολα αποτελούσε αντικείμενο ερώτησης. Κοίταξε με στιγμιαία περιέργεια, τη στολή που φορούσε. Βούτηξε το χέρι του στην τσέπη του και ένιωσε με ανατριχίλα το περιεχόμενό της. Δεν ήταν λοιπόν η φαντασία του, κάποιες παραισθήσεις ή οτιδήποτε άλλο. Ήταν η πραγματικότητα εκείνου του εφιάλη που αυτός ο ίδιος ζούσε και είχε πιθανόν γλυτώσει τις συνέπειές του, στο παραπέντε. Πήρε θάρρος. Σκέφτηκε τον φύλακα -τον είχε ξεχάσει όλο αυτό το διάστημα-, και αναρωτήθηκε πότε άραγε θα τον εύρισκαν δεμένο στο λεριασμένο σωλήνα, του ακόμη χειρότερα σιχαμένου νεροχύτη του κελιού, που τον είχε 'φιλοξενήσει'. Αυτή η σκέψη του τον έκανε να βιαστεί. Φοβήθηκε. «Έχει γούστο, να εμφανιστούν ετούτη κιόλας τη στιγμή, μπροστά μου!» σκέφτηκε τρομαγμένος. Προσπάθησε να αποβάλει κάθε αρνητική σκέψη και βασικά επιδόθηκε στην πραγματοποίηση του σκοπού του: να φύγει όσο πιο γρήγορα μπορούσε από εκεί, για να μην είναι τελικά ο υπαίτιος μιας νέας σύλληψής του, που αυτή τη φορά δεν αμφέβαλε ότι θα ήταν καταδικαστική.

Με ταχύ και αθόρυβο βηματισμό, ο γέροντας βιάστηκε κατά μήκος του χωματόδρομου. Είχε σχεδόν βραδιάσει. Δεν τολμούσε ούτε να κοιτάξει πίσω του, τώρα

πια. Χωρίς να τρέχει ή να θορυβεί, γύρισε τη στροφή στα δεξιά ακολουθώντας τη φυσική γραμμή του χωματόδρομου ώσπου βρέθηκε πολύ κοντά στο δασύλλιο με τα κωνοφόρα και άλλα γηγενή δέντρα. Πέρασε και βρέθηκε εντός του, και τότε μόνο αισθάνθηκε πιο ελεύθερη την αναπνοή του. Ανάπνεε όσο μπορούσε εκείνο το 'υπέροχο' οξυγόνο, λες και για πρώτη φορά. «Είναι το οξυγόνο της λευτεριάς μου!» σκέφτηκε γεμάτος ευγνωμοσύνη, για τη δύναμη που βρήκε, να κάνει όλα όσα έκανε, ως κρατούμενος τρεις εφιαλτικές ημέρες.

Ένωσε καλυμμένος και ασφαλής στην αγκαλιά της άγνωστης φύσης. Σταμάτησε και κοίταξε πίσω. Ταμπουρωμένος πίσω από κάποιους θάμνους, έριξε μια τελευταία ματιά στο κτήριο που είχε γίνει ένας σκοτεινός όγκος, δίπλα σε άλλα παρόμοια και χωρίς χαρακτήρα, σ' εκείνη την σκοτεινή ερημιά. Δεν τα είχε δει έτσι, μα δεν τα είχε δει καθόλου. Και τώρα μέσα στη νύχτα σχεδόν και στο πρώτο αντίκρισμα τους του έδιναν την εντύπωση παλιού, χρόνια εγκαταλελειμμένου, εργοστασιακού συγκροτήματος. Στην πλευρά του κτιρίου και σχεδόν δίπλα στο χωματόδρομο, πρόσεξε να γυαλίζουν δύο μαύρα βαν ή κλούβες παρόμοιες με εκείνη που τον 'είχε περιμαζέψει'. Νόμισε ότι διέκρινε τα μεγάλα, κατεβασμένα ρολά, γκαράζ. Θεώρησε ότι αποτελούσαν ένα κύριο χαρακτηριστικό της συγκεκριμένης πλευράς του κτηρίου. Δεν έβλεπε άλλο από τοίχο και κάποια στενόμακρα ανοίγματα, κάτι σαν πολεμίστρες, που μαύριζαν στο αγκάλιασμα του σκοταδιού που έφτανε γρήγορα τώρα πια. Κοίταξε ψηλά σαν να έπρεπε, και τότε κατάλαβε: είχε τραβήξει τη ματιά του, μία ψηλή καμινάδα, που έμοιαζε σαν αναποδογυρισμένο κεραμικό δοχείο νερού, με φαρδιά βάση που στένευε όπως

υψωνόταν, για να καταλήξει κάποια στιγμή σε άνοιγμα για την έξοδο του καπνού, κοινή στα εργοστάσια περασμένης εποχής. «Δεν καπνίζει και δε μυρίζει!» Σκέφτηκε. «Εντάξει, εμένα τουλάχιστον δεν πρόλαβαν να με τακτοποιήσουν!» σκέφτηκε ανατριχιάζοντας, σχεδόν βέβαιος για τον σκοπό και την πρόθεση των δεσμοτών του. Μία άγρια ικανοποίηση κατέκλυσε το είναι του. Είχε δραπετεύσει, είχε νικήσει τους δεσμώτες του και επιπλέον κατείχε αποδείξεις, κατείχε «κάτι χειροπιαστό, που ίσως θα μπορούσε να πείσει τον όποιο άπιστο συνομιλητή του», σκέφτηκε με κάποια ίχνη αισιοδοξίας, αυτή τη φορά. Κρατούσε ευλαβικά τα αντικείμενα που είχε, τα καλυμμένα με ψιλό στρώμα στάχτης. «Μα τω Θεώ είμαι βέβαιος ότι οι στάχτες ετούτες, ανήκουν σε καμένα ανθρώπινα σώματα!». Το σκέφτηκε ξανά και πάλι. Και ήταν αλήθεια, ότι όσο περισσότερο απομακρυνόταν από εκείνο το στοιχειωμένο τόπο, τόσο περισσότερο ήταν βέβαιος, ότι οι μέρες που είχε ζήσει σε ένα από εκείνα τα κτίρια είχαν αποφασιστεί, από εκείνους τους ασυνείδητους, να είναι οι τελευταίες του. Εκείνοι, όσοι είχαν φύγει έτσι άδικα, αναμφίβολα είχαν θυσιαστεί στο θεό της βαρβαρότητας, της Κενόπολης.

Συνέχισε να απομακρύνεται πάντα αργά και ήσυχα, διαλέγοντας τα ανοίγματα που μπορούσε και ξεχώριζε ανάμεσα στους θάμνους, κυρίως από φόβο να μην ακούγονται τα 'κουφά' βήματά του, και υποκινήσει την παραμικρή υποψία παρουσίας, αν κάποιος -'ό μη γένοιτο'- από τους 'εκεί μέσα', για οποιοδήποτε λόγο αποφάσιζε να βγει, και να επιθεωρήσει ένα γύρω το κτήριο. Είχε νυχτώσει για τα καλά τώρα. Προχώρησε αβέβαιος για λίγο. Ο αφέγγαρος ουρανός, δεν τον βοηθούσε να βλέπει, αλλά τον έκρυβε καλά από τα όποια

ανεπιθύμητα μάτια. Ο άνεμος που έπνεε κατά διαστήματα, έφερνε στα αυτιά του το θόρυβο κινούμενων τροχοφόρων όχι πολύ μακριά, από το σημείο στο οποίο βρισκόταν. Έτσι βεβαιώθηκε ότι βρισκόταν κοντά σε κάποιο δημόσιο δρόμο. Δεν άντεχε άλλο. Η νηστεία, η τριήμερη περιπέτειά του, η διαρκής ανησυχία και το άγχος της σύλληψής του, τον είχαν εξαντλήσει. Κρύφτηκε σε μία πυκνοφυτεμένη γωνιά και ξάπλωσε με ανακούφιση πάνω στα χόρτα. Δεν ανησυχούσε για ερπετά ή άλλου είδους ζωντανά ή επικίνδυνα έντομα. Η βεβαιότητά του πως βρισκόταν κοντά σε κάποιους ανθρώπους που ταξίδευαν στο δημόσιο δρόμο, τον ενδυνάμωνε, τον γέμιζε με το ίδιο πρωτόγνωρο κουράγιο, όπως το είχε πρωτονιώσει όταν ακινητοποίησε τον φύλακά του. Δεν ήταν δυνατόν να λιποψυχήσει τώρα πια ως προς την αντιμετώπιση της όποιας συνέχειας. Θα περίμενε εκεί, έτσι, με τα μάτια του κλειστά, να περάσει ετούτη η μακριά νύχτα, και να ξημερώσει μια καλύτερη, μέρα, επιτέλους.

Αρπάζοντας τη ζωή από το χέρι

Είχε αρχίσει να ροδίζει η νια μέρα. Ο γέροντας ένιωσε να τον χτυπά το φως της και άνοιξε αργά τα μάτια του. Με κρατημένη την αναπνοή και με αργές κινήσεις, ανακάθισε. Από συνήθεια εξέτασε τα γύρω του, προσεκτικά. Επικρατούσε σχετική ησυχία. Άπλωσε τις παλάμες του στα πλάγια του, χάιδεψε τα χόρτα και αφού εξέτασε τις υγρές παλάμες του, τις πέρασε πάνω στο πρόσωπό του. Δεν ενδιαφερόταν να το στεγνώσει. Είχε ανάγκη από εκείνη τη δροσούλα για το ξύπνημά του, για την αφύπνιση των ταλαιπωρημένων αισθήσεών του. Ανάπνευσε τον αέρα της ελευθερίας του και τα μάτια του

αναπαύτηκαν στον ουράνιο θόλο. Ύψωσε το δεξί του μπράτσο και είπε σιγανά: «Καλημέρα Αφεντικό... σ' ευχαριστώ, και άκου, Σου χρωστάω, ναι, ναι, Σου χρωστάω!»

Είχε καιρό να κοιμηθεί στην αληθινή εσοχή. Κοίταξε πάλι γύρω του. Είχε γίνει πολύ ευαίσθητος ως προς την πιστοποίηση της όποιας παρουσίας. Σηκώθηκε προσεκτικά και στάθηκε στα πόδια του. Ένιωθε την πείνα να αναδεύει βάνουσα το στομάχι του. Αποφασιστικά και παραβλέποντας την ανάγκη του στομαχιού του, προχώρησε με επιφύλαξη πάντα. Έφτασε σε ένα ξέφωτο. Άκουγε όλο και περισσότερο, όλο και πιο καλύτερα, τα αυτοκίνητα που δεν έβλεπε. Προφανώς, όπως είχε ήδη υπολογίσει από το θόρυβο αυτοκινήτων, πλησίαζε σε δημόσιο δρόμο, κάπου εκεί μπροστά του. Ο ήλιος είχε ήδη αρχίσει την πορεία του στον ευοίωνο ουρανό, του γαλάζιου. Κοίταξε ξανά ψηλά και η αισιοδοξία του επαυξήθηκε. «Θα μπορούσα να ήμουν μέρος της στάχτης στο τεράστιο κουτί!» μονολόγησε ανατριχιάζοντας. Συνέχισε να βαδίζει, χωρίς να δείχνει την όποια ανάγκη, πίεση ή ανησυχία. Είχε προχωρήσει αρκετά. Τώρα πια τα αυτοκίνητα στη δημοσιά, ακούγονταν σχεδόν δίπλα του. Μερικά βήματα ακόμα και ξάφνου αντίκρισε μπροστά του -σε μία απόσταση μεγαλύτερη από έξι μέτρα- και σε αρκετά χαμηλότερο επίπεδο, από εκείνο όπου πατούσε, έναν πολυάσχολο δρόμο με τέσσερις γραμμές, both ways. «Δημοσιά! Και τι δημοσιά, είναι λεωφόρος, Hwy!» θαύμασε χαρούμενος. Η ζωή, του είχε δείξει το πιο όμορφο πρόσωπό της. Του είχε δώσει μία νέα ευκαιρία. Μια τέτοια ηλιόλουστη μέρα και μέσα σε έναν τέτοιο δρόμο, αισθανόταν ξαναγεννημένος. Ένιωθε ασφαλής,

παρά το γεγονός ότι δεν ήξερε σε ποιο ακριβώς προάστιο ή περιοχή της Κενόπολης, βρισκόταν.

Έβγαλε το μπουφάν του φύλακα από πάνω του. Το κοίταξε. Χωρίς να διστάσει το έκρυψε ανάμεσα στους θάμνους, δίπλα του. Έμεινε με μία μπλε αθλητική βαμβακερινή μπλούζα. Βεβαιώθηκε ότι είχε μαζί του εκείνα τα σπουδαία ευρήματα του 'φουρνάρικου' στην τσέπη του παντελονιού του και προχώρησε. Ξαφνικά σταμάτησε. Σκέφτηκε μία στιγμή. Ύστερα γύρισε πίσω αποφασιστικά και έσυρε το μπουφάν που είχε κρύψει, μόλις πριν. «Βλακεία μου να το αφήσω εδώ. Θα αποβεί απόδειξη...» σκέφτηκε. Το έκανε κουβάρι και το πήρε παραμάσκαλα.

Είχε φτάσει στην άκρη του πράσινου. Κοίταξε δεξιά και αριστερά. Πρόσεξε ένα είδος στεγνού αυλακιού λίγο πιο πέρα. Κατευθύνθηκε ήσυχα προς τα εκεί. Δεν κοίταζε πίσω του ή αλλού. Προσπαθούσε να κινείται με φυσικές, ήσυχες κινήσεις. Ζυγίζοντας προσεκτικά τα βήματά του, κατέβηκε στο επίπεδο του δρόμου. Κάποια ταμπέλα αποδείκνυε με βέλος αριστερά του, ότι ο μεγάλος δρόμος κατευθυνόταν στην πολιτεία τους. Διάβασε: 'ΚΕΝΟΠΟΛΗ, 80χλμ.' Ευχαριστήθηκε. «Εντάξει θα επιδιώξω το ταξίδι μου ως εκεί με ωτοστόπ. Έτσι κι αλλιώς δεν έχω άλλες επιλογές», αποφάσισε.

Άρχισε λοιπόν να βαδίζει ήσυχα ακολουθώντας την κατεύθυνση προς την Κενόπολη με σηκωμένο το μπράτσο του και με την παλάμη του να δίνει το σημάδι του ωτοστόπ. Προχώρησε για αρκετά μέτρα, μη παραλείποντας να ζητάει μία θέση στο όποιο διαθέσιμο αυτοκίνητο για την Κενόπολη. Κάποτε, έστρεψε το βλέμμα του στον ουρανό, λες και αναζητούσε ένα άλλο μάτι, το εφησυχαστικό. Ένιωθε γενναίος, και η ανησυχία

του, μήπως τραβήξει την προσοχή κάποιων, με το παντελόνι της στολής του φύλακα, ούτε και τον ενδιέφερε. Σκεφτόταν ότι ίσως και να τον βοηθούσε, εκείνη η καθαρή στολή πάνω του. Ήταν είδος υπηρεσιακού συνόλου, κάτι σα φύλακας ή καθαριστής κάποιας υπηρεσίας, τέλος πάντων.

Ο ήλιος είχε κρυφτεί για μια στιγμή. Ένα μεγάλο, αφύσικο, κίτρινο σύννεφο πού έμοιαζε μάλλον με καπνό, τον μπλοκάρισε απρόοπτα. Μυρίστηκε τον αγέρα σαν λαγωνικό. «Μυρίζει ακόμη κι εδώ, θα είναι το πρωινό... εκείνο που είχε δημιουργηθεί ενωρίς και οπωσδήποτε ύστερα από τη δραπέτευσή μου -φουκαράδες! όποιοι κι αν ήσασταν...» σκέφτηκε, χλομιάζοντας. Ήταν βέβαιος ότι επρόκειτο για μια νέα φουρνιά άστεγων, ανθρώπων. Ίσως κάποιοι που τους είχαν κουβαλήσει στα κελιά αργά το προηγούμενο βράδυ, όταν εκείνος ήταν ήδη φευγάτος. «Τους τάισαν με το 'θανατηφόρο' δείπνο και τώρα... ενωρίς το πρωί, τους έκαναν στάχτη!» Έτσι τους διέγραφαν 'μια και έξω' από το χάρτη της ζωής. «Ο Θεός να αναπαύσει τη δυστυχημένη ψυχή σας!» μουρμούρισε. Δάκρυσε. Ήταν η τρίτη φορά που μνημόνευε τον 'φιλο του', τον Θεό. «Ο αγέρας ταξιδεύει το μίasma με κατεύθυνση την Κενόπολη! Πιστεύω... πως ναι, υπάρχει ο Θεός, υπάρχει δικαιοσύνη, και πως τελικά υπάρχει και η τιμωρία, για το κάθε έγκλημα που διαπράττεται!» σκέφτηκε στεναχωρημένος. Άλλο όμως η ελπίδα και άλλο ο ρεαλισμός της Κενόπολης. Ο γέροντας έχασε για λίγο την αισιοδοξία του. Και όμως η καλή του τύχη, που τον είχε φέρει μέχρι εκεί ακέραιο, υπήρξε περισσότερο από γενναϊόδωρη! Η ψυχολογική του διάθεση άλλαζε με την παραμικρή ενοχλητική σκέψη. Ήταν ακατάστατη γεγονός καθόλου περίεργο στη θέση του.

Ένα αυτοκίνητο που σταμάτησε δίπλα του, τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Ήταν ένα Toyota Hilux. Άνοιξε μπροστά του το παράθυρο του συνοδηγού. Ήταν ο άντρας που το οδηγούσε. Τον κοίταξε μια στιγμή: «Πας για την Κενόπολη φίλε;» τον ρώτησε ο γέροντας. «Ναι... έλα, μπες μέσα!» πρότεινε ο οδηγός και όπως ο γέροντας πήδηξε με σβελτάδα νέου ανθρώπου στο κάθισμα του συνοδηγού, τα μάτια του οδηγού έπεσαν στο παντελόνι του. Τον κοίταξε με περιέργεια. Ο γέροντας κρατούσε παραμάσκαλα το μπουφάν της στολής που έφερε. «Έχεις ένα σήμα στην τσέπη σου, φίλε, τι σημαίνει; Ανήκεις σε κάποια ειδική υπηρεσία;» τον ρώτησε, δήθεν αδιάφορα. Ο γέροντας κοίταξε την τσέπη του παντελονιού του. Πραγματικά υπήρχε ένα σήμα, ίδιο με εκείνο στην αριστερή τσέπη του μπουφάν της στολής, που είχε 'δανειστεί εξ ανάγκης' από τον φύλακά του στο 'φουρνάκι'. Μπορούσε άραγε να ξεχάσει ότι τον είχε χτυπήσει, δέσει και φιμώσει πίσω 'στο κελί του'; Πάνω στη βιασύνη του, την αγωνία του και τις φοβερές υποψίες που τον ταλάνιζαν, δεν το είχε καν προσέξει. «Διάβολε!» σκέφτηκε. Το σήμα καρφίτωμένο πάνω στη δεξιά τσέπη του 'δανεικού' παντελονιού πρόδιδε κάτι, που εκείνος τουλάχιστον γνώριζε τώρα πια, ως σήμα κατατεθέν, δημίων των αστέγων γερόντων και μη.

«Όχι... δηλαδή... ναι!» είπε ο γέροντας χαμογελώντας αμήχανα. «Το σήμα... τι σημαίνει λοιπόν;» επέμενε ο σοφέρ. «Α... ναι.., αυτό... είναι οδικό σήμα που χρησιμοποιείται μέσα σε μία υπηρεσία... και μόνο!» απάντησε ταραγμένος ο γέροντας, καθώς δεν ήταν προετοιμασμένος για κάτι παρόμοιο. «Δηλαδή;» Επέμενε ο οδηγός. «Δηλαδή... Να, είναι είδος οδικού σήματος, εντός του χώρου της υπηρεσίας μου. Αυτό!» είπε

στεναχωρημένα ο γέροντας. «Ρωτάω, γιατί δεν το έχω ξαναδεί! Και ποια είναι η υπηρεσία σου;» επιμένει ο οδηγός που ξαφνικά φαίνεται εντελώς αδιάκριτος και γεμάτος περιέργεια. «Α! Δεν μπορώ να μιλήσω δημόσια γι' αυτή. Είναι βλέπεις μία μυστική υπηρεσία! Εξάλλου παραιτήθηκα. Εκεί... πηγαίνω τώρα, για να παραδώσω. Μετά ίσως... αν καταλαβαίνεις τι εννοώ! Έχω... και το μπουφάν... Βλέπεις;» είπε ο γέροντας, σα να απολογείτο. «Εντάξει αδερφέ, και πολλά που σε ρώτησα!» είπε βαριεστημένος αυτή τη φορά ο οδηγός. Φαινόταν κουρασμένος και έτσι τα παράτησε. «Κόψε τον λαιμό σου άνθρωπέ μου... κι εσύ και η στολή της υπηρεσίας σου! Ένα λιφτ σου δίνω. Πού σε ξέρω - πού με ξέρεις!» σκέφτηκε.

Το τράφικ είχε αυξηθεί στην πορεία. Δεν είχαν να πούνε κάτι. Ήταν άγνωστοι μεταξύ τους. Ο γέροντας ένιωθε ευγνωμοσύνη απέναντι στον άγνωστο οδηγό, αλλά αυτό ήταν όλο. Και εκείνος σκεφτόταν ότι είχε μαζί του έναν άγνωστο, με μια άγνωστη, για την αφεντιά του, στολή: «Μου κάνει εντύπωση η στολή του. Μου είναι μάλλον άγνωστη. Αυτό είναι. Δε μου θυμίζει κάτι... Ουφ! Και τι με νοιάζει; Σε λίγο θα βγει από δω μέσα και μην τον είδατε!» Είχε πέσει σιωπή ανάμεσά τους, εσκεμμένη θα έλεγε κανείς. Έτσι σιωπηλοί ταξιδευαν για περισσότερο από μία ώρα. Καθώς πλησίαζαν την πολιτεία της Κενόπολης, από μια απόσταση που διαρκώς μικραίνει, έβλεπαν κιόλας τα πρώτα κτήρια της. «Πού θα κατεβείς φίλε;» ρώτησε ο οδηγός. «Προς τα πού πας; εσύ;» ρώτησε ο γέροντας. «Στο προάστιο 'Βελτίωσης', αγαπητέ!» αποκρίθηκε ο οδηγός. «Α, μπα! Υπάρχει προάστιο με τέτοιο όνομα;» ρώτησε ο γέροντας. «Με δουλεύεις φίλε; Άνθρωπος σε δημόσια υπηρεσία και να

μην ξέρεις εάν υπάρχει, ένα τέτοιο αξιόλογο προάστιο;» επέμενε ο οδηγός. «Έχεις δίκιο, αλλά δεν ξέρεις όλη την ιστορία μου. Λείπω από την πολιτεία, ταξιδεύω πολύ και τελευταία αυτή η δουλειά... ξέρεις ο άνθρωπος χάνεται καμιά φορά!» δικαιολογήθηκε ο γέροντας. Ο οδηγός σκέφτηκε λιγάκι και είπε: «Σα νά 'χεις δίκιο... Αυτό μου συμβαίνει κι εμένα με το τόπο καταγωγής, της γυναίκας μου. Μήπως θα ήθελες να σ' αφήσω έξω από κανένα αστυνομικό τμήμα;» Τον ρώτησε παρακολουθώντας τον με την άκρη του ματιού του, ο οδηγός. «Όχι, όχι! Εγώ θα κατεβώ... στο κέντρο της πολιτείας αν περνάς από εκεί, και σου είναι βολικό βέβαια!» είπε ο γέροντας μάλλον παρακλητικά. «Εντάξει, εγώ περνάω παράπλευρα του κέντρου, πάω παραπέρα, αλλά θα σου κάνω τη χάρη και θα σε κατεβάσω στο κέντρο της πολιτείας», είπε ο οδηγός και ο γέροντας τον ευχαρίστησε με φανερή ανακούφιση.

Δεν μίλησαν άλλο. Είχαν κινηθεί αρκετά προς την συγκεκριμένη κατεύθυνση της Κενόπολης και είχαν εισχωρήσει σε περισσότερο πυκνοκατοικημένες περιοχές. Μεγάλες αφίσες προσαρτημένες πάνω στα τοιχία πολυώροφων κτηρίων προς κάθε κατεύθυνση διαφήμιζαν οτιδήποτε, συχνά κάθε άλλο παρά αισθητικό ή ουσιαστικά ωφέλιμο. Από αυτοκίνητα και έπιπλα λοιπόν, μέχρι κομπιούτερ, εσώρουχα και μακαρόνια με σάλτσα τρούφας, δίπλα σε διαφημίσεις για 'longer lasting sex'! Ένα μεγάλο ταμπλό δέσποζε στο επίμαχο κέντρο της Πολιτείας, όπου 'αδημονούντες οι πολίτες...' περίμεναν μετρώντας ακόμη και τα δευτερόλεπτα, για την άφιξη και για την πραγματοποίηση των Διεθνών Αγώνων. Τα πολύμορφα πανύψηλα κτήρια είχαν πυκνώσει την τελευταία τριαντακονταετία και ενώ οι δρόμοι είχαν πλημμυρίσει ασφυκτικά στο αυτοκίνητο, κάποια είχαν

βρει τη θέση τους στον ουρανό, και πολύ πιο πάνω από τα υψηλότερα κτήρια. Ακόμη και εκείνα, μολονότι χρησιμοποιούσαν νοητές λεωφόρους -και βέβαια καθοδηγούνταν με ραντάρ, παρόμοια, όπως τα αεροπλάνα-, διέτρεχαν ωστόσο, παρόμοια με εκείνα, τον κίνδυνο σύγκρουσης!

Ο γέροντας κούνησε το κεφάλι του: «Αχ, πώς είχα ξεχάσει αυτή τη ζωντανία, αυτή την ομορφιά της ζήσης; Πώς είχα αφήσει το χάλι μου να με παρασύρει;» Έριξε μια ματιά στα κλεμμένα ρούχα του. Αναρωτήθηκε για την πραγματική του εμφάνιση. Πενήντα ήταν αυτός ή εκατό, έτσι που ντυνόταν και εμφανιζόταν; Ο οδηγός φαινόταν γύρω στα σαρανταπέντε. «Αυτός είναι νέος ακόμα!» σκέφτηκε για τον οδηγό. Κάποια στιγμή τον άκουσε να βρίζει: μια λιμουζίνα με πινακίδα αξιωματούχου της πολιτείας, συνοδευόταν από τέσσερις μοτοσικλετιστές. «Τι διάβολο θέλουν σ' έναν τέτοιο δρόμο; Μου λες; Γιατί δεν πετάν κι αυτοί σαν κάποιους - κάποιους; Έχουν και την ικανότητα και τον πλούτο!» νευρίασε και σταμάτησε το αυτοκίνητό του. Κοίταξε τον γέροντα θυμωμένος. «Εντάξει φίλε μου, μαζί σου είμαι! Δεν έχω σχέση με ένα τέτοιο σινάφι. Πίστεψέ με: κανένα!» είπε πολύ θυμωμένος αυτή τη φορά. «Ναι, είναι αλήθεια ότι θα μπορούσαν να πετάνε. Ίσως και να μην το κάνουν, ώστε να πείθουν τον κοσμάκη ότι ενδιαφέρονται για την κατάντια του και ότι μπορούν να του παρέχουν το ισχυρότερο αντίδοτο: τον ψόφο!» είπε ο γέροντας, σα να μιλούσε στον εαυτό του.

Δίπλα σε όλα αυτά, ο γέροντας σκεπτόταν και πολλά άλλα, παρεμφερή. Λες και είχε αφυπνιστεί από ένα βαθύ ύπνο, έναν λήθαργο τύπου 'Χιονάτης'. Μέσα του 'έσκουζε' η άγρια φωνή της συνείδησής του και τον

έκαιγε: «Πώς κατάντησα;» ψιθύρισε λυπημένος. Αναπήδησε όταν ο οδηγός που κοίταζε στον καθρέφτη του, γκρίνιαξε ξαφνικά: «Φτού! Είναι αυτό το αυτοκίνητο πίσω μας! Για δεσ το, σαν bloody τανκ είναι. Κλούβα του κερατά είναι! Βρε συ! Φέρνει το σήμα που έχουν τα παντελόνια σου! Μεγάλο - μεγάλο κιόλας!» Πράγματι. Ο γέροντας κοίταξε με τη σειρά του και πάγωσε στην επαλήθευση των λόγων του. «Έχει γούστο να με ψάχνουν!» σκέφτηκε και σούφρωσε στο κάθισμά του. Ο οδηγός το κατάλαβε. «Κρύβεσαι φίλε, δεν τους θέλεις, έτσι; Το σέβομαι!» είπε με ύφος μάγκα, που 'εξηγείται' σε όμοιόν του. «Έχω σχολάσει μαζί τους, δεν σου είπα; Πάω στα παιδιά μου!» είπε ο γέροντας και χαμογέλασε. «Έχεις οικογένεια λοιπόν και παιδιά;» ρώτησε ο οδηγός με ενδιαφέρον. «Ναι αμέ! Έχω δυο γιους. Θα μείνω λίγες μέρες μαζί τους κι ύστερα θα δούμε». «Μεγάλα υποθέτω!» συμπέρανε ο οδηγός. «Χμ! Εικοσιπέντε και τριάντα», απάντησε ο γέροντας ευχαριστημένος. «Μπράβο, μπράβο! Έχω κι εγώ ένα δεκαεξάχρονο γιο!» είπε με υπερηφάνεια ο οδηγός. «Να τον χαιρέσαι φίλε μου. Είναι σπουδαίο πράγμα η οικογένεια. Χωρίς αυτή, τι είναι ο άνθρωπος; Σε βάζουν σ' ένα καμίνι και σε τελειώνουν!» είπε και δαγκώθηκε για τα λόγια του. Ο οδηγός τον κοίταξε «Αυτό που μόλις είπες... δεν ξέρω τι ακριβώς εννοούσες, αλλά ακούγεται απαίσιο». «Εννοούσα την κόλαση», ψευτογέλασε ο γέροντας, μασώντας κάπως τα λόγια του. «Α, εγώ είμαι οργανωμένος φίλε μου. Έχω μια καλή γυναίκα, την Γκραϊς (Grace), που εργάζεται σα γραμματέας στο γραφείο σπουδαίου δικηγόρου, την αγαπάω και δε σκέφτηκα ποτέ να ξεκάνω το γάμο μου. Δεν ξέρω τι θα πει να πέσω με άλλη στο κρεβάτι, κι ας λείπω κάποτε μια

ολόκληρη εβδομάδα. Κατάλαβες;» είπε με ευχαριστημένο ύφος, ο οδηγός. «Μπράβο, μπράβο, συγχαρητήρια και στους δυο σας!» είπε καλότροπα ο γέροντας.

Κοίταξε σηκώνοντας το κεφάλι του λιγάκι. «Έφυγαν! Μην το ψάχνεις!» είπε καθησυχαστικά ο οδηγός. Συνέχισαν. «Φτάσαμε φίλε!» είπε ξαφνικά ο οδηγός. «Να σ' αφήσω εδώ κάπου;» ρώτησε τον γέροντα. «Ναι, ναι, εδώ κάπου. Θέλω να σ' ευχαριστήσω φίλε μου. Να είσαι καλά εσύ και η οικογένειά σου! Δεν έχω λόγια να σ' ευχαριστήσω!» είπε πάλι ο γέροντας και κοίταξε έξω ανήσυχος. Ο οδηγός πλευρίζοντας την αριστερή γραμμή του δρόμου, παρκάρισε δίπλα στο πεζοδρόμιο για να κατεβεί ο γέροντας. Εκείνος άνοιξε την πόρτα και ευχαριστώντας ξανά, τον 'ευεργέτη του', εκείνον τον φιλότιμο άντρα, φαινόμενο καλοσύνης για τις ημέρες τους, και φανερή αντίθεση για τα δεδομένα που επικρατούσαν στην κοινωνία τους, κατέβηκε με την ίδια πάντα επιφύλαξη: κοιτάζοντας δεξιά-αριστερά. Ο οδηγός τον χαιρέτησε και του αντευχήθηκε, ενώ μέσα του σκεφτόταν τη συμπεριφορά του αγνώστου: «Περίεργος τύπος! Στοιχηματίζω ότι κρύβεται για κάποιο σοβαρό λόγο. Κακοποιός πάντως, δε φαίνεται να είναι. Αν όμως είναι; Άσε καλύτερα να του δίνω, από δω. Πού ξέρεις; Άνθρωπος είμαι, λάθη κάνω! Να μη βρω και τον μπελά μου! Αν είναι κυνηγημένος, χάθηκα!»

Πάντα προσεκτικός και για να μην δώσει αφορμή σε κανέναν, αποχώρησε προσεκτικά παρακολουθώντας διαρκώς στους καθρέφτες του. Δεν είδε όμως κάτι ασυνήθιστο ή παράξενο. Ανάπνευσε βαθιά. Η μέρα του είχε πάει καλά ως εκείνη τη στιγμή. Έτρεφε καλά συναισθήματα για τους συνανθρώπους του, μολονότι

σπάνια συναντούσε καλότροπους συμπολίτες. Οι περισσότεροι κλείνονταν στον εαυτό τους, πρόσεχαν τι θα πουν και πώς θα το πουν. Η αστυνομία είχε προ ετών εξελιχτεί σε 'μπουλντόγκ', που με το παραμικρό, πέρα από το γεγονός ότι επιδείκνυαν υπερβολικό ζήλο, δάγκωναν κυριολεκτικά τους απλούς πολίτες. Παρακολουθούσαν ανελλιπώς τις κινήσεις τους, σα να επρόκειτο, ανά πάσα στιγμή, να επαναστατήσουν εναντίον του κατεστημένου. «Άσε, δε με νοιάζει. Εμείς άλλωστε που είδαμε καλύτερες μέρες και έχουμε περάσει σε μία ηλικία, σκεφτόμαστε και πάντα λέμε: αλλοίμονο στους νέους μας! Άραγε δε θα γίνει ένα θαύμα που θα ανατρέψει αυτή τη συρρίκνωση του κακού και την απαξίωση του ανθρώπου, στην πολιτεία μας;» Αναρωτήθηκε ο κουρασμένος οδηγός, μουρμουρίζοντας, και κουνώντας προβληματισμένος το κεφάλι του. Δεν ήταν η πρώτη φορά που παρόμοιες σκέψεις διέσχιζαν το νου του. «Πάντως αν γίνει κάποιο ευοίωνο νεωτεριστικό κίνημα τελικά, αναμφίβολα θα είμαι πέρα για πέρα μέσα!» ξανασκέφτηκε χαμογελώντας αισιόδοξα.

Καταφυγή στην δημοσιογραφία

Η κυκλοφορία πύκνωνε κατά το μεσημέρι. Ευτυχώς εδώ και δεκαετίες δεν υπήρχε η αλλοτινή μόλυνση που προερχόταν από την καύση πετρελαίου. Τα οχήματα κινούνταν ως επί το πλείστον με μπαταρίες που φορτιζόνταν κατ' οίκον ή σε σταθμούς καθ' οδών. Το πρόβλημα που είχε δημιουργηθεί με τα πετρέλαια, εξήντα περίπου χρόνια πριν, λόγω της τρομερής αύξησης των τιμών της, τελικά οδήγησε σε ετούτη την εναλλακτική λύση. Πολλά όμως μεγάλα αυτοκίνητα έκαιγαν Diesel, και μαζί με τα άλλα που

χρησιμοποιούσαν μεικτή βενζίνη, δημιουργούσαν ακόμη μόλυνση στην ατμόσφαιρα. Είχαν δυσκολευτεί πολύ, αλλά τελικά και παρά τον μακροχρόνιο αγώνα των πετρελαιοπαραγωγών, που από αγωνία μήπως και πτωχεύσουν, είχαν φάει τα σίδηρα να κρατήσουν υψηλά τη ζήτηση του 'μαύρου χρυσού', κάποιοι από εκπροσώπους του καταναλωτή, εξίσου δυνατοί, με κίνητρο την αναζήτηση άλλων τρόπων εξασφάλισης κινητικής ενέργειας, είχαν πετύχει ώστε τα ιπτάμενα κυρίως μέσα κίνησης, να χρησιμοποιούν εναλλακτικές λύσεις.

Με την αλλαγή αυτή τα αεροπλάνα, είχαν 'ρίξει' τις τιμές των εισιτηρίων τους, ενώ τα διαστημικά προγράμματα που είχαν μεγαλύτερη άνεση ως προς την πρόσβαση και τη χρήση των καυσίμων, είχαν πετύχει να επιταχύνουν τα αποτελέσματα από τις μελέτες και τα πειράματα σε σχέση με τα σχέδια για μετανάστευση -των δυνατών βέβαια- σε άλλους πλανήτες. Όλο και περισσότερο πλησίαζαν το ποθούμενο: την πραγματοποίησή τους. Συνέπεια αυτού ήταν και η υπεραισιοδοξία για το επόμενο και το σπουδαιότερο όνειρο: της μακροζωίας, που έπαιρνε κάποιο σχήμα τελικά -έτσι είχαν οδηγηθεί να πιστεύουν- καθώς η ατμόσφαιρα κάποιων πλανητών υποσχόταν την δυνατότητα να τους φιλοξενήσει. Αυτά και παρόμοια, λέγανε. Υπήρχαν πολύπλοκες διαδικασίες βέβαια, καθώς κάποιοι από αυτούς ήταν ήδη κατοικημένοι και από χιλιετηρίδες. Π.χ. ο Πλανήτης Αρτεμη. Η κοινωνία του απείχε εκείνης των γήινων, παρασάγγας. Ωστόσο ίσως κάποιοι θα μπορούσαν να τον επισκεφτούν και να παραμείνουν εκεί ως μέτοχοι ερευνών. Ο πλανήτης *Αρτεμη* είχε ήδη μακρό ιστορικό, επιστημονικού

ενδιαφέροντος για τον πλανήτη Γη... Λέγανε μόνο... Τίποτα δεν ήταν βέβαιο. Άλλωστε τα ψέματα που έδιναν κι έπαιρναν σε όλα τα ΜΜΕ, ήταν σε 'ημερήσια διάταξη'!

Οι επικείμενοι Διεθνείς Αγώνες προκαλούσαν πονοκέφαλο σε εκείνους που για τις δουλειές τους αναγκάζονταν να ταξιδεύουν καθημερινά. Αρκετοί κατέφευγαν στην εναέρια συγκοινωνία, που για τους περισσότερους πολίτες όμως, και άσχετα με το οικονομικό πλέον, δεν ήταν ούτε απλή, ούτε εύκολη, υπόθεση, τελικά. Οι δρόμοι ετοιμάζονταν. Διαφορετικές χρωματιστές γραμμές που αντιστοιχούσαν σε διαφορετικά αγωνίσματα δρόμου, όπως τον Μαραθώνιο, την ποδηλατοδρομία και άλλα, ίσως, χαράζονταν δοκιμαστικά στις κεντρικές λεωφόρους της Κενόπολης. Όλο και κάποιο συνεργείο προκαλούσε καθυστερήσεις κλείνοντας μέρη των οδών. Άλλοτε τοποθετούσαν επιπλέον κάμερες ή καλύτερα φωτιστικά, άλλοτε επιγραφές με οδηγίες αλλαγής στην ημερήσια-τακτική συγκοινωνία. Η Κενόπολη ετοιμαζόταν πυρετωδώς για τους Διεθνείς Αγώνες!

Οι περισσότεροι νέοι δρόμοι, είχαν σχεδόν ετοιμαστεί και μόνο στο χώρο των Αγώνων χύνονταν άφθονος ιδρώτας, καθώς καταβάλλονταν ηράκλειες προσπάθειες για την ολοκλήρωση κάποιων αγωνιστικών χώρων και μερικών από εκείνους που θα φιλοξενούσαν τους αθλητές και τους συνοδούς των. Τα τελειώματα και κυρίως οι λεπτομέρειες, ήταν εκείνα που χρειαζόνταν περισσότερους ειδικούς, περισσότερο χρόνο για την αποπεράτωσή τους και περισσότερες δαπάνες.

Ο γέροντας στάθηκε για λίγο στο πεζοδρόμιο ώστε να προσανατολιστεί και για να σκεφτεί, προτού

αποφασίσει ποια κατεύθυνση όφειλε να πάρει, τελικά. Στο μεταξύ παρακολουθούσε και τον οδηγό που τον είχε φέρει μέχρις εκείνο το κεντρικό σημείο της Κενόπολης. Τον είδε να ξεκινάει, να απομακρύνεται και να χάνεται στην πυκνή συγκοινωνία, κατευθυνόμενος προς το πολυάσχολο κέντρο της Κενόπολης. Επαναλαμβάνοντας τι είχε διαβάσει στην πινακίδα του μικρού φορτηγού, ψιθύρισε με ευγνωμοσύνη: «Q 040404! Δε θα σε ξεχάσω φίλε!» Έβγαλε το σημειωματάριό του και έγραψε γρήγορα το νούμερό του. «Ποιος ξέρει; Ίσως κάποτε να γράψω την ιστορία μου!» ψιθύρισε, χαμογελώντας πικρά.

Κοίταξε γύρω του. Ρώτησε μια νεαρή που περνούσε αν γνώριζε για τα γραφεία της εφημερίδας *Η Βολίδα*. Η νέα αποκρίθηκε πρόθυμα. Τον συμβούλεψε ότι αν από το σημείο όπου βρισκόταν, συνέχιζε ευθεία, θα περνούσε στην αριστερά πλευρά της λεωφόρου, δύο δρομίσκους, για να βρεθεί σε έναν τρίτο. Αφού έμπαινε σ' αυτόν, θα έπρεπε να στρίψει στον πρώτο δρόμο αριστερά, όπου εκεί πλέον, θα ξεχώριζε την μεγάλη επιγραφή της Εφημερίδας *Η Βολίδα*, να εξέλχει πάνω από τον πολυάσχολο δρόμο.

Ο γέροντας ευχαρίστησε ευγενικά τη νέα και κίνησε με γοργό βήμα. Έτρεμε από την ταραχή και τις προσδοκίες του. Βιαζόταν. Ακόμα όμως και εκείνη τη στιγμή της βέβαιας ελευθερίας του, ανησυχούσε μήπως τον παρακολουθούσαν. Φοβόταν την παρακολούθηση, μία πιθανή σύλληψη για τις ενέργειές του και ριζισμό στην φυλακή με τελικό στόχο τον αφανισμό του. Ήταν βέβαιος ότι τελικά οι 'λειτουργοί' του 'κλίβανου', ανησυχούσαν περισσότερο για το τι μπορούσε ο δραπέτης, να είχε δει εκεί μέσα και όχι τι είχε αντιληφθεί.

Και μόνο το γεγονός ότι είχε χτυπήσει τον φύλακα, είχε κλέψει τα ρούχα του και τα κλειδιά του, και είχε χρησιμοποιήσει τις χειροπέδες του για να τον δέσει, έτσι όπως ήταν αναίσθητος, δεν ήταν μικρή υπόθεση. Δεν αμφέβαλε ούτε στιγμή ότι ήταν καταζητούμενος. Αλλά δεν ήταν και εύκολο να τον αναγνωρίσουν τώρα πια, χωρίς τα απαραίτητα στοιχεία για τη σύλληψή του. Άλλωστε, θα πρέπει να είχε βελτιωθεί και 'φατσικώς'. Ήταν βέβαιος για το ότι είχε ξαναβιώσει ξαφνικά. Το αισθανόταν. Ναι, ήταν, χωρίς άλλο, ένας 'επικίνδυνος' άνθρωπος. Χαμογέλασε με μια εγωιστική σχεδόν ικανοποίηση και αισιοδοξία στις σκέψεις του αυτές και έπαψε, να στεναχωριέται και να ανησυχεί. Η κλίμακα πάνω στην οποία κινούνταν ή μετακινούνταν τα αισθήματά του, είχε πάρει φωτιά από τη συχνή αλλαγή τους. Αναμφίβολα κάτι καλό θα έβγαινε τελικά από ετούτη την απίστευτη περιπέτεια.

Φορούσε πάντα το παντελόνι της στολής του ειδικού φύλακα και κρατούσε στα χέρια του ρολαρισμένο το μπουφάν της. Το κρατούσε με τέτοιο τρόπο ώστε να καλύπτεται το σήμα του κλεμμένου παντελονιού. Και βέβαια δεν ήθελε να τραβήξει την προσοχή κανενός. Καταδιωκόταν από εκείνη την οργάνωση, όποια κι αν ήταν αυτή τελικά, κι αυτό ήταν το μόνο βέβαιο. Παρά τον κίνδυνο που διέτρεχε φορώντας εκείνα τα ρούχα, παράλληλα και εντελώς παράδοξα, αισθανόταν μία παράξενη σιγουριά, καθώς ετούτα αποτελούσαν μία ακόμη απόδειξη της περιπέτειάς του. Δεν ήταν μέλος της 'εταιρίας δολοφόνων' βρέθηκε όμως στο άντρο τους ή σ' ένα από αυτά τέλος πάντων, από όπου, χάριν της αποφασιστικότητάς του, της τόλμης του και της καλής του τύχης, κατόρθωσε να αποδράσει πριν ξεκινήσει

εκείνο το ευλογημένο πρωινό. Ναι, η στολή που φορούσε αποτελούσε σπουδαίο στοιχείο μαρτυρίας δίπλα στα άλλα, τα επίσης χειροπιαστά, που είχε κατορθώσει να 'ψαρέψει' από τον όγκο της συγκεντρωμένης στάχτης στην 'κόλαση' όπου είχε βρεθεί και από όπου είχε δραπετεύσει, όχι απλά από μία παραξενιά της τύχης του, αλλά κυρίως υπό την επίδραση του ένστικτου, της αυτοσυντήρησης. Αυτό επέμενε να το θυμάται, καθώς τίποτα δεν ήταν τυχαίο ή δοσμένο σαν γλυκό στο πιάτο και προσφορά της τύχης του, τελικά.

Ύστερα από δεκαπέντε περίπου λεπτά, που κυριολεκτικά του φάνηκαν αιώνες, έφτασε στον τρίτο δρόμο και αμέσως ύστερα στον πρώτο δρόμο αριστερά, οπότε ξεχώρισε την τεράστια επιγραφή της φημισμένης εφημερίδας: *Η Βολίδα*. Προχώρησε κοιτάζοντας προσεκτικά γύρω του και όταν σταμάτησε μπροστά στη μεγάλη γυάλινη είσοδο, ανέπνευσε βαθιά και την έσπρωξε για να την ανοίξει. Αισθανόταν κιάλας ασφαλής. Ήταν βέβαιος ότι έμπαινε σε ένα 'άσυλο' και ότι οι 'ταγοί' του, θα τον προστάτευαν. Ήξερε ποιον ήθελε να συναντήσει. Όλα είχαν εξελιχτεί απίστευτα ομαλά. «Σώθηκα! Αλήθεια, σώθηκα! Σ' ευχαριστώ, Μεγαλοδύναμε!» είπε αναστενάζοντας με ανακούφιση. Ήταν πολλοστή η φορά που αναφερόταν στον 'Μεγαλοδύναμο'. Και όλες τις φορές, είχε νιώσει επιτακτική την ανάγκη να τον ευχαριστήσει, για όλα σε σχέση με τη 'σωτηρία του'!

Ζητούμενο; Ο 'Άλεξ Β.'

Ο γέροντας ζήτησε τον Άλεξ Β. Το κορίτσι στο γραφείο πληροφοριών τον κοίταξε θαρρείς και μαγνητισμένη. Τον παρέπεμψε στο γραφείο της Λώρας. «Ένας άντρας με ένα διπλωμένο μαύρο σακάκι -μπουφάν ίσως-, μαύρο μπλουζάκι και μαύρο παντελόνι... Νομίζω ότι διέκρινα ένα ασυνήθιστο σήμα σ' αυτό», είπε η τελευταία στον Άλεξ για τον άντρα που τον ζητούσε, μπαίνοντας στο γραφείο του και κλείνοντας την πόρτα πίσω της. «Ευχαριστώ Λώρα... θα τον συναντήσω μόνος μου», είχε απαντήσει ο Άλεξ και αμέσως μετά σηκώθηκε και κατευθύνθηκε εκεί όπου η γραμματέας του, του είχε υποδείξει. Σε λίγα λεπτά ο Άλεξ είχε πλησιάσει τον γέροντα. Του πρότεινε το χέρι του. Εκείνος δίστασε. Δεν ήταν καθарός. Είχε βουτήξει τα χέρια του στις στάχτες... τα είχε μόνο ξεπλύνει με τη δροσιά των χόρτων στην 'εξοχή', όπου είχε καταφύγει ύστερα από το σκάσιμό του από τη 'φυλακή του'. Ο Άλεξ κατάλαβε τον δισταγμό του και είπε αμέσως μαλακά: «Πάμε στο γραφείο μου!»

Ο γέροντας τον ακολούθησε χωρίς λέξη. Όταν τελικά βρέθηκαν εκεί, ο Άλεξ του υπέδειξε ένα κάθισμα και πρότεινε ευγενικά: «Κάθισε!» Ο γέροντας κατέρρευσε κυριολεκτικά στο κάθισμά του. Ο Άλεξ κατάλαβε. Ο άντρας ήταν νηστικός. Τον ρώτησε τι θα μπορούσε να του προσφέρει. «Κύριε... Άλεξ... μπορώ να έχω έναν καφέ και κανένα σάντουιτς; Μόλις που στέκομαι στα πόδια μου. Είμαι βρώμικος και θεονήστικός. Μη νομίζεις πως ήρθα για φαγητό, ύστερα από όσα είδα εκεί, από όπου το έσκασα! Δεν ήταν δυνατόν να φάω εκείνα που μου έβαζαν μπροστά μου! κατάλαβες;» είπε όσο πιο ήρεμα μπορούσε. Ο Άλεξ απάντησε μαλακά: «Εντάξει, έγινε...

και... χρησιμοποίησε το Άλεξ, σκέτο! Έτσι;» Ο γέροντας - που μόνο 'γέροντας' δεν ήταν-, χαμογέλασε δειλά. Στη συνέχεια ο Άλεξ σήκωσε το τηλέφωνο του γραφείου του και έδωσε τις κατάλληλες εντολές στη Λώρα. Παρήγγειλε έναν καφέ σε μεγάλο φλιτζάνι και δύο σάντουιτς με χαμ, τυρί και τομάτα.

Αν και ο Άλεξ δεν είχε την παραμικρή ιδέα περί τίνος επρόκειτο, συναισθανόταν πως σύντομα θα άκουγε για κάτι ασυνήθιστο, αν όχι ίσως κάτι, τραγικό. Το ένιωθε μέσα από την ένταση που δόνιζε το είναι του αγνώστου. «Έλα! Θα σε πάω στις τουαλέτες» είπε ο Άλεξ. Ενώσω ο γέροντας ήταν εκεί μέσα, αυτός τον περίμενε απ' έξω. Δεν ήθελε προβλήματα, εξαιτίας της περιέργειας τρίτων. Ο γέροντας δεν άργησε να βγει. Ακολούθησε και πάλι τον Άλεξ στο γραφείο του. Ο Άλεξ παρακολουθούσε διαρκώς τον άντρα πίσω του, με το συναίσθημα και με την ακοή... «Δε θα με ρωτήσεις ποιος είμαι;» τον ρώτησε αδύνατα τώρα πια ο γέροντας. «Όχι, αυτό θα μου το πεις εσύ ούτως ή άλλως!» απάντησε ο Άλεξ χαμογελώντας. «Σωστά, μόνο που δεν ξέρω από πού ν' αρχίσω, μα τω Θεώ!» είπε εκείνος. Άνοιξε η πόρτα του γραφείου και εμφανίστηκε η Λώρα κρατώντας ένα δίσκο με τα ζητούμενα: καφέ και σάντουιτς. Ο Άλεξ την ευχαρίστησε και έκλεισε πίσω της, την πόρτα. «Όλα δικά σου αγαπητέ...» είπε ο Άλεξ. «Πωλ, Πωλ Παρκς (Paul Parks). Αυτό είναι το ονοματεπώνυμό μου» είπε με κάποια υπερηφάνεια ο άγνωστος. «Χαίρω πολύ για τη γνωριμία μας, Πωλ!» τόνισε ο Άλεξ.

Ο Πωλ άρχισε να πίνει τον καφέ του αργά και να μασά τα σάντουιτς στον ίδιο ρυθμό. «Δεν μπορώ πιο γρήγορα κύριε Άλεξ... Έχω άρρωστο στομάχι και σα να μη φτάνει αυτό, είμαι και θεονήσιτος! Αυτό το είπα

πριν. Συγγνώμη έ;» είπε καταπίνοντας με φανερά κομπιάσματα τις μπουκιές του. «Μην ανησυχείς Πωλ. Μόλις φας τα σάντουιτς και πεις τον καφέ σου, θα μιλήσουμε. Μη βιάζεσαι σιγά-σιγά», τον ενθάρρυνε ο Άλεξ. Ήδη ο Πωλ αισθανόταν καλύτερα. Ακούμπησε το πιάτο που περιείχε το δεύτερο σάντουιτς, και πήρε μια βαθιά αναπνοή. «Κύριε Άλεξ, είμαι ξέρεις, ένας αλήτης. Δηλαδή... όχι κακός χαρακτήρας, αλλά να... λόγω φτώχειας, ξέρεις... ζω και κοιμάμαι στους δρόμους, στα πάρκα... στα παγκάκια». Κατέβασε το κεφάλι του ντροπιασμένος. «Και τα ρούχα που φοράς; Τίνος είναι; Δεν είναι δικά σου, έτσι;» ρώτησε ανοίγοντας μάτια και αυτιά ο Άλεξ. «Δεν είναι! Αλλά κύριε Άλεξ μου θα φτάσω και στα ρούχα». Ο Πωλ αφηγήθηκε την περιπέτειά του στον Άλεξ. Όταν έφτασε στο σημείο που ο φύλακας του έφερε τον καφέ και τη φρυγανιά το πρωινό της προηγούμενης ημέρας, σταμάτησε λυπημένος. Κοίταξε το δεύτερο σάντουιτς και είπε στεναχωρημένος. «Θέλω να φάω και το δεύτερο σάντουιτς κύριε Άλεξ, αλλά να... δεν κατεβαίνει κάτω. Θυμάμαι εκείνη τη μπόχα και όσα ακολούθησαν την... την απόδρασή μου». Έκρυσε το πρόσωπό του στις παλάμες του. Ο Άλεξ σηκώθηκε και του έσφιξε τον δεξιό ώμο, δίνοντάς του κουράγιο: «Κουράγιο όλα θα πάρουν το δρόμο τους Πωλ! Κι αυτό που έζησες θα το κοιτάξουμε και θα το ψάξουμε και εσύ θα νιώσεις καλύτερα και το σάντουιτς θα πρέπει να το φας, τελικά, για ν' αποκτήσεις λίγη δύναμη». «Κύριε Άλεξ τον χτύπησα άγρια. Δεν είχα εκλογές. Ήθελα να φύγω από εκεί μέσα. Αν δε με καθάριζαν, θα πέθαινα ούτως ή άλλως από τη νηστεία. Καταλαβαίνεις; Κι από εκείνη τη μπόχα, εκείνη την απαίσια μπόχα!» πρόσθεσε ο Πωλ σκόβοντας το κεφάλι

του κουρασμένα. «Δηλαδή;» ρώτησε ο Άλεξ. «Δεν καταλαβαίνεις τι είχε συμβεί; Οι άλλοι συγκρατούμενοί μου, εκτελέστηκαν με κάποιον τρόπο, κατά πάσα πιθανότητα, με δηλητηρίαση. Έτσι πιστεύω. Υποτίθεται, ότι πλην εμού, βρίσκονταν εκεί -και μάλλον για ένα βράδυ-, άλλοι τέσσερις κρατούμενοι. Το πρώτο κιόλας βράδυ σε εκείνη τη φυλακή, από τις κινήσεις και τους θορύβους των υπηρετούντων, στο διάδρομο, αντιλήφθηκα ότι όλοι όσοι είχαν φάει εκείνο, το μοναδικό βραδινό τους, το πρωί είχαν κιόλας αποδημήσει. Κατάλαβες; Εγώ δεν άγγιξα το φαγητό που είχαν φέρει στο κελί μου. Ήταν απαίσιο! Δεν είχα κοιμηθεί και τα χαράματα -από ότι είχα υπολογίσει-, επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Καθώς δεν έβλεπα, συγκεντρώθηκα στο να ακούω. Στην αρχή ούτε μιλιά, και ξαφνικά, δημιουργήθηκε μία ηχηρή κινητικότητα που προέρχονταν από το ανοιγοκλείσιμο σιδερένιων θυρών, το κύλισμα κάποιων τρόλεϊ που πηγαينوέρχονταν, μέσα και έξω στα κελιά, χτυπώντας τις σιδερένιες πόρτες τους άτακτα. Πολύ αργότερα αναθεωρώντας στο νου μου όλα αυτά τα ακούσματα, συμπέρανα ότι έπαιρναν τους νεκρούς ή βαρέως ασθενούντες κρατούμενους και τους μετέφερναν εκεί κάτω... στο φούρνο... στον κλίβανο! Τους κουβαλούσαν με τα τρόλεϊ, χρησιμοποιώντας, ασανσέρ μάλλον, και όχι την στενόμακρη σκάλα από όπου κατέβηκα εγώ, προσωπικά, στο 'μαγειρείο τους', και από εκεί... με τη βοήθεια του 'Μεγίστου', έξω! Ύστερα από αυτό δεν είχαν περάσει παρά τριάντα-σαράντα λεπτά και το κελί μου γέμισε μ' εκείνη την απαίσια μυρουδιά... του καμένου. Τώρα πια είμαι βέβαιος, ότι εγώ είχα επιζήσει γιατί είχα αποφύγει δύο φορές το δείπνο, και δύο το πρωινό. Δεν είναι βλάκες! Ο θάνατός μου ήταν γι

αυτούς, ζήτημα χρόνου. Την ημέρα που με συνέλαβαν, ή μάλλον τη δεύτερη, με κάλεσαν στο γραφείο και με ρώτησαν αν είχα φαμίλια. Είπα όχι, εκείνοι όμως επέμεναν! Είπα και πάλι όχι, και έτσι τους έπεισα, ότι μπορούσαν να με ξεπαστρέψουν και να μη δώσουν αναφορά σε κανέναν! Κατάλαβες; Θα με ξεπάστρεβαν είτε με δηλητηρίαση είτε με τη νηστεία μου. Θα συνέβαινε με μαθηματική σχεδόν ακρίβεια, τις επόμενες ελάχιστες μέρες. Τα υπόλοιπα, τα περί της αποδράσεώς μου, είναι όπως τα είπα», είπε κουρασμένα ο Πωλ.

Ο Άλεξ τον κοίταξε. «Φίλε, όλα αυτά... έτσι που τα λες... ακούγονται σα γέννημα της φαντασίας! Μόνο που αρχίζω να πιστεύω τελικά, ότι έτσι θα πρέπει να είναι, όπως τα λες. Πώς όμως θα το στηρίξουμε αυτό; Έχεις μαζί σου τις αποδείξεις που ανέφερες εκτός από τα ρούχα που φοράς;» Ο Πωλ χωρίς λέξη, αδέξια, με χέρια που άρχισαν να τρέμουν ξαφνικά, έβγαλε από την τσέπη του ένα μεγάλο μαντήλι. Ο Άλεξ άνοιξε διάπλατα τα μάτια του. Ένιωσε ένα σφίξιμο στο στήθος. Ο Πωλ το ακούμπησε πάνω στο γραφείο του Άλεξ, ανίκανος σχεδόν να το ανοίξει. «Είναι κάποια πράγματα... Τα βρήκα στις στάχτες μέσα σε ένα από τα χάρτινα βαρέλια, όπως είπα πριν. Πιστεύω ότι οι στάχτες αποτελούν ατράνταχτο αποδεικτικό στοιχείο υπολειμμάτων ανθρώπινου σώματος... με μία εξέταση του DNA τους θα διαπιστωθεί κι αυτό». Ο Άλεξ τον κοίταξε πανικόβλητος αυτή τη φορά. Ένιωθε έναν κρύο ιδρώτα να τον περιχύνει. Αυτά τα υπολείμματα έφερναν ναζιστικές μνήμες από το μακρινό ιστορικό παρελθόν, τελικά. Τα παρόμοια είχαν συμβεί τον περασμένο αιώνα και μάλιστα με δραματική επιτυχία. «Ξέρεις τι λες τώρα; Κατηγοράς κάποιους για μαζικές ανθρωποκτονίες.

Κατηγοράς το σήμα που φοράς στο παντελόνι και στο μπουφάν που έχεις στην κατοχή σου». «Ναι, έτσι είναι. Είναι ίδιο μ' αυτό που έχει η μαύρη κλούβα... εκείνη που με μετέφερε μαζί με άλλους, ως εκείνο τον καταραμένο τόπο, όπου με κράτησαν παρά τη θέλησή μου. Να δεις τι μεγάλο ενδιαφέρον είχαν, αφού μου είπαν ότι ήθελαν λέει να με 'σπιτώσουν' κάπου, λες και ήμουν καμιά πόρνη. Ύστερα με ρώτησαν αν είχα παιδιά! Δήτην για να τους πληροφορήσουν για την κατάντια μου και να τους ανακοινώσουν ότι έχουν καθήκον να με ντανταδίζουν, να με κοιτάζουν. Άκου πράγματα! Αν όμως δεν έχω; Τότε λοιπόν οφείλουν να με ταχτοποιήσουν, αλλιώς;» είπε έντονα ο Πωλ Παρκς, ο άλλοτε γνωστός ως 'ο γέροντας', και ο Άλεξ του ζήτησε να χαμηλώσει τον τόνο της φωνής του. «Κύριε Άλεξ, νομίζεις ότι δεν υπάρχουν άνθρωποι σήμερα που μπορούν να κάνουν κάτι τόσο φριχτό και απαράδεκτο; Ότι πρόκειται για κλικά εξουσίας, που χρησιμοποιεί τους έρημους, τους άστεγους, τους δυστυχημένους... σαν πειραματόζωα;» Ο Άλεξ άκουγε τον άγνωστο εκείνο άνθρωπο, εμβρόντητος. Ενώ στην αρχή είχε φανεί ότι ήταν ένας κακομοίρης και ταλαιπώρος, τώρα -μετά τα σάντουιτς και τον μεγάλο καφέ-, παρουσίαζε ένα ορθολογιστικό σκεπτικισμό. Ποιος άραγε κρυβόταν πίσω από τη μορφή του; Μήπως ήταν κατάσκοπος; Κατάσκοπος εναντίον του, εναντίον των δημοσιογράφων, ή εναντίον της εφημερίδας τους; Υπήρχε όμως μία σπουδαία, αν όχι τρανταχτή μαρτυρία μπροστά του: εκείνα τα αλλοιωμένα αντικείμενα που προφανώς ή δεν είχαν αποτεφρωθεί μαζί με τα άτομα στα οποία ανήκαν, ή τα είχαν θεωρήσει σκουπίδια, και τα πέταξαν, αφού πρώτα τους τα είχαν στερήσει με την άφιξή τους σε εκείνο το κρατητήριο. Ίσως όμως και να τα

είχαν βγάλει από πάνω τους και τα είχαν αφήσει στα κελιά τους, αυτοί, οι ίδιοι οι φυλακισμένοι. Το επόμενο που θα έκανε, ήταν να προβεί στις κατάλληλες κινήσεις, ώστε να εξακριβωθεί, αν οι στάχτες, μέσα στις οποίες είχαν βρεθεί και εκείνα τα διάφορα μικροαντικείμενα, προέρχονταν από αποτεφρωμένα ανθρώπινα σώματα... - πολλών ανθρώπων τελικά. Ή αποστολή της αποκάλυψής, θα γινόταν με τη μέθοδο του DNA. Υπήρχαν και οι μαρτυρίες του Ρέιμοντ, όμως τίποτα τρομακτικό αυτού του μεγέθους, είχε μαρτυρηθεί εκ μέρους του. Και η Αλεξάνδρα είχε μιλήσει υποθετικά μάλλον και είχε εκφραστεί υπό την επήρεια δυνατής υποψίας. Όμως οι αποδείξεις που έρχονταν να εδραιώσουν όλα τα ακούσματα, όλες εκείνες τις υποθέσεις, που επικυρώνονταν από τον μολυσμένο καπνό στον ουρανό της Κενόπολης -και μάλλον συχνά-, βρισκόνταν τώρα πια στα χέρια τους.

«Περιοιούμαι πώς εκείνη η περιοχή δεν φυλάσσεται από τους οργανωτές και εκτελεστές αυτής της 'δουλειάς', αν οφείλω να πιστέψω όλα όσα είπες μέχρι τώρα!» είπε ο Άλεξ κοιτάζοντας λοξά τον Πωλ. Δεν τον είχε εμπιστευτεί ακόμη απόλυτα. Ήταν εκείνα τα ρούχα που φορούσε. Ύστερα το μυαλό του πήγαινε στον Ρέιμοντ και καταλάβαινε την αλήθεια του Πωλ. Θα μπορούσε όμως να είναι ένας από αυτούς τους ίδιους, τους 'δημίους', που με κάποιο τρόπο είχαν πληροφορηθεί ποιος ήταν ο αδερφός του Ρέιμοντ, και που δεν ήταν άλλος από αυτόν τον ίδιο 'τον περίφημο δημοσιογράφο της *Βολίδας*, τον Άλεξ Β...'. Έτσι τον αποκαλούσαν στους δημοσιογραφικούς κύκλους. Ίσως λοιπόν και να έψαχναν να μάθουν, τι ήξερε, ή τι σκόπευε να κάνει. Κι ετούτη η εκδοχή δεν του φαινόταν ολωσδιόλου απίθανη.

«Απορώ που δεν καθάρισαν όλα αυτά τα ενοχοποιητικά στοιχεία φίλε μου! Δεν νομίζεις ότι αυτό θα ήταν το μόνο λογικό; Υπάρχει μία αφέλεια εδώ... ή μία καταπληκτική σιγουριά», είπε πάλι ο Άλεξ παρακολουθώντας προσεκτικά τις αντιδράσεις του Πωλ. «Αυτό ακριβώς ήταν που μου φάνηκε κι εμένα, πάρα πολύ περίεργο. Να είναι οι πόρτες ξεκλειδωτες, δύο μαύρα βαν παρκαρισμένα έξω από το γκρίζο κτήριο... και εγώ... -τι λες γι' αυτό;- να μπορώ να διαφύγω, έχοντας μάλιστα χτυπήσει έναν φύλακα-σερβιτόρο; Περιεργούμαι μα τω Θεώ! Πήρα όμως μια τέτοια λαχτάρα όταν εκείνος ο καλός άνθρωπος μ' έφερε ως το κέντρο της πολιτείας, που δε λέγεται!» Ο Άλεξ τον κοίταξε. «Δηλαδή;» ρώτησε. «Κάποια στιγμή που λες κύριε Άλεξ -δεν ήταν δύο χιλιόμετρα από εκεί που με είχε παραλάβει... εκείνος ο καλός άνθρωπος στο φορτηγάκι του- νά 'σου και βλέπουμε μία μαύρη κλούβα -τη δική τους κλούβα- να έρχεται πίσω μας. Την είδε ο άνθρωπος πίσω του, ξέρεις, και θύμωσε γιατί τον έσπρωχναν. Διαπίστωσε ότι το μαύρο όχημα είχε στο πλάι το ίδιο σήμα με το παντελόνι μου και το είπε. Όταν το άκουσα πάγωσα και βούλιαξα στο κάθισμά μου. Τότε εκείνος το κατάλαβε και μου είπε «δε σου αρέσουν φίλε». Του είπα ότι είχα παραιτηθεί από το σώμα και ότι πήγαινα στα παιδιά μου. Τι να του έλεγα; Μία ιστορία τη δική μου που ήταν σαν παραμύθι δυσκολοχώνευτο; Κατάλαβες;» είπε ο Πωλ, ιδρώνοντας ακόμη και εκείνη τη στιγμή, που μιλούσε στον Άλεξ, λες και ζούσε εκ νέου εκείνο το περιστατικό. «Να σε ρωτήσω Πωλ... θυμάσαι τον αριθμό του αυτοκινήτου που σου έδωσε λιφτ;» ρώτησε ο Άλεξ. «Ναι αμέ! Αυτό κι αν δεν το θυμάμαι. Ήταν Toyota Hilux, Q 040404», απάντησε με βεβαιότητα

ο Πωλ. Ο Άλεξ κατάλαβε ακόμη μία φορά, ότι ο Πωλ ήταν βέβαιος για όλα εκείνα τα οποία αφηγείτο. Αποφάσισε να τον εμπιστευτεί τελικά, αν ήταν σωστός με τον αριθμό του αυτοκινήτου. Πώς θα ενεργούσε; Τι θα έκανε; Απέβλεπε στην επικοινωνία του με τον οδηγό του αυτοκινήτου; Γιατί έτσι θα μπορούσε ταυτόχρονα να μάθει, για την περιοχή από όπου παρέλαβε τον Πωλ, για το μαύρο βαν πίσω τους, που ύστερα τους είχε προσπεράσει –σύμφωνα με εκείνα που είχε ιστορήσει ο Πωλ-, και τέλος γιατί είχε δυσαρεστηθεί σε σχέση με αυτό. Όλα ετούτα αποτελούσαν στοιχεία που θα βοηθούσαν στην τοποθέτηση της περιοχής της παράξενης ‘φωλιάς’ κακούργων ή κάποιας ομάδας σατανιστών ή μάγων... ό,τι κι αν ήταν αυτοί, τέλος πάντων. Ο Ρέιμοντ δεν μπορούσε να δώσει στοιχεία παρόμοια με εκείνα του Πωλ. Τον είχαν μεταφέρει εκεί με τα μάτια καλυμμένα. Ο Άλεξ όμως τα είχε δει αυτά τα κτήρια, όταν με την δυνατή προτροπή του Ρέιμοντ, είχε ακολουθήσει το μαύρο βαν-κλούβα από την Πλατεία Δημαρχείου. Αν και ήταν αργά το βράδυ, όχι μόνο είχε δει την τοποθεσία και τα κτήρια, περί ου ο λόγος, αλλά επιπλέον είχε έκτοτε αποκτήσει τη δυνατότητα να τα επισκεφτεί κάποια στιγμή στο φως της ημέρας.

Όφειλαν ν’ αρχίσουν επιτέλους από κάπου και αυτό το κάπου το πρόσφερε ο Πωλ, όχι απλά με τα στοιχεία που κουβαλούσε στη μνήμη του, αλλά και με τα απτά, που είχε κατορθώσει να φέρει ως το γραφείο του. Όσα περισσότερα γνώριζαν τόσο το καλύτερο. Ο Ρέιμοντ άλλωστε θα μπορούσε να επικυρώσει την περιγραφή του Πωλ για τους εσωτερικούς χώρους της ‘φυλακής’, αν επρόκειτο για το ίδιο κτηριακό συγκρότημα, όπου κρατηθεί για δύο-τρεις ημέρες. Ίσως να επρόκειτο για τον

ίδιο χώρο, το ίδιο κτήριο, την ίδια περιοχή, με εκείνα που γνώρισε ο Πωλ, μόνο που ο Ρέιμοντ δεν είχε ιδέα πώς έμοιαζε ετούτο εξωτερικά, ή την περιοχή, όπου βρισκόταν αυτό.

Όφειλαν επίσης να διαπιστώσουν και για την πιθανή ύπαρξη και άλλων παρομοίων με εκείνον, χώρων. Ο Πωλ είχε αναφέρει έναν άλλον κρατούμενο από την περιοχή των Κυδωνιών ενώ αυτός ο ίδιος προερχόταν από τον κήπο της Ανθούπολης ... Επομένως ο χώρος εκείνος διετίθετο για θαμώνες που προέρχονταν από διάφορες περιοχές της Κενόπολης, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι ήταν και ο μοναδικός. Κι αν αλήθεια αυτό το θαύμα, ο 'φούρνος' του κτηρίου, όπου κρατήθηκε ο Πωλ, ήταν το μόνο και μπορούσε και καταβρόχθιζε περισσότερους από εκείνους που μπορούσε να φανταστεί κανείς, τότε η φρίκη του δεν είχε ταίρι!

Πληροφορίες που αγχώνουν

Ο Άλεξ παρά την ικανοποίησή του για τις πληροφορίες που είχε συγκεντρώσει μέχρι στιγμής από τον Ρέιμοντ, την Αλεξάνδρα και τον Πωλ, και που τελικά συνέπιπταν σε κάποια σημεία, ένιωθε ότι είχαν μακρύ δρόμο μπροστά τους, ώσπου να καταλάβουν τι ακριβώς συνέβαινε στην κακότυχη Πολιτεία τους. Τα ερωτηματικά: ποιοι ήταν πίσω από αυτές τις δραστηριότητες, ποιοι ήταν οι πραγματικοί στόχοι τους, πώς και πότε είχαν αρχίσει να εφαρμόζονται όλα αυτά, τα προφανώς προγραμματισμένα μέτρα, αν υπήρχαν άλλα παρόμοια ιδρύματα και αν οι δραστηριότητες αυτών των επιχειρήσεων, σχετιζόνταν με τον καπνό που μόλυνε με την πυκνότητά του και την απαίσια οσμή του, την Πολιτεία τους, περίμεναν να απαντηθούν. Επίσης αν

και άλλοι συνάδελφοι μέσων μαζικής ενημέρωσης, είχαν αντιληφθεί τα παρόμοια και αν είχαν προβεί σε κάποιες κινήσεις για την διαπίστωση της αλήθειας. Υπήρχε άραγε μία μαζική, μυστική ίσως προσπάθεια προς ετούτη την κατεύθυνση;

Ο Άλεξ προσπάθησε να τιθασεύσει το άγχος του. Ήταν αδύνατο να σκέφτεται σωστά και αποτελεσματικά κάτω από μία τέτοια ψυχική κατάσταση. Ανάπνευσε βαθιά και τίναξε το κεφάλι του προς τα πίσω. Ύστερα μίλησε στον Πωλ προσεκτικά. «Άκουσε, Πωλ, είναι γεγονός ότι οφείλουμε να ενεργήσουμε με σύνεση. Κατ' αρχήν θέλω να σου πω πως σε εμπιστεύομαι και γι' αυτό θα σου προτείνω να μείνεις στο σπίτι μου». Ο Πωλ άκουγε προσεκτικά. Ήταν φανερό ότι εξαρτιόταν από τις αποφάσεις και τις ενέργειες του Άλεξ. Αυτό, ως βασική ευθύνη του Άλεξ, κολάκευε τον Πωλ. Ο Άλεξ συνέχισε: «Ομολογώ ότι σε χρειάζομαι, γιατί είσαι μία ζωντανή απόδειξη και δε θέλω σε καμία περίπτωση να σε χάσω ή να ξαναπέσεις στα χέρια τους. Η βοήθειά σου μπορεί ν' αποδειχτεί σωτήρια για πολλούς άλλους συνανθρώπους μας, αν αλήθεια έχουν έτσι τα πράγματα και δεν πρόκειται για μία παράξενη και μεμονωμένη περίπτωση. Οφείλουμε να τα εξακριβώσουμε όλα αυτά, πριν προβούμε σε οποιοδήποτε σχετικές δηλώσεις. Όπως βλέπεις, τα πράγματα κινούνται ταυτόχρονα και πολύ ανάποδα: αφενός δεν υπάρχει πληροφόρηση και αφετέρου οι άνθρωποι της συγκεκριμένης οργάνωσης κινούνται ακάθεκτα για την πραγματοποίηση των στόχων, που προφανώς τέθηκαν από κάποιους αρμόδιους ή μη, παντοδύναμους σε κάθε περίπτωση».

Πήρε μια αναπνοή και συνέχισε: «Πρωτεύει η ασφάλειά σου, και η προστασία σου ώστε να μην

μπορούν να σε πειράξουν. Θα λάβουμε τα κατάλληλα μέτρα ώστε να μη μπορούν να σε αναγνωρίσουν. Θα κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας να εξασφαλίσουμε την ανωνυμία σου. Αρχίζουμε από αυτή τη στιγμή. Πρώτα απ' όλα θα κάνεις λίγη υπομονή και θα περιμένεις εδώ, μέχρι να επιστρέψω. Θα λείψω για πολύ λίγο. Όπως είπα, μην το κουνήσεις χιλιοστό από εδώ μέσα. Θα δώσω και την ανάλογη εντολή στη Λώρα. Θα γυρίσω αμέσως, εντάξει;», επανέλαβε ο Άλεξ, γιατί φοβόταν μήπως και δεν είχε γίνει κατανοητός στον 'άγνωστο' άντρα που άκουγε στο όνομα Πωλ. Ο Πωλ συμφώνησε και ο Άλεξ βγήκε βιαστικός από το γραφείο του. Δεν είχαν περάσει δέκα λεπτά και επέστρεψε. Πήρε το ανοιχτό ακόμα μαντήλι, που περιείχε όλα τα άλλα αντικείμενα, μαζί και την όποια στάχτη, κουβαλούσαν απάνω τους, δηλαδή όλα εκείνα τα απτά στοιχεία που ο Πωλ είχε ψαρέψει μάλλον, από τις στάχτες στο φουρνάκι του κρατητηρίου, και αφού το έδεσε προσεκτικά, το ρολάρισε σε Α4 κόλες και ύστερα χωρίς να χαλαρώνει στιγμή, έκλεισε με σελοτέπ τις άκρες του. Ο Πωλ τον παρακολουθούσε σιωπηλός, με αμέριστο ενδιαφέρον.

Μετά από αυτό ο Άλεξ, πήρε από το γραφείο του μία θήκη από όπου έβγαλε ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά και τα πρότεινε στον Πωλ, λέγοντας μαλακά: «Πρώτα θα πρέπει να φορέσεις αυτά τα μαύρα γυαλιά. Κατάλαβες;» Ο Πωλ ακολούθησε τη συμβουλή του μουρμουρίζοντας: «Ό,τι πεις!» «Έλα λοιπόν!» είπε ο Άλεξ συγκινημένος από την εμπιστοσύνη του αγνώστου ως πριν από λίγο, και γνωστού τώρα πια, Πωλ. Ένιωθε ξαφνικά περήφανος. Δεν ήταν δα και μικρό πράγμα να συγκεντρώνεται η πίστη των συμπολιτών του, στο πρόσωπό του!

Βγήκαν από το γραφείο του Άλεξ, μπροστά εκείνος και πίσω του ο Πωλ. Η Λώρα τους κοίταξε με περιέργεια. Ήταν βέβαια από τη συμπεριφορά του Άλεξ, ότι ετούτος είχε ανακαλύψει κάτι σημαντικό. Η Λώρα είχε και εκείνη -άθελά της- εξελιχτεί σε λαγωνικό στο γραφείο του Άλεξ. Μύριζε από μακριά τι σήμαιναν οι κινήσεις του. Αναστέναξε. Χρόνια εργαζόταν μαζί του εκεί μέσα, παρέα είχαν περάσει πολλές καταστάσεις, κάποτε μάλιστα τον είχε ερωτευτεί παράφορα, χωρίς ωστόσο να επιχειρήσει να του εξομολογηθεί τον έρωτά της. Φανταζόταν ότι θα ήταν μάλλον υπερβολικό εκ μέρους της να προβεί σε παρόμοια κίνηση, και ότι αν δεν ερχόταν από τη δική του πλευρά μία κάποια σοβαρή ομολογία των συναισθημάτων του απέναντί της, θα συγκεντρωνόταν στη δουλειά της και πουθενά αλλού. Και έτσι είχε γίνει. Είχε τελικά συμβιβαστεί με το κατεστημένο στη ζωή του Άλεξ. Είχε συνηθίσει να ζει με την παρουσία του, να τον βλέπει να εργάζεται σκυμμένος στα χαρτιά του, ή συγκεντρωμένος στον υπολογιστή του και άλλοτε να βγαίνει και να μπαίνει σα σίφουνας και να τον αγαπάει ήπια, σαν ένα λατρευτό πρόσωπο, από το οποίο δεν περίμενε απολύτως τίποτα, πέρα από εκείνο που μπορούσε να της δώσει. Λένε πως ο άντρας δε ζει μόνο με τη δουλειά του και όμως ο Άλεξ μπορούσε και το είχε αποδείξει. Από τη συμπεριφορά του αποδεικνυόταν ότι η δουλειά του τον ικανοποιούσε περισσότερο και από αυτό το παντοδύναμο σεξ. Δεν υπήρχε θηλυκό που μπορούσε να ισχυριστεί, ότι ο Άλεξ του ανήκε. Αναστέναξε ξανά. Όλοι γνώριζαν για την αγάπη της Λώρας, και πρώτος και καλύτερος ο Άλεξ, όμως πάντα είχε τις προτεραιότητές του, που καθόλα φυσικά,

ανανεώνονταν κάθε μέρα. Θα εξέλιπαν, όταν θα σταματούσε να αναπνέει, τότε μόνο!

Η ευσυνειδητη βοηθός του Άλεξ Β., Λώρα

Η Λώρα κοίταξε τον Πωλ όπως απομακρυνόταν. Είχε εντυπωσιαστεί με το σήμα στην τσέπη του παντελονιού του. Δεν είχε ξαναδεί κάτι παρόμοιο. Αναρωτήθηκε, τι άραγε σήμαινε! «Ίσως μία νέα εταιρία οδικής εξυπηρέτησης!» σκέφτηκε. Ήταν αδύνατον να πληροφορείται κανείς για όλα και ακόμη περισσότερο, αν δεν κατέφευγε στο διαδίκτυο. Ήταν απίθανη η καθημερινή επέκταση της πληροφορικής καθώς κάλυπτε μία ατέλειωτη σειρά προσφοράς υπηρεσιών από δημόσιες ως ιδιωτικές και άλλα τόσα προϊόντα και υποπροϊόντα, που ξεφύτρωναν καθημερινά, για να αλλοιωθούν ή να χαθούν στο μέλλον και στη θέση τους να εμφανιστούν νέα. Σήματα και σηματάκια λοιπόν. Η Λώρα δεν έδωσε και μεγάλη σημασία. Γιατί άλλωστε; Μπορούσε να είναι ένα gimmick. Ποιος ήξερε; Ούτε και που θα ρωτούσε τελικά, σκέφτηκε με ένα ελαφρύ χασμουρητό, που αποκάλυπτε δόση κόπωσης;

Έσκυψε πίσω στον υπολογιστή της. «Μήπως θα βοηθούσε να το ψάξω στο διαδίκτυο;» σκέφτηκε ξαφνικά χωρίς να μπορεί να ερμηνεύσει την ανεξήγητη περιέργειά της. Χασμουρήθηκε και πάλι. «Άσε να κοιτάξω μήπως και βρω κάτι, να με βοηθήσει να κατανικήσω αυτό το χασμουρητό», μουρμούρισε και αισθάνθηκε γελοία, γιατί ενώ θα μπορούσε να διαβάσει κάτι ενδιαφέρον έστω και μία στιγμή, 'είχε κολλήσει' σε κάτι, για το οποίο δεν ήξερε ούτε και πού να κοιτάξει, τελικά. Βάλθηκε να ψάχνει, να αναζητά κάτι σχετικό με εκείνο το άγνωστο σήμα. Δεν μπόρεσε όμως να

ανακαλύψει τίποτα. «Αναμφίβολα πρόκειται για κάτι νέο», σκέφτηκε και αποφάσισε τελικά να το ξεχάσει και να γυρίσει στη δουλειά της. Ήταν στ' αλήθεια πολύ απασχολημένη, αν και ο φόρτος εργασίας κάποτε μοιραζόταν. Κάθε ικανός δημοσιογράφος είχε τη γραμματέα του. Μολονότι ο Άλεξ της έδινε αρκετή δουλειά σε καθημερινή βάση, η Λώρα, δεν είχε λόγους να παραπονιέται, καθώς δεν πιεζόταν από κανέναν και κυρίως από το 'αφεντικό της'. Εργαζόταν ευσυνείδητα και 'ω, του θαύματος!', προλάβαινε και κάλυπτε τα αιτήματα του αφεντικού της. Έτσι δεν έμενε περίσσιος χρόνος για να ασχολείται με θέματα που δεν είχαν αμεσότητα με τις οδηγίες που λάβαινε.

Η Πολιτεία τους ήταν τα άνω - κάτω τα τελευταία τρία χρόνια. Πολλά είχαν συμβεί και εξακολουθούσαν να συμβαίνουν. Η εξουσία της ήταν πολιτική δύναμη που είχε ξεπέσει από το βάθρο της αξιοπρέπειας. Η αλλοτινά φημισμένη ως προς το ήθος της, πολιτεία της Κενόπολης είχε μετακινηθεί σε άλλο επίπεδο, σχεδόν άσχετο με εκείνο που της είχε απονείμει τον τίτλο: 'Πολιτεία υπόδειγμα'. Και όπως έδειχναν οι διάφορες έρευνες και οι στατιστικές εφ' όλης της ύλης, από την οποία και συνίστατο, ήταν μάλλον κάπως αργά για να αναστηθεί. Ο μύθος του 'Φοίνικα' δεν θα μπορούσε να έχει την ελάχιστη υιοθεσία, στην κατάσταση στην οποία είχε βυθιστεί.

Το απόρρητο των Βουλευτών και η ατιμωρησία τους, είχε επεκταθεί και σε παράγοντες υποδεεστέρων υπηρεσιών και ένα ζοφερό πρωί ο λαός διαπίστωνε ότι είχε εγκλωβιστεί σε ένα φαύλο κύκλο σιγήs, απόκρυψης, αποφυγής και κυρίως εκμετάλλευσης. Οι πολίτες δεν μπορούσαν να βρουν τα δίκια τους, καθώς τα δικαστήρια

είχαν πάψει προ πολλού να αποδίδουν δικαιοσύνη. Ο γνωστός κανόνας 'το δίκαιο του δυνατού' εφαρμοζόταν αποκάλυπτα πλέον, απελπίζοντας τους πολίτες, πού κι αν ακόμη είχαν ισχυρούς εκπροσώπους και επομένως ακριβοπληρωμένους, δεν μπορούσαν να απευθυνθούν με εμπιστοσύνη και χωρίς να διατρέχουν τον κίνδυνο να εκτεθούν ή να απατηθούν. Τα εύκολα 'ναι' ήταν συχνά 'όχι', και τα κομπλιμέντα ήταν ένας τρόπος για την απομάκρυνση των ενοχλητικών... Το δικαστικό σώμα είχε γίνει λίβελλος και οι πολίτες προσπαθούσαν να αποφεύγουν τις διενέξεις, ώστε να μην τρέχουν για τα δίκια τους στους εκπροσώπους του. Γυναίκες και άντρες έτρεμαν τη συκοφαντία και την άδικη κατηγορία, καθώς κάποιοι επιτήδειοι νομικοί, διέθεται υπερβολικό ζήλο για τα προσωπικά τους οφέλη και ελάχιστο ήθος, ώστε να αποδέχονται να υπερασπίζονται 'τυχοδιώκτες' και να χρησιμοποιούν ανίερους τρόπους συκοφαντίας και ψευδορκίας, με αποτέλεσμα να καταστρέφονται οι ανίδεοι που έπεφταν στα χέρια τους και στο στόχαστρό τους. Περισσότερο από ποτέ, ετούτη τη νέα περίοδο της ασυδοσίας των ισχυρών, οι απλοί άνθρωποι είχαν δεν είχαν, κατέφευγαν στη βοήθεια της δημοσιογραφίας. Και εκεί ωστόσο, είχε προσχωρήσει προ πολλού, το μικρόβιο της εξυπηρέτησης με χρηματισμό. Υπήρχαν όμως και εδώ, όπως πάντα και παντού, οι εξαιρέσεις.

Ήταν αποκαρδιωτικό λοιπόν για τους πολίτες να βλέπουν την αλλοτινή ανθηρή πολιτεία τους, να αργοπεθαίνει από τη σήψη του χαρακτήρα των ταγών της, την υποβάθμιση του κοινωνικού επιπέδου, την απαξίωσή τους ως πολίτες της, έτσι ώστε από πρώην ζωτική κυψέλη, να εξελίσσεται σε αποτυχημένο φυτώριο όντων, που δεν ήταν βέβαιο αν κουβαλούσαν ψυχές και

που μάταια προσπαθούσαν ν' αναζωογονηθούν και να υψώσουν με ελπίδα το κεφάλι. Ήταν αλήθεια πως ματαιοπονούσαν! Το φαινόμενο που ζούσαν αποκαλείται κοινωνικός μαρασμός, εντός ξεπεσμένης πολιτείας. Αποκάλυπτε το ξεθύμασμα της ράτσας τους, στη δύση της Κενόπολης, της αχανούς πόλης της οποίας η εξουσία είχε πετύχει με τους αδέξιους χειρισμούς της, να την οδηγήσει σταθερά, ίσως και αμετάκλητα, στην παρακμή. Παρ' ελπίδα κάποιοι ελάχιστοι πολίτες, ξεχώριζαν σαν μικρά αστέρια σε ετούτο το χάος, άλλως η Κενόπολη θα είχε ήδη χαθεί αψάνδρη στην άβυσσο της αυτοκαταστροφής της.

Η Λώρα είχε βαρεθεί να κάνει editing στα κείμενα με το δυσάρεστο περιεχόμενο, που της έδινε ο Άλεξ. 'Ανήκουμε στην Κενόπολη', συλλογίστηκε. Χωρίς αμφιβολία ο Άλεξ ήταν από τους τελευταίους αγωνιστές του ορθού και του δικαίου για τον πολίτη και την πολιτεία τους. Χτυπούσε οτιδήποτε στραβό υπέπιπτε στην αντίληψή του και ήταν από τους πρώτους που είχαν πει, τότε που η Κενόπολη είχε υποβάλλει υποψηφιότητα για την ανάληψη των φημισμένων Διεθνών Αγώνων, ότι ο λαός της πολιτείας τους δεν θα άντεχε στις επιβαλλόμενες πιέσεις, αυτές που τέλος πάντων θα προέκυπταν από τις δαπανηρές ετοιμασίες ετούτου του κολοσσιαίου γεγονότος. Υπήρχαν ήδη πολλά οικονομικά προβλήματα. Οι τιμές αγοράς οικοδομής ήταν απλησίαστες και τα επιτόκια υπερογκώδη. Η Εφορία έγδερνε τους κουρασμένους πολίτες με απανωτούς φόρους. Όλοι οι δρόμοι οδηγούσαν στα παραρτήματά της. Προσπαθώντας δήθεν να υποστηρίξει την εφαρμογή των σχετικών νόμων και να πατάξει τη φοροδιαφυγή, φορολογούσε άγρια και απάνθρωπα τους απλούς

πολίτες, κυρίως τους απόδημους, που σκορπισμένοι στις τέσσερις άκρες της γης, δεν είχαν άλλη, μεγαλύτερη επιθυμία, από το να επισκεφθούν τα περίφημα ανά τον κόσμο πάτρια, να αγγίξουν και να νιώσουν τα αλλοτινά ίχνη τους.

Ίσχυε όπως πάντα το δίκαιο του δυνατού. Έτσι οι πολίτες που είχαν γνωριμίες και μέσα, στον 'μπαμπούλα' Εφορία, κατέφευγαν στους 'ανεύθυνους ιθύνοντες που πλησίαζαν το μοντέλο των κακοποιών', κατά γενική ομολογία, και χρηματιζοντάς τους κάτω από το τραπέζι, με ποσά, αντίστοιχα της εξυπηρέτησής τους, πληρώνοντας έτσι τον δεύτερο ή και τρίτο μισθό του εφοριακού, κατάφερναν να γλυτώσουν την λαιμητόμο. Πλήρωναν έτσι, όχι μόνο εκεί που όφειλαν να πληρώσουν το κράτος, αλλά και τους υπαλλήλους της εφορίας που κυριολεκτικά είχαν εξελιχθεί σε 'κράτος εν κράτει' και κατά συνέπεια, τρομοκράτες της Κενόπολης!

Η εργασία σε όλες τις βαθμίδες είχε περιοριστεί τα μέγιστα. Το δημόσιο είχε ένα υπέρογκο χρέος και η πολιτεία πνιγόταν στην ανεργία. Οι δημόσιοι υπάλληλοι είχαν φτάσει σε τέτοιους αριθμούς, που οι νέοι, παρά το γεγονός ότι κατείχαν προσόντα είτε ως απόφοιτοι διαφόρων Ανωτάτων Σχολών και Κολλεγίων είτε ως απόφοιτοι Πανεπιστημίων, δεν απορροφούνταν. Μάταια καταβάλλονταν προσπάθειες δημιουργίας νέων θέσεων. Έπρεπε να διώχνουν τους παλιούς, και ήταν βέβαιο ότι θα ερχόταν σύντομα και εκείνη η τρομερή στιγμή που θα έπρεπε να τους διώξουν, αν όχι όλους, τα δύο τρίτα αυτών, σίγουρα! Όσο για τους επενδυτές, αυτοί είχαν προ καιρού κινηθεί και σιγά-σιγά εγκατέλειπαν την Πολιτεία, καθώς δεν υπήρχε περίπτωση να προοδεύουν και να κερδίζουν περαιτέρω σε ένα τέτοιο άρρωστο

οικονομικό πλαίσιο. Έτσι όπως πήγαιναν τα πράγματα, ήταν βέβαιο ότι η πολιτεία τους δεν θα αργούσε να ξεπουληθεί στους δανειστές της.

Τα τελευταία τέσσερα χρόνια είχε σημειωθεί παράλληλα και μία υπέρμετρη ηθική κατάπτωση και εξαθλίωση, σε όλους τους τομείς. Η δωροδοκία -το ρουσφέτι- δεν περιοριζόταν μόνο στην Εφορία, αλλά έδινε και έπαιρνε και σε όλες τις άλλες δημόσιες υπηρεσίες. Οι κρατικοί υπάλληλοι, ακόμα και εκείνοι που δεν κατείχαν θέσεις κλειδιά, έπαιρναν τουλάχιστον διπλό μισθό παρόμοια όπως οι εφοριακοί, και επιπλέον το Δημόσιο τους πλήρωνε και εορταστικό επίδομα... Αδιαλλαξία και σκληρότητα χαρακτήριζε τις υπηρεσίες έναντι εκείνων που δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να λαδώσουν τα βρώμικα γρανάζια του δόλιου συστήματος, που μόνο δεν απέβλεπε στην εξυπηρέτηση των πολιτών των τεσσάρων διοικητικών διαμερισμάτων γύρω από την Κενόπολη!

Όσο για τα δάνεια... αυτά είχαν καταστρέψει πολλούς από εκείνους τους πολίτες που είχαν μικρές επιχειρήσεις ή άλλου είδους δάνεια, με την υπέρμετρη άνοδο των επιτοκίων και με την εξασθένηση του νομίσματος, έναντι άλλων που εκπροσωπούσαν οικονομικά δυνατές χώρες στον Πλανήτη. Έτσι η κατά συνέπεια πτώχευση είχε εξελιχθεί σε έναν από τους κύριους παράγοντες της κατάπτωσης του ηθικού των μικρών επιχειρηματιών της πολιτείας, που είχαν πάρει την κατώφερη οδό, ενώ παράλληλα οι αριθμοί των φτωχών και των αστέγων πλησίαζαν να καθιερωθούν ως θεσμός και επομένως αθεράπευτη πληγή.

«Ω! Η Κενόπολη νοσεί 'βαρέως'!» σκέφτηκε η Λώρα. Ήταν η γυμνή αλήθεια και διαπιστωνόταν όλο

και περισσότερο, από τους υπεύθυνους πολίτες της, που ατυχώς αποτελούσαν ένα μικρό ποσοστό του τεράστιου πληθυσμού της. Η 'αίγλη' των επερχομένων Διεθνών Αγώνων μόνο υπερηφάνεια, ικανοποίηση και χαρά δεν έφερνε. Ποιος πολίτης μπορούσε να ενδιαφερόταν όταν ένας νέος πέλεκυς κρεμόταν πάνω από την κεφαλή του; Ωστόσο στο πρόσωπο της πολιτείας που έπνεε τα λείψια της κοινωνικότητας και του ανθρωπισμού, οι εξουσιαστές είχαν κατορθώσει να προσαρτήσουν ως προσώπειο της, τη μάσκα της χαράς. Ούτε ποτέ δημοσιοποιούνταν τα επίσημα στοιχεία του μεγέθους της ολίστησης της πολιτείας, εκ μέρους των ταγών της. Προς τι άλλωστε; Οι πολίτες είχαν πλήρη γνώση των πραγμάτων, καθώς εισέπρατταν το τίμημα ετούτης της κατάστασης της πολιτείας τους. Όσο για την αντιπολίτευση, εκείνη πατα είχε κάνει πλακάκια με τους κυβερνητικούς παράγοντες και από κοινού λυμαινόνταν το έμψυχο ή άψυχο υλικό της Κενόπολης. Οι πολίτες κατείχαν την αντίληψη ότι είναι 'ίδιον' των πολιτικών, η τέτοιου είδους συμπεριφορά. Συναισθάνονταν να πλησιάζει ο όλεθρος στον οποίο κατευθυνόταν ολοταχώς η πολιτεία τους. Οι πληροφορίες μέσω των ειδήσεων ήταν υποκριτικές. Διαρκώς τους απασχολούσε δήθεν, το περιβάλλον... το κλίμα... η τρομοκρατία... και όλα τα άλλα..., εκτός από εκείνα τα ολοφάνερα που ταλάνιζαν τους πολίτες της Κενόπολης. Οι τελευταίοι οσμιζόνταν έντονα, σα λαγωνικά, τη δολιοφθορά και τη σαπίλα της πολιτείας τους και έβλεπαν με ορθάνοιχτα μάτια το 'καλοκρυμμένο μυστικό' της, που κάθε άλλο, παρά τέτοιο, ήταν.

Σε όλο τον Πλανήτη άλλωστε, τα καθημερινά νέα, μόνο καλά δεν ήταν. Οι πόλεμοι μεταξύ των χωρών

είχαν εξελιχθεί σε κινηματογραφικό σίριαλ. Οι διψασμένες για δύναμη και αίμα, σκοτεινές δυνάμεις, είχαν 'ξαμολυθεί' και πανηγύριζαν το κατακρεούργημα εκατοντάδων χιλιάδων αθώων. Ανεπανάληπτες περιπτώσεις γενοκτονίας! Οι οθόνες δεν εξέθεταν άλλο από την ανηθικότητα των λίγων δυνατών, που βίαζαν την αγνότητα των νέων ανθρώπων, καθώς τους ωθούσαν σε πράξεις ανάγκης, για την αίσθηση της ατομικής ελευθερίας και την έκφραση τιμωρίας και που τις κατήγγειλαν, ως πράξεις τρομοκρατίας. Πώς είναι δυνατόν οι αληθινοί 'τρομοκράτες' της απόλυτης δύναμης και κυριαρχίας, να κατονομάζουν ως τρομοκράτες εκείνους, που δεν ήθελαν τίποτα περισσότερο στη ζωή τους, από την ελευθερία τους, την αξιοπρέπειά τους, την τιμωρία εκείνων που τους καταπίεζαν και επομένως την αποτίναξη του ζυγού, που τελικά ήταν φαινόμενα που τα επέβαλαν συγκεκριμένα πολεμοχαρή έθνη, από τη θέση ισχύος;

Η Λώρα σταμάτησε να αναρωτιέται και να σκέφτεται. Τίναξε το κεφάλι της αποφασιστικά λες και για να καθαρίσει λες το μυαλό της, από εκείνα που την ταλάνιζαν και που ήξερε, πως το άγχος ετούτο, ως συναισθημα, είχε εξελιχθεί σε κύριο χαρακτηριστικό των πολιτών της Κενόπολης. Η Λώρα δεν διέθετε αρκετόν ελεύθερο χρόνο, για να διαβάσει και να στεναχωριέται με όλες ετούτες τις πληροφορίες, αυτό γινόταν μέσω της δουλειάς της, η οποία της επέβαλε να διορθώνει τις απόψεις και τις κριτικές επί αυτών, των άλλων και συγκεκριμένα, του Άλεξ και των βοηθών του. Η δουλειά της την πλήγωνε, την λύγιζε, καθώς δεν άντεχε στα παράπονα και στις πίκρες των συμπολιτών της, που κατέφθαναν και καταγράφονταν καθημερινά στα

γραφεία τους. Συμφωνούσε με το αφεντικό της, ότι η πολιτεία τους σπρωχνόταν από τις χρόνιες ατασθαλίες των κυβερνήσεων της, σε έναν απόθμενο βυθό. Ποιος άραγε θα μπορούσε να την ανασύρει από εκείνη τη χαώδη κατάσταση στην οποία βυθιζόταν όλο και περισσότερο ;

Η Λώρα ήταν υπερήφανη για την Εφημερίδα τους, και πάλευε από το δικό της μετερίζι για την 'καμένη' Κενόπολη, έστω και υπό την πίεση ετούτου του συναισθηματικού φορτίου. Η *Βολίδα* είχε εξελιχθεί σε είδος όασης ανθρωπιάς, μέσα στην έρημο της σκληρότητας και της ασυνειδησίας που κυβερνούσαν τον τόπο. Στην πραγματικότητα επεδίωκε να συντελέσει στην ανανέωση του Πλανήτη τους, κοινωνικά τουλάχιστον. Υπήρχαν ωστόσο στιγμές, που ο Άλεξ και η Λώρα ανησυχούσαν, μήπως η *Βολίδα* χάσει την ιδιαιτερότητά της και το δικαίωμα να προσφέρει αέναα, τις υπηρεσίες της, στην ταλαιπωρημένη κοινωνία της πολιτείας τους. κι αυτό γιατί υπήρχαν κατά διαστήματα κάποιες περιέργες αντιδράσεις από τα ένδον.

Η φιλοξενία του Πωλ Παρκς

Ο Άλεξ σταμάτησε το αυτοκίνητο, μπροστά στο κλειδωμένο γκαράζ του ξύλινου σπιτιού, με την μικρή περιποιημένη πρασιά. Βγήκε χωρίς να σβήσει τη μηχανή. Άνοιξε χειρονακτικά την πόρτα του γκαράζ και οδήγησε το αυτοκίνητό του μέσα. Σταμάτησε τη μηχανή και βγήκε από το αυτοκίνητο. Ο Πωλ έκανε το ίδιο και περίμενε για τις επόμενες κινήσεις ή οδηγίες του Άλεξ. «Θα μπούμε στο σπίτι μου, από αυτή την πόρτα», είπε εκείνος, και έδειξε την πόρτα στο τοίχο, αριστερά του γκαράζ. «Περίμενε λίγο να κλείσω πρώτα την

γκαραζόπορτα!» όρισε ξανά. Αφού την έκλεισε, γύρισε στον Πωλ χαμογελώντας και είπε σιγανά: «Εδώ είμαστε και οι δύο ασφαλείς, προς το παρόν τουλάχιστον, γιατί αν είσαι καταζητούμενος, και εγώ που σε προστατεύω, είμαι εξίσου ένοχος, μ' εσένα». Ο Πωλ τον ακολούθησε αμίλητος. Σαν άνθρωπος, ένιωθε έτσι όπως δεν είχε αισθανθεί, για πολόν καιρό. Γνώριζε ότι αν σε μεγάλο ποσοστό, ήταν υπεύθυνος για τα 'χάλια του', άλλο τόσο υπεύθυνη, γι' αυτά, ήταν και η πολιτεία τους.

Το σπίτι του Άλεξ ήταν χαριτωμένο, φιλόξενο, ζεστό. Περνώντας την είσοδό του ο επισκέπτης, βρισκόταν στο σαλόνι, όπου με την πρώτη ματιά, διαπιστώνε την πληθώρα χαρτικών προϊόντων: βιβλία, εφημερίδες, μικροί ή μεγάλοι όγκοι χαρτιών, συγγράφων, γραμμάτων... πακεταρισμένο χαρτί... Όλα αυτά βρίσκονταν οπουδήποτε μπορούσε να ρίξει κανείς το βλέμμα του: καρέκλες, τραπέζια, βιβλιοθήκη, γραφείο και κάποιες γωνιές στο πάτωμα τελικά, με μία παράξενη τάξη θα μπορούσε να πει κανείς, ούτως ώστε ο χειριστής τους να μπορεί να βρει το ζητούμενο, κάθε φορά. Αυτή ήταν η πρώτη εντύπωση του Πωλ. Όλα λοιπόν αποτύπωναν με την παρουσία τους τις ιδιότητες του κτήτορα: «Αυτό θα πει να είσαι άνθρωπος της εφημερίδας και εργένης!» αποφάνθηκε θαυμάζοντας ψιθυριστά ο Πωλ. «Μου αρέσει πολύ!» ομολόγησε και χαμογέλασε, κι ας πλάκωνε την ψυχή του, μαυρίλα. Γύρισε το βλέμμα του στους τοίχους. Υπήρχαν τρεις πόρτες ολόγυρα, όλες ολάνοιχτες. Έβλεπε κανείς την κουζίνα, την κρεβατοκάμαρα, το μπάνιο. Εκείνο που δεν μπορούσε να δει ο Πωλ, από το μέρος όπου στεκόταν, ήταν ο χώρος, στον οποίο έμπαινες μόνο από την κουζίνα. Αυτό ήταν το μυστικό του σπιτιού. Ήταν μια

μικρή αποθήκη που είχε μετατραπεί σε υπνοδωμάτιο, για την τυχαία, την απρόβλεπτη επίσκεψη όπως -καλή ώρα- ήταν ο Πωλ. Του το αποκάλυψε ο Άλεξ οδηγώντας τον εκεί, μέσα από την κουζίνα. Είχε και ένα μικρού μεγέθους παράθυρο που έβλεπε έξω στο δρόμο και έφερε κάγκελα και βαριά κουρτίνα. «Εδώ θα μείνεις φίλε μου. Εννοώ ότι εδώ μέσα θα κρυφτείς όσο χρειάζεται, για να εξακριβώσουμε κάποια πράγματα και για να βεβαιωθούμε για την ασφάλειά σου, που είναι και το κυριότερο. Κατάλαβες;» Ο Πωλ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Αν 'καταλάβαινε'; Πρώτη φορά αισθανόταν έτσι. Είχε ξεχάσει για το σπουδαίο συναίσθημα της απέραντης ευγνωμοσύνης, όπως το ένιωθε εκείνη τη στιγμή για τον Άλεξ. Του ήταν ευγνώμων κυρίως γιατί τον έκανε να νιώθει, ότι παρά τα φαινόμενα, υπήρχαν ακόμη άνθρωποι γύρω του. Δεν ξεχνούσε βέβαια και τον οδηγό του Toyota Hilux, που τον είχε οδηγήσει πίσω στην Κενόπολη. Αυτό από μόνο του ήταν πνοή ανακούφισης και παρηγοριάς. Αποδεικνυόταν ότι ακόμη και ετούτη την εποχή, που βιάδιζαν προς το τελευταίο τέταρτο του 21^{ου} αι., και παρά τα τρισάθλια φαινόμενα που μάστιζαν την κοινωνία τους, υπήρχαν και οι άνθρωποι που δεν είχαν ολωσδιόλου αποκτηνωθεί. Υπήρχαν αναμφίβολα αυτοί οι άλλοι, που διαφορετικών βαθμίδων μόρφωσης, όπως δημοσιογράφοι, αστυνομικοί, δάσκαλοι, γιατροί, μικρο - επιχειρηματίες κτλ., κτλ., ενεργούσαν παρόμοια, όπως ο Άλεξ, διακριτικά και αποτελεσματικά. Τι προκοπή θα γινόταν αν όλοι ετούτοι φώναζαν, χωριστά ή και όλοι μαζί, και τους ταχτοποιούσαν στα γρήγορα και αθόρυβα, οι δυνατοί επιτήδευοι της εξουσίας, με τους τρόπους και τα μέσα που κατείχαν; Όλοι οι τύπου 'Άλεξ' εκεί έξω στην κοινωνία

της Κενόπολης, ίσως και να υπέσκαπταν, όπως η αρμύρα της θάλασσας, τον βράχο, γλύφοντας δηλαδή τις ρίζες του, τη δύναμη των λίγων, για να τους γκρεμίσουν κάποια στιγμή στο μέλλον, ώστε η κοινωνία τους, να έχει τη δυνατότητα να παλέψει σκληρά για να επιστρέψει πίσω στις ανθρώπινες ρίζες της. Η θεωρία του Darwin που φαινόταν ότι είχε αξιωθεί και ίσχυε με κάποια σαφήνεια και εκ των πραγμάτων, ξαφνικά φαινόταν να κλονίζεται, καθώς αυτοί, οι υποθετικοί κάποιοι, ενεργούσαν περισσότερο και από άνθρωποι - συνάνθρωποι. Ενεργούσαν σαν ευεργέτες που πάσχιζαν να φέρουν στο φως τη λέπρα που μάστιζε την κοινωνία τους και να τη θεραπεύσουν. Υπήρχε γιατρεία: η διαφάνεια, η διάθεση για ανθρωπιά και ο αγώνας για την επιστροφή στις ρίζες της! Ο Πωλ πίστευε ακράδαντα τώρα πια, ότι ο Νους εκεί ψηλά, είχε να κάνει τα μέγιστα με ετούτη την εξέλιξη τελικά.

Όλα όσα συνέβαιναν λοιπόν στην πολιτεία τους δεν ήταν παρά μία μακάβρια επιχείρηση, που στόχο είχε να καθαριστεί η Κενόπολη από τα 'ρεμάλια' της, τους άστεγους περίσσιους της κοινωνίας τους. Ποια ήταν όμως αυτά τα ρεμάλια και πώς είχαν φτάσει να κατακλύζουν τα πάρκα της Κενόπολης και γιατί οι αρχές δεν χρησιμοποιούσαν κατάλληλους τρόπους για την στέγαση, διατροφή και περίθαλψη αυτών; Δεν ήταν άραγε προϊόν του κοντόφθαλμου και αναχρονιστικού συστήματός τους; Η διασφάλιση χρημάτων και η τοποθέτηση εκατομμυρίων στον εξοπλισμό της χώρας και κυρίως εναντίον της 'τρομοκρατίας', είχε οδυνηρά αποτελέσματα. Όλοι γνώριζαν την αλήθεια των γεγονότων, όμως οι δυνατοί εξακολούθησαν να παίζουν το παιχνίδι τους, εκείνο, της ύπαρξης του είδους της

τρομοκρατίας, που είχε παρουσιαστεί στις αρχές του 21ου αι., και παρά το γεγονός ότι δεν είχε καμία σχέση με όλα όσα ισχυρίζονταν και που εξακολουθούσαν να ισχυρίζονται. Τρομοκρατία ήταν εκείνη που είχε αποδεκατίσει αθώους στη μέση Ανατολή, και που είχε ξεκινήσει με 'κόλπο' το 'τρομοκρατικό' χτύπημα της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 2002 και την επέμβαση των ενόχων, που είχαν προκαλέσει τον πόλεμο... Και βέβαια θα μπορούσαν να σταματήσουν εκείνη την φοβερή καταστροφή. Είχαν ειδοποιηθεί, είχαν πληροφορίες που όμως δεν τους συνέφερε να τις αξιοποιήσουν. Γιατί η επιχείρησή τους στηρίζονταν πάνω στο ψέμα. Το τρομοκρατικό χτύπημα προσέφερε την ευκαιρία που οι ταγοί της συγκεκριμένης χώρας επεδίωκαν: επίθεση και επιβολή τιμωρίας εναντίον εκείνων που, δήθεν, είχαν συμβάλει στην καταστροφή των διδύμων πύργων του Μανχάταν. Τι τραγικός παραλογισμός! Ή μήπως, πίσω από όλα αυτά, κρυβόταν ένα μακροχρόνια προμελετημένο σχέδιο! Και γιατί όχι; Άλλωστε, η πολεμική μηχανή στρατεύει διάνοιες και μη, προς ετούτη την κατεύθυνση! Οι στόχοι, στόχοι, και δεν έχει σημασία το κόστος! Οι εξουσιαστές δεν είναι 'κοινοί θνητοί'. Είναι 'ανώτερη μερίδα υπάρξεων' άσχετη με το ανθρώπινο γένος! Αλήθεια... αναρωτιέται κανείς αν κατέφθασαν στον πλανήτη μας από τον Άρη τελικά! Όσο για την μακροζωία τους δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάνουν ότι είναι ανθρώπινο δυνατόν να παραμείνουν αθάνατοι!

Ετούτοι... οι σοφοί του πλανήτη μας έτσι είχαν ανοίξει το δρόμο προς τη Μέση Ανατολή, εκεί που δεν τους 'είχαν σπείρει' τελικά... Η καταστροφική συνέχεια του ιστορικού γεγονότος, ακόμη και σήμερα, ύστερα από τόσες δεκάδες χρόνια, μόνο τους φτωχούς πληγώνει και

τους άμαχους. Και δεν είναι μονάχα ο μαύρος χρυσός, το 'λάδι', που σηκώνει 'τσουνάμι'! Όχι βέβαια, πίσω από όλα αυτά, υπάρχει πάντα η ανάγκη της κυριότητας-κυριαρχίας του ΕΝΟΣ ΝΟΥ, που εκπροσωπεί η πολεμική μηχανή, στους υπόλοιπους, στον αιώνα! Επιδιώκουν προς τούτο τη συνεχή γεωπολιτική αλλαγή, μεταμόρφωση δηλαδή του γεωγραφικού χάρτη, μείωση και ανακατανομή των πληθυσμών και επίσης που είναι το σπουδαιότερο, τη δημιουργία νέων πολιτισμικών Βαβέλ, δώρα στην ανθρωπότητα, και που αποτελούν 'φρούτα' δικής τους παραγωγής, δίπλα στα άλλα, τα 'φυσικά' που κι αυτά, προ δεκαετιών, είναι μεταλλαγμένα! Το σκόρπισμα των ανθρώπων σε αλλότρια εδάφη, εξαιτίας των πολέμων, υπήρξε ανέκαθεν μία ασφαλής μέθοδος για να αδυνατίζουν, αυτά, καθαυτά τα έθνη. Με την αντικατάστασή τους, από άλλους κατατρεγμένους πολέμων, συνήθως ξένους, αλλόγλωσσους που αναπληρώνουν το κενό που οι αυτόχθονες αφήνουν πίσω τους, γίνεται πολύ δύσκολη η συμβίωση, η κατοχύρωση εργασίας και στέγης και επομένως η καθημερινότητα. Στο μεταξύ ο βιολογικός πόλεμος συνεχίζεται. Στόχος η μείωση του πληθυσμού της υφηλίου, κατά το ήμισυ! Οι πληθυσμοί, μειώνονται όλο και περισσότερο, καταστρέφονται γενεές από μυστηριώδη, άγνωστα νοσήματα και παθήσεις. Τελικά οι άνθρωποι καταλήγουν να δοξάζουν τον Μεγαλοδύναμο γιατί είναι ζωντανοί και μόνο αυτό.

Από όλο αυτό το διεθνές μπέρδεμα και τη δυστυχία, εξαιρούνται ανέκαθεν οι δυνατοί του πλούτου, οι γνωστοί γόνοι οικογενειών που οι ρίζες τους φτάνουν στην εποχή των Ρωμαίων. Όχι, δε αναφέρουμε ονόματα, γιατί απλά δεν χρειάζεται. Είναι πολύ γνωστοί και από

δεκαετίες, αν όχι από αιώνες! Αυτοί οργάνωσαν ανέκαθεν τα περίφημα ιδρύματα εκμετάλλευσης ανθρώπων με το δανεισμό 'ανύπαρκτων' χρημάτων. Το χρήμα το αποκτούν μόλις οι δανειστές αρχίζουν και το καταθέτουν και επαυξημένο μάλιστα με αληθινά και αιματηρά επιτόκια. Οι τραπεζιτικοί οργανισμοί τείνουν με τη σειρά τους, να σβήσουν χώρες από το χάρτη της υφηλίου. Οπότε, όπου δεν υπάρχει ο πόλεμος για την κατάλυση μιας εύρωστης κοινωνίας εισβάλλουν οι τράπεζες και απομυζούν κάθε πόρο και όπως είναι φυσικό, ευλογούνται κιόλας όταν πετάξουν ένα 'κόκκαλο', στο κατεστραμμένο ή χρεωκοπημένο κράτος!

Στη μεγάλη πολιτεία της Κενόπολης, είχε σβηστεί το βεβαρημένο βιογραφικό μεγάλου αριθμού πολιτών. Η οικονομική διαχείριση είχε εξοντώσει τους 'μικρούς τη δυνάμει' και τελικά δεν υπήρχαν άλλοι διέξοδοι, παρά να τους αφανίσουν. Ναι, έτσι απλά: όφειλαν να τους ξεφορτωθούν.

Η μεταμόρφωση ενός άστεγου- 'ρεμαλιού'!

«Πρώτα απ' όλα θα βγάλουμε μία - δύο φωτογραφίες έτσι όπως είσαι. Αχτένιστος απεριποίητος, χωρίς γυαλιά. Μόνο το κεφάλι σου, δηλαδή... θέλουμε να είσαι όπως όταν έμενες στο πάρκο. Κατάλαβες;» είπε ο Άλεξ και ο Πωλ κουνώντας καταφατικά το κεφάλι του, περίμενε. Ο Άλεξ τράβηξε μία μικροσκοπική κάμερα από το συρτάρι του γραφείου του. Όταν ετοιμάστηκε, τον συμβούλεψε: «Κοίταξε την κάμερα Πωλ». Εκείνος κοίταξε και η λάμψη έδειξε ότι η φωτογραφία είχε παρθεί. Επανάλαβε τις ίδιες κινήσεις δύο ή τρεις φορές ακόμη. «Εντάξει... Και τώρα δύο-τρεις φωτογραφίες προφίλ!» είπε ο Άλεξ και ο Πωλ γύρισε το πρόσωπό του στο πλάικαι από τις δύο

μεριές ακολουθώντας πάντα τις οδηγίες του. «Ωραία!» δήλωσε και πάλι ο δημοσιογράφος, ικανοποιημένος. Ύστερα και ενώ ταχτοποιούσε την κάμερά του, σύστησε στον Πωλ να πάει στο μπάνιο. «Να πλυθείς, να ξυριστείς και ό,τι άλλο, και όταν βγεις θα βγάλουμε ξανά μερικές φωτογραφίες. Εγώ θα σε περιμένω ώσπου να είσαι έτοιμος. Είναι πάρα πολύ σπουδαία όλα αυτά και θα σου εξηγήσω γιατί τα κάνουμε. Και πού 'σαι.., στο μπάνιο θα βρεις οτιδήποτε χρειαστείς».

Ο Πωλ υπάκουσε σα μαθητάκος. Μπήκε στο μπάνιο. Κοίταξε τριγύρω του μόνο μια στιγμή. Ήταν άνετο, καθαρό με πετοέτες στοιβαγμένες σε ένα σύνολο από ράφια, όπου υπήρχαν και άλλα απαραίτητα πράγματα για τον λουόμενο και για τη διατήρηση της καθαριότητας του χώρου. Στον γυμνό τοίχο υπήρχε μία μικρή ντουλάπα ρούχων την οποία άνοιξε και εξεπλάγη από όλα όσα αντίκρισε, καθώς υπήρχαν δύο-τρία παντελόνια, μερικά πουκάμισα και μπλουζες. Στα λιγοστά συρτάρια υπήρχαν εσώρουχα, κάλτσες. Θαύμασε κυριολεκτικά το 'βεσιτάριο μεταμόρφωσης'.

Προχώρησε και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη. Τρόμαξε. Είχε πολύν καιρό να δει καλά το πρόσωπό του. Τα γένια του είχαν μεγαλώσει και όπως ήταν αξύριστος έμοιαζε με τον προπάτορά του, τον Νεάντερταλ! «Είναι να μη με σιχαινόνται;» σκέφτηκε κοιτάζοντας με σιχασιά τον καθρέφτη. Θαύμασε ξανά την υπομονή και την πίστη του Άλεξ στην αφεντιά του. Έβγαλε ύστερα βιαστικά τα ρούχα του και χρησιμοποιώντας το 'δανεικό' πουκάμισο που είχε βγάλει από πάνω του, σαν μαντήλα, έκανε μ' αυτά ένα μικρό μπόγο. Τον άφησε στη γωνιά δίπλα στη πόρτα και μπήκε στη ντουζιέρα. Ένωσε άλλη μία ακόμη φορά πως ήταν μόνο άνθρωπος, κι ας το είχε ξεχάσει

μέσα στην αλητεία του. «Άνθρωπος! Τι πα να πει αυτό; Μα την αλήθεια, ούτε και ξέρω πια!» είπε μονολογώντας, συγχυσμένος αυτή τη φορά, αφήνοντας το νερό να τον καταμουσκέψει, πρώτα απ' όλα, για να συνέλθει. «Πιο βρώμικος και από το πιο βρώμικο ρούχο είμαι... Θα έπρεπε να μουλιάζω για καμιά βδομάδα σε κοχλαστό νερό!» ειρωνεύτηκε τον εαυτό του, μουρμουρίζοντας.

Όταν αποφάσισε να βγει από το μπάνιο, σκέφτηκε με κάποια τύψη, ότι είχε κιόλας καταχραστεί την καλοσύνη του Άλεξ. «Θα του το ξεπληρώσω!» ξανασκέφτηκε και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, τυλιγμένος από τη μέση και κάτω, σε κάτασιπη πετσέτα. «Κι εγώ που πίστευα πως θα πεθάνω λεριασμένος! Τελικά για χατίρι αυτού του μαύρου κι άραχνου οργανισμού, πήρα ένα μπανάκι, παίρνω και ένα ξυρισματάκι!» χαμογέλασε με πίκρα. «Εσύ φταις φίλε μου και μην τα βάζεις με κανέναν. Όπως έστρωσες... θα κοιμηθείς! Πάψε λοιπόν να τα ρίχνεις στους άλλους!» είπε μονολογώντας, πολύ θυμωμένος με τον εαυτό του και κούνησε το κεφάλι του. Εκείνη, η έστω και προσωρινή ασφάλεια κοντά στον Άλεξ, εκείνη η πιθανότητα ευκαιρίας για αλλαγή, είχαν συντελέσει στην 'αναγέννησή' του. Σκέφτηκε, πως ύστερα από όλα αυτά, όφειλε να γυρίσει σελίδα στη ζωή του. Ο 'Υπερούσιος Άρχοντας' του έδινε μια φρέσκια ευκαιρία. Να την έχανε; Όχι βέβαια. Δεν ήταν ηλίθιος, κουρασμένος ήταν. Όμως, είχε ξυπνήσει στο 'παρά πέντε' και έβλεπε πως μπορούσε να κάνει κάτι θετικό, για να αλλάξει την μέχρι, προ ολίγου, ζοφερή πορεία της ζωής του. Δεν ήταν ολωδιόλου άχρηστος τελικά. Το σπουδαιότερο ωστόσο, ήταν, ότι είχε αρχίσει κιόλας να το πιστεύει.

Όταν τελείωσε με την τουαλέτα του, δεν γνώριζε τον εαυτό του. Τυλιγμένος σε ένα από τα τρία μπουρνούζια στα ράφια, άφησε το μπάνιο και βγήκε στο σαλόνι. Ο Άλεξ καθόταν στο γραφείο του. Ήταν πολύ συγκεντρωμένος. Εξέταζε κάτι χαρτιά. Μόλις αντιλήφθηκε την παρουσία του Πωλ σήκωσε το κεφάλι του. Ξαφνιασθηκε για μια στιγμή. Ανασηκώθηκε χαμογελώντας: «Ρε συ... Πωλ! Εσύ είσαι;» ρώτησε με την έκπληξη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Εκείνος ο άντρας μπροστά του δεν είχε τίποτα κοινό με τον άλλο, τον αλήτη, σπουργίτη. Ήταν φρέσκος, νεανικός, σουλουπωμένος!

Ο Πωλ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Ο Άλεξ έφερε μια βόλτα γύρω του. «Δεν το πιστεύω φίλε μου! Είμαι πολύ ευτυχής που βλέπω τον αληθινό άντρα, πίσω από την κακοντυσιά και την κακομοιριά... Ναι είμαι πολύ ευτυχής και θα καταλάβεις το γιατί. Απίστευτο!» είπε πάλι κατευχαριστημένος, που ο άνθρωπος που στεκόταν μπροστά του, δεν είχε τίποτα το κοινό με τον άντρα που είχε στείλει λίγη ώρα πριν, στο μπάνιο του. «Θα πάθουν την πλάκα τους τελικά, οι μάγκες!» σκέφτηκε τρίβοντας τα χέρια του με ικανοποίηση. Έτρεξε λοιπόν πίσω στο γραφείο του και παίρνοντας την κάμερά του είπε στον Πωλ: «Το πρόσωπό σου μόνο θα βγάλω, όπως και πριν. Δεν χρειάζεται να ντυθείς». Ο Πωλ περίμενε να ακούσει από τον Άλεξ ακόμα περισσότερα, και εκείνος ανταποκρίθηκε χωρίς την ελάχιστη σύσταση, αναφερόμενος σε ποικίλα θέματα, που τα παρουσίαζε έτσι απλά, λες και επρόκειτο για μυθιστορηματική περιπέτεια. Η πραγματικότητα ανέκαθεν υπήρξε δραματικότερη από την οποιαδήποτε φαντασία, μία φρικαλέα κατάσταση με γνωστή αρχή και

άγνωστο τέλος. Αναφέρθηκε στο θέμα που αντιμετώπιζαν. Σε παρακλάδια που οδηγούσαν σε οργάνωση, τύπου 'Ναζί', εντός χώρας που είχε σαν έμβλημά της την δημοκρατία, που όμως ήταν ολωσδιόλου παραμορφωμένη. Άλλωστε ο όρος 'Δημοκρατία' δεν ίσχυε πλέον, ούτε σε ελάχιστες περιπτώσεις, καθώς αντί για τις 'δήθεν διαφορετικές μορφές Δημοκρατίας' -έτσι υποστήριζε ο γνωστός 'πολεμοχαρής προέδρος' της πρώτης δεκαετίας του 21^{ου} αιώνα, στη γη της πολεμικής μηχανής-, επικρατούσε η απόλυτη δικτατορία...

Η ανακοίνωση στη Βολίδα

«Κάτω από τη φωτογραφία, γράψε με κεφαλαία και τονισμένα γράμματα: «Αναζητείται» κι από κάτω γράψε: 'Ο εικονιζόμενος Πωλ Παρκς έχει εξαφανιστεί. Αναζητείται από τα δύο παιδιά του και από τους φίλους του. Παρακαλείται οποιοσδήποτε έχει συναντήσει αυτό το πρόσωπο ή γνωρίζει κάτι γι' αυτό, να τηλεφωνήσει'. Βάλε τηλέφωνο το Νο... του κινητού...» συνέχισε να υπαγορεύει ο Άλεξ, στη Λώρα και στον νεαρό υπάλληλό τους, Στήβεν (Stephen), περπατώντας πάνω-κάτω στο γραφείο του, στο κτήριο της εφημερίδας, *Βολίδα*. Το κινητό αν και ανήκε στον Άλεξ, έφερε κάτοχο με άγνωστο όνομα και φυσικά και νέο νούμερο. Δεν το ήξερε, ούτε αυτή η Λώρα, η έμπιστη γραμματέας του. Τον κοίταξε προσεκτικά, αλλά όπως συνήθως, δεν ρώτησε τίποτα. Ο Άλεξ τα έκανε αυτά τα περίεργα-λογικά, όταν εφάρμοζε κάποια νέα σύλληψη-σχέδιο δράσης. Ο νεαρός Στήβεν παρέλαβε τη σελίδα και τη φωτογραφία, λέγοντας: «O.k Alex, done!» «Πρωτοσέλιδο Στήβεν! O.k.» «O.k.» επιβεβαίωσε ο νεαρός υπάλληλος, καθώς

απομακρυνόταν. «Ωραία! Αύριο θα σοκαριστούν ‘οι κάποιιοι... οι μερικοί’, έστω κι αν μέχρι στιγμής υποτίθεται ότι μας είναι άγνωστοι. Μπορεί και να ‘ξεχάσουν’ τελικά τον άνθρωπό μας... Είμαι βέβαιος ότι κρατούν καταλόγους, στοιχεία και φωτογραφίες αυτών που ταχτοποιούν...» σκέφτηκε ο Άλεξ, κουνώντας το κεφάλι του ευχαριστημένος, που τάραζε επιτέλους, τα νερά βδελυρού τέλματος! «Μα πώς ήταν δυνατόν ν’ αγαπά και να φροντίζει κανείς τον σκύλο του και τη γάτα του, και να εξοντώνει τα ‘κακόμοιρα απρόσωπα ανθρωπάκια; Δεν μπορώ να το διανοηθώ, όχι να το πιστέψω, πόσο ανήθικο και απάνθρωπο είναι το επίπεδο, στο οποίο κινείται η πολιτεία μας. Πώς καταντήσαμε, θε μου; Η δουλειά λοιπόν σκεπάζει τον άνθρωπο ως το μέτωπο. Και όταν ετούτος στην πορεία ‘σπάσει’, τον πετάνε στην υψικάμινο σαν στημένη λεμονόκουπα! Μπορεί και να θεωρούν τελικά, ότι τελούν ευχής έργο, παρέχοντας ένα καθαρό είδος ευθανασίας!»

Ο Άλεξ ήπε μια γουλιά από τον καφέ του και ύστερα σήκωσε το τηλέφωνο από τη βάση του. Σχημάτισε έναν αριθμό και περίμενε ανυπόμονα. «Απάντησε, διάβOLE!» μουρμούρισε με άγχος. Ξαφνικά όμως είχε ακούσει και απαντούσε: «Ελα εγώ είμαι... Αν χτυπήσει η πόρτα μου, ξέρεις εσύ.., όπως είπαμε, έτσι; Μην τυχόν κι ανοίξεις! Θα σου εξηγήσω, μόλις έρθω εκεί». Η φωνή στην άλλη άκρη του τηλεφώνου, συμφώνησε. Ήταν ο Πωλ, που εκείνη τη στιγμή καθισμένος μπροστά στην τηλεόραση περίμενε ν’ ακούσει κάτι, ένα διαφωτιστικό νέο, σε σχέση με την δική του εμπειρία. Όσο περνούσαν οι ώρες και ύστερα από τα λόγια του Άλεξ, είχε πειστεί ότι η ‘εταιρία’ που τον είχε απαγάγει από το Πάρκο, δεν ήταν παρά μία άκρως μυστική και καθόλα αδιαφανής,

επιχείρηση. Ποιος ξέρει πώς κι από πού προήλθε και ποιοι την χρηματοδοτούσαν τελικά, ώστε να λειτουργεί και μάλιστα με τέτοια μυστικότητα, σε ώρες σκοτεινές και απρόβλεπτες από το νου των απλών και ανύποπτων πολιτών της πολιτείας τους. Ποιοι ήταν πίσω από όλη αυτή την ‘εκκαθαριστική επιχείρηση’, πιθανόν δεν το γνώριζαν ούτε οι δήθεν ‘γνωστοί φύλακες’ των συγκεκριμένων κτηρίων! Το φαινόμενο είχε παρουσιαστεί ξαφνικά, χωρίς κανένα είδος ανακοίνωσης ή προειδοποίησης, δύο ή τρεις εβδομάδες πριν. Κάτι τέτοιο τέλος πάντων.

Από τα λόγια και τα διαβήματα του Άλεξ, ο Πωλ είχε πειστεί, ότι ετούτος γνώριζε κάποια πράγματα σχετικά με το ‘καυτό’ θέμα, κι αυτό τον μπερδεύε. Η συνάντησή τους και όλα, όσα είχε ακούσει από την αφεντιά του, ο Άλεξ, δεν φαίνονταν να τον εκπλήσσουν. Επομένως δεν του ήταν πρωτάκουστα. Ο δημοσιογράφος γνώριζε, ίσως όμως, όχι αρκετά. Γι’ αυτόν τον λόγο πιθανόν είχε αποφασίσει να τον φιλοξενήσει και να τον ακούσει, έτσι στα γρήγορα και με αποφασιστικότητα. Πώς κι από πού είχε λοιπόν πληροφορηθεί αυτό το κάτι, δεν το είχε μάθει ακόμα. Ούτε μπορούσε σ’ αυτό το στάδιο της γνωριμίας τους, να κάνει τέτοιου είδους, ερωτήσεις.

Ο Άλεξ, από τη δική του μεριά, δεν σκόπευε να αποκαλύψει στον Πωλ, τις κάποιες διασυνδέσεις του με τον κόσμο των ‘αλητών, σπουργιτών’, μέσω του φίλου του Ρέιμοντ ή του Μίλνε, ή για τη σχέση του με την ‘περίφημη’ Αλεξάντρα. Ήταν το μόνο λογικό: δεν θα μπορούσε να εμπιστευτεί απόλυτα τον πρώτο ‘τυχόντα σκασιάρχη’ από τη φυλακή των μαυροφορεμένων εκτελεστών, των ‘αλητών σπουργιτών’. Και όμως τον είχε

φέρει στο σπίτι του και τον φιλοξενούσε. Το είχε σκεφτεί και ο Πωλ: «Ίσως να μην είναι αυτό καθαυτό το σπίτι του. Πώς μπορεί ένας 'Άλεξ' του είδους του, να φιλοξενήσει ένα άγνωστο 'ρεμάλι', σαν την αφεντιά μου; Ίσως και να δίνει στον εαυτό του αρκετόν καιρό για να μάσει πληροφορίες, από σωστές πηγές, να τις ζυγίσει και να τις εμπιστευτεί με αποδείξεις και μόνο. Βέβαια, δεν είναι ανόητος. Είναι 'Ο' Δημοσιογράφος!» Ήταν βέβαια δύσκολο και για τους δύο. Ήταν δύσκολο οι σκέψεις και οι απορίες για τη συνάντησή τους, να κατασταλάξουν θετικά ή και αρνητικά, σε εκείνο το στάδιο της γνωριμίας τους. Ένα άλλο ερώτημα που είχε απασχολήσει τον Άλεξ, ήταν η κατευθείαν προσέγγισή του από τον Πωλ. «Άρα ο Πωλ με γνώριζε έμμεσα και με εμπιστευόταν. Πιθανόν... από την αρθρογραφία μου στην εφημερίδα μας», είχε υπολογίσει κάποια στιγμή, ο Άλεξ. Και δεν είχε κάνει λάθος. Ο Πωλ συνήθιζε να διαβάζει συχνά την *Βολίδα*. Ήταν η μόνη διασκέδασή του, το πολυτιμότερο βοήθημα για τη διατήρηση της γλώσσας του και επιπλέον... ένα είδος 'Αγίας Γραφής'! Όμως δεν του είχε δοθεί η ευκαιρία να αποκαλύψει τη σχέση του με την εφημερίδα *Βολίδα*... «Κάποια στιγμή στην πορεία θα γίνει κι αυτό!» είχε σκεφτεί ο Πωλ.

Ο Άλεξ ήταν περισσότερο ίσως προσεκτικός από πολλούς άλλους, παρά το γεγονός ότι συχνά έπαιρνε τολμηρές αποφάσεις όπως ετούτη με τον Πωλ. Δεν ήθελε βέβαια προβλήματα με τη δουλειά του. Όμως κάποιες περιπτώσεις όπως ετούτη, άξιζαν την απόπειρα της επέμβασης. Ήταν βέβαιο ότι προσπαθούσε να κρατήσει ακέραια τη φήμη του και ως εκείνη τη στιγμή το είχε πετύχει. Ήταν γενναίος και η στράτευση του στη δημοσιογραφία, οφειλόταν κυρίως σε ετούτο. Ήξερε πώς

να ξετρυπώνει πληροφορίες και να τις συγκεντρώνει. Δε δίσταζε να το κάνει όπως και από όπου μπορούσε. Ήταν όμως διαφορετικός από πολλούς δημοσιογράφους της σειράς του. Ανήκε στην μερίδα εκείνων των ελαχίστων, που συνδυάζανε τη δημοσιογραφία με την κοινωνιολογία και την πρόνοια. Οπωσδήποτε ήταν ένας δύσκολος συνδυασμός, και ιδιαίτερα επικίνδυνος στην εποχή που διήγαν.

Σχετικά με το συγκεκριμένο φλέγον ζήτημα, ο Άλεξ, είχε πετύχει μέσα σε ελάχιστες ημέρες, να επικοινωνήσει με πολλά άτομα. Μελετούσε τις πληροφορίες και τις μαρτυρίες που είχε στα χέρια του και τις διασταύρωνε. Ο Πωλ και Ρέιμοντ είχαν ενισχύσει την έρευνά του με πολύτιμες αποδείξεις. Είχε ήδη δημιουργήσει ένα αρχείο σχετικό με ημερομηνίες και ώρες εμφάνισης, της περιέργης εκείνης μαύρης ‘κλούβας’, και επιπλέον τους τόπους σύλληψης και απαγωγής των ‘αλητών σπουργιτών’. Είχε επιπλέον πολλές πληροφορίες για τους χώρους-κρατητήρια των αστέγων. Τα απτά στοιχεία που είχε προσκομίσει ο Πωλ ήταν κατά τη γνώμη του αληθινά και περίμενε με αγωνία για τα αποτελέσματα της εξέτασής τους, από βιολόγους απολύτου εμπιστοσύνης, στους οποίους είχαν παραδοθεί, από εκείνον προσωπικά. Βασιζόμενος στα στοιχεία που είχε συγκεντρώσει, και σε εκείνα που αναμενόταν από μέρα σε μέρα, είχε καταστρώσει ένα πολύπλοκο σχέδιο, δίνοντας στον εαυτό του τόσο χρόνο όσο πίστευε ότι απαιτούσε μία υπόθεση, τέτοιας βαρύτητας, όπως ετούτη. Δε βιαζόταν λοιπόν, και δεν ανησυχούσε μήπως κάποιος άλλος, πριν από αυτόν, διαρρεύσουν σχετικές πληροφορίες στον ευρύτερο Τύπο. Το ζήτημα ήταν άκρως σοβαρό και δεν υπήρχε περιθώριο για λάθη.

Ο Άλεξ ήταν εξίσου αυστηρός με το άτομό του, όπως και με τους άλλους. Δεν επέτρεπε λοιπόν λάθη στον εαυτό του και αυτός ήταν κυρίως ο λόγος που ξεχώριζε μεταξύ των πλέον γνωστών και αξιόπιστων δημοσιογράφων, της Κενόπολης. Δικαίως επικρατούσε η αντίληψη ότι ο Άλεξ Β. είχε την όσφρηση κυνηγητικού - τον αποκαλούσαν το German Shepherd της Βολίδας- επειδή ξετρώπωνε από τα λαγούμια τους 'τους 'ό,τι λογής 'λαγούς', μπορούσε να συλλάβει ο ανθρώπινος νους. Πάνω στο γραφείο του 'στον σταθμό του, της εφημερίδας' επιφανειοποιούσε, διαφανειοποιούσε μάλλον, την κατάσταση που επικρατούσε και που μόνο η αλήθεια δεν ήταν, έτσι καμουφλαρισμένη και σε απίστευτες μορφές. Ως δια μαγείας αποκάλυπτε τα σκανδαλώδη μυστικά των 'αμίμητων ηθοποιών' της πολιτικής ζωής του τόπου, τα συνταρακτικά γεγονότα που δεν φρόντιζαν να τα καλύπτουν -εκ πεποιθήσεως πιστοί στη δύναμή τους, δεν ενδιαφέρονταν! Καθώς μάλιστα η κοινωνία της Κενόπολης είχε αποδειχτεί ανεκτική στις πιέσεις της εξουσίας, κάποιοι πολίτες ενεργούσαν αυτόνομα, εξ ανάγκης, καταφεύγοντας με τα μυστικά τους σε ανθρώπους εμπιστοσύνης, όπως ήταν ο Άλεξ. Σκοπός τους ήταν να αποκαλύψουν καταστάσεις και φαινόμενα ή να προειδοποιήσουν, ελπίζοντας ότι κάτι καλό θα βγει από τις κινήσεις αυτού τους είδους.

Άλλοτε ο Άλεξ δεν γνώριζε και έψαχνε για τους τρόπους, με τους οποίους οι πολιτευόμενοι κάλυπταν τις ενοχές τους και κυρίως τις προσωπικές χρηματικές συναλλαγές τους με τους κεφαλαιοκράτες και με τους παρανόμους. Έχωνε τη μύτη του παντού και δε δίσταζε να προσπαθεί να διεισδύει στο ευρύ μέτωπο της παρανομίας. Κάποιων η πολιτική καριέρα είχε

κατατομηθεί και κάποιοι απ' αυτούς είχαν ορκιστεί εκδίκηση. Είχε λοιπόν, αποκτήσει ένα όνομα και πολλοί ήταν εκείνοι που αν και τον 'μισούσαν', υποκλίνονταν στην ικανότητά του. Ο Άλεξ δεν νοιαζόταν για τους κινδύνους. Δεν είχε όμως και ψευδαισθήσεις. Ήταν σχεδόν βέβαιος ότι δεν θα ζούσε πολύ, εξαιτίας της πορείας που είχε διαλέξει στη ζωή του. Ήταν όμως και εξίσου βέβαιος πως αν κάποιος τολμούσε κάτι τέτοιο, κάποιος άλλος όμοιός του, θα αναλάβαινε να συνεχίσει την σταυροφορία υπέρ της διαφάνειας και της διευθέτησης των ατασθαλιών, εκείνων, όσων κυβερνούσαν τον τόπο και των άλλων, που συνεργούσαν μαζί τους. Ως εκ θαύματος, μέχρι εκείνη τη συγκεκριμένη περίοδο, είχε κατορθώσει να μείνει αλώβητος από μηνύσεις ή απόπειρες εναντίον του. Διάνυε λοιπόν αυτή την πορεία με καθαρό νου και στόχο και καμία αιτία δεν ήταν τόσο δυνατή, ώστε να τον πείσει να πσωγυρίσει. Ήταν όμως γεγονός ότι στην περίπτωση που θα αποφάσιζε να τα παρατήσει όλα, όντως, δεν υπήρχε πσωγυρισμός.

Η μεταμόρφωση και η αλήθεια

Ο Πωλ παρά το γεγονός ότι είχε αλλάξει το πρόσωπό του και είχε συνέλθει τόσο, ώστε να μην είναι εύκολο να τον αναγνωρίζουν, δεν ένιωθε ούτε ασφαλής ούτε ικανός να ξεπεράσει όλα όσα είχε αντιληφθεί στη φυλακή των 'μαυροφόρων'. Περνούσε την μετέπειτα του σοκ, περίοδο. Πήγαινε διαρκώς στο μπάνιο και ψαχούλευε το πρόσωπό του. Έκλεινε τα μάτια του πρώτα σφιχτά κλειστά και ύστερα τα άνοιγε. Αν και από τη στιγμή που βρισκόταν υπό την προστασία του Άλεξ, είχε πάψει να τρέχει για τη σωτηρία του, η πολυτέλεια να καθίσει πίσω

και να σκεφτεί, τον είχε οδηγήσει σταθερά στο στάδιο της κατ' επανάληψη, αναδρομής στο άμεσο παρελθόν του. Όταν ήταν μόνος έρχονταν στο νου του τα δύο εφιαλτικά βράδια στη φυλακή των μαυροφορεμένων και τα επόμενα γεγονότα, σα να ήταν κινηματογραφική ταινία. Μέρος ετούτης της διαδικασίας ήταν ο επίμονος απολογισμός της δυστυχισμένης του ζωής και η μανία του να καταλογίζει βαρύτερες ευθύνες στο άτομό του. Σκεφτόταν και αναρωτιόταν με σκληρά και αμείλικτα ερωτηματικά για τις ευθύνες του και για την κατάντια του. Ήταν ή δεν ήταν τελικά ένα σκουπίδι, ένα παράσιτο, που με την κατάντια του και την ανικανότητά του 'μόλυνε' την πολιτεία τους; Ήταν πεπεισμένος ότι στην ουσία, δεν ήταν τίποτα περισσότερο, από ένα 'πράγμα περίσσιο', κατάλληλο για πέταγμα. Είχε αρχίσει να δικαιολογεί ακόμα και τον τρόπο με τον οποίο τον είχαν περιμαζέψει με την κλούβα τους οι 'καθαριστές' των αλητών. Αν και κανείς δεν είχε το δικαίωμα να αφαιρεί τη ζωή του άλλου, ο ίδιος ήταν, 'μα τω θεώ', ένας ανίκανος, που με τον τρόπο της ζωής του, ασχήμιζε το πρόσωπο της πολιτείας, μιας πολιτείας που διαρκώς προσπαθούσε να καλύψει με πληθώρα καλλυντικών το σημαδεμένο από την ασχήμια πρόσωπό της. Αισθανόταν απέραντη λύπη για την Κενόπολη που έφερε άπειρες και βαθιές, τις ουλές της πραγματικότητας ή της ελεϊνής καθημερινότητας, που την ταλάνιζαν.

Ξαφνικά ο Πωλ ένιωθε πάρα πολύ δυστυχισμένος. Η ζωή του ήταν μια πορεία με σκοτεινές περιόδους, που τον έκαναν να ντρέπεται. Ναι ήταν πολύ δυστυχισμένος ενώ ταυτόχρονα μία άλλη πλευρά του δημιουργούσε μία άλλη τάση: είχε αρχίσει να σκέφτεται, πώς θα μπορούσε τελικά να αξιοποιήσει ετούτη τη δεύτερη ευκαιρία ζωής,

που του είχε δοθεί κυριολεκτικά, 'ως το εξ ουρανού, μανά'!.. Η αλήθεια όμως ήταν ότι ο Πωλ είχε διαφύγει εκείνο τον άμεσο κίνδυνο εξόντωσής του, εξαιτίας της αγάπης του για τη ζωή. Ήταν ολοδική του η απόφαση να δραπετεύσει από εκείνη τη φυλακή του, τελικά. Είχε αρχίσει να ελπίζει ότι ο Άλεξ θα μπορούσε ίσως να τον βοηθήσει να βρει κάποια εργασία!

Η Δικαιολογία... των 'μεταρρυθμιστών'

Την τελευταία οκταετία, η πολιτεία της Κενόπολης είχε καθοδηγηθεί με γνώμονα την ανάληψη των Διεθνών Αγώνων. Παράλληλα με τις μεγαλειώδεις εγκαταστάσεις στο χώρο-τοποθεσία, όπου είχε οριστεί ότι θα φιλοξενούνταν αυτοί, η πολιτεία είχε προβεί σε ένα πρόγραμμα εξωραϊσμού, 'λίφτ', που απαιτούσε τη λήψη πολλών και εντυπωσιακών μέτρων που θα υπογράμμιζαν την ομορφιά της και ταυτόχρονα θα εξασφάλιζαν την προστασία της. Τα δύο τελευταία στοιχεία εξαρτιόνταν άμεσα και από το υγιεινό περιβάλλον της, που αυτονόητα όφειλε να δημιουργήσει με την απομάκρυνση ποικίλων παρασιτικών παρουσιών.

Κάποιοι 'σοφοί', ισχυρίζονταν ότι η διεθνής κοινή γνώμη, θα απέβαινε καταπέλτης αν δεν φρόντιζαν να βελτιώσουν τα κακώς κείμενα, μέσα στα χρονικά περιθώρια που τους είχαν δοθεί. Πώς θα μπορούσαν να φιλοξενήσουν τους καλύτερους αθλητές του κόσμου και τις ομάδες τους ή πώς θα τους ανέχονταν τα μέλη της παγκόσμιας επιτροπής των Διεθνών Αγώνων, αν δεν κατόρθωναν να παρουσιάσουν ένα πρόσωπο καθαρό, απαλλαγμένο από κοινωνικά προβλήματα, όπως εκείνα των ρακένδυτων, των αστέγων, των αλκοολικών, των 'δυστυχημένων' ναρκομανών, των συναισθηματικά και

διανοητικά ασθενών, των κακοποιών της κ.τ.λ., που λυμαινόταν την 'πάλαι αξιόλογη, πολιτεία' τους;

Η αλήθεια ήταν ότι η άλλοτε σπουδαία Κενόπολη είχε συρθεί στο χείλος οικονομικού και κοινωνικού γκρεμού, από πληθώρας δυσμενών συνθηκών. Επί σειρά ετών οι ιθύνοντες, προσπαθούσαν με μισά και αναποτελεσματικά μέτρα να ψαλιδίσουν τις ουρές των προβλημάτων, να τακτοποιήσουν και να βελτιώσουν τα ακανθώδη αποτελέσματα που τους είχε κληροδοτήσει η προηγούμενη ανεξέλεγκτη εικοσαετία, 'plus', και που είχε οδηγήσει στην οδυνηρή περίοδο που διήγαν. Τα προγράμματα που είχαν επικοινωνηθεί και εφαρμοστεί δεν είχαν πετύχει να βελτιώσουν τις δυσχερείς καταστάσεις, που είχαν αποβεί αδυσώπητη πραγματικότητα. Πώς άραγε θα μπορούσαν να μειώσουν τα θύματα της κοινωνικής κατάπτωσης που η πολιτική χρόνων είχε δημιουργήσει; Πραγματική σπαζοκεφαλιά. Γενικά οι πολίτες είχαν βαρεθεί να ασχολούνται με τα κοινά και καθείς τους προσπαθούσε να παραβλέπει και να προσπαθεί να περνάει όσο μπορούσε καλύτερα. Κατά συνέπεια, η 'λιγότερο δεινοπαθούσα' μάζα, δεν έδινε σημασία σε εκείνο το ποσοστό της κοινωνίας τους, που είχε πιάσει πάτο.

Αρρώστιες όπως τα αφροδίσια νοσήματα, το aids, οι καρκίνοι, τα όλο και περισσότερο πρώιμα: άνοια και αλζάϊμερς και τόσες άλλες παθήσεις -πολλές ήταν κυριολεκτικά, πρωτοφανείς- που ταλάνιζαν το ανθρώπινο σώμα, δίπλα στα δυσμενή ποσοστά ατόμων με ψυχιατρικές ασθένειες -κυρίως τη σχιζοφρένεια σε όλες τις βαθμίδες της-, είχαν πάψει να οριοποιούνται, παρά το γεγονός, ότι πριν από δεκαετίες, είχε γίνει πιστευτό ότι ήταν υπό έλεγχο και ότι η θεραπεία κάποιων

από αυτές, ήταν around the corner. Άλλοτε, τότε που υπήρχε μια αδικαιολόγητη αισιοδοξία, οι πολίτες του Πλανήτη είχαν πειστεί ότι ήταν Θεοί και ότι μπορούσαν να ταχτοποιήσουν πολλές περιπτώσεις με την επέμβασή τους στο ανθρώπινο DNA! Είχαν πιστέψει ότι οι καρκίνοι θα θεραπεύονταν στο άψε-σβήσε καθώς και τα άλλα παθολογικά ή ψυχολογικά νοσήματα, όμως ετούτη εδώ, τη 'Νέα Εποχή', αποτελούσαν -αν μπορούσαν και αν προλάβαιναν κάποια από αυτά- και πάλι προνόμιο των λίγων καθώς οι γιατροί -οι δήθεν ασκούντες λειτούργημα-, αποτελούσαν μία ακόμη μερίδα της Κενόπολης, που αιτούσε από τους πελάτες της, υψηλές παροχές! Οι τελευταίοι είχαν χάσει και το έσχατο ίχνος φιλότιμου και ο όρκος του Ιπποκράτη είχε απαλειφθεί προ πολλού, ως περιττός. Όσο για την επιδιωκόμενη μακροζωία... ω! αυτή ως προνόμιο εκείνων που μπορούσαν να χρυσώσουν το σύστημα υγείας και τους αδηφάγους επιστήμονες της γης, συνέβαλε στην διαρκή έρευνα. Η εγκατάσταση σε γνωστούς πλανήτες του διαστήματος ήταν το επιδιωκόμενο. Το 'όνειρο', που θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα. Αν και κάποιοι ισχυρίζονταν πως ετούτο είχε ήδη γίνει, καθώς οι πολλαπλές μυστικές απόπειρες είχαν στεφθεί με επιτυχία! Το κακόγουστο αστείο ήταν, ότι όλοι, μα όλοι, τώρα πια, εργάζονταν με στόχο το άφθονο χρήμα και μόνο!

Άλλωστε και οι πολυπληθείς μέθοδοι εκπαίδευσης, κοινωνικής πρόνοιας, ιατρικής, ψυχιατρικής κ.τ.λ., κ.τ.λ., οι Καλές Τέχνες όπως: το Θέατρο, η Μουσική, η Γλυπτική, η Ζωγραφική ή οι μορφές της Λογοτεχνίας, όλα μα όλα, είχαν αποτύχει οικτρά ως προς τις επιδιώξεις τους. Δεν υπήρχε περίπτωση να αλλάξει η ροή των πραγμάτων, εκτός μίας: για να αποκατασταθεί η

ευημερία της Κενόπολης, θα έπρεπε αυτή ή να κατασκαφτεί ή να κατακαεί, σαν τα βιβλικά Σόδομα και Γόμορρα, και 'φτου κι απ' την αρχή! Και φυσικά η Κενόπολη δεν ήταν μόνη της σε ετούτη τη θέση... Ήταν ο καθρέφτης ενός παγκόσμιου φαινομένου, που χαρακτηριζόταν από ποικίλες διαβαθμίσεις.

Και ενώ λοιπόν οι λαοί δοκίμαζαν την τύχη τους κάτω από τραγικές συνθήκες, η Κενόπολη είχε και την περίσσια έγνοια της: τους παγκοσμίου κύρους, Αγώνες. Ένα αλλόφρον είδος πανικού είχε αρχίσει να σείει τους άρχοντες του τόπου: οι Αγώνες πλησίαζαν και η Πολιτεία τους δεν ήταν έτοιμη. Η απορία εύρεσης λύσεων για το ήδη σεσημασμένο πρόβλημά της, έσπρωχνε κάποιους από τους υπεύθυνους σε εξτρεμιστικές λύσεις, που παρουσιάζονταν στα πηγαδάκια τους προσεκτικά και μάλλον σαν αστεία ανέκδοτα. Κάποιοι λοιπόν απ' αυτούς, πρότειναν την παραίτηση ή την αυτοκτονία... εκτός αν κάποια διάνοια ανέτειλε, φέρνοντας την ποθητή λύση στα προβλήματα του τόπου, που τους έφθειραν αργά και σταθερά σαν σαράκι. Σε μία κοινωνία τόσο άρρωστη, όσο η Κενόπολη, μόνο αποφασιστικές και σκληρές μέθοδοι ήταν δυνατόν να επιφέρουν κάποια θετικά αποτελέσματα. Το κόστος σε τέτοιες περιπτώσεις είναι συνήθως υψηλό, αν όχι ανυπέρβλητο.

Και πάλι όμως, και παρά τη δεισιδαιμονία που επικρατούσε, οι ταγοί της Κενόπολης είχαν αποφασίσει τελικά να δημιουργήσουν και να παρουσιάσουν στατιστικές, άσχετες με την πραγματικότητα, χρησιμοποιώντας ανόσιες μεθόδους. Αυτές οι αναφορές - στατιστικές θα παρουσιάζονταν στους εκπροσώπους της επιτροπής των Διεθνών Αγώνων, στη διάρκεια της

τελικής επίσκεψής τους, που επρόκειτο να λάβει χώρα, λίγο διάστημα πριν από την πραγματοποίησή τους!

Σχέδιο... Εφικτό

Η πραγματικότητα που ήταν εντελώς διαφορετική από εκείνη που οι ταγοί της προσπαθούσαν να παρουσιάσουν, όχι μόνο εκτός της επικράτειάς της, αλλά και εντός της, αποδείκνυε όλο και καθαρότερα ότι η Κενόπολη δεν θα γλύτωνε από την οικονομική αυτοκτονία της. Και τότε έγινε μία σημαντική αλλαγή, που κατέστησε πιθανότητα το γεγονός ότι ίσως και να γλύτωναν τελικά από το ρεζιλίκι της πτώχευσης της Κενόπολης. Πώς όμως; Επρόκειτο για τις αποφάσεις ομάδας, που σχηματίστηκε τελικά με τρόπο α-διαφανή, από μέλη των Υπουργείων Περιβάλλοντος και Οικονομίας. Το Υπουργείο Πρόνοιας είχε αποκλειστεί, από ετούτη την ομάδα δράσης, καθώς ο υπουργός είχε δείξει σημάδια ευαισθησίας, ανασταλτικά προφανώς, για 'αμειλικτες' αποφάσεις. Τελικά οι αποφάσεις της καθόλα 'πονηρής' ομάδας, αφορούσαν σχέδιο και πραγματοποίηση, άκρως επικίνδυνα. Η συνολική επιχείρηση, θεωρήθηκε 'σχέδιο εφικτό' και το σπουδαιότερο, όχι 'υπέρ-δαπανηρό'. Σύμφωνα με το συγκεκριμένο σχέδιο πρωτοστατούσε η εύρεση καταλλήλων χώρων, κατά προτίμηση αχρησιμοποίητων δημοσίων κτηρίων. Στη συνέχεια και ύστερα από μικρή έρευνα, κρίθηκε ως χρήσιμη η διάθεση παλαιών κτηριακών συγκροτημάτων, έξω από την Πολιτεία τους, που τα έτρωγε ο χρόνος, έτσι άδεια και αχρησιμοποίητα, όπως ήταν. Η απόφαση επισφραγίστηκε στα γρήγορα στη Βουλή, καθώς οι σκοποί για τους οποίους ζητήθηκε η διάθεσή τους, έτσι όπως ετέθησαν, παρουσιάζονταν ως

σκοποί αγαθοεργίας. Εκτός Βουλής, όμως, στις δικές τους πλέον συζητήσεις, τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Αρχικά τα μέλη του Υπουργείου Οικονομίας είχαν αφηθεί να κάνουν κάποιες προτάσεις όπως: «Θα μετατρέψουμε κάποια κτήρια σε κοιτώνες, και εκεί μέσα, θα φιλοξενήσουμε τους άστεγους, ως οικοτρόφους. Με αυτή την κίνησή μας, θα αδειάσουν τα πάρκα και δεν θα υπάρχει αυτό το αίσχος, αυτό το ρεζιλίκι, τέλος πάντων!» Στο άκουσμα των προτάσεων αυτού του είδους, ο αργότερα επικεφαλής του μεικτού -από μέλη των δύο Υπουργείων- εκτελεστικού σώματος, Κιμ Πόρτμαν (Kim Portman), είχε πει με αργό και αυστηρό τρόπο: «Και πιστεύετε αγαπητοί μου, ότι αυτός ο τρόπος θα εξοικονομήσει πόρους για τις επικείμενες ανάγκες της πολιτείας μας;» Τα λόγια του αποδείκνυαν ότι είχε απορρίψει κιόλας αυτού του είδους τις ιδέες-προτάσεις. Έχοντας μάλιστα πει αυτά, στη συνέχεια είχε γελάσει σαρκαστικά και είχε κοιτάξει περιφρονητικά τους συναδέλφους του. Αργότερα όμως, απευθυνόμενος στα μέλη του εκτελεστικού μόνο, είπε: «Τι νομίζετε λοιπόν ότι πρέπει να κάνουμε, κύριοι;» περιμένοντας αντιδράσεις. Ένας, από τους καλούμενους συνεργάτες του, που άκουγε στο όνομα Ντάνυ (Danny), και ήταν όχι μόνο αρκετά δυναμικός, για το νεαρό της ηλικίας του, αλλά και αρκετά καχύποπτος για εκείνα που σχεδιάζονταν από τους παλιούς και πεπειραμένους συναδέλφους του, και που δεν έβγαιναν τόσο καθαρά στο τραπέζι των συζητήσεων, τον ρώτησε απευθείας: «Τι πιστεύετε ότι πρέπει να γίνει λοιπόν;» «Θα τους... αν και ακούγεται ναζιστικό... βολεύει όμως», είπε τελικά ο Κιμ προβλέποντας σαφώς αντιδράσεις. Όλοι τον κοίταξαν άφωνοι. «Τι εννοείς επιτέλους; Αν έχεις κάτι να

προτείνεις πρότεινέ το καθαρά, ώστε να κατανοήσουμε την πρότασή σου κατά βάθος και κατά πλάτος!» είπε ξερά ο Ντάνυ και χωρίς περιστροφές. Ο Κιμ τον κοίταξε προσεκτικά. «Είσαι μαζί μας ή όχι;» ρώτησε απαντώντας στο αίτημα του Ντάνυ. «Είμαι, αλλά όχι στο θάνατο!» Η γαμψή μύτη και τα μαύρα μάτια του επικεφαλής του συμβουλίου, Κιμ, έμοιαζαν με τα αντίστοιχα αρπακτικού ζωντανού. «Μίλα λοιπόν, Κιμ!» πρότεινε μάλλον επιτακτικά, ο Μίλερ (Miller), δεύτερος στο αξίωμα και πρόσθεσε απότητος: «Είμαστε εδώ για να προτείνουμε κάποιες λύσεις. Τι εννοούσες όταν είπες 'ότι ακούγεται ναζιστικό!' Προτείνεις να τους ξεκάνουμε λοιπόν όλους αυτούς;» επέμενε ο Μίλερ, κοιτάζοντάς τον με ανήσυχο βλέμμα. Ο Κιμ αφήνοντας κατά μέρος το θριαμβευτικό του ύφος, απάντησε αρκετά ταπεινά αυτή τη φορά: «Έτσι το είπα... ήταν ένα αστείο!» «Θα ήταν όμως μία κάποια λύση, έτσι;» πετάχτηκε ξαφνικά ο απέναντί του, από την ομήγυρη, που άκουγε στο όνομα, Λώρενς (Lawrence).

Η 'εξωπραγματική', τρόπον τινά, συζήτησή τους είχε αρχίσει να διαμορφώνεται σε κάτι, περισσότερο συγκεκριμένο, και το αντικείμενό της, είχε αρχίσει να αποκαλύπτεται: 'τραγικό, φρικιαστικό, όμως πέρα για πέρα, αληθινό!' σκέφτηκε ο Ντάνυ. Άθελά τους, παρασυρμένοι θαρρείς από έναν αλλόκοτο δαίμονα, εξέφραζαν με κυνισμό και γυμνή ωμότητα, αυτό που ερχόταν στο μυαλό τους. Ήταν η πιο απάνθρωπα, δελεαστική πρόταση, που μπορούσαν να συλλάβουν μία χούφτα πολιτισμένων ανθρώπων και δη άψογοι λάτρεις του ευγενούς αγωνιστικού πνεύματος! Εκπροσωπούσαν όμως το εκτελεστικό σώμα των Υπουργείων Περιβάλλοντος και Οικονομίας και όπως πορεύονταν τα γεγονότα, αποδεικνυόταν αργά και σταθερά πλέον, ότι

από τη σύλληψη και τη θεωρία, είχαν περάσει κιόλας στην απόφαση της εκτέλεσης του 'πιο παράδοξα απαίσιου, σχεδίου'! Ως μέλη του μεικτού εκτελεστικού σώματος των δύο Υπουργείων, εισέδραν σταθερά πλέον στο πετσί του ρόλου, ενός άλλου είδους εκτελεστικού οργάνου, μακάβριου. Έπαιζαν με τα λόγια τώρα πια: «Μα πόσοι επιτέλους είναι ετούτοι οι φτωχοί διάβολοι, που όλοι ετούτοι έχουν κιόλας αποφασίσει να 'καθαρίσουν;» αναρωτήθηκε παγωμένος, ο Ντάνυ.

«Θα ήταν 'Η ΛΥΣΗ' διάβולה!» τόνισε αυτή τη φορά ο Κιμ, χαμογελώντας ειρωνικά. Ο Ντάνυ τον κοίταξε με ανείπωτο φόβο. Θαρρείς κι ένας μικρός διάβολος χόρευε στα μάτια του Κιμ. Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους με θολό μάτι, με χείλια πεσμένα από το άγχος της επικείμενης, απόλυτα εγκληματικής φύσης, απόφασης, γιατί ήταν ολοφάνερο πια ότι αυτή ήταν η απόφαση που θα επικρατούσε τελικά. «Τουλάχιστον ο Κιμ έχει ένα θρασύ θάρρος πάνω του, έστω κι αν είναι παράλογο», σκέφτηκε ο Ντάνυ. «Τα σοβαρά λέγονται με ύφος αστείο... έτσι δε λένε;» μονολόγησε σε χαμηλό τόνο ο Ντάνυ, κοιτάζοντάς τους όλους, με ανείπωτο οίκτο. Είχε αποφασίσει να αποτραβηχτεί. «Μία παραίτηση... ίσως όχι αμέσως... εν καιρώ... πριν ωστόσο τεθεί σε εφαρμογή οποιοδήποτε μέρος αυτού του σχεδίου. Μα το λόγο μου, δεν αστειεύονται ετούτοι οι δαίμονες!» σκέφτηκε ανατριχιάζοντας. Είχε βρεθεί σε ένα κύκλο ψυχρών εγκληματιών, άσχετα πώς, γιατί, και για ποιους σχεδίαζαν. Ήταν βέβαιος ότι θα προχωρούσαν ακάθεκτοι και οτιδήποτε παρεμβαλλόταν στο δρόμο τους... «ποιος ξέρει πού μπορούν να φτάσουν!» αναρωτήθηκε πάντα τρομαγμένος. Δεν άντεχε τον ρόλο του μασκαρεμένου δημίου.

Ο Κιμ ανέλαβε τον λόγο, έναν λόγο υποκριτικό: «Είμαστε αξιολύπητοι κύριοι συνάδελφοι. Η πολιτεία μας δεν είχε ποτέ τις κατάλληλες υποδομές για μια τέτοια κολοσσιαία δαπάνη. Και όμως γίναμε ανάδοχοι των επερχόμενων Διεθνών Αγώνων. Και τώρα... θα πληρώσουμε με το πιο απάνθρωπο και χυδαίο τμήμα: τον αφανισμό των 'αλητών'. Ένας πρόγονός μου είχε πει στους γονείς μου, τι ακριβώς έκαναν οι ΝΑΖΙ στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Δεν μας ενδιαφέρουν ούτε οι λεπτομέρειες, ούτε το καθεστώς εκείνων, εν ισχύ. Αυτό που εμείς θα εφαρμόσουμε δεν είναι τέτοιο, ούτε κατά προσέγγιση. Εκεί επρόκειτο για είδος γενοκτονίας αν και δεν ήταν όλα τα 'εκατομμύρια' -αποδείχτηκε- των αφανισθέντων, Εβραίοι... Ήταν και άλλες εθνικότητες κ.τ.λ., κ.τ.λ., των οποίων οι πατρίδες ήταν υπόδουλες στους Γερμανούς. Ανεξαιρέτως νοημοσύνης ή υγείας, έμπαιναν σε χώρους, κατάλληλα διασκευασμένους, για να πάρουν το θανατηφόρο λουτρό τους. Και ύστερα... τη συνέχεια τη γνωρίζετε! Στη δική μας περίπτωση πρόκειται για 'κατακάθια της κοινωνίας', άχρηστους ανθρώπους, χαραμοφάηδες, μεθύστακες ή ναρκομανείς, τζογαδόρους ή διανοητικώς καθυστερημένους, που μολύνουν με την βρώμικη εμφάνισή τους ό,τι καλύτερο έχει να προσφέρει η πολιτεία μας στους επισκέπτες της: τις φυσικές και αρτύστηκες ομορφιές της. Είναι χάρμα οφθαλμών τα ωραία πάρκα της, το άλλως άμεμπτο περιβάλλον της. Ούτε και πιστεύω ότι θα λείψουν σε κανέναν αυτοί οι άστεγοι, αφού συνήθως δεν έχουν κανέναν ή κανένας δεν ενδιαφέρεται γι' αυτούς -γεγονός που διευκολύνει τη δουλειά μας. Παρείσακτοι είναι και σαν τέτοιοι θα αφανιστούν από το προσκήνιο της ζωής. Το τονίζω: σε ποιους θα λείψουν; ποιος θα τους

αναζητήσει; Κανέννας! Αν βέβαια ήταν αλλιώς, ίσως και κάτι να γινόταν. Εδώ μπορούμε να κάνουμε μία μικρή δαπάνη. Εξηγώ: για να βεβαιωθούμε ότι δεν υπάρχουν άτομα που μπορεί να έχουν οικογένεια, οπότεν μπορεί και να μας κνηγήσουν αν ανακαλύψουν την αλήθεια, θα κάνουμε το εξής: θα μαζεύουμε αυτούς τους 'αλήτες', θα τους ρωτάμε, θα απαντάνε. Αν δεν έχουν κανέναν, το καλύτερο απ' όλα είναι να μη βασανίζονται πια, απεναντίας θα τους βοηθήσουμε -εν αγνοία τους πάντα- να αποδημήσουν στον Παράδεισο. Μιλάμε για 'ευθανασία', έτσι; Είναι πολύ απλό: ένας ήσυχος θάνατος και μετά η εξάλειψη κάθε ίχνους της ύπαρξής τους».

Οι συνάδελφοι του Κιμ άκουγαν με κομμένη αναπνοή. Δεν το είχαν καθόλου σκεφτεί έτσι, αλλά ήταν πραγματικά μία λύση, έστω απάνθρωπη, πραγματικά εγκληματική και καθόλου διαφορετική από τις εκτελέσεις του μεγάλου ψυχασθενή, του Χίτλερ. Σε τι θα απέβλεπαν σαν πολιτική δύναμη της Κενόπολης; «Στον αφανισμό των αδυνάτων πολιτών; Μα είναι παράνοια!» παραδέχτηκαν κάποιοι μουρμουρίζοντας. Παράλληλα ψάχνοντας μέσα τους και για να καθησυχάσουν την συνείδησή τους, είχαν αρχίσει κιόλας να βρίσκουν ελαφρυντικά για το ειδικό σχέδιο. «Και στους αρχαίους χρόνους, οι απάνθρωποι ηγέτες απολύμαιναν τον τόπο από τα περίσσια... αν και όχι ακριβώς για τον ίδιο λόγο. Το να σκοτώνεις για να απολυμαίνεις... ίσως και να μην είναι τελικά τόσο απαίσιο! Άλλωστε ζωή είναι κι ετούτη που διάγουν αυτές οι υποτυπώδεις πλέον υπάρξεις; Έτσι που είναι, καταλήγουν σε πανομοιότυπα ανθρώπων, μόνο... παύουν να είναι αληθινοί άνθρωποι!» μουρμούρισε ο Κιμ κοιτάζοντάς τους συναδέλφους του, έναν - έναν στα μάτια και προσπαθώντας να διαβάσει

μέσα τους τι σκέπτονταν σχετικά με εκείνη την ανόσια, την πέρα για πέρα εγκληματική πρόταση-λύση. Κι αν οι άλλοι ένιωθαν ένα κέντρισμα τύφης μέσα τους, ο Κιμ δεν μπορούσε να νιώσει το ελάχιστο τοίμπημα στη συνείδησή του. Ήταν σκληρός σα γρανίτης και απάνθρωπος ως να μην είχε καρδιά στο στήθος του, παρά ένα κομμάτι πάγου στη θέση της.

Και ενώ ο επικεφαλής του μεικτού εκτελεστικού σώματος των δύο Υπουργείων Περιβάλλοντος και Οικονομίας, Κιμ, ήταν ασυνήθιστα κυνικός και σκληρός άνθρωπος, κάθε άλλο μέλος του μεικτού εκτελεστικού που διαπίστωνε σε ποια θέση είχε βρεθεί τελικά, πάλευε με τα όποια ποσοστά συνείδησης, υπήρχαν αποθηκευμένα στο θυμοειδές, εκ του φυσικού. Και καθώς περνούσε ο καιρός, προσπαθούσαν να μπλοκάρουν τα όποια ποσοστά συνείδησης εντός τους, βρίσκοντας δικαιολογητικά για εκείνο στο οποίο είχαν αποτολμήσει να συμμετέχουν. Ήταν αλήθεια φριχτό από όποια πλευρά κι αν το έψαχνες, καθώς όλες οι δικαιολογίες τους -εκατό τοις εκατό αδικαιολόγητες και εν γνώσεις τους-, επικροτούνταν. Αυτό ωστόσο δε θα τολμούσαν ποτέ να το ομολογήσουν ή να το παραδεχτούν. Ήταν εξάλλου, μέρος τους γοήτρου τους των 'πολιτικάντηδων' τελικά. Τολμούσαν λοιπόν τα παράτολμα, 'ελαφρά τη καρδιά'! Έτσι κάποια στιγμή, έχοντας και οι ίδιοι καταπιεί και το τελευταίο ίχνος ανθρωπισμού, είχαν αποφασίσει και είχαν τολμήσει να σηκώσουν το κεφάλι τους και να κοιταχτούν ως μέτοχοι με αξιόλογο μερίδιο στα ένοχα προ-σχέδια, και επομένως, ως συνένοχοι στο έγκλημα που επρόκειτο να διαπραχθεί στο άμεσο μέλλον. Παραμερίζοντας κάθε δισταγμό ή περισυλλογή, παραδέχτηκαν ότι επρόκειτο για μία λύση τέλος πάντων

κι ας ήταν αυτή, που ήταν. Έχοντας μάλιστα αποδεχτεί την ανθρωποφαγική τους διάθεση, δεν θεωρούσαν πλέον και τόσο αποκρουστική την ιδέα της υιοθέτησης ή επανάληψης του χιτλερικού πειράματος! Είχαν πατήσει στο τελευταίο σκαλοπάτι της απανθρωπιάς τους. Αλλά και άλλοτε, ένας εξίσου ή περισσότερο τολμηρός, από εκείνους, ή και ψυχασθενής, κατειλημμένος από το σύνδρομο της μεγαλομανίας, της αλαζονείας και του ναρκισσιμού, ο γνωστός Χίτλερ, είχε έρθει δεύτερος στις θηριωδίες, καθώς είχαν προηγηθεί άλλοι... οι Νεότουρκοι που ξεκινώντας από τη Βιέννη, είχαν ταχθεί να ανανεώσουν την Τουρκική Αυτοκρατορία, με την επανάστασή τους, υπό την αρχηγία του Κεμάλ Α. Ανθρωποφάγοι και εγκληματίες ήτανε, καθώς βαθμηδόν από το 1914 ως το 1922, και με δόλο, κατασπάραζαν έναν τεράστιο πληθυσμό στη Μ. Ασία, των δύο περίπου εκατομμυρίων, για να κρατήσουν την χώρα τους καθαρή από τα ξένα στοιχεία: τους Αρμένιους, και τους Έλληνες της Μ. Ασίας και του Πόντου, με το σύνθημα, 'η Τουρκία για τους Τούρκους'! Για να είναι ολοκληρωμένη η τέτοια κατάθεση, πρέπει να προστεθεί εδώ, ότι κάποια στιγμή και οι Εβραίοι δεν στέκονταν καλύτερα από τους Αρμένιους και τους Έλληνες, ανάμεσα στους διψασμένους για αίμα Τούρκους!

Επομένως ο Κιμ και το σινάφι του, δεν ήταν οι πρωτοπόροι στη σύλληψη δραστικού είδους, εκκαθάρισης! Και έχοντας αυτό - καθιερωθεί ως οι 'νοικοκύρηδες' της Κενόπολης, δεν απόμενε, παρά το πώς, θα ταχτοποιούσαν και θα διευθετούσαν την πορεία της επιχείρησης κάθαρσης από την μόλυνση των 'αλητών σπουργιτών', αρχίζοντας από το σημείο Α... και προσπαθώντας... ως το σημείο Ω! Πρώτη σκέψη και

φροντίδα ήταν ο τόπος και ο χώρος: η περιοχή και τα κτήρια 'υποδοχής' των αστέγων 'αλητών σπουργιτών'. Τα λαγωνικά του Κιμ είχαν ήδη βολιδοσκοπήσει κτηριακά συγκροτήματα, ιδιοκτησίες του Δημοσίου, στην περιφέρεια της Κενόπολης, που άλλοτε είχαν υπηρετήσει το Δημόσιο ως αποθήκες διαφόρων υλικών: από στολές στρατιωτικών σωμάτων ή στρατιωτικών υπηρεσιών, μέχρι και πυρομαχικά. Τα κτήρια ετούτα, έτοιμα, και σε απομονωμένες περιοχές, έξω και γύρω από την Κενόπολη, αν και όπου χρειαζόταν να διατεθούν, θα τα αναλάβαιναν έμπιστοι μηχανικοί και επόπτες αφοσιωμένοι στο κόμμα, και θα τα διαμόρφωναν καταλλήλως, με ελάχιστες δαπάνες, για την εξυπηρέτηση του συγκεκριμένου σκοπού.

Επόμενη κίνηση ήταν η επιλογή εμπιστών αντρών, καταλλήλων προς τη διεξαγωγή ετούτου του προγράμματος, που λόγω της ιδιότητάς τους, θα αποκαλούνταν 'φύλακες' ή 'καθαριστές', θα καλοπληρώνονταν και φυσικά δε θα έκαναν 'πολλές ερωτήσεις' σχετικά με το αντικείμενο της εργασίας τους! Ήταν επίσης απαραίτητος, αριθμός μεγάλων αυτοκινήτων, τύπου βαν - κλούβας. Είχαν ήδη υπόψη τους συγκεκριμένη εταιρία. Τα αυτοκίνητα -περί ου ο λόγος-, θα ήταν συγκεκριμένου χρώματος και εμφάνισης, με κάποια διάκριση περιβαλλοντικής εξυπηρέτησης και τα ίδια διακριτικά στοιχεία θα έφεραν και οι υπάλληλοι της συγκεκριμένης υπηρεσίας, στις στολές τους. Οι λεπτομέρειες δεν ήταν κάτι που θα μπορούσε να τους ανησυχεί και τις μικρολεπτομέρειες αναμφίβολα θα μπορούσαν να τις υπερπηδήσουν με ελάχιστες προσπάθειες.

Σύμφωνα επίσης με τα συμπεράσματά τους, δεν υπήρχε τίποτα φθηνότερο, ασφαλέστερο και υπεράνω κάθε υποψίας, από την πρόταση για ένα σύστημα καύσης. Κατά την άποψη των 'σοφών' του εκτελεστικού, καθαριστές και καύση ή τανάπαλιν, ήταν στοιχεία που συνταίριαζαν απόλυτα μεταξύ τους. Από πότε και από πού ακριβώς, θα άρχιζαν το 'καθάρισμα', ήταν ένα ερωτηματικό που αναμφίβολα θα εύρισκε την απάντησή του στην πορεία. Στην εξέλιξη λοιπόν της συζήτησής τους οι άνθρωποι του εκτελεστικού, της μακάβριας και ανώνυμης ακόμα, μέλλουσας επιχείρησης, θεώρησαν τελικά, ότι ετούτη, ήταν απαραίτητο να αρχίσει από τα κεντρικά πάρκα της πολιτείας τους. Εκεί άλλωστε συγκεντρώνονταν και διαβίωναν 'άχρηστοι, έμψυχοι ή άψυχοι', όπως είπε ένας από τους 'σοφούς' μετόχους του 'μεγαλοφυούς' προγράμματος!

Η εκκένωση των νοσοκομείων από τα παρόμοια 'παράσιτα' θα συμπλήρωνε την πλήρη 'αποτοξίνωση' της πόλης: δηλαδή... οι καταδικασμένοι άρρωστοι και εκείνοι που δεν είχαν άλλα φυσικά αποθέματα ηλικίας ή ζωής, γιατί να πιάνουν κρεβάτια στα νοσοκομεία, γιατί να απασχολούν προσωπικό, και γιατί να πληρώνει η πολιτεία, τη στιγμή μάλιστα που οι πόροι της όφειλαν να διατεθούν για άλλα, πολύ περισσότερο σημαντικά προγράμματα, όπως ήταν, για παράδειγμα, οι προσεχείς Διεθνείς Αγώνες; Το ίδιο θα ίσχυε και για άλλα ιδρύματα όπως τα ψυχιατρεία και τα γηροκομεία που φιλοξενούσαν απόρους τροφίμους. Θα μπορούσαν με απλές κινήσεις να τους αποκοιμίζουν, να τους στέλνουν δηλαδή στον ύπνο, τον αιώνιο τελικά, με τον πιο ανώδυνο τρόπο και ταυτόχρονα να τους απολυτρώνουν, όσο το δυνατόν ταχύτερα και αναίμακτα, τελικά! Ετούτη

η σκέψη-λύση θεωρήθηκε η σωστότερη από τους 'σοφούς' πολιτικούς της Κενόπολης. Τι άλλο καλύτερο από την ευθανασία, θα μπορούσε να εφαρμοστεί σε τέτοιου είδους περιπτώσεις; Ίσως μάλιστα θα μπορούσαν να μιλήσουνε επιπλέον και για την απολύτρωση μέσω ευθανασίας, οποιουδήποτε ταλαιπωρημένου από αθεράπευτη και βασανιστική πάθηση, ατόμου. Ναι πλην όμως, εξαιτίας της ευαισθησίας των ανθρωπιστών, και κυρίως από έλλειψη εμπιστοσύνης στον συνάνθρωπο, η ευθανασία, ως διέξοδος στις περιπτώσεις ανιάτων και οδυνηρών ασθενειών που ταλαιπωρούσαν κάποιους άτυχους πολίτες, δεν είχε γίνει καθολικά αποδεκτή. Επιπλέον αντιδρούσαν και οι διάφορες θρησκευτικές οργανώσεις, μολονότι όλο και περισσότερο μειώνονταν ως προς τους αριθμούς των ακολούθων τους. Οι πολίτες που εξακολουθούσαν να παρίστανται σε κάποιους εκκλησιαστικούς χώρους, το έκαναν γιατί χρειάζονταν τους λειτουργούς των για οποιαδήποτε ανάγκη, κυρίως όμως για την επικοινωνιακή τους εξυπηρέτηση. Όπως και πολλοί άλλοι πολίτες της Κενόπολης, οι εκκλησιαζόμενοι και το προσωπικό των εκκλησιών διαφόρων πίστεων, δεν ήταν εύκολοι στο να αποδέχονται λύσεις, όπως αυτή της ευθανασίας. Εκτός αν η 'πανούργα' πολιτεία εύρισκε έναν τρόπο ικανό να τους πείσει τελικά.

Καθώς ήταν σχεδόν βέβαιοι, ότι η λύση της ευθανασίας θα δημιουργούσε αντιθέσεις και αντιδράσεις, που στο τέλος θα συντελούσαν ίσως στο να αποκλειστεί κάθε είδους επέμβαση, ακόμα και η πιο ευμενής, πίστευαν ότι στην πορεία, όφειλαν να προχωρήσουν με σύνεση και να αποφασίσουν, έστω και με ανίερους τρόπους, για τις όποιου είδους ακραίες λύσεις, ώστε κι αυτό ακόμα το πρόβλημα, ως εμπόδιο, να παρακαμφθεί.

Όφειλαν λοιπόν να περιμένουν. Σε καμία όμως περίπτωση, δε θα περίμεναν ως προς την εκτέλεση της απόφασής τους, σε ό,τι αφορούσε τον αφανισμό των θαμώνων των πάρκων, τους αλήτες σπουργίτες. Και εφόσον μπορούσαν να υλοποιήσουν, αυτό το μέρος τουλάχιστον, στη συνέχεια θα προχωρούσαν στον προγραμματισμό και την εφαρμογή των υπολοίπων παρομοίων «φαεινών» ιδεών τους! Αποφάσισαν λοιπόν να κινηθούν άμεσα προς ετούτη την κατεύθυνση, καθώς ο καιρός κυλούσε και τα περιθώρια των προετοιμασιών για τους περίφημους Διεθνείς Αγώνες, στένευαν. Στην ουσία ο όγκος των ετοιμασιών που βρίσκονταν σε εξέλιξη, απαιτούσε πολύ περισσότερο χρόνο από εκείνον που τους είχε απομείνει!

Τελεσιδικη απόφαση

Το μεικτό εκτελεστικό σώμα των Υπουργείων, Περιβάλλοντος και Οικονομίας, είχε αποφασίσει τελεσιδικα, ότι οι αποκαλούμενοι 'αρουραίοι των πάρκων', ή 'αλήτες σπουργίτες', ή 'ρεμάλια', κατ' άλλους, που λυμαινόνταν τα δημόσια πάρκα κ.τ.λ., θα καταχωρούνταν πρώτοι στη λίστα αφανισμού, εν ονόματι της κάθαρσης ή απολύμανσης του περιβάλλοντος της Κενόπολης. Επρόκειτο για τους κακομοίρηδες που κρύβονταν από την αστυνομία, και εμφανίζονταν μόνο και μόνο για να καταλάβουν ένα παγκάκι στα πάρκα, τις ώρες που τα σκέπαζε το σκοτάδι και τα ερήμωνε από τους περιπατητές τους. Ήταν οι ώρες που αναζητούσαν ένα ήσυχο μέρος για να τεντώσουν τα αδύνατα και ταλαιπωρημένα μέλη τους.

Τα μέλη του εκτελεστικού των Υπουργείων Περιβάλλοντος και Οικονομίας, πίστευαν, μάλλον,

‘ακράδαντα’, πως με την εφαρμογή της συγκεκριμένης μεθόδου, αυτού του είδους τα ‘μακροχρόνια και οδυνηρά φαινόμενα’, που δυστυχώς με την πάροδο του χρόνου, παρουσιάζαν μεγαλύτερη όξυνση, θα εξέλπιαν επιτέλους από την Κενόπολη. Απέμενε και ένα άλλο άκρως σημαντικό μέρος αυτού του σχεδίου που όφειλαν να το προστατέψουν από τις όποιες διαρροές: ήταν η μυστικότητα και το καμουφλάρισμα της επιχείρησης, έτσι ώστε, όχι μόνο να μην φανεί ότι πράγματι συμβαίνει, αλλά και στην περίπτωση ατυχήματος, να είναι εφικτή, η πλήρης παραπλάνηση των έξωθεν περιέργων ‘ιχνηλατών και κυνηγών’ τους. «Θα πάρουμε σοβαρά μέτρα. Αν κάποιος ακούσει, δει ή μιλήσει, θα πούμε ότι πρόκειται για σχιζοφρενή, που ακούει φωνές και έχει παραισθήσεις. Σε περίπτωση εσχάτης κινδυνολογίας, οφείλουμε να κατοχυρωθούμε με έναν αριθμό καλοπληρωμένων γιατρών-ψυχιάτρων. Τελικά οφείλουμε να λάβουμε κάθε προβλεπόμενο μέτρο για την πλήρη μυστικότητα της επιχείρησης. Θα στρατεύσουμε τους καλύτερους φύλακες, που σημαίνει, να είναι ‘σκυλιά’ στη δουλειά τους, αδίστακτοι και αποτελεσματικοί. Εκτός... αν αποφασιστεί κάτι άλλο, όπως, μερικοί άντρες να είναι γνώστες των πραγμάτων και μερικοί άντρες να μην γνωρίζουν πολλά, απλά να κάνουν κάποιες δουλειές μικρής ευθύνης, όπως μοίρασμα φαγητού κ.τ.λ. Είναι λοιπόν αναγκαία η απόλυτη απομόνωση του όποιου δεδομένου χώρου, σχετικού με την ‘επιχείρηση καθαρισμού», είχε τονίσει ο επικεφαλής του μεικτού εκτελεστικού, ο σκληρός, πολιτικός, ο άντρας, Κιμ.

Αναμφίβολα υπήρχε πολλή δουλειά μπροστά τους. Έπρεπε να καταστρωθεί το συγκεκριμένο σχέδιο μέσα σε χρονοδιάγραμμα πλαίσιο και η λειτουργικότητά

του με προσωπικό απόλυτης εχεμύθειας και απόκρυψης. Η εκλογή ενός τέτοιου προσωπικού, ήταν καθήκον επιχειρηματία της εμπιστοσύνης τους, που θα αναλάβαινε να φέρει εις πέρας μία τέτοια είδους, εχέμυθης αποστολή. Αν μάλιστα, κάποια στιγμή, υπήρξε διαρροή πληροφοριών του συγκεκριμένου οργάνου και της λειτουργίας του, ήταν επιτακτικό στα μέτρα πρόληψης για την προστασία του προγράμματος, να συμπεριληφθεί ένα είδος μηχανισμού που θα καθιστούσε εφικτή την άμεση καταστροφή των χώρων ‘υποδοχής’ των αστέγων ‘φιλοξενούμενων’, σε ελάχιστο χρόνο. ‘Δια πυράς βεβαίως!’ ήταν μία πρόταση που αποφασίστηκε στα γρήγορα, καθώς θα χρησίμευε στην απάλειψη των όποιων αποδείξεων. Η πρόταση του συγκεκριμένου τρόπου ‘δια πυράς’, είχε απόλυτη σχέση με τη λέξη ‘κάθαρση’, σε όλες τις εκφάνσεις της. Φυσικά καθώς όλα έπρεπε να τακτοποιηθούν με τη σειρά, όφειλαν πρωτίστως, να εξασφαλίσουν τους ήδη εκλεγμένους χώρους ‘υποδοχής ετούτων των ‘εξωγήινων’, θαρρείς ‘όντων’. ‘Όντων’, ήταν κι αυτός ένας άλλος όρος, ένας απρόσωπος χαρακτηρισμός των απόρων και άστεγων θαμώνων των πάρκων, που δεν έφεραν κάποιο επίσημο είδος διαπίστωσης της ταυτότητάς τους. Προστέθηκε κι ετούτος ο όρος στους ήδη υπάρχοντες: των ‘βακτηριδίων’, ‘των αρουραίων’, ‘των καταραμένων’, ‘αστέγων’, ‘ρεμαλιών’ ή ο τελευταίος και επισήμως καθιερωμένος πλέον: των ‘αλητών σπουργιτών’! Υπήρχαν πολλά τα συνθήματα και οι καταραμένοι της κοινωνίας της Κενόπολης -που μόνο τέτοιοι μπορούσε να ήταν, κάτω από μία τέτοια εξουσία-, μετρούσαν ακριβώς ως αρουραίοι στο ‘υπόγειο’, στο σκοτάδι ετούτης της

ανήθικης πολιτείας και ακόμη περισσότερο, στο νου των εγκληματικά ασυνειδήτων αρχόντων της.

Όσο πιο γρήγορα λοιπόν άρχιζαν το νέο ετούτο 'περιβαλλοντικό' πρόγραμμα, τόσο πιο γρήγορα θα μπορούσαν να εκκενώσουν τα τουριστικά στέκια, και κυρίως τα πάρκα της Κενόπολης. Και... τι θα γινόταν με την υπόλοιπη κυβέρνηση και με τον Κυβερνήτη της Πολιτείας; «Α... εδώ θα πρέπει να πέσει κουρτίνα! Δεν έχουμε περιθώρια για επικίνδυνες μανούβρες, όπως αυτή. Μας είπαν: 'κάνετε ό,τι μπορείτε να εμφανιστεί η πόλη που θα δεχτεί τους Αγώνες, αν όχι τέλεια, στο 'σχεδόν...' Ο.Κ. κάνουμε λοιπόν ό,τι μπορούμε και με απόλυτη μυ-στι-κό-τη-τα! Το ατού αυτής της επιχείρησης είναι ότι έχουμε να κάνουμε με μελλοθάνατους ούτως ή άλλως, και θα μπορούσε να εκληφθεί κάποια στιγμή και από εμάς τους ιδίους, αλλά κι από πολλούς άλλους, ως ήδη ειπώθηκε, και ως πράξη ευθανασίας τελικά!» απάντησε με εμφανή δυσφορία, ο πωρωμένος και επίδοξος Κιμ, σα να επρόκειτο για το μεγαλύτερο σωτήριο επίτευγμα της καριέρας του, ως πολιτικού προσώπου και σα να είχε τα δίκια όλης της οικουμένης γι' αυτές του τις αποφάσεις. Ποτέ δεν σκέφτηκε πώς θα ένιωθε αν ήταν ο ίδιος στη θέση αυτών των έρημων και άστεγων ανθρώπων! Ή ακόμα πώς ήταν δυνατόν να αποφασίζει από κοινού, με άλλους, εξίσου πωρωμένους πολιτικούς άντρες του τόπου, για τη ζωή των 'όποιων' τέλος πάντων ανθρώπων της πολιτείας τους! Ήταν αναμφίβολα κάτι πολύ 'στραβό', άδικο, και εγκληματικό, και που δεν είχε καθόλου ζυγιστεί στα σοβαρά. Ετούτοι ήταν 'δυνατοί' και 'άγγιχτοι', κάτι σαν τιμωροί θεοί, και ως τέτοιοι είχαν αποφασίσει ότι είχαν τη δικαιοδοσία να

αποφασίζουν ποιοι πολίτες θα ζήσουν και ποιοι τελικά θα πεθάνουν!

‘Οικολογικές λύσεις’

Τέτοια και άλλα συναφή είχαν τεθεί επί τάπητος, είχαν συζητηθεί και ο κύβος είχε τελικά ριχτεί: Ο Κίμ ήταν ξεκάθαρος: «Η επιχείρηση κάθαρσης των ‘αλητών σπουργιτών’ θα παρέμενε άκρως μυστική αποστολή, των Υπουργείων Περιβάλλοντος και Οικονομίας». Τόνισε ότι σίγουρα θα ήταν καλύτερα να αναθέσουν τη συγκεκριμένη αποστολή σε εχέμυθη και έμπιστο επιχειρηματία, στον οποίο θα παραχωρούσαν τα κτήρια χωρίς ενοίκιο, συμπεριλαμβανόμενο στο χαρτοφυλάκιο εξόδων και κέρδους, του επιχειρηματία που θα εκλεγόταν να αναλάβει την ακραία ετούτη επιχείρηση. Ο ίδιος ο επιχειρηματίας, θα οργάνωνε τους χώρους καταλλήλως έτσι ώστε να λειτουργούν για την περάτωση του στόχου. Ο επιχειρηματίας θα αναλάβαινε επίσης την εύρεση καταλλήλων προσώπων για τη λειτουργία της όλης επιχείρησης, από το πιο απλό καθήκον ως το πολυπλοκότερο... Τα έξοδα και η αμοιβή του θα κόστιζαν στην Πολιτεία πολύ λιγότερο, από ότι θα κόστιζε στα δύο Υπουργεία η πρόνοια των ούτως ή άλλως καταδικασμένων ψυχών, των αλητών σπουργιτών. «Με την ολοκλήρωση της κάθαρσης-απολύμανσης της πολιτείας ο επιτυχής επιχειρηματίας θα απολαύσει πέρα από την εμπιστοσύνη μας, και την χορηγία για νέες αποστολές, που θα του επιφέρουν, όχι απλά, μεγάλα κέρδη, αλλά ταυτόχρονα θα του παρέχουν τη δυνατότητα και το δικαίωμα να αναμειχθεί στην πολιτική ζωή του τόπου. Και μη σκεφτεί ποτέ κανείς ότι αυτό είναι ασύμφορο για τον επιχειρηματία της

συγκεκριμένης αποστολής. Δεν είναι λίγο ν' αποκτάς είδος ανοσίας, δηλαδή το δίκαιο ή άσυλο του πολιτικού, που σημαίνει αποφυγή έρευνας από τους εκπροσώπους της Πολιτείας, από τους ομοίους του δηλαδή -ούτως ή άλλως κόρακας κορακιού μάτι δε βγάζει- σχετικά με την αδικαιολόγητη αύξηση της περιουσίας του μεταξύ άλλων. Το 'πόθεν έσχες' ισχύει για τους απλούς πολίτες, κυρίως όταν αυτοί μπαίνουν στο στόχαστρο, για να του τα ροκανίσουν, όχι όμως και για τους Υψηλούς Πολίτες του τόπου!» είχε τονίσει ο Κιμ, με εκείνον τον απόλυτο κνισμό που τον χαρακτήριζε. Οι παρόντες και δη συνένοχοί του, τον κοίταζαν τώρα πια με ανομολόγητη φρίκη, ανάμεικτη ταυτόχρονα, με έναν εξίσου σχιζοφρενικό, πλέον, θαυμασμό. «Πώς διάβολο ο άλλοτε 'ενάρετος Κιμ' είχε επινοήσει κάτι τόσο σατανικό;» αναρωτήθηκε με το δίκιο του ο Ντάννυ. Ήταν αλήθεια ότι ο Κιμ, πριν ξεσπάσουν τα δυσάρεστα γεγονότα της οικονομικής ύφεσης της πολιτείας τους, είχε τη φήμη 'ενάρετου' πολιτικού. Τώρα όμως ήταν ολοφάνερα ο σχεδιαστής και ηθικός αυτουργός του προγράμματος της μαζικής εκτέλεσης των άτυχων της Κενόπολης! Οι συνάδελφοι του Κιμ, συμφωνούσαν μαζί του, ότι επρόκειτο για μία λύση, απάνθρωπη όμως, ήταν η λύση με τα συσσωρευμένα άλλοθι, η απόκρυψη δια της ορατής απουσίας πολιτικού στοιχείου, η απόκρυψη του συγκεκριμένου σχεδίου και η εκτέλεσή του από το κυβερνών σώμα και εν αγνωσία τελικά του Κυβερνήτη και... στοιχεία και στοιχεία ένοχα... και σωρεία από παράλογα επιχειρήματα που κατέληγαν στην απόφαση για την εκτέλεση του πιο χυδαίου σχεδίου, απάλειψης ανθρώπινης μερίδας, της κοινωνίας την Κενόπολης. Και όμως, πέρα από όλα αυτά τα ανθρώπινα στοιχεία, το

σημαντικότερο εκείνη την συγκεκριμένη περίοδο, για την ομάδα των πολιτικών εγκληματιών, ήταν η λεπτομερής χαρτογράφηση του σχεδίου και η εφαρμογή του στην πράξη, τελικά από τον όποιο, χρησμένο στο άμεσο μέλλον, επιχειρηματία!

Η έναρξη

Πέντε μήνες... πέντε μήνες πήρε για να αρχίσει η εφαρμογή του σχεδίου διάσωσης της Πόλης από τα 'βακτηρίδια'... τους 'αρουραίους'... -μαζί με τα άλλα συναφή γνωστά ή άγνωστα επίθετα ή τίτλοι, τελικά και το επίσημο: 'αλήτες σπουργίτες'. Ο καθένας από τους ενόχους σύλληψης, αυτής της ιδέας, απένεμε ένα επίθετο της αρεσκείας του στους αδικημένους συμπολίτες τους, δίπλα στα παραπάνω αναφερόμενα. Δεν άργησαν να ανακαλυφθούν εγκαταλειμμένα κτήρια, άλλοτε εγκαταστάσεις αποθήκευσης υλικών του στρατού, έξω και παράμερα από την πολιτεία, και είχαν διαρρυθμιστεί ήσυχα και όμορφα και σχετικά ανώδυνα, αφού είχαν επιτύχει να μην υποκινήσουν υποψίες. Όλα είχαν γίνει σύμφωνα με το αξιοζήλευτο σχέδιο - στρατηγική του Κιμ, αφού είχε ανατεθεί απευθείας σε επιχειρηματία της εμπιστοσύνης τους, τον Mr. X. -επίσης ανακάλυψη του Κιμ. Η ταυτότητά του Mr. X., που με τη σειρά του είχε εξασφαλίσει μικρού αριθμού έμπιστο προσωπικό, κατάλληλα οχήματα και είχε κίολας αρχίσει να εφαρμόζει το σχέδιο με πολύ χαμηλό 'ρίσκο', θα παρέμενε άκρως μυστική. Η επιχείρηση με τις βραδινές αποστολές και τις πρακτικές χαμηλής κινητικότητας, παρουσίασε εξ αρχής θετικά αποτελέσματα. Λίγοι πολίτες είχαν δει κάποια πράγματα και ακόμη πιο λίγοι, ήταν εκείνοι που είχαν δείξει περιέργεια για την

παρουσία ετούτων των νέων οργάνων, ειδικών για την τάξη του περιβάλλοντος. Ο Mr. X. με εβδομαδιαίες αναφορές, κρατούσε ενήμερους, τους πρωτεργάτες της ιδέας των Υπουργείων, Περιβάλλοντος και Οικονομίας. Ανάμεσα στα μέσα που εξασφάλιζε και διέθετε η επιχείρηση με την αγοραστική της δύναμη, συμπεριλαμβάνονταν και μία ποσότητα υλικών, που χρησιμοποιείτο κυρίως για την απαλλαγή από τα ποντίκια ή τους αρουραίους που λυμαινόνταν το περιβάλλον γύρω από τα κτήρια-υποδοχής, στα περιχώρα της Κενόπολης, όπου φιλοξενούνταν -άγνωστο πόσοι και για πόσο- οι ποικίλης απόκληροι της κοινωνίας τους. Έτσι τουλάχιστον είχε αιτιολογηθεί, η αγορά μεγάλης ποσότητας ποντικοφάρμακων, στις αναφορές τους.

Όσο για τους χώρους υποδοχής αυτοί ταχτοποιήθηκαν εύκολα. Επρόκειτο για παλαιά και αχρησιμοποίητα κτήρια του Δημοσίου, επομένως άδεια, που άλλοτε είχαν χρησιμοποιηθεί ως αποθήκες ποικίλων υλικών, και που φθείρονταν στο πέρασμα του χρόνου. Βρίσκονταν σε περιοχές εγκαταλειμμένες που καλύπτονταν με πυκνή βλάστηση και δέντρα, που είχαν πολλαπλασιαστεί με τις παραφυάδες τους ή με τους σπόρους τους. Λίγο καιρό ακόμα και ήταν βέβαιο ότι θα έκαναν κατάληψη του εγκαταλειμμένου μέχρι πρότινος, κτηριακού συγκροτήματος. Ετούτη η βλάστηση και η πληθώρα δέντρων, ήταν επίσης είδος φυσικής απομόνωσης από κεντρική οδική αρτηρία, που βρισκόταν μερικές δεκάδες μέτρα πιο πέρα. Οι κατά καιρούς, κατά λάθος περαστικοί, δεν έδειξαν το παραμικρό ενδιαφέρον, καθώς τα κτήρια θαμμένα σχεδόν μέσα στο άγριο φυσικό περιβάλλον

εκλαμβάνονταν κατά κόρον, ως αποθήκες και μάλλον ιδιωτικές.

Οι έμπιστοι που είχαν αναλάβει να 'εξωραΐσουν' τα 'μελαγχολικά' κτίσματα, σύμφωνα με την παραγγελία που τους είχε δοθεί από τα δύο Υπουργεία του κράτους, όπως παραπάνω. Τα σχέδια που είχαν χαράξει στα γρήγορα, είχαν κιόλας δοθεί, και είχαν εγκριθεί. Αρχικά θα καθαριζόταν η περιοχή γύρω από τα κτήρια, από τα δέντρα και από τους θάμνους. Εντός των κτηρίων πλέον, όφειλαν να κατασκευάσουν τοίχους για να χωρίσουν το χώρο σε μικρά κελιά, που θα περιλάμβαναν μικρό νιπτήρα και στοιχειώδη τουαλέτα. Στους μικροσκοπικούς αυτούς χώρους, θα προσθέτανε μεταλλικές πόρτες με παραθυράκι ή κάγκελα, που θα άνοιγαν από τα έξω. Η επίπλωση θα αποτελείτο από ένα κρεβάτι με στρώμα, μαξιλάρι και κουβέρτα, ένα τραπεζάκι και μία καρέκλα, επίσης μεταλλικά. Δίπλα στην κεντρική είσοδο του εκάστοτε κτηρίου, είχαν ήδη διαμορφωθεί σε γραφεία κάποιοι χώροι για τον επικεφαλής και για τους υπαλλήλους, που επίσης θα επιπλώνονταν με ελάχιστα μεταλλικά έπιπλα.

Στο κτήριο όπου διαδραματίζεται το μέρος αυτής της ιστορίας, στο τέλος του κυρίου διαδρόμου -το φαινομενικά ισόγειο-, υπήρχε βαριά σιδερένια πόρτα, με βαριά κλειδωνιά ασφαλείας. Δίπλα στην κεντρική είσοδο του κτηρίου, και απέναντι από τα δύο μεγάλα γραφεία, υπήρχε μία μεταλλική σκάλα, που οδηγούσε σε έναν δεύτερο όροφο, διαρρυθμισμένο επίσης με διαδρόμους και κελιά. Σε μικρή απόσταση από τη βάση της μεταλλικής σκάλας, υπήρχε η είσοδος ευρύχωρου ασανσέρ. Προφανώς θα χρησίμευε για τη μεταφορά μεγάλων αντικειμένων, στους άλλους ορόφους ή για την

κάθοδό τους από αυτούς. Η βαριά σιδερένια πόρτα ασφαλείας στο τέλος του διαδρόμου, οδηγούσε σε κάτω όροφο, καθώς το έδαφος της περιοχής δε ήταν επίπεδο. Και αυτός ο αρχικά ανύποπτος όροφος, είχε διαμορφωθεί σύμφωνα με τα αιτήματα των Υπουργείων Περιβάλλοντος και Οικονομίας.

Καθώς το θέμα των χρημάτων, ήταν άκρως ζωτικό, η χρηματοδότηση της όλης επιχείρησης θα γινόταν με το σταγονόμετρο. Οι φούρνοι λοιπόν που επρόκειτο να στηθούν εδώ, θα ήταν απόλυτα δικαιολογημένοι: οικολογικοί λόγοι, δηλαδή διατήρηση της ισορροπίας του περιβάλλοντος με την καθαριότητα, που σημαίνει ένα τρόπο καθαρά οικολογικό: καύση απορριμμάτων από τα περισσεύματα των αποθηκευμένων αβλαβών προϊόντων, εντός και εκτός των κτηρίων. Η στάχτη θα αναμειγνυόταν με άλλα φυσικά συστατικά για την σύνθεση λιπάσματος-τροφής, ωφέλιμου προϊόντος στην καλλιέργεια και ανάπτυξη πράσινων προϊόντων.

Το πρόγραμμα ετούτο, αμέσως ύστερα από την έναρξη και εφαρμογή του, είχε βαπτιστεί τελικά 'Οικολογικές λύσεις', και ταίριαζε κατά τη γενική άποψη των υπευθύνων, με το έργο στο οποίο είχε ήδη ξεκινήσει με στόχο πάντα, τη σύναξη των υποπροϊόντων, που υπό ανθρώπινη μορφή μείωναν την ομορφιά της πολιτείας τους. «Δεν είναι ετούτο, ένας αξιόλογος τρόπος ανακύκλωσης των 'αποδημησάντων', τελικά;» είχε ρωτήσει ρητορικά, ο Κιμ, σηκώνοντας την τριχα της κεφαλής εκείνων που αποτελούσαν την εκτελεστική ομάδα των δύο Υπουργείων, Περιβάλλοντος και Οικονομίας. Το έμβλημα που είχε ήδη σχεδιαστεί και είχε τοποθετηθεί στα μαύρα βαν-κλούβες και στις στολές των εργαζομένων στη συγκεκριμένη υπηρεσία, έφερε κύκλο

με την επιγραφή: 'Οικολογικές λύσεις' και ταυτόχρονα το σύμβολο της 'απαγόρευσης', αφήνοντας να εννοηθεί το είδος των ενεργειών της εταιρίας και των υπαλλήλων της, και η συνειδητή συλλογική προσπάθεια για την οικολογική ισορροπία της πολιτείας τους.

Με την έναρξη του παραπάνω προγράμματος και την ομαλή συνέχειά του, καθημερινά, μετά από το καθιερωμένο ωράριο των καταστημάτων -συνήθως αργά το βράδυ-, και αυτοί οι ίδιοι οι πρωτεργάτες του, είχαν εκπλαγεί για την πρωτοφανή άνεση με την οποία κινούνταν οι υπάλληλοί τους. Δεν υποκινούσαν την περιέργεια των πολιτών, ακόμη ούτε κι αυτών, των περίφημων δημοσιογράφων της πολιτείας τους. Αναμφίβολα δε θα μπορούσε ποτέ κάτι τέτοιο, να εκληφθεί ως παράνομο από το νου του όποιου πολίτη. Στο σημείο ετούτο ας σημειωθεί ότι τα Υπουργεία Περιβάλλοντος και Οικονομίας είχαν τολμήσει και είχαν αποφασίσει να αποκρύψουν τα πάντα όχι απλά από το μάτι των πολιτών ή της δημοσιότητας αλλά επιπλέον και από το λοιπό κυβερνητικό σώμα, περνώντας έτσι σε είδος απαγορευτικής ζώνης που λειτουργούσε με ανυπολόγιστη και εγκληματική παρανομία. Η εντολή - πράσινο φως- από το ανώτερο εκτελεστικό σώμα της κυβέρνησης για την εναρμόνιση του περιβάλλοντος της Κενόπολης είχε δοθεί. Οι λεπτομέρειες ήταν ένα θέμα που θα το παρακολουθούσε το ίδιο σώμα. Θα καθορίζονταν από αυτό το σώμα και το ίδιο σώμα στη συνέχεια θα ανταποκρινόταν σε αυτές τις λεπτομέρειες, ανάλογα με τις όποιες σχετικές αναφορές και τις ανάγκες της εταιρίας, επί αυτών. Ήταν βέβαιο ότι η πεποίθηση των πολιτών της Κενόπολης πως τίποτα δεν θα μπορούσε ποτέ να πάει τόσο μακριά, όσο είχαν προχωρήσει εκείνοι

‘οι Εφιάλτες’, θα κατέστηε ακόμη και ετούτη την άγνωστη στο πλήθος, υπηρεσία, καθόλα νόμιμη. Κάπως έτσι είχαν τα πράγματα, γεγονός που αποκαλύπτει ή την τελεία αδράνεια των πολιτών ή την αφελή πίστη τους, στο πολιτικό σύστημα! Στην πορεία τα δύο αυτά στοιχεία αποδείχτηκαν θανάσιμα επικίνδυνα.

Ήταν γεγονός ότι η γενική στάση των πολιτών της Κενόπολης στα πράγματα της πολιτείας, βοήθησε την παράτολμη αισιοδοξία ετούτων των μετρημένων, στα δάχτυλα, πολιτικών, σε σχέση με το τρομακτικό τους διάβημα: θα μπορούσαν να κινούνται καλυμμένοι με τον πιο δόλιο τρόπο, ώσπου να καθαρίσουν την πόλη τους από τα ‘ζωντανά απορρίμματα’, και ύστερα καλώς έχόντων των πραγμάτων, θα μπορούσαν να συγκεντρωθούν σε αληθινούς οικολογικούς στόχους, διευρύνοντας τις δραστηριότητές τους, στις ήδη εγκαθιδρυμένες σχετικές υπηρεσίες. Επομένως και γιατί όχι; Ναι, μπορούσαν να υποκρίνονται! «Ό σκοπός αγιάζει τα μέσα!» έλεγαν οι πρόγονοί μας!» είχε πει χαμογελώντας με νεύρο, ο Κιμ. Τι πιο ‘ανθρώπινο’ από ετούτο το κοινό -κενό στην ουσία- ρητό, για την επίτευξη του μακάβριου στόχου τους; Είχαν αποθραυσθεί!

Στο ερώτημα του τυχαίου περιέργου πολίτη: ‘τι ακριβώς έκαναν οι υπάλληλοι ετούτης της νέας εταιρίας ‘Οικολογικές λύσεις;’ η απάντηση θα ήταν απλή: επέβλεπαν την εφαρμογή των νόμων για την τήρηση της καθαριότητας, τόσο απλό ήταν. Πρώτιστη μέριμνα ήταν η απαγόρευση απόρριψης απλών ή μολυσματικών υλών αλλά και η απομάκρυνσή τους. Ήταν λοιπόν επιτηρητές του οικολογικού προγράμματος, όπως είχε νομοθετηθεί, είχε εγκριθεί στη Βουλή και εφαρμοζόταν. Το πιο ασυνήθιστο βέβαια ήταν ότι ο συγκεκριμένος νόμος δεν

είχε περάσει στα πρακτικά της Βουλής και δεν είχε κοινοποιηθεί. Είχε περάσει κι εκεί η αυθαιρεσία των Υπουργείων: Περιβάλλοντος και Οικονομίας! Μα και βέβαια ήταν common practice! Τίποτα το περίεργο, λοιπόν. Άλλωστε υπήρχαν παρόμοιες υπηρεσίες εδώ και πολλές δεκαετίες. Άλλη μία βέβαια, η νέα, που απεκαλείτο, 'Περιβαλλοντικές λύσεις', μόνο κακό δε θα έκανε!

Αν και παράξενα στην παρουσίασή τους τα κακόγουστα μαύρα βαν, είχαν αρχίσει να εμφανίζονται αργά τη νύχτα, εδώ κι εκεί, κυρίως στα πάρκα της πολιτείας, γεγονός που δε συμφωνούσε με τον υποτιθέμενο ρόλο τους, δηλαδή την επίβλεψη και την εξασφάλιση της καθαριότητας του περιβάλλοντος! Κάποιοι που τους έβλεπαν, δεν έδιναν σημασία, συγκεντρωμένοι καθώς ήταν στα προβλήματα τους. Δεν αναρωτιόνταν πώς και γιατί ετούτοι οι συγκεκριμένοι φορείς, εμφανίζονταν στα σκοτεινά και κατά κανόνα κοντά στα πάρκα! Ναι, ήταν γεγονός εξαιτίας της κατάστασης στην οποία είχε βυθιστεί η κοινωνία της Κενόπολης, οι πολίτες της είχαν πάψει να ασχολούνται με τα πολλά, έστω κι αν σήμαιναν ή και δε σήμαιναν κάτι τελικά, καθώς η φωνή τους δεν έπιανε τόπο, κυρίως στα αυτιά της εξουσίας. Εκ των πραγμάτων θα έλεγε κανείς, επικρατούσε μία γενική αγνωσία. Μερικοί βλέποντας τους άντρες του μαύρου βαν είχαν πιστέψει ότι ίσως ήταν είδος αστυνόμων, καθώς άλλωστε, ενεργούσαν σαν τέτοιοι. Κάποιοι άλλοι πάλι, ήταν σχεδόν βέβαιοι ότι η παρουσία αυτών των μαυροντυμένων αντρών, σχετιζόνταν με την τάξη και την καθαριότητα. Οι συγκεκριμένες αρχές τα είχαν υπόψη τους όλα αυτά, όταν είχαν ρίξει τα χαρτιά τους

στο τραπέζι και είχαν αποφασίσει ό,τι πιο μακάβριο, μπορούσε να χωρέσει ο νους του ανθρώπου.

Δύσκολα βέβαια να τα καταλάβει ο απλός πολίτης όλα αυτά 'τα μαγειρέματα της εξουσίας' και ακόμη περισσότερο να τα δεχτεί έτσι απλά, όταν πάρει χαμπάρι τι τρέχει κάτω από τη μύτη του. Ο λογικός άνθρωπος το ψάχνει, ρωτάει... όμως, η αλήθεια είναι ότι ακόμη και τα ασυνήθιστα, στα μάτια πολλών και ως ένα σημείο, φαινόταν λογικά, καθώς πλησίαζαν οι Διεθνείς Αγώνες και το Κράτος προσπαθούσε να συντονίσει τα πάντα αφενός αποτελεσματικά μεν και αφετέρου όσο πιο αθόρυβα γινόταν. Σε κάθε περίπτωση, οι πολίτες δεν ήταν δυνατόν να γνωρίζουν τα πάντα! Θα μπορούσαν κάλλιστα να σκεφτούν, πως ίσως όλες ετούτες οι διαφορετικές ενέργειες, δεν είχαν δρομολογηθεί έτσι ξαφνικά, όπως ίσως φαινόταν, αλλά βαθμιαία, ότι δηλαδή, είχαν μια, κάποια 'προϊστορία', τελικά. Άλλωστε τι να πρωτοπροσέξει ο πολίτης που παραδέρνει για τη λύση των δικών του άμεσων προβλημάτων και κυρίως των οικονομικών; Οι πολίτες της Κενόπολης έμοιαζαν με αρνιά. Έβασκαν και μηρύκαζαν όλα όσα άκουγαν, χωρίς να στεναχωριούνται. Απλά τα κατάπιναν για να τα αναμασήσουν και πάλι, στις μεταξύ τους συζητήσεις. Μόνο στις εκλογές είχαν λόγο, αν και μήτε αυτό, ήταν πλέον βέβαιο. Στις εκλογές κατέθεταν την αντίθεσή τους με τα πεπραγμένα των εκπροσώπων τους ως εκείνη τη δοθείσα στιγμή. Τα πράγματα όμως δεν άλλαζαν. Μπορεί να άλλαζαν οι πολιτικοί στα έδρανα, όμως όλα παρέμεναν αναλλοίωτα, ως είχαν. Λίμναζαν για χρόνους και καιρούς και κανένας δεν μπορούσε να κάνει κάτι αποτελεσματικό ή μόνιμα καλό, για τους πολίτες. Έτσι, ο πληθυσμός της Κενόπολης, είχε καταλήξει να πορεύεται

μέσα από μια ακατάλυτη σκλαβιά, σαν τ' αρνιά στο κοπάδι, και με τον τρόπο ετούτο της ζωής μπορούσαν και ανέχονταν και δικαιολογούσαν τα πάντα, ακόμη και τα στραβά. Βλέπετε ήταν στη μέση και οι επερχόμενοι Διεθνείς Αγώνες! Τιμή και Δόξα για την Κενόπολη!

Από μία άποψη λοιπόν -εκείνη της λογικής-, ήταν εντελώς ακατανόητο, πώς ήταν εφικτή η όποια λογής οικολογική επέμβαση-επιχείρηση στο σκοτάδι! Είχαν σωθεί οι ώρες της μέρας, και έτρεχαν μέσα στο σκοτάδι για να λύσουν τα όποια οικολογικά προβλήματα; Όμως ήταν ελάχιστοι οι πολίτες που κυκλοφορούσαν τέτοιες ώρες στα πάρκα και στις πλατειούλες, όπου οι άντρες του νέου αυτού οικολογικού φορέα έκαναν την παρουσία τους. Το χειμώνα μαζεύονταν ενωρίς στα σπιτία τους και το καλοκαίρι σπάνια έκαναν περιπάτους στα πάρκα, όπου τα καθίσματα καταλαμβάνονταν από τους δύστυχους 'άστεγους'. Έτσι ο τόπος και ο χρόνος που διάλεγαν, ετούτοι, οι μοντέρνοι οικολόγοι καθαριστές, για να ασκήσουν την αποστολή τους, ήταν κατάλληλα και επέτρεπαν ελεύθερα, την κάθε δραστηριότητά τους.

Αρχικά ο σκοπός και ο στόχος αυτών των μαυροντυμένων αντρών, φαινόταν απροσδιόριστος. Αμέσως μετά είχε θεωρηθεί έως και 'ευεργετικός', από τους μη περίεργους ή τους εντελώς αδιάφορους, και επομένως δεν γεννιόνταν ενοχλητικές ερωτήσεις. Όμως στη συνέχεια, αποκαλύφθηκε το είδος των προσπαθειών ετούτων, σε σχέση με το περιβάλλον, από αυτούς καθαυτούς τους εκλεκτούς θαμώνες των πάρκων ή από τους άστεγους φουκαράδες της Κενόπολης. Σε ελάχιστο διάστημα έκριναν την παρουσία τους ενοχλητική ως και απειλητική. Ήταν ολοφάνερο ότι ετούτοι ή άλλως καλούμενοι, 'αλήτες σπουργίτες', βρίσκονταν στο

στόχαστρο των μαυροντυμένων ευεργετών του περιβάλλοντος. Οι άστεγοι, εκ των πραγμάτων 'ελεύθεροι', κατέφευγαν στα πάρκα για τον βραδινό ύπνο τους, δεν έδειχναν διάθεση να συμμαζευτούν, και επομένως θεωρούνταν ενοχλητικοί και από αρκετούς πολίτες! Για μερικούς λουπόν από τους ελάχιστους συχνά, περαστικούς, η παρουσία των μαυροντυμένων αντρών, του νεοσύστατου 'οικολογικού' σώματος, θεωρήθηκε αναγκαιότητα για τη λύση του προβλήματος των πάρκων. Αυτό το ήξεραν οι άστεγοι, γι' αυτό κατέφευγαν στα πάρκα αργά, όταν κόπαζε πλέον η κυκλοφορία των περαστικών. Και καθώς τα γνώριζαν όλα αυτά και πολύ περισσότερα ίσως, πολλά και αγωνιώδη ερωτήματα προέκυψαν στους κύκλους τους, και κυρίως τα σχετικά με την πιθανή απομάκρυνσή τους, και τον τρόπο με τον οποίο αυτή θα εφαρμοζόταν. Στην πορεία η αποστολή αυτών των αντρών, έγινε όλο και περισσότερο κατανοητή από αυτούτους τους άστεγους 'καταχραστές' της υπομονής, των αρχών της Κενόπολης!..

Ο Αντρίου Κούσακ (Andrew koussak)

‘Μπορώ να μιλήσω στον Άλεξ Β. παρακαλώ;’ Ρώτησε ο άντρας στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής. «Ο ίδιος! Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;» ρώτησε ο Άλεξ. «Είδα την εφημερίδα. Το πρόσωπο που αναζητείται. Ξέρετε... εγώ... θέλω να πω... τον είδα ένα βράδυ... πάνε μέρες τώρα... Περνούσα μέσα από το Πάρκο, στο Γκλόρια Ρόουντ, στη μικρή αγορά της Πλατείας Ρόδων, στην Ανθούπολη... Είδα αυτόν τον άντρα -τον είχα δει πολλές φορές, ακόμη και στη διάρκεια της ημέρας-, να κάθεται εκεί στα παγκάκια, να καπνίζει και να ταΐζει τα περιστέρια. Τον γνώριζα σχεδόν καλά, συχνά είχαμε

ανταλλάξει και κάποιους χαιρετισμούς. Όπως έλεγα, εκείνο το βράδυ περνούσα μέσα από το πάρκο, δίπλα στα παγκάκια. Ήταν αργά. Είδα λοιπόν να έρχεται και να ετοιμάζεται να σταματήσει ένα μαύρο βαν. Θεώρησα ότι το μεγάλο αυτοκίνητο ήταν ασυνήθιστο, από μόνο του, ως παρουσία..., καταλαβαίνετε;» ρώτησε ο άντρας με δισταγμό και ο Άλεξ απάντησε με αδιαμφισβήτητο ενδιαφέρον: «Ναι... και βέβαια αγαπητέ. Συνεχίστε, σας παρακαλώ!» «Ναι, ναι!.. Ήταν αργά, μα την αλήθεια. Δεν ξέρω γιατί κρύφτηκα πίσω από ένα μεγάλο δέντρο. Λες και κάτι υποψιαζόμουν. Το είδα λοιπόν να σταματάει. Βγήκε ο... παρασοφέρ ντυμένος στα μαύρα, με καλυμμένο το κεφάλι του με κράνος, παρόμοιο με αυτά των μοτοσικλετιστών. Πλησίασε τον άνθρωπο της φωτογραφίας, τον έπιασε από το μπράτσο και εκείνος αφού σηκώθηκε αργά, προχώρησε δίπλα του, έτσι απλά, ήσυχα, λες και ήταν κάτι το φυσικό. Βάλθηκα να κοιτάζω έκπληκτος, καθώς δεν είχα ξαναδεί κάτι παρόμοιο. Ο άντρας και ο άνθρωπος της φωτογραφίας, πέρασαν στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου και τους έχασα για λίγο μόνο, γιατί ο μαυροντυμένος άντρας εμφανίστηκε ξανά – μόνος αυτή τη φορά- σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του παρασοφέρ, την άνοιξε και κάθισε στη θέση του. Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, έκαναν πίσω-πίσω, και βγήκαν από το μέρος του πάρκου από όπου και είχαν μπει. Χάθηκαν μέσα στο σκοτάδι, άγνωστο για πού. Καταλαβαίνετε; Ο άντρας χάθηκε έκτοτε... για δύο... τρεις ημέρες... -πήγαινα ξέρετε και τον έψαχνα στο πάρκο, αυτός όμως πουθενά!- μέχρι που είδα τη φωτογραφία του στην εφημερίδα. Καταλαβαίνετε; Σκέφτομαι πού θα μπορούσαν να τον είχαν πάει. Μήπως οικότροφο κάπου; Σε κάποιο νοσοκομείο; Πού όμως!

Αναζητείται, αλλά για πολύν καιρό αυτός ο άνθρωπος, φαινόταν έρημος, μοναχός!»

Ο Άλεξ που τον άκουγε, περίμενε για λίγο, πριν να αρθρώσει λέξη, λες και αναμασούσε όλα όσα είχε επικοινωνήσει ο άγνωστος κ. Άντριου Κούσακ. Ο άντρας περίμενε, ώσπου επιτέλους ο Άλεξ είπε μηχανικά: «Χμ! καταλαβαίνω τι εννοείς... Ότι έχασες τα ίχνη του». «Ναι... ναι.. και με εντυπωσιάζει αυτό. Ο τύπος ήταν ήσυχος καλός και ξαφνικά τον βλέπω στην εφημερίδα σας. Παράξενο δεν είναι;» επέμενε ο άγνωστος στο τηλέφωνο. Ο Άλεξ τον άκουγε προσεκτικά. «Ναι, ναι, συμφωνώ» «Τι μπορεί να κάνει κανείς σε αυτή την περίπτωση;» Ξαναρωτάει ο άντρας τον Άλεξ. «Θα μεταφέρω την ιστορία σου στην εφημερίδα μας!» απάντησε ο Άλεξ. «Μη βάλετε λεπτομέρειες όμως! Μα τι κάθομαι και λέω... ούτε σας γνωρίζω ούτε με γνωρίζετε!» είπε κουρασμένα ο άγνωστος. «Μα... ακούστε με λιγάκι. Θέλετε να συναντηθούμε;» Ρώτησε τώρα ο Άλεξ. «Ξέρετε εγώ... να! ανησυχώ. Καταλάβετε; Αυτό το αυτοκίνητο και το σινάφι του... Ποιοι είναι τέλος πάντων; Γιατί απήγαγαν αυτόν τον φιλήσυχο άντρα; Δεν μπορεί να είναι κάτι τυχαίο! Λέτε να είναι κρατικό; Θεωρώ πως, μάλλον είναι! Ποιος θα κυκλοφορούσε έτσι ανοιχτά - χωρίς φόβο, εννοώ. Αλλά τι λέω; Ήταν μάλλον, κρυφά... τέτοια ώρα... και τέτοιες κινήσεις! Αλλά διάβολε, οι άνθρωποι αυτοί δουλεύουν για κάποιον. Έτσι; Λιγοστεύουν τελευταία αυτοί οι αλήτες του πάρκου, ας τους αποκαλέσουμε έτσι, αλλά το λέω με φιλικό τρόπο. Αλανιάρηδες.... Να, το είπα! Το έβγαλα στη φόρα τελικά το μυστικό μου. Εγώ, όταν γυρίζω από τη δουλειά μου το βράδυ, στις δέκα ή δέκα και μισή... μπορεί και έντεκα, καμιά φορά, περνάω μέσα από το πάρκο και ξέρω ποιοι

ήταν, ποιοι είναι και ποιοι λείπουν. Δεν τους βλέπω λοιπόν όλους εκείνους που σύχναζαν εδώ, πριν λίγες ημέρες. Κι αν υποτεθεί ότι τους μάζεψαν... γιατί έναν - έναν ή δύο - δύο και όχι όλους μαζί; Πού τους πήγαν άραγε... ή μάλλον πού τους πηγαίνουν;» Ρώτησε πάλι ο άγνωστος με ένα αδιόρατο ποσοστό άγχους. Έπεσε σιωπή. Ο Άλεξ απάντησε αργά: «Φίλε μου... σκέφτεσαι... σκέφτομαι κι εγώ και νομίζω ότι μπορούμε τελικά να βάλουμε ένα άρθρο σαν απάντηση στη λεζάντα αναζήτησης της τελευταίας εφημερίδας μας. Ίσως να καταφέρουμε ώστε να υπάρξουν αντιδράσεις, συζητήσεις, επισημάνσεις, κινητοποιήσεις κάποιου είδους. Ποιος το ξέρει; Λοιπόν... θα μου επιτρέψεις να αναφέρω όλα, όσα είπες; Θα βάλουμε ψεύτικο όνομα, εμείς όμως θα πρέπει να έχουμε το πραγματικό σου. Και μπορώ να σου πω τώρα, ότι έχω ανάλογες με τη δική σου, μαρτυρίες, από δύο ακόμη άτομα. Ένας μάλιστα... Αλλά άσε τώρα, θα τα διαβάσεις στην εφημερίδα μαζί με τα δικά σου, να σε δω όμως πρώτα έτσι;» Ο άγνωστος άργησε να απαντήσει αλλά ακούστηκε ξαφνικά: «Δεν εργάζομαι... όχι αύριο... μεθαύριο... ναι, ναι δεν εργάζομαι 'παρα-μεθαύριο'». «Τι θα έλεγες λοιπόν να συναντηθούμε κάποια στιγμή εδώ στο γραφείο μου, εννοώ στην εφημερίδα. Σε βολεύει στις 11.30 το πρωί;» ξαναρώτησε ο Άλεξ. 'Ο.Κ. Λέγομαι Άντριου Κούσακ. Θα σε δω παρα - μεθαύριο στις 11.30 το πρωί, εκτός αν πάθω κάτι στο μεταξύ!...» είπε ο άγνωστος. «Εντάξει φίλε παρα - μεθαύριο στις 11.30 πρωινή!» συμφώνησε ο Άλεξ. Ύστερα από ετούτη τη συζήτηση με τον 'άγνωστο Άντριου Κούσακ', ο Άλεξ έπιασε και πάλι το τηλέφωνο, και είπε: «Αυτά άκουσα φίλε μου! Είπε ότι σε είδε όταν σε μάζεψαν... ποιοι και πώς ήταν... την κλούβα... κτλ... κτλ...» είπε ο Άλεξ.

Μιλούσε στον Πωλ. «Νομίζεις ότι μπορεί να με αναγνωρίσει αν με δει;» ρώτησε ο Πωλ και στη φωνή του διακρινόταν κάποιο άγχος. «Α... δε νομίζω! Διαπιστώνεται όμως ότι η ιστορία μας στην εφημερίδα, προκάλεσε αντιδράσεις. Μόλις λοιπόν αρχίσει το σούσουρο, θα κινητοποιηθούμε. Θα μιλήσουμε για μάρτυρες και μαρτυρίες. Στο μεταξύ θα με οδηγήσεις στις 'αποθήκες'. Τα υπόλοιπα θα τα συζητήσουμε μόλις έρθω στο σπίτι».

Στο άντρο των εκτελεστών

«Εδώ... εδώ είμαστε... Πού βρισκόμαστε λοιπόν;» ρωτάει ο Πώλ, που έχει τα μάτια του ορθάνοιχτα. «Κάπου... έξω από την Κενόπολη» απαντά ο Άλεξ. «Σταμάτα σ' εκείνη τη συστάδα των δέντρων, Άλεξ» καθοδηγεί ο Πωλ και ο Άλεξ φέρνει το αυτοκίνητό του στο σημείο της υπόδειξης. Ο Πωλ ανοίγει την πόρτα αργά, ήσυχα και βγαίνει έξω. Ακολουθεί ο Άλεξ. Ο Πώλ σηκώνει το αριστερό του μπράτσο και δείχνει προς τη συστάδα των δέντρων δίπλα τους. «Βλέπεις αυτό το δρομάκι ανάμεσα στα δέντρα; Οδηγεί στο άγριο και παραμελημένο πάρκο κι από εκεί σε απόμερο δρόμο που έχει φραχτεί. Από το πάρκο δεν μπορείς να δεις σχεδόν τίποτα, παρά μόνο όταν φτάσεις στο δρόμο και από εκεί σε μία καμπή του, βλέπεις το συγκρότημα των δήθεν εγκαταλελειμμένων κτηρίων, που είναι φανερά απομεινάρια κάποιας βιομηχανίας ή βιοτεχνίας, αποθηκών; αλήθεια δεν ξέρω. Εγώ οδηγήθηκα σε ένα από τα κτήρια στην δεύτερη σειρά. Το διαπίστωσα όταν το έσκασα. Θα σε οδηγήσω» είπε. «Ο.Κ. ας πάμε λοιπόν, ήσυχα και αδιάφορα, σα να παίρνουμε τον περίπατό μας στην εξοχή... ή στη θάλασσα!» είπε ο Άλεξ απαντώντας στον Πωλ.

Ο Πωλ κίνησε χωρίς άλλα λόγια. Προχωρούσαν μιλώντας σιγανά και για τίποτα στην ουσία για να μην υποκινήσουν την υποψία κανενός, φοβούμενοι πιθανές κρυφές κάμερες και καμουφλαρισμένα μικρόφωνα. Ο Πωλ ήταν βέβαιος ότι δεν υπήρχαν τέτοια πράγματα. Γιατί αν υπήρχαν θα τον είχαν αντιληφθεί και θα τον είχαν συλλάβει με το ένα, και δε θα μπορούσε να βρίσκεται εκεί, τη στιγμή εκείνη, και με τον Άλεξ. Δεν είχαν προχωρήσει πέρα από δέκα λεπτά όταν αντίκρισαν τον έρημο, αποκομμένο δρόμο που είχε αναφέρει ο Πωλ. Προχώρησαν επιταχύνοντας κάπως το βηματισμό τους. Υπήρχε κάποιο άγχος και στους δύο, που δεν κρυβόταν. Όταν είχαν φτάσει πλέον στον καθαυτό δρόμο, προχώρησαν επιφυλακτικά. Είχε αρχίσει να σουρουπώνει. Αυτό βοηθούσε τις κινήσεις τους, αλλά όχι τα μάτια τους. Ο Άλεξ τράβηξε δύο ζευγάρια *infra red* φακούς και δίνοντας το ένα ζευγάρι στον Πωλ, φόρεσε το άλλο στα μάτια του. Έφτασαν στην καμπή του δρόμου και από εκεί αντίκρισαν τον σκούρο όγκο των κτηρίων. «Έρημα κτήρια –έτσι φαίνονται-, σε έρημο καλά κρυμμένο δρόμο...», σκέφτηκε ο Άλεξ. Ο Πωλ σταμάτησε. «Δε βλέπω ψυχή... να περάσουμε απέναντι;» ρώτησε. «Προχωράμε», είπε ο Άλεξ. Βιάστηκαν μαζί στη διασταύρωση του δρόμου. Βρέθηκαν έτσι στο πλάι ενός από τα κτήρια. Έδώ είμαστε... Έλα...» είπε πάλι ο Πωλ και ο Άλεξ τον ακολούθησε. Προσπέρασε το πρώτο και περπατώντας αριστερά μαζί με τον Άλεξ, βρέθηκαν σε μία δεύτερη σειρά παρομοίων κτηρίων ακριβώς πίσω από εκείνα που ήταν επάνω στο νεκρό δρόμο. Προχώρησαν αριστερά για να βρεθούν στο πλάι του πρώτου, από την πρώτη σειρά των κτηρίων, και

αντίκρισαν το πρώτο από τη δεύτερη σειρά, απέναντί τους.

Διέκριναν από μικρή απόσταση μια σιδερένια πόρτα. «Από εδώ!» είπε σιγανά ο Πωλ και προηγήθηκε κατευθυνόμενος προς εκεί, κοιτάζοντας τριγύρω του. Δεν υπήρχε ψυχή. Δεν είχαν προλάβει όμως να κινηθούν με κατεύθυνση τον προορισμό τους, όταν άκουσαν τη μηχανή οχήματος που πλησίαζε. Οι δύο τους κοκάλωσαν. Δεν έβλεπαν, μόνο άκουγαν. Ο χρόνος φάνηκε αιώνας, όμως ο θόρυβος έδειχνε ότι η μηχανή δεν πλησίαζε περισσότερο, και προφανώς που κάποια στιγμή είχε σταματήσει μάλλον στην πρόσοψη ενός από τα κτήρια στην πρώτη σειρά, που μόλις είχαν περάσει.

Πλησίασαν προσεκτικά στην γωνία του κτηρίου της πρώτης σειράς, δηλαδή προς τη μεριά του δρόμου, και προβάλλοντας με προσοχή τα κεφάλια τους, αντίκρυσαν το όχημα που είχε σταματήσει. Παρά το γεγονός ότι μόλις είχε νυχτώσει αποδεικνυόταν ότι οι υπεύθυνοι της κλούβας είχαν κιόλας κάνει το ψάρεμά τους, γιατί δεν άργησαν να ανοίξουν την πίσω πόρτα της, που ατυχώς δεν 'κοίταζε' προς το μέρος των δύο αντρών. Είδαν όμως με τα *infra red* γυαλιά τους, κάποιους που προφανώς μόλις είχαν βγει από το όχημα, όταν αυτοί είχαν οδηγηθεί από τους άντρες του οχήματος, σα να ήταν τυφλοί, στην κεντρική είσοδο του συγκεκριμένου κτηρίου. Μέτρησαν τέσσερις εκτός από τους δύο οδηγούς, που προφανώς ήταν ταυτόχρονα οι 'ρακοσυλλέκτες ή καθαριστές'. «Αν κι ενωρίς, την έφεραν κιόλας την πρώτη σοδειά. Αυτό σημαίνει ότι αποθρασύνθηκαν!» είπε ο Πωλ κουνώντας το κεφάλι του, θυμωμένα. Αισθανόταν την ανάγκη να πάει εκεί και να τους φτύσει, πριν αρχίσει να τους γρονθοκοπεί.

«Λουπόν;» ρώτησε τον Άλεξ εκνευρισμένος. «Ας περιμένουμε λιγάκι. Καλά είναι εδώ... δεν βλέπω να κυκλοφορούν φύλακες. Τελικά είναι μα...ες αφού θεωρούν τον εαυτό τους ασφαλή. Αν μαζεύαμε ένα εξοργισμένο πλήθος, τότε θα βλέπανε! Τομάρια. Δολοφόνοι!» ξεστομίσε θυμωμένος ο Άλεξ. «Σσος! Θα μας ακούσουν!» σύστησε ο Πωλ τρομαγμένος από την αντίδραση του Άλεξ. Ένας άντρας εμφανίστηκε ξαφνικά. Μόλις είχε βγει από την πόρτα εκείνη που χρησίμευε σαν είσοδος. Κρατούσε έναν μεγάλο φακό. Προχώρησε προς το τέλος του κτηρίου προς το μέρος του Πωλ και του Άλεξ. «Μας άκουσαν!» έβρισε μέσα του ο Άλεξ. Ο Πωλ τον άρπαξε από το μανίκι. «Τρέχα!» είπε βιαστικά και έτρεξε με κατεύθυνση ένα παλιό περίπτερο μερικά μέτρα μακριά. Έμοιαζε με παλιό φυλάκιο και πίσω του υπήρχε μοναχό, ένα κιόσκι. Ο Άλεξ τον ακολούθησε χωρίς να κοιτάξει ούτε μία φορά πίσω του. Το αγριόχορτο έπνιγε τα βήματά τους. Όταν κρύφτηκαν πίσω από το περίπτερο και κοίταξαν προς τα κτήρια, διαπίστωσαν ότι ο φύλακας που πλησίαζε αργά και προσεκτικά, μόλις είχε εμφανιστεί στη γωνία. Έριξε το φως του φακού του τριγύρω για μερικά δευτερόλεπτα και βέβαιος ότι δεν υπήρχε κανείς, εξαφανίστηκε, έτσι όπως είχε εμφανιστεί. Αργότερα ακούστηκε ένας θόρυβος αρκετά μακρινός, για τα αυτιά του Άλεξ και του Πωλ, σα να άνοιγε μία πόρτα ή κάτι παρόμοιο και ύστερα η μηχανή αυτοκινήτου που αρχίζει. Ο θόρυβος της μηχανής άλλαξε, καθώς το αυτοκίνητο είχε αρχίσει να απομακρύνεται, ώσπου έπαψε τελικά να ακούγεται. Ο Πωλ και ο Άλεξ ανάπνευσαν βαθιά και χαλάρωσαν. «Έλα... πάμε να σου δείξω», είπε ο Πωλ και προχώρησε πρώτος προς τη σιδερένια πόρτα. Μόλις σταμάτησαν μπροστά της, ο

Άλεξ άπλωσε το χέρι του. «Στάσου!» είπε ο Πωλ και τραβώντας ένα κλειδί από την τσέπη του παντελονιού του, το τοποθέτησε στην κλειδωνιά και την άνοιξε. Ο Άλεξ τον κοίταζε άφωτος. «Πού... το βρήκες αυτό το κλειδί;» Θαύμασε. «Είναι το κλειδί της πόρτας. Το βρήκα απάνω στη κλειδαριά όταν το έσκασα. Με αυτό την άνοιξα και βγήκα έξω!.. Όπως βλέπεις, δεν την άλλαξαν. Δεν νοιάζονται, είναι απόλυτα βέβαιοι για τον εαυτό τους οι ανόητοι!» είπε οργισμένα. Ο Άλεξ έριξε το φως του φακού του πάνω στους τοίχους. «Ο φούρνος!» είπε ο Πωλ και ο Άλεξ πρότεινε: «Άνοιξέ τον!» Ο Πωλ τράβηξε, όσο μπορούσε πιο σιγά την πόρτα του και ο Άλεξ φώτισε το χώρο. Το τιμεντένιο δάπεδο του φούρνου, ήταν πεντακάθαρο. Κάτι μαυρισμένα ταψιά λαμαρίνας ήταν συσσωρευμένα σε μία άκρη του. Κοίταξαν κάτω από τη σκάρα του φούρνου. Δεν υπήρχε ίχνος στάχτης. «Κάτι τρέχει εδώ!» είπε ο Πωλ, σα να σκεφτόταν δυνατά. «Άνοιξε το φως!» είπε ο Άλεξ. Μόλις φωτίστηκε ο χώρος διαπίστωσαν ίχνη από άλευρα. «Πωλ... αλεύρι!..» είπε ο Άλεξ δυσανασχετώντας. «Ναι... αλεύρι! Γι' αυτό δεν άλλαξαν την κλειδωνιά. Ήθελαν να δούμε... να δει μάλλον, ο όποιος απρόσκλητος επισκέπτης, το χώρο!» επανέλαβε σαν αντίλαλος ο Πωλ, με συγκρατημένα συναισθήματα. Ο Άλεξ επεχείρησε να ανοίξει την εσωτερική μεταλλική πόρτα, εκείνη που είχε βρει ο Πωλ στο τέλος της σκάλας. Ο φούρνος ήταν εγκαταλειμμένος 'φούρνος άρτου'. Αυτό τουλάχιστον επεδίωκαν εκείνοι που τον κατείχαν: να πειστούν δηλαδή, οι απρόσκλητοι του είδους τους, ότι επρόκειτο περί εγκαταλειμμένου 'φούρνου άρτου'. «Είδαν την αγγελία της εφημερίδας και... εντάξει!» είπε ο Άλεξ σκεπτικός. «Και πώς εξηγείς αυτό που είδαμε προηγουμένως με την κλούβα;» ρώτησε

ο Πωλ. «Υποθέτω ότι διαθέτουν και άλλους παρόμοιους χώρους σε άλλες περιοχές εκτός πόλης. Σήμερα μπορεί να τους κρατήσουν εδώ, για να τους ξεφορτωθούν αύριο, σε κάποιο άλλο μέρος της πολιτείας, όπου πιθανόν θα τους αφανίσουν... Με την άφιξή τους εδώ, μπερδεύονται ίσως οι όποιοι τέλος πάντων κατάφεραν με τον άλφα ή βήτα τρόπο, να αποδράσουν, ίσως και εξαιτίας μιας εñoιας της τύχης τους, όπως εσύ, λόγου χάριν. Μα τω Θεώ, ξέρουν τι κάνουν. Η εφημερίδα μας που τους αφύπνισε, έρχεται δεύτερη... Η απόδρασή σου, και άλλων, πιθανόν, είναι εκείνη που τους χάλασε τη γαλήνη. Παρά ταύτα συνεχίζουν τις παστρικές δουλειές τους. Πού να ξέρει κανείς τη συνέχεια; Γιατί και μέχρι πού φτάνει η φιλοδοξία τους ή αν θα μπει φρένο τελικά στην επιχείρηση κάθαρσης...» «Και εμείς... εμείς πώς θα αποδείξουμε όλα αυτά που εγώ είδα; Αλλά τι λέω; Έχουμε και τα απτά στοιχεία που δόθηκαν για την εξακρίβωση του DNA τους», είπε ο Πωλ συγκρατημένος. «Μπορεί να άλλαξαν το σχέδιό τους του φούρνου και να επιδιώκουν την ευθανασία, με ευπρεπές θάψιμο. Θα δούμε, δε βιαζόμαστε. Θα τα βρούμε όλα και με τη σειρά τους. Γεγονός εξακολουθεί να παραμένει ο αφανισμός των αστέγων στα πάρκα, τουλάχιστον σε αυτό που εμείς γνωρίζουμε», είπε ο Άλεξ. Ακούστηκαν βήματα στο διάδρομο έξω από την εσωτερική πόρτα. Μόλις που πρόλαβαν να βγουν έξω από την πόρτα από την οποία είχαν εισέλθει σε εκείνον το χώρο, και έτρεξαν ξανά πίσω από το κιόσκι αυτή τη φορά. Τα αγριόχορτα έπνιγαν το θόρυβο των πατημάτων τους. Κρύφτηκαν ασθμαίνοντας.

Ήταν ένας του προσωπικού εκείνος που άνοιξε την πόρτα και κοίταξε στο μεγάλο χώρο του φούρνου. «Φως! Έμεινε το φως ανοιχτό! Ποιος όμως το άφησε

ανοιχτό;» Απόρησε και ξαφνικά τα μάτια του αντίκρισαν την εξωτερική πόρτα ανοιχτή. Ο Πωλ και ο Άλεξ δεν την είχαν κλείσει πάνω στη βιασύνη τους, να κρυφτούν. «Φτου! Κάποιος ήταν εδώ!» μονολόγησε. Τράβηξε τον ασύρματο από τη θήκη του περασμένη στη ζώνη του παντελονιού του: «Κατέβα κάτω γρήγορα. Φέρε κι άλλους μαζί σου! Ναι... ναι, είχαμε επισκέψεις!» Ο άντρας ακουγόταν ταραγμένος στο έπακρο. Δεν άργησαν να τον συναντήσουν τρεις οπλοφορούντες άντρες. «Τι έγινε εδώ;» ρώτησε ο ένας απ' αυτούς. «Όταν κατέβηκα, βρήκα το φως αναμμένο και την εξώπορτα ανοιχτή. Καταλαβαίνετε;» Απάντησε εκείνος. «Μήπως έμεινε η πόρτα ανοιχτή, όταν είχαμε τελειώσει με τα σκουπίδια;» Ρώτησε ένας άλλος. «Τι κάθεστε και λέτε; Εδώ φαίνεται καθαρά ότι κάποιος μπήκε σαν αφεντικό και το έσκασε σαν κλέφτης!..» είπε πάλι θυμωμένος ο πρώτος που είχε μπει και είχε φωνάξει τους άλλους. «Λοιπόν για να τελειώνουμε. Θα βγούμε έξω, ετοιμάστε τα όπλα σας». Προχώρησε πρώτος και οι άλλοι τρεις τον ακολούθησαν φοβισμένοι. Έψαξαν όσο μπορούσαν, έφτασαν ως το ερειπωμένο περίπτερο, αλλά δεν είδαν τίποτα. Ο Πωλ ακούμπησε τον Άλεξ στον ώμο. Ο Άλεξ χωρίς να κινηθεί είπε σιγανά: «Κουράγιο!» Ένας από τους άντρες φώναξε ξαφνικά: «Ρε σεις... στο κιόσκι!» Ο Πωλ κι ο Άλεξ σύρθηκαν στο πίσω άνοιγμα του κιόσκι και δρασκελίζοντάς το βρέθηκαν μέσα στα χόρτα και τους μικρούς θάμνους. «Εκεί, εκεί στο κιόσκι... Κάποιος κρύβεται εκεί!» επέμενε ο ένας από τους άντρες. Μια γάτα παρουσιάστηκε νιαουρίζοντας και πηδώντας από τα κάγκελα του κιόσκι, χάθηκε μέσα στη νύχτα. Οι τέσσερις άντρες γέλασαν και χαλάρωσαν. «Να γιατί δεν σου απαντούσε... ο κάποιος... νιαούριζε μονάχα!» είπε ο

ένας από αυτούς και γέλασε. «Ναι ρε μα..κα, καλά σου λέει, που φωνάζεις τέτοια ώρα. Γάτα ήταν, τι να έλεγε;» Είπε ένας άλλος κοροϊδευτικά. Μέσα στο σκοτάδι, θαρρείς από το φόβο τους, είχαν γίνει μία μάζα. Χαλάρωσαν επιτέλους κι απομακρύνθηκαν ο ένας από τον άλλον. «Μη χάνουμε τον καιρό μας. Για τελευταία φορά και για να είμαστε βέβαιοι, ψάξτε εσείς οι τρεις γύρω από το κίосκ και εγώ θα καθίσω στο περίπτερο, να δω μήπως τρέξει κανείς, άνθρωπος ή γάτα». Οι τρεις άντρες μαζί πάλι, προχώρησαν προς το κίосκι φωτίζοντας με τους φακούς τους, τη γύρω περιοχή. Ξησάν για μερικά λεπτά, αλλά δεν μπορούσαν να δούνε τίποτα. Το χόρτο ήταν πανύψηλο και οι θάμνοι αρκετά στεγνοί, για να μπορεί κανείς να κρυφτεί χωρίς να αφήνει ίχνη. Οι δύο άντρες ο Πωλ και ο Άλεξ είχαν πριν από ώρα ρολάρει κάτω από το σανίδι του κίосκι που για καλή τους τύχη είχε δύο, με δύο και μισό, πόδια, ύψος από το έδαφος και με τους θάμνους γύρω-γύρω δεν επέτρεπε σε κάποιον να υποψιαστεί την παρουσία τους κάτω από το κίосκι. Ξαφνικά είχαν σταματήσει να ψάχνουν και απομακρύνθηκαν από εκεί. Οι δύο άντρες ανέπνευσαν με ανακούφιση. Ευτυχώς δεν είχαν σκύλο μαζί τους γιατί τότε αναμφίβολα δε θα τη γλύτωναν. Οι αράχνες και οτιδήποτε άλλο κάτω από το συγκεκριμένο κίосκι, δεν ήταν τίποτα μπροστά στο κνημητό εκείνο για να τους βρούνε, καθ' υποψία μόνο και όχι γιατί είχαν δει κάτι συγκεκριμένο. Αν τους εΐρισκαν και αν ήταν σε θέση να διαπιστώσουν την ταυτότητά τους, ίσως και να τους εκτελούσαν επί τόπου, εν ψυχρώ!

Οι τρεις άντρες είχαν απομακρυνθεί πσωπερπατώντας. Όταν είχαν περάσει κάποια λεπτά, τα φώτα των φακών είχαν απομακρυνθεί και η γνωστή

μεταλλική εξώπορτα που είχε παραβιαστεί, ακούστηκε να κλείνει πίσω τους, ο Πωλ και ο Άλεξ χαλάρωσαν, αναπνέοντας βαθιά. Ο Άλεξ ομολόγησε την ανακούφισή του: «Τυχεροί που είμαστε αδερφέ! Τυχεροί που δεν είχαν τα λαγωνικά τους, αλλιώς θα σου έλεγα πού θα ήμασταν τώρα!» Ο Πωλ σιωπηλά ένευσε καταφατικά. «Να πάμε πίσω από τα κτήρια και να ριξουμε μια ματιά, πριν να φύγουμε;» Ρώτησε ο Άλεξ. «Ναι, ήσυχα και σιωπηλά. Ίσως και να τα καταφέρουμε», πρόσθεσε ο Πωλ. «Διαπιστώνεται ότι είναι βέβαιοι για την ασφάλεια της επιχείρησής τους και για την επιτυχία της. Ακόμη και ύστερα από τη δική σου απόδραση. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει μία σχετική προχειρότητα στην επιχείρηση 'εκκαθάρισης' και ότι δεν σκοτίζονται αν κάποιος από τους 'αλήτες σπουργίτες' πέταξαν από το τοιμεντένιο κλουβί τους και διέδωσαν τα πεπραγμένα τους. Είναι τόσο βέβαιοι, ώστε να είναι απρόσεκτοι και να κάνουν λάθη!»

Οι δύο άντρες, με τις πλάτες κολλημένες στον τοίχο του τελευταίου στη σειρά κτηρίου, προχωρούν αργά, προσεκτικά, σιωπηλά. «Ούτε ένα φως διάβολε!» ψιθύρισε ο Πωλ, καθώς το χέρι του γρατσουνίστηκε σε μια προεξοχή του τοίχου. «Τι το θες το φως;» ρωτά ο Άλεξ, για να πει κάτι. «Είναι παράξενο που δεν φυλάγονται από τα περίεργα μάτια. Μήπως κρύβεται κάτι σοβαρότερο σ' αυτή την υπόθεση;» ρωτά και πάλι, ο Άλεξ. «Πιστεύω ότι θα ξέρουμε τι συμβαίνει, με κάποια βεβαιότητα, ύστερα από την εξέταση των στοιχείων που σου παρέδωσα. Τη διαπίστωση του DNA., εννοώ», επέμενε ο Πωλ και πρόσθεσε: «Προσωπικά νομίζω, ότι με την χαλαρότητα της αυτοπροστασίας τους, θεωρούν ότι δεν τραβούν την προσοχή των όποιων, κατά λάθος,

παρείσακτων, προς το παρόν, τουλάχιστον!» «Η άποψή σου ακούγεται σχετικά σωστή, αν και όλη η ιστορία ακούγεται σα μυθιστορία, τελικά!» μουρμούρισε ο Άλεξ.

Στο μεταξύ έχουν πλησιάσει κάποια από τα μικρά παράθυρα στο ισόγειο. Διαπιστώνουν ότι φωτίζονται, έστω αμυδρά. Κοιτάζουν μέσα προσεκτικά, σκύβοντας προς τη μία άκρη. Ο χώρος φαίνεται να χρησιμοποιείται ως αποθήκη. Είδαν τότε δύο άντρες σκυμμένους πάνω από έναν σωρό ρούχων και να ξεχωρίζουν σε άλλη σωρό κάποια από αυτά. Παράλληλα πετούσαν τα άχρηστα, κατά τη γνώμη τους, ρούχα, σε έναν μεγάλο πλαστικό κάδο. «Τα ρούχα των αστέγων!» ψιθύρισε λυπημένα ο Πωλ. «Βιάσου γιατί σε λίγο θα περάσει ο καθαριστής», ακούστηκε ο ένας από τους άντρες, όταν ο άλλος είχε σταματήσει για μία στιγμή, για να σχολιάσει το σακάκι που κρατούσε: «Βρωμιάρηδες! Κοίταξε αυτό το σακάκι! Ακόμη και ο φούρνος που θα το κάψει, θα το σιχαθεί. Γάντια, λες... νομίζω ότι η βρώμα των ρούχων τους, διαπερνά τα γάντια, ακόμη και το δέρμα μου, και μπαίνει μέσα μου! Φτου, φτού, να χαθούν! Όπως τους φέρνουν, έτσι, κατευθείαν, πρέπει να τους χώνουν στον κλίβανο. Δεν την καταλαβαίνω αυτή τη διαδικασία. Λες και πρόκειται γι' ανθρώπους! Ζώα είναι αδερφέ, ζώα!» συμπλήρωσε με φανερή σιχασιά. «Πολλά λες και πρέπει να ξέρεις ότι και οι τοίχοι έχουν αυτιά. Πληρώνεσαι για να κάνεις αυτή τη δουλειά και όχι για να εκφέρεις γνώμη! Πάψε λοιπόν να γκρινιάζεις!» απάντησε ο συνάδελφός του. Ο Πωλ και ο Άλεξ τραβήχτηκαν από εκείνο το παράθυρο, όχι όμως προτού ακούσουν το ακόλουθο: «Άκουσες κάτι φίλε;» «Όχι... Σ' ετούτη την ερημιά, έχει αρκετές αγριόγατες και επομένως αρκετούς αρουραίους... Αυτούς.., τους ακούς να τριγυρίζουν πάνω

ή κάτω, ακατάπαυστα, μέσα σ' ετούτη την ερημιά!» Ο Πωλ και ο Άλεξ προχώρησαν 'σκυφτοί'. Μια γυριστή σκάλα βρέθηκε ξαφνικά μπροστά τους. «Σκάλα υπηρεσίας ή έξοδος κινδύνου; Ποιος ξέρει;» ρώτησε και απάντησε ταυτόχρονα, ο Άλεξ. Σκαρφάλωσε όσο πιο σιγά μπορούσε με τον Πωλ να τον ακολουθεί. Στην κορυφή της βρήκαν την μεταλλική πόρτα κλειδωμένη. Είχε όμως ένα τετράγωνο άνοιγμα με δυνατό μεταλλικό πλέγμα, τριάντα επί τριάντα εκατοστά, περίπου, επάνω της. Ο Άλεξ κοίταξε μέσα προσέχοντας πάντα, να μη γίνει αντιληπτός. Δεν ήταν διάδρομος, όπως είχαν πιστέψει. Ήταν ένα δωμάτιο με δύο μεταλλικά κρεβάτια. Πάνω τους κάθονταν δύο ηλικιωμένες γυναίκες. «Δε βλέπεις μωρή, κυρά; Και κρεβάτι μας έδωσαν και φαγητό θα μας δώσουν. Έτσι μας είπαν, κι έτσι κάνουν. Άσχημα είναι;» ρώτησε η μία και η άλλη κούνησε το κεφάλι της δεξιά-αριστερά, όταν την άκουσε. Ο Πωλ κοίταξε με τη σειρά του. «Τι να σου πω, κυρά μου. Εμένα μου αρέσει το παγκάκι του πάρκου, η ελευθερία μου. Μην τους εμπιστεύεσαι ετούτους. Αν ήταν για καλό, δε θα μας μάζευαν τα μαύρα μεσάνυχτα. Αμ' το άλλο; Μας αμπάρωσαν! Έτσι;» ανταπάντησε ερωτώντας η δεύτερη γηραιά γυναίκα, στην πρώτη, που αυτή τη φορά και ύστερα από το σύντομο εκείνο διάλογο, φάνηκε επίσης κάπως διστακτική για την όλη διαδικασία της σύλληψης και της φυλάκισής τους, τελικά: «Ναι, είναι αλήθεια, ότι είναι κάπως παράξενα όλα αυτά... Μας αμπάρωσαν, αλλά μόνο μέχρι να έρθει ο γιατρός. Έτσι δεν είπαν;» Η συνομιλήτριά της κούνησε το κεφάλι πέρα-δώθε: «Δεν τους εμπιστεύομαι! Κάτι μου λέει το αντίθετο!» Η πρώτη σα να μην την είχε ακούσει συνέχισε, λες και ήθελε να πείσει τον εαυτό της ότι τα πράγματα δε φαινόταν και

τόσο απαίσια. «Και είδες τι μας είπαν; Πως πρώτα απ' όλα, θα μας επιτρέψουν να πλυθούμε, να κάνουμε ένα μπάνιο! Έχω πολύ καιρό να κάνω μπάνιο!» είπε και τα μάτια της έλαμψαν. Η άλλη γηραιά γυναίκα είχε αρχίσει να την μεμψιμοιρεί: «Αμ' είσαι τόσο ευκολόπιστη, σαν που μας θέλουν να είμαστε!.. Βρωμάει ετούτο το πράγμα κυρά μου, να μου το θυμάσαι. Βρωμάει!» Ο Άλεξ έβγαλε τα γυαλιά του –ο Πωλ τον μιμήθηκε-, και χτύπησε στο τζάμι. Οι δύο τρομαγμένες γυναίκες, έφεραν τις παλάμες στο στόμα τους, για να μη φωνάξουν. «Σοσς... Έτσι μπράβο, μη φωνάζετε! Μα τω Θεώ, είμαστε μαζί σας! Ανοίχτε μας λοιπόν!» «Τι λες γιε μου; δεν μπορούμε, δεν έχουμε κλειδιά! Αν είχαμε... τι νομίζεις, ότι θα ήμουν εδώ αμπαρωμένη;» απάντησε η δεύτερη, η δύσπιστη γηραιά γυναίκα. «Ακούστε με λοιπόν από ετούτο το παράθυρο, και ακούστε με καλά!» συμβούλεψε ο Άλεξ. Οι δύο γηραιές γυναίκες πλησίασαν στο μικρό άνοιγμα επικοινωνίας τους με τον έξω κόσμο. «Η μια από εσάς να παραφυλάει σ' εκείνη την πόρτα, έτσι;» είπε πάλι ο Άλεξ και έδειξε την πόρτα απέναντι από το παραθυράκι. «Εντάξει!» συμφώνησε η δεύτερη γηραιά γυναίκα που φαινόταν πιο ενεργητική και πιο ξύπνια από την άλλη και έδειξε με το χέρι της στην πρώτη που δε μιλούσε, την πόρτα του κελιού τους. Ο Άλεξ συνέχισε με τον ίδιο τόνο: «Ακούστε λοιπόν. Σήμερα το βράδυ ή αύριο το πρωί ό,τι κι αν σας φέρουν για φαγητό ή για ποτό, να μην το αγγίζετε. Να κάνετε ότι τα φάγατε, αλλά να τα πετάξετε όλα στην τουαλέτα. Μπορείτε να πίνετε λίγο νερό από τη βρύση του δωματίου σας, μόνο. Αύριο, μάλλον το πρωί, θα σας φωνάξουν στο γραφείο. Θα σας ρωτήσουν αν έχετε οικογένεια, ή κάποιον δικό σας άνθρωπο, έξω από εδώ, τέλος πάντων. Θα πείτε ότι 'ναι

έχετε' και θα τους δώσετε η κάθε μια σας από ένα τηλεφωνικό νούμερο. Θα σας τα γράψω», είπε ο Άλεξ και έγραψε σε δύο διαφορετικά χαρτάκια που τα έκοψε από το μπλοκάκι του, δύο νούμερα τηλεφώνου, και τα παρέδωσε στις γηραιές κυρίες, από ένα. «Από εκεί και πέρα θα δείτε, τι θα γίνει. Μόλις σας αφήσουν, θα σας φέρουν σε ένα μέρος όπου και θα συναντηθούμε. Θα είμαστε εμείς εκεί και θα σας περιμένουμε. Αν πάλι αλλάξει κάτι και σας αφήσουν ελεύθερες, χωρίς να σας πούνε τίποτε, τότε θα τηλεφωνήσετε σ' αυτά τα ίδια νούμερα, ή στο ένα από αυτά, και εμείς θα έρθουμε να σας πάρουμε. Καταλάβετε;» ρώτησε ο Άλεξ κοιτάζοντάς τες, στα μάτια. Οι δύο γυναίκες τους κοιτάζαν, φανερά, χωρίς να πολυπιστεύουν σ' αυτιά τους... Τότε ο Πωλ για να κερδίσει την εμπιστοσύνη τους πρόσθεσε εμπιστευτικά: «Ακούστε με λίγο, ήμουν κι εγώ εδώ. Να κάνετε ότι σας είπε αυτός εδώ ο άνθρωπος, για το δικό σας και μόνο, καλό. Εντάξει;» Οι δύο γριές λες και ασυνείδητα, συμφώνησαν τελικά μαζί τους, και οι δύο «απροσδόκητοι παρείσακτοι», ο Άλεξ και ο Πωλ κοιτάζοντας γύρω τους προσεκτικά, άρχισαν να απομακρύνονται από το παράθυρο, εξίσου σιωπηλά, όπως είχαν εμφανιστεί. «Θα είναι κι άλλοι, αυτό είναι το μόνο βέβαιο!» ψιθύρισε ο Πωλ. Ο Άλεξ αναρωτήθηκε: «Ποιος ξέρει, πόσοι;» Κατέβηκαν τις σκάλες προσεκτικά. Στη βάση της σκάλας, ο Άλεξ συμβούλεψε: «Πάμε πίσω... θα κάνουμε την ίδια πορεία, όπως, όταν ήρθαμε». Φόρεσαν τα γυαλιά τους.

Όπως και όταν είχαν έρθει, έτσι και τώρα - περισσότερο από μία ώρα αργότερα- δεν υπήρχε ψυχή τριγύρω. «Είναι φανερό ότι κάνουν business όσο πιο φτηνά μπορούν. Μπορεί να μην είναι περισσότεροι από

μισή ντουζίνα φύλακες. Άλλωστε τι έχουν να φοβηθούν από τελειωμένους γέροντες ή και αρρωστημένα μυαλά, της τρίτης ηλικίας;» Μουρμούρισε ο Άλεξ. Ο Πωλ κούνησε το κεφάλι του: «Χμ., έχεις δίκιο! Κι εγώ δεν είδα ή άκουσα, περισσότερα από τρία τέσσερα άτομα, στο ‘ξενοδοχείο μου!’ Υπάρχουν βέβαια και άλλα κτήρια, δεν είναι μονάχα ένα!» είπε προσεκτικά.

Οι δύο άντρες απομακρύνονταν προσεκτικά, όταν ακούστηκε ένα αυτοκίνητο να πλησιάζει. Κοκάλωσαν. Το αυτοκίνητο σταμάτησε. Οι δύο άντρες πλησίασαν βιαστικά και αθόρυβα στην γωνία του κτηρίου και κοίταξαν. Επρόκειτο για ένα φορτηγάκι που είχε σταματήσει εκεί όπου είχαν δει να σταματά προηγουμένως μία κλούβα. Ο οδηγός κατέβηκε και περνώντας μπροστά από το αυτοκίνητο, άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού, και τράβηξε κάτι με δυσκολία: ήταν ένα μεγάλο, κουτί μάλλον. Θα πρέπει να ήταν βαρύ, γιατί τον είδαν να το τραβά με κόπο και να το αφήνει να πέσει απότομα και με θόρυβο, στην άκρη του πεζοδρομίου. Ύστερα επανέλαβε τις ίδιες κινήσεις για ένα δεύτερο παρόμοιο κουτί, εξίσου βαρύ, όπως μαρτυρούσαν οι κινήσεις του. Έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου του και αφήνοντας τα δύο μεγάλα κουτιά εκεί στην άκρη του πεζοδρομίου, προχώρησε προς την είσοδο και αφού χτύπησε περίμενε να του ανοίξουν. «Γράψε τον αριθμό Πωλ...» συμβούλεψε σιγανά ο Άλεξ. «Δύσκολο... δε βλέπω καλά...» απάντησε εκείνος. «Ο.Κ.! Έλα, πιάσε τα κιάλια...» είπε ο Άλεξ στον Πωλ δίνοντάς του ένα μικρό σετ από κιάλια. Ο Πωλ ξαφνιάστηκε αλλά δεν είπε λέξη. Κοίταξε για μερικά δευτερόλεπτα και ύστερα έγγραψε σιωπηλά.

Κάποιος άνοιξε την μεγάλη πόρτα-είσοδο του κτηρίου. Ο οδηγός κουβάλησε με μεγάλη δυσκολία πρώτα το ένα πακέτο, γέρνοντας από το βάρος του, και ύστερα από λίγο, το άλλο. «Πάμε γρήγορα στο αυτοκίνητό μας, προτού να βγει ο οδηγός και ίσως και κάποιος άλλος από κοντά!» συμβούλεψε ο Άλεξ και προχώρησε. Ο Πωλ τον ακολούθησε βιαστικά. Δεν μιλούσαν, παρά ανέπνεαν βιαστικά, βαριά. Και βέβαια δεν ήθελαν να τραβήξουν την προσοχή κανενός.

Δεν άργησαν να περάσουν στο πάρκο, από εκεί στη συστάδα δέντρων και στο αυτοκίνητό τους. Ο Άλεξ άρχισε το αυτοκίνητό του και χύθηκε στο δρόμο. Κι εκεί μπροστά τους ταξίδευε ένα φορτηγάκι, παρόμοιο με εκείνο που είχαν δει προηγουμένως. «Τον αριθμό κοιτάξε!» συμβούλεψε ο Άλεξ τον Πωλ, βιαστικά. «Μα είναι το ίδιο, FR 1223. Νά 'ναι καλά τα κιάλια σου, Άλεξ!» είπε ο Πωλ μη κρύβοντας το θαυμασμό του για τον δημοσιογράφο της *Βολίδας*. Ο Άλεξ αναστέναξε βαθιά. Ύστερα χαλάρωσε. Επιτέλους είχαν απομακρυνθεί από το εργαστήρι του Διαβόλου!

Η Εταιρία ΒΕΡΟ (VERO) - Ο περίφημος ανηψιός

«...Ψάξε λοιπόν... βρες σε ποιον ανήκει το φορτηγάκι που κυκλοφορεί με την πινακίδα: FR 1223! Τι στο διάβολο τα έχουμε όλα αυτά τα ηλεκτρονικά μέσα; Δημοσιογράφοι είμαστε, έχουμε πρόσβαση σε πολλές υπηρεσίες... πρέπει να είναι απλό!» αγρίεψε ο Άλεξ. «Ο.Κ., Ο.Κ., αυτό κάνω!.. Χμμμ!.. λοιπόν... για στάσου... νά 'το, εδώ είναι, στη λίστα των πινακίδων της Κενόπολης: ανήκει στην Εταιρία VERO, που κατασκευάζει εντομοκτόνα», απάντησε από την άλλη άκρη της γραμμής, ο άνθρωπος της οδικής υπηρεσίας. Ο Άλεξ Β., a top journalist of the

newspaper *Volida*, ήταν γνωστός. Και μόνο το όνομά του προκαλούσε ένα δέος. Ήταν σκληρός και αδέκαστος, εκεί που του το υπαγόρευε το ένστικτό του και πάντα σε σχέση με το 'λειτουργημά' του. «Ο.Κ. ευχαριστώ» είπε ο Άλεξ εξαντλημένος από το ανείπωτο άγχος του, και έγγειρε πίσω στο κάθισμά του, σιωπηλός.

Ξαφνικά χτυπά ένα από τα τέσσερα κινητά, πάνω στο γραφείο του. Το παίρνει και περιμένει. Ακούει ένα «Hello!» και απαντάει: «Ναι... σας ακούω», απαντούν: «Κάποια κυρία μας έδωσε το νούμερό σας, για να σας τηλεφωνήσουμε. Ισχυρίζεται ότι είναι συγγένισσά σας». Ο Άλεξ απαντά ρωτώντας σχεδόν θυμωμένος: «Ποιος είστε κύριε;» και ακούει: «είμαι μέλος ομάδας βοήθειας προς τους άστεγους...» Ο Άλεξ μιλάει προσεκτικά τώρα: «Σας ακούω...» Η φωνή απαντά αργά, προσεκτικά: «Ρωτάω λοιπόν αν γνωρίζετε την κυρία Λωραϊν Πέρκινς (Lorraine Perkins). Την βρήκαμε σε πάρκο μαζί με μία άλλη ηλικιωμένη». Απαντά ο Άλεξ: «Λωραϊν Πέρκινς, είπατε;» «Ναι, ναι... Λωραϊν Πέρκινς... Τις φέραμε εδώ, μια και ήταν μαζί να κάνουν ένα μπάνιο, να φάνε και να ξεκουραστούν σε κρεβάτια, καταλάβατε;» απαντά η άγνωστη φωνή. Ο Άλεξ μαλάκωσε τον τόνο της φωνής του: «Α! Μα είστε πολύ ευγενικοί. Ξέρετε η θεία μου Λωραϊν, είναι πρώτη ξαδέρφη της μητέρας μου... μα δεν είχα ιδέα... Δεν μπορώ να το πιστέψω... ότι τη 'μαζέψατε' από ένα πάρκο! Για φαντάσου! Μα είναι δυνατόν; Ξέρω ότι είχε κάποια διανοητικά... ή μάλλον συναισθηματικά, προβλήματα! Οικογενειακά, ξέρετε, αλλ' αυτό... ότι δηλαδή το έσκασε από το σπίτι της, δεν το είχα ακούσει. Ο γιος της... βρίσκεται overseas οικογενειακώς και φαίνεται ότι η θεία μου... τα έπαιξε! Πρέπει οπωσδήποτε να τη δω... σας παρακαλώ. Είναι

μία καλοβαλμένη γυναίκα και δεν καταλαβαίνω τι αλήθεια της συνέβη», είπε τώρα ζωηρά ο Άλεξ. «Τι να σας πω; Αυτά συμβαίνουν κάποτε με τους ηλικιωμένους, χωρίς βέβαια να θέλω να θίξω τη θεία σας!» απάντησε ο άγνωστος στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής, πολύ ευγενικά. «Θέλω το συντομότερο να έλθω να την παραλάβω. Σας ευχαριστώ», είπε τελικά ο Άλεξ. «Α, δε χρειάζεται να μπειτε στον κόπο, θα τη φέρουμε εμείς στο ίδιο μέρος όπου την βρήκαμε...» τον διέκοψε βιαστικά ο άγνωστος και συνέχισε: «Και που είναι... το πάρκο της Έκτης Λεωφόρου». «Πολύ καλά λοιπόν... ποια ώρα περίπου;» Ρώτησε πάλι ο Άλεξ. «Μετά τις οχτώ μ. μ. θα τη βρείτε στο πάρκο να σας περιμένει», είπε ο άγνωστος με υπομονή. «Σας ευχαριστώ πολύ!», πρόλαβε και είπε ο Άλεξ, αλλά ο άγνωστος είχε κιόλας κλείσει.

Ξαφνικά χτύπησε και το άλλο κινητό του Άλεξ. Το σηκώνει, το πατάει και λέει με φωνή προσποιητή: «Ελα! Ποιος είναι;» «Τηλεφωνώ από ένα ίδρυμα περίθαλψης ηλικιωμένων αστέγων. Πρόκειται για μία ηλικιωμένη κυρία, τη Μωρήν Μπρέϊβ (Maureen Brave), με ακούτε;» Ακούει τον γνωστό-άγνωστο ο Άλεξ. Η φωνή του ανήκει στο ίδιο άτομο που είχε επικοινωνήσει προηγουμένως, για τη 'θεία' του Λωραϊν. Ο Άλεξ ρωτάει τώρα με προσποιητή φωνή: «Μωρήν... ποια;» «Μωρήν Μπρέϊβ, τη γνωρίζετε;» Ρωτάει ο άλλος με φανερό ενδιαφέρον τώρα. «Αν τη γνωρίζω λέει!.. Τι... Έπαθε κάτι; Πού είναι;» ακούγεται να ρωτάει με αγωνία προσέχοντας να διατηρήσει το επιτηδευμένο ύφος του. «Ησυχάστε μια χαρά είναι και μου ζήτησε να σας τηλεφωνήσω για να έρθετε να την παραλάβετε. Είστε ανιψιός της λέει, του αδερφού της, γιος». Ο Άλεξ απαντά με συγκινημένο ύφος: «Έρχομαι τώρα αμέσως. Πού βρίσκεστε;» Ρωτάει

στο τέλος. «Ακούστε με, θα τη φέρουμε εμείς τη θεία σας, στο πάρκο της Έκτης Λεωφόρου. Μετά τις οκτώ, οκτώ και μισή, το βράδυ, θα τη βρείτε εκεί», απαντά ο άντρας από την άλλη άκρη. «Ω! τόσο αργά; Δεν μπορώ να έρθω να την παραλάβω προσωπικά από οπουδήποτε, αλλά ενωρίτερα;» Ξαναρωτάει ο Άλεξ. Το τηλέφωνο όμως έχει ήδη κλείσει. «Διάβολε, τον έσπρωξα πολύ τον άνθρωπο! Πού στο καλό θα πάει αυτή η βαλίτσα;» Σκέφτηκε αληθινά εκνευρισμένος ο Άλεξ. «Δεν είναι εύκολο πράγμα να υποκρίνεσαι!» Ένωσε αγχωμένος, και πολύ κουρασμένος.

Ο Άλεξ πήρε ξανά το τηλέφωνο στα χέρια του. «Πωλ... με πήραν για τις δύο ηλικιωμένες. Ναι, ναι, τις χτεσινοβραδυνές, ποιες άλλες; Είπα πως η μία είναι θεία μου κι όταν πήραν στο άλλο κινητό, άλλαξα τη φωνή μου και είπα και για την άλλη τη γιαγιά, τα ίδια, πως είναι δηλαδή, θεία μου. Λες να υποψιάστηκαν κάτι; Και οι δύο θείες;» Ο Πωλ έκανε ένα απλό «Χμ! Τι να σου πω τώρα;» Σκεφτόταν. Ο Άλεξ περίμενε, θαρρείς. Είπε ξανά ο Πωλ: «Νομίζω πως δεν ενδιαφέρονται στ' αλήθεια. Ναι 'καθαρίζουν' κάποιους για να απολυμάνουν τα πάρκα και σίγουρα θεωρούν ότι είναι πέρα για πέρα δίκαιο!» «Καθώς μάλιστα πρόκειται για 'οικολογικούς λόγους!» συμπλήρωσε ο Άλεξ ανατριχιάζοντας. Ο Πωλ στην άλλη άκρη της γραμμής, ξέσπασε: «Είναι τόσο ανισόρροπο αυτό! Να μαζεύουν λέει, τους άστεγους και να τους τακτοποιούν, μόνο και μόνο για να καθαρίσουν την πολιτεία από τα λύματα που την ασχημίζουν; Αναρωτιέμαι ξανά και για χιλιοστή φορά: γιατί; Πού πήγε η πονοψυχιά του ανθρώπου;» ρώτησε τελικά τον Άλεξ. Εκείνος λες και δεν είχε ιδέα, για όλα εκείνα, είπε: «Θα απαντήσω στο 'γιατί σου' και πάλι, έστω κι αν δεν

είμαι εκατό τα εκατό βέβαιος. Έχουμε τους Διεθνείς Αγώνες σε μερικούς μήνες; Και βέβαια! Κατά τη γνώμη μου λοιπόν, εξυπηρετούν παράλληλα και εκείνους τους πολίτες, που στρέφουν το κεφάλι τους με αηδία από τη θέα ταπεινών ανθρώπων 'της τάξης των αλητών σπουργιτών'. Γι' αυτούς λοιπόν τους Αγώνες, για τους πολίτες της Κενόπολης και τους παγκόσμιους επισκέπτες, ετοιμάζεται η πολιτεία. Γι' αυτούς ταρασσονται τα ύδατα. Τέλος πάντων, θα τα συζητήσουμε και πάλι όλ' αυτά. Τώρα άκουσέ με προσεκτικά. Εσύ θα πάς με τον Ρέιμοντ, έστω κι αν δεν τον έχεις συναντήσει ακόμα. Θα κανονίσω να συναντηθείτε σήμερα στο πάρκο της έκτης Λεωφόρου. Θα είμαστε τρεις άντρες στο χώρο αυτό. Γιατί αν πάω μόνος και για τις δύο και με παρακολουθούν, θα με σταμπάρουν. Το πρόβλημα είναι αν αυτές οι γυναικούλες θα μπορέσουν να μας αναγνωρίσουν, και πώς θα αντιδράσουν όταν τις πλησιάσουμε. Σκέφτηκα λοιπόν, μόλις φτάσουμε εκεί, να τις αποκαλέσουμε με τα ονόματά τους. Εγώ θα αναφέρω το όνομα: Λωραϊν Πέρκινς, κι εσύ Μωρήν Μπρεϊβ, και θα τις παραλάβουμε. Αυτό θα πρέπει να γίνει ύστερα από τις οχτώ το βράδυ. Έτσι;» «Ο.Κ.» απάντησε ο Πωλ. «Α! και πρέπει ακόμα να σου πω, πως με εκείνον τον κάποιον που έχοντας αναγνωρίσει το πρόσωπό σου, μου τηλεφώνησε στην εφημερίδα, έχω ραντεβού παρά - μεθαύριο». Πρόσθεσε ο Άλεξ, αλλά ο Πωλ είχε κιάλας κλείσει το τηλέφωνο.

Ο άντρας από το 'οικολογικό', πάνοντας σκεφτικά το πηγαύνι του, είπε στον συνάδελφό του, στο γραφείο... «Ξέρεις κάτι; έχω την εντύπωση ότι και στα δύο τηλέφωνα βγήκε το ίδιο πρόσωπο. Κάτι συμβαίνει. Αν το συνδέσω αυτό με το γεγονός πριν δύο ημέρες, έξω

στο περίπτερο και στο κιόσκι, θα έλεγα πως εκείνο το συγκεκριμένο βράδυ, μας επισκέφτηκαν κάποιои. Πάλι όμως, οι δύο γριές, πού τα βρήκαν αυτά τα τηλέφωνα αν δεν είναι δικοί τους οι άνθρωποι αυτοί που τα έχουν... Και γιατί οι δύο άντρες στο τηλέφωνο θα έλεγαν ότι είναι θείες τους; Θείες του ιδίου ανθρώπου; Η δύο θείες και δύο ανιψιοί; Πολύ παράξενο μα την πίστη μου!» Εαφνικά γελά. «Μήπως πρόκειται για τρελοσοί; Πφ! Δε θα σκάσω κιάλας. Εντολές εκτελώ. Εκτελούμε θα έλεγα. Μαζεύουμε... απολύουμε... είμαστε άσχετοι... δεν είδαμε δεν ξέρουμε... σωστά ή όχι;» Πήρε βαθιά αναπνοή και ξαναρώτησε αφού ο συνάδελφος του δεν ανταποκρινόταν. «Αλήθεια ποιοι άραγε κρύβονται πίσω από αυτό το ζήτημα; Αλλά και πάλι... γιατί να θέλουμε να μάθουμε;» Ο συνάδελφος του τον κοίταξε με σκοτεινό ύφος και ανταποκρίθηκε περιέργα. «Να προσέχεσαι να μην αποκαλυφθεί κάτι από αυτή τη βρομοδουλειά. Γιατί τότε θα είμαστε και εμείς υπόδικοι ως συνεργοί, σε χιτλερικό τύπου extermination!» Ο πρώτος τον κοίταξε συνοφρωμένος. «Φεύγω τώρα, καθώς δεν έχω υπηρεσία το απόγευμα. Αλλά ξέρεις κάτι; Από ότι φαίνεται θα αυξηθεί το προσωπικό. Τα 'σπουργίτια' δε λιγοστεύουν αγαπητέ... τουναντίον! Και ξέρουμε τις αιτίες αυτής της αύξησης, έτσι;» σταμάτησε κοκκινίζοντας. Ο συνάδερφος του όμως δεν ανταποκρίθηκε και πάλι. «Λέγεται δυστυχία και αποτυχία του κράτους. Κι αλλοίμονό μας, αν πέσουμε στα ίδια γρανάζια με τους άτυχους αλήτες σπουργίτες!» ψιθύρισε πάλι ο πρώτος. Το τηλέφωνο χτυπά όταν ο πρώτος άντρας έχει ήδη αποχωρήσει, κλείνοντας πίσω του, την πόρτα. Ο άντρας στο γραφείο το σηκώνει. «Παρακαλώ! Ναι αρχηγέ μου! Ναι, ναι, έχουμε δύο κελιά. Μπορούμε να τους βάλουμε τρεις μαζί.

Μα είναι μόνο για ένα βράδυ και ένα πρωί, αφού ύστερα αδειάζουν οι χώροι... και... πάλι από την αρχή. Όχι, όχι! Το γκάζι κάνει καθαρή δουλειά. Εδώ που είμαστε... Όχι δεν μπορεί να φτάνει στην πολιτεία η οσμή ή 'τοίκνα'. Ίσως κάποτε ο αέρας να φέρνει προς την πόλη... υποψία μόνο, οσμής ή ακόμη και ένα ελαφρύ σύννεφο. Αλλά οι πολίτες -το έχω ακούσει από πολλούς αυτό- νομίζουν ότι πρόκειται για τη μόλυνση που προκαλείται από τα αυτοκίνητα, ή τα ελάχιστα υπάμενα ιδιωτικά και τα αεροπλάνα, ή ακόμη και από κάποια ενεργά εργοστάσια κοντά στην πόλη μας. Μεταξύ μας... μπορεί να προέρχονται και από τους άλλους φούρνους. Τρεις φούρνοι είναι αρκετοί για να μυρίσει ο τόπος, αν πνέει ο άνεμος προς την πόλη». Η φωνή από την άλλη άκρη χάνεται ξαφνικά και απροειδοποίητα και ο άντρας του 'κρατητηρίου' σκέφτεται στεναχωρημένος: «Είπα άραγε πολλά;»

Υπάλληλος στην εταιρία εντομοκτόνων ΒΕΡΟ

Ο Άλεξ τηλεφώνησε στην εταιρία εντομοκτόνων. «Ενδιαφέρομαι για δουλειά. Μπορώ να μεταφέρω το υλικό σας, εκεί από όπου παίρνετε παραγγελίες. Ναι, ναι, έχω ένα αυτοκινητάκι, κατάλληλο για τη δουλειά. Μικρό φορτηγό, είναι. Ναι, βέβαια μπορώ. Αύριο το πρωί στις 8 π. μ. λοιπόν, στα γραφεία σας. Σας υπερευχαριστώ». Ο Άλεξ έτριψε τα χέρια του ικανοποιημένος, από την επικοινωνία του και το αποτέλεσμα της. Είχε αρχίσει να αποδίδει κάπως η προσπάθειά του. «Έλα Πωλ! Επικοινωνήσα φίλε μου. Αύριο το πρωί στα γραφεία τους. Τι λες, θα τα καταφέρεις;» ρωτάει. «Ναι αμέ! Όλη μου τη ζωή οδηγούσα τρακ, μέχρι εκείνη την καταραμένη ημέρα του δυστυχήματος που με

καταπόντισε στη δυστυχία!» «Ο. Κ. φίλε, θα έρθουν πάλι καλές ημέρες για σένα και για πολλούς άλλους!» είπε ο Άλεξ με αισιοδοξία και όπως πάντα, σε φιλικό τόνο. Του άρεσε ο Πωλ Παρκς. Ήταν ένας αληθινός άνθρωπος.

Την άλλη μέρα στις 7.45 π. μ. ο Πωλ ήταν μπροστά στα γραφεία της εταιρίας ΒΕΡΟ. Είχε οδηγήσει ως εκεί σε ένα όμορφο HILUX TOYOTA, δεύτερο χέρι, που ο Άλεξ το είχε βρει και το είχε αγοράσει πριν μία εβδομάδα. Πάντα θεωρούσε ότι του χρειαζόταν κάτι τέτοιο, κυρίως για τη μεταφορά της μηχανής για το κούρεμα του χόρτου -που ήταν ένα μικρό όχημα στην ουσία-, για τη φουσκί που αγόραζε δύο-τρεις φορές το χρόνο για τη μικρή φάρμα του, όπου βρισκόταν και το εξοχικό του, και για τα τρία σκυλιά του, που τα πηγαινόφερνε συχνά από τη φάρμα, και πάλι πίσω, ώστε να μη ξεχνούν το αφεντικό τους.

Νέα καριέρα, νέα ζωή!

«Λοιπόν ναι... γέμισε μία φόρμα εδώ, όνομα διεύθυνση κτλ. και ύστερα αρχίζεις αμέσως», είπε ο Τεντ (Ted), ο άνθρωπος του γραφείου, της εταιρίας ΒΕΡΟ. Ο Πωλ γέμισε τη φόρμα έβαλε τη διεύθυνση του Άλεξ και το κινητό τηλέφωνό του και την έδωσε πίσω στον Τεντ, «ένα ασήμαντο ανθρωπάκι σαν κι εμένα», μονολόγησε χαμογελώντας, ο Πωλ όταν ο Τεντ είχε απομακρυνθεί μία στιγμή από το γραφείο του. Όταν επέστρεψε ρώτησε κατευθείαν τον Πωλ: «Λοιπόν αγαπητέ θα μπορέσεις να μεταφέρεις αμέσως, τώρα, κάποια κιβώτια;» «Ναι... Βέβαια!» απάντησε ο Πωλ πρόθυμα. «Είναι λίγο πιο έξω από το μέρος που μένεις, έξω από την Κενόπολη, εκεί στα περίχωρα. Μιάμιση ώρα θα σε πάρει ως εκεί, με κανονική ταχύτητα. Πρόκειται για μία φιλανθρωπική οργάνωση.

Καθώς βρίσκονται σε περιοχή με πυκνή βλάστηση, κάνουν χρήση δυνατών εντομοκτόνων και ποντικοφάρμακων. Έξω από την κίνηση και την κυκλοφορία, βρίσκεται μία απομονωμένη περιοχή. Μία φορά το μήνα, κάνουμε μεταφορές στη συγκεκριμένη τοποθεσία και αλλού, εκεί όπου η ίδια οργάνωση έχει παρόμοια κτήρια, κυρίως προς τα Δυτικά προάστια, όπως εκεί που θα πας τώρα. Για περίμενε να δω... ναι, βρίσκονται στην Κυανούπολη, Κατώπολη, Φωτόπολη...’ εξήγησε πάλι ο Τεντ ο άντρας της εταιρίας. «Κατάλαβα, δεν υπάρχει πρόβλημα!» τόνισε κατευχαριστημένος και με πεποίθηση ο Πωλ. «Αυτή εδώ είναι η μηνιαία μεταφορά;» ρώτησε. «Όχι. Αυτή είναι μία έκτακτη μεταφορά», απάντησε ο Τεντ. «Α! Και ύστερα; Θα μου δώσετε μόνιμη δουλειά ή σήμερα μόνο, κι αυτό είναι;» Ρώτησε με φανερό ενδιαφέρον και ταυτόχρονα με κάποια δόση ‘άγχους’. Ο Τεντ τον κοίταξε. «Βλέπω πως έχεις ανάγκη από δουλειά, αφού ούτε για την πληρωμή δε ρωτάς. Θέλεις ν’ αρχίσεις κανονικά, δηλαδή... να εργάζεσαι κάθε μέρα;» Ο Πωλ πήδηξε από τη χαρά του: «Ναι, ναι, και βέβαια θέλω, ευχαριστώ!» είπε κατενθουσιασμένος. Ήταν πράγματι ευγνώμων. «Εντάξει λοιπόν από αύριο. Όμως θα χρησιμοποιείς τα δικά μας αυτοκίνητα. Το δικό σου θα το αφήνεις εδώ και όταν θα τελειώνεις τη δουλειά, θα το παίρνεις για να πας στο σπίτι σου. Θα αρχίζεις κανονικά από τις οκτώ π. μ., και θα τελειώνεις στις 4 μ. μ. περίπου. Ο μισθός σου θα είναι 700 δολάρια την εβδομάδα. Εντάξει;» εξήγησε ο Τεντ. Ο Πωλ πετούσε κυριολεκτικά από τη χαρά του. Και βέβαια συμφώνησε με τους όρους που ήταν ελάχιστοι και συγκεκριμένοι. Φαντάσου πόσο σημαντικό ήταν να κατέχει τη γνώση, τι είδος χημικά προϊόντα και σε τι

ποσότητες τα αγοράζουν αυτοί... οι κρυμμένοι του 'Φιλανθρωπικού οργανισμού', για την απαλλαγή του περιβάλλοντος από όλους εκείνους τους ενοχλητικούς 'αλήτες σπουργίτες', τους άστεγους, τους παρείσακτους, εκείνους τους δυστυχημένους, που κουβαλούν όλες τις αμαρτίες της πολιτείας τους!

Ο Τεντ, πάντα ως ο υπεύθυνος του γραφείου, κάλεσε με τ' όνομά του έναν υπάλληλο, και αφού του εξήγησε για τη δουλειά που είχε αναλάβει ο Πωλ, εκείνος του έφερε ένα βιβλίο. Ο Πωλ το διάβασε στα γρήγορα και με το τηλέφωνό του φωτογράφησε τη σελίδα, τη στιγμή που ο υπεύθυνος, γυρίζοντάς του την πλάτη, έψαχνε για κάτι πίσω από το γραφείο του. Ο Πωλ έγραψε το όνομα τη διεύθυνση και το κινητό που του είχε δώσει ο Άλεξ, στην επόμενη σελίδα. Ύστερα ο Τεντ ο άνθρωπος του γραφείου, του πρόσφερε ένα μικρό σετ κλειδιών του αυτοκινήτου και της αποθήκης, δίπλα στο γραφείο, και του ζήτησε να τον ακολουθήσει. Ήρθαν στην αποθήκη. Έξω από αυτή σε ειδικό χώρο υπήρχε ένας αριθμός τρόλεϊ για τη μεταφορά αντικειμένων. «Από το γραφείο θα παίρνεις τις απαιτούμενες παραγγελίες, ύστερα θα αρπάζεις ένα τρόλεϊ, θα έρχεσαι εδώ πέρα, στην αποθήκη, όπου πάντα βρίσκεται κάποιος για να καταγράφει το υλικό που φεύγει έξω, θα παίρνεις το υλικό που χρειάζεται να μεταφέρεις, θα το τοποθετείς στο αυτοκίνητό σου, που θα είναι αυτό εκεί», είπε ο Τεντ και του έδειξε με το δείκτη του αριστερού χεριού του, ένα μικρό φορτηγάκι που έφερε το όνομα της εταιρίας, και τις υπηρεσίες της. «Να αρχίσουμε, λοιπόν;» ρώτησε τον Πωλ. «Ναι ναι, ευχαρίστως! Με ποιο αυτοκίνητο;» είπε εκείνος και αμέσως ύστερα ρώτησε δειλά. «Με αυτό που σου έδειξα, ένα αυτοκίνητο της εταιρίας και για λόγους

διαφημιστικούς, βέβαια!» είπε γελώντας ο Τεντ. «Ότι θέλετε εσείς!» είπε ο Πωλ ευχαριστημένος που θα γλύτωνε τα καύσιμα από το αυτοκίνητο του Άλεξ, και σημείωσε τον αριθμό του αυτοκινήτου, στο μπλοκάκι του.

Μαζί γύρισαν πίσω στο γραφείο, όπου ο Τεντ έδωσε στον Πωλ μία παραγγελία εκτυπωμένη σε διπλό φύλλο χαρτιού. Δεν φαινόταν μεγάλη ετούτη η παραγγελία, μόνο τρία κιβώτια. «Δύο - τρία, η έκτακτη παραγγελία... όπως είπαμε» εξήγησε πάλι ο Τεντ και πρόσθεσε: «Όταν τα πας στη διεύθυνσή τους, οι αρμόδιοι θα σου υπογράψουν ετούτη εδώ... την πρώτη σελίδα, θα την κόψεις και θα τους την δώσεις κι εσύ θα φέρεις πίσω τη δεύτερη σελίδα, αντίγραφο της πρώτης. Έτσι;» «Έτσι!» συμφώνησε ο Πωλ. Άφησαν μαζί το γραφείο και ήρθαν εκ νέου στην αποθήκη. Ο Τεντ σήκωσε το ρολό της αποθήκης που ήταν ξεκλειδωτό. «Εδώ είμαστε και πάλι!» είπε και προχώρησε μπροστά. Ο Πωλ τον ακολούθησε. «Πιάσε ένα τρόλεϊ και έλα» τον συμβούλεψε ο Τεντ. Ο Πωλ απομακρύνθηκε για λίγο, τράβηξε ένα από τα τρόλεϊ και επέστρεψε μέσα την αποθήκη όπου τον περίμενε ο Τεντ. Ο τελευταίος σταμάτησε ανάμεσα από δύο όγκους μικρών κιβωτίων με διαφορετικές επιγραφές και έδωσε οδηγίες στον Πωλ. «Δύο πακέτα ποντικοφάρμακο και ένα βαρύ εντομοκτόνο, για κάθε είδος έντομα και κυρίως για τις κατσαρίδες» είπε, και ο Πωλ εκτέλεσε την εντολή. Αφού τα τοποθέτησε στο τρόλεϊ δίπλα του, το έφερε έξω από την αποθήκη. Και ενώ ο Τεντ κατέβαζε το ρολό της, ο Πωλ τα τοποθέτησε, στο πίσω μέρος του μικρού αυτοκινήτου, της Εταιρείας ΒΕΡΟ. Ύστερα οδήγησε το τρόλεϊ εκεί, από όπου το είχε πάρει. Λίγα λεπτά αργότερα, χαιρετώντας τον Τεντ που περίμενε έξω από στο γραφείο του, δίπλα σχεδόν στην

αποθήκη, για να τον δει να φεύγει, πήδηξε στο αυτοκίνητο και άνοιξε τον ηλεκτρονικό οδικό χάρτη. Δεν άργησε να ξεκινήσει. Δεν είχε κανένα πρόβλημα. Λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα και πάνω στη λεωφόρο πλέον, τηλεφώνησε στον Άλεξ. «Βρίσκομαι στην 29^η λεωφόρο». «Εντάξει θα συναντηθούμε στην... ναι... ναι στην Κυανούπολη... δυτικά... οδός Albert... αριθμός... δεν έχει, είναι ένα μεγάλο συγκρότημα κτηρίων 'Φιλανθρωπικός Οργανισμός Κυανούπολης'», έτσι γράφει το χαρτί μεταφοράς», εξήγησε ο Πωλ και ο Άλεξ συμφώνησε: «Ο.Κ. θα σε συναντήσω στα μισά του δρόμου. Αν ξεκινήσω σε πέντε λεπτά, θα φτάσω γρήγορα στα μισά του δρόμου και στο Highway και θα σε περιμένω. Θα αφήσουμε το αυτοκίνητό μου κάπου σε καμιά αγορά στο δρόμο και θα πάμε παρέα, με το αυτοκίνητο που οδηγείς, της εταιρίας. Εντάξει;» «Εντάξει!» συμφώνησε ο Πωλ.

Αναθεώρηση του προγράμματος και λήψη νέων αποφάσεων

Στην Κυανούπολη, ο διευθύνων τη μονάδα του 'Φιλανθρωπικού Οργανισμού' της, επιμένει με έκδηλη αυστηρότητα. «Όπως πάμε θα αναγκαστούμε να μετακινηθούμε. Ξέρετε τι σημαίνει η δραπετεύση ενός, από τους 'δήθεν' ρακένδυτους, τελικά, αυτούς τους δήθεν ηλίθιους... που σπαρμένοι μέσα στα πάρκα μιλάνουν την ωραιότερη κατά τα άλλα πολιτεία μας; Γιατί δεν πρόκειται πάντα για ηλικιωμένους, έτσι; Πρόκειται και για τοξικομανείς που ενδιαφέρονται μόνο για το τομάρι τους και που τελικά το ξεφορτώνονται ευτυχώς γρηγορότερα από ότι νομίζουν, με την κατάχρηση των θανατηφόρων ουσιών που καταναλώνουν. Δε φεύγει κανείς μόνος του από εδώ μέσα. Αυτό θα πρέπει να

υπογραμμιστεί κατ' επανάληψη, ώσπου να συνηθίσετε στην ιδέα. Άλλοι είναι οι μοχλοί της υπόθεσης και να το θυμάστε. Εμείς απλά εκτελούμε εντολές. Έγινα σαφής;» Οι τέσσερις άντρες που τον άκουγαν συμφώνησαν μαζί του. Ο διευθυντής έσκυψε πίσω στην εφημερίδα του. «Μάλιστα!.. αναζητείται... από ποιον αναζητείται; Όταν τον ρωτήσαμε τον γύφτο αν είχε συγγενείς, είχε αρνηθεί. Τώρα ξαφνικά, αναζητείται. Θα μου πείτε... ε, και; κάτι τρέχει στα γύφτικα!» Μπορεί και μπορεί όχι. Το γεγονός όμως ότι αναφέρεται πρωτοσέλιδα, το ότι κάποιος πήγε στην εφημερίδα και μόνο -και ποια εφημερίδα; τη *Βολίδα*, έτσι;- τη στιγμή μάλιστα που το έσκασε... Α, ναι, είμαι απόλυτα βέβαιος, ότι κάποιος πληρώνει. Και ξέρετε τι μπορεί να συμβεί αν αυτός ο κάποιος γνωρίζει περισσότερα από ό,τι βλέπουμε, και τι θα γίνει αν μιλήσει; Θα πρέπει στο άψε-σβήσε να αδειάσουμε ετούτη τη γωνιά! Για τις άλλες τις παρόμοιες, δεν ξέρω... ένα ξέρω: ότι μία τέτοια κίνηση σημαίνει μεγάλες δαπάνες. Ο λόγος για τον οποίο έγιναν αυτά τα 'χωνευτήρια', ήταν το χαμηλό κόστος τους! Είναι πολύ περιεργό που αναζητείται αυτός ο ηλικιωμένος, πολύ ύποπτο και πολύ επικίνδυνο. Δεν αποκλείεται αυτός, από μόνος του να πήγε στις εφημερίδες και να πούλησε την ιστορία του και ξέρετε όλοι καλά, τι σημαίνει αυτό. Το σχέδιο κινδυνεύει να ναυαγήσει με φαινόμενα αναπαραγωγής τέτοιων περιστατικών. Ας δούμε τι μπορούμε να κάνουμε εμείς, από τη δική μας μεριά. Όλοι γνωρίζουμε ότι το σχέδιο της περιβαλλοντικής απολύμανσης και καθαριότητας, πάει καλά. Τα πάρκα άρχισαν να συμμαζεύονται και αυτό είναι το επιδιωκόμενο. Τρία-τέσσερα κέντρα σαν ετούτο και η δουλειά μας γίνεται. Πώς μπορούμε να

επιτρέψουμε στην επιτυχία να γίνει αποτυχία;» είπε τονίζοντας με στόμφο τα λόγια του.

Κοιτάζοντας ύστερα εντατικά τον ένα μετά από τον άλλον τους τέσσερις τακτικούς υπαλλήλους-φύλακες των κτιρίων, ο διευθύνων, μίλησε πάλι με στόμφο: «Προσέχετε λοιπόν κι όπως καταλαβαίνετε, οφείλουμε στο εξής, όλοι, ανεξαιρέτως, να οπλοφορούμε». Έδειξε τέσσερα περίστροφα στο τραπέζι, περασμένα σε ζώνες για το θώρακα και πρόσθεσε: «το υλικό προς χρήση, βρίσκεται στα κουτιά αυτά». Έδειξε επίσης τέσσερα κουτιά που περιείχαν τις κατάλληλες σφαίρες για τα συγκεκριμένα περίστροφα. «Τι περιμένετε; Πάρτε τα, φορτίστε τα και ζωστείτε τα. Στην πορεία -σύντομα- το γραφείο θα οργανώσει τον εξοπλισμό ετούτου του χώρου με ένα μικρό οπλοστάσιο, κατάλληλου για τις ανάγκες της επιχείρησης στην οποία συμμετέχουμε». Οι άντρες είχαν παραλύσει. Δεν τολμούσαν ούτε να κοιταχτούν μεταξύ τους. Ήταν απλοί υπηρέτες αυτής της υπηρεσίας. Όταν είχαν αναλάβει αυτή την ασήμαντη μάλλον δουλειά -του φύλακα, του κουβαλητή ή του σερβιτόρου, δεν είχαν προειδοποιηθεί για μία παρόμοια εξέλιξη. Ήταν γεγονός ότι από τις πρώτες κιόλας ημέρες που υπηρετούσαν σε ετούτη την οργάνωση, είχαν κιόλας διαπιστώσει την αλλοίωση των αρχικών τους καθηκόντων. «Ξέρετε... εμείς... δεν έχουμε ασκηθεί στη σκοποβολή! Απλοί φύλακες είμαστε... σερβιτόροι ή μεταφορείς, όταν χρειάζεται. Τίποτε περισσότερο!» τόλμησε ο ένας από αυτούς, κοιτάζοντας τους άλλους τρεις, σα να ζητούσε την υποστήριξή τους. Τσιμουδιά, όμως, ούτε μία καταφατική κίνηση από εκείνους στα λόγια του διαμαρτυρούμενου συναδέλφου! «Ε και; Θα πάρετε κάποια μαθήματα, τόσα, όσα σας είναι

απαραίτητα, σε μία από τις υπόγειες αίθουσες των κτηρίων, υποθέτω. Δεν αποφασίστηκε τίποτα σχετικό, ακόμα. Τώρα που το σκέφτομαι... νομίζω ότι εκεί θα τοποθετηθεί και το οπλοστάσιο, το οποίο όπως ανέφερα, θα στηθεί κάποια στιγμή στο εγγύς μέλλον. Εξάλλου... δεν είναι λίγοι εκείνοι -ακόμα και απλοί πολίτες- που κουβαλούνε περιστροφή για την ασφάλειά τους, χωρίς να έχουν στο ιστορικό τους ούτε μία σφαίρα σε σκοποβολή! Μην ανησυχείτε, θα μάθετε ό,τι χρειάζεται εν καιρώ. Προς το παρόν όμως, να τα έχετε μαζί σας για κάθε ενδεχόμενο, δηλαδή... αν και όταν χρειαστεί η χρήση τους! Πρέπει να καταλάβετε δεν είναι αρκετό να οπλοφορούν μόνο τέσσερα άτομα εδώ μέσα. Όλοι ανεξαιρέτως οφείλουμε να είμαστε καταρτισμένοι και σαφώς ασκημένοι. Κανείς δεν ξέρει τι θα προκύψει την επόμενη στιγμή, ύστερα από ετούτη την ανακοίνωση στην εφημερίδα του διαβόλου... την *Βολίδα*. Εντάξει;» τόνισε για πολλοστή φορά, ο διευθυντής.

Εκείνες τις στιγμές και σ' εκείνο το γραφείο, ξετυλιγόταν και αποκαλυπτόταν το μέγεθος της επιπολαιότητας και της ανευθυνότητας των πολιτικών αρχόντων της πολιτείας της Κενόπολης. Ο Τζίμη (Jimmy) ένας από τους τέσσερις άντρες, αφηφώντας όλα τα βαρυσήμαντα λόγια του διευθυντή, προσπάθησε να προσεγγίσει το θέμα της οπλοφορίας από άλλη σκοπιά: «Αρχηγέ... δεν έχουμε να κάνουμε με κακούργους! Τα κτήρια όπου κρατούνται ετούτα τα φτωχαδάκια, προσέχουμε και φυλάμε. Δεν ασχολούμαστε με κάτι άλλο, ούτε και με τους κακομοίρηδες που κρατούνται εδώ μέσα, και που είναι συνήθως γέροντες. Εμείς είμαστε οι... » δεν πρόλαβε να συμπληρώσει τη φράση του, καθώς τον σταμάτησε ο διευθυντής του ιδρύματος

κατακεραυνώνοντάς τον: «Πρόσεχε τι λες φίλε. Με τέτοια διάθεση, δε θα πας μακριά! Δε θα έπρεπε να αναρωτιέστε καν, για τους κανονισμούς που διαμορφώνονται σε ετούτο τον χώρο. Η επιχείρηση εξελίσσεται 'βλέποντας και κάνοντας'! Τόσα έχουν ήδη γίνει. Δεν είναι αρκετό ετούτο το άρθρο και η φωτογραφία του δραπέτη μας, στην *Βολίδα*, ώστε να εγείρει συναγερμό στην επιχείρησή μας; Υπάρχουν και οι άλλοι, οι δήθεν υποστηρικτές των 'αστέγων' ή των 'χαμένων ρεμαλιών', οι αυτοαποκαλούμενοι 'ηθικολόγοι' ή οι 'ανθρωπιστές', που μιλούνε και γαυγίζουνε προφανώς, για να κερδίσουν την υποστήριξη του πλήθους, και αναμφίβολα με πολιτικές σκοπιμότητες! 'Γιατί αυτοί κι όχι εμείς;' αυτή είναι η θέση τους, και αυτή τους προωθεί σε αντιδράσεις, κάθε μια και δυο! Αυτοί είναι, που μπορεί από τη μία στιγμή στην άλλη, να αναμειχθούν με ποικίλους -απρόβλεπτους- πολλάκις- τρόπους! Ας είμαστε έτοιμοι λοιπόν!» Ο Τζίμη δεν ανταποκρίθηκε σε εκείνη την πρόκληση, αλλά ήταν βέβαιο ότι είχε ταραχτεί από αυτή τη εξέλιξη των πραγμάτων σε ό,τι αφορούσε το ρόλο του εκεί μέσα. Το απροσδόκητο, δημιούργησε έναν αόριστο φόβο, μια διαφορετική ευθύνη και ένα προκείμενο επίπεδο εμπλοκής, με άτομα εκτός του χώρου τελικά, στον οποίο είχαν ταχθεί. Η εργασία τους μεταφερόταν σε ένα άλλο πλάνο: της αστυνόμευσης και τιμωρίας σε περίπτωση ανυπακοής ή βίας ποιων όμως; Των παρείσακτων επισκεπτών τους ή κάποιων από τους φιλοξενούμενους; Και η αστυνομία της πολιτείας τους; Ποιος ήταν τελικά ο δικός της ρόλος; Γιατί άραγε δεν αναμειγνύονταν αυτούσια η αστυνομία στον συγκεκριμένο κρατικό οργανισμό; Ήταν μήπως παρακρατικός ο οργανισμός τους; Μήπως εκτίθεντο και σε μία άλλη πιθανότητα;

Μήπως οι ενέργειές τους κάποια στιγμή θα τους έφερναν αντιμέτωπους με την αστυνομία της πολιτείας τους, το αναγνωρισμένο από το νόμο κυβερνητικό όργανο, που τα μέλη της ανεπιφύλακτα εκτελούσαν τα καθήκοντά τους; Γιατί άραγε αυτοί οι ίδιοι που έφεραν στολή εργατών προστασίας και διατήρησης του περιβάλλοντος, υπηρετούσαν με μυστικότητα και επιφυλακτικότητα, σε ώρες 'σκοτεινές', τότε που τα πλάσματα του Θεού ξεκουράζονται; Άλλη μια φορά και για λόγους που δεν τους είχαν εξηγηθεί, καλούνταν να εκτεθούν στο έλεος μιας ανεπιθύμητης επιχείρησης, τελικά.

Και οι τέσσερις ήταν άνθρωποι που είχαν ανάγκη από δουλειά. Ήταν άνεργοι για μήνες, όταν βρήκαν αυτή τη δουλειά. Οι άνθρωποι που τους είχαν προσλάβει, τους είχαν βεβαιώσει ότι ο ρόλος τους σχετιζόταν με την καθαριότητα του περιβάλλοντος. Ότι υπηρετούσαν ένα σημαντικό πρόγραμμα, συστημένο από κοινού, από τα Υπουργεία Περιβάλλοντος και Οικονομίας. Προς τι όμως όλη ετούτη η εχεμύθεια; Οι ίδιοι υποτίθεται ότι ήταν απλοί φύλακες. Τώρα μετά από όλες αυτές τις απρόβλεπτες εξελίξεις και πάντα σε ανάγκη διατήρησης της εργασίας τους, είχαν αρχίσει να αμφιβάλλουν, καθώς διαπίστωναν ότι δουλειά τους πλέον δεν ήταν η αρχική, να φυλάνε δηλαδή ένα συγκρότημα κτηρίων που στέγαζε γέροντες, προσωρινά μόνο, και για το μέλλον των οποίων δεν γνώριζαν εξελίξεις, αλλά τώρα προβιβάζονταν σε άλλες θέσεις, πονηρές. Ως γνωστόν υπήρχαν και άλλα άτομα που εργάζονταν εντός των κτηρίων και προφανώς είχαν διαφορετικές υποχρεώσεις από τις δικές τους. Κάποτε όμως τους αντικαθιστούσαν σε μικροδουλειές: στο σερβίρισμα ή στη μεταφορά τους στο γραφείο. Όλως περιέργως δεν έβλεπαν κανέναν από

τους κακομοίρηδες που εισέρχονταν στα κτήρια, να βγαίνει έξω για περίπατο ή κάποια άσκηση τέλος πάντων. Αυτό ήταν ένα ερωτηματικό που είχε κάποια βάση στην ανησυχία τους που κλιμακώνονταν μέρα τη μέρα.

Τους είχε λοιπόν ανατεθεί να φιλούνε τα κτήρια από τους παρείσακτους. Όμως τα αρχικά καθήκοντά τους, έρχονταν ξαφνικά σε δεύτερη θέση. Εύλογα επομένως είχαν αρχίσει, 'στα γρήγορα', να υποψιάζονται από τα λόγια των εργαζομένων 'εντός', ότι μία μυστική, βρώμικη επιχείρηση διεξαγόταν εκεί μέσα, τελικά. Κάποια πλεκτάνη εις βάρος συγκεκριμένων συμπολιτών τους διαδραματιζόταν πίσω από τους τοίχους των κτηρίων με τη γκρίζα όψη, τη θλιβερή 'φάτσα' τους, και το ακόμη πιο γκρίζο εσωτερικό τους. Όσο κι αν προσπαθούσαν οι υπεύθυνοι, ήταν δύσκολο να καλυφτούν τα άσχημα -ίσως ακόμη και φοβερά-, και να παρουσιάζονται ως όμορφα. Όλα αυτά τα παράξενα διαδραματιζόνταν τις τελευταίες τέσσερις-πέντε εβδομάδες, 'εδώ'. Ήταν βέβαιο ότι εκτυλίσσονταν με ταχύτητα οι σκοποί και οι ρόλοι της φιλανθρωπικής κατά τα άλλα, οργάνωσης.

Ήταν ήδη επικίνδυνο ακόμη και το γεγονός ότι αυτοί οι τέσσερις απλοί άνθρωποι, είχαν αρχίσει ν' αναρωτιούνται για τον ρόλο τους, σε μία αμφίβολη πλέον ως προς τη διαφάνειά της, κρατική επιχείρηση. Όταν απομακρύνθηκαν από το γραφείο του διευθυντή, άρχισαν να συζητούνε σημαδεμένοι από τον φόβο και την αγωνία: «Δε βαριέσαι, τι άραγε καταφέρνουμε; Από ότι μου είπε κάποιος από τους ανωτέρους μας -όνομα και μη χωριό- εδώ μέσα επιταχύνουμε το τέλος κάποιων που έτσι κι αλλιώς είναι καταδικασμένοι ν' αφήσουν τα

εγκόσμια, κάποια στιγμή, στο άμεσα εγγύς, μέλλον! Δεν έχουμε άραγε σαν άνθρωποι της ίδιας κοινωνίας την ευαισθησία να εκτελέσουμε χάριν ευθανασίας ασθενείς, φτωχούς και κατατρεγμένους ανθρώπους; Μα επιτέλους... είπε ο... -όνομα και μη χωριό- πρόκειται για κάτι καλό! Ναι ότι και να πουν είναι... κάτι καλό!» είπε τέλος ο Τζίμη σχεδόν, παραληρώντας. «Τ' είναι αυτά που λες; Αν είναι έτσι, πρόκειται για έγκλημα εναντίον του ανθρώπου! Δεν έχουμε τέτοιο δικαίωμα! Δεν είμαστε οι ιδιοκτήτες της ζωής τους!» απάντησε ο συνάδελφός του, Γουίλη (Willie) τρίβοντας το μέτωπό του με στεναχώρια. Ίδρωνε και φαινόταν φοβισμένος. «Σιώπα και θα μας ακούσουν τ' αφεντικά! Άλλωστε εμείς εκτελούμε εντολές δεν είμαστε υπεύθυνοι για τις αποφάσεις τους; Είμαστε;» είπε πάλι ο Τζίμη. «Και όμως, αποβαίνουμε έστω και άθελά μας, όργανα εκτέλεσης εντολών που προσωπικά απορρίπτω. Άρχισε να με βασανίζει η συνείδησή μου. Φαντάσου να ήμασταν εμείς στη θέση αυτών των συμπολιτών μας από κάποιο στραβοτιμονιά της μοίρας. Κάποιοι από τους γέρους ανθρώπους δεν έχουν την τύχη να φιλοξενούνται σε οίκους ευγηρίας, είτε γιατί δεν μπορούν οικονομικά, είτε γιατί δεν έχουν γερό μυαλό. Πού είναι η μέριμνα της Πολιτείας έναντι εκείνων που μειονεκτούν;» Συνέχισε και πάλι ο Γουίλη. «Εμείς ήρθαμε εδώ για δουλειά όταν ζητούσαν ανθρώπους. Εξάλλου εμείς τους μαζεύουμε και τους φέρνουμε εδώ και μόνο ως ένα σημείο είμαστε υπεύθυνοι. Έτσι δεν είναι; Πρέπει να είναι!» είπε πάλι ο Τζίμη στεναχωρημένα τώρα πια, επηρεασμένος από τη συζήτηση με τον Γουίλη, και που ξαφνικά είχε πάρει επικίνδυνη καμπή. Ξαφνικά ένας άλλος τρίτος άντρας ο Γουώλτερ (Walter), που άκουγε όλη αυτή τη συζήτηση

ορθώθηκε και σα να θυμήθηκε κάτι είπε σταθερά: «Ό,τι κι αν λέμε, εργαζόμαστε για ένα παρακρατικό σώμα, φίλοι μου και ποιος ξέρει τι θα γίνει τελικά; Είδες τις εντολές που έχουμε; Ορκιστήκαμε εχεμύθεια που να ισχύει ακόμη και απέναντι στα μέλη της άμεσης οικογένειάς μας. Δεν είδαμε, δεν ακούσαμε, δεν ξέρουμε!» «Και πώς θα δικαιολογήσουμε τα όπλα που τα φόρτωσαν σε όλους μας τώρα πια;» είπε ο τέταρτος ο Σσέιν (Shane), που άκουγε ως εκείνη τη στιγμή τους τρεις συναδέλφους του. «Ναι αυτό δεν κολλάει πουθενά... σίγουρα!» είπε σκεφτικά ο Γουώλτερ. Ο Σσέιν αναστέναξε. «Έλα τώρα! Πρέπει να πάμε τις δύο γριές στο πάρκο της 6^{ης} Λεωφόρου. Βρέθηκαν κάποιοι δικοί τους», είπε πάλι ο Γουώλτερ απευθυνόμενος στον Σσέιν. «Ναι τα είδες; Τώρα ξαφνικά άρχισαν να βρίσκονται οι δικοί τους. Τόσον καιρό πού ήταν, άραγε; Μπα... Είμαι βέβαιος ότι κάτι άλλο συμβαίνει. Εδώ και μερικές εβδομάδες άρχισε το αντίστροφο μέτρημα. Απ' ό,τι γνωρίζω είχαμε 3 περιπτώσεις αναζήτησης», είπε ο Σσέιν. «Καλά και πού βρίσκεις το περίεργο; Θα συμβούν κι αυτά», πρόσθεσε ο Γουώλτερ. «Ναι αλλά συμβαίνουν ύστερα από τις συνεντεύξεις, κι αυτό είναι κατά τη γνώμη μου ανορθόδοξο», είπε πάλι ο Σσέιν και μπορούσε να διακρίνει κανείς στον τόνο της φωνής του την βαθιά ανησυχία του. «Είσαι φιλόποπτος!» είπε ο Γουίλη. «Ίσως!» απάντησε αόριστα αυτή τη φορά ο Σσέιν. Ύστερα από λίγο, οι δύο άντρες ο Σσέιν και ο Γουίλη είχαν απομακρυνθεί από εκεί ύστερα από τη σύντομη αυτή συζήτηση και είχαν κατευθυνθεί στο μπροστινό μέρος του κτιρίου όπου τους περίμενε το μαύρο βαν. Ο διευθυντής είχε ορίσει οι δυο τους να κάνουν τη χρήση ενός από τα βαν για τη μεταφορά των δύο γηραιών

γυναικών, που αποχωρούσαν καθώς τις περίμεναν και θα τις παραλάβαιναν οι ανηψιοί τους.

Τα είχε ακούσει όλα ο Φρεντ (Fred) συνάδερφος των Τζίμη, του Γουώλτερ, του Γουίλη και του Σσέιν καθώς περπατούσε στην πλευρά του κτηρίου και είχε σταματήσει για να δέσει τα κορδόνια του παπουτσιού του. Είχε παγώσει από όλα όσα είχε ακούσει, από έναν από τους εργαζόμενους εντός του κτηρίου σε καθημερινή βάση, που μιλάγε σε συνάδερφό του, κάποια μέρα που κάπνιζαν στο πίσω μέρος του τρίτου κτηρίου μπροστά από τη σιδερένια θωρακισμένη έξοδο. Ο Φρεντ είχε καθλωθεί εκεί καθώς είχε πάθει ασθματική επίθεση. Έβγαλε με πολύ κόπο το spray και είχε ψεκάσει το στόμα του για να μην πάθει ασφυξία. Τα μάτια του είχαν βγει από τις κόγχες τους. Ήθελε να το βάλει στα πόδια, αλλά εκείνα είχαν κολλήσει στο χόρτο του περιγύρου. Πώς να το φανταζόταν ότι συνεργούσε σε ένα τέτοιο αποτρόπαιο έγκλημα;

Μέσα από του χάρου τα δόντια...

Οι δύο άντρες ο Σσέιν και ο Γουίλη είχαν ανοίξει την πόρτα του βαν. Οι δύο ηλικιωμένες γυναίκες κάθονταν εκεί μέσα αμίλητες, ήσυχες σαν να είχαν χάσει τη μιλιά τους. Τους κοίταζαν αδιάφορα όταν άνοιξαν την πόρτα του βαν. Οι δύο άντρες τις κοίταζαν λες και έβλεπαν φαντάσματα. Αυτές δηλαδή ήταν από τους τυχερούς που είχαν γλυτώσει από την 'ευθανασία', που είχαν εφεύρει πανούργοι, μερίδας του κράτους!..

Σε λίγα λεπτά εγκατέλειπαν τον χώρο και ταξίδευαν προς την ελευθερία. Και οι τέσσερις επιβάτες του βαν το ήξεραν. Οι γριές είχαν σωθεί από τους δύο αγνώστους, τους δήθεν ανιψιούς τους, και οι δύο άντρες

που είχαν αναλάβει την επιστροφή τους στην ελευθερία, αναρωτιόνταν τι μπορεί να γράφει η μοίρα του ανθρώπου! Είχε περάσει γύρω στις μιάμιση ώρες περίπου, αφότου είχαν αφήσει το κτίριο του Οργανισμού Προστασίας του Περιβάλλοντος, όταν το βαν και οι επιβάτες του έφτασαν στο πάρκο της 6ης Λεωφόρου. Η ώρα ήταν 8.30 το βράδυ και το Απριλιάτικο σκοτάδι είχε πέσει για τα καλά. Ο Σσέιν άνοιξε την μεταλλική πόρτα στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου και ο Γουίλη είπε σιγανά, διακριτικά: «Γιαγιάδες... φτάσαμε. Ελάτε λοιπόν!». «Και μακριά από τα πάρκα από δω και στο εξής... Έτσι;» πρόσθεσε ο Σσέιν με υπέρμετρη συμπάθεια. Οι γυναίκες αν και τους άκουσαν, δεν είπαν ούτε μια κουβέντα. Απομακρύνθηκαν ήσυχαν και στάθηκαν μπροστά σε ένα παγκάκι περιμένοντας.

Ο Άλεξ είδε όλη τη σκηνή, καθώς είχε σταθεί στην είσοδο του πάρκου και παρακολουθούσε κρυφά. Δίπλα του στεκόταν ένας ντετέκτιβ της αστυνομίας ντυμένος στα πολιτικά. Ήταν ο Χέρμπερτ (Herbert Train), διευθυντής επίσης, της αστυνομίας. Πιο πέρα, πίσω από κάποια δέντρα περίμεναν παρακολουθώντας την κίνηση, ο Πωλ και ο Ρέιμοντ που είχαν γνωριστεί κι από κοντά, εκείνο το συγκεκριμένο απόγευμα. Ο Χέρμπερτ και ο Άλεξ, περπάτησαν μαζί, προς το μέρος του βαν όταν οι δύο άντρες Σσέιν και Γουίλη έκλειναν τις πόρτες του. «Γεια σας, μπορώ να δω τα χαρτιά σας;» ρώτησε ο αστυνομικός στα πολιτικά και τους έδειξε την ταυτότητά του, του ντετέκτιβ της αστυνομίας... Ο Σσέιν τά έχασε, αλλά ο Γουίλη, χωρίς λέξη, έβγαλε από το μέσα μέρος του σακακιού του ένα πορτοφόλι και από εκεί τα χαρτιά του. Το ίδιο έκανε και ο σύντροφός του, Σσέιν, τελικά. Τα κρατούσε στα χέρια του έτοιμος να τα προτείνει στον

αστυνομικό Χέρμπερτ. Εκείνος κοιτάζοντας γύρω του, όρισε: «Για ελάτε μαζί μου... Θα πάμε κάτω από το φανάρι εδώ δεξιά μας για να βλέπουμε τι κάνουμε...», είπε ήσυχα και κατευθύνθηκε προς τα εκεί. Ήταν δεν ήταν δέκα βήματα μακριά από το βαν. Σταμάτησαν κάτω από το μεγάλο φανάρι. Φώτιζε ικανοποιητικά, αλλά ο Χέρμπερτ τράβηξε και έναν φακό από την τσέπη του. Τότε οι δύο φύλακες - οδηγοί του μαύρου βαν κατάλαβαν ότι ο άντρας εκείνος μάλλον, ήθελε να δει καλά τα πρόσωπά τους. Ο Χέρμπερτ τους κοίταξε, δήθεν αθώα. «Τι κάνετε λοιπόν τέτοια ώρα, εδώ;» ρώτησε. «Φέραμε δύο ηλικιωμένες κυρίες που κοιμήθηκαν στο ίδρυμά μας, το περασμένο βράδυ», απάντησε ο Σσέιν ήσυχα. Ο Χέρμπερτ άπλωσε την παλάμη του προς τον Γουίλη και πήρε τα χαρτιά που του πρότεινε. «Ποιο είναι το ίδρυμά σας;» τον ρώτησε ενώ κοίταζε τα χαρτιά του, και αμέσως μετά συμπλήρωσε με περιέργεια: «Για να δω... έχετε κι ένα σήμα πάνω σας...» και έριξε τη δέσμη φωτός μικρού φακού-στυλού, που τράβηξε από την τσέπη του πουκάμισού του, πάνω στο σήμα στη τσέπη του μπουφάν του Γουίλη. «'Οικολογικές Λύσεις', λέει» ψιθύρισε ο αστυνομός Χέρμπερτ. «Να σας πω και κάτι ακόμα... Δεν μπορούμε να επικοινωνούμε ενόσω είστε μασκοφορεμένοι... Αποκαλύψετε τα πρόσωπά σας, παρακαλώ!» Οι δύο άντρες υπάκουσαν. Ανασήκωσαν το πέροπεξ από τα πρόσωπά τους. Δεν έδειχναν ανησυχία. Γιατί άλλωστε; Όλα γίνονταν 'σωστά'!.. Ο Χέρμπερτ τους κοίταξε προσεκτικά στα μάτια. «Το Ίδρυμα Προστασίας Περιβάλλοντος» απάντησε ο Σσέιν στα γρήγορα. «Α! Τι είναι αυτό; Πρόκειται για κάτι καινούργιο; Γιατί ξέρω κάποιες υπηρεσίες που ασχολούνται με την προστασία του περιβάλλοντος, αλλά ίδρυμα που έχει τέτοιο όνομα

και μάλιστα να μαζεψει γέροντες, να τους ταΐζει και να τους αφήνει την επόμενη, ή κάτι τέτοιο, απ' ότι με πληροφορούν, ε, αυτό.., ούτε το ήξερα, ούτε καν το είχα ακούσει! Και δε μου λέτε; Τα χαρτιά σας.., γιατί δεν το γράφουν; Η έχετε κι άλλα... χαρτιά;» Ξαναρώτησε ζωηρά. Ο Σσείν ζήτησε άδεια να πάει στο βαν, για να φέρει και κάποιες άλλες αποδείξεις. Κι αυτό έγινε. Πήγε στο βαν, άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και τράβηξε κάτι χαρτιά από το glove box. Επέστρεψε κάτω από το φανάρι, και τα πρότεινε στον αστυνόμο. «Τι λένε;» ρώτησε ο Χέρμπερτ και έριξε το φακό στο διπλωμένο χαρτί. Το άνοιξε. «Πολύ ωραία φίλοι μου, όμως κάτι λείπει από εδώ, ο αριθμός άδειας λειτουργίας του ιδρύματός σας. Περιμένετε λοιπόν, να τηλεφωνήσω ένα λεπτό. 'Hello... ye, ye... ψάξε μία διεύθυνση και πες μου. Σκέτο Κενόπολη. Ο οργανισμός καλείται «Περιβαλλοντικές Λύσεις», και εξαρτάται από το 'Ίδρυμα Προστασίας Περιβάλλοντος'». Σε δυο λεπτά ακούστηκε ή φωνή από το αστυνομικό τμήμα: «Δεν υπάρχει κάτι σχετικό εδώ...» «Σοβαρολογείς; Μα είναι δυνατόν να μιλάμε για ολόκληρο ίδρυμα, με βαν, με ανθρώπους που το υπηρετούν, φορώντας ανάλογες στολές και με γέροντες που μόλις κατέφθασαν, αφού πρώτα φιλοξενήθηκαν για κάποιες μέρες κοντά τους;», επέμενε αγχωμένος τώρα πια, ο αστυνόμος Χέρμπερτ. «Όχι! Δεν υπάρχει τίποτα, κι αλήθεια δεν καταλαβαίνω», απάντησε και πάλι η ίδια φωνή. «Ο.Κ., Ο.Κ., αφού έχουν έτσι τα πράγματα, αυτοί οι δυο καλοί άνθρωποι που έχουμε εδώ, θα μας δώσουν διευθύνσεις και ονόματα κι εμείς θα το ψάξουμε. Γιατί όπως ξέρουμε, υπάρχουν και κάποιοι άλλοι... Έτσι; Λίγα έχουν ακουστεί; Αλλοδαποί... ανοίγουν κλινικές, ως δήθεν γιατροί και άλλα παρόμοια,

και ενεργούν παράνομα, κάνουν πράξεις παράνομες, εμπορεύονται ανθρώπινα όργανα... Μακριά από μας, όλα αυτά, έτσι; Ετούτοι εδώ απ' ό τι μας λένε, κάνουν 'ευεργεσίες!' Δηλαδή.., το ίδρυμά τους... εννοείται!» ειπε ο ντετέκτιβ Χέρμπερτ ελαφρά ειρωνικός, αυτη τη φορά. Οι δύο άντρες, Γουίλη και ο Σσέιν, κοίταζαν τον Χέρμπερτ φανερά ταραγμένοι, τώρα πια. Δεν ήξεραν τι άλλο μπορούσαν να κάνουν πέρα από τις συστάσεις του αστυνομικού. Εκείνος πάλι παρακολουθούσε με αεικίνητα μάτια την κάθε κίνησή τους, πέρα από το γεγονός ότι παρακολουθώντας τις ματιές που αντάλλασσαν, και τους μορφασμούς, διαπίστωνε την αναρριχώμενη, ανησυχία τους.

Ο παρών πάντα, Άλεξ, που ειχε παρακολουθήσει εξ αρχής την επικοινωνία του αστυνόμου Χέρμπερτ, με τους δύο μαυροφορεμένους άντρες, ειχε αντιληφθεί περισσότερα, από εκείνα που έβλεπε και άκουγε ετούτη τη συγκεκριμένη στιγμή. Διαπίστωνε μία απορία στα μάτια αυτών των αντρών. Ήταν φανερό ότι ήταν άσχετοι με την επιχείρηση, και ό,τι διαδραματιζονταν στο εσωτερικό του ιδρύματος. Το καθήκον τους ήταν κάτι απλό, όπως συλλέκτες και μεταφορείς. Αυτό ήταν όλο. Αναμφίβολα υπήρχαν και άλλοι στον ρόλο αυτό, και που πιθανόν γνώριζαν πολύ περισσότερα από αυτούς που στέκονταν μπροστά στον αστυνόμο με φανερό φόβο. «Βάζω στοίχημα πως ετούτοι έχουν μεσάνυχτα!» σκέφτηκε ξανά λες και ήθελε να βεβαιωθεί, αφεαυτού. «Απλοί άνθρωποι... ίσως και αμόρφωτοι... αλλά και με μεθοδευμένη-εσκεμμένη πιθανόν αγνωσία των πραγμάτων στη ζούγκλα που υπηρετούν!» σκέφτηκε και κούνησε το κεφάλι του στεναχωρημένα. Γνώριζε ότι η ανεργία ειχε σκαρφαλώσει το 30% (τριάντα τοις εκατό)

και τα διάφορα όργανα, και κυρίως οι πολιτικοί της Πολιτείας τους, έπιαναν και τους χρησιμοποιούσαν όπου και όπως, και εκείνοι έκαναν ό,τι μπορούσαν. Κάποτε μάάλιστα εξαναγκάζονταν να αγνοούν τις μυστικές πτυχές του επαγγέλματος, που αναλάβαιναν και προσπαθούσαν να κάνουν. Δεν είχαν αυτού του είδους την πολυτέλεια. «Τι περιμένεις λοιπόν; Να τους δεις κι ετούτους στα παγκάκια;» Αναρωτήθηκε στεναχωρημένος.

Ξαφνικά ο Γουίλη σα να ήθελε να λυτρωθεί από ένα βασανιστήριο, πρότεινε στον αστυνομικό να μιλήσει στον διευθυντή του ιδρύματος. Του πρότεινε επίσης το κινητό του, αφού πρώτα είχε πληκτρολογήσει ένα νούμερο. «Καλή ιδέα!» είπε ο αστυνομικός και κόλλησε το αυτί του στο τηλέφωνο. Ακούστηκε μία φωνή σοβαρή, και μάλλον ευγενική. Ο ντετέκτιβ Χέρμπερτ ηρέμησε, τον άκουσε και αμέσως ύστερα, αφού πρώτα έδωσε το όνομά του, τους τίτλους του, και τους λόγους της επικοινωνίας του, επέμενε για λεπτομέρειες. Το πρόσωπο ωστόσο στο τηλέφωνο δεν ικανοποιούσε τα αιτήματά του, παρά επέμενε στα δικά του: «Ναι σας είπα, πολύ ευχαρίστως, αλλά η ώρα είναι περασμένη. Είμαι βέβαιος ότι είστε ευπρόσδεκτοι, αφού πρώτα μιλήσετε στον κ. Διευθυντή, αύριο το πρωί, που θα είναι εδώ. Σας είπα ήδη, ότι έλεψε σε ταξίδι και επέστρεψε σήμερα το μεσημέρι». «Διευθύνσεις και ότι άλλο...» συνέχισε ο Χέρμπερτ και κατέγραψε ό,τι τέλος πάντων χρειαζόταν. Στο μεταξύ κοίταξε λοξά τον Άλεξ. Το βλέμμα του σήμαινε πολλά. Γύρισε στους δύο άντρες και τους κοίταξε. Ύστερα είπε σε σοβαρό τόνο: «Αγόρια... μπορείτε να πηγαίνετε». Οι δύο άντρες καληνύχτισαν τον αστυνόμο και την παρέα του, προφανώς ανακουφισμένοι, κατευθύνθηκαν στο μαύρο

βαν, μπήκαν μέσα και απομακρύνθηκαν. Ο Άλεξ και ο αστυνόμος Χέρμπερτ, περίμεναν να απομακρυνθεί το μαύρο βαν. Οι δυο τους ύστερα κατευθύνθηκαν στις δύο γριές γυναίκες. Δεν άργησαν να παρουσιαστούν ο Ρέιμοντ και ο Πωλ. Πλησίασαν συγκινημένοι από την περιπέτεια και τη διάσωση δύο ακόμη ανθρώπων από τους 'κέρβερους- φύλακες, της υπόληψης' των Διεθνών Αγώνων.

«Ο.Κ.! Ποια από τις δύο σας, είναι ποια;» Ρώτησε ο ντετέκτιβ Χέρμπερτ χαμογελώντας. Οι άλλοι παρακολουθούσαν ευχαριστημένοι. Οι γυναίκες κοιτάχτηκαν και ύστερα η πρεσβύτερη πιθανόν είπε: «Είμαι η Μωρήν Μπρέϊβ...», «Κι εγώ η Λωραϊν Πέρκινς» είπε η δεύτερη... «Κι εγώ είμαι ο ανιψιός σας!» είπε ο Άλεξ χαμογελώντας για να τις ενθαρρύνει. «Με θυμάστε; Θυμάστε τον Πωλ;» Ξαναρώτησε δείχνοντας και τον σύντροφό του, εκείνη την ημέρα της επίσκεψής τους, στο συγκρότημα των γκριζών κτιρίων. Οι δύο ηλικιωμένες γυναίκες χαμογέλασαν και πλησίασαν. Ήταν συγκινημένες παρά το γεγονός ότι έδειχναν μία σχετική αδιαφορία μπροστά τους άντρες του Ίδρυματος Προστασίας Περιβάλλοντος'. «Πώς μπορούμε να σας ξεχάσουμε αγόρι μου; Αν δεν είδαμε καθαρά τα πρόσωπά σας, σε εκείνο το ελάχιστο φως, μπορούμε να αναγνωρίσουμε τη φωνή σας! Μας σώσατε από βέβαιο θάνατο εσύ και ο Πωλ. Πώς να μην το ξέρουμε αυτό; Το διαπιστώσαμε γρήγορα... Σήμερα το πρωί βγάλανε από τα κελιά... τρεις... με φορεία! Βάζω στοίχημα ότι έφαγαν το βραδινό τους!» είπε ο Μωρήν σφιγγοντας το χέρι του με ευγνωμοσύνη. Η Λωραϊν άρχισε να κλαίει ξαφνικά. Ο Πωλ είχε συγκινηθεί. Την είχε χτυπήσει post shock. Ο Χέρμπερτ και ο Πωλ την πλησίασαν και την

παρηγόρησαν. «Έλα γιαγιά... είστε σε καλά χέρια!» είπε ο Χέρμπερτ με πεποίθηση. Εκείνη κούνησε το κεφάλι της καταφατικά: «Το ξέρω γιε μου, το ξέρω!»

Ο Ρέιμοντ και ο Πωλ ακολούθησαν τον Χέρμπερτ, τον Άλεξ και τις δύο ηλικιωμένες γυναίκες. Η αμοιβαία συμπάθεια και εκτίμηση ανάμεσα στον Άλεξ και στον ντετέκτιβ Χέρμπερτ ήταν αποτέλεσμα, της, κατ' επανάληψη, συνεργασίας τους, σε διαφορετικές και πάντα ενδιαφέρουσες περιπτώσεις. Αυτό εδώ ήταν βέβαια εντελώς μοναδικά νεωτεριστικό φρούτο, στα χρονικά της καριέρας των δύο, που αν και διαφορετικής υφής είχαν κοινά σημεία: το ενδιαφέρον για τον άνθρωπο, τη θέση του και την ψυχολογία του, μέσα στην κοινωνία.

Ο Άλεξ προχώρησε μαζί με τον Ρέιμοντ και τον Πωλ στο αυτοκίνητό του που ήταν σταματημένο στην οδό, απέναντι από το πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου. Ο Χέρμπερτ, πάντα με προσοχή ακολουθούσε. Κάποτε έριχνε και μια ματιά στα πλάγια ή πίσω. Το πάρκο που άφηναν πίσω τους, ξαφνικά δεν φιλοξενούσε κανέναν και μια άκρα ησυχία, σχεδόν θανατερή, πολιορκούσε την όλη περιοχή, γύρω τους. Ο Άλεξ άνοιξε την πόρτα και κάλεσε τις γυναίκες να καθήσουν στο πίσω κάθισμα μαζί με τον Ρέιμοντ και τον Πωλ. Ο Χέρμπερτ κάθησε στη θέση του συνοδηγού. Είχε αφήσει το αυτοκίνητο της υπηρεσίας του κοντά στο σπίτι του Άλεξ, που τον είχε καλέσει εκείνο το βράδυ για να στήσουν καρτέρι οι τέσσερις τους, στους άντρες του μαύρου βαν. Η περιπολία του είχε τελειώσει πολύ ενωρίς το απόγευμα όταν ξαφνικά τον είχε καλέσει ο Άλεξ. Είχαν μιλήσει για τα φαινόμενα μία-δύο φορές και ο Χέρμπερτ, είχε γελάσει με την 'φαντασία του Άλεξ'. Βέβαια δεν ήταν ότι

είχε εκλείψει η εμπιστοσύνη του στο ένστικτο του Άλεξ, αλλά να, είχε νομίσει ότι κάπου είχε παίξει σημαντικό ρόλο και η φαντασία του. Όχι όμως τώρα πια, όχι ύστερα από το αποψινό. Ευνόητα λοιπόν ο θαυμασμός του για το δημοσιογραφικό δαιμόνιο του Άλεξ είχε αφήσει ετούτο το επίπεδο και είχε αναρριχηθεί στην κλίμακα του ανθρώπου που οσμίζεται όμοια με... «Ο Άλεξ; Ο άντρας είναι μα τω Θεώ, σπάνιο λαγωνικό!..» μουρμούρισε και κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας ευχαριστημένος. «Έλα φίλε, πες το λοιπόν!» διάταξε φιλικά ο Άλεξ. Ο Χέρμπερτ τον κοίταξε και είπε με βαρύτητα: «Είσαι *Το Λαγωνικό*, φίλε!» Ο Άλεξ γέλασε... «Είμαστε και οι δύο καλοί ψαράδες φίλε μου, αυτό πιστεύω εγώ». Οι ηλικιωμένες γυναίκες και οι δύο φίλοι του άκουγαν τους δύο σημαντικούς άντρες, με ευχαρίστηση και το κυριότερο με την πεποίθηση ότι τελικά τα κακώς κείμενα έχουν μία ακόμη σημαντική ευκαιρία να διορθωθούν. Οι δύο ηλικιωμένες γυναίκες, είχαν αντιληφθεί με το ένστικτο μάλλον, παρά από την γνώση των πραγμάτων, πόσο τυχερές ήταν που ενδιαφέρθηκαν γι' αυτές οι δύο μέχρι πριν από λίγο άγνωστοι, και τώρα, ναι, υπήρχε ελπίδα! Ό,τι και να τους συνέβαινε, σίγουρα δεν θα ήταν τρομερότερο από εκείνο που είχαν πάθει οι τρεις άνθρωποι, στο Ίδρυμα Προστασίας του Περιβάλλοντος. Η συμβουλή του Άλεξ από το παράθυρο του κελιού τους - πριν μία-δύο ημέρες-, να μη φάνε ό,τι κι αν τους φέρουν οι φύλακές τους, τις είχε σώσει. Ήταν ο ήρωάς τους και μία-δύο φορές κιάλας του είχαν ευχηθεί με λόγια όπως: «Να ζήσεις χίλια χρόνια, παλληκάρι μου! Να δίνει ο Θεός μακροήμερευση, ευτυχία κι ότι άλλο ποθείς... σε σένα και στους αγαπημένους σου!»

«Έχουμε πολλή δουλειά φίλε. Μόλις πιάσαμε την κορυφή του, ξέρεις τι εννοώ». Ο Χέρμπερτ κούνησε το κεφάλι του: «Φίλε, υπάρχει ένα μεγάλο ζήτημα εδώ. Εσύ βλέπεις, εγώ βλέπω, ο Πωλ και ο Ρέιμοντ βλέπουν και το ίδιο άλλα δέκα, είκοσι πρόσωπα και πολύ περισσότερα, ίσως. Αλλά είναι δύσκολο να το προσεγγίσουμε μέσω των συνηθισμένων καναλιών: των αστυνομικών αρχών και ευρύτερα, μέσω των τοπικών κυβερνήσεων. Μαύρο φίδι με τυλίγει! Γιατί διάβολε αισθάνομαι ότι πρόκειται για βρομοδουλειά σκαρωμένη από πολύ ψηλά; Αλλά τι λέω; Ποιος άλλος, αν όχι οι παντοδύναμοι θα τολμούσαν κάτι παρόμοιο;» Τα λόγια του βγήκαν μέσα από τα δόντια του, με την αρμόζουσα προσοχή ίσως, αλλά σφυριχτά, και σα να επρόκειτο να σκάσει, αν τα κρατούσε κι άλλο μέσα του. Ο Άλεξ τον άκουσε ήσυχα. «Ελα θα έρθεις μέσα; Θα σε κεράσω μπύρα και κρακεράκια...» Ο Χέρμπερτ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Πρέπει να πηγαίνω Άλεξ, έχουμε πολλή δουλειά αύριο. Πέρα από την υπηρεσία, θέλουμε χρόνο και γι' αυτό το shit! Καληνύχτα λοιπόν!» είπε, και ο Άλεξ και οι λοιποί της ανανεωμένης συντροφιάς, οι δύο ηλικιωμένες γυναίκες και οι φίλοι του, Ρέιμοντ και Πωλ, στάθηκαν μπροστά στο κατώφλι του σπιτιού του Άλεξ, ώσπου ο Χέρμπερτ επιβιάστηκε στο αυτοκίνητό του και απομακρύνθηκε μέσα στο σκοτάδι του δρόμου.

«Περάστε κυρίες μου!» είπε ο Άλεξ και έκανε δρόμο να περάσουνε πρώτα οι ηλικιωμένες γυναίκες. «Απόψε θα μείνετε εδώ και αύριο θα δούμε, πώς θα σας ταχτοποιήσουμε. Υπάρχει φαγητό στο ψυγείο και μπορείτε να κάνετε ντουζ. Το μπάνιο είναι εδώ!» είπε και τους έδειξε μια πόρτα. «Α και ρούχα! Κάτι θα βρείτε στην ντουλάπα του μπάνιου...» συμπλήρωσε, πάντα

χαμογελώντας. Οι γυναίκες τα είχαν χάσει κάπως, αλλά δεν άργησαν και πάλι να βρουν τον εαυτό τους, να νικήσουν την ντροπή και να ενδιαφερθούν για όλα όσα συνέβαιναν το ένα πίσω από το άλλο.

Τι έγινε ο Πωλ;

Η πόρτα άνοιξε εύκολα και ο Άλεξ αναρωτήθηκε γι αυτό με περιέργεια. «Πωλ!» φώναξε. Δεν άκουσε τίποτα. «Λες να κοιμάται;» Αναρωτήθηκε με περιέργεια. Την επόμενη της απελευθέρωσης των δύο ηλικιωμένων γυναικών, ο Πωλ είχε πάει μια χαρά με την παράδοση των κιβωτίων της εταιρίας ΒΕΡΟ, στο Ίδρυμα Προστασίας του Περιβάλλοντος ή άλλως Φιλανθρωπικός Όργανισμός Κυανούπολης. Είχε βρεθεί και πάλι μπροστά στη φυλακή του όπου παραλίγο να αφανιστεί. Μόνο που αυτή τη φορά, πιστοποιήθηκε επιτέλους και το τοπωνύμιο της φυλακής του, και έτσι εκείνος και ο υποστηρικτής του, Άλεξ, μπορούσαν να προσθέσουν το όνομα, 'Κυανούπολη', όνομα κλειδί, στα ενοχοποιητικά στοιχεία εναντίον εκείνων που είχαν επινοήσει το εγκληματικό σχέδιο απάλειψης της συγκεκριμένης μερίδας πολιτών της Κενόπολης. Ένα όνομα πολύ σημαντικό τελικά. Κανείς βέβαια από εκείνους τους εργάτες της 'φυλακής', δεν είχε καταλάβει τίποτα, ούτε από τη χλωμάδα που απλώθηκε στο πρόσωπο του Πωλ, σε εκείνη τη διαπίστωση. Ποιος θα μπορούσε να τον αναγνωρίσει άλλωστε, έτσι όπως είχε μεταμορφωθεί; Μόνο ο Άλεξ που τον κοίταζε με συμπόνια. Είχε λοιπόν τοποθετήσει τα κιβώτια στο διάδρομο, με τη βοήθεια του Άλεξ -παρασοφέρ του σε ετούτη την περίπτωση- όπως του είχε ζητηθεί. Τα έβαλαν με προσοχή στο διάδρομο, και όταν έβγαιναν έξω, ο Άλεξ είχε καταφέρει, πάντα κρυφά

και πολύ προσεκτικά, να πάρει επιπλέον μία-δύο φωτογραφίες του διαδρόμου, εκεί όπου είχαν αφήσει τα κιβώτια. Δεν ήταν τίποτα το αξιόλογο. Φαινόταν πάντα ένα συνηθισμένο κρύο κτήριο, και ο διάδρομος στον οποίο είχαν περάσει με τα προϊόντα που είχαν ζητηθεί από την εταιρία του Πωλ, ήταν ένας τοιμεντένιος, ατέλειωτος, γκριζος, απειλητικός και μισοσκοτεινός, σχεδόν τυφλός, ένας διάδρομος τάφος, παρόμοια με τους άλλους στη φυλακή των δύο και κάτι ημερών, του Πωλ. Υπήρχαν κελιά με σιδερένιες πόρτες. «Πραγματικό νεκροταφείο!» σκέφτηκε ο Άλεξ και ένα ρίγος διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά του. Οι δυο τους, ο Πωλ και ο Άλεξ, είχαν πάει μαζί στη φυλακή του Πωλ, εκείνη την πρώτη-πρώτη και πολύ σπουδαία ημέρα, ανάληψης καθηκόντων του πρώτου, από την εταιρία ВЕРΟ. Μαζί είχαν κινήσει και είχαν πάει ως το σημείο της συνάντησής τους, εκεί όπου ο Άλεξ είχε αφήσει το αυτοκίνητό του. Ο Άλεξ είχε κατεβεί από το φορτηγάκι του Πωλ, και εκείνος είχε επιστρέψει πίσω στην εταιρία, για να αναλάβει την εκτέλεση άλλης παραγγελίας και την μεταφορά της. Ήταν περίπου τρεις και μισή το απόγευμα. Στο γραφείο του ανάθεσαν τη μεταφορά παρόμοιων υλικών, σε άλλη απομακρυσμένη περιοχή, άγνωστη στον ίδιο. Ο Πωλ μελέτησε το χάρτη και έδωσε οδηγίες για τον πιο σύντομο δρόμο στο κομπούτερ του σε σχέση με τον προορισμό του: 11 Barley, 2nd Floor, Νο εννέα (9), κ. Τ. Χις (T. Heiss).

Ξεκίνησε. Στο δρόμο του συνάντησε ένα μαύρο βαν. Του φάνηκε γνωστό. Δεν έκανε λάθος, ήταν. Ανήκε στα γνωστά του πλέον, οχήματα του Ιδρύματος Προστασίας Περιβάλλοντος. Ταξίδευε στην ίδια με τη δική του, κατεύθυνση. Η περιοχή ήταν πολυάσχολη, με μεγάλα κτήρια και πολλά αυτοκίνητα. Ο χάρτης του

συνέχισε να τον κατευθύνει. Μπροστά το βαν, πίσω αυτός. Ταξίδευε για αρκετή ώρα. Ήταν 4.40 μ. μ. τη στιγμή που ο ηλεκτρονικός χάρτης του γνωστοποίησε ότι είχε φτάσει στον προορισμό του. Βρήκε εύκολα πάρκινγκ, μισής ώρας. Παρόμοια και το μαύρο βαν, σταμάτησε μπροστά του, σε πολύ μικρή απόσταση. Βρισκόταν στο κτίριο 11 Barley Street. Βγήκε και προχώρησε προς την κεντρική είσοδο του πολυώροφου κτηρίου. Στο φουαγιέ, στάθηκε μια στιγμή και έριξε μια ματιά στον πίνακα με τα ονόματα εκείνων που κατείχαν γραφεία εκεί. Το κτίριο φαινόταν να στεγάζει και τα γραφεία κάποιων γνωστών πολιτικών του τόπου. Απόρησε. Τι δουλειά είχε εκεί; Κοίταξε το τιμολόγιο ενώ θυμόταν το όνομα: κ. Τ. Χις..., πρώτος όροφος, αριθμός εννέα (9). Βγήκε έξω. Άνοιξε το πίσω μέρος του αυτοκινήτου του και τράβηξε το διπλωμένο τρόλεϊ. Το άνοιξε δίπλα του και σε λίγα λεπτά το είχε φορτώσει με δύο κιβώτια ποντικοφάρμακα και εντομοκτόνα. Προχώρησε στο πεζοδρόμιο και ύστερα στη ράμπα του κτηρίου και περνώντας την ορθάνοιχτη τεράστια πόρτα του, βρέθηκε στο ισόγειο. Κοίταξε τον πίνακα με τα ονόματα και ύστερα κατευθύνθηκε στο ασανσέρ. Βρέθηκε αμέσως στον πρώτο όροφο και σε λίγο βρισκόταν μπροστά στο γραφείο αριθμός εννέα (9). Δεν έγραφε τίποτα από έξω. Ούτε όνομα, ούτε ιδιότητα. Χτύπησε το κουδούνι. Η πόρτα άνοιξε και ένας μαυροντυμένος άνθρωπος -λες και τον περιμένε- βρισκόταν μπροστά του. Του κόπηκε η αναπνοή... Ένας μαυροντυμένος με το ίδιο ντύσιμο και με το ίδιο σήμα στο μπουφάν του και στο παντελόνι του πιθανόν!

Συνήλθε στα γρήγορα: «Έχω μία παραγγελία για το γραφείο σας», είπε, και πρότεινε το λογαριασμό.

«Υπογράψτε εδώ για την παραλαβή» είπε. Εκείνος απάντησε: «μια στιγμή!» και κατευθύνθηκε σε ένα δεύτερο γραφείο. Σε λίγα λεπτά ξαναγύρισε. Υπέγραψε τον λογαριασμό ο ίδιος και ο Πωλ ξεφόρτωσε τα πακέτα. Σε τέσσερα πέντε λεπτά έβγαινε κιόλας από το γραφείο του αγνώστου κ. Τ. Χις... Η καρδιά του όμως πήγαινε να σπάσει. Ένωσε έναν πανικό στη σκέψη πως κάτι πολύ σοβαρό κρυβόταν σε εκείνο το γραφείο. Δεν μπορούσε παρά να συνδέσει τα ολοφάνερα: τα φάρμακα, τον άντρα με την μαύρη υπηρεσιακή στολή, τα γνωστά κελιά, τους φούρνους!

Ο άντρας κατευθύνθηκε βιαστικά στο γραφείο του κ. Τ. Χις... «Κάπου έχω ακούσει αυτή τη φωνή...» είπε προσπαθώντας να θυμηθεί. «Εντάξει κάθε μέρα ακούς ανθρώπους γύρω σου», είπε ο κ. Τ. Χις, πίσω από το γραφείο του. «Όχι! Τον άκουσα εκεί πίσω, ξέρω τι λέω, στο κτήριο... ξέρεις, του Οργανισμού Προστασίας του Περιβάλλοντος!», «Ξέρω!» είπε πάλι ο άλλος, ο κ. Τ. Χις... «Φοβάμαι μήπως με αναγνώρισε, αν είναι εκείνος, που νομίζω ότι είναι». «Ποιος νομίζεις πως είναι δηλαδή;» «Εκείνος που με χτύπησε, μου έκλεψε τα ρούχα την κάρτα-κλειδί, και δραπέτευσε... και ποιος ξέρει τι άλλο!» είπε πάλι εκείνος μουδιασμένα. «Μου επιτρέπεις;» ρώτησε τον κ. Τ. Χις..., βιαστικά. «Τι, θα φύγεις κιόλας;» τον ρώτησε ο κ. Τ. Χις... «Για λίγο μόνο και θα ξαναγυρίσω», απάντησε ο μαυροντομένος άντρας, και βγήκε από το γραφείο. Κατέβηκε στον πρώτο όροφο, προσπαθώντας να φανεί ήρεμος. Δεν άργησε να βγει από το κτήριο, στο δρόμο όπου πήρε μια βαθιά αναπνοή, και χωρίς να κοιτάζει πίσω του, κινήθηκε με κατεύθυνση προς το αυτοκίνητο της δουλειάς του, τελικά. Ο άντρας που είχε φέρει τα φάρμακα στο κ. Τ. Χις..., ήταν ακόμα

εκεί, μέσα στο αυτοκίνητό του. Ο Πωλ δεν κατάλαβε τίποτα. Πήρε λοιπόν μερικές βαθιές αναπνοές, ταχτοποίησε το τρόλεϊ πίσω στην καρότσα του αυτοκινήτου και άνοιξε τη πόρτα του οδηγού με αργές πάντα κινήσεις. Προσπαθούσε να ηρεμήσει.

Ο μαυροντυμένος άντρας από το γραφείο του κ. Τ. Χις, άρχισε τη μηχανή του αυτοκινήτου του και περίμενε. Μόλις ο Πωλ βγήκε στο τράφικ με το φορτηγάκι του, ο φύλακας κάνοντας μανούβρες, βρέθηκε πίσω του. Αυτή τη φορά όμως οδηγούσε ένα μικρό άσπρο αυτοκίνητο! Έχοντας αλλάξει αυτοκίνητο, ο Πωλ δεν μπορούσε να υποπτευθεί τίποτα! Άλλωστε με τα μεγάλα γκριζα γυαλιά που φορούσε, και με το μικρό άσπρο αυτοκίνητο, ήταν αδύνατον να τον αναγνωρίσει. Κάποια στιγμή σταμάτησαν στον ίδιο σηματοδότη του τράφικ, μπροστά ο Πωλ και πίσω αυτός. Ένα δευτερόλεπτο μόνο τον πήρε: ο μαυροντυμένος άγνωστος πάτησε ένα κουμπί μπροστά στον πίνακα του αυτοκινήτου και ένα υγρό σπρέι ξεκινώντας από το μπροστινό χαμηλό μέρος του αυτοκινήτου του, κατευθύνθηκε και έλουσε τις πίσω ρόδες του αυτοκινήτου της εταιρίας ΒΕΡΟ που οδηγούσε ο Πωλ.

Ο Πωλ δεν είχε αργήσει να ξεκινήσει. Ήταν περίπου 5.20μ.μ. Έτρεμε. Ένιωθε πως το όνομα, Τ. Χις, αυτή η συνάντηση με τον μαυροντυμένο άντρα, ήταν η αρχή ενός μίτου. Ποιος ήταν λοιπόν ο κ. Τ. Χις; Και τι γύρευε στα γραφεία του ο μαυροντυμένος άντρας, με τις γνωστές πλέον ιδιότητες; Για τα εντομοκτόνα ήταν πλέον βέβαιος: επρόκειτο για ένα γραφείο το οποίο προμηθευόταν ποντικοφάρμακα - εντομοκτόνα για ποιους άλλους, αν όχι για τους γνωστούς εκτελεστές των 'σπουργιτών αλητών'; «Όχι, δεν ήταν μία απλή

σύμπτωση η παρουσία του μαυροντυμένου άντρα, σ' εκείνο το γραφείο! Μα πόσα κτήρια εκτέλεσης κατέχει ετούτη η εγκληματική εταιρία; Ποιοι την ορίζουν επιτέλους; Οι παντοδύναμοι πολιτικοί της Πολιτείας; Έλεος, έλεος Θεέ και Κύριε!» προσευχήθηκε σιγανά.

Το δυστύχημα

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι ο Πωλ οδηγούσε αργά, προσεκτικά. Κάποια στιγμή σταμάτησε στα φώτα. Κοίταξε πίσω του. Είδε ένα ασυνήθιστο άσπρο αυτοκίνητο. Ένας άντρας με μεγάλα γκρίζα γυαλιά καθόταν στο τιμόνι. Ο ήλιος έπεφτε πάνω τους και η αντανάκλαση τον έκαναν να μην μπορεί να βλέπει καθαρά το πρόσωπο εκείνο. Δεν έβλεπε ώμους, ρούχα, χρώματα! Τον τύφλωνε ο ήλιος. Γιατί άλλωστε; Τι αλήθεια φοβόταν; Προσπαθούσε να πάρει το μυαλό του από όλα εκείνα που είχε δει πριν από λίγη ώρα. Συγκεντρώθηκε στον εαυτό του, ξεχνώντας το άσπρο αυτοκίνητο πίσω του. Το τράφικ ήταν πολύ πυκνό. Βαριά οχήματα κυκλοφορούσαν ανάμεσα στα συνηθισμένα σεντάν. Μερικά πετούσαν απάνω τους.

Όταν άναψαν τα φώτα και τα αυτοκίνητα άρχισαν να κινούνται και πάλι, το αυτοκίνητο του Πωλ ξεκίνησε με ασυνήθιστους ελιγμούς. Κάποια στιγμή λες και έχασε τον έλεγχο, το αυτοκίνητό του γλίστρησε και ήρθε στο αντιμέτωπο ρεύμα, για να χτυπήσει μετωπικά σε ένα τεράστιο φορτηγό. Ακούστηκαν στριγκλίσματα, παράξενοι ήχοι μετάλλων που 'στραπατοσαρίζονταν' κυριολεκτικά. Ο Πωλ δεν πρόλαβε να καταλάβει καν τι έγινε. Έχασε εξ αρχής τις αισθήσεις του!..

Χτύπησε το τηλέφωνο απότομα θαρρείς και ο Άλεξ το απάντησε με απροσδιόριστη αγωνία. «Εμπρός!» Ήταν

γεγονός ότι είχε αρχίσει να ανησυχεί για τον Πωλ, καθώς δεν είχε δώσει σημεία ζωής, για αρκετές ώρες και τώρα ήταν μάλλον αργά. «Τηλεφωνούμε από το Νοσοκομείο οδικών ατυχημάτων. Πρόκειται για τον Πωλ Παρκς. Έπαθε ατύχημα νωρίς το απόγευμα». «Τι μου λέτε τώρα; Καταλαβαίνετε τι μου λέτε;» απάντησε εκνευρισμένα ο Άλεξ. «Ακούστε με λιγάκι... Δεν μπορείτε να τον δείτε απόψε. Αν θέλετε ελάτε αύριο το πρωί». Το τηλεφώνημα είχε λήξει, αλλά ο Άλεξ είχε απολιθωθεί λες, κρατώντας έτσι, το τηλέφωνο στο χέρι. Οι γηραιές γυναίκες είχαν τακτοποιηθεί το προηγούμενο βράδυ στο υπνοδωμάτιό του προσωρινά και εκείνο το πρωί ο Πωλ είχε απολαύσει ένα τσάι μαζί τους. Φαινόταν εξουθενωμένος. Είχε κοιμηθεί ελάχιστα, αν και ο καναπές του καθιστικού, γινόταν ένα καλό κρεβάτι. Το πρωί, είχε φύγει για τη νέα του δουλειά, και αργότερα είχε συναντηθεί με τον Άλεξ, είχανε πάει μαζί τα εντομοκτόνα κ.τ.λ., στο περίφημο κτήριο της εταιρίας Προστασίας του Περιβάλλοντος Κυανούπολης, ύστερα είχαν χωρίσει και ο Πωλ είχε συνεχίσει τη δουλειά του... Τώρα, αργά το απόγευμα, ο Άλεξ είχε λάβει αυτό το απίστευτο τηλεφώνημα! Ξαφνικά τον χτύπησε ένας ακραίος πανικός. Αλαφιασμένος, έτρεξε και χτύπησε την πόρτα των γυναικών. Τους παρήγγειλε να μην ανοίξουν σε κανέναν ούτε να απαντήσουν σε κανένα τηλεφώνημα. Έπρεπε να βγει έξω! Εκείνες τρομαγμένες από την άθλια κατάστασή του, δεν τόλμησαν καν να τον ρωτήσουν, τι ήταν εκείνο που φτάνοντας σ' αυτιά του, τον είχε συγκλονίσει! Όχι δεν μπορούσε να ακολουθήσει τη συμβουλή του νοσοκομείου και να περιμένει μέχρι αύριο το πρωί! Θα πήγαινε 'τώρα, κατευθείαν στο νοσοκομείο'

όπου νοσηλευόταν ο Πωλ. Ήταν αδύνατο να περιμένει ως το πρωί.

Ο Άλεξ έτρεξε στο αυτοκίνητο και με ασυνήθιστη ταχύτητα κίνησε για το νοσοκομείο. Ήταν ο 'μοναδικός συγγενής του Πωλ'. Δεν ήξερε πόσο σοβαρά ήταν ο πολύτιμος φίλος και καλύτερος μάρτυράς του, στην πολύπλοκη υπόθεση, όπου είχε μπλέξει οικειοθελώς. Κάποια στιγμή έφτασε στο τεράστιο νοσοκομείο. Κατάφερε σχετικά γρήγορα, με την επιμονή του και με το δικαίωμα του 'συγγενή', να εισχωρήσει στο θάλαμο του Πωλ. Τον είδε. «Καϋμένε αλήτη σπουργίτη! Άτυχε Πωλ!» μουρμούρισε. Δεν φαινόταν καθόλου καλά ο 'φίλος' του! Σωληνώσεις παντού. Δίπλα, το μηχάνημα κατέγραφε τους αδύνατους χτύπους της καρδιάς του. Το κεφάλι του ήταν χαμένο στους επιδέσμους και το σώμα του φαινόταν ότι είχε δεχτεί φοβερά χτυπήματα. Όχι δεν ήταν καλά ο άντρας, εκεί μπροστά του. Ταράχτηκε βαθιά μέσα του. «Άλεξ...» άκουσε ξαφνικά αδύνατη τη φωνή του... «Δεν έχω καιρό φίλε... γράψε... 11 Barley Street..., πρώτος όροφος... αριθμός εννέα (9), κ. Τ. Χις... Εκεί... εκεί βρίσκεται το μεγάλο μυστικό... Ψάξτο... ψάξτο... να χαρείς!» Ο Άλεξ τον κοίταξε με αγωνία: «Πωλ, μη φεύγεις Πωλ! Σε χρειάζομαι, μα τω Θεώ!» Τα μάτια του Άλεξ είχαν θολώσει. Ο Πωλ τον κοίταξε μέσα από τα σχεδόν κλειστά μάτια του: «Άλέξ... μη... μη... ξεχάσεις... τι είπα!..» Ο Άλεξ ήθελε να ρωτήσει πολλά, τι έγινε, ποιος έφταιγε για το ατύχημα, μα δεν γινόταν. Ο φίλος του ήταν πολύ άρρωστος. Ξαφνικά το μηχάνημα σταμάτησε και η καρδιά του Πωλ μαζί του. Ο Άλεξ πανικοβλήθηκε. Έξαλλος χτύπησε το κουδούνι κινδύνου. Έτρεξαν γιατροί και νοσοκόμοι. Έψαξαν τον σφυγμό του, ένιωσαν την αρτηρία στο λαιμό του, τράνταξαν την

καρδιά του και το σώμα του με απάνθρωπα ηλεκτροσόκ. Τίποτα. Ο Πωλ ταξίδευε κιάλας προς την ατάραχη και αιώνια ελευθερία και ο Άλεξ είχε απομείνει εκεί, με μια μεγάλη απορία: Γιατί; Γιατί; Γιατί;

Ο Άλεξ σκούπισε τα μάτια του, πήρε βαθιά αναπνοή και τίναξε πίσω το κεφάλι του, προσπαθώντας να κρατήσει στεγνά τα μάτια του και να σταματήσει τη ροή της μύτης του. Κοιτάζοντάς τον φίλο του, Πωλ, αναρωτήθηκε για το πόσο λίγο διάστημα γνώριζε αυτόν τον άνθρωπο, και πόσο πολύ τον είχε συμπαθήσει, καλύτερα μάλιστα κι από δικό του άνθρωπο! «Ναι λες και τον γνώριζα από πάντα!» Η ζωή του Πάωλ και το απροσδόκητα τραγικό τέλος του, ήταν εντελώς απαράδεκτα για τη νοημοσύνη του Άλεξ. Υπήρχαν τόσα πολλά ερωτήματα και ήταν αμφίβολο αν ετούτα θα εύρισκαν ποτέ απάντηση. Αλήθεια ποια χρονική στιγμή, πού και πώς ακριβώς είχε γίνει αυτό το ατύχημα; Ποιος έφταιγε τελικά, ο Πωλ ή κάποιος άλλος; Ποιος ήταν ο άλλος, αν υπήρχε τελικά; Άραγε ήταν συγκεντρωμένος στην οδήγηση την ώρα του δυστυχήματος, ο άτυχος Πωλ; Ή μήπως...; «Όχι δεν είναι δυνατόν να τον καθάρισαν... ή είναι;» σκέφτηκε με πανικό ο Άλεξ. Όλα και κυρίως η τελευταία ερώτηση είχαν τρομερή σημασία! Το 'λαγωνικό' ο Χέρμπερτ αυτός ήταν το απαραίτητο μέσον για την διαπίστωση των γεγονότων που κόστισαν στον Πωλ, τη ζωή του. Αναστέναξε κουρασμένος. Τόσα ερωτήματα... μα τόσα πολλά ερωτήματα... Άφησε το επισκεπτήριο του στο γραφείο υποδοχής του Νοσοκομείου. Είχε ήδη αναλάβει την εξασφάλιση μιας αξιοπρεπούς κηδείας για τον φίλο του, Πωλ. Ήταν μια από τις δυσκολότερες ημέρες της ζωής του!

Στη διαδρομή για το σπίτι του ο Άλεξ θυμήθηκε τον άγνωστο με τον οποίο είχαν συζητήσει για τον Πωλ και είχαν κλείσει ραντεβού για την επόμενη ημέρα... μία ημέρα ύστερα εκείνης όπου είχε χαθεί ο Πωλ. Ο Άλεξ χαμογέλασε πικρά. Ο άγνωστος είχε αργήσει κάπως να απαντήσει, αλλά λες και ξαφνικά είχε αλλάξει γνώμη, είχε ακουστεί πολύ αποφασιστικός τελικά: «Δεν εργάζομαι... παρα-μεθαύριο». «Ο.Κ. Τι θα έλεγες λοιπόν να συναντηθούμε κάποια στιγμή εδώ στο γραφείο μου, εννοώ στην εφημερίδα. Σε βολεύει στις 11.30 το πρωί;» τον είχε ρωτήσει ο Άλεξ. «Ο.Κ.! Λέγομαι Άντριου Κούσακ. Θα σε δω παρά - μεθαύριο στις 11.30 το πρωί εκτός αν πάθω κάτι στο μεταξύ!» είχε πει ο άγνωστος συνομιλητής του, και ο Άλεξ είχε απαντήσει πίσω: «Εντάξει φίλε παρά- μεθαύριο στις 11.30 πρωινή!» «Κανείς δε θα μάθει» είχαν συμφωνήσει, και τώρα ο Πωλ είχε φύγει.

Την επόμενη ήρθε εκείνος, ο Άντριου Κούσακ, στις 11.30 π.μ., και ήταν ένας πολύ συμπαθητικός τύπος. Μιλήσανε, και ο Άλεξ τον πληροφόρησε ότι ο Πωλ που είχε 'αποδημήσει' τελικά, την προηγούμενη, είχε μάθει πολλά σχετικά με την απαγωγή του, και είχε προσκομίσει κάποια πολύ σημαντικά στοιχεία για έρευνα, προτού να αποχωρήσει από τη ζωή. Η κηδεία του θα λάβαινε χώρα σε δύο ημέρες μετά από το θάνατό του. «Αν θέλεις έλα... Θα χαρεί πολύ ο Πωλ... Είμαι βέβαιος πως αγαπά τους αγωνιστές της αλήθειας και του δικαίου!» είχε πει ο Άλεξ και ο άντρας του είχε σφίξει το χέρι λέγοντας: «Θα ιδωθούμε εκεί... δίπλα του... ζει και θα ζει...»

**Ο Άλεξ Β., ο ντετέκτιβ Χέρμπερτ Τ., ο κ. Τ. Χις.
Ξετολίζεται ο μίτος...**

«Φίλε μου σε χρειάζομαι. Ο Πωλ έφυγε αφήνοντας βαρυσήμαντο μήνυμα πίσω του. Τα τελευταία λόγια του είναι η παρακαταθήκη του για την έρευνά μας... Με αναγνώρισε ακούς; Λες και με περίμενε για να μου δώσει εντολές. Ξέρεις ποια ήταν τα τελευταία λόγια του; '11 Barley Street, 1st Floor, No 9, κ. Τ. Χις...'... Σου λέει κάτι το όνομα αν όχι τα υπόλοιπα;» Ο Άλεξ περίμενε με αγωνία την απάντηση από την άλλη άκρη της γραμμής. Μιλούσε στον Χέρμπερτ. «Ίσως... Μάλλον ναι τελικά... Το όνομα είναι πολύ γνωστό... Άσε όμως να το σκεφτώ και να το ψάξω λίγο Άλεξ... και... άκου, λυπάμαι πολύ για τον Πωλ!» απάντησε εκείνος αργά λες και σκεφτόταν.

Ο Άλεξ δεν περίμενε για τον Χέρμπερτ. Άλλωστε δεν είχε φωτιστεί και πολύ με την απάντησή του. Βιαζόταν, ήθελε να τρέξει και να ξετρυπώσει τις πληροφορίες που χρειαζόταν. Πήρε λοιπόν τηλέφωνο την εταιρία ΒΕΡΟ για την οποία είχε αρχίσει να δουλεύει ο Πωλ. Ήθελε να μάθει για τις μεταφορές εκείνης της ημέρας και έμαθε: «... επίσης μία δευτέρα μεταφορά: δύο κιβώτια ποντικοφάρμακα - εντομοκτόνα... κτλ. στο...» του έδωσαν τη γνωστή διεύθυνση που του είχε δώσει ο Πωλ στα τελευταία του. «Ωραία! Αυτό το έχουμε ήδη εξακριβώσει. Απομένουν τα υπόλοιπα: ποιος είναι ο κ. Τ. Χις;» Ρώτησε τον Χέρμπερτ. «Άκου: στις 5.30 μ.μ. περίπου έγινε το ατύχημα. Η αστυνομία βρήκε την παραγγελία, που περιέχει ακριβώς αυτά που σου είπε ο Πωλ...» είπε ο Χέρμπερτ. «Ναι τα διασταύρωσα και με την εταιρία κατασκευής φαρμάκων...» είπε ο Άλεξ διακόπτοντας τον Χέρμπερτ. Εκείνος συνέχισε: «Το ερώτημα ποιος είναι ο μυστηριώδης κ. Τ. Χις, απαντήθηκε. Είναι ο γραμματέας

του υπουργού Περιβάλλοντος. Το γραφείο του βρίσκεται στη δοθείσα διεύθυνση». Ο Άλεξ ήταν σα να είχε κεραυνοβοληθεί: «Μα είναι δυνατόν να είναι όλα τόσο απλά, τόσο ακάλυπτα;» Αναρωτήθηκε ρωτώντας ταυτόχρονα τον αστυνόμο φίλο του, δυνατά. «Νομίζω ότι δεν είναι μόνο αυτό. Ο Πωλ θα πρέπει να είδε και κάτι ακόμα που τον συγκλόνισε. Που τον επιβεβαίωσε για κάτι, που δεν είχε καθόλου διανοηθεί» είπε ο Χέρμπερτ. «Μα βέβαια! Μπορεί να είδε κάτι ακόμα εκεί μέσα... ίσως κάποιον από τους γνωστούς άντρες με την μαύρη στολή;» Ρώτησε ο Άλεξ όλο και περισσότερο βέβαιος ότι επρόκειτο για κάτι που τον αναστάτωσε και πιθανόν... ποιος ξέρει όμως τι άλλο! Ο Άλεξ είχε ήδη ξεκινήσει την έρευνά του...

Παρκάρισε στην οδό Barley κάτω από το πολυώροφο κτήριο. Βιάστηκε να μπει στο ισόγειο, κοίταξε την πινακίδα με τα γραφεία και πήρε το ασανσέρ. Στον πρώτο όροφο βγήκε και έψαξε για τον αριθμό εννέα (9). Όταν βρέθηκε μπροστά του, χτύπησε. Άνοιξε ένας άντρας ντυμένος με πουκάμισο και γραβάτα. «Παρακαλώ!..» είπε περιμένοντας μια απάντηση από τον Άλεξ. «Μπορώ να δω τον κ. Τ. Χις?» ρώτησε ψύχραιμα. «Έχετε ραντεβού?» ρώτησε πάλι ο άντρας. «Όχι, έρχομαι εκ μέρους της εφημερίδας *Βολίδα*... Είμαι ο Άλεξ Β.» «Ένα λεπτό!» είπε εκείνος και χάθηκε στον μικρό διάδρομο του διαμερίσματος για να γυρίσει σχεδόν αμέσως. «Ο κ. Χις, σας περιμένει», είπε τυπικά, και του ζήτησε, να τον ακολουθήσει.

Ο 'κ. Τ. Χις', ο άντρας με το άσπρο πουκάμισο και τη γραβάτα, πίσω από το γραφείο, θα ήταν ένας συνηθισμένος ξανθός τύπος, εάν δεν είχε εκείνα τα μάλλον ψυχρά, γαλάζια μάτια. Έτσι τουλάχιστον τα είχε

χαρακτηρίσει εκείνη τη στιγμή της πρώτης συνάντησής του με τον άγνωστο Τ. Χις. Ο τελευταίος σηκώθηκε και προτείνοντας στον Άλεξ, την παλάμη του, τον χαιρέτησε. Τότε φάνηκε το ύψος του. «Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;» ρώτησε. «Είδα την αναφορά της αστυνομίας σχετικά με το ατύχημα στο Barley Street, πριν από τρεις ημέρες. Από ότι γνωρίζω ο άντρας που πέθανε το βράδυ της ίδιας ημέρας, στο νοσοκομείο όπου νοσηλευόταν, εργαζόταν για την εταιρία χημικών προϊόντων, ΒΕΡΟ, και είχε μεταφέρει στο γραφείο σας, μία συγκεκριμένη ποσότητα εντομοκτόνων και ποντικοφάρμακων», τόνισε ο Άλεξ. «Ναι, και λοιπόν;» ρώτησε εκείνος με ειλικρινή μάλλον, περιέργεια. «Αναρωτιέμαι αν αυτά τα φάρμακα σχετίζονται με το Υπουργείο Προστασίας του Περιβάλλοντος!» «Μα... κ... αυτό δεν σας αφορά. Θα μπορούσε να είναι για προσωπική χρήση!» «Μάλιστα... μεγάλη ποσότητα βέβαια... όπως διαπιστώνεται από τα τιμολόγια... Θα μπορούσατε να ραντίσετε μ' αυτά μερικά από τα πάρκα της πολιτείας μας. Θα ήθελα επίσης να σας προειδοποιήσω ότι -πάντα από τα τιμολόγια που βρέθηκαν στο ατύχημα...- γνωστοποιήθηκε ότι η εταιρία ΒΕΡΟ προμηθεύει ήδη τα ίδια ακριβώς φάρμακα στα υποκαταστήματα του Ίδρυματος Προστασίας Περιβάλλοντος'... αναφέρονται δύο προς το παρόν -η πληροφορία δευτερόνεται και από την εταιρεία ΒΕΡΟ πλέον- αν και δεν το έχω καταλάβει ακόμα πώς αυτό το Ίδρυμα Προστασίας Περιβάλλοντος', έχει δημιουργηθεί και ενεργεί χωρίς να είναι καταγεγραμμένο ως νόμιμο κρατικό σώμα και κυρίως όταν υπόκειται στο Υπουργείο Περιβάλλοντος. Καταλαβαίνετε τι εννοώ... Θα μπορούσατε να με διαφωτίσετε σχετικά;»

Ο άντρας άλλαξε χρώμα, και δίστασε να απαντήσει. Ύστερα από μερικές στιγμές είπε: «Η αλήθεια είναι ότι το συγκεκριμένο Ίδρυμα, άρχισε να λειτουργεί πρόσφατα. Έχει δεν έχει ζωή πέντε-έξι εβδομάδων, επομένως ίσως και να θεωρηθεί ότι βρίσκεται σε πειραματικό στάδιο. Πιστεύω λοιπόν ότι δεν θα αργήσουν να γίνουν οι σχετικές τυπικές δηλώσεις περί αυτού και ταυτόχρονα η επίσημη ανακοίνωσή του, ως οργανισμού υπό την αιγίδα δύο Υπουργείων, Περιβάλλοντος και Οικονομικών. Ο νόμος που ετοιμάστηκε και θα τεθεί στην Βουλή προς ψήφιση - σημειωτέον, δεν αναμένονται αντιδράσεις- θα δοθεί στη δημοσιότητα στο άμεσα εγγύς μέλλον». Μιλούσε, αλλά είχε χάσει την πεποίθηση που είχε δείξει αρχικά. «Κυκλοφορείτε επίσης και κάποια μαύρα βαν, όπως διαπιστώσαμε. Τα είδαμε κάποια βράδυα σε κάποια πάρκα... στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου του Wetlands... για παράδειγμα. Τα οδηγούν άντρες που φέρουν μαύρη στολή και παράλληλα είδος εμβλήματος σε τσέπη του μπουφάν, του παντελονιού και στο κράνος... -αλήθεια γιατί εκείνο το αδιαπέραστο πέρσπεξ στο κράνος; Τελικά το έμβλημα... ναι... ναι... μοιάζει με απαγορευτικό έμβλημα. Αλήθεια τι σημαίνει; Τι σημαίνουν ό' αυτά; Δεν πιστεύω να... ψεκάζουν το πάρκο τέτοια ώρα; Χειμώνα καιρό μετά τις 8.00 μ.μ.» Επέμενε ο Άλεξ με μια μανία, θα έλεγε κανείς, να βιαστεί να μάθει όλη την αλήθεια μονομιάς.

Ο κ. Τ. Χις τον κοίταξε με θυμό που δεν μπορούσε να κρύψει. «Δεν ξέρω τι θέλετε να πείτε! Δεν αρνούμαι τίποτα σχετικά με τα μαύρα βαν και το προσωπικό που τα επιβαίνει. Αλλά οι υπαιτιγμοί σας για τις ώρες κ.τ.λ. Αλήθεια δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε. Τέλος πάντων,

πιστεύω ότι όλα αυτά ακόμη και τα παράξενα ακόμα όπως τα αποκαλείτε -αν είναι τελικά όπως τα λέτε- θα διευθετηθούν όταν πιστοποιηθεί η νομιμότητά τους». Σηκώνεται. «Εδώ τελειώνει η συνάντησή μας κ. Β., καθώς έχω ένα ραντεβού, εκτός γραφείου», είπε και πρότεινε το χέρι του στον Άλεξ. «Ελπίζω να ξανασυναντηθούμε σύντομα αγαπητέ...» είπε ο Άλεξ τραβώντας γρήγορα το χέρι του από το προσποιητό σφίξιμο του χεριού του Τ. Χις, και φουριόζος βγήκε από το ιδιωτικό γραφείο του γραμματέα του υπουργού Περιβάλλοντος. Εσκεμμένα παράλειψε να χαιρετήσει τον άντρα που τον συνόδευε ως την πόρτα και μόλις έφτασε τελικά στο αυτοκίνητό του, τράβηξε ένα μικρό μαγνητόφωνο από την τσέπη του σακακιού του. Βιαζόταν να μιλήσει στον Χέρμπερτ.

Όταν τελικά επικοινωνήσει μαζί του, τον άφησε να ακούσει το μαγνητόφωνό του. «Κολοκύθια νερόβραστα! Τι πειραματικά και κουραφέξαλα μας αραδιάζει ο τύπος; Φαντάσου πόσο καθυστερημένους θεωρούν τους πολίτες που κυβερνούν! Νομίζουν ότι όλοι κοιμούνται και πως μπορούν να ενεργούν με δολιότητα και χωρίς κανέναν έλεγχο. Αγαπητέ, θεωρούν ότι καθαρίζουν τον τόπο από τα δήθεν ρεμάλια, όχι από ανθρώπους! Η οικονομία πάει να φέρει και τα ιδρύματα, το ένα πίσω από το άλλο, κατεβάζουν ρολά... Τι περιμένεις πια; Σιγά να μην περιμαζέψουν τους καθυστερημένους ή μη, άστεγους χρεώνοντας την πολιτεία με ποσά που δεν υπάρχουν. Όλα, μα όλα, τα καταπίνουν οι ετοιμασίες για τους Διεθνείς Αγώνες. Είναι η μερίδα των πολιτών που δεν εκπροσωπείται από κανέναν μόνο από τον ιερέα της περιοχής μας! Ευτυχώς που έχουμε έναν άνθρωπο μέσα σε αυτή τη ζούγκλα της υποκριτικότητας και της δολιοφθοράς, που δε στεναχωριέται ακόμα κι αν τον

αποκεφαλίσουν, χάριν των άτυχων συμπολιτών μας! Δεν ξέρω αν κι άλλες περιοχές της Πολιτείας μας έχουν κάποιον άγιο άνθρωπο σαν ετούτον. Και πρόσεξε... δεν είναι ότι είναι ιερέας... έτυχε. Άνθρωπος είναι, στη θέση ιερέα. Τέτοια πια είναι η κατηφόρα της κοινωνίας μας, που ετούτοι οι κύριοι θεωρούν ότι μπορούν να κάνουν οτιδήποτε, χωρίς καν να προκαλούν αντιδράσεις. Αυτό είναι το άκρον άωτον του θράσους και της παλιανθρωπιάς! Ποιος ξέρει πόσοι είναι χωμένοι στο 'απεχθές κόλπο', αν όχι όλοι!»

Ποιος είναι ο Άλεξ Β.;

«Από την εφημερίδα *Βολίδα*... ναι... ναι... είναι πολύ γνωστός για την έρευνα και τις αναφορές του. Θα έλεγα ότι θεωρείται η κορυφή, το αστέρι της δημοσιογραφίας στην πολιτεία μας. Είπε κάποια πράγματα ασυνήθιστα και μάλλον υπερβολικά κατά τη γνώμη μου. Ότι δηλαδή το συγκεκριμένο σώμα παρουσιάστηκε σε κάποια πάρκα αργά τη νύχτα κτλ. Έχεις κάτι υπόψη σου;» Ο Τ. Χις – γιατί αυτός ήταν- περίμενε ν' ακούσει. «Δεν νομίζω ότι αυτό είναι σωστό. Οι επιθεωρητές μας δεν βγαίνουν τέτοια ώρα για δουλειά. Εκτός αν συμβαίνει κι αυτό, ενίοτε, λόγω του φόρτου εργασίας. Τέλος πάντων, μην ανησυχείς. Σύντομα θα βγει στην δημοσιότητα το λειτουργικό έργο αυτών των ανθρώπων, που ενεργούν υπό την αιγίδα του νεοϊδρυθέντος ιδρύματος...» συνέχισε το αφεντικό του Τ. Χις, λες και μιλούσε για τον καφέ και τη ζάχαρη στο φλιτζάνι του!

Ο Τ. Χις όμως δεν ησύχασε. Ένα αόριστο συναίσθημα ανησυχίας είχε φωλιάσει μέσα του, από την πρώτη κιόλας στιγμή που είχε συναντηθεί με τον Άλεξ Β. Επιπλέον είχε αρχίσει να ανησυχεί και για το γεγονός ότι

χημικά και εντομοκτόνα είχαν καταφθάσει ακόμη και στο γραφείο του. Αναρωτήθηκε γιατί δεν είπε την αλήθεια στον Δημοσιογράφο, ότι ναι τα κιβώτια προορίζονταν για το ίδρυμα... και πού επιτέλους έβλεπε το κακό; Πάρκα καθάριζαν, όχι ανθρώπους! Στην τελευταία αυτή σκέψη ο νους του σταμάτησε. Μα... κάποια πράγματα δεν κολλούσαν, αλήθεια... Για παράδειγμα τα φάρμακα στο γραφείο του, ο άνθρωπος με τη μαύρη στολή στο γραφείο του, για την παραλαβή, είχε ξεχυθεί πίσω από τον υπάλληλο της μεταφορικής, της εταιρείας ΒΕΡΟ, λέγοντας στον ίδιο, πως κάπου το είχε δει 'εκείνο το μούτρο!..' Του είχε κάνει εντόπωση το θράσος του συγκεκριμένου υπαλλήλου και η μανία του να ακολουθήσει την προηγούμενη μέρα τον ανθρωπάκο της εταιρίας ΒΕΡΟ, που δεν ήταν άλλος από τον Πωλ Παρκς. Ύστερα είχε ακούσει για το ατύχημά του, που μόλις τώρα, μετά από εκείνη τη συνάντησή του με τον Άλεξ, είχε αρχίσει να υποψιάζεται τη σημασία του. «Έκανε αλήθεια κάποια βρομοδουλειά ο υπάλληλος του ιδρύματος; Ήταν ο αίτιος αυτού του ατυχήματος, κι αν ναι, γιατί; Τι έφταιγε εκείνος ο άνθρωπος; Τι του είχε κάνει;» ρώτησε μονολογώντας τον εαυτό του, ο Τ. Χις.

Πήρε τηλέφωνο το 'υπό δοκιμή' ίδρυμα. Ανέφερε το όνομα του υπαλλήλου. Ναι εργαζόταν για την υπηρεσία. Εντάξει κι αυτό ήταν γνωστό. Όμως... «ποια ακριβώς είναι τα καθήκοντά του;» ρώτησε ο Τ. Χις δήθεν αδιάφορα. «Ω... συνήθως μοιράζει τα γεύματα!» απάντησε η φωνή στο τηλέφωνο. «Ο.κ. Είχε ποτέ κάποιο πρόβλημα στη δουλειά του;» ξαναρώτησε παραξενεμένος κι ο ίδιος από τη σοβαρότητα της φωνής του. «Χμ... Αν και δεν είμαι βέβαιος γι' αυτό, νομίζω πως κάποιος από τους 'τροφίμους' τον χτύπησε, του πήρε τη στολή του, τον

έδωσε γυμνό και το έσκασε. Έμαθα ότι ήταν άρρωστος στο μυαλό, ο άνθρωπος!» «Μάλιστα! Μάθατε τι, τελικά απόγινε εκείνος ο άνθρωπος;» Ξαναρώτησε ο Τ. Χις, όλο και περισσότερο μπερδεμένος. «Α... δεν ξέρω... ίσως και να τον πήραν οι συγγενείς του... ίσως και να κοιμάται ακόμη σε κάποιο πάρκο» είπε ο άντρας στην άλλη άκρη του τηλεφώνου και ο Τ. Χις, άθελά του άρχισε να ταυτίζει τον υπάλληλο της εταιρίας ΒΕΡΟ, που είχε πάθει το ατύχημα, με τον άντρα που το είχε 'σκάσει' από το 'Ίδρυμα Προστασίας Περιβάλλοντος'. Τέλος άρχισε να σκέφτεται πως όταν ο άντρας της Υπηρεσίας έτρεξε πίσω του με μανία, μήπως ακόμα και να βοήθησε ώστε εκείνος ο άτυχος να πάθει τελικά το ατύχημα, που τον τελείωσε! Κοκάλωσε από την ίδια του τη σκέψη. Έτριψε με την παλάμη του το μέτωπό του: «Δεν είναι δυνατόν! γιατί αν συνέβη κάτι τέτοιο, τότε... κάτι πολύ σοβαρότερο καλύπτεται πίσω από αυτή την ιστορία!», μουρμούρισε πανικόβλητος και ένιωσε την πίεσή του να αναρριχάται στα ύψη. Τότε ήταν που αποφάσισε να το ψάξει!

Τ. Χις, αθώς ή αφελής;

«Μάρτιν (Martin), σε χρειάζομαι. Ξέρω ότι ανήκεις στο αστυνομικό τμήμα της περιφέρειας της Πλατείας Δημαρχείου... Είναι ακόμα ντετέκτιβ ο Χέρμπερτ Τρέιν (Train);» ρώτησε ο Τ. Χις. «Ναι... είναι...» απάντησε ο Μάρτιν. «Ωραία λοιπόν! Θα μπορούσα μήπως να τον δω για κάτι προσωπικό;» Ρώτησε ο Τ. Χις. «Θέλεις να τον ρωτήσω τώρα αμέσως, αν είναι στο γραφείο του;» Ξαναρώτησε ο Μάρτιν. «Ναι, ναι, αν είναι δυνατόν... Εϊ, Μάρτιν... much appreciated... φιλε! Θα περιμένω στο τηλέφωνο», είπε ο Τ. Χις δηλώνοντας έτσι την ευγνωμοσύνη του. Ήθελε να διαμορφώσει την εικόνα

της αλήθειας, όσο μπορούσε καλύτερα. Τα θολά νερά κάλυπταν πολλά από τα 'επί τραπέζης λασιώδη θέματα'. Ποιος αλήθεια ήξερε; Ο ίδιος δεν ήταν παρά ο δεύτερος στη σειρά, γραμματέας του Υπουργού. Ήταν ο δεύτερος και εξωτερικός, επομένως δεν ήταν στον άμεσο, στον έμπιστο κύκλο του υπουργού. «Λες να νομίζουμε ότι ξεπεράσαμε την ανθρώπινη υπόστασή μας και γίναμε θεοί;» Αναρωτήθηκε με τρόπο. Ξαφνικά άκουσε κάποιον στο τηλέφωνο: «Hello! Χέρμπερτ Τρέιν, here!» Ήταν 'το ζητούμενο', ο ντετέκτιβ του αστυνομικού τμήματος... «Χέρμπερτ, είμαι ο Τ. Χις, ο δεύτερος και εξωτερικός γραμματέας του Υπουργού Περιβάλλοντος. Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε ιδιαίτερα και σε προσωπικό επίπεδο;» Ο Χέρμπερτ προθυμοποιήθηκε: «Θα βρω το χρόνο γι' αυτό, πού όμως;» ρώτησε. «Σε ένα συνηθισμένο εστιατόριο της περιοχής σας, το βραδάκι. Πρότεινέ μου κάτι», απάντησε εκείνος. Ο Χέρμπερτ απάντησε αμέσως: «Στο *Παραμύθι*, φίλε μου. Είναι στην Πλατεία Δημαρχείου Wetlands, απέναντι από το πάρκο... Τι θα έλεγες για τις 8.00 μ.μ.» «Έγινε φίλε, απόψε στις 8, λοιπόν'.

Έτσι και 'έγινε' τελικά. Οι δύο άντρες ο Χέρμπερτ και ο Τ. Χις κράτησαν το ραντεβού τους, βρέθηκαν εκεί. Όμως δεν μπορούσαν να μη προσέξουν το σκοτάδι που επικρατούσε στην περιοχή! Αφέγγαρη νύχτα και το πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου να φορά κυριολεκτικά, τις πλερέζες του! Το *Παραμύθι* όμως ήταν ζεστό και φιλόξενο. Ένα γλυκό ημίφως έδινε την άνεση της διακριτικότητας και σε έκανε να ξεχνάς το απέξω σκληρό, και απάνθρωπο σκοτάδι και εκείνη την βραδυνή, ανοιξιάτικη ψυχρούλα που σε κάρφωνε τελικά. Κατάλληλο το περιβάλλον για την όποια συζήτηση.

Συζητάνε λοιπόν. Έχουν παραγγείλει και περιμένουν μιλώντας για όλα τα άλλα, εκτός από εκείνα, που αν και δεν είχαν θίξει ακόμα, αμφότεροι υποψιάζονταν πως επρόκειτο για 'πολύ καυτά ζητήματα'.

Η μεγάλη τζαμαρία έδινε στους πελάτες του μαγαζιού ένα χαρακτηριστικό κάδρο του έξω: λίγοι περαστικοί, και κάποιοι αργόσχολοι στα απέναντι παγκάκια. Ένα-δυο φτωχαδάκια, είχαν μαζέψει τα πόδια τους πάνω στα καθίσματα του πάρκου, δείχνοντας ότι ετοιμάζονταν για τον βραδινό τους ύπνο. Ο Τ. Χις τaráχηκε. «Ακόμα έχουμε άστεγους. Αν και το πρόγραμμα περίθαλψης ασθενών και αστέγων έχει αρχίσει εδώ και μερικές εβδομάδες δεν φαίνεται να έχει απτά αποτελέσματα. Η Κενόπολη είναι μία μεγάλη πολιτεία. Κοίταξε αυτούς τους ανθρώπους! Είναι δυνατόν να κοιμούνται στο πάρκο, και όχι σε ένα ανθρώπινο κρεβάτι;» Ο Χέρμπερτ τον κοίταξε τώρα λες και έβλεπε Αριανό! «Τι λες αγαπητέ μου; Περίμενε... και ίσως να είσαι τυχερός και να απολαύσεις φιλευσπλαχνία των ανθρώπων στην πράξη, του Ιδρύματος Προστασίας του Περιβάλλοντος!» είπε συγχυσμένος με την άγνοια του ανθρώπου, που υποτίθεται ότι είναι γνώστης του προγράμματος και των επιχειρήσεων του Υπουργείου το οποίο υπηρετεί. Ο Τ. Χις δεν καταλάβαινε: «Τι εννοείς Χέρμπερτ;» είπε αρκετά θιγμένος. «Περίμενε, έρχονται όλο και πιο συχνά τώρα τελευταία τα μαύρα βαν, οι μαυροντυμένοι εκπρόσωποι των ελεημόνων της Κενόπολης. Έχουν δείξει ανάλογο ενδιαφέρον και οι πολίτες και κάποιοι με συγκεκριμένες ειδικότητες, έχουν ρωτήσει, έχουν γίνει μάρτυρες σοβαρών επεισοδίων και έχουν βαλθεί να το ψάξουν!» είπε ο Χέρμπερτ θριαμβευτικά. «Οι πρώτοι... Πιστεύω πως εννοείς τους

υπαλλήλους του προγράμματος του Υπουργείου Περιβάλλοντος, αλλά και πάλι... Το λες σοβαρά ότι έρχονται τέτοια ώρα; Δεν το πιστεύω!» είπε με κάποια πεποίθηση ο Τ. Χις. «Τέτοια ώρα μαζεύουν τους 'αλήτες σπουργίτες' φίλε μου...» είπε ο Χέρμπερτ Τρέιν κουνώντας το κεφάλι του, με μία πικρία που παραμόρφωνε τα χείλια του. Ο Τ.Χις, τον κοίταζε με έκπληξη, δεν καταλάβαινε τίποτα.

Κάποια στιγμή σιωπής κοιτάζαν έξω και τότε το είδαν να εμφανίζεται: ένα μαύρο βαν, το βαν που είχε μελετήσει ο Χέρμπερτ, το είδαν να καταφθάνει έτσι κατάμαυρο, σωστός χάρος! Το μεγάλο αυτοκίνητο σταμάτησε. Ο Τ. Χις κοίταζε προς το μέρος του, σα μαγνητισμένος, και με φανερή απορία. Ο Χέρμπερτ παρακολουθούσε τις αντιδράσεις του Τ. Χις με πολύ ενδιαφέρον. Το αυτοκίνητο άνοιξε επιτέλους και από τη θέση του παρασωφέρ κατέβηκε ένας ψηλός άντρας με χαρακτηριστικό βάδισμα... «Α! Ο Μπρατ (Brad)!» ξεφώνησε ο Τ. Χις, έχοντας αναγνωρίσει γνωστό του άτομο, και μάλιστα χωρίς να βλέπει καλά μέσα σε εκείνο το μισοσκόταδο, που αν και προσπαθούσαν να το αραιώσουν κάποια μεγάλα φανάρια του πάρκου, δεν αρκούσαν για την μεγάλη περιοχή του πάρκου της Πλατείας Δημαρχείου. «Τι διάβολο κάνει τέτοια ώρα εδώ;» ρώτησε τον εαυτό του δυνατά. «Κοινωνικό έργο!» Ειρωνεύτηκε αυτή τη φορά ο Χέρμπερτ. Ο Τ. Χις παρακολουθούσε τώρα με διάπλατα μάτια και ο Χέρμπερτ διαπίστωνε ακόμη μια φορά, ότι ο άντρας απέναντί του, δεν γνώριζε τις μυστικές δραστηριότητες των ανθρώπων του Υπουργείου, στο οποίο υπηρετούσε. Ένωσε ένα είδος οίκτου για τον Τ. Χις. Ήταν ολοφάνερο ότι είχε μεσάνυχτα!

Ο άντρας που ο Τ. Χις είχε αποκαλέσει Μπρατ, κατευθύνθηκε στα καθίσματα του πάρκου, σταμάτησε μπροστά σ' ένα από αυτά και με το κλαμπ του σκούνησε έναν άντρα, που έτσι όπως ήταν ξαπλωμένος για λίγο, φαινόταν ότι κοιτάζε τον αφέγγαρο ουρανό. Ο μαυροντυμένος Μπρατ τον σκούνησε αλλά ο άντρας δεν κουνήθηκε. Τότε, ο Μπρατ πάντα, τον σκούνηξε ξανά με πιο άγριες κινήσεις. Ο Τ. Χις παρακολουθούσε με ενδιαφέρον. Το πρόσωπό του άλλαζε βαθμηδόν εκφράσεις. Τώρα πια οι συσπάσεις του προσώπου του μαρτυρούσαν θυμό και οργή!

Ο άντρας ανασηκώθηκε αργά στο κάθισμά του. Είπε κάτι και επεχείρησε να ξαπλώσει και πάλι και τότε ο Μπρατ, αφού βεβαιώθηκε ότι δεν περνούσε κανείς, σήκωσε το ρόπαλο ελαφρά και το κατάφερε στα πλάγια του γέρου. Εκείνος τινάχτηκε και ο άντρας τον άρπαξε από το μπράτσο και τον ανάγκασε να σταθεί όρθιος. Ύστερα τον έσπρωξε να βαδίσει προς το βαν, χωρίς να στεναχωριέται για το αν τελικά κάποιος τους είχε δει ή όχι. Ο άντρας περπατούσε με δυσκολία. Μόλις που έσερνε τα πόδια του. Φαινόταν αδύναμος και πολύ πιθανόν να ήταν νηστικός. Αλλά οι ιθύνοντες κατέχουν καλά την υποκριτική τέχνη, και επομένως και τι απαντήσεις θα δώσουν, και πώς θα απολογηθούν σε κάποια δοθείσα στιγμή, για τις τέτοιες ή τις παρόμοιες συμπεριφορές τους. Είναι κοινή η γνώση για το πώς θα αντιδράσουν, θα ισχυριστούν ότι είναι άσχετοι με τα όποια αποτρόπαια γεγονότα και θα υπερασπιστούν τον εαυτό τους μέχρις εσχάτων, παρουσιάζοντάς τα ως φαντασιώσεις. Θα φτάσουν μάλιστα στο σημείο να δηλώνουν, 'πως ενώ οι ίδιοι πάσχουν για να βοηθήσουν τους άστεγους αλήτες, ετούτοι -οι άστεγοι αλήτες-

βουτηγμένοι στην αδιαφορία τους, στην αντικοινωνικότητά τους ή ακόμη και στην αουδοσία τους, αντιδρούν και είναι ασύμφωνοι σε όλα όσα υποδεικνύονται για το καλό τους!

Ο Τ. Χις παρακολουθούσε τις εξελίξεις μιας υπόθεσης απίστευτα τραγικής, με μάτια ορθάνοιχτα από τον τρόμο και ο Χέρμπερτ εκείνον, κατάπληκτος. Με μία μακροχρόνια υπηρεσία πίσω του και άλλη τόση εμπειρία, ο Χέρμπερτ, θα ορκιζόταν ότι πραγματικά βρισκόταν μπροστά σε μία άλλη εξίσου τρομακτική αποκάλυψη: ο Τ. Χις, ο άντρας που καθόταν δίπλα του, ο Β' Γραμματέας του Υπουργού Περιβάλλοντος, αναμφίβολα δεν είχε ιδέα από αυτή την βρώμικη ιστορία. Η αποκάλυψη ετούτη θεωρήθηκε από τον Χέρμπερτ ακόμη περισσότερο οδυνηρή, καθώς διαπίστωνε την αδιαφάνεια, ακόμη και μεταξύ των υπευθύνων αξιωματούχων της κυβέρνησης και των στελεχών τους, την παράλληλη και με την αδιαφάνεια των πράξεών τους εναντίον ενός αποδυναμωμένου λαού. «Μην λες τίποτα. Ο Άλεξ Β. και εγώ θα αγωνιστούμε να αποκαλύψουμε το σατανικό πρόσωπο κάποιων 'αγνώστων' κατόχων υψηλών θέσεων. Δεν γνωρίζουμε, δεν είδαμε τίποτα ακόμα. Ας κάνουμε υπομονή και κουράγιο!» συμβούλεψε τον Τ. Χις.

Έχοντας πει αυτά ο Χέρμπερτ, πληκτρολογεί ένα νούμερο στο τηλέφωνό του. «Άλεξ είμαι στο *Παραμύθι*, με τον κ. Τ. Χις. Ναι, ναι... καλά άκουσες. Πόσο γρήγορα μπορείς να επικοινωνήσεις με τον Μίλνε, τον Ρέιμοντ και την Αλεξάντρα;» Ρωτά με κάποια ανυπομονησία. «Αμέσως...» ακούγεται η απάντηση του Άλεξ. «Ελάτε λοιπόν εδώ όσο πιο γρήγορα μπορείτε. Θα σας περιμένουμε ο Τ. Χις κι εγώ», είπε και πάλι και έκλεισε το κινητό του. Ύστερα κοιτάζοντας τον Τ. Χις πρόσθεσε:

«Θα επισκεφτούμε το φιλόξενο μέρος όπου έμεινε ένα 24ωρο ο Πωλ, ο... αχθοφόρος των χημικών που μεταφέρθηκαν στο γραφείο σου, έτσι για να πάρεις μία ιδέα από το νεοσυσταθέν 'ωραίο ίδρυμα' φιλοξενίας των 'αλητών σπουργιτών'. Κι αν είμαστε τυχεροί θα δούμε την κλούβα και τους αλήτες. Ένα είναι βέβαιο. Δεν μπορούμε να περιμένουμε άλλο. Πρέπει να δραστηριοποιηθούμε. Δεν μπορούμε να αφήσουμε άλλους 'σπουργίτες αλήτες', στα χέρια των εκτελεστών τους». Ο Τ. Χις αντέδρασε: «Μα τι λες, τώρα Χέρμπερτ; Είδες κάτι τέτοιο με τα μάτια σου; Η συμπεριφορά του Μπράτ δεν δικαιολογείται, όμως αυτός που λες είναι κάτι... κάτι το εντελώς διαφορετικό και... απόλυτα οδυνηρό για να είναι αληθινό!» «Α, μη στεναχωριέσαι, έχουμε τόσες αποδείξεις στα χέρια μας, που όταν διαπιστώσεις τι γίνεται θα θέλεις να ανοίξει η γη και να καταπιεί το σινάφι για το οποίο εργάζεσαι! Περιμένε και θα τα μάθεις όλα!»

«Ελάτε λοιπόν...» Ο Χέρμπερτ κάνει τις συστάσεις. Ο Τ. Χις καταλαβαίνει. Σκέπτεται με άγχος: «Όλοι αυτοί γνωρίζουν... ειδαν γνωρίζουν. Γνωρίζουν αυτά για τα οποία εγώ ο ίδιος, δεν έχω ιδέα, γιατί οι 'εκλεκτοί κάποιοι' μου κράτησαν τα μάτια κλειστά, γιατί μόνο έτσι θα έκαναν καλύτερα τη βρομοδουλειά τους!» Ο άνθρωπος καίγεται. Ο Τ.Χις βραβευμένος οικονομολόγος και νομικός από τη θέση του δεύτερου γραμματέα του υπουργού περιβάλλοντος, φιλοδοξούσε να ανέβει τα σκαλοπάτια της πολιτικής, παρακινούμενος από το γνήσιο ενδιαφέρον του για την βελτίωση του περιβάλλοντος. «Είμαι ένας 'κουτός ιδεολόγος', τελικά;» ρώτησε σιγανά τον εαυτό του. Ένωσε ντροπή και ταυτόχρονα, υπερηφάνεια, καθώς αντιλαμβάνοταν τις

παρασάγγες που τον χώριζαν, από τους φαινομενικά ομοίους του. Στις λογικές επιδιώξεις του, τα χρήματα, σαν ένα άλλο ξεχωριστό θέμα, ήταν ίσως το λιγότερο επιδιωκόμενο: προερχόταν από μία παραδοσιακή, έντιμη οικογένεια φαρμαδόρων, που από προπάππου είχαν κάνει μία μικρή περιουσία, καλλιεργώντας σταφύλι. Είχαν το δική τους παραγωγή οίνων και τα κρασιά τους ταξίδευαν σε όλο τον κόσμο, κυρίως γιατί δεν ήταν μεταλλαγμένα και ήταν απαλλαγμένα από συντηρητικά. Τα πράγματα είχαν αρχίσει να γίνονται δύσκολα για τις οικογένειες των φαρμαδόρων, καθώς δεν είχαν την υποστήριξη του κράτους, όταν χρειάζονταν δάνεια με βοηθητικό επιτόκιο, για να αντιμετωπίσουν άλλοτε την ξηρασία και άλλοτε τις πλημμύρες. Ο Τ. Χις, είχε ζήσει τις διαρκείς αγωνίες της οικογενείας του, που ήταν τριών γενεών φαρμαδόροι, και είχε μεγαλώσει με το όνειρο να σπουδάσει, ώστε να βοηθήσει, όσο καλύτερα μπορούσε, τους πιστούς στη γη φαρμαδόρους, εκεί έξω. Και τώρα, ιδιαίτερα τώρα που πίστευε ότι προχωρούσε με σταθερά βήματα, αντιλαμβανόταν αυτό, που δεν είχε να αντιμετωπίσει ούτε στους χειρότερους εφιάλτες του!

Δράση Αντίδραση!

Ταξιδέψανε με το βαν του Άλεξ -το οδηγούσε ο ίδιος- και με κάποια σχετική ταχύτητα προς την περιοχή του συγκροτήματος κτιρίων, εκείνα από όπου πέρασαν και 'απόλαυσαν τη φιλοξενία τους', ο Ρέιμοντ, ο Μίλνε το 'ξυράφι' και ο απολιπών Πωλ. Ξαφνικά, και σε κάποια απόσταση από το αυτοκίνητό τους αντίκρισαν ένα μαύρο βαν. «Μοιάζει με εκείνο που είδαμε στο πάρκο της Πλατείας Δημαρχείου. Μήπως ακολουθούμε το ίδιο βαν;» ρωτάει ο Τ. Χις. Ο Χέρμπερτ δεν του απαντά

αμέσως. Κοιτάζει καλά... «Ίσως! Αν έχει κάνει και κάπου αλλού στάση... Εντάξει, θα το διαπιστώσουμε!» απάντησε λακωνικά. Συνέχισαν να ταξιδεύουν πίσω από το βαν. Ο Τ.Χις, και παρά το γεγονός ότι κάθεται στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, και δίπλα στον Χέρμπερτ, ανησυχεί. Ο ντετέκτιβ τον καθησυχάζει. «Μην ανησυχείς! Εδώ πίσω που κάθεται και τέτοια ώρα... δεν πρόκειται να σε ανακαλύψουν!» «Όχι, δεν είναι αυτό... Φοβάμαι ν' αντικρύσω την αλήθεια!» Οι άλλοι κουνούνε το κεφάλι με κατανόηση. Αποδεικνυόταν ότι ο Τ. Χις, ήταν ένας ανεξάρτητος και δυνατός άνθρωπος, σπάνιο προσόν για έναν νέο πολίτη της Κενόπολης που είχε επενδύσει στην καριέρα του, του πολιτικού, με τόση πίστη. Το μέλλον που δεν παρουσιαζόταν τόσο ευοίωνο ήταν μία αρένα πάλης για τον Τ. Χις και τις πολιτικές του πεποιθήσεις. Η Κενόπολη χρειαζόταν αδέκαστους πολιτικούς σαν εκείνον. Υπήρχε ίσως μία ελπίδα αισιοδοξίας...

Ο Άλεξ συγκεντρώνεται στο να ακολουθεί το μαύρο βαν, από κάποια καλή απόσταση. Δεν είχαν περάσει παρά μόνο μερικά λεπτά, όταν ο Άλεξ βλέπει ξαφνικά πίσω τους, ένα δεύτερο, παρόμοιο μαύρο βαν. Χαμηλώνει ταχύτητα και συμβουλεύει να κρατήσουν το κεφάλι τους μπροστά. «Μην κοιτάζετε πίσω... μας ακολουθεί... ακόμη ένα μαύρο βαν». Οι συνεπιβάτες του Άλεξ θορυβούνται. «Δε νομίζω ότι υπάρχει λόγος ν' ανησυχούμε!» λέει ο Άλεξ έχοντας αντιληφθεί μέσα από τον καθρέφτη του, την κινητικότητα που είχε προκαλέσει στους φίλους του, η αναστάτωση. «Δεν έχουμε να φοβούμεστε τίποτα. Είμαστε πέντε άτομα και κάποιοι από εμάς οπλοφορούν». Αυτό ήταν αλήθεια. Ο ίδιος κουβαλούσε σχεδόν πάντα ένα μικρό πιστόλι, και φυσικά

ο Χέρμπερτ δεν πήγαινε πίσω, κυρίως ένεκα επαγγέλματος.

Ξαφνικά το μαύρο βαν αλλάζει γραμμή και περνάει από το δεξί μέρος μπροστά από το αυτοκίνητο του Άλεξ. Οι δύο άνδρες του, δεν φαίνεται να ενοχλούνται από κάτι. Πλησιάζουν το άλλο βαν, και εσκεμμένα πια συνταξιδεύουν. «Είμαστε πολύ τυχεροί σας λέω! Θα διαπιστώσουμε τι 'ψάρεψαν 'οι δικοί σου' σήμερα! Πόσους σπουργίτες αλήτες πρόκειται να φιλοξενήσουν στο ξενοδοχείο τους, των πέντε αστέρων, απόψε. Κελεπούρι μα τω Θεώ!»

Δυστυχώς η πολύτιμη πλέον συνεργάτης του Άλεξ και του Ρέιμοντ, Αλεξάντρα Ντην, είναι μελαγχολική. Δεν μιλάει, ακούει μόνο. Ξαφνικά κρύβει το πρόσωπό της στις παλάμες της. Κλαίει ήσυχα, πονεμένα. Οι άντρες δεν το έχουν αντιληφθεί. Στην τελευταία σειρά των καθισμάτων του μικρού βαν του Άλεξ, ούτε καν τη βλέπουν. Ο Άλεξ κοιτάζει από τον καθρέφτη. Χαμογελάει και λέει κάτι για να δει τι κάνει, μόνη, εκεί πίσω. «Αλεξάντρα, δεν πιστεύω να νυστάζεις». Η Αλεξάντρα σηκώνει το κεφάλι της. «Δεν κοιμήθηκα τόσες νύχτες... τόσα χρόνια και τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη νύχτα, πιστεύεις ότι είναι δυνατόν να νυστάζω ή να πάω για ύπνο;» λέει ήσυχα. Δεν θέλει να φανεί ότι έχει εφιάλτες που την κνηγούν, προβλήματα που την ταλαιπωρούν μέσα στην κακοτυχία της και τη στέρησης της. Πριν δύο εβδομάδες, ο Άλεξ είχε πετύχει να της εξασφαλίσει, στην εφημερίδα τους, *Βολίδα*, τη θέση της βοηθού-ρεπόρτερ, στο γραφείο του. Υπήρχε πολλή δουλειά για όλους. Η Αλεξάντρα πέρα από την ικανότητα να συνεργάζεται μαζί του, αποδείχτηκε αποφασιστική, γενναία, τολμηρή και ικανή ρεπόρτερ.

Ακούραστη, έτρεχε εκεί όπου δεν μπορούσε να φτάσει ο Άλεξ, λόγω των πολλών του υποχρεώσεων. Ήταν πάντα εφοδιασμένη με το κινητό της, και τα miniature accessories of her trade: μία λιλιπούτεια φωτογραφική μηχανή και ένα αντίστοιχα μικρό μαγνητόφωνο. Οδηγούσε ένα μικρό αυτοκίνητο, από εκείνα που διέθετε η εφημερίδα για τους υπαλλήλους της. Ο μισθός της αν και δεν ήταν μεγάλος, ήταν αρκετός για να μπορεί να ζει με αξιοπρέπεια. Ήταν βέβαιο ότι θα αναρριχόταν σύντομα τα σκαλοπάτια της αναγνώρισης, παρόμοια όπως είχε συμβεί δεκαπέντε χρόνια πριν. Η μνήμη του μεσοδιαστήματος των δεκαπέντε χρόνων, το μόνο που πετύχαινε, ήταν να ανασκαλίζει τον πόνο που την είχε καταφάει χάνοντας πρώτα τον άτυχο άντρα της, και αργότερα την οικογένειά της σ' εκείνο το καταραμένο αεροπορικό δυστύχημα. Το ένα χτύπημα μετά από το άλλο. Τότε είχε τρελαθεί. Είχε 'φιλοξενηθεί' σε ιδρύματα, που με επιμέλεια και περίσσιο ενδιαφέρον, 'την έγδυσαν' κυριολεκτικά, αφανίζοντας κάθε περιουσιακό της στοιχείο. Ποιος μπορούσε να φανταστεί ποτέ 'ότι μία γυναίκα που άλλοτε είχε καταλήξει σε ανύπαρκτη, τελικά παρουσία, θα μπορούσε να αναδυθεί από το ζόφος όπου είχε βουλιάξει, και επιπλέον να επανενταχτεί σε κάποιο κοινωνικό στρώμα, και δη σε ετούτο το αξιόλογο: της επαγγελματικής δημοσιογραφίας; Το αξιοσημείωτο αυτής της ιστορίας είναι, πως όταν απολύθηκε από 'την αξιοπρεπή περιθάλη', λόγω της εξανέμισης όλων των οικονομικών πόρων της, για να βρεθεί στους δρόμους, το σοκ της φοβερής αλλαγής του βιοτικού της επιπέδου, την βοήθησε να ξαναβρεί το μυαλό της και την χαμένη υγεία της. Εκεί λοιπόν ήταν, που από αντίδραση σε όλα

όσα είχε βιώσει, απαρνήθηκε τελικά κάθε τι αποκαλούμενο κοινωνικό και κυρίως την κοινωνική ζωή.

Ο Άλεξ κρατά τα μάτια του καρφωμένα μπροστά του, στα δύο μαύρα Βαν. Ταξιδεύουν αρκετή ώρα. Σε λιγότερο από μισή ώρα θα πρέπει να φτάσουν στα γνωστά κτήρια 'φιλοξενίας' των αστέγων. Παρακολουθούν με ένταση την πορεία των δύο βαν και είναι έτοιμοι για τις μανούβρες που χρειάζονται, ώστε εκ του σύνεγγυς πλέον να ζήσουν την όποια υπόθεση στην εξέλιξή της. Ο Χέρμπερτ από τη θέση του συνοδηγού, είναι έτοιμος για οποιαδήποτε δράση. Αφότου έχουν μπει στο αυτοκίνητο συζητούν διαρκώς για το πώς θα πλησιάσουν τον συγκεκριμένο χώρο. Το σχέδιό τους εξακολουθεί να παραμένει το ίδιο, και είναι έτοιμοι να προσεγγίσουν, όταν τα δύο Βαν σταματήσουν και αρχίσουν να αδειάζουν από το ζωντανό 'υλικό' τους.

Κάποια στιγμή, τα μαύρα βαν έχουν φτάσει στον προορισμό τους. Σταματούν. Δεν έχουν υποψιαστεί την παρέα πίσω τους. Ο Άλεξ, ο οποίος τώρα πια, γνωρίζει αρκετά την περιοχή, έχει παρκάρει λίγο ενωρίτερα από αυτούς, στην ήδη γνωστή φυσική καμπή του δρόμου, και επομένως σε μικρή απόσταση. Το παρκάρισμά τους δεν δημιουργεί υποψίες. Οποιοσδήποτε θα πίστευε ότι ήταν συμπτωματικό. Η προχωρημένη νύχτα άλλωστε τους καλύπτει θαυμάσια. Βγαίνουν από το αυτοκίνητο προσεκτικά, προσπαθώντας να μην κάνουν τον παραμικρό θόρυβο. Η Αλεξάντρα, τάχθηκε να παραμείνει στο βαν του Άλεξ και στη θέση του οδηγού. Όλοι φορούν σκουρόχρωμα ρούχα. Οι πέντε άντρες προχωρούν αργά, προς το μέρος των σταματημένων μαύρων βαν, καλυμμένοι από τις κατά μήκος σκιές των δέντρων και των θάμνων. Οι Άλεξ, Ρέιμοντ και Μίλνε

φορούν γυαλιά νυκτός (infra-red), και προπορεύονται ο Χέρμπερτ και ο Τ. Χις κρατούν κιάλια νυκτός (infra-red) και ακολουθούν προστατεύοντας τους πρωτοπόρους. Με αυτιά και μάτια εν ενεργεία, παρακολουθούν την κίνηση. Έχουν πλησιάσει πολύ. Κανείς δεν τους έχει προσέξει. Οι πόρτες των μαύρων βαν έχουν ήδη ανοίξει και κάποιοι άνθρωποι κατεβαίνουν αργά, προσεκτικά. Οι σύντροφοι του Άλεξ παρακολουθούν κάθε κίνηση. Κινούνται και πάλι. Έχουν πλησιάσει τα δύο μαύρα βαν. Δεν έχουν υποκινήσει την προσοχή κανενός μέχρι στιγμής. Ο Χέρμπερτ κάνοντας νόημα στους συντρόφους του, τους αφήνει και προχωρά γρήγορα και αποφασιστικά προς την είσοδο. Οι άλλοι παρακολουθούν πλησιάζοντας αργά. Την ίδια στιγμή δύο από τους τέσσερις άντρες των δύο βαν, χειρίζονται το τελευταίο μέρος της επιχείρησης. Έχουν ήδη κατεβάσει από τα δύο μαύρα βαν τους ανθρώπους που έπιασαν, και τους οδηγούν στα κτήρια. Δύο μαυροντυμένοι άντρες τους συντροφεύουν και δύο επιβλέπουν την πορεία τους και την είσοδό τους στο κτήριο, μπροστά από το οποίο έχουν παρκάρει, ενωρίτερα.

Η απροσδόκητη άφιξη και παρουσία ενός παρείσακτου, του γνωστού, Χέρμπερτ, δημιουργεί αφάνταστη σύγχυση στους άντρες των μαύρων βαν. Δύο από αυτούς, εκείνοι που παρακολουθούσαν τη διαδικασία της συνοδείας της 'λείας' τους, υπό την επίβλεψη των δύο συναδέλφων τους, σταματούν μπροστά στην είσοδο του κτηρίου και κάτω από εκείνο το μίζερο φως, πάνω από το κατώφλι του, κοιτάζονται μεταξύ τους, προφανώς μη ξέροντας πώς να αντιδράσουν. Ένας από τους άντρες ρωτάει με αυτοσυγκράτηση: «Σε τι μπορούμε να σας

εξυπηρετήσουμε κύριε;» Ο Χέρμπερτ απαντά χωρίς δισταγμό: «Detective Χέρμπερτ Τρέιν, από το ειδικό σώμα εγκληματικότητας της Αστυνομίας της Κενόπολης, αγαπητέ. Θα ήθελα να σας κάνω μερικές ερωτήσεις. Οι κινήσεις σας υπέπεσαν στην προσοχή κάποιων και στη συνέχεια στη δική μου και οφείλω να αναφέρω ότι παρακολουθώ τις κινήσεις σας προσωπικά, στην Πλατεία Δημαρχείου του Wetlands της Κενόπολης, επί μία εβδομάδα. Οι αναφορές που έχω, αφορούν παρόμοιες δραστηριότητες και σε άλλα πάρκα της πολιτείας μας!» Εκείνη ακριβώς τη στιγμή έχουν πλησιάσει και τα υπόλοιπα, τέσσερα μέλη, της αποστολής, ο Άλεξ, ο Ρέιμοντ, ο Μίλνε και ο Τ. Χις. Η Αλεξάντρα που έχει μείνει στο βαν και στη θέση του οδηγού, παρακολουθεί από μακριά τις κινήσεις των συντρόφων της, πανέτοιμη. Σε ετοιμότητα είναι επίσης και όλα τα μέσα επικοινωνίας, δηλαδή ο ασύρματος, τα τηλέφωνα, προσωπικά και μη, της αστυνομίας, της εφημερίδας, του ραδιοφώνου. Αυτή είναι η ειδικότητα της Αλεξάντρας.

Οι άντρες στέκονται πίσω από τον Χέρμπερτ, με αποφασιστικά. Οι μαυροντυμένοι συνοδοί των αστέγων, αφήνοντας τη λείας τους, που είχε μπει κατά το ήμισυ στο κτήριο, συμπαραστέκονται τους άλλους δύο, εκείνους που επέβλεπαν την διαδικασία της προσαγωγής των αστέγων στο ίδρυμα. Εκείνοι ήταν απασχολημένοι με τα ερωτηματικά του ντετέκτιβ Χέρμπερτ. Εντελώς απροσδόκητα οι άντρες αλλάζουν στάση και αφήνοντας τη θέση τους, της έκπληξης, αυτοσυγκεντρώνονται, τους κοιτάζουν σχεδόν καλοκάγαθα και χαμογελούν Ο γνωστός του Τ. Χις, Μπρατ, προχωρά αδίστακτα ένα βήμα και ορθώνεται μπροστά στον Χέρμπερτ. Δεν έχει αναγνωρίσει ακόμα τον Τ. Χις που παρακολουθεί

άνανδος την εξέλιξη αυτής της 'απρόοπτης συνάντησης'. Ο Τ. Χις που είχε πλήρη άγνοια για την ύπαρξη αυτών των κτηρίων, με εντολές του Υπουργείου είχε παραγγείλει και είχε παραλάβει ποσότητες ποντικοφάρμακων και εντομοκτόνων, με τη γνώση ότι αυτές θα κατευθύνονταν σε κάποιες διευθύνσεις, για τους γνωστούς λόγους, χωρίς ωστόσο να δίνονται λεπτομέρειες. Εξαρχής επρόκειτο για αόριστες αναφορές. Πώς μπορούσε ο Τ. Χις να αμφιβάλλει για την θετική εκπροσώπηση του Υπουργείου Περιβάλλοντος, για το οποίο εργαζόταν, στην επιχείρηση για την ισορροπία του περιβάλλοντος;

Μπρατ, a criminal mind!

Ο Τ. Χις ανησυχεί σε υπέρτατο βαθμό. Μάρτυρας ετούτων των απίστευτων εξελίξεων πείθεται για την αδιαφάνεια των επιχειρήσεων του Υπουργείου του, και αισθάνεται αφενός μεν ένοχος έναντι των πολιτών της Κενόπολης, και κυρίως έναντι των ανθρώπων που εκπροσωπούσε, δηλαδή τους φαρμαδόρους, και αφετέρου 'ηλίθιος', που επέτρεψε στον εαυτό του να πέσει στην παγίδα τους και να τους εξυπηρετεί. Αν και δεν είχε στα χέρια του τρανταχτές αποδείξεις ενοχής ή εκατό τοις εκατό πειστικές, οσμιζεται μια αόρατη μπόχα. Δεν την φαντάζεται, την επιβεβαιώνει η μύτη του. Κοιτάζει γύρω του με άγχος. Το τοπίο αν και θεοσκοτεινό, φαίνεται άγριο. Ανήκει σε μία περίεργη και απρόσωπη μάλλον περιοχή, που ωστόσο γειτονεύει άμεσα σχεδόν, με την κεντρική οδική αρτηρία. Ποιος μπορεί να φανταστεί την ύπαρξή του και ακόμη περισσότερο ετούτο το κτηριακό συγκρότημα-στρατόπεδο σύναξης και φυλάκισης, αδικημένων από τη ζωή και την πολιτεία,

ανθρώπων. Τα κτήρια που είχαν χαρακτηριστεί 'παλιές αποθήκες', υψώνονται ογκώδη μπροστά του, και είναι καλά προστατευμένα από τα μάτια των περαστικών αυτοκινήτων. Είχε κάποτε δει χάρτες με διευθύνσεις και αριθμούς, ποτέ όμως δεν είχε ακριβείς πληροφορίες για το μέγεθός τους ή την καθαυτό, χρήση τους .

«Έχω *Search Warrant* από το σώμα της αστυνομίας. Οι συνεργάτες μου θα μας ακολουθήσουν», εξηγεί ο Χέρμπερτ αυστηρά, απευθυνόμενος στον Μπρατ, τον μπροστάρη. «Ένα λεπτό παρακαλώ, να ενημερώσω τον κ. Διευθυντή», απαντά εκείνος. Ο Χέρμπερτ δεν ανταποκρίνεται σε ετούτο. Εκείνη τη στιγμή και εκεί που βρίσκονταν τα πράγματα, θεωρούσε βέβαια κιόλας, την επιτυχία τους. Εν τώ μεταξύ οι άνθρωποι των δύο βαν που είχαν ήδη μετρηθεί από τους συντρόφους του Άλεξ ανέρχονταν σε δεκαπέντε. 'Μεγάλη η σοδειά!' σκέφτηκε ο Μίλνε αηδιασμένος. 'Καθίκια!' σκέφτηκε εξοργισμένος ο Ρέιμοντ... «Τομάρια! Πού θα πάτε; Θα σας τα βγάλουμε όλα στη φόρα!» μουρμούρισε ο Άλεξ, τρίζοντας από αγανάκτηση, τα δόντια του. Όταν ο Μπρατ μπήκε στο κτήριο για να μιλήσει, όπως είπε, στον διευθυντή, ο Τ. Χις προχώρησε και στάθηκε δίπλα στον Χέρμπερτ, έχοντας πλήρη συναισθηση του τι έκανε. Όταν λοιπόν επέστρεψε ο Μπρατ, μόνο που δεν λιποθύμησε από τη σαστιμάρα του, βλέποντας τον Β' Γραμματέα του Υπουργείου Περιβάλλοντος. «Hello Bratt!» είπε ο Τ. Χις, μη μπορώντας να συγκαλύψει την οργή του, για το παιχνίδι που ακόμη κι αυτός, ο ασήμαντος κατά κάποιο τρόπο Μπρατ, ήξερε γι' αυτή τη φοβερή και κεκαλυμμένη υπόθεση, και όχι εκείνος, με την ιδιότητα του Β' Γραμματέα, του Υπουργού Περιβάλλοντος. Ένιωθε ταπεινωμένος στο έπακρο γι' αυτή τη μεταχείριση. «Mr.

Heiss!» είπε κοκκινίζοντας. «Ναι... ναι... τι άραγε σημαίνουν όλα αυτά; Με χρησιμοποιήσανε λοιπόν όλοι, κι εσύ... ακόμα, a shit! Ήμουν πολύ τίμιος για όλους εκεί μέσα, έτσι; Και να σκεφτεί κανείς...» σκέφτηκε χωρίς να πει τίποτα. Το πρόσωπό του είχε χλομιάσει, είχε κοκκινίσει και τανάπαλιν. Τελικά ένιωσε μια παγωμάρα ν' απλώνεται στο σώμα του παρόμοια όπως και μέσα του. Θυμήθηκε τη μέρα που εκείνος ο άγνωστός του ο Πωλ, έφερε τα εντομοκτόνα στο γραφείο του. Μόλις είχε αφήσει το γραφείο του, ο Μπρατ, είχε τρέξει ξωπίσω του για να γυρίσει αργότερα -σε μια ώρα περίπου- ικανοποιημένος. «I've fixed the bastard!» είχε πει και ο Τ. Χις, δεν είχε καταλάβει τίποτα και ούτε μπορούσε να ρωτήσει για κάτι, για το οποίο ήταν προσωπικό, μάλλον. Ο ξένος άνθρωπος που άκουγε στο όνομα Πωλ, όταν είχε φέρει τα φάρμακα στο γραφείο του, δεν φάνηκε ότι είχε κάποια σχέση με τον Μπρατ. Και όμως αυτός, είχε πει στον Τ. Χις, πως είχε τακτοποιήσει έναν παλιό λογαριασμό, προφανώς με κάποιον, ίσως με τον άνθρωπο που είχε φέρει τα φάρμακα. Το είχε πει άλλωστε, τρέχοντας ξωπίσω του εκείνη την ημέρα. Τι άραγε υπήρχε ανάμεσά τους; Ο Τ. Χις είχε ακούσει για ένα ατύχημα στο δρόμο του γραφείου του, αλλά δεν είχε λόγους να πιστεύει ότι ο Μπρατ, απ' όλους τους ανθρώπους που κυκλοφορούσαν στην 'bloody Κενόπολη', θα μπορούσε να ήταν ανακατεμένος σε αυτήν την ιστορία. Θα ήταν σκέτη τρέλα. Κάτι όμως μέσα του δεν τον άφηνε να απομακρυνθεί από αυτή τη σκέψη. Άες να είχε προκαλέσει εκείνο το δυστύχημα χωρίς να τον υποπτευθούν; Δεν οδηγούσε παρά το συνηθισμένο του αυτοκίνητο: ένα άσπρο θωρακισμένο

της σχετικά νέας εταιρείας 'Sly'. Αναπήδησε: 'Θωρακισμένο. Μάλιστα!'

.....

Ο Πωλ, η εταιρία ΒΕΡΟ και ο Μπρατ

Έφερε στη σκέψη του τη συζήτησή του με τον Άλεξ. Εκείνος του είχε εξηγήσει ότι η αστυνομία είχε εξακριβώσει για τα αίτια εκείνου του ατυχήματος. Οι ειδικοί είχαν βρει ότι οι ρόδες του μικρού φορτηγού της εταιρείας κατασκευής, εντομοκτόνων, ΒΕΡΟ, είχαν ψεκαστεί με υγρό που γλιστρούσε επικίνδυνα... δεν μπορούσαν να το μάθουν αμέσως περί τίνος επρόκειτο. Οι έρευνες για το δυστύχημα του Πωλ, εξακολουθούσαν να διεξάγονται. Ο Χέρμπερτ, που είχε εισχωρήσει στον κύκλο των ειδημόνων πλέον σχετικά με την πολιτική του Υπουργείου Περιβάλλοντος και ποιος ξέρει τίνων άλλων, είχε φροντίσει να μάθει ποια αυτοκίνητα μπορούσαν να έχουν παρόμοιο σπρέι ώστε να προκαλέσουν ατύχημα... 'μερικά κατασκοπικά...' του είχαν επεξηγήσει.

.....

Και μιλώντας για κατασκοπικά αυτοκίνητα, ένας άντρας σαν τον Μπρατ γιατί και για ποιον μπορούσε να κατασκοπεύει επιτέλους; Αλλά να που και ο Τ. Χις γνώριζε κάποιες κινήσεις του Μπρατ, όπως εκείνη την ημέρα στο γραφείο του, και το είχε συζητήσει μάλιστα, κάποια στιγμή, με τον Άλεξ. Εκείνος είχε κυριολεκτικά παγώσει. Ο Πωλ είχε εξιστορήσει στον Άλεξ την απόδρασή του από το κελί του 'φιλόστοργου', κατά τα άλλα, κτηρίου φιλοξενίας των αστέγων, των σπιουργιτών αλητών... Του είχε εξηγήσει τα σχετικά με τη συμπεριφορά του φύλακα, και για το χτύπημα που ο

Πωλ του είχε καταφέρει πσωκέφαλα. Ο Πωλ είχε προχωρήσει παραπέρα, αφαιρώντας τη στολή του και κυρίως τα κλειδιά του, και αλυσοδένοντάς τον. Βέβαια δεν γνώριζε το όνομα του ανθρώπου εκείνου. Ούτε μπορούσε να αναγνωρίσει εύκολα το πρόσωπό του. Ήταν στιγμές αγωνίας στην απεγνωσμένη προσπάθειά του, να αποδράσει από εκείνη τη φυλακή.

Τώρα, τι εννοούσε ο Μπρατ ότι είχε τακτοποιήσει τους λογαριασμούς του με τον μεταφορέα των εντομοκτόνων σήμαινε ότι γνώριζε τον μεταφορέα των εντομοκτόνων -τον Πωλ τώρα πια-, από κάπου. Και εφόσον διαπιστωνόταν τώρα ότι ο Μπρατ εργαζόταν σε αυτή τη 'φιλανθρωπική φυλακή', σημαίνει ότι είχε γνωρίσει τον Πωλ, που σύμφωνα με τον Άλεξ -όπως είχε εξηγήσει στον Τ. Χις-, είχε διατελέσει τρόφιμος για σαράντα οχτώ ώρες περίπου και είχε κυριολεκτικά γλυτώσει από του χάρου τα δόντια. Το πάζλ με την κατάλληλη τοποθέτηση των κομματιών του άρχιζε να δημιουργεί την εικόνα των προσώπων και των σχέσεών τους: τους φύλακες και τα θύματα, θύματα και οι δύο τελικά, ενός ευρύτερου πολιτικού-κοινωνικού εγκλήματος! Βέβαια εκείνο που δεν είχε μάθει ακόμα ο Τ. Χις, ήταν ότι περίμεναν και τα αποτελέσματα από τις εξετάσεις για το DNA, όλων εκείνων των στοιχείων, που είχε προσκομίσει ο Πωλ... Ήταν άλλωστε και οι ταινίες της συζήτησης του Ρέιμοντ με τον διευθυντή του κτηρίου όπου είχε κουβαληθεί... και κρατηθεί για δύο και πλέον ημέρες...

.....

Οι κανίβαλοι της Κενόπολης!

«Χέρμπερτ... έχω στα χέρια μου τα αποτελέσματα από το εργαστήριο... Το DNA... οι στάχτες προέρχονται από την καύση ανθρώπων... Μείγμα στάχτης από διαφορετικά ανθρώπινα σώματα... καταλαβαίνεις;» Η φωνή του Άλεξ σπάζει. Ο Χέρμπερτ έχει χλομιάσει. Αφήνει το ακουστικό πάνω στο τραπέζι. «Χέρμπερτ... μίλησέ μου για τ' όνομα του θεού!» φωνάζει ο Άλεξ οργισμένος. «Θα τα πούμε σύντομα... θα τα πούμε!» είπε ο Χέρμπερτ, και έκλεισε. Ήθελε να χωνέψει εκείνο που αν και πίστευε ότι μπορούσε να ήταν έτσι, σαν αδιάφευστο ωστόσο γεγονός, έπαιρνε χαώδεις διαστάσεις! Η Κενόπολη ήταν ανθρωποφάγα! Η Κενόπολη κυβερνιόνταν από κανίβαλους! Μόνο που ο κανιβαλισμός τους ξεκινούσε από την ακόρεστη πείνα της δύναμης και του κολλήματος στις αναθεματισμένες καρέκλες της εξουσίας!

.....

Στον τόπο της αποκάλυψης

Ένας άντρας μετρίου αναστήματος -προφανώς ο 'διευθυντής'-, παρουσιάστηκε στο κατώφλι της εισόδου του κτιρίου. «Περάστε κύριοι!» είπε ευγενικά ο 'διευθυντής' προσκαλώντας τους ανεπιθύμητους επισκέπτες, του κτηρίου. Ο Μπρατ δεν είχε τολμήσει να πει οτιδήποτε στον 'διευθυντή' του. Ήταν πολύ αργά για την οποιαδήποτε επικοινωνία μαζί του. Αυτό θα μπορούσε να είχε γίνει πολύ πριν, αν τα πράγματα ήταν κάπως διαφορετικά. Όμως, όλα είχαν εξελιχτεί απροσδόκητα ύπουλα. Σε κάποια άλλη περίπτωση θα μπορούσε ίσως να είχε μιλήσει πρώτα με τον Τ. Χις, και ύστερα στον άντρα που είχε εξ' αρχής αποκαλέσει 'διευθυντή', σε σχέση με τους ανεπιθύμητους

αναμφίβολα επισκέπτες τους. Όμως ο αστυνομικός του είχε αποκλείσει την όποια επικοινωνία με τον 'διευθυντή' του. Τι να του πρωτοέλεγε άλλωστε; Επρόκειτο για έναν πραγματικό εφιάλτη, τώρα πια.

Ο Χέρμπερτ συστήνεται για να συστήσει στη σειρά τον Τ. Χις, ως Β' Γραμματέα του υπουργού Περιβάλλοντος. «Ω, αγαπητοί μου, καλώς ορίσατε! Κύριε Τ. Χις, μεγάλη μου τιμή να σας συναντήσω και προσωπικά. Έχω ακούσει τα καλύτερα... για σας!» λέει υποκριτικά ο κόλακας του 'Φιλανθρωπικού Ιδρύματος'. «Βάζω στοίχημα γι' αυτό!» είπε ειρωνικά ο Τ.Χις για να συνεχίσει ακάθεκτα: «Εγώ αντίθετα, δεν έχω ιδέα για σας ή για το... πώς το αποκαλείτε; 'ίδρυμα φιλοξενίας των αστέγων;» Ρωτάει ο Τ. Χις με διαρκή, εμφανή ειρωνεία συνοδευόμενη παράλληλα και από μεγάλη δόση οργής. «Δεν έχω υπόψη μου κάτι παρόμοιο και όμως είμαι ο Β' Γραμματέας του Υπουργού Περιβάλλοντος. Πώς το εξηγείτε αυτό;» «Εμείς κ. Γραμματέα, έχουμε τις εντολές μας από το Υπουργείο Περιβάλλοντος, αλλά όχι πιθανόν άμεσα από τον Υπουργό. Ξέρετε σε πολύπλοκες καταστάσεις... γίνονται κι αυτά. Πρόκειται για μία μεγάλη επιχείρηση! Όλα λοιπόν τα ανέλαβε η επιχείρησή μας. Κατά συνέπεια, όλα τα ζητήματα δεν παρελαύνουν από το γραφείο του κ. Υπουργού, δεν τα ταχτοποιεί μόνος του ο κ. Υπουργός, υπάρχουν και οι υφυπουργοί... και οι πιο κάτω ακόμα... και οι άλλοι από κάποια άλλα Υπουργεία. Αλλά σας βεβαιώ, ότι τελικά πρόκειται για κυβερνητική εντολή σε επιχείρηση, την παρούσα. Αυτή που υπηρετούμε εμείς. Καταλάβετε; Είμαι βέβαιος ότι έχετε γνώση για τα εντομοκτόνα και τα ποντικοφάρμακα, καθώς ο Μπρατ επισκέπτεται το γραφείο σας και τα παραλαβαίνει». «Ναι βέβαια έτσι

είναι, μόνο που στο γραφείο μου κατέφθασαν μία μόνο φορά αυτά τα ποντικοφάρμακα και τα εντομοκτόνα... Ο δε Μπρατ είχε, λέει, εντολή από τον Υπουργό να τα παραλάβει. Εσείς πώς το εξηγείτε αυτό; Αν μάλιστα είναι σωστό, πώς εξηγείτε το δικό μου ρόλο στην όλη υπόθεση; Εδώ κύριε... 'διευθυντά'!.. κάποιιοι ψεύδονται και θα πω ότι ψεύδεσθε και εσείς και η επιχείρησή σας ή ο οργανισμός σας, και ότι το πιο πιθανόν είναι, ότι ο κ. Υπουργός είναι θύμα μιας πλεκτάνης!» «Ναι... ναι... θα μπορούσε να είναι όπως τα λέτε, όμως οι εντολές της επιχείρησής μας έρχονται από ψηλά, κύριέ μου! Εξάλλου όλα αυτά τα φάρμακα... μα βέβαια... και τα χρησιμοποιούμε. Ξέρετε αγαπητέ, τι ποντίκια έχει αυτή η περιοχή;» Ρωτάει πάλι με υπεροπτικό ύφος βλέποντας τη σιωπή του Τ. Χις. «Τότε να αγοράσουμε μερικές γάτες... που κάνουν πολύ καλύτερη δουλειά και χωρίς να δηλητηριάζεται το περιβάλλον τελικά, που είναι και το επιδιωκόμενο... αγαπητέ...!» λέει ο Τ. Χις τονίζοντας μία προς μία τις λέξεις, εκνευρισμένος στο έπακρο. «Μα ναι...ναι... θαρρώ πως στο σημείο αυτό... -του περιβάλλοντος εννοώ- έχετε κάποιο δικίο τελικά...» είπε ο φερόμενος ως 'διευθυντής', ψευτοχαμογλώντας με έναν τρόπο που κυριολεκτικά εκνεύριζε τους απέναντί του.

Ο Χέρμπερτ, είχε ήδη χάσει την υπομονή του από όλα αυτά τα περίσσια. «Κύριοι... όλα αυτά δεν είναι της στιγμής... Εγώ... έχω δουλειά εδώ... Ήρθα για να κάνω έρευνα, και αυτό θα κάνω», λέει και προχωρεί μέσα. Κανείς δεν τολμά να τον σταματήσει: οι δεκατέσσερις ή δεκαπέντε άνθρωποι που είχαν συλληφθεί και που περιμένουν ακούγοντας την περιττή μάλλον συζήτηση και μη καταλαβαίνοντας περί τίνος πρόκειται, και οι τέσσερις άντρες της συγκεκριμένης 'περιβαλλοντικής'

εταιρίας, που δεν τολμούν μήτε να κινηθούν. Η συντροφιά του Χέρμπερτ παρακολουθεί τα πάντα. Οι τέσσερις άντρες της υπηρεσίας είναι υπό την επίβλεψη του Χέρμπερτ και των άλλων. Ρωτάει: «Πόσοι άλλοι άντρες είναι εδώ;» «Ακόμη δύο υπηρετικό προσωπικό και εγώ... επτά, όλοι μαζί», απαντά ευγενέστατα ο 'διευθυντής'. Προχωρούν όλοι μαζί στο διάδρομο. Ο Άλεξ έχει την εντολή να παραμείνει με τους άστεγους, αλήτες σπουργίτες και όλοι μαζί να περιμένουν. Ξαφνικά ακούγεται η απομάκρυνση ενός αυτοκινήτου. Ο Άλεξ τρέχει στην εξώπορτα, ενώ συμβουλεύει τους ανθρώπους που είναι μαζί του, να περιμένουν εκεί. Η αφέγγαρη βραδυά, το σκοτάδι, δεν τον βοηθούν. Κοιτάζει προς το μέρος από όπου είχαν έρθει ακολουθώντας τα μαύρα βαν. Τιποτα! Αγωνιά. Ποιος είχε διαφύγει μέσα στη νύχτα και πού πήγαινε; «Πού πήγαινε; Πού πήγαινε; Πού πήγαινε λοιπόν και τι επρόκειτο ν' ακολουθήσει;» Αναρωτήθηκε δυνατά ο Άλεξ. Η απάντηση δεν άργησε να έρθει τελικά...

Σε ένα τέταρτο περίπου και ενώ η συντροφιά του Άλεξ με επικεφαλής πάντα τον Χέρμπερτ, έψαχναν τον χώρο για κρατούμενους. Εκτός από εκείνους που είχαν οδηγηθεί ως εκεί, με τα δύο μαύρα βαν που είχαν ακολουθήσει ως εκεί, δεν φαίνεται ότι υπήρχαν άλλοι μέσα στα κελιά, εκείνου τουλάχιστον, του συγκεκριμένου κτηρίου. Ξαφνικά σταμάτησαν. Ακούστηκαν να πλησιάζουν σειρήνες αστυνομίας. Πώς είχαν ειδοποιηθεί τόσο γρήγορα; Και τότε μόνο έγινε κατανοητό από τον Άλεξ. Ήταν άραγε η απάντηση στο ερώτημά του για το βαν που κατόρθωσε και το 'έσκασε' κυριολεκτικά; Άγνωστο! Ποιος άραγε το οδηγούσε τελικά και πού πήγαινε επειγόντως; Είχε οδηγηθεί σε ασφαλές μέρος για

να καλέσει την αστυνομία; Δεν έβγαινε νόημα. Κάποιος το είχε σκάσει αλλά η αστυνομία μπορεί και να είχε ειδοποιηθεί από το γραφείο του 'διευθυντή'. Εκείνος λοιπόν ο 'διευθυντής', που χαμογελούσε τώρα ειρωνικά, επαλήθευε αυτό το σκεπτικό. Θα πρέπει να ήταν εκείνος που είχε ειδοποιήσει από την πρώτη πιθανόν στιγμή, και ίσως μέσω εντολής σε έμπιστο μέλος του προσωπικού του, με κάποιον άλλο τρόπο, προφανώς από το γραφείο του. Ένα κουμπί συναγερμού, ίσως, κάπου εκεί στο γραφείο του; Ο Άλεξ έτρεξε στο γραφείο του Διευθυντή, για να βγει σχεδόν αμέσως και μάλιστα τη στιγμή που έμπαιναν μέσα τρέχοντας, πέντε ένοπλοι αστυνομικοί. Σταμάτησαν μόλις είδαν τον Άλεξ επικεφαλής των γερόντων, που περίμεναν στο διάδρομο. «Τι τρέχει;» ρώτησαν. «Τίποτα δεν τρέχει... γιατί δεν ρωτάτε τον 'διευθυντή' της φυλακής;» αντερώτησε εκείνος. Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε ο 'διευθυντής' να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια, ακολουθούμενος από άλλους άντρες. «Α! ρωτάτε έναν από τους επισκέπτες μας που ανησύχησαν για τον χώρο μας! Γιατί δεν τους εξηγείτε ρε παιδιά, τι και πώς και σε ποιους προσφέρει υπηρεσίες ετούτο το οικοδόμημα; Ετούτο το προσωπικό και ο 'διευθυντής' του; Κχ... κχ...!» ξερόβηξε με υπεροπτικό ύφος. Ο επικεφαλής της αστυνομίας, κάνοντας ελαφρά υπόκλιση, απευθυνόμενος στον 'διευθυντή' είπε: «Κόριε Άσλι (Ashley), λυπούμαστε γι' αυτήν την παρεξήγηση. Είναι φανερό ότι οι επισκέπτες σας δεν γνωρίζουν περί τίνος πρόκειται. Θα τους εξηγήσουμε όμως εμείς, μη στεναχωριέστε!»

Άσλι, λοιπόν, ήταν το επώνυμο του διευθύνοντος ετούτο το ανθρωποφάγο κτήριο. Ο Χέρμπερτ αν και πολύ εκνευρισμένος από όλα αυτά, προχώρησε ήρεμα

μπροστά, έβγαλε την ταυτότητά του και αφού την έδειξε στον επικεφαλής των αστυνομικών, είπε με σοβαρό ύφος: «Ντετέκτιβ Χέρμπερτ, επικεφαλής του σώματος της αστυνομίας της Κενόπολης. Ποιοι είστε λοιπόν, εσείς;» Ο επικεφαλής φάνηκε να τα χάνει για μία στιγμή, όμως αμέσως ύστερα, είπε μάλλον, ταπεινά. «Sergeant Brown (Λοχίας Μπράουν) Sir, αστυνομικό τμήμα της... Δεν γνωρίζομαστε Sir!» «Λοιπόν; Τι γνωρίζετε γι' αυτό το κτήριο;» Τον ρωτάει ο Χέρμπερτ. «Είναι φιλανθρωπικό ίδρυμα κύριε, σίγουρα! Έχουμε αναλάβει την εξυπηρέτησή του και την προστασία του, οποιαδήποτε στιγμή το εικοσιτετράωρο. Γι' αυτό είμαστε εδώ». «Λοχία Μπράουν, ακολουθείστε με για λίγο. Ένας από τους συντρόφους-συνεργάτες μου θα μας οδηγήσει κάπου εδώ μέσα στο κτήριο. Μάλλον θα κατέβουμε κάπου εδώ...» «Με συγχωρείτε κύριε. Έχω εντολές κατευθείαν από το Υπουργείο Περιβάλλοντος, να μην επιτρέψω σε κανέναν να κάνει έρευνα εδώ μέσα!» «Όχι όμως και να παραφερθείς έναντι ανωτέρου! Δεν θα ήθελες πιστεύω να περάσεις από στρατοδικείο... αγαπητέ!» είπε σε καυστικό τόνο που δε σήκωνε περαιτέρω ανυπακοή. «Καταλαβαίνω τι λέτε αρχηγέ μου, όμως δεν μπορώ. Θα σας δώσω λοιπόν τον ίδιο τον υπουργό...» επέμενε εκείνος κοκκινίζοντας και του πρότεινε το δικό του κινητό τηλέφωνό του, αφού πρώτα πήρε έναν αριθμό. «Παρακαλώ...» ακούστηκε μία φωνή... «Τον κ. Υπουργό παρακαλώ» «Ο ίδιος!» ακούστηκε πάλι η φωνή. Ο Χέρμπερτ πρότεινε το τηλέφωνο στον Τ. Χις. «κ. Υπουργέ...» «Λέγετε λοιπόν, ποιος είναι επιτέλους;» ακούστηκε οργισμένη αυτή τη φορά η φωνή. Ο Τ. Χις έδωσε το τηλέφωνο πίσω στον Χέρμπερτ. Εκείνος τον κοίταξε με περιέργεια. «Δεν είναι ο Υπουργός!» ψιθύρισε

εκείνος και ο Χέρμπερτ παίρνοντας το τηλέφωνο είπε: «κ. Υπουργέ βρισκόμαστε στο ίδρυμα Προστασίας Περιβάλλοντος, έξω από την Κενόπολη... στην Κυανούπολη... έχετε υπόψη σας υποθέτω...» «Μα, με ποιον ομιλώ επιτέλους; Πού τον βρήκατε αυτόν τον αριθμό τηλεφώνου;» «Μου τον έδωσε ο υπό τις διαταγές σας Λοχίας Μπράουν, που βρίσκεται εδώ στο ίδρυμα μαζί μας και με τους άντρες του... Είμαι ο ντετέκτιβ Χέρμπερτ Τρέιν, επικεφαλής της αστυνομίας της Κενόπολης, κ. Υπουργέ. Ήθελα να εξακριβώσω ότι είναι υπό τις διαταγές σας. Αυτό μόνο!» Η φωνή όμως είχε σταματήσει. Ο δεκανέας Μπράουν δεν καταλάβαινε πια τίποτα. «Είδατε που σας είπα ότι πρόκειται για τον ίδιο τον Υπουργό;» «Ναι φίλε μου... δώσε μου σε παρακαλώ τα στοιχεία σου. Θα επικοινωνήσουμε και πάλι... Στο μεταξύ πάρε τους άντρες σου και φύγε. Εμείς έχουμε λίγη δουλειά εδώ... Θα τα πούμε όταν θα βρεθώ πίσω στο γραφείο μου...» «Μα, Sir..! Yes Sir!» βιάστηκε να πει επιτέλους ο επικεφαλής των αστυνομικών βλέποντας τον Χέρμπερτ, να κοκκινίζει από την οργή του. Αμέσως έδωσε εντολή στους υπόλοιπους τέσσερις που τον συνόδευαν να τον ακολουθήσουν. Ήταν ολοφάνερο ότι δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Παράπαιε ως προς το καθήκον του ή όχι τελικά; Ήταν ο αρχηγός της αστυνομίας ανώτερος του υπουργού Περιβάλλοντος; «Σίγουρα θα πρέπει!» σκεφτηκε με αμηχανία, καθόλου βέβαιος γι' αυτό και κάτω από τα έκπληκτα μάτια του 'διευθυντή', που τον είδε να διατάζει τους άντρες του να τον ακολουθήσουν. «Είστε σε καλά χέρια κ. διευθυντά!» είπε εντελώς συγχυσμένος τώρα πια. «Τι συμβαίνει επιτέλους; Για να μην απαντήσει ο κ. Υπουργός, σημαίνει ότι είναι εντάξει, με τον διευθυντή», σκέφτηκε αλλά και

πάλι, δεν ήταν βέβαιος. Πάντως το τηλέφωνό του, δεν είχε χτυπήσει, ούτε και ο κ. υπουργός είχε ζητήσει να του μιλήσει τελικά, οπότε... Με μια τέτοια επικίνδυνη μάλλον αβεβαιότητα, ο αστυνομικός Μπράουν καθυσάχασε τον εαυτό του και αποχώρησε.

Ο διευθυντής του κτηρίου ήταν πάρα πολύ εκνευρισμένος, τώρα πια. Δεν ήξερε τι να κάνει. Το αδιέξοδο στο οποίο βρισκόταν ήταν απελπιστικό. Προσπάθησε ωστόσο να χαλαρώσει κάπως και κατόρθωσε να χαμογελάσει έστω και με διάφανη αμηχανία. «Λοιπόν, πού είχαμε σταματήσει αγαπητέ;» ρώτησε ο Χέρμπερτ κοιτάζοντάς τον πολύ θυμωμένος. Ο 'διευθυντής' δεν απάντησε. Ήταν άλλωστε περιττό. Ο ντετέκτιβ Χέρμπερτ είχε την πλήρη εξουσία...

Τώρα λοιπόν, κατέβαιναν όλοι μαζί τις σκάλες, όταν κάποιοι κουκουλοφόροι ξεπήδησαν από το βάθος του διαδρόμου... Επρόκειτο για προσωπικό που προέρχονταν από τα άλλα κτήρια του αυτού κτηριακού συμπλέγματος. Είχαν ειδοποιηθεί από το γραφείο του 'διευθυντή'. Αυτό ήταν. Πέντε-έξι είχαν καταφθάσει με όπλα και με μάσκες οξυγόνου. Με μια εκπυρσοκρότηση ο διάδρομος γέμισε καπνό. Αέριο μάλλον... δακρυγόνο ήταν! Όλοι άρχισαν να βήχουν και να δακρύζουν. Ο Χέρμπερτ φώναξε στους δικούς του να τρέξουν πίσω και ο Άλεξ βλέποντας την κίνηση σε απόσταση μπροστά του και τους καπνούς των δακρυγόνων να διοχετεύονται μέσω της σκάλας από το κάτω πάτωμα, έσπρωξε προς την εξώπορτα τους ηλικιωμένους και τους έβγαλε στα γρήγορα έξω στην ύπαιθρο. Εκείνοι, αν και από μακριά, είχαν παρακολουθήσει με πολύ ενδιαφέρον τη φασαρία, μόλις όμως ο Άλεξ τους έδωσε το σύνθημα να το βάλουν στα πόδια, για να σωθούν «Τι περιμένετε άνθρωποι μου;

Φύγετε, τρέξτε να σωθείτε!», δεν περίμεναν για να το ξανακούσουν. Ο Άλεξ φώναξε και πάλι δυνατά: «Δρόμο! Πάρτε δρόμο κι αφανιστείτε!» Εκείνοι σα να ξυπνούσαν από ένα λήθαργο, άρχισαν να τρέχουν όλοι μαζί προς το σκοτεινό άνοιγμα αριστερά τους! Έτρεξαν με φτερά στα πόδια προς το δημόσιο παρακάμπτοντας την γωνία του δρομίσκου στα αριστερά. Ήταν μία απίστευτη κατάσταση σε εξέλιξη! Οι συλληφθέντες των πάρκων, ούτε καταλάβαιναν, μήτε γνώριζαν, πώς και γιατί συνέβαιναν όλα ετούτα τα 'θαύματα'. Δεν είχαν ιδέα οι άνθρωποι. Η πρόσκληση για 'δρόμο!' άνοιξε την οδό της ελευθερίας κι ας μην το είχαν διανοηθεί ότι αν δεν είχαν εξελιχθεί τα πράγματα όπως είχαν, εκεί, θα άφηναν την τελευταία αναπνοή τους!

Πίσω στο κτήριο ο Χέρμπερτ βάζοντας το μαντήλι στη μύτη του, διέταξε τον Μίλνε και τον Ρέιμοντ, που εκείνη την στιγμή πάλευαν μαζί του, να τρέξουν προς το τέλος του διαδρόμου και από εκεί στον φούρνο του κτηρίου. Ο Τ. Χις ακολουθούσε δίπλα του, έχοντας δέσει το κασκόλ του γύρω από το στόμα και τη μύτη του. Άφησαν πίσω τους τον 'διευθυντή' που είχε πέσει στην πλευρά του διαδρόμου, λιπόθυμος από τα δακρυγόνα. Αργότερα στην απουσία τους ο 'διευθυντής' είχε καταφέρει να συρθεί πίσω στο γραφείο του. Εκεί κλείνοντας την πόρτα πίσω του, είχε καταφέρει να συνέλθει κάπως και ραντίζοντας αδέξια το πρόσωπό του με το νερό της καράφας δίπλα στο γραφείο του, είχε βρει τη δύναμη να φτάσει πίσω στην πόρτα του γραφείου και εκεί σωριάστηκε αδύναμος. Περίμενε να ανακτήσει τις δυνάμεις του, ενώ πίστευε ότι στο κάτω πάτωμα, εκεί στον φούρνο, οι πέντε άγνωστοι άντρες υπό την αρχηγία εκείνου του καταραμένου ντετέκτιβ είχαν εμπλακεί με

τους κουκουλοφόρους του υπεύθυνου της μονάδας που δεν ήταν άλλος από την αφεντιά του. Ο Άολι, ήταν ένας από τους υπεύθυνος του περίφημου προγράμματος, για την Διάσωση του Περιβάλλοντος. Ναι ίσως και να διαδραματιζόνταν κάποια φοβερά επεισόδια. Αυτό όμως που τον ενδιέφερε εκείνον, τελικά, ήταν να σώσει το τομάρι του.

“Όλοι έξω!” ακούστηκε βροντερή η φωνή του Χέρμπερτ, καθώς έτρεχαν τώρα όλοι μαζί πίσω στον αποκλεισμένο από το αέριο διάδρομο, ανάμεσά τους και ο Άλεξ. Δεν έβλεπαν σχεδόν που πήγαιναν. Κάτι σφύριζε δίπλα στο αυτί του Άλεξ. «Μας πυροβολούν με σιγαστήρες! Όλοι κάτω!» διέταξε αποφασιστικά ο Χέρμπερτ. Στο μεταξύ, η Αλεξάνδρα που από το πόστο της, στο αυτοκίνητο του Άλεξ, δεν μπορούσε να δει τι συνέβαινε μέσα στο κτήριο, καθώς δεν μπορούσε να επικοινωνήσει με κανέναν από τους πέντε άντρες, ένιωσε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Καθώς δεν είχε ακούσει τίποτα από κανέναν, είχε αρχίσει να ανησυχεί. Τελικά αποφάσισε να προσπαθήσει μία τελευταία φορά να επικοινωνήσει με τον Άλεξ. Ο Άλεξ άκουσε το τηλέφωνό του να χτυπά και το πέταξε μακριά του, την ώρα που κουδούνιζε. Η Αλεξάνδρα όμως είχε κιόλας αποφασίσει, εκτός αν...

Πάλι κάποιες βολές πέρασαν δίπλα από τον Άλεξ εξαιτίας του τηλεφωνήματος της Αλεξάνδρας. Ύστερα απόλυτη ησυχία. Η πόρτα έκλεισε. Πού είχαν πάει οι κουκουλοφόροι; Ξάφνου κατέφθασαν φωνές από το διάδρομο που άρχιζε στην κορυφή της σκάλας του ισόγειου, προς τον πρώτο όροφο: «Όλοι εσείς απάνω... μην διανοηθείτε να κάνετε μια όποια κίνηση!» Ακόμα και με τους φακούς της νύχτας δεν τους έβλεπαν όλους

καθαρά, παρά μονάχα εκείνους μπροστά τους. «Εσύ! προχώρα στον τοίχο εκεί... εκεί...» Μιλούσαν στον Άλεξ που βρισκόταν σχεδόν μπροστά τους. Εκείνος σηκώθηκε και απομακρύνθηκε από τους υπόλοιπους. Προχώρησε μπροστά στον τοίχο δίπλα στην είσοδο. Δεν άργησαν να ξεχωρίσουν όλη την παρέα. Όλοι τους βρέθηκαν να ακουμπάνε στον τοίχο ένας δίπλα στον άλλον. Ο Χέρμπερτ που μάταια είχε προσπαθήσει να φύγει με τον Μίλνε και τον Ρέιμοντ, ειδοποίησε την Αλεξάνδρα τηλεφωνικά: «Αλεξάνδρα, δίνε του και γρήγορα!..»

Η Αλεξάνδρα έβαλε μπροστά τη μηχανή και χωρίς να συγκεντρώνεται σε τίποτα άλλο, από τον σκοπό της, γύρισε το αυτοκίνητο και πάντα ήσυχα για να μην τραβήξει την προσοχή κανενός, βγήκε στην κεντρική αρτηρία κυκλοφορίας. Ανακατεύτηκε με άλλα αυτοκίνητα και τότε ανέπνευσε. Πονούσε αφάνταστα. Τώρα έτρεχε προσέχοντας να μην ξεπεράσει το όριο ταχύτητας και τραβήξει την προσοχή της αστυνομίας. Είχε αποφασίσει τι να κάνει... Άρχισε να ηρεμεί όταν διαπίστωσε ότι δεν την ακολουθούσαν. Πήρε τηλέφωνο... «Hugo... I need you man... I need you badly... get all your people and drive towards the skirting of Kenopolis... yes... yes... guns... the whole works... My friends are taken by a number of scamps... Please, hurry. I will wait for you at the 31st klm...» Περιέγραψε το βαν του Άλεξ και έδωσε τον αριθμό της πινακίδας του. «Straight away!» είχε απαντήσει ο άντρας από την άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής. Πώς; Πρόσθεσε ότι δεν ήταν μακριά από το σημείο της συνάντησής τους; Επρόκειτο για ένα ακόμη θαύμα!

Ο Χιούγκο (Hugo)...

Ο Χιούγκο, το πανύψηλο παλικάρι που είχε αριστεύσει στα commandos, είχε κυνηγήσει τρομοκράτες, είχε εξολοθρεύσει απαγωγείς, και που ήταν θεριό πάνω στην μάχη, κατά βάθος ήταν ένας 'φιλήσυχος' άνθρωπος που είχε πέντε-έξι καλούς φίλους. Σε αυτούς ανήκε και η Αλεξάνδρα, που την αγαπούσε με όλα τα είδη της αγάπης. Ήταν το σύμβολο της γυναίκας για τον άντρα Χιούγκο, ήταν φίλη, ήταν γενναία σαν στρατιώτης, μα πάνω απ' όλα είχε 'ψυχή' σπάνιο φαινόμενο για γυναίκα και την εκτιμούσε αφάνταστα. Την είχε χάσει για αρκετόν καιρό, αλλά όταν κάποια στιγμή ξαναβρέθηκαν, είχαν κάνει χαρές και χαρές! Η Αλεξάνδρα ήταν αναμφίβολα κυρία. Είχαν γνωριστεί κάτω από περιεργές συνθήκες. Η Αλεξάνδρα τον είχε βοηθήσει, τότε που σαν ρεπόρτερ είχε τρέξει, για να βρεθεί μπροστά σε ένα τρομερό αυτοκινητιστικό ατύχημα, όπου ένα παλικάρι, ο Χιούγκο, είχε χτυπηθεί από λάθος του άλλου εμπλεκόμενου, στη σύγκρουση. Από εκεί, είχε ακολουθήσει τον συμπαθέστατο τραυματία Χιούγκο, και είχε βρεθεί στο νοσοκομείο, όπου κάποιοι βιαστικοί είχαν αποφασίσει στα γρήγορα να του κόψουν το αριστερό του χέρι... Η Αλεξάνδρα είχε κινήσει γη και ουρανό για να τον γλυτώσει από τις προχειρότητες εκείνων των 'κάποιων γιατρών'. Επρόκειτο για τον ακρωτηριασμό του χεριού του διάβολε, και όχι για το κόψιμο και αχρήστευμα ενός κομματιού ξύλου! Καθώς είχε δικούς της ανθρώπους παντού, έστειλε κοντά του τον καλύτερο άνθρωπο-χειρουργό γιατρό, που τον βοήθησε και με την κατάλληλη επέμβαση και κούρα, είχε γλυτώσει τα χειρότερα.

Ο Χιούγκο είχε τρεις συνεργάτες, παλικάρια σαν την αφεντιά του. Μαζί σχημάτιζαν μια γροθιά. Ήταν σα μια ψυχή, κάτι περισσότερο από αδέρφια, γεγονός ασυνήθιστο στην εποχή τους. Όλοι είχαν τις ίδιες απόψεις, τα ίδια πιστεύω και ιδανικά. Οι τέσσερις τους υπερασπιζόνταν κάποια δίκαια, παρόμοια όπως άλλοτε εκείνος ο μυθικός Ρόμπιν Χουντ! Όχι δεν ήταν ανέκδοτο. Αυτό ακριβώς έκαναν. Έτσι όμως που είχε ξεπέσει η κοινωνία της Κενόπολης, τι να σου κάνουν οι πέντε και οι δέκα άνθρωποι; Έτρεχαν λοιπόν όπου μπορούσαν. Όπου όμως έτρεχαν, έφερναν πάντα θετικά αποτελέσματα. Δεν γνώριζαν ποιοι είναι και εκείνοι που τους είχαν πάρει χαμπάρι, έκλειναν τα μάτια τους. Δεν μαρτυρούσαν ότι κι αν έβλεπαν... Ένιωθαν ότι στην πόλη τους ήταν απαραίτητοι οι out dated Robin Hoods, τελικά!

Όλοι μαζί στον αγώνα!

«Αλεξάνδρα, φτάνουμε... Ετοιμάσου για να κινησουμε μαζί, μπροστά εσύ, πίσω εμείς, να ξέρουμε πού πηγαίνουμε». Η Αλεξάνδρα έκλεισε το τηλέφωνο. Ανάπνευσε με κάποια ανακούφιση. Ευτυχώς που ο Χιούγκο μπορούσε να τη βοηθήσει. Κατακοκκίνισε στην σκέψη ότι ήταν πολύ τυχερή τελικά...

Ήταν δεν ήταν ένα δεκάλεπτο, και νά 'τος πίσω της. Η Αλεξάνδρα ξεκινά μιλώντας του στο τηλέφωνο... «Ακολουθά με πολύ στενά. Μη με χάσεις. Δεν υπάρχει χρόνος! Πρόκειται για τον Άλεξ της Βολίδας και τους έμπιστούς του... Πέντε είναι όλοι κι όλοι... Για τους άλλους... δεν είμαι βέβαια». «Προχωράμε... φουλ!» είπε ο Χιούγκο. Δεν άργησαν να φτάσουν στην γνωστή περιοχή. Σημάδι, ότι πλησίαζαν στο ζητούμενο, ήταν

πάντα το παλιό βενζινάδικο. Φτάσανε και ενώ η Αλεξάνδρα παρέμεινε μέσα στο βαν του Άλεξ ο Χιούγκο και οι τρεις φίλοι του, βγήκαν και κινήθηκαν σαν την αστραπή μέσα στο σκοτάδι. Έτρεξαν σαν γάτες-φαντάσματα μπροστά στην μεγάλη είσοδο. Την έσπρωξαν. Ήταν κλειστή. Ο Βίτο (Vito) ήταν ο ειδικός της παρέας, στο άνοιγμα κλειδαριάς έτσι την άνοιξε στα γρήγορα. Ήξερε 'τα πώς', της κάθε κλειδωνιάς. Όρμησαν στον μισοσκότεινο διάδρομο. Κοίταξαν στο γραφείο: δεν υπήρχε κανείς. Έτρεξαν κατά μήκος του διαδρόμου και ως το βάθος του. Η βαριά σιδερένια πόρτα φαινόταν κλειστή, αλλά δεν ήταν. Ευτυχώς, γιατί άνοιγε μόνο ηλεκτρονικά τώρα πια. Ο Βίτο την άνοιξε και κατέβηκαν γρήγορα τα σκαλοπάτια έτσι βρέθηκαν σε άλλον διάδρομο. Άκουσαν φωνές. Έρχονταν από μία σιδερένια πόρτα που έχασκε μισάνοιχτη. Ο Χιούγκο κατηύθυνε με κινήσεις μόνο. Βρέθηκαν δίπλα στην πόρτα να κρυφοκοιτάζουν. Κάποιοι κουκουλοφόροι ήταν σκόρπιοι σε εκείνο τον χώρο, ενώ άλλοι ήταν όρθιοι πάνω από πέντε άντρες που φαινόταν μισοζαλισμένοι, και καθήμενοι οκλαδόν, πάνω στο τοιμεντένιο δάπεδο. Αναγνώρισε ανάμεσά τους τον Άλεξ... και τον... «Α! είναι και ο αρχηγός της αστυνομίας, ο Χέρμπερτ! Θεέ και Κύριε!» σκέφτηκε ο Χιούγκο. «Ποιοι είναι αυτοί εδώ οι κουκουλοφόροι με μάσκες οξυγόνου; Πεθαίνω να δω τη φάτσα τους... Και να μην τη δω όμως, λίγο με νοιάζει». Κατάλαβε ότι οι μασκοφορεμένοι-κουκουλοφόροι είχαν συλλάβει τους πέντε άντρες τους φίλους της Αλεξάνδρας... Αναρωτήθηκε αστραπιαία για το ρόλο των μασκοφορεμένων αντρών. Δύο κουκουλοφόροι ήταν πάνω από τους καθισμένους στο πάτωμα, άντρες. Ένας καθόταν με πολυβόλο στην πόρτα

του απέναντι τοίχου και δύο κάτι έκαναν στα δεξιά... «Α! ένας φούρνος; Μαγειρεύουν; Θα μαγειρέψουν... θα...» Πάγωσε... σκέφτηκε το χειρότερο... όταν κάποια στιγμή ο ένας από αυτούς άνοιξε την πόρτα του κλιβανου... «Ποιος θα μαγειρευτεί πρώτος;» ρώτησε εκείνος που στεκόταν πάνω από τους καθισμένους στο τιμεντένιο δάπεδο, άντρες, γελώντας. Ο ένας από τους κουκουλοφόρους άρπαξε τον Ρέιμοντ... Τον σήκωσε σαν να ήταν άδειο σακί. Ο Ρέιμοντ δεν φαινόταν καλά... Ο Χιούγκο έδωσε το σήμα της επίθεσης. Με το όπλο του γάζωσε τον απέναντι και ενώ οι άλλοι δύο έτρεχαν για τα όπλα τους, τους γάζωσαν οι δύο σύντροφοι του Χιούγκο. Δυστυχώς απέμενε ένας εκείνος που όρθιος πάνω από τους άντρες σημάδευε τον Άλεξ. «Shit!» έβρισε ο Χιούγκο οργισμένος. «Αν κάνεις κανένα αστειό θα σε ξεκάνω!» τον απείλησε. Ο Άλεξ, όπως και οι λοιποί άντρες της παρέας, φαινόταν αδύνατος και έβηχε. Ο Χιούγκο που είχε αντιληφθεί δακρυγόνα στην ατμόσφαιρα εκείνου του χώρου, διαπίστωνε ότι οι φίλοι της Αλεξάνδρας και κρατούμενοι των μασκοφόρων κουκουλοφόρων, είχαν επηρεαστεί σε μεγάλο βαθμό. «Άκουσε φίλε... τσακίσου και δε θα σε πειράξει κανένας», είπε ο Χιούγκο στον εναπομείναντα κουκουλοφόρο. Εκείνος όμως αδιαφορώντας σήκωσε τον ζαλισμένο Άλεξ σαν να ήταν ένα παιδάκι, σημαδεύοντας πάντα το κεφάλι του, τον τράβηξε ως την πόρτα του απέναντι τοίχου και έχοντάς τον ως ασπίδα του, την άνοιξε και βγήκε έξω, κλείνοντας την πόρτα πίσω τους. «Shit!» έβρισε πάλι ο Χιούγκο και έτρεξε πίσω τους. Ξαφνικά ακούστηκαν εκεί έξω δύο-τρεις πυροβολισμοί και ύστερα ησυχία. Ο Χιούγκο άνοιξε την πόρτα προσεκτικά. Είδε τον Άλεξ στρωμένο στο χώμα και τον κουκουλοφόρο φευγάτο. Έτρεξε

εκνευρισμένος. Ο Άλεξ είχε τις αισθήσεις του, ίσως όμως και να ήταν τραυματισμένος. Ένας άντρας είχε φανεί παραπέρα να τρέχει προς τα δέντρα. Ήταν ο διευθυντής Άσλι, που είχε κρυφτεί και είχε τρέξει στην έξοδο, όταν, εισβάλλοντας ο Χιούγκο, είχε ορμήσει στο διάδρομο, ή μήπως ήταν ο γεροδεμένος κουκουλοφόρος που κρατούσε τον Άλεξ; Ο Χιούγκο το θεώρησε περιττό να τρέξει πίσω του. Κανείς δεν είχε υποψιαστεί τον άντρα πίσω από την μάσκα-κουκούλα που δεν ήταν άλλος από τον Μπράτ, και που το έσκαγε για δεύτερη φορά εκείνο το βράδυ! Ο Χιούγκο ήξερε τις ευθύνες του, και είχαν τόσα άλλα να νοιαστούν εκείνες τις στιγμές. Σήκωσε τον Άλεξ. Δεν φαινόταν βαριά τραυματισμένος. Τα κατάφερε και στάθηκε στα πόδια του και βάδισε για λίγο όσο πιο γρήγορα μπορούσε, στηριγμένος στο πλευρό του.

Στο διάστημα αυτό, η Αλεξάνδρα, που παρακολουθούσε και τις δύο πλευρές του κτηρίου: της εισόδου και της εξόδου, είχε δει τις κινήσεις και είχε πλησιάσει προσεκτικά με το αυτοκίνητο, ξεχωρίζοντας με τα γυαλιά νυκτός, τον Χιούγκο. Δεν μπορούσε να φύγει από το πόστο της. Άνοιξε λοιπόν την πόρτα και περίμενε. Ο Χιούγκο αν και σέρνοντας σχεδόν τον Άλεξ, τώρα πια, έφτασε στο αυτοκίνητο όπου βρισκόταν η Αλεξάνδρα, και έσπρωξε τον Άλεξ όσο πιο μαλακά μπορούσε στο κάθισμα του επιβάτη, κάτω από τα τρομαγμένα μάτια της γυναίκας. «Οι άλλοι;» ρώτησε η Αλεξάνδρα σκύβοντας με αγωνία πάνω από τον ημιαναισθητό Άλεξ. «Είναι καλά», απάντησε εκείνος και απομακρύνθηκε τρέχοντας. Ύστερα από αρκετή ώρα κατέφθασαν και οι υπόλοιποι τέσσερις. Κάθισαν στα πίσω καθίσματα κυριολεκτικά ζαλισμένοι. Ο Χιούγκο κούνησε το κεφάλι του. «Περίμενε λίγο ακόμα κορίτσι

μου!» είπε στην Αλεξάνδρα, κουνώντας το κεφάλι του. «Άκου λέει ετοιμάζονταν να τους ψήσουν... Θεέ μου πώς κατάντησαν τα πλάσματά σου;» ρώτησε μουρμουρίζοντας και υψώνοντας τα μάτια του στον ουρανό, σα να περίμενε να ακούσει απαντήσεις από τον Αόρατο.

Περίμενε μαζί με την Αλεξάνδρα. Οι σύντροφοί του κατέφθασαν σχεδόν αμέσως μετά, συνοδεύοντας τους λίγους άντρες -τους είχαν περάσει τις χειροπέδες- που είχαν 'ανακαλύψει κυριολεκτικά' στο εγκληματικό 'μαγεριό' της περιοχής, να έχουν ζαρώσει φοβισμένοι σε μία γωνιά, άοπλοι και αδρανείς, φανερά, μέλη του 'πληρώματος' μεν, αλλά απλοί υπηρέτες, χωρίς καμία εξουσία! Ήταν βέβαιο ότι απλά ανήκαν στη συγκεκριμένη υπηρεσία, χωρίς να κατέχονται από πάθη 'αφοσίωσης, καθήκοντος ή εκδίκησης'. Μισθωτοί και μάλλον 'μηχανοκίνητοι' ήταν τελικά. Ο Χιούγκο τους περίμενε στο πίσω μέρος του μεγάλου αυτοκινήτου με την πόρτα ανοιχτή. Τους φόρτωσαν και έκλεισαν την μεγάλη πόρτα του βαν. Αμέσως ύστερα επιβιβάστηκαν στο δικό τους βαν που ήταν σταθμευμένο πίσω από το αυτοκίνητο της Αλεξάνδρας. Ο Χιούγκο βέβαιος για όλους και για όλα κατευθύνθηκε στο αυτοκίνητό του άνοιξε την πόρτα και πήδηξε μέσα, τελευταίος. Οι δικοί του που είχαν επιβιβαστεί μόλις μερικά λεπτά ενωρίτερα, τον υποδέχτηκαν με τις συνήθεις φιλοφρονήσεις, εκείνες, των απλών συντρόφων. Τα δύο μεγάλα αυτοκίνητα με τους συνεργάτες της επιχείρησης και με τους ελάχιστους αιχμαλώτους, ξεκίνησαν για το ταξίδι της επιστροφής στο κέντρο της Κενόπολης, και για την παράδοση των συλληφθέντων στο αστυνομικό σώμα. Μπροστά πάντα η Αλεξάνδρα οδηγώντας το μεγάλο βαν και πίσω της ο

Χιούγκο και η παρέα του, σωματοφύλακες όλων. Ο Άλεξ γερμένος στο πλάι, πάνω στο κάθισμα του συνεπιβάτη, εξακολουθούσε να φαίνεται ημιαναισθητός. Η Αλεξάνδρα ανησυχούσε γι' αυτόν! Κατευθύνθηκε σε γνωστό της Νοσοκομείο στην πόλη. Οι άντρες εισήχθησαν αμέσως για εξετάσεις πλην του Χέρμπερτ, καθώς πρώτη κίνησή του ήταν η υπεύθυνη συνοδεία και παράδοση των συλληφθέντων με τη βοήθεια του Χιούγκο στο κεντρικό αστυνομικό τμήμα της Κενόπολης. Αργότερα όταν είχε γίνει και αυτό ο Χιούγκο βρέθηκε να περιμένει με τους άντρες του στο αυτοκίνητό του για την επιστροφή των αντρών και της Αλεξάνδρας. Ανησυχούσε για τα πλοκάμια της σπείρας που είχε στήσει εκείνο το φοβερό διαδίκτυο. Είχαν πολύ δρόμο μπροστά τους τώρα πια.

Ο Χέρμπερτ, δεν μπορούσε να ηρεμήσει ούτε στιγμή. Η ιστορία της σύλληψής εκείνων των αντρών, ήταν αναμφίβολα μία υπόθεση για εκτεταμένη έρευνα και ο Χέρμπερτ, βεβαιώθηκε ότι τίποτα δεν ήταν δυνατόν να την ανατρέξει. Στο εγγύς μέλλον όλα θα ξεκαθαρίζονταν. Δουλειά τους ήταν να ανακαλύψουν πόσα ακόμη τέτοια φιλόξενα κτήρια υπήρχαν γύρω από την Κενόπολη. Είχαν ήδη κινηθεί προς αυτή την κατεύθυνση. Οι καταθέσεις του άλλωστε ήταν υπέρ-αρκετές, για την συνέχιση της προσπάθειας να απαντηθούν τα διάφορα ερωτήματα που ταλάνιζαν τους ενδιαφερόμενους. Παρά το γεγονός όμως ότι όλα έπαιρναν πλέον κάποια μορφή, ο Herbert δεν μπορούσε να ηρεμήσει. Στο νου του είχε κολλήσει το ερωτηματικό της φυγής εκείνου του άντρα που είχε πυροβολήσει έναν δικό τους, προφανώς κατά λάθος. «Ποιος ήταν άραγε εκείνος ο θρασύδειλος φυγάς, και πού είχε κατευθυνθεί

τελικά; Ε, και; Θα ρωτήσεις. Και σαν τό έσκασε τι έγινε... Πού θα πάει;» Το πιο πιθανό πρόσωπο ήταν ο 'διευθυντής' του κολασμένου κτηρίου, που είχαν αφήσει πίσω τους. Θρασύδειλος καθώς ήταν, τι άλλο θα έκανε από του να εγκαταλείψει το πεδίο της μάχης; Δεν πείραζε καθόλου μα την αλήθεια, ποιος ήταν και τι θα ακολουθούσε. Ένα ήταν βέβαιο, όταν θα έφταναν οι καιροί που όλα θα έβλεπαν το φως της αλήθειας, θα αποκαλυπτόταν και αυτός και τα έργα του, παρόμοια όπως και των άλλων συνενόχων του, στο ανεπανάληπτο κακούργημα. Η παρέα του Άλεξ είχε ήδη κερδίσει μία μεγάλη μάχη.

«Όλοι ετούτοι οι άνθρωποι έχουν πλήρη άγνοια των πραγμάτων. Δεν γνωρίζουν ποιοι είναι οι αυτουργοί αυτού του εγκλήματος, που εμείς οι ελάχιστοι το αγγίσαμε και το γνωρίζουμε πλέον σ' όλο το... 'μεγαλείο' του! Πρόκειται για έναν εφιάλτη που δύσκολα μπορεί να γίνει πιστευτός. Μήπως και αυτοί που τσουβαλιάσαμε και κρατάμε, ξέρουν τι γίνεται; Έλαβαν εντολές από κάπου, και σίγουρα από τον τελευταίο κρίκο της αλυσίδας. Θα φανεί κάποια στιγμή το κύκλωμα, αν και με την παρουσία του Τ. Χις και τη σχέση του με τα πολιτικά καθίκια της Κενόπολης, αναρριχόμαστε το σωστό μονοπάτι για τη σύλληψή τους! Ψάχνοντας... πας εκεί που πρέπει να πας, τελικά» μονολογούσε ο Χέρμπερτ. Μετά από εκείνες τις αλλεπάλληλες σκέψεις του, είχε αρχίσει να ηρεμεί σιγά-σιγά. Σα να ξεκαθάριζε ένα σύννεφο στο μυαλό του. Χαμογέλασε αναστενάζοντας. Οι συνάδελφοί του στα κεντρικά γραφεία της Αστυνομίας, τον κοίταξαν με θαυμασμό. Ως εκ θαύματος μια αισιοδοξία είχε ξαφνικά απλωθεί στο πρόσωπό τους. Υπήρχε το αύριο και ο δίκαιος αγώνας

που δεν πάει ποτέ χαμένος. Αμείβεται κάποια στιγμή και αυτό είναι το ζητούμενο τελικά. Κρατούσαν στιβαρά πλέον τον μίτο για την διερεύνηση του λαβυρίνθου των προβλημάτων τους. Ο Τ. Χις ήταν ένα από τα καλύτερα χαρτιά τους. Όφειλαν να τον προστατεύσουν από το μάτι του κυκλώνα. Το ίδιο ίσχυε και για τον Άντριου Κούσακ, και όλους τους άλλους, που είχαν δει 'ίδιους όμμασιν', περισσότερα από αρκετά...

Η επανάσταση και το πραξικόπημα

Από τα τεράστια πανό, με τα μεγαλόσημα γράμματα, κάποια γράφουνε επιγραφές όπως: «Θυμάστε τον Χίτλερ του 2ού αι.; Επέστρεψε στην πολιτεία μας, μετά τουμπάνων και αλαλαγμών!» άλλα πάλι ρωτούσαν και απαντούσαν ταυτόχρονα: «...και τι θα κάνουμε γι' αυτό;» «Σίγουρα δε θα καθίσουμε με σταυρωμένα χέρια!» «...θα τον ξεκάνουμε... προτού να μας ξεκάνει!» Μοιράζονται φυλλάδια σε κάθε μεριά του πάρκου, ενώ ένα μεγάλο κείμενο φέρει την επιγραφή: «Ο Χίτλερ επέστρεψε αυτή τη φορά στην πολιτεία μας!» Τα μεγάφωνα διασχίζουν την ατμόσφαιρα.

Οι φωνές που ακούγονται είναι φωνές νέων που μιλούνε με μία σειρά, αυτονόητη θαρρείς: «Αυτή τη φορά μαζεύει τους αδύνατους και άστεγους των Πάρκων, με τη δικαιολογία ότι θα τους δώσει στέγη και φαγητό κι ένα ζεστό ντους... Στην πραγματικότητα όμως τους καίει σα νεκρούς, ενώ είναι ολοζώντανοι! Και όλα αυτά για τη διατήρηση ενός ευυπόληπτου περιβάλλοντος, απαλλαγμένου από το μίasma της παρουσίας τους, εν όψει των επερχομένων Διεθνών Αγώνων και επ' ονόματί τους! Πίσω λοιπόν στην περίοδο του μεσαίωνα, όταν οι παπάδες έκαιγαν τις δήθεν μάγισσες και πίσω

στον Χίτλερ που επιχειρώντας να ελαφρώσει τους δανειολήπτες από το χρέος, στους 'τοκογλύφους' Εβραίους, μίλησε για έναν απαλλαγμένο από βλαβερά στοιχεία, Γερμανικό λαό... Έφταιγε ο Νίτσε όταν διακήρυττε ότι η Γερμανία είχε περάσει στην παρακμή, ότι οι Εβραίοι προόδευαν, δυνάμωναν οικονομικά γιατί ήταν έξυπνοι; Έφταιγε αυτός για την πραγματικότητα της Γερμανίας;»

Ο κυρίαρχος λόγος συνεχίζεται από διαφορετικό στόμα και φωνή: «Σύμφωνα με τη γνώμη του Χίτλερ οι ομοφυλόφιλοι ήταν ένδειξη της σήψης του λαού, και οι κομμουνιστές που κήρυσσαν τον πολυεθνισμό εναντιώνονταν στη δική του θεωρία του εθνικισμού σε υπερθετικό βαθμό... Ποιος άραγε έφταιγε ουσιαστικά για την συμπεριφορά του, αν όχι η μεγαλομανία του να επιβάλει τα θέλω του, τις τρελές του αντιλήψεις για την οργάνωση μιας υπέρ-τέλειας φυλής, μιας ανόθευτης, της Άριας, όπως αυτός την είχε συλλάβει στο σκοτισμένο μυαλό του; Πήρε χρόνια ο σπουδαίος σοσιαλιστής για να φτάσει εκεί που έφτασε. Σιγά-σιγά κερδίζοντας με το μέρος του τη νεολαία... Με προπαγάνδα τολμηρή, σε μια περίοδο ανάγκης ανύψωσης του ηθικού της Γερμανίας που παράπαιε... Ναι έτσι είχαν γίνει τα πράγματα και έτσι είχε καταλήξει ένα ολόκληρο κράτος να κάνει όλα αυτά τα απάνθρωπα βήματα, εμπλέκοντας πολλές χώρες σε έναν εξολοθρευτικό πόλεμο, τον II Παγκόσμιο πόλεμο! Εδώ όμως; Φτάνει ένα διεθνές γεγονός και μάλιστα οι αλλοτινοί ένδοξοι Διεθνείς Αγώνες, ένα πανάρχαιο σύμβολο πολιτισμού, αδερφοσύνης και δημοκρατίας, αποχής από τους πολέμους και επομένως ειρήνης, να τρέπεται σε υπόθεση που απαιτεί για την τελειότητά της τόσο υπερβολικό ζήλο, ώστε να φτάνει σε σημείο

ανθρωποκτονίας και μάλιστα δια χειρός της δύναμης και της εξουσίας; Κανένα μα κανένα αίτιο δεν δικαιολογεί ένα φρικτό μέτρο σαν ετούτο!»

Και ο 'λόγος' συνεχίζεται τολμηρός, άφοβος, δυνατός από τρίτο ή τέταρτο στόμα: «Και βέβαια δε θα παραλείψουμε τη διαρκή προσπάθεια των δυνάμεων να απαλείψουν την αθλιότητα ετούτου του κόσμου με τρόπους όπως τον βομβαρδισμό χωρών, απάλειψη ηγετών και σύσταση εμφυλίων... ένα κοκτέιλ απίθανων συλλήψεων του αρρωστημένου μυαλού των εκπροσώπων της παγκόσμιας δύναμης. Και η ιδανική πολιτεία της Κενόπολης με τη σειρά της, υψώνει ως λάβαρο και σήμα κατατεθέν της ικανότητάς της να φιλοξενήσει τους Διεθνείς Αγώνες, τον αφανισμό των σπουργιτών αλητών των πάρκων της! Προσέχετε λοιπόν 'αρουραίοί' των Πάρκων, 'σπουργίτες αλήτες', 'ρεμάλια', 'καταραμένοι', αυτής εδώ της κοινωνίας... Μην καταλαμβάνετε τους πάγκους των πάρκων, μην ικανοποιείτε τους κοντρακταδόρους του των παρανόμων εξουσιαστών! Η ζωή σας δεν τους ανήκει, δεν την χρωστάτε σε ετούτους τους ασυνείδητους. Η ευθανασία είναι εκλογή, δεν επιβάλλεται. Η ζωή αυτή καθαυτή, μας ανήκει, ανήκει σε όλους ανεξαιρέτως και δικαιούται να βασιλεύει ως εκεί που μέλλεται να φτάσει, από μόνη της. Κηρύσσουμε ότι υπάρχουν ιδιοκτήτες της ζωής μας-της ζωής σας!»

Μία νέα φωνή προστίθεται, ακούγεται δυνατή, σείεται από πάθος και νεύρο: «Πολίτες, όλοι εσείς που καταθέτετε ότι ενδιαφέρεστε για τον συνάνθρωπό σας, πάψτε να ζείτε στην αδράνεια, να αποβαίνετε πειραματόζωα μιας αστυνομευμένης κοινωνίας, που εστιάζεται την συνομοσία, για να βλάπτει τον λαό της.

Τιμωρείστε τους κλέφτες της ζωής, τιμωρείστε τους πονηρούς πολιτικούς που διακυβεύονται τη ζωή σας, για να λυμαινόνται τον τόπο από τις δυνατές καρέκλες τους, και για να καλοπερνάνε!.. Όλοι εσείς-εμείς είμαστε εδώ για να αντισταθούμε σε όλα τα παράδοξα, τα άδικα, τα εγκληματικά μέσα που διαθέτουν οι κάποιοι, εκείνοι που ανεβαίνουν στην εξουσία με δόλιο τρόπο, και αποδεικνύονται ότι είναι ανδρείκελα άλλων, ακόμη πιο δυνατών... Όλοι εμείς αρνούμαστε να μείνουμε παγιδευμένοι ανάμεσα στην πολιτική δύναμη και στα αφεντικά της, τη δύναμη του κεφαλαίου!»

Είχε ήδη διαπιστωθεί ότι μια επανάσταση βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη! Όλα τα ερωτηματικά και οι προβληματισμοί ετίθεντο στο τεράστιο τραπέζι της κοινωνίας. Το κρασί και ο άρτος είχαν κιόλας μοιραστεί, εξίσου, σε όλους τους πολίτες της άμοιρης Κενόπολης!

Συντροφιά ηρώων

Ο Άλεξ, ο Ρέιμοντ, ο Μίλνε το ‘ξυράφι’, η Αλεξάνδρα και ο άλλοτε παρεξηγημένος δεύτερος Γραμματέας του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Τ. Χις, κυκλοφορούν με το βαν του Άλεξ, κάθε βράδυ. Μαζί τους είναι και ο Χιούγκο, το καλό πνεύμα της μικρής αγωνιστικής δύναμης, πάντα ‘αόρατος’ μέσα από τη διακριτική του παρουσία, πάντα έτοιμος για δράση. Ο Χέρμπερτ, παρακολουθεί μυστικά τους πέντε τώρα πια, ήρωες, της φρικώδους ιστορίας και τους προστατεύει. Ακόμη κυκλοφορούν ελεύθεροι, οι ένοχοι. Η αστυνομία διστάζει να εκτελέσει το καθήκον της... Ο Χέρμπερτ ερευνά ανελλιπώς και προσπαθεί να προσκομίσει στην Υπηρεσία του, όσο το δυνατόν περισσότερα ενοχοποιητικά στοιχεία για να πετύχει το ζητούμενο. Αν

και οι παλιές πρακτικές κλονίστηκαν και καταβάλλεται προσπάθεια για περισσότερη διαφάνεια σε όλο και περισσότερους φορείς, οι αστυνομικές και οι δικαστικές αρχές, περιμένουν με υπομονή για όσο το δυνατόν περισσότερα ενοχοποιητικά στοιχεία, πέρα από αυτά, που ήδη κατέχουν. Εκπρόσωποί τους προσπαθούν να ερευνήσουν ετούτη την απίστευτη υπόθεση, περαιτέρω. Πρόκειται για εθνικό θέμα και αν είναι πραγματικά και πέρα από κάθε αμφιβολία, όλα ετούτα που έχουν λάβει χώραν στην Κενόπολη, κρύβουν πίσω τους εκτελεστές που προέρχονται από μερίδα πολιτικών ανδρών, τότε... ο Θεός να βάλει το χέρι του!

Εκτός από το βαν του Άλεξ, χρησιμοποιείται επίσης και το φορτηγάκι του, ειδικά, για την μεταφορά δωρεών από διάφορες επιχειρήσεις, για τη βελτίωση των όρων ζωής των αστέγων υπερηλικών και άλλων, που επισημαινονται όπου κι αν βρίσκονται, συλλέγονται, μεταφέρονται και φιλοξενούνται σε ιδρύματα, υπό την ομπρέλα διαφόρων Εκκλησιών, διαφορετικών θρησκευτικών πεποιθήσεων. Αυτή η επιχείρηση φροντίδας της παρέας του Άλεξ, θυμίζει τις εργάτριες 'μέλισσες' και το προϊόν της προκοπής τους, έχει γεύση από το μέλι. Με τον πάστορα Λεόντιο, συνεργάζονται εντατικά η Εκκλησία, κάποιοι αδέκαστοι δημοσιογράφοι, φιλόπονοι εκπαιδευτικοί, ευσυνειδητο διανοούμενοι, ποιητές, άνθρωποι των Καλών Τεχνών -μουσικοί, καλλιτέχνες-, ανθρωπιστές γιατροί και πολλοί άλλοι, όλοι αγωνιστές του δικαίου, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της ελευθερίας, δίπλα στους φιλάνθρωπους. Όλοι μαζί έχουν αναδυθεί σιωπηλά, χωρίς κύμβαλα επίδειξης, από τη μάζα του πληθυσμού της Κενόπολης και δουλεύουν με πάθος, κυριολεκτικά,

έχουν πέσει με τα 'μούτρα', στο αγώνα εναντίον ετούτου του εγκλήματος, που υπήρξε προϊόν των ανένα πεινασμένων για το χρήμα, τη φήμη, την καρέκλα! Ναι, ο αγώνας έχει στόχο την απάλειψη εκείνων που το διανοήθηκαν και το εφάρμοσαν.

Στο υπόγειο μέρος του ναού της 'Αποκάλυψης', που είναι στεγνό και φιλόξενο, έχει στηθεί ένας ατέλειωτος κοιτώνας με διακόσια κρεβάτια. Οι άνθρωποι πλένονται στα δέκα ντους που ήδη υπήρχαν, κατασκευασμένα, από τότε που είχε πρωτοκτιστεί ο ναός. Χρησιμοποιούν τις τουαλέτες και κυκλοφορούν στην κοινωνία της Κενόπολης, καθαροί και αξιοπρεπείς. Η ομάδα των τεσσάρων γνωστών αντρών μαζί με την Αλεξάνδρα, που συχνά πρωτοστατεί στην επικοινωνία με τις διάφορες ομάδες συνεργασίας -επικοινωνεί με οίκους ευγηρίας κ.τ.λ., τους οποίους προσπαθεί να ενισχύσει με δωρεές, που λαμβάνει από εκείνους που μπορούν να προσφέρουν. Επ' αυτού συνεργάζεται και με άλλες εφημερίδες και περιοδικά πέρα από τη *Βολίδα*, και έχει στήσει ένα εκτεταμένο διαδίκτυο συμπαράστασης στις αδύναμες ομάδες της πολιτείας τους. Έτσι το χρήμα μαζεύεται σιγά-σιγά, διατίθεται στους οίκους ευγηρίας, στα νοσοκομεία, και σε άλλα ιδρύματα ή ναούς, που μπορούν να φιλοξενήσουν τους κατατρεγμένους της πόλης. Η ολάνοιχτη πληγή δείχνει τελικά τα πρώτα ίχνη της επούλωσης. Ένα 'ανθρώπινο' θαύμα εκτυλίσσεται στην Πολιτεία τους. Δεν υπάρχει μία ελάχιστη σκιά, δεν σημειώνεται η ελάχιστη διάθεση εκμετάλλευσης των οικονομικών πόρων που συσσωρεύονται σε λογαριασμούς στις τράπεζες για το πρόγραμμα Δ.Ε.Τ.Η που σημαίνει: 'Διάσωση των Εκπροσώπων της Τρίτης Ηλικίας'. Ένα βαρυσήμαντο, μήνυμα σηματοδοτείται:

‘μην φέρεστε άδικα στους γέροντες, ώστε να μη υποστείτε τα παρόμοια, όταν, με τη σειρά σας, βρεθείτε, στη θέση τους. Η Ζωή είναι γλυκιά και όμορφη, ανάμεσα σε όμορφους ανθρώπους’. Επικρατεί η πίστη ‘ό,τι κάνεις λάβεις’ και οι νέοι παύουν να σκέφτονται, όπως συνήθιζαν εδώ και δεκαετίες, το εντελώς ανορθόδοξο για την ανθρώπινη δυναμική φύση, ‘Δε βαριέσαι... Ως τότε; Για ζούμε για πεθαίνουμε!’

Οι τέσσερις άντρες και η μοναδική γυναίκα, η Αλεξάνδρα, είναι εκείνοι που μετριοπαθείς στις εμφανίσεις τους και πολύ ήσυχοι στις εκφράσεις τους, επηρεάζουν σαν ιεραπόστολοι σε έρημο, τα πλήθη των νέων. Η Αλεξάνδρα, ο Ρέιμοντ, και ο Μίλνε το ‘ξυράφι’ μαγεύουν με τη γοητεία του λόγου, ενώ ο Άλεξ η ψυχή του κινήματος, τρέχει πάνω-κάτω ως μάνατζερ κατανομής ρόλων, στο ρεαλιστικό πλατώ της ζωής. Ο Τ. Χις έχει αλλάξει την εμφάνιση και τη συμπεριφορά του ανώτατου υπαλλήλου, του ‘άσπρου κολάρου’. Βοηθά σαν τον ‘καλό Σαμαρίτη’ και όταν έχει χρόνο, προσφέρει τις υπηρεσίες του και στην πολύφημη παρέα του Χιούγκο. Ο τελευταίος είναι προσκολλημένος στον ρόλο του προστάτη των φτωχών, μόνο που τώρα τρέχει και στα πάρκα και μαζεύει τους άτυχους της ζωής. Ο Χιούγκο και οι τρεις σύντροφοί του, βοηθάνε διακριτικά αλλά δυναμικά, όταν και όπου καλούνται να προσφέρουν.

Οι δύο ομάδες συνεργάζονται χωρίς να υπερβάλλουν. Δεν εμφανίζονται διαρκώς μαζί ούτε και ενεργούν συχνά από κοινού. Σε συγκεντρώσεις κοινού ενδιαφέροντος, κρατούν χαμηλό προφίλ, παρά τους αριθμούς των ακολούθων τους που διαρκώς αυξάνονται. Έχουν δει τα χειρότερα και δε θέλουν να αποκαλύψουν περισσότερα, πάνω στο ήδη καταγεγραμμένο τραγικό

λάθος, κάποιων καλά προστατευμένων, αγνώστων ακόμη, πανίσχυρων αντρών. Εφόσον κατόρθωσαν να αλλάξουν τη ροή των πραγμάτων και πέτυχαν να ευαισθητοποιήσουν την συνείδηση των συμπολιτών τους, εφόσον οι κατατρεγμένοι της πολιτείας τους βρήκαν κάποια ζεστή και φιλόξενη γωνιά, τι άλλο θα μπορούσαν να εύχονται δίπλα σε αυτή την πραγματικά ψευδή ουτοπική περίοδο, που διήγε η Πολιτεία τους, εν όψει των επερχομένων μεγάλων Διεθνών Αγώνων...

Αλλά στην πορεία ετούτης της επιτυχίας που προσφέρει την ελπίδα στα αδύναμα πλάσματα της πολιτείας τους, όπως συνήθως συμβαίνει, κάποιοι από τα ιδρύματα, παραχαράσσουν τη γραμμή της αλληλεγγύης και αρχίζουν να χρησιμοποιούν τα χρήματα που κατατίθενται στους λογαριασμούς για το Δ.Ε.Τ.Η., για να δημιουργήσουν ένα νέο λόμπι. Απομακρύνονται από την αρχική ιδέα, διαφημίζουν εαυτούς και παρουσιάζονται να ενεργοποιούν τα χρήματα των δωρεών, με έναν καλύτερο και περισσότερο αποτελεσματικό τρόπο. Θεωρούν τον εαυτό τους εξέχοντες και βρίσκουν τρόπους εκλαϊκευσης των υπηρεσιών τους, και ακόμη περισσότερο του ονόματός τους. Τους είχε μολύνει κι ετούτους τελικά το μικρόβιο της απληστίας και της διάκρισης.

Η ομάδα των τεσσάρων αντρών και η Αλεξάνδρα, που είχαν αρχίσει όλη αυτή την προσπάθεια, και από κοντά η ομάδα του Χιούγκο, βρίσκονται ξαφνικά μπροστά σε ένα άλλο κίνημα, άσχετο με εκείνο που είχαν ξεκινήσει και προωθήσει. Η φιλοδοξία των ανθρώπων που έβαζαν τα χέρια τους στο 'μέλι' πάχυνε και έτριξε τα δόντια της, σαν την αχόρταγη αρκούδα, που γλυκαμένη,

θέλει όλο και περισσότερο μερίδιο στο μέλι που ανήκει και σε πολλούς άλλους...

Οι άντρες την παραβλέπουν. Δεν έχουν χρόνο για περιπέτειες αυτού του είδους. Καθώς τα χρονικά όρια στενεύουν, ξεκινούν μια νέα επικοινωνία μέσω όλων των μέσων μαζικής επικοινωνίας. Υπογραμμίζουν την ανάγκη για διαφάνεια και αλτρουισμό. Δίνονται εκ νέου τα ονόματα των πέντε ανθρώπων και τα τηλέφωνα τους. Αυτοί είναι οι άνθρωποί τους. Ο Χιούγκο, και τα παλληκάρια του, παραμένουν στον ρόλο τους, προστάτη της μικρής ομάδας των πέντε. Άνθρωποι από κάθε άκρη της πολιτείας τους επικοινωνούν με αγωνία. Δεν μπορεί επιτέλους κάτι καλό να κρατηθεί άσπλο από τη λαιμαργία του ανθρώπου; Δεν μπορεί να ηρεμήσει και να ενεργοποιηθεί με αγαθοποιό κατεύθυνση αποκηρύσσοντας τη λαιμαργία του; 'Το μάθατε; Έβαλαν υποψηφιότητα στη μερίδα των υποψηφίων πολιτικάντηδων...' Αφού όμως έχουν αποκαλυφθεί και αφού έχουν περιφρονηθεί από τους πρώην συνεργάτες τους, φτάνει και περισσεύει. Τα πράγματα αποκαθίστανται τρόπον τινά. Τέλος καλό, όλα καλά!.. Λιγότεροι ίσως τώρα πια, αλλά πολύ πιο αποτελεσματικοί.

Το τραγούδι της μεγάλης οργής

Να πώς η κοινωνία αντιδρά στο καλό ή στο θετικό, αλλά κυρίως στο άδικο. Τα ηλεκτρονικά μέσα είχαν κάνει το θαύμα τους. Οι νέοι γνώριζαν, οι μεγάλοι γνώριζαν, οι πάντες γνώριζαν τώρα πια, για την αθλιότητα της κοινωνίας τους, και κινούνταν κατειλημμένοι από μια ακράδαντη πεποίθηση για την ανατροπή των κατεστημένων. Οι κυβερνόντες δεν εκπροσωπούσαν το

λαό... Εδώ και δεκαετίες είχε διαπιστωθεί η εκμετάλλευση του λαού. Η ανατροπή ήταν επιτακτική!

Μία μέρα, αργά το απόγευμα, μία μεγάλη ομάδα ανθρώπων καταφθάνει στην πλατεία Δημοκρατίας και σταματούν έξω από το μέγαρο Αντιπροσωπείας του Κυβερνόντος κόμματος. Το πλήθος είναι συνεννοημένο. Τα μέσα επικοινωνίας τους ενώνουν. Οργανώνονται. Έχουν γνωρίσει τα άδικα για δεκαετίες, και τα σωστά έχουν αρχίσει να καταφθάνουν, έστω και καθυστερημένα. Δεν αρκούνται στις προσπάθειες ολίγων μάγων της ανθρώπινης καλοσύνης. Δεν μπορούν να περιμένουν για το υπόλοιπο της ζωής τους. Θέλουν τα πράγματα να αρχίσουν να εκτυλίσσονται με μεγαλύτερη ορμή. Αυτές οι ανάγκες τους για την καλλιέργεια της πεποίθησής τους, τους έχει οδηγήσει απόψε εδώ. Περιμένουν μία ολοκληρωμένη πρόταση από το κυβερνόν κόμμα. Μία κατανόηση, μία συγγνώμη, μία ειλικρινή υπόσχεση... Μαζεύονται όλο και περισσότεροι. Ειδοποιείται η αστυνομία, και μέλη της υπό τον Χέρμπερτ, καταφθάνουν και πίνουν σημεία κλειδιά του χώρου, και παρακολουθούν, ως παρατηρητές και εκ του μακρόθεν. Δεν υπάρχουν φωνές, κραυγές, επιδοκimasίες ή αποδοκimasίες. Φέρουν πλακάτ με ερωτηματικά, με αιτήματα και με προσδοκίες... Ο όχλος μεγαλώνει, μεγαλώνει... όλο και περισσότερο.

Κάποιοι φέρουν και τοποθετούν δύο... τρία... τέσσερα... μεγάλα τραπέζια. Στήνεται λοιπόν ένα 'σανίδι' και απάνω τους καταφθάνει και τοποθετείται αρχικά ένα μικρόφωνο, ύστερα μία τεράστια οθόνη, και από κοντά ένα σύστημα τηλεθέασης. Είναι ολοφάνερο ότι όλα έχουν προσχεδιαστεί και ότι απλά τοποθετούνται με μαθηματική ακρίβεια. Αποκαλύπτεται ότι ήδη έχουν

τοποθετηθεί μεγάφωνα και τεράστιοι προβολείς σε διάφορα σημεία της συγκεκριμένης πλατείας, που δε θα αργήσουν να ενεργοποιηθούν... Δεν έχει αρχίσει να σκοτεινιάζει, ωστόσο ανάβουν κιόλας τα φώτα του δημοσίου. Ανάβουν παράλληλα και οι προβολείς. Πρόκειται για μία θλιβερή γιορτή των αφυπνισμένων έστω και στο 'και πέντε...' πολιτών. Το πάρκο απέναντι από το μέγαρο της Αντιπροσωπείας του Κυβερνόντος κόμματος, γεμίζει με γέροντες, γερόντισσες, ανθρώπους με κινητικά προβλήματα και άλλα 'ανθρώπινα, φυσικά και μη κουσούρια...' Υψώνονται κάποιες φωτογραφίες, κάποιες υπογραφές και ένα μεγάλο πανό με τη φράση: 'Εδώ... Σπουργίτες Αλήτες!' Έχει αρχίσει να σκοτεινιάζει κάπως. Στην τεράστια οθόνη αρχίζουν να προβάλλονται άρθρα εφημερίδων, σχετικά με τους αδικημένους της Κενόπολης. Τα μεγάφωνα αναμεταδίδουν ηρεμιστική μουσική και ο κόσμος μιλάει, χαμηλόφωνα. Οι γνωστές πλέον, φυλακές των 'σπουργιτών αλητών' εμφανίζονται βαμμένες με το χρώμα της ζωής: το κόκκινο, του αίματος. Πρόκειται για μία ασυνήθιστη ιεροτελεστία με επίκεντρο τους 'σεσημασμένους πλέον σπουργίτες αλήτες'.

Μία γερασμένη γυναίκα σηκώνεται και αμέσως ύστερα, μία δευτέρα. Ανεβαίνουν αργά και στέκονται δίπλα-δίπλα μπροστά στην τεράστια οθόνη. Όλοι σιωπούν. Συγκεντρώνουν την προσοχή τους στις δύο γυναίκες. Επικρατεί μία 'εκκωφαντική' σιωπή! Μιλά η πρώτη : «Λέγομαι Λωραίην και ευχαριστώ τον 'ανιψιό' μου, το σεβαστό πρόσωπο, που με βοήθησε να βγω από το κελί του θανάτου μου...» Υποχωρεί δύο βήματα και παραχωρεί τη θέση της στο μικρόφωνο στην επόμενη γηραιά γυναίκα. Εκείνη παίρνει το μικρόφωνο και μιλά με ραγισμένη από τη συγκίνηση φωνή: «Λέγομαι Μωρήν

και ευχαριστώ τον ανηψιό μου 'τον άνθρωπο', που με βοήθησε να ξεφύγω από την θανατική ποινή μου... Άδικα, με είχαν καταδικάσει!.. Δεν το πίστεψα ποτέ ότι οι άνθρωποι εκείνου του σκυθρωπού κτηρίου-φυλακής, επρόκειτο να μας στείλουν με τον πιο απεχθή τρόπο στην άλλη όχθη. Κάποτε είχα οικογένεια... άντρα και παιδιά... Τα έχασα όλα σ' ένα τραγικό δυστύχημα. Έμεινα ολομόναχη, με την πεποίθηση ότι έπρεπε να βρω έναν τρόπο να συναντήσω τους αγαπημένους μου. Αρρώστησα, έχασα ό,τι είχα και βρέθηκα στον δρόμο, χωρίς διεύθυνση, χωρίς υπάρχοντα, χωρίς κλίνη και φαγητό. Χτύπησα πόρτες για δουλειά και ζήτησα βοήθεια, από αλλοτινούς φίλους. Κατάντησα αυτό που έγινα... όταν μια νύχτα με συνέλαβαν δύο άντρες με τον πιο βάνουσο τρόπο. Το ένιωθα ότι πλησίαζε το τέλος μου. Ήταν εκείνη η αδιάντροπη και ψυχρή συμπεριφορά των αντρών του μαύρου βαν. Τους είχα ακολουθήσει υποχρεωτικά, χωρίς τη θέλησή μου. Τότε λοιπόν βρέθηκε ο ανιψιός μου... ο θετός ανιψιός μου, αυτός που με έφερε πίσω στη ζωή. Και εύχομαι σε όλους σας, την τελευταία στιγμή -αν ο μη γένοιτο- αυτή έρθει στην πιο απροσδόκητη περίπτωση και υπό τις πλέον απαράδεκτες συνθήκες, να σας συμπαρασταθεί ένας τέτοιος γενναίοψυχος ανιψιός... ένας καλός άνθρωπος. Γιατί αυτό είναι που χρειαζόμαστε... ο Άνθρωπος... οι άνθρωποι... Όλοι μας μπορούμε να είμαστε άνθρωποι... στον συνάνθρωπο!»

Η Μωρήν κατεβαίνει από την εξέδρα. Ο κόσμος που παρακολουθεί τις εφιαλτικές καταθέσεις πάνω στη σκηνή, είναι συγκινημένος, μουδιασμένος, παγωμένος. Ο άντρας που μιλά επόμενος, είναι ο γνωστός Μίλνε: «Μιλάω εκ μέρους του αδικοχαμένου Πωλ... Πωλ Πάρκς

και ευχαριστώ εκ μέρους του, τον θετό συγγενή του, που τον απήλλαξε από τον θάνατο με ποντικοφάρμακο - μπορούσε να είναι και κάτι άλλο!- για να εκτελεστεί από τον απάνθρωπο πρώην φύλακά του... Λέγομαι...» Πολλοί νέοι έχουν κλείσει με τις παλάμες τους το στόμα τους, λες και για να συγκρατήσουν την κραυγή της απόγνωσης ή της οργής, που κρέμονται στα πανιασμένα χείλια τους... Τι άλλο θα μπορούσε άραγε να περιμένει τους ανθρώπους, όταν η όποια αναποδιά της ζωής θα τους έριχνε σε παρόμοια με ετούτων των άτυχων ανθρώπων, τ' αγνάρια; Τι άραγε μπορούν να σοφιστούν οι 'σοφοί' της παντοδυναμίας για να κοντρολάρουν τις ανθρώπινες ψυχές; Ποια θα είναι τα νέα μέτρα που θα χρησιμοποιήσουν για να ελαττώσουν τους αριθμούς των πολιτών, τώρα πια; Έχουν τα πάντα στα χέρια τους: έχουν καταργήσει το πλαστικό χρήμα, έχουν τα πιο απαίσιμα όπλα, διαθέτουν στρατό από ρομπότ, κοντρολάρουν τα τρόφιμα, κατασκευάζουν λογής-λογής μικρόβια που είναι ικανά να μειώσουν μαζικά τους πληθυσμούς της γης, έχουν ταξιδέψει στους πλανήτες και έχουν εγκαθιδρυθεί σε αυτούς! Έχουν, έχουν, έχουν... Και τι δεν έχουν;

Μπροστά από την τεράστια οθόνη παρελαύνουν αρκετοί διαφορετικοί άνθρωποι: γυναίκες και άντρες μεγάλης ηλικία. Αυτό κράτησε για πολύ. Στο τέλος εμφανίζεται ένας άνθρωπος και ρωτάει... «Πιστεύω ότι θα αναρωτιέστε: 'γιατί κρύβονται οι ευεργέτες μας; Από φόβο ή από ντροπή;' Θα σας απαντήσω εγώ με τα λόγια και τη φωνή όλων όσων ευεργετήθηκαν, χωρίς να ζητούν ανταπόκριση: κρύβονται γιατί ντρέπονται που ζουν σε μία κοινωνία, όπου κάποιοι άνθρωποι της -εφόσον πολλοί από τους κατατρεγμένους συνανθρώπους μας,

απηλλάγησαν από την χιτλερική απόπειρα εναντίον τους- τώρα προσπαθούν να ανέλθουν στα αξιώματα της ντροπής, γιατί προσπαθούν να κηρυχτούν ήρωες, με άλλων αγωνιστών, τα παράσημα. Τους απορρίπτουμε και μαζί και το αξιοθρήνητο, κυβερνητικό σώμα... που κάτω από τη μύτη του -εν αγνοία τους ή εν γνώσει τους- μία ομάδα ομοίων τους, και εν ονόματι του περιβάλλοντος της πολιτείας, πριν και στη διάρκεια των Διεθνών Αγώνων εν αναμονή, επεχείρησαν την εκκαθαριστική εκστρατεία των 'τρογλοδυτών', 'τροκτικών', 'αρουραίων', 'σπουργιτών αλητών' 'πουλιών' και άλλων προσωνυμιών!..

Εμείς, οι πολίτες της Κενόπολης, δεν ενδιαφερόμαστε να ψηφίσουμε και δεν ενδιαφερόμαστε να ανήκουμε στην Πολιτεία που ενδιαφέρεται για τους Διεθνείς Αγώνες, μονάχα για να αποδείξει στην μειωμένη υφήλιο την ικανότητά της, να παρουσιάσει ένα υπερθέαμα, σπαταλώντας τα οικονομικά αποθέματα που ανήκουν στο λαό, και αποκρύπτει το κάθε άλλο, παρά κοινωνικό της, πρόσωπο! Ζήτω η ζωή, ζήτω ο φυσικός θάνατος, ζήτω η τιμωρία των μοντέρνων *Ναζί*, με ουσιαστικά όπλα την περιφρόνηση και την αποχή από την δημοκρατική διαδικασία της εκλογής ατόμων, για την σύσταση του Κυβερνητικού σχήματος. Κάτω οι Διεθνείς Αγώνες που τελούνται στο όνομα του πλούτου, της υποκρισίας και της φθοράς των ηθών του ανθρώπου και όχι για τη δόξα του ανθρωπισμού, της ειρήνης, του υψηλού και αθάνατου, αρχαίου πνεύματος, για την ύψιστη αμοιβή εκείνη του ταπεινού κλώνου ελιάς! Ζήτω η Επανάσταση κατά του άμορφου και αλαζονικού συστήματος της Κενόπολης!»

Από το πλήθος που διαρκώς μεγαλώνει, ακούγονται για πρώτη φορά χειροκροτήματα και υψώνονται στον σκοτεινό αιθέρα ξεχασμένα πατριωτικά τραγούδια. Κάποιοι χορεύουν, χορούς ξεπερασμένους, κάνοντας κύκλους και χτυπώντας παλαμάκια. Κάποιοι συνοδεύουν τους χορευτικούς κύκλους με τα πατριωτικά τραγούδια. Κάποιοι κλαίνε από το πάθος της στιγμής και άλλοι στέκονται κρατώντας χέρια και απαγγέλλοντας τους στίχους:

*'I understand HOW:
I do not understand WHY'*

και

*'Freedom is the freedom to say that two plus two make four.
If that's granted, all else follows'.*

Η μουσική απαλαίνει, τα φώτα σβήνουν. Η όλη εκδήλωση παρουσιάζεται παντού σε όλα τα μήκη και πλάτη της Υφηλίου, σε όλα τα κανάλια της και οι άνθρωποι παρακολουθούν μαγεμένοι το απροσδόκητα, ειρηνικό, θαύμα, εν εξελίξει.

«Πώς τα κατάφερε ο άνθρωπος και έγινε τόσο ζώδης και εγωπαθής ώστε να ξεχνά πως δεν είναι αθάνατος και επομένως ματαιοπονεί, προσπαθώντας να κάνει ό,τι διανοείται και το χειρότερο, χωρίς να υφίσταται την παραμικρή ποινή! Ψάξτε να βρείτε τους ενόχους! Ψάξτε να βρείτε, ποιοι κρύβονται πίσω από το οργανωμένο πολιτικό έγκλημα και προσευχηθείτε ώστε οι επόμενες γενεές να είναι πιο ανθρώπινες από τις παρούσες!»

Τα λόγια που ακούγονται στον αέρα είναι γνωστά και συνεχίζονται...

«Ποιος είπε ότι πρόκειται για καινοτομία; Ποιος είπε ότι πρόκειται για μία φρικώδη έκπληξη, σε έναν φρικώδη νεωτερισμό; Τα παρόμοια συμβαίνουν εσαεί, από καταβολής ανθρώπου. Είναι τρομερό, είναι απαράδεκτο, είναι όμως αληθινό και είναι εδώ, για να μείνει. Ο 'ναζισμός' γεννήθηκε από τότε που ο άνθρωπος πάτησε το πόδι του στον πλανήτη. Μορφές; Ναι άλλαξε πολλές, παρόμοια και ονόματα, ξανά και ξανά και πάντα ήταν εργαλείο επιβολής, στα χέρια των λίγων δυνατών. Δεν πέθανε, δεν πεθαίνει και οι πολιτικοί αυτοί που εμείς εκλέγουμε, είναι εκείνοι που τον τροχονομούν. Επιδιώκουν σε όλες τις περιπτώσεις να φορέσουν την χλαμύδα εκείνου που παρουσιάζεται να θέλει να λύσει προβλήματα, χωρίς όμως να επισημαίνεται το πρόβλημα καθαυτό, το πρόβλημα που αφορά αυτόν, κυρίως σαν εκπρόσωπο μιας πανίσχυρης μειονότητας. Όλα γίνονται για εκείνον και τους δικούς του».

Και ακόμη ένας παίρνει το λόγο και σημειώνει. «Η μάσκα του ευεργέτη και δικαίου δικαστή δεν συμβιβάζεται με τις πράξεις του. Σημαινουσες προδιαθέσεις όπως το καθάρισμα του περιβάλλοντος για παράδειγμα, όπως η απομάκρυνση ενός δικτάτορα, με απώτερο σκοπό την αιμορραγία των λαών που θέλουν να εκμεταλλευτούν τους άλλους, είναι δείγματα της συμπεριφοράς των πολιτικών της γης, με σκοπό το μεγαλύτερο έλεγχο της πλειοψηφίας των 'δούλων του 21^{ου} αι.' είτε αυτοί φορούν λευκό κολάρο, είτε μπλε! Και πάντα πίσω από αυτές τις μαριονέττες της πολιτικής είναι εκείνοι οι παντοδύναμοι του πλούτου που αχόρταγοι αιμοσταγείς τραβούν τα σχοινιά!»

Συνεχίζονται οι δηλώσεις... «Όταν οι λαοί που βρίσκονται στο στόχαστρο των πολιτικών δυνάμεων

άλλων λαών, ισχυρότερων απ' αυτούς, εξαντληθούν, με τα χειρίστα είδη καταπολέμησης, με τον πόλεμο, με την επιβολή στρατιωτικού νόμου, με τον περιορισμό εισαγωγής υλικών άμεσης ανάγκης, με την τιμωρία τους για αδικήματα, που ίσως δεν έχουν διαπραχτεί, και άλλα πολλά, είναι επόμενο, οι λαοί αυτοί να τιθασευτούν στα θέλω τους. Αυτό δεν ίσχυσε -δηλαδή η απαγόρευση προμήθειας αναγκαίων αγαθών ενός συνόλου λαών προς τη γνωστή, τιμωρημένη νήσο! Οι κάτοικοι της άντεξαν στην πίεση των γνωστών ξένων και μπορούν ακόμα και διοχετεύουν το σπουδαίο αγαθό της υγείας, όπου μπορούν, αποστέλλοντας τους γιατρούς τους, εκεί όπου αυτοί χρειάζονται, έτσι για να αναφέρουμε ένα μικρό παράδειγμα!»

Η αγανάκτηση κρύβεται πίσω από τα λόγια του επόμενου ομιλητή: «Άλλοτε αυτοί οι δυνατοί επεμβαίνουν με 'το γάντι', υποκριτικά, και στην πορεία δε διστάζουν να προβούν με χυδαιότητα και αδιαντροπιά στα αθέμιτα μέσα για να ξεκαθαρίσουν 'τα τοπία που τους σκοτιίζουν', ώστε να τα προσαρμόσουν τελικά στα μέτρα τους. Οι λαοί αιμορραγούν από τα αποτελέσματα των επεμβάσεων παρόμοιων 'σωτήρων' ή 'εχθρών' -είναι ακαθόριστη η διαχωριστική γραμμή των δύο ετούτων όρων... μια και είναι ταυτόσημοι τελικά, κάτω από τέτοιες συνθήκες. Μια τέτοια κατάσταση οδηγεί στον μεταξύ τους, αλληλοσπαραγμό. Όπως άλλοτε και στο Ιράκ, στον πόλεμο του Αφγανιστάν, στη μακροχρόνια γελοιοποίηση των Παλαιστινίων με τη συστηματική αρπαγή των εδαφών της, στην εξέγερση της Αιγύπτου ή της Λιβύης η εκθρόνιση του ηγέτη και η ατιμωτική εκτέλεσή του, στις λιτανείες νεκρών πολιτών στη Συρία... και... και...»

Ένας νεαρός αναπνέει βαριά μπροστά στο μικρόφωνο. Τελικά μιλά: «Έτσι γίνεται και οι λαοί μακελούνται. Η λέξη παγκοσμιοποίηση είναι μία θανατηφόρα αρρώστια... Γιατί πώς είναι δυνατόν να καταργηθούν οι όμορφες διαφορές των πολιτισμών, πώς είναι δυνατόν να γίνουν όλοι μία μάζα χωρίς μνήμη και χωρίς πολιτισμικές ιδιαιτερότητες; Κοιτάξτε γύρω σας τη φύση... τα διαφορετικά τοπία, τα διαφορετικά κοπάδια ζώων και πιστέψτε ότι η νομοτέλεια του θεού είναι απαραίτητη και στην ανθρώπινη κοινωνία. Ναι, στη συνεργασία, όχι, στον πόλεμο και στην παγκοσμιοποίηση! Όχι στο κλέψιμο του πλούτου μιας γης, με το πρόσχημα της κατάλυσης μιας δικτατορίας, και την επιβολή μιας νέας χείριστης. Όσοι μελετούν ιστορία, είναι γνώστες των επεμβάσεων των δυνατών για τη δήθεν βοήθεια ή την δήθεν επίλυση των προβλημάτων των αδυνάτων και τα αποτελέσματά τους».

Μία νεαρή γυναίκα απλώνει το χέρι πάνω στο μικρόφωνο. Είναι η επόμενη ομιλήτρια: «Το χρήμα σε συνδυασμό με την πολιτική, χρησιμοποιείται ως εκρηκτική ύλη τρομοκρατίας εναντίον απλών, φτωχών και αδυνάτων λαών. Και ενώ οι δυνατοί πάντα, ουρλιάζουν για την επιτήρηση των νόμων κατά της τρομοκρατίας, αφενός μεν γίνονται τρομοκράτες οι ίδιοι με την επιβολή νόμων που δεν νοούνται, αφετέρου αγνοούν τα εκ των ένδον τρομοκρατικά χτυπήματα, δήθεν νομοταγών πολιτών που τρομοκρατούν τους γείτονές τους ή άλλους άσχετους, γιατί προσπαθούν να γίνουν οι νονοί της γειτονιάς, απλά για να κάνουν τις αθέμιτες επιχειρήσεις τους, θεμιτές, οτιδήποτε κι αν είναι αυτές: από ναρκωτικές ουσίες, μέχρι όπλα, αυτοκίνητα... κτλ. κτλ., και δεν σε προστατεύει κανείς από αυτούς τους

τρομοκράτες. Οι αρχές της πόλης δεν επεμβαίνουν, παρά μόνον αν σ' έχουν 'καθαρίσει' τελικά! Γιατί απλά περιμένουν να δουν την φρίκη να ολοκληρώνεται... Η φρίκη... για τη φρίκη!... Θεέ, και Κύριε, πώς επιτρέπει τη συνέχιση αυτής της κοροϊδίας;»

Η παρέλαση τόσων νέων ανθρώπων αφυπνίζει το λαό! Ο Άλεξ και οι σύντροφοί του, κυρίως όμως η Αλεξάνδρα, είχαν εργαστεί σκληρά και είχαν διαθέσει όλη την εμπειρία τους και τις γνώριμιές τους, ώστε να πετύχουν την προβολή ετούτης της ουσιαστικής εκδήλωσης, σε κάθε γωνιά της γης. Αποδείχτηκε παγκόσμια επιτυχής τελικά, στη συνέχεια.

Η Εξέδρα των θαυμάτων

Ο Άλεξ βρίσκεται πάντα πάνω στην εξέδρα. Η Αλεξάνδρα βρίσκεται πίσω στις πρώτες σειρές του πλήθους μαζί με τον Χιούγκο. Ο Μίλνε και ο Ρέιμοντ βρίσκονται σε δύο διαφορετικά πόστα στα πλαϊνά του χώρου και ο Τ. Χις με τον Χέρμπερτ, παρακολουθούν τα παράθυρα του μεγάρου του κόμματος των κυβερνόντων. Όλοι επικοινωνούν με ασύρματο. Ένας άντρας με μεγάλα σκούρα γυαλιά προχωρά προς την εξέδρα. Απλώνει το μπράτσο του και δίνει ένα c.d. στον Άλεξ. Εκείνος δεν ρωτάει. Ο άντρας υποχωρεί και χάνεται μέσα στο πλήθος. Και να ήθελε να τον αναγνωρίσει ο Άλεξ, θα ήταν μάταιο. Το φως των προβολέων είχε κουράσει τα μάτια του και ο άντρας φορούσε εκείνα τα μεγάλα σκουρόχρωμα γυαλιά. Και όμως πίστευε πως ήταν ένας δικός του άνθρωπος. «Ποιος όμως από όλους; Ποιος άραγε είναι και γιατί απομακρύνθηκε; Πώς τον έχασα έτσι γρήγορα από τα μάτια μου;» αναρωτιέται. Κοιτάζει το c.d. Βλέπει ένα μικρό σημείωμα: «Άλεξ... Δείξτε το

στον κόσμο. Ήρθε ο καιρός να το κάνετε...» έγραφε. Ο Άλεξ προχωράει στον υπολογιστή σαν ρομπότ. Κάτι τον βιάζει να κινηθεί γρήγορα, κάτι τον ανησυχεί, λες και κάτι μπορεί να του συμβεί. Δεν ξέρει τι εμπεριέχεται σε εκείνο το βίντεο, όμως πιστεύει ότι είναι θετικό, για το κίνημα των πολιτών.

Στον τρίτο όροφο του μεγάρου του κυβερνόντος κόμματος, πίσω από ένα μικρό παράθυρο καλυμμένο με βαριά κουρτίνα, δύο άντρες ντυμένοι στα πολιτικά, παρακολουθούν οργισμένοι και με βλοσυρό βλέμμα, την εξέλιξη των πραγμάτων, εκεί κάτω στην πλατεία. Ο ένας στέκεται μπροστά σε ένα τρίποδο που κρατά όπλο μικρής περιμέτρου σκοποβολής, με σιγαστήρα και τηλεσκοπικό φακό και παρακολουθεί μέσα από αυτό, το πλήθος. «Κιμ, είμαι έτοιμος», λέει ο ένας. Είναι ο γνωστός εκτελεστής του Πωλ, Μπρατ, και μιλά στον διπλανό του, που δεν είναι άλλος από τον συντονιστή της 'εκτελεστικής ομάδας' των Υπουργείων Περιβάλλοντος και Οικονομικών, τον σκληρό άντρα, Κιμ. «Ο.Κ. Μάτιασε και ρίξε. Ξέρεις καλύτερα από μένα... ποιοι είναι. Τους έζησες, τους αντιμετώπισες και τους μίσησες... Επομένως...» Ο Μπρατ χωρίς να μιλά πολύ παρακολουθεί επίμονα εδώ και ώρα τον έναν από αυτούς, τον Άλεξ, που κινείται πάνω στην εξέδρα και είναι ένας ευδιάκριτος αν και όχι εύκολος στόχος. Δεν μπορεί να ξεχωρίσει κανέναν από τους άλλους της συντροφιάς του Άλεξ, γιατί είναι ανακατεμένοι με το πλήθος. «Αυτός είναι ο αρχηγός της συμμορίας!» λέει με μίσος. «Αυτός θα φύγει πρώτος!» συμπληρώνει και ματιάζει. Ο Κιμ αν και ένας χοντροκομμένος άντρας, που ούτε καν ενδιαφέρεται ποιος είναι ο στόχος του Μπρατ, λέει χαμογελώντας με κακία: «Α!... Ο Άλεξ

λοιπόν, ο Άλεξ! Ναι βέβαια, ο Άλεξ Β. της Βολίδας! Μπράβο Μπρατ! Καλό, πολύ καλό!» Τον ενδιαφέρει να δημιουργηθεί πανικός στη λαϊκή μάζα εκεί κάτω, να ποδοπατηθούν, να χαθούν μερικοί έτσι, από το προσδοκώμενο ποδοπάτημα και να μεσολαβήσει η αστυνομία, για να τους διαλύσει. Έτσι γινόταν συνήθως.

Ο Άλεξ αισθάνεται κάτι να περνά ξυστά στο μάγουλό του. «Τι ήταν αυτό;» Αναρωτιέται περίεργος, αλλά δεν δίνει σημασία και προχωρά προς τον υπολογιστή επάνω πάντα στην εξέδρα. Δεν προλαβαίνει να φτάσει ως αυτόν και ξαφνικά νιώθει να διαπερνά στον ώμο του κάτι σα σουβλί, προκαλώντας ένα δυνατό κάψιμο και ύστερα έναν ανυπόφορο, έναν οδυνηρό πόνο. «Α!.. Πυροβολήθηκα!» μονολογεί και έχοντας φτάσει πάνω από τον υπολογιστή, απλώνει το χέρι του... Άλλο ένα παρόμοιο συναίσθημα, κάπου στην πλάτη αυτή τη φορά. Ο Άλεξ παραπαιεί. «Τον έφαγα τον αλήτη!» λέει με ικανοποίηση ο Μπρατ. Ο Κίμ κοιτάζει έξω από το ίδιο ελάχιστο άνοιγμα της κουρτίνας. «Μπράβο Μπρατ, θα σε θυμηθώ στην βασιλεία μου, στο επόμενο στάδιο της ζωής μου!» λέει με σαρκασμό ο Κίμ.

Ο Κόσμος που βλέπει τον Άλεξ να τρικλίζει, παρακολουθεί τις κινήσεις του Άλεξ με αγωνία. Η Αλεξάνδρα φωνάζει με φρίκη στον ασύρματο. Γίνεται μια τρομερή προσπάθεια συντονισμού των συντρόφων του Άλεξ, χωρίς επιτυχία. Αν και δεν καταλαβαίνει τι ακριβώς έχει συμβεί, τον βλέπει να κινείται σαν ανδρείκελο τώρα πια και βαστά την αναπνοή της. Ο Χιούγκο προσπαθεί να διασχίζει το πλήθος μπροστά του, και με πολλή δυσκολία προσπαθεί να πλησιάσει στην εξέδρα.

Ο Χέρμπερτ και ο Τ. Χις τρέχουν στην είσοδο του μεγάρου του κυβερνόντος κόμματος. Ο Χέρμπερτ που παρακολουθούσε με τον Τ. Χις τα παράθυρα, είχε προσέξει στην αρχή της συγκέντρωσης σε ένα μικρό παράθυρο στον τρίτο όροφο, να κλείνεται η βαριά κουρτίνα του, και το σημάδεψε στη μνήμη του. Κατάλαβε ότι οι βολές κατά του Άλεξ κατευθύνθηκαν από εκείνα τα παράθυρα. «Bloody bastards!» έβρισε ο οργισμένος ντετέκτιβ. Εκεί τρέχει με όλη τη δύναμή του, τώρα και μαζί του, ο Τ. Χις. Ανεβαίνουν στον τρίτο όροφο στα γρήγορα. Ο Τ. Χις τον οδηγεί. Πρόκειται για το προσωπικό γραφείο του Κιμ. Μπαίνουν μέσα, βιάζοντας κυριολεκτικά την πόρτα, με τα περιστροφά έτοιμα στα χέρια. Μπροστά τους είναι εκείνοι ο Κιμ και ο Μπρατ που ξαφνιασμένοι από την αιφνίδια έφοδο, στρέφονται προς τους επισκέπτες τους και ταυτόχρονα ο Μπράτ σημαδεύει και πυροβολεί με το όπλο του απάνω τους, δυστυχώς γι' αυτόν αργά. Ο Χέρμπερτ πολύ πιο γρήγορος σκοπευτής, απαλλάσσει τον κακό Μπρατ, προσωρινά τουλάχιστον, από το μίσος του εναντίον παντός. Τραυματισμένος σοβαρά με μία μικρή θητεία στο νοσοκομείο θα ήταν πολύτιμος μάρτυρας στο δικαστήριο του μεγαλύτερου κακουργήματος της 'δεκαετίας'! Ο άοπλος Κιμ είναι αρκετά έξυπνος να καταλάβει ότι κάθε αντίσταση θα είναι εις βάρος του. Κρατώντας σηκωμένα τα χέρια του κοιτάζει τον τραυματισμένο Μπρατ.... Σε λίγο έχει περασμένες χειροπέδες, στα χέρια του...

To C.D. player

Ο Άλεξ έστω και θανάσιμα τραυματισμένος έχει προλάβει να τοποθετήσει τον δίσκο στο άνοιγμα του C.D. player. Έχοντας πετύχει το ζητούμενο, γονατίζει μπροστά του. Η ενωμένη με ετούτο τεράστια οθόνη, παρουσιάζει πολλές εικόνες. Ο κόσμος παρακολουθεί με τα μάτια ορθάνοιχτα. Μία την οθόνη και μία τον Άλεξ. Δεν έχουν καταλάβει για τους τραυματισμούς του Άλεξ. Μία ομάδα ανθρώπων έχει συγκεντρωθεί γύρω από την εξέδρα με τον υπολογιστή. Κάποιοι προσπαθούν να αναρριχηθούνε πάνω και να πλησιάσουν τον Άλεξ. Το δισκάκι εξακολουθεί να παρουσιάζει μία σειρά εικόνων: ένα κτήριο, μέσα κάποια κελιά, κάποιο άνθρωποι κλεισμένοι, κάποιο γραφείο μισοσκότεινο, μια σκάλα, μια σιδερένια πόρτα που ανοίγει αργά. Ένα τεράστιο μέρος ένας ή δύο φούρνοι, κάποιοι σάκοι τεράστιοι και κάποια βαρέλια χάρτινα. Κάποιοι άντρες ντυμένοι στα μαύρα, οδηγούν σε τρόλεϊ κάποιους νεκρούς ή κοιμισμένους, ανοίγουν τους φούρνους, τους τοποθετούν μέσα, ύστερα ανοίγουν ή κλείνουν κάποιους διακόπτες και φεύγουν... Ο κόσμος αντιδρά. Κλαίνει, μιλάνε, βρίζουν, υψώνουν τη γροθιά τους στον μαύρο ουρανό, αρνούνται να απομακρυνθούν από εκείνο τον εφιάλητη που ζούνε.

Το επόμενο βίντεο είναι παρμένο μέσα σε γραφείο. Ο υπουργός περιβάλλοντος συζητά τα περί των προβλημάτων της πόλης τους με τρεις άντρες. Είναι κάποιοι άγνωστοι που προφανώς πρόκειται να γίνουν γνωστοί. «Εντάξει καλή η ιδέα αυτή αλλά κανείς να μην αντιληφθεί την κίνηση, απολύτως κανείς από τους συναδέλφους, από τους συγγενείς και φίλους... γιατί ύστερα θα μας... και πρώτους απ' όλους εσάς» λέει και

δείχνει με την παλάμη του, σα να μαχαιρώνει τον λαιμό του. Τι άραγε είναι αυτό; τι μπορούν να κάνουν που είναι απαγορευμένο; «Μα βέβαια... το πρώτο μέρος του βίντεο... οι φούρνοι!»

Ο Άλεξ εξακολουθεί να βρίσκεται μπροστά από τον υπολογιστή. Δεν είναι καθόλου καλά. Ξαφνικά σωριάζεται στο δάπεδο. Ο κόσμος που παρακολουθεί παραμερίζεται από τους άνδρες της αστυνομίας. «Κάτω τα χέρια!» φωνάζει ένας νεαρός και πηδώντας επάνω στην εξέδρα βάζει το σώμα του ασπίδα μπροστά από τον τραυματισμένο Άλεξ. Ανεβαίνουν και άλλοι και οι αστυνομικοί επόμενοι... «Κάνε πέρα νεαρέ... πρέπει να τον μεταφέρουμε στο νοσοκομείο...» λέει ένα από αυτούς. «Θα τον πάμε εμείς. Είναι δικός μας, δεν θα μας τον φάτε!» φωνάζουν οι νέοι γύρω του. Η εμπλοκή αγριεύει. Οι νέοι σφυροκοπούνται από τα όργανα και ανταποκρίνονται σφυροκοπώντας τους, με ό,τι βρискουν μπροστά τους. Πηδάνε κάτω. Ο Άλεξ προστατεύεται από μία ομάδα γύρω του. Τον κατεβάζουν. Έξι ή οκτώ νέοι, άντρες οργισμένοι που κλωτσούνε τους άντρες που πλησιάζουν. Η κατάσταση είναι υπερρεαλιστική, δραματική. Φωνές, και φασαρία, άνθρωποι χτυπημένοι, αιματοκυλισμένοι, έχουν γεμίσει το μέρος. Ο χώρος έχει εξελιχτεί σε πεδίο μάχης, με θύματα ανθρώπους κάθε ηλικίας και από τα δύο φύλα. Η Αλεξάνδρα συνοδευόμενη από τον Χιούγκο και τον Βίτο, χώνεται σπρώχνοντας και καταφέρνει να φτάσει δίπλα στην πομπή που φέρει το άψυχο σώμα τους Άλεξ. Απλώνει το μπράτσο της, φτάνει το κρεμασμένο χέρι του, το πιάνει και το ασπάζεται κλαίγοντας. Η Αλεξάνδρα κατορθώνει και μένει κολλημένη εκεί ενώ ο Χιούγκο με το Βίτο φυλάνε όπως μπορούνε καλύτερα την μαχόμενη

ακολουθία που πότε κρατά τον Άλεξ ψηλά και ποτέ τόσο χαμηλά που θαρρείς και θα τον ποδοπατήσουν. Κάποτε, λες και με τη σειρά, τα άτομα-σωματοφύλακες του νεκρού του Άλεξ, αλλάζουν. Η Αλεξάνδρα παραμένει εκεί δίπλα του και καίγεται από την αγωνία της. «Μα πού είναι ο Χέρμπερτ;» ρωτά με απελπισία. Όμως ποιος θα μπορούσε να την ακούσει μέσα σε εκείνο το πανδαιμόνιο! Δεν μπορεί να μιλήσει με κανέναν. Έχει χάσει την επαφή με όλους, εκτός από τον Χιούγκο και τον σύντροφό του Βίτο που έχουν τα μάτια και τα αυτιά τους στην πομπή του νεκρού και στην Αλεξάνδρα. Από όπου περνά η θλιβερή και σεπτή ετούτη ακολουθία, το πλήθος αντιδρά άλλοτε χειροκροτώντας και άλλοτε κλαίγοντας. Όλοι προσπαθούνε να δούνε το πρόσωπο του Άλεξ, ενώ άλλοι πασχίζουν να τον ακουμπήσουν. Μάταια οι αστυνομικοί πασχίζουν να επιβληθούν στο εξοργισμένο πλήθος.

Τα άσχημα νέα όπως εξελίσσονται, διαδίδονται αυτόματα σε όλες τις γωνιές της γης. Η Κενόπολη ξαναμπάνει στον χάρτη, αυτή τη φορά ως η πόλη με την πιο εγκληματική διάθεση των ταγών της, έναντι των αδυνάτων κοινωνικά τάξεων, των ασθενούντων και ανήμπορων, των αρρώστων και των άστεγων. Η Επιτροπή των Διεθνών Αγώνων αναστατώνεται από τα φρικιαστικά νέα. Είναι απαράδεκτο η τέτοια άρρωστη πολιτική ηγεσία που βρίσκει την πυρά του μεσαίωνα, εξαγνιστική και απαραίτητη για την κάθαρση να ηγείται πολιτείας μελλούσης να φιλοξενήσει τους περίφημους 'Διεθνείς Αγώνες'! Έτσι τουλάχιστον παρουσιάζονται να λένε. Ρωτούνε αν είναι δυνατόν να εκληφθεί η Κενόπολη, ως νέα Σόδομα και Γόμορρα; Και έτσι όμως, θαυμάζει κανείς την υποκρισία των σπουδαίων πολιτών

της υφηλίου, των μάγων της, των αξιόλογων σοφών της, συμπεριλαμβανομένων των ηγεμόνων της οργάνωσης των Διεθνών Αγώνων. Συμπεριφέρονται λες και δεν είναι γνώστες της διεθνούς κατάστασης των πραγμάτων! Γιατί άραγε ρηγνύουν τα υμάτιά τους για την Κενόπολη; Τι μας λένε επιτέλους; Δεν είναι όλες οι πολιτείες της υφηλίου ίδιες; Δεν κυβερνώνται από παρόμοιους άπληστους; Ίσως να μην υιοθετούν φρικώδη μέσα για την γρήγορη και χωρίς συνέπειες απάλειψη αυτού που θεωρούν 'εικόνα μιζέριας', όπως η Κενόπολη, αλλά είναι βέβαιο ότι αν μπορούσαν, θα το έκαναν κι αυτό!

Η 'λανθασμένη' εντύπωση της προκειμένης εξουσίας ότι η Κενόπολη χρειάζεται ανώδυνο face lift, για να παρουσιαστεί στα μάτια των επισκεπτών της, τέλεια, αποτελούσε ουτοπία. Οι ένοχοι πολιτικοί το γνώριζαν πολύ καλύτερα από όλους, ότι οι Διεθνείς Αγώνες υπήρξαν απλά το πρόσχημα για το μέτρο που είχαν συλλάβει και είχαν ήδη εφαρμόσει. Είχαν καταλήξει στην πιο επώδυνη και απάνθρωπη λύση. Αν και σε καμία περίπτωση δεν υπάρχει τελειότητα, η εγκληματικότητα είναι ένα είδος που καθορίζει το κοινωνικό πρόσωπο της πολιτείας. Η Κενόπολη είχε αποτύχει οικτρά και αυτό το 'οικτρά' δεν αντιστοιχούσε στη βαθμίδα της σοβαρότητας του εγκλήματος που είχε διαπραχτεί και θα συνεχιζόταν να διαπράττεται, αν δεν υπήρχαν οι λίγοι εκλεκτοί, οι αληθινοί άνθρωποι.

Καθώς ο 21^{ος} αι. βαδίζει στο τελευταίο τέταρτο του συνόλου του, και αναρωτιέται κανείς τι μέλλεται να συμβεί στο μέλλον όταν οι ταγοί μιας πολιτείας σαν ετούτη, προβαίνουν σε πράξεις ανίερης εν ονόματι εξαιρετικών γεγονότων ή εορτών, όπως οι 'Διεθνείς Αγώνες'. Αναρωτιέται κανείς πώς είναι δυνατόν μια

έστω και θεωρητικά σειπή στον αιώνα γιορτή, να επηρεάζει τόσο αρνητικά την πολιτεία που την φιλοξενεί, ώστε για τη χάρη της να λαβαίνει απάνθρωπα μέτρα και να επιδεικνύει μια απαράδεκτη σαδιστική συμπεριφορά; Αποδεικνύεται ότι όλα, μα όλα, είναι μία αφορμή, τίποτα περισσότερο! Μία οδονηρή αφορμή με ολέθριες επιπτώσεις στους απλούς στους μη παντοδύναμους πολίτες!..

Ο ήρωας είναι νεκρός! Ζήτη οι ήρωες!

Οι αστυνομικοί έχουν υποχωρήσει τώρα και επικρατεί κάποια ηρεμία. Ο Άλεξ εξακολουθεί να φέρεται στα χέρια των νέων. Αν και νεκρός, λάμπει ολόκληρος! Όλοι τώρα παραμερίζουν σιωπηλά, ανοίγοντας δρόμο για τη μικρή πομπή. Ο Άλεξ έχει αυτόματα αποβεί σύμβολο των νέων ανθρώπων που παρακολουθούν με ολάνοιχτα μάτια και με μια οδονηρή έκπληξη ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Η Αλεξάνδρα εξακολουθεί να περπατά δίπλα του, κρατώντας επίμονα πάντα το χέρι του μακριά από το πλευρό του. Προσπαθεί να το ζεστάνει. Το πρόσωπό της είναι χλωμό και ανέκφραστο. Είναι σαν να έχασε η ζωή το νόημά της. Ο Χιούγκο περπατά δίπλα της με τα μάτια του ορθάνοιχτα, αεικίνητα. Ο Βίτο το ίδιο. Οι δυο τους παρακολουθούν την κίνηση, ταυτόχρονα όμως είναι οι υπασπιστές της Αλεξάντρας και του Άλεξ. Ο Χιούγκο γνωρίζει πώς νιώθει η Αλεξάνδρα για τον Άλεξ. Είναι ίσως δικός της άνθρωπος, τελικά όμως ο Άλεξ ανήκει σε όλους τους αγωνιστές. Είναι δικός της και δικός τους, είναι ο άνθρωπος που πολέμησε εναντίον του κατεστημένου, του άδικου και υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ένα μέσο μαζικής ενημέρωσης τελικά, που όμως πίσω από το επάγγελμα στεκόταν ψηλός, ένας

αληθινός άνθρωπος, που είχε ως σύμβολά του την αλήθεια, την τιμή και την αξιοπρέπεια... Ακούγεται σαν ηρωικός παιάνας τελικά; Και γιατί όχι; Οι πόλεμοι έχουν τους παιάνες τους που ακολουθούν τους ήρωές τους στην τελευταία κατοικία τους, όπου ελπίζουν ότι θα ζήσουν την έσχατη, την ονειρεμένη γαλήνη τους, τελικά! Όσο κι αν φαίνεται παράξενο τα δικαιώματα του ανθρώπου ευλογούνται από όλους, αλλά στην ουσία εξυπηρετούν μόνο ένα σκοπό: Τον έλεγχο όλων από την πολιτεία που διέπεται δήθεν από ευγενικούς σκοπούς... Ο Άλεξ και η συντροφιά του είχαν ξεπεράσει τον εαυτό τους. Είχαν εργαστεί για την πραγματική προσφορά του ανθρώπου, στον συνάνθρωπο έχοντας αναγνωρίσει πρώτιστα το δικαίωμά του, στη ζωή.

Ο Άλεξ δεν υπήρξε ένας επαναστάτης, υπήρξε ο άνθρωπος που υποστήριξε τον συνάνθρωπο από αγάπη προς αυτόν, και από αγάπη προς την 'ψυχομαχούσα' χώρα του. Ήταν ένας έντιμος δημοσιογράφος-άνθρωπος, δοσμένος με πάθος στην επικοδομητική δημοσιογραφία. Ήταν καλή τύχη που η εφημερίδα του τον είχε εμπιστευτεί και είχε υποστηρίξει τις κινήσεις του και αντιστοίχως τυχερή η εφημερίδα *Βολίδα*, που είχε ένα ακτιβιστή σαν το Άλεξ. Ένας αδέκαστος ρεπόρτερ, αυτό ήταν! Δεν 'τσέπωνε' το ξεπλυμένο από το έγκλημα, χρέμα, όταν προσπαθούσαν να του 'βουλώσουν το στόμα ή να του δέσουν τα χέρια με τις χειροπέδες της ανηθικότητας'. Πάντα πρώτος στις επάλξεις του δημοσιογραφικού οχυρού, για να αντισταθεί και να υπερασπίσει τα πιστεύω του, για να γράψει, για να αποκαλύψει την όποια πραγματικότητα του τόπου, την γυμνή αλήθεια που πονάει...

Αλλά ιστορίες σαν αυτή του Άλεξ, μόνο τέλος δεν έχουν, στην πορεία του χρόνου. Η επιβολή της σιωπής από θρασύδειλους που δεν αλλάζουν ούτε το τομάρι τους, αλλά μήτε και τα χούγια τους, δεν είναι τόσο δυνατή ώστε να επιβάλλεται στον εκάστοτε Άλεξ... Η πολιτική δεν είχε και δεν έχει μπέσα. Και αυτός ο ίδιος ο πολιτικάντης όταν με την εντιμότητά του, αποβαίνει η εξαίρεση, είναι βέβαιο ότι δε θα γλυτώσει. Θα τον φάνε οι πολιτικές πηράνες, που από παρόμοιες θέσεις, σαν τη δική του, ενεργούν ανασταλτικά, τυφλοί από την υπεροψία τους, και ανίκανοι να βλέπουν κάτι περισσότερο πέρα από την υποστήριξη των προσωπικών τους συμφερόντων.

Αιωνία η μνήμη!..

‘Άλεξ να μας ζήσεις και θα ζήσεις για πάντα!’ ακούστηκε θαρρείς, μία ομοβροντία, από το πλήθος. Ο Άλεξ περνούσε ανάμεσά τους στα χέρια έξι γεροδεμένων νέων και με την Αλεξάνδρα πάντα στο πλάι. Είχε ήδη μπει το καλοκαίρι και η ζέστη μαζί με τη θερμοκρασία που αναδυόταν από το συσσωρευμένο πλήθος, δημιουργούσε κόπωση και προκαλούσε ιδρώτα. Πολλοί από τους εκεί παρόντες πολίτες, είχαν αφήσει τα δάκρυά τους να αναμειχθούν με το αλάτι των παρειών τους, και έτσι ενισχυμένο, θαρρείς πως έφτανε ως τα κανάλια το αίματος και μέσα στις καρδιές τους. Τα μεγάφωνα είχαν σιωπήσει ύστερα από τις πρώτες κραυγές φρίκης και πανικού του πλήθους. Ο κόσμος αποχωρούσε χωρίς φωνή, αλαλαγμούς, συνθήματα ή κλάμα, από τον χώρο της φριχτής αποκάλυψης, ακολουθώντας εκείνη την πομπή του νεκρού Άλεξ των έξι αντρών, της Αλεξάνδρας

και του Hugo που επέβλεπε τα πάντα γύρω από την νεκρική πομπή.

Ένα άντρας είχε αφήσει την πνοή του για το σκοπό του. Ένας λαός είχε 'γεράσει' στο διάστημα λίγων ωρών, είχε βροντοφωνάξει για την αγανάκτησή του, για την έλλειψη εμπιστοσύνης στο πολιτικό σύστημα της χώρας του, για το ξεπούλημα των πολιτών της. Έντιμοι απέναντι στους ανέντιμους. Είχε παραδεχτεί ότι είχε εγκλωβιστεί σε μία λαβυρινθική κατάσταση, χωρίς μίτο κατεύθυνσης προς την απελευθέρωσή του. Περιμένοντας για τους Διεθνείς Αγώνες, ένας λαός είχε χάσει τον έλεγχο των καταστάσεων που επικρατούσαν γύρω του. Είχαν επιτρέψει στο πωρωμένο πολιτικό σύστημά τους να μεταμορφωθεί σε απειλητικό Μινώταυρο, που για να ικανοποιηθεί τελικά, ήθελε ανθρώπινη λεία. Είχαν συμβεί τόσα πολλά ασύμφορα γεγονότα, τόσα αδικήματα, τόσα εγκλήματα που είχαν φουσκώσει σε ποτάμι έτοιμο να καταπιεί τα πάντα.

Οι Διεθνείς Αγώνες εκείνες τις ώρες προξενούσαν τον αποτροπιασμό. Είχε ξεπεραστεί κάθε μέτρο για την επιτυχίας τους αφού για το χτίσιμό της απαιτούσε το αίμα πολλών ανθρώπων, για να στεριώσει. Γεννιόταν αναμφίβολα το ερώτημα της αξίας τους ή της προσφοράς τους στην παγκόσμια οικογένεια. Εξάλλου πολύ ενωρίτερα είχε διαπιστωθεί ότι η έννοια της ευγενούς άμιλλας είχε παραμορφωθεί και έτσι, οικτρά παραμορφωμένη, είχε μεταφερθεί σε άλλα στερεώματα: στην δύναμη του πλούτου, στη δύναμη του ανήθικου, στη δύναμη της απάτης. Καιρός ήταν να αναθεωρηθεί η ανάγκη των τέτοιων Αγώνων. Ποιον σκοπό εξυπηρετούσαν επιτέλους; Γιατί αν ισχυριζόταν κανείς ότι επρόκειτο για την ευγενή άμιλλα μεταξύ των νέων

αθλητών της Οικουμένης, τότε θα έπρεπε να σκεφτεί και το ακόλουθο, δηλαδή ότι η καθαρή σκέψη σε καθαρό μυαλό σε αντάξιο σώμα, δεν αιτούν ούτε την πλύση εγκεφάλου, ούτε τη χρήση ουσιών για την όλο και μεγαλύτερη προσπάθεια για την δημιουργία νέων ρεκόρ. Ούτε ήταν απαραίτητες οι τόσες πολυτέλειες, για δύο εβδομάδες μόνο, και οι τεράστιες δαπάνες-οπατάλες που σκοπό είχαν να προβάλλουν, σα σε σανίδι ομορφιάς, ποια χώρα είχε παρουσιάσει στο Διεθνές Κοινό τους καλύτερους Αγώνες! Και επιπλέον τα προϊόντα που διαφημιζόνταν με την υποστήριξη τους -εταιρειών που προωθούσαν τα προϊόντα τους τα σχετιζόμενα με τα σπορ- προς τους Αγώνες, αποκάλυπταν την αδυναμία των δήθεν Ευγενών Διεθνών Αγώνων, που δεν ήταν άλλη από το αέναα επιδιωκόμενο οικονομικό κέρδος. Δεν μετρούσαν λοιπόν στην κλίμακα υπεροχής τα πανανθρώπινα χαρακτηριστικά, όπως το ήθος, η δύναμη της θέλησης, η αντοχή, και η αποφασιστικότητα. Είχε παραμεριστεί η παιδεία που ήταν η κινητήριος δύναμη πίσω από ετούτα τα αγαθά. Επιβαλλόταν τώρα, περισσότερο από ποτέ, η επιστροφή των λαών στις ρίζες τους, η αγάπη για την ιστορία και τη γνώση της, η φιλοπατρία, η φιλανδρεία και το ήθος.

Ήταν πλέον καιρός να γίνει κάτι πολύ πιο δραματικό, από τις όποιες ειρηνικές διαμαρτυρίες στην Κενόπολη. Το αίτημα έγινε πολύπλοκο και οι επόμενες μέρες έγιναν μάρτυρες αναβρασμού του λαού, που βροντοφώναξε ένα ΟΧΙ στην μiasμένη πολιτική εξουσία της πολιτείας της Κενόπολης, στους ασυνείδητους εγκληματίες της που τόλμησαν να προχωρήσουν κρυφά σε μέτρα εγκληματικά-ναζιστικά, που τόλμησαν να αποφασίσουν τη δικαιοδοσία και τη νομιμότητα για την

εκτέλεση τόσων ψυχών. Όχι στους Αγώνες αυτού του είδους, όχι στον βρώμικο πλούτο, όχι στη βία και στην περιφρόνηση της ζωής, όχι στις ουσίες που αδυνατίζουν τον κατά φύση καλό άνθρωπο και ενισχύουν τον 'δαίμονα' -με την σημερινή έννοιά του. Για τ' όνομα του Θεού, όχι στο τάϊσμα της αρρώστιας που σπέρνει και διαδίδει το «χαζοκούτι»!

«Αποκηρύσσουμε τους τέτοιους Διεθνείς Αγώνες... την αδικία, την περιφρόνηση των αδυνάτων και την ατιμωρησία εκείνων, που από το βάθρο της δύναμης του πολιτικού, προχώρησαν σε επικίνδυνες καταχρήσεις. Κάτω οι Διεθνείς Αγώνες!.. Κάτω οι ένοχοι!.. Κάτω οι πολιτικοί αρχηγοί της Κενόπολης. Εδώ και τώρα ζητούμε την κήρυξη εκλογών!..»

Οι άγνωστοι ήρωες

Ο Χέρμπερτ είχε κινήσει γη και ουρανό και είχε κατορθώσει το ακατόρθωτο την ανακάλυψη βιντεοσκοπήσης σε ασφαλισμένο κιβώτιο στο γραφείο του 'διευθυντού', του γνωστού κτηρίου. Ο Άντονι Φ. (Anthony F.) και ο Χέρμπερτ κινούνταν ανεξάρτητα. Δεν γνώριζε ο ένας την ύπαρξη του άλλου. Ούτε ο Α. Κούσακ, γνώριζε τον ντετέκτιβ Χέρμπερτ ή τις κινήσεις του. Ωστόσο ήταν ευοίωνο το γεγονός ότι και άλλοι εκτός αυτού του οργάνου της πολιτείας, προσπάθησαν να προσφέρουν μακριά από την αστυνομία, ποικιλοτρόπως. Ο Άλεξ Β. δεν είχε καθόλου αναφέρει τον Χέρμπερτ, στον Κούσακ και τανάπαλιν. Είχε τους λόγους του και παρόμοια και ο Κούσακ σε σχέση με τις ενέργειες του Άντονι Φ. Σημαντικό στοιχείο ήταν η βεβαιότητα ότι υπήρχαν και άλλα βίντεο, που προφανώς καταχωρούνταν σε ειδικό αρχείο, για το κτίσιμο της

καθόλα φοβερής, υπόθεσης. Δεν είχε σημασία ο αριθμός τους, καθώς το συγκεκριμένο βίντεο συνηγορούσε κραυγαλέα με τις μαρτυρίες των πολιτών, των παθόντων και των ακτιβιστών. Το βίντεο που είχε δοθεί στον Κούσακ αποκάλυπτε την αληθινή δραστηριότητα που λάβαινε μέρος στο συγκεκριμένο κτήριο. Έφτανε λοιπόν από μόνο του. Όταν ο Κούσακ το παράδωσε στον Άλεξ ήταν μεταμφιεσμένος ώστε να μην αναγνωριστεί από κανέναν. Και το έκανε σε εκείνη τη μοιραία για τον πρωταγωνιστή της προώθησης για την αποκάλυψη της εγκληματικότητας, των δύο Υπουργείων Οικονομικών και Περιβάλλοντος, και της παθητικότητας και αδράνειας της αντιπολίτευσης, και γενικότερα του πολιτικού κόσμου και των συνενόχων τους, της Κενόπολης.

Ο σπουδαίος ντετέκτιβ Χέρμπερτ, είχε παραδώσει στο αρμόδιο σώμα, όλα ετούτα τα φοβερά αποκαλυπτικά στοιχεία για το πολιτικό έγκλημα-σκάνδαλο. Είχε επίσης καταθέσει το σπουδαίο βίντεο που είχε παραδώσει στον Άλεξ ο μεταμφιεσμένος Κούσακ, και επιπλέον είχε καταθέσει από κοινού με τον Τ. Χις, τα σχετικά για την εγκληματική ενέργεια και για τη σύλληψη του Μπρατ και του Κίμ Π. Τέλος είχε παραδώσει το όπλο που είχε χρησιμοποιηθεί για την εκτέλεση του Άλεξ Β., από τους δύο τελευταίους, από τον φύλακα Μπρατ, με συνεργό τον άλλοτε 'σπουδαίο' Κίμ Π.

Οι ένοχοι

«Συνελήφθησαν οι ακόλουθοι άντρες: ο Υπουργός Περιβάλλοντος, οι τρεις άντρες που τον είχαν συμβουλέψει και τα εκτελεστικά τους όργανα. Επίσης ο Υπουργός Οικονομίας, ως πρωταρχικός συνένοχος του Υπουργού Περιβάλλοντος, ο επικεφαλής του μεικτού εκτελεστικού σώματος -από μέλη όπως καθορίστηκε από τα δύο Υπουργεία-, Κιμ Πόρτμαν, καθώς και όλα τα μέλη του συγκεκριμένου μεικτού εκτελεστικού σώματος. Οι κατηγορίες εναντίον τους είναι πολλές αρχίζοντας από την εν κρυφώ σύλληψη και εκτέλεση αθώων πολιτών, μυστική διάθεση κονδυλίων για την εκτέλεση 'εγκληματικού' σχεδίου, με δικαιολογία τις κοινωνικές συγκυρίες της Κενόπολης, ενόψει των Διεθνών Αγώνων. Συνελήφθησαν επίσης και κρατήθηκαν με βαρύτατες κατηγορίες, ο διευθυντής Ο. Άσλι, του συγκεκριμένου κτηρίου-τόπου εκτέλεσης, της Κυανούπολης, ο υπό τη διεύθυνσή του φύλακας, Μπρατ, καθώς και όλοι όσοι υπηρετούσανε στα παρόμοια κτήρια κράτησης - αφανισμού των 'σπουργιτών αλητών', στα περίχωρα της Κενόπολης.

Ως είθισται, το Ανώτατο Δικαστήριο πρόκειται να ανακρίνει όσους περισσότερους μάρτυρες είναι δυνατόν, και να χρησιμοποιήσει τις καταθέσεις τους στη δικογραφία για την υπόθεση των αλητών σπουργιτών και τη δολοφονία κάποιων από αυτούς, καθώς και τις δολοφονίες του Πωλ Παρκς και του δημοσιογράφου-ακτιβιστή Άλεξ Β. Οι καταθέσεις των συντρόφων του Άλεξ Β., τα αποτελέσματα της εξέτασης-ανάλυσης και DNA των υλικών από τα υπολείμματα που ανακαλύφθηκαν και συγκεντρώθηκαν από τον Πωλ Παρκς, εντός φούρνου σε κτήριο της Κυανούπολης,

καθώς και το αντίγραφο της βιντεοταινίας, που παραδόθηκε στον Άλεξ από τον μεταμφιεσμένο Α. Κούσακ και παρουσιάστηκε στο μεγάλο πλήθος από τον ίδιο λίγο πριν δολοφονηθεί, έχουν μεγάλη αξία και βαρύτητα καθώς ρίχνουν άπλετο φως στις ενέργειες των αυτοδιορισμένων εκτελεστών, αθώου και απροστάτευτου πλήθους πολιτών, της Κενόπολης. Το συγκεκριμένο βίντεο είχε δοθεί στον Κούσακ, από τον Άντονι Φ. (Anthony F.), συνεργάτη επί του προκειμένου και φίλου του, που είχε εισχωρήσει ως υπάλληλος-φύλακας στο κρεματόριο της Κυανούπολης, και έχοντας κατορθώσει να κερδίσει την εμπιστοσύνη όλων εκεί μέσα, είχε πετύχει να μάθει πολλά από τα δήθεν μυστικά, κυρίως ως έμπιστος του διευθυντή, Ο. Άσλι. Τελικά ο Άντονι Φ. είχε κατορθώσει να αφαιρέσει από το συρτάρι του ομώνυμου διευθυντή, μία-δύο βιντεοταινίες που αποτελούσαν πολύτιμο υλικό μαρτυρίας. Ο Άντονι Φ., δεν ήταν απλά ενάντιος σε όλα όσα συνέβαιναν εκεί μέσα, αλλά είχε εξελιχθεί σε πολεμιστή εναντίον του εγκληματικού προγράμματος της διεφθαρμένης κυβέρνησης, της εξίσου ανίκανης αντιπολίτευσης και των λοιπών πολιτικών προσώπων της πολιτείας τους, που κοιμόνταν, ενώ κάτω από τη μύτη τους, κάποια 'σοφά' μέλη του, εκτελούσαν αθώους πολίτες της Κενόπολης.

Επιπλέον υπάρχει η μαρτυρία του Άντριου Κούσακ για τον Πωλ Παρκς, και πολλά άλλα. Όλα ετούτα μαζί και με το υλικό που είχε ανακαλύψει ο ντετέκτιβ-διευθυντής της Αστυνομίας Χέρμπερτ Τρέιν πρόκειται να κατατεθούν στο τμήμα εγκληματολογίας, για την εκτενή μελέτη τους και για την κατάρτιση των από αυτή, συμπερασμάτων. Η όλη διαδικασία θα οδηγήσει τελικά την υπόθεση στα χέρια του Δημόσιου

Κατήγορου, αν και το δικαστικό σώμα, χρειάζεται κι αυτό -με τη σειρά του- «ξεσκόνισμα», και ανανέωση ως προς τα μέλη του, την δεξιότητά τους και την αμεροληψία τους. Οι προσωρινές αρχές της πολιτείας, πιστεύουν ότι αυτό, θα γίνει στην πορεία, με κριτήριο την έως τώρα στάση του δικαστικού οργάνου, σε σχέση με το έγκλημα, στο όνομα των Διεθνών Αγώνων.

Και ενώ όλα αυτά τα γεγονότα βρίσκονται σε εξέλιξη, το σώμα της αστυνομίας υπό τον ντετέκτιβ Χέρμπερτ Τρέιν, έχει ήδη προχωρήσει στην περαιτέρω σύλληψη των λοιπών μετόχων στην χυδαία και εγκληματική επιχείρηση εναντίον των 'οπουργιτών αλητών'. Κατά συνέπεια η κυβέρνηση της πολιτείας μας έχει διαλυθεί. Τα μέλη της και η επανάπαυσή τους ως προς τη διαφάνεια της λειτουργίας των υπουργείων της και των εκπροσώπων τους, η αδιαφορία τους προς αυτή καθαυτή την κοινωνία της Κενόπολης και πολλά άλλα σοβαρά θέματα, είχαν ήδη κριθεί από ολόκληρη την κοινωνία μας, ως έγκλημα καταδικαστέο. Τονίζουμε εκ νέου ότι έχουν ήδη γίνει κάποιες συλλήβδην συλλήψεις ατόμων στις πρωτοβάθμιες θέσεις και συνεχίζονται αξιολογικά, προς τα κάτω.

Η υπόθεση του απίστευτου σκανδάλου θα εκδικαστεί εν καιρώ και σε βάθος χρόνου στο Διεθνές Δικαστήριο της Μυριούπολης, ως υποδειγματική υπόθεση σήψης και ασυνειδησίας πρωτοβάθμιου οργάνου της πολιτείας μας. Ο χρόνος της αναφερθείσας εκδίκασης θα καθοριστεί στο εγγύς μέλλον». Αυτά και πολλά άλλα, είχαν δημοσιευτεί στην εφημερίδα *Βολίδα*, σχετικά με την πολύκροτη -σε παγκόσμιο πλέον επίπεδο-, υπόθεση.

Ο αξιοπρεπής και ιδιόρρυθμος Χέρμπερτ, καθώς σιχαινόταν τους επαίνους και τα μπράβο για την εκτέλεση των καθηκόντων του, ακόμη και όταν προέρχονταν από τους πολύ - αγαπητούς συνεργάτες του αδικοχαμένου Άλεξ και δικούς του -ως ένα βαθμό-, αφού είχε κάνει όλα, και ακόμη περισσότερα, από εκείνα που του αναλογούσαν, 'είχε εξαφανιστεί', καταφεύγοντας σ' ένα μικρό νησί, όπου ένας από τους παππούδες του, μισός ιθαγενής και μισός λευκός, είχε ζήσει εκεί, όλη του τη ζωή. Άγνωστος εντελώς στους κατοίκους του νησιού, είχε πει, πως είχε αγοράσει εκείνο το χαμόσπιτο με τις δύο ξύλινες καρέκλες και το μικρό τραπέζι στη βεράντα του, αποσυνδέοντας κατά ένα τρόπο τον εαυτό του από τον παππού του. Βέβαια δεν μπορούσε, παρά να εμφανιστεί κάποια στιγμή πίσω στην Κενόπολη, με την ιδιότητα του μάρτυρα, όταν στην πορεία του χρόνου, θα καθορίζονταν οι χρονολογίες και ημερομηνίες για τη δίκη των κατηγορουμένων και για τη διαλεύκανση των εγκλημάτων τους. Σύμφωνα με την εντολή του, η υπηρεσία του, που κατείχε τις λεπτομέρειες του καταφυγίου του, θα τον κρατούσε ενήμερο, σχετικά με την εξέλιξη των πραγμάτων.

Ο Τ. Χις, από την άλλη μεριά όταν είχε συνέλθει από ετούτη τη φοβερά θλιβερή εξαθλίωση του ανθρώπινου ήθους, είχε αποφασίσει να βάλει και πάλι υποψηφιότητα στις όποτε και όποιου είδους, επερχόμενες εκλογές, ωθούμενος πάντα από την επιθυμία να δουλέψει για το καλό όλων και ταυτόχρονα, προβάλλοντας την πεποίθηση ότι θα πετύχει στις επιδιώξεις του.

Επίλογος

Τα ηλεκτρονικά μέσα γνωστοποιούσαν ακατάπαυστα τα πάντα, την κάθε πληροφορία από την πιο ασήμαντη μέχρι την σπουδαιότερη. Ο λαός είχε αναστηθεί. Με πρωτοφανές ενδιαφέρον οι πολίτες επεδίωκαν και πληροφορούνταν για τις όποιες εξελίξεις, συμμετείχαν με σχόλια και πρωτότυπες ιδέες και συνέβαλαν έτσι στη διαμόρφωση ενός πρωτόγνωρου σχήματος ευθύνης για την εποχή τους, στη σύσταση ενός νεωτεριστικού συστήματος διακυβέρνησης.

Ήταν γεγονός τώρα ότι τα ηλεκτρονικά εργαλεία δεν χρησιμοποιούνταν όπως πριν σαν είδος ναρκωτικών. Οι πολίτες είχαν αφυπνιστεί. Έβλεπαν ότι είχαν μέλλον, ότι εξαρτιόταν από τους ίδιους η ζωή τους. Η παρακολούθηση θεμάτων ή θεαμάτων αμφιβόλου σημασίας και ευφυΐας, και ακόμη χειρότερα, διαστροφής του πνεύματος και του ήθους, είχαν χάσει την αλλοτινή επίδραση πάνω τους. Διάβαζαν ανελλιπώς οτιδήποτε σχετικό με την πολιτεία τους και τις εξελίξεις των γεγονότων που έτρεχαν. Ήταν πλέον κατανοητό, πώς η τραγική άρνηση παρελθόντων δεκαετιών, είχε συντελέσει στο να βουλιάζουν σε ένα είδος νάρκης ενώ «οι πανέξυπνοι και ασυνείδητοι» κυβερνόντες την χώρα, αποφάσιζαν ερήμην τους, με ποιο τρόπο θα ανηφόριζε η ζωή τους την επόμενη και τη μεθεπόμενη ημέρα... Ασυνείδητοι και εσωστρεφείς, είχαν πετύχει με όργανο τη δολιότητα, έτσι ώστε με τις κινήσεις τους να καταστρέφουν τις ζωές και τις τύχες του λαού.

Ο χρόνος λες και είχε σταματήσει στην Κενόπολη. Τώρα περισσότερο από εχτές και προχτές ήταν ολοφάνερο ότι είχε φτάσει ο καιρός να πάρουν στα χέρια τους το τιμόνι της πολιτείας τους. Το πολιτικό σύστημά

τους είχε αποτύχει. Οι άνθρωποι της κυβέρνησης, τα κόμματα της αντιπολίτευσης, και άλλοι 'μάγοι', δεν μπορούσαν να απαλλαγούν από τα κρίματά τους. Τα τραγικά γεγονότα ακολουθούσαν πιστά την πορεία της ολοκληρωτικής αποκάλυψης και ανάλυσης των προβλημάτων, μία υποχρέωση και των ευσυνείδητων διανοουμένων της Κενόπολης -έστω και μικρού αριθμού- ώστε οι πολίτες να κατανοήσουν, να συνειδητοποιήσουν τους λόγους της κατάρρευσης του κοινωνικού-οικονομικού-πολιτικού συστήματος της πολιτείας τους. Ήταν επίσης επιτακτικό, να αντιληφθούν την ανάγκη αποδοχής των ευθυνών τους και επιπλέον την ανάγκη συμμετοχής στη νέα προσπάθεια αναγέννησης, της καμένης Κενόπολης, ακόμη και μέσα από τις 'στάχτες'. Ο άνθρωπος γεννιέται για να συνεχίζει τον αγώνα ακόμα και μετά από ένα ασύλληπτο, 'τρομακτικό τέλος'. Η φύση τον έχει εφοδιάσει με κύτταρα που ζούνε αέναα, ακόμα ίσως και ύστερα από τον αφανισμό του πλανήτη!

Στην πορεία του χρόνου, όταν με την ομοψυχία και την ομοφωνία των πνευματικών ηγετών του λαού, μέσα σε εκείνο το χαώδες κενό, κάποια από τα κατεπείγοντα κοινωνικά θέματα, είχαν περάσει σε μία ομαλότητα, ορίστηκε ομάδα για τον σχηματισμό προσωρινής κυβέρνησης, στην οποία συμπεριλήφθηκε και ο Τ. Χις, που είχε επωμισθεί το βάρος εξεύρεσης πόρων για τις λύσεις προβλημάτων-κόμπων, τύπου 'Τόρδιου Δεσμού'. Η Κενόπολη βρισκόταν προ πολλού 'στα στενά'. Ένα χρόνο πριν από τους Διεθνείς Αγώνες η χώρα βρισκόταν ακόμη στα πρόθυρα της οικονομικής αυτοκτονίας! Η ομάδα ωστόσο εκείνων που κατεύθυναν το τιμόνι της Κενόπολης, είχαν εφαρμόσει τα προγράμματα ανάπτυξης, και είχαν προχωρήσει σε

επενδύσεις εφικτές για το μοντέλο της πολιτείας τους. Μεταξύ ετούτων είχαν συμπεριληφθεί και όλα τα έργα του χώρου που είχε διατεθεί για την φιλοξενία των Διεθνών Αγώνων. Αν και η Κενόπολη είχε υπεισέλθει στην χειρότερη περίοδο οικονομικής ύφεσης, με τα παραπάνω μέτρα η οικονομία άρχισε να δείχνει κάποια, έστω και μικρή, παράκαμψη. Είχαν ήδη εξοικονομήσει εκατομμύρια από την κοπή των αλλοτινών μισθών των απερχομένων διεφθαρμένων πολιτικών προσώπων.

Σύσσωμοι τελικά οι πολίτες της, και πάντα με τη βοήθεια της ειδικής προσωρινής κυβέρνησης, χάραξαν με αποφασιστικότητα, μέσω δημοψηφίσματος, μία νέα πορεία επιστροφής στις ρίζες, ορίζοντας μία δεκαμελή ομάδα πολιτών για 'τη διαχείριση' όλων όσων αφορούσαν την πολιτεία τους. Ετούτη η ομάδα θα ήταν υπεύθυνη για ένα μόνο χρόνο και θα συνέχιζε να επανασχηματίζεται στο τέλος της προηγούμενης, από νεοεκλεγμένα πρόσωπα. Θα ελεγχόταν σε εβδομαδιαία βάση από μία άλλη ομάδα, επίσης δεκαμελή, που θα σχηματιζόταν από κατάλληλους για την αποστολή ετούτη, πολίτες. Οι μισθοί όλων ετούτων των προσώπων, ταγών και ελεγκτών, θα ήταν περίπου ίσοι, με εκείνους των λοιπών ανωτέρων υπαλλήλων του κράτους, που και αυτοί ως μισθοί, ήταν επίσης χαμηλοί. Τα έξοδα της μετακίνησης τους θα πληρώνονταν από ένα νέο θεσμό, του ταμείου των 'υπαλλήλων της Βουλής', και η τιμή να κατευθύνουν έννομα τα πράγματα του κράτους, θα αποτελούσε το μεγαλύτερο και πλέον αξιοκρατικό μισθωμα άξιων ανθρώπων. Τιμή ήταν η εκλογή τους για μία τέτοια ετήσια περίοδο υπηρεσίας προς το λαό, που ήταν το καθαυτό κράτος. Οι όποιες απάτες εκ μέρους τους θα αποτελούσαν αιτία καθαίρεσης από το αξίωμα

τους, και τα όποια χρηματικά ποσά που θα αιτούντο για την όποια υπόθεση διαλεύκανσης, θα επιβάρυναν αυτούς καθαυτούς τους ενόχους. Σε περίπτωση αδυναμίας αποπληρωμής των χρεών τους, η πολιτεία θα είχε το δικαίωμα κατάσχεσης των περιουσιακών τους στοιχείων.

Όσον αφορά τους άλλοτε ποθητούς Διεθνείς Αγώνες, εύλογα, ύστερα από όλα αυτά τα απίστευτα και πρωτογενή γεγονότα, δεν πραγματοποιήθηκαν ποτέ, ούτε και ανελήφθησαν από άλλη χώρα της υφηλίου. Ο θεσμός είχε εκπνεύσει άδοξα, καθώς το ήθος που αποτελούσε το οξυγόνο τους, είχε ήδη απαλειφθεί προ πολλού. Ίσως, κάποτε στο μέλλον, η προσπάθεια επαναφοράς τους, όφειλε να συνδέεται άμεσα, με την ανάληψη και την πραγματοποίηση αυτών, αποκλειστικά από τη γη της γένεσής τους! Ίσως όμως και αυτό ακόμη να αποτελεί ουτοπία. Ποιος θα μπορούσε να μαντεύσει το μέλλον και αυτής της γενέτειρας των Αγώνων... Σε όλα επικρατούσε μία τέτοια φοβερή ρευστότητα ώστε κανείς δεν μπορούσε να μαντεύσει για το μέλλον του άλλου. Οι διάυλοι επικοινωνίας των λαών είχαν περιοριστεί προ πολλού και οι διπλωματικές και πολεμικές σχέσεις είχαν υψώσει ανύπαρκτα μεν, αλλά άκρως επικίνδυνα, νοητά τείχη, ανάμεσα στην αδυναμία των πολλών και στην παντοδυναμία των ελαχίστων. Ίσως ακόμα και ετούτη η ουσιαστική νομοτέλεια του σύμπαντος είχε κλονιστεί, με την καταστροφική για τον άνθρωπο και τη φύση πορεία του πλανήτη... Οι λύσεις είχαν γίνει προβλήματα τα οποία δεν λύνονταν... Ωστόσο ακόμη και ύστερα από όλα αυτά τα δυσοίωνα σημάδια για το μέλλον των κατοίκων της γης, και καθώς η αισιοδοξία είναι έμφυτη στον άνθρωπο, ας ελπίζουμε

πως κάποια στιγμή στο βαθύ μέλλον, θα συμβεί το πιο απίστευτο θαύμα και θα απομακρυνθεί ο κίνδυνος αφανισμού, αντανδρου του πλανήτη, Γη! Ότι θα ξημερώσει μία νέα διάθεση για το άνθρωπο και τη ζωή, ότι θα υπάρξει μία ανακύκλωση του πνεύματος και της ύλης!

Τέλος

**Η Πιπινα Δ. Ιωσηφίδου-Elles
ζει και δημιουργεί, ως συγγραφέας και ζωγράφος,
στο Σύδνεϋ**

